

Denma Bok
Tillhör
~~En~~ Christina
Pehrs Dotter
af Näs Ofregård
en Seglora socken
år 1835

Christina
Pehrs Dotter

Den all gode gudens
Sann vid all alla men
efter skick blifva
blige och till Sanningen
Käna skap. Komma. Kan
Gifva mig vad all
anden för till den som
hörs de odarnicke fi
kja ut. Det är till det
vad ordet att jag
under Beträffning till och
högst. en gång. Efter
skick i vändningen
men för de skick till
Dess: tillfäll. Christian
nas den. Christian
14. Jan 1847

Om du sköndig stänga
Sill det Götens kung en gång,
Der Christens harpor: Sång,
Så det allas segerång, m. m.
M. N:o 500, v. 4.

Den
Svenska
Psalmboken.

Uf
Konungen
Gillad och Stadfästad.
År 1819.

Sönkopia
ADVENTIST
HERITAGE CENTER
Tryckt hos Kils B. G. Lundström.

ANDREWS UNIVERSITY
1833.

Sannehåll.

Inngångs Psalm. N:o 1.

I. Gud.

- A) Sanningen och trösten af Guds warelse. N:o 2—5.
- B) Guds wäsende och egenskaper.
 - 1) Ewigbet och Oföränderlighet: N:o 6, 7.
 - 2) Allmakt: N:o 8. 3) Selighet och Rättfärdighet: N:o 9, 10. 4) Allwetenhet och Allstädesnärwarelse: N:o 11, 12. 5) Sannfärdighet: N:o 13. 6) Godhet och Barmhertighet: N:o 14—16.
- C) Guds Enhet och Treenighet: N:o 17—26.

II. Skapelsen och Försynen.

- A) I Allmänhet: N:o 27—33.
- B) De förnämsta skapade warelser.
 - 1) Englarne: N:o 34—36. 2) Menniskan. Kropps- och själsegenskaper, förnuft, fri wilja, samwete, wärde och ändamål: N:o 37—42. Menniskans fall: N:o 43, 44.

III. Återlösningen.

- A) Den fallna menniskans upprättelse genom Jesum: N:o 45—47.

Innehåll.

B) Jesu kärleksfulla uppenbarelse i menschligheten.

- 1) Jesu antråde till sitt medlarefall (Anders
wentspsalmer): N:o 48—54. 2) Jesu fö-
delse (Julespsalmer): N:o 55—63. 3) Jesu
su Wagn: N:o 64—66. 4) Ledstjernan till
Betlehem (Trettondedagspsalmer): N:o
67—69. 5) Jesu fönedring: N:o 70. 6)
Jesu person, lära och gerningar: N:o
71—74. 7) Jesu lidande, död och begraf-
ning: Allmänna betraktelser öfver Jesu lidan-
de: N:o 75—79. Jesus utvägar till Jerusalem,
instittar Mattwarden, förrådes: N:o 80—82.
Jesus lider i Gethsemone, förnekas och fångas
lös: N:o 83—86. Ge: Henneskan! N:o 87. Hans
blod komma öfver oss? N:o 88. Om han har sitt
kors: N:o 89. Jesus på korset: N:o 90—94.
Jesu sista ord på korset: N:o 95. Sacksamma
sudar wid Jesu kors: N:o 96, 97. Jesu begraf-
ning: N:o 98—101. 8) Jesu uppståndelse
(Påstpsalmer): N:o 102—112. 9) Jesu
himlensfärd: N:o 113—116.

C) Jesu andeliga werldsgreering och wård om sin stidande församling: N:o 117—124.

D) Jesu heliga hugföms och efterföljelser: N:o 125—129.

IV. Helgelsen.

A) Den Heliga Andas Nåd (Vngstpsalmer): N:o 130—138.

B) Nådens medel,

- 1) Ordet. I allmänhet: N:o 139—141. Lagen: N:o 142—144. Evangelium: N:o 145—147. 2) Sakramenterne. Döfelsen: N:o 148, 149. Nattwarden: N:o 150—161. Nattwardspsalm för en själ: N:o 162.

C) Nådens Ordning.

- 1) Nådewälet: N:o 163. 2) Kallelser, Wäkele sen, Upplysningen: N:o 164—168. En länge förbär ad sondars uppmanande: N:o 169, 170. 3) Omvändelsen. Christelig självpröfning: N:o 171. Bättringens nödvändighet och mådan af des uppstot: N:o 172, 173. Behömet af Guds nåd wid förelau af bättringens ofullkomlighet och syndens bedrägliga måde: N:o 174—179. Singer och Tro (Wälsfålmor): N:o 180—184. Under tennes swaghet och misförfån om Guds nåd: N:o 190—192. Tennes stger, förtröstan och wähet om sondasförlåtelse: N:o 193—199. 4) Nya Gödel sen: N:o 199. 5) Rättfärdiga görelsen: N:o 200. 6) Den dagliga Sörens elsen, under bön, waksambet och stid mot yndeliga fiender: N:o 201—211. 7) Benådade Christnas stid, sällhet och å liggande: N:o 212—218.

V. Christeligt Sinne och För hållande.

A) I Allmänhet.

- 1) Förhållandet till Gud. Kärlig, Wördnad, Tacksamhet: N:o 219—223. Ly nad för Guds wilja och frimodighet under hans bespödd: N:o 224—232. Sålmod och troß af Guds godhet.

under korset och bedröfwelsen: N:o 233—246. Glädje i Gud och förnifsamhet med hans befall, under alla stiftten: N:o 247—267. Umgänge med Gud i bönen: N:o 258—261. Herrans Namn: N:o 262. Guds lof: N:o 263—272. 2) Söndagslandet till oss sjelfwa och nästan. Sommarfäst, Saltmod, sitta lefwerné: N:o 273—275. Guds äktighet, Rättwisa, Redlighet i handel och försäl: N:o 276—279. Försakelse, silt och försäl samt Sinnelag: N:o 280—284. Menniskofärlig, Barmhertighet, Försonlighet: N:o 285—287. Mäktlighet och Nykterhet: N:o 290, 291. Sällhet: N:o 292, 293. Hjertats renhet: N:o 294. Eldens och världens rätta bruk: N:o 295. Nöjets rätta bruk: N:o 296. Tungans rätta bruk: N:o 297. Den angelägnaste omsorgen: N:o 298.

B) Med afseende på särskilda personer, tider och omständigheter.

- 1) **Öfwerhet, Underfattare, Säderneeland:** N:o 299—308. 2) **Domare och Rättsökande:** N:o 309—312. 3) **Lärare och Uhörare.** I allmänhet: N:o 313, 314. **Wid Prestwigning:** N:o 315, 316. **Wid Prestwät:** N:o 317, 318. **Wid en Wiffers Inställande i embetet:** N:o 319. **Wid en kyrkas inwigande:** N:o 320. **På Sabbatens morgon:** N:o 321, 322. **Wid ringning till Guds tjensl:** N:o 323. **Gudstjenstens glädje och tidlighet:** N:o 324—326. **Före Predikan:** N:o 327—330. **Efter Predikan:** N:o 331, 332. 4) **Husbönder och Tjenare:** N:o 333, 334. 5) **Makar, Föräldrar, Barn.** **Wid Brudwigsel:** N:o 335—337. **För äkta Makar:** N:o 338, 339. **För Föräldrar:** N:o 140, 141. **För Barn:** N:o 342. **För en Husfader eller Husmoder wid ett**

Innehåll.

Årsflöte: N:o 343. Vid en Makas död: N:o 344. Vid ett barns död: N:o 345. Vid en Faders död: N:o 346. Vid en Moders död: N:o 347. 6) Ungdom och Ålderdom. För Unglingar: N:o 348, 349. För en fattig Ungling: N:o 350. För ett ungt Fruntimmer: N:o 351. För Mattwards-ungdom: N:o 352 — 356. En äldre Christens tackoffer på sin Födelsedag: N:o 357. För Ålderssegna: N:o 358 — 360. 7) Sjukdom och Helsa. Under allmänna farfoster: N:o 361. För sjuka: N:o 362 — 364. För en blind: N:o 365. Vid Helsebrunnar: N:o 366. Tacksägelse efter sjukdom: N:o 367. För en hustru, som skall fyrktagas: N:o 368. För Friska: N:o 369. 8) Resande till lands och watten: N:o 370, 371. Efter åter på hafwet: N:o 372. 9) Hofständiga fångar: N:o 373 — 375. 10) Frids och Krigstider. Bön om Frid: N:o 376. Bön under krig: N:o 377. Krigspsalmer: N:o 378 — 380. Tacksägelse efter Seger: N:o 381. Tacksägelse för Frid: N:o 382, 383. 11) Allmänna Bönes och Klagegodsgar: N:o 384 — 391. 12) Årets tider och jordens fruktbarhet. Våren: N:o 392. Sommaren: N:o 393, 394. I långvarig wåta: N:o 395. I långvarig torra: N:o 396. Tacksägelse efter regn: N:o 397. När åstnan går: N:o 398. Bön om jordens fruktbarhet: N:o 399. Skördetiden: N:o 400. Tacksägelse för jordens fruktbarhet: N:o 401, 402. I misshwærdar: N:o 403. Hösten: N:o 404. Vintern: N:o 405. 13) Årets början och slut. Nödespsalmer: N:o 406 — 413. Vid årets slut: N:o 414, 415. 14) Morgon och Afton: N:o 416, 417.

Innehåll.

gen=psalmer: N:o 418—431. Afton=psalmer: N:o 432—443. Wid aftonlämningen: N:o 444. 15) Söre och efter måltiden: N:o 445—447.

C) Med afseende på de yttersta tingen.

- 1) Lifwets Forshet och dödens wisshet: N:o 448 — 454.
- 2) Långtan till det himmelska och ewiga, wid betraktandet af werldens fåfånglighet och onda wäsende: N:o 455 — 461.
- 3) En warnande åtanke på den ofaliga ewigheten: N:o 462 — 465.
- 4) En sent uppväckt, men boisfärdig syndares suckar mot döden: N:o 466, 467.
- 5) Christelig bön om en salig åndalyse och stilla hängifwenhet under Guds wilja: N:o 468 — 472.
- 6) En trogen själs glädje att tilljas hådan: N:o 473 — 483.
- 7) En trogen själs försmak af en salig ewighet: N:o 484 — 488.
- 8) Begravnings=psalmer. I allmänhet: N:o 489 — 492. Wid ett barns begrafning: N:o 493. Wid en ung menniskas begrafning: N:o 494. Wid en wärdig Själas begrafning: N:o 495.
- 9) Om de dödas uppståndelse och den yttersta dom:n: N:o 496 — 499.

Slut=psalm: N:o 500.

Ingångs = Psalm.

1. Upp, psaltare och bakpa! Upp, kraftens
ord, då Andans svärd, Tveeggade och
skarpa! Ar dw lan wäck en syndig werld. Och,
nådens milda lärå! De wäckta hjertan bjud, Att
känna, åkpa, åra Barmhertighetens Gud, Som
buld, i Zions gårdar, Med Andan och sitt brd,
Åtkom en herde, wårdar Sin dyra återlösta hjord.

2. Han, för de qwislar torra, Ei hugga will
sitt wintråd ner. Han skonar ett Gomorra,
Der tio fromma blott han ser. Der två och tre
allena Ut i hans dyra namn Sin bön och sång
fbrena, Han öppnar nådens famn, Och hjertan
wederqwecker Och gifwer själar ro Och med sin
sköld betäcker Sin frälsta Rytts hopp och trö.

3. Så kom i helig prydnad, O Sulamith, du
Christi brud! I ofuld och i lydnad Möt här din
Herra och din Gud, Han är din brudgum blif
wen, Att frälsta dig från fall, Och är för dig
utgifwen, Att han dig belga skall: I trohet och
i renhet Gif hjertat med din hand, Och wårda
andans enhet Med kärlekens och fridens band.

4. Ei ewigt är du worden I dessa Redars
byddor såst; En liten tid på jorden Du går en
främling och en gäst. War trogen, o! war tro
gen I lof och bönesång, Så blifwer himlawägen

Ej slipprig eller lång. De frömmas samljud
 rvingar Till tyfnad qvalens röst. När Davids
 harpa klingar, Det stormar ej i Sauls bröst.

5. Men glad som Moses städar Från öknens
 sand, från mödans ban, Det land som Herren
 bådor På andra sidan af Jordan; Så sikten sig
 förnjör Af salighetens hopp Och tjust från jor-
 den hörer Sin blick till himlen opp; I tron hon
 ser och smakar Hur ljuflig Herren är, När be-
 lig andakt wakar På alla känslor och begär.

6. Kom, Israel! att dyrka Din Gud på hvar
 je tid och ort, Men blifwe dig hans Kyrka Ett
 beligt rum och himlens port. Ej födre menstos
 sunder Och jordiskt lårkloprål. De helga Sab-
 batsstunder, De höga föremål; Att Herren i ditt
 bra Ej rovar innan kort: Jag will ditt spel ej
 hdra; Haf dina wisers busler bort.

7. Dig skall ditt Zion sjunga Och bära fram
 för dig, o Gud! Med hjerta och med tunga Sin
 lofsalm och sitt böneljud. Ditt ord i våra
 bygder Må rikeliga bö Och bära frukt i dygder,
 Gudaktighet och ro. Som hafwets sand otaligt,
 Ditt folk förble sig Och, beligt och lycksaligt, I
 ewighet lofsjunge dig!

I. Gud.

A) Sanningen och trösten af Guds warelse.

2. Herre! ewigt stor i ära, Höghet, wisbet,
 nåd och makt! Mild och sann i him-
 lens lära, Ril och god i jordens prakt! Dygdens
 wårn och nödens tröst! Dig jag helgar denna röst.

2. Fast den blick, jag till dig hörer, I sin swag-
 het dig ej ser, Dig du för mitt hjerta röier Ut
 allt, hwad mig omger. Allt en ewig kälel är
 Allt om dig ett wittne bär.

3. Ingen tankegåfwa mäter Dig i din fullkomlighet. Du, då werlden dig förgäter, Gief af ingen saknad wet. Men, i kärlek lika stor, Du i detta hjerta bor.

4. Höghet din Thron betäcker; Ewig klarhet strålar der. Du din allmakt's spira fräcker Swer allt, hwad skapadt är. Men din blick, din himma röst Gjuter lugn i detta bygd.

5. Ondskan för ditt öga rådes, Dygden prisar dina bud; Heppet under bördan glädes. Ut en Fader i sin Gud; Swagheten förgäter sig, Fattar med och nalkas dig.

6. Fader! tacksamheten blandar Denna stämma, låg och frög, Mid det lof dig ljusets andar Sjunga i en ewig dag. Du, som mild och rättwis är, Ni ett stoft ej mer besår.

3. Höga Majestät! wi alle För dina fötter nederfalle: Ditt lof från våra hjertan går. Ewig är din makt och ära; Dig jord och himmel vittne bära: Af allt ditt werk du offer får. Dig lofwa Cherubim, Dig sjunga Serafim, Hosanna! Helig är Gud, All werldens Gud, All krafts och nådes och wisdoms Gud!

2. Solen dig sitt offer länder, Der klar hon fram på fästet länder. Med ljusets helga rikedom, Och, då luft naturen swalkas, Med friden wördsamf månen nalkas För dig i nattens helgedom: Och hela himlens här Dig samma wördnad bär. Med ditt finger, O Jehova! I werldarna Du skref ditt namn. Hallelujah!

3. Hör ditt lof från tusen munnar. En dag den andra det förkunnar, En natt den andra säger det. Åskans knall och blixrens lågor Och stormens ljud och hafwets wågor Förkunnar, Gud, ditt majestät. Och själen, denna flägt Utaf din andedragt, Går med andakt På ljusets stig, Och närmar sig, Med ewigt lof, o Fader! dig.

4. Fader! allt i dig mig gläder: Du råder allt, och allt du kläder, Och vårdar med din högra hand: Stjernan du på fästet leder Och minsta frät dess väg bereder Och vakar öfver minsta grand. Dig fågeln i sitt Rud Och liljan i sin skrud, Fader kallar. Ditt barn är jag; Med hvarje dag Jag röner såll ditt hjertelag.

5. Helige, som bor i ljuset! Du vårdar dina verk i gruset, Du dina barn ej öfverger: Du, o Fader! dig förbarmar; Din egendom i dina armar, Ditt folk, Barmhertige! jag ser. Ditt Son du werlden såndt; Wi dig i honom kändt Guld och nådig: Din Anda för Och rena gör De hjertan, som din kärlek rör.

6. He! af fromma råder kallar: Dig Helig, Helig, Helig kallar Din helga hjord, din Christenhet. Hör de barn, du twagit rena! I trovet vilja de dig tjena Och wandra uti helighet. I öf din kärlek tänd, Din höga wärdhet sånd I ån din himmel, Att hon öf när På jorden är, Och dina wägar rätt öf lär.

7. Öf wälsigna och bewara: Med nåd ditt ansigte föklara Och wänd det till ditt folk med frid! Här ditt namn wi wilja sjunga; Och sedan, med en helig tunga, Dig lofwa, Gud, till ewig tid, Med dina Cherubin Och dina Serafim. Hosanna! Helig är Gud, All werldens Gud, All krafts och nåds och wisdams Gud!

4. För dig, o Gud, mitt hjerta brinner Och älskar hwad du mig befallt. Jag saknar dig: och allt föswinner. Jag finner dig: och äger allt. Jag glömmar dig: och ångren tår. Jag lyder dig: och lycklig är.

2. Mitt öga skådar dina under, I stormens wäld och hafwets swell; Din allmakt uti åskans dunder, Din mildhet uti regnets fall. Men hjertat, uti bygdens bud, Wälsignar dig som wån, o Gud!

3. Den röst, som i mitt sammet talar Och gör mig
 bygdens öfning får; Den milda kraft, som mig hvar
 swafar, Då jag bekymrens börda bär; Allt är o, Gud!
 en nåd af dig, Som will mitt wäl och wårdar mig!

4. Det luan, som mig i spåren följer Wid allt, som
 göres rätt och godt; Den blygsel, som mitt hjerta
 böljer, Hast ingen dödlig wet des brott; Bewittnar
 din råttfärdighet, O Gud, som allting ser och wet!

5. All tidens winning jag förfakar Wid hoppet
 om ett ewigt wäl; Allt jag mot hjertats willor wa-
 rar, Med segrens styrka i min själ; Allt är en gåf-
 wa af din hand, Som löfar mig ur syndens band.

6. Så, milde Gud! i dig jag äger En Fader!
 som ledsagar mig: Din röst uti mitt hjerta säger
 Allt detta namn bebogar dig. Allt wittnar, Her-
 re! att du är: Mitt hjerta, att du är mig när.

5. **W**em den, som säger: Gud ej är: Hans
 mörka wäg till döden bär Igenom
 jemmerdalen. Med kropp och själ till jorden
 böjde, Han har i lifan ingen tid, Och ingen
 tröst i qwalen. Han känner ej den lifswa lott,
 För Herrans skull att göra godt, Och af oöds-
 lighetens hepp Hans slegna mod ej friskas opp.
 O Gud, wår Gud! hur jemmerlig, Föraktelig,
 Är matken menskan utom dig!

2. Om du, Alltwäldige! ej är, Hwem skap-
 te och på hämdren bär Den sköna, wida werl-
 den? För solar, stjernor, utan slut, Hwem
 skrifwer lag och stakar ut Den jemna, tusen
 färdan? O! hwilken stakar ut för mig Min
 dunkla oförsedda sig? Hwem skrifwer i mitt
 bröst den lag, Som biuder man undantag, Att
 alltid rätt jag göra skall, Om werlden all Sig
 reste wäpnad till mitt fall?

3. Jag ser din hand, jag hör ditt bud. Du
 lefwer, och i dig, o Gud! Wi lefwe och wi rö-
 ras. O wälsens upphof, hjertans hopp, Till dig

gå jordens böner opp, Af dig de alla hörs.
Min suckan är dig ej fördold, Och du har allt
mi ditt wåld: Min frid och strid, min fröjd och
nöd, Mitt lif, O Fader! och min död. Och sties
kelsen, som dunkel war, Skall blifwa klar, Då
tidens förlåt remmat har.

B) Guds wäsende och egenskaper.

1) Ewighet och Oföränderlighet.

6. Gud! du af inga stiften wet, Af ingen
tidens stranka. Du är och blir i ewig-
het, Högt öfwer menstotanka. Den swindlar,
då den wägar sig På djupet, till att fatta dig,
Som war, som är och blifwer.

2. Förr än din sol från fästets höjd En blick
till jorden sticket; Förr än till skyn med tacksam
fröjd Ett menstodga blickat; Förr än i himlars
paradis En ljufens Engel söng ditt pris, Du
war, du Gud allena!

3. Och hwad du war, du ewigt är: Och hwad
du är, du blifwer. Förr dig ej tiden åldrar bär,
Ej rymden gränser skrifwer. Af ingen du ditt
ursprung har, Du alla wäsens Gud och Far!
Du är; allt annat wårder.

4. Du är dig nog, du är dig allt. Ei höjd,
ej sänks din ära Utaf den werld, som du be-
fallt Att dig sitt offer bära: Om än hon tram-
par dina bud, Du är dock Gud, och blifwer
Gud, Uti ditt wäsen lika.

6. Du, öfwer tidens stiften höjd, Dock den,
o Herret leder, Och menstans sorgar, menstans
fröjd Med samma hand bereder. I begge sam-
ma kärlek rår; Schwad jag saknar eller får, Din
godhet är dock lika.

6. Förr ewigt blir din wisdoms råd, Det in-
gen ändring röner, Och ewig är, som du, din
nåd, Mot alla jordens söner. Af ewighet du

fåg vår nöd, Af ewighet du räddning bjöd, Och ewigt skall den gålla.

7. I syndens straff, i dygdens pris, Du rättwis dig förklarar. I allt du, lika god och wis, Din åra uppens barar. Ditt hot, ditt löfte blifwer fast, Om både jord och himmel brast: Ditt ord är ewig sanning.

8. Min själ af dig en tanke är, Och hwad du tänkt, det blifwer. Det hopp, som lifwar des begår, Du såll fullbordan gifwer. När stoftets werldar blifwa grus, Skall själen, upphöjd till ditt ljus, I dig, o Herre! lefwa.

9. Gif, Fader! med din Anda gif, Jag detta så betänker, Att jag må komma till det lif, Som du i Christo skänker. Låt, under alla skiftens mig. Ständaktigt wandra på den stig, Som upp till blinten leder.

Day. 9c.

7. Dändlige! o du, hwars hand, Från slägt till slägt, från land till land, All werlden hågnad gifwer! Förrn jorden folk och skördar bar, Förrn bergen woro till, du war, Och ewigt du förblifwer. Men jordens barn, men stoftets son, Knappyt fröidas får af lifwets lån, När honom genast åter Till stoft du warda låter.

2. För dig, o Herre! tusen år, Likt dagen, som gick fram i går, Likt nattens wäckt, förswinna: Och våra dagar, som en dröm, Som windens slägt, som bblians ström, Bortila och förinna. Om morgonen slår blomman ut, Men wisnar före dagens slut; Och hennes like worden Är menniskan på jorden.

3. Wi hafwe det förskyllt, o Gud! Wi hafwe mot ditt ord och bud Med våra fäder brutit: Si, dertför är vår tid så kort, Och hastigt, som ett ljud dörr bort, Är menniskans lif förslutit. Ja, hennes högsta wandring går Till sjutti eller åttel år, Bland arbete och möda, Och slodnar hos de döda.

4. Så snart är det med oss förbi, Så snart,

frå fort, som flöge wi, Till dödsens land wi fara:
 O! må wi märka tidens flykt Och tänka på vår
 åndalykt, Att wi må wse wara. Men du, som
 ej af siften wet, Den samme är i ewighet. Du
 hörde fädrens böner; Du bönhör deras söner.

5. Behåll oss, Herre! wid det bopp, Att du vår
 lefnads dunkla lopp Till liuets him ledsagar.
 Wårt hjerta gläd, vår anda stärk, Och främja våra
 händer's werk I alla våra dagar. Gif oss och våra
 ra barn din nåd Och war med' oss i råd och råd.
 Låt oss beredde wara Gwar slund, att hådausara.

2) Allmakt.

8. Dig allena ware ära, Werldars Konung,
 härars Cud! Från din thron, den him-
 lar bära, Ewiget kläd i liuets strud, Du ditt
 allmakt's spira sträcker Till ett rike utan gräns;
 I din höghet, som försträcker, Dock din mild-
 het ses och känd.

2. Wid din allmakt's warde! blifwa Werldar,
 himlar, haf och jord; Då du gräns för dem will
 skrifwa, Fordras blott ett enda ord. Alla warelser
 förswinna Wid din wint, som allt förmar; Him-
 lar fly och werldar brinna; Att till intet återgår.

3. Du, o Gud! om du behagar, Andra kån
 naturens bud. Blott för oss de äro lagar; Jes
 lag för dig, o Gud! Då en blick ditt öga sänder,
 Alla krafter's motstånd flur För den makt med
 fria händer, Som all verdens öden styr.

4. Du, då wäld och list bereder Dugdens under-
 gång och föll, Dredkan till det målet leder, Der
 deß bölia stadna stall. Du, då dugdens wänner
 bärra, Med osynlig hand förstor Farorna, som
 tring den swäfwä, Och till lugn dem återför.

5. Gif, o Gud! mig ljus och styrka, Att i tron
 dig hålla kår: Att med beligt hjerta dyrka Dig,
 som Gud och Fader är, Låt mig nåjd din kätel

skåda, Lik din sol, hwar morgon ny, Och, i all
 min nöd och wåda, Till din makt med glädje fly.

3) Helighet och Rättfärdighet.

Is. 6.

9. Esaias såg den Aldrahelligste & helgedomen
 sig nedfänkande På Majestätsens tron.
 Allt Zions hus Uppfyldes af hans klädafäll med
 kus. Kring den, för hwilken himlen ej är ren, Ser
 raser syntes i fördunkladt sken. För Konungarnas
 Konung skylte de Med wingar två sitt klara ans-
 lete, Sin fot med två, med två och stögo de,
 Hans namn, som Ewig är, lofsingo de: Helig
 är Gud, Jehova Zebaoth! Helig är Gud,
 Jehova Zebaoth! Helig är Gud, Jehova
 Zebaoth, Allt skapadt nederfalle till
 hans fot! Allt nederidit. Af rök i samma stund
 Blef templet fullt, och skälde på sin grund.

Das. 94.

10. Gud, som häanden hör till! Hur länge
 will Du skona dem dig gåta? Bete dig,
 werldars domare! Din makt bete, Som trotsas af
 de fräcka. Din arm uträckt, Till deras sträckt; Låt deras
 brott, Ditt namn till spott, Ei wäldet längre sträckt.

2. Med wåld och swel de gå omkring, Och
 arga ting De släde eftertrakta; För ofskuld låg
 ga de försät, Och errens gråt Och spådas rop
 förakta; Och rof och lif, För deras lif: "Gud,
 släga de," Ej det kan se, Ej Jacobs Gud det alia."

3. Men må ker dock, ogerningssmän! Allt hämn-
 maren har både syn och öra, Skall han, som ögat
 gjort, ej se? Den helige, Som örat gjort, ej öra?
 Allt hwad här sker, Han hör, han ser, Och kommet
 snart Med stormens fart, Allt mörkstens werk förströa.

4. Dock, Herre, häanden dig tillhör: Hwad helst
 du gör, Så tröstar oss din lära, Och kraft af dig
 den fromme får, Då illa går, Allt forstet tåligt bär

ra. Hvad helst du vill Dß dela till, Så måste
rätt Dock warda rätt Och dygd bestå med åra.

5. Mot ondskans makt allena du, Som förr, ännu
Till wårn för mig uppträder. Om, Herre! du mig
icke hjälpt, Jag wore skjelpt Och lagd till mina fä-
der. Det är din nåd, Som gifwer råd; Det är
din tröst, Som detta bröst I allt bekymmer gläder.

6. Ifrån den tro jag aldrig går, Att Herren står
Uppå de frommas föda. När jag till sanningens
förswar Min kraft ej spar, Skall han och för mig
strida. I lif och död Är han mitt stöd, Min Fräl-
sare, Min hjälpare: Wål dem hans hjälp förbida.

4) Allwetenhet och Allstädesnärwarelse.

Das. 139.

11. Du, Herre! ser och känner mig, Mitt
hjerter du ransakar; Min hwilobädd,
min wandringssång Du alltomkring bewakar. Hvad
steg jag går, hvad råd jag hör, Hvad föresats jag
wäljer; Det ord, som på min tunga dör, Den suck,
jag hemligt swäljer, Du wet och ser och täljer.

2. O blick, för klar, för underbar, Att af
min tanke fölias! Hwar, Herre! will jag gå, o
hwar, Att kunna för dig dölias? Ty, steg jag
öfwer molnens bädd, Din glans mig der om-
flöte, Och sönt jag neder, stum och rädd, I jor-
dens djupa stöte, Är du mig der till möte.

3. Och, förd till hafwets andra strand På mor-
gonrednans wingar, Mig äjwen der din starka
hand Upphinner och berwingar; Och ginge jag,
att löla mig I midnatts-mörkrets diunna, Skall,
wid en enda blick af dig, De swarta fluggors
timma, I middags-klarhet glintma.

4. Förn i min moders famn jag låg, Förn
jag min fader wiste, Du alla mina dagar såg,
Den förste med den sifte: Hwärt lust, hwärt
sorgligt ögonblick, Som här min lott har blif-

wit, Och mitt fördolda ödes stic, Att i din bok
 war skrifwit, Långt innan jag såg lifwet.

5. O djup af nåd och majestät! Jag skönjer,
 alla stunder, Långt fler än sanden dina fjät,
 Sin stjernor dina under: Jag dignar ner, för
 swag att dig Ett wärdigt offer bära; Jag wäcks
 — och lika hög är mig Din wisshet och din ära;
 Och mig likwäl så nära.

12. **J** det djupa, i det höga Råder en osyn-
 lig hand, Och ett aldrig slutet öga
 Wakar öfwer minsta grand. Intet hwalf dig in-
 nestånger, Dit den hander icke når; Ingen natt
 omkring dig står, Dit det ögat icke trånger. Swart
 du står och hwar du är, Före dig är Herren der.

2. Dig han möter allestädes: Bli du ej af
 häpnad slum? Rummet, som af dig beträdes, Är
 det ej ett heligt rum? Ingen är dig mera när-
 ra, än den Gud, som skref sin lag, Skref sitt
 heliga behög I ditt hjerta och sin låra, Och som
 själf dig dömma skall: Syndare! i stoftet fall.

3. Eld dig för ditt bröst och bålwa: Du är
 röjd af Hämnares blick; Du det vittnet ej skall
 jäfwa, Som dig föllide, hwar du gick. Kan och
 vår din gerning dölias, Brottsling! för en gås-
 lad werld! Kan och, skrymtare! din flärd här
 i dygdens mantel dölias: Inför Gud är mörk-
 ret klart Och det dolda uppenbart.

4. Men, du nödens barn, som klagar, Eller
 tyft din plåga bår! Haf den tröst i mulna da-
 gar, Att din hjelp ej fjerran är. Sanningss-
 wån, som omildt dömmes, Otäck får och små-
 lef tål! Menstowån, som utan prål Ödr det go-
 da och förglömmes! Tänk på den, som allting
 ser, Makten har och lönen ger!

5. Höga tanke! Ljus att tänka: Öfwer allt
 bor Herren Gud! Se blott der stjernor
 blänka Och der åskan bår hans bud, Han i

mörkret mig betäcker, Blåder mig i dagens tus,
Swalkar mig i windens sus, Och i källan wes
bergwecker. Jag i allt, som är och sker, Ho-
nori bär och honom fer.

6. Gud! jag Jeswér och jag röres Blott i dig
och genom dig. Af din fadershand jag söres Es-
wer tidens dunkla stig; Under ditt bestärn jag
hwilar Uti sjelfwa grafwens samn: Till du ropar
mig wid namn, Och jag walnar glad, och ilar,
Fader! att ewinnerlig Skåda och lossunga dig.

5) Samfärdighet.

13. Dig, o Gud! en ewig dag, Dig en
ewig Klarhet höljér; Ewig sanning
är den lag, Du i nåd och wärhet följér. Kän-
lan af din sannings makt Du i detta hjerta lagt.

2. Sanning, Herre! i ditt hot Eswer mig söres
färlig tiungar, Då jag blyer dig emot Och med
sunder mig betungar: Tränge denna warnings-
röst Diutyt uti mitt kalla bröst!

3. Sanning från ditt hjerta gå, Då, som
Fader, fram du träder, Kallar mig från willans
spår Och med löften hjertat gläder: Tränge den-
na milda röst Diutyt uti mitt wäckta bröst!

4. Sanning, Gud! den låra är, Som af dig
skunnad Eswer, Och sitt eget vittne bär I den
kraft, hon hjertat gifwer: Ware denna kraft
mitt stöd, Till att göra det du böd!

5. Sanning, Herre! är den pligt Du mitt
hjerta föreskrifwer; Gif, att denna fördrans wigt
Dyr och outplåntig bliwer: Dyr för mig och
andras wäl, Outplåntig ur min skäl.

6. Minsta tanke och begär, Som ifrån din
sanning wiker, Godel synd och willa är, Som för-
tjusar, men beswiker. Hjertats lugn på lifwets
stig Är att tro och lida dig.

7. Först skall himmel, haf och jord Till sitt

fordna intet falla, In du, Gud! ett enda ord,
Det du talat, återfalla. Oföränderlig och sann,
Dig du ei förncla kan.

6) Godhet och Barmhertighet.

14. Fader! under detta namn Malkas jag
med hopp och gjuter Mina suckar i
din famn, Wiß att du mig ej förskuter. Du en
faders hjerta bär Fdr ditt barn, som hjelp begär.

2. Då du mig från willans stig Kollar och till
bättring wäcker; Då jag, Ångersfull, till dig,
Herre! mina händer sträcker: Du en faders
hjerta bär Fdr ditt barn, som hjelp begär.

3. Då du gläder med din röst Hjertat, som i
oro swälfwar; Då du styrker detta bröst, Som
sin wanmakt ser och häfwar: Du en faders hjer-
ta bär Fdr ditt barn, som hjelp begär.

4. Då din kärleks ömma wård Jag i nödens
timma röner, Lifwen då du synes hård Och mig
wägrar mina böner: Du en faders hjerta bär
Fdr ditt barn, som hjelp begär.

5. Fader! må ditt hjertelag Dig ett tacksamt
bröst bereda! Må din kärlek dag från dag, Mig
till dygd och wißhet leda: Att jag dig i hjertat
bär Och, som barn, din hjelp begär.

15. Att det goda, som mig sågnar, Att, o
Fader! du mig ger. Dig mitt rödda
bröst tillagnar Wan för all nåd mig sker. Mig
du ur mitt intet bragt; Mig din wißhet, nåd
och-makt Tillwänt detta lifwets dagar, Mig du
styddar och ledsagar!

2. Swer mig din kärlek gjuter Edtman af
min glädjedag. Blott af dig mitt hjerta njuter
Lifwets sällhet och behag. Under mina pröfnings-
år Blott af dig jag styrka får: Segrens glädje,
då jag strider, Och förtröstan, då jag lider.

3. Du från mig den fara wändér, Som mitt

öga icke ser. Mig du öppnar dina händer, Förfrån dig om hielt jag ber. Du med helkans kraft och fröjd Öfr mig svällig och förnöjd. Du min framtid's börda lättar Med det hopp, som mig upprättar.

4. Din Försyn min nödtorft skickar Dag från dag ur ditt förråd; Morgansrodnans nya blickar Väddar mig förnyad nåd. Tidens stiften, ljusets lopp, Skörden, mina mödors hopp, Lugnet, som min bädd omgifver; Allt af dig förordnat blifver.

5. Så du vill min börda lätta, Fader, Slappare och Vän! Och hvad fordrar du för detta Af ditt svaga barn igen? Blott, att, af din godhet, rörd, Af din visshet ledd och fördd, Jag på dygdens vägar tråder Och min fröjta life gläder.

6. Tacksamt skall mitt hjerta brinna, Tacksamt helga dig sin röst. Nödens suckar skola finna Tillflykt uti detta bröst. Dig jag ewigt dyrka skall. Gif, att för din fotapall Sig mitt hjerta rätt ödmjukar Och din godhet ej missbruka.

David. 103.

Sjunges som: N:o 1. Upp, psaltare och harpa! x.

16. Min själ skall lofwa Herran, Min tunga prisa skall hans namn: Han är från oss ej fierran, Han rädder oss sin hulda famn. Han hörer våra böner Och helar all vår brist; Och med sin nåd bekröner Och frälsar oss förwist. Vår ungdoms tid han mättar Med glädje utan tal, Och äldrens börda lättar Och hjälper oss i dödsens qual.

2. Han mildrik oss förkunnar Sin helga lag, sin wilja god, Och till allt godt förunnar, Af blotta nåd, oss kraft och mod. Den sig till honom vänder, Han möter ewigt huld. Han då på sina händer Oss tecknar, ej vår skuld; Sin nåd så högt befäster Som himlen, och så widt Som öster är från väster, Vårt hjerta gör från syndes frilt.

3. Som

3. Som sig en far förbarmar Och barnens fel
förgäter snart: Så Gud i kärleksarmar Och sus-
ter in, med faderskär. Han met vårt swaga
wäsen: Af skoftet är det gjordt. Wi blomstre så
som gräsen, Och wisne lika fort. En Adgt, som
liljan hinner, Afsläder, all dess prakt: Så men-
niskan förswinner; Sj hjälper konst, ej batar makt.

4. Men Herrans nåd allena Dwanstlig är ewig-
het, Om blott wi honom tjena, Uti sann tro och
belighet. Hans thron står fast i höjden, Hdat öfwer
jordens grus. Fynglar, som er fröjden Uti hans
klarhets lius! I hjeltar, I som ljungen, Utt föra
ut hans bud! I menstor! alle, sjungen, Lofs-
sjungen Herren eder Gud! (J. Poliander.)

C) Guds Enhet och Treenighet.

17. Wi tro på en allsmågtig Gud, Af
hvars Anda, genom Ordet, Allt
skapadt är, och, på hvars bud, Allt är godt och
härligt wordet: Och en fader will han wata, Och,
utaf sin goda wilja, Skall han alltid oss bewas-
ra, Aldrig oss ifrån sig skilja. På allt hans öga
gifwer att, Och ingen står emot hans makt.

2. Wi tro också på Jesum Christ, Fadrens Son,
wår Herre kära; Af ewighet han är förwigt Zemll
Gud i makt och ära. Genom Andans kraft allena,
Honorena Jungfrun födde; Han, att oss med Gud
sbrena, Bland oss lefde, led och dödde. För oss han
döden öfwerwann, Och sitter på Guds högra hand.

3. Wi tro också på den Helga And, Som oss i
en helig kyrka sbrena will med fridens band Och
med nådens gåfwor styrka. Synden warder här
borttagen, Stillad all wår själawända, Och upp
på den sista dagen Wi förwänte att uppstånda.
Ett ewigt lif skal blifwa då Den lön, som tro
och kärlek så. Amen. (Mart. Luther.)

18. Jag tror uppå den Gud, som med sitt ord befallt Naturens prakt och tingens skara Och wärelser och werldar wara, Och styr och uppehåller allt. O kraft och wisshet utan life! Vändlige! du gäms för tankens skumma syn, Men hjertat wördar din Förson Och widsträckt som ditt allmaktens rike.

2: Jag tror på Medlaren, som rördes af wår nöd, Allt himlens frid till jorden bära, Och gaf oss ljuset med sin lära, Och gaf oss lifwet med sin dö. O nåd och kärlek utan life! Förbarmas re! du ser till en förwillad hop, Och låter upp, för ångrens rop, Ditt hjerta och ditt nåderike.

3. Jag på den Ande tror, som går af Herran ut, Och bär till himlen jordens böner, Och bättringen med framgång kröner Och pröfningen med saligt slut. O ljus och sällhet utan life! Hugswa täre! du ger wårt swaga hjerta frid, Och öfwerbrist och qual och dö Du öppnar härlighetens rike.

19. Öndlige, i ljusets strålar För döda barmhärtighetens blickar skymd! Ditt wäsendes barmhärtighet sig målar Kring himlens hwält, Kring jordens rymd. Upp till din höjd ej tanken hinnet, Ner till ditt djup ej tanken när; Men hjertat ditt verk dig finner, Och dyrkar dig i dina spår.

2. Från jordens stoft till himlars himlar, Allt hwad som wärelse har fått, Allt hwad i wider rymden hwimlar, Allt är ditt verk; och allt är godt. Jag allt din makt sig uppenbarar, Jag allt din wisshet strålar klar, Jag allt du mild och god förklarar, Allt du är alla wäsendes Far.

3. Jag osskuld prödd, ur dina händer Gick menniskan fall, din tankes bild; Men snart hon sig till brottet wänder Och blir från paradiset bild; Och lustans yrvel föder nöden, Jag hjertat hämndens gifel slår; Förbannelsen, i följd med döden, Går tått i fallna slägtets spår.

4. **A!** hvad försoning kan jag gifwa? Hvad offer för min syndaskuld? Blod? tårar? Kan jag fridbyt blifwa Med lösen af allt jordens guld; Förgåfves! nej! det dyra Ordet Blott är i Skaparns hjerta födt; O hemlighet! och det är wordet I tiden uppenbart i fött.

5. Dändlige! i ändligheten Du sänker dig försö-
nande; O höjd! o djup! och menstligheten Får uti
dig en like se, Som går för syndare att blöda Och,
Skuldfrj själf, wår bördor bår, Och låter sig på kors-
fet döda, Och säger: allt fullkomadt är.

6. Höf Gud då inga hinder mera För mens-
kans frälkning, ljus och frid! Men i mitt eget
bröst des flera, Dem jag med tårar kännes wid.
A! född i synd, och på des bana Så itrande
i öfwerdåd, Hur kan jag bryta föttens wana?
Hur winna del i himlens nåd?

7. Blott wanmakt är all min förmåga; Men ewigt
Herrans råd består: Hans Ande, belighetens låga,
Af Gudoms-födet ewigt går. Sj blott uti naturens
under, Sj blott i återlösningens; I nådens werl
och, alla stunder, Hans kärlek strålar utan gräns.

8. Ja, han, den ewigt gode Anden, Sjelf kallar
mig från willans spår Och sönderbryter syndabans-
den Och läker mina samwetsår; Han mig-förnyar,
och bereder Sig sjelf en boning i min själ, Och mig
på lifsens bana leder Till frid och fröjd och ewigt wål.

9. Så Ewige! den nåd du skrifwit, Som
Fader, uti Skapelsen, Utaf din Son förnyad blif-
wit, Och Anden sjelf bekräftar den. En i ditt
wäsen, du förklarar I dina werl dig trefaldt
kor; Och Helig, Helig, Helig swarar På
jordens lof din englahor.

20. O Ewige! o Gud! till dig Ditt folk sin
lofsång höjer. Af nådens ljus det
fröjdar sig Och för din thron sig böjer, Du, som

med wisheit, nåd och magt, Den werld, du sjelf
ur intet bragt, Bestöddar och regerar!

2. O Fader! dig, som ewig är, Som ewigt
war och blifwer, Ditt folk, som detta offer bår,
Sin enda dyrkan gifwer. Dig jord och himmel
prisa skall, Som upprest werlden ur des fall
Och wåg till frälning banat.

3. O Jesu! du, som menstors nåd Och syns
der welat båra; Den werld, du frälst med blod
och död, Du leder med din lära. Ditt folk,
som frid och sårhet får, Med seger krönt ur
striden går, Ditt lof att ewigt sjunga.

4. O ewige! i ditt förbund Din Ande of led-
sage. I glädjens dag, i nådens stund Wår dyrkan
dig behage. Wålsigna of med nåd och tröst, Och
warde frid, i alla bröst Och syndens wålde frogad!

21. O Fader wår, barmhertig, god, Som
of till dig will falla Och stånka of
med Christi blod, Som rena kan of alla! Låt
komma, Gud! till of ditt ord, Det heliga och
klara; Låt det i mörker på wår jord En ledare
of vara, Att wi ej wilsfara.

2. Men alle rope wi till dig! Ej annat är till
råde; Ty ingen tar ditt ord till sig, Om han ei får
din nåde. O Helge Fader! tänk derpå, Att djefwus-
len will blanda Sitt ogräs i din såd, och så Of
komma sig tillhanda: Ty sånd till of din Anda.

3. O Gud och menska, Jesu Christ, Som
synden på dig lade! Du känner bäst wår stora
brist, Ty du och mandom hade. O Jesu Christ,
wår broder får! Ditt löfte wi påkalla: Hugwa-
laren låt komma når, Som sanning lär of alla,
Att wi från dig ei falla.

4. O du! Guds Helga Anda! kom, Slit sön-
der satans snara. Det ord, wi fått af Herra-
nom, Uti wår själ bewara: På det en hwar må
beliggjord Loffsjunga Gud med gamman, Och Jesu

Christi döra ord Dß leda alle samman Till himlens glädje! Amen, (Mart. Luther. L. Petri.)

22. Gud trefaldig! ståt öf bi Och låt öf ej förderfwas, Öfr wår själ från synden fri, Låt himlen af öf ärfwas. Styrke öf din kraft, att wi Det onda öfwerwinne, Och så med Öfriligt sinne Det sälla målet hinne. Hjelp, att dig wi älska må Och, såsom öf, wår nästa; Wår tro, wårt hopp befästa; Gud! hjelp öf till det bästa. Amen, amen, ste alltså! Halleluja! Halleluja! (Mart. Luther.)

23. O Herre Gud, oändelig! Gif öf nåd till att prisa dig Och sätta all wår tro dertill, Att du är ewigt god och mild. ::

2. O Jesu Christ, som mandom tog! Hjelp öf att komma släds ihog Din bittra död, ditt rena ord, I dem wår själ blir saliggjord. ::

3. O Helge And! gif öf din nåd, Att alltid följa dina råd. Ledsage, hågne öf din hand, Gud Fader, Son och Helge And! ::

Sunges som: N:o 20. O Ewige! o Gud! till dig icke

24. Allena Gud i himmelrik Må lof och pris tillhöra, För all den nåd, han kärleksrik Med öf har welat göra, Han jorden skänkt stor fröjd och frid. Å! menskan må wäl glädjas wid Guds ewigt goda wilja.

2. Wi prise, wi tillbedie dig, Ditt namn släds ware lofwadt, O Fader! du, som nådelig Dß med allt godt begäfwat! All ting du baswer i ditt wäld, Och dig är ej en suet förbold; Wäl den dig rättsligt fruktat!

3. O Jesu Christ, Guds enda Son, Som såg wår själatiara Och, att öf frälsa derifrån, Dig sielf ej wille spara! Du med din kärlek och din död Förlöser öf af syndens nåd, När wi rå dig förtröste.

4. Du är allen wår Frälserman, Som himlen öf upplåter; Du är Guds rena lamb, som kan Dß nåd

förvärfwa åter: Du är allen vår salighet, Du är,
fbr tid och ewighet, Vårt hopp, o Jesu Christe!

5. O Helge And, gör själen from, Förndid och
oförfärad; Gör hjertat till en helgedom, Der Gud
i allt blir ärad; Gif stöd, gif tröst i all vår brist,
Hjelp att wi tro på Jesum Christ Vår ~~nu~~ och
alltid! Amen. (Hilarius. N. Decius.)

25. O Skapare! o gode Gud! O Fader, nå-
dens källa! Förlåt hwad gjordt är
mot din bud, Låt Jesu förbdn gälla. Ej handla
med oss efter rätt, Fast mera uppå Faderäfätt;
Och, som ditt barn, må hwar och en, Från
synden ren, Dig framgent tjena utan men.

2. Förbarma dig, o Jesu Christ! Och wårdes
oss benåda. Du är den starke hjelte wift, Som
hindra kan all wåda. Så fräls ditt folk utaf
des nöd, Du, som med låra, lif och död Oss
löst af ewigt qual och we! Din nåd bete, Att
intet ondt hos oss må ske.

3. Bålsigna oss, o Helge And! Låt oss ditt
nåd ej mista; Låt kärlekens och fridens band Ej
i ditt samfund brista. O Gud, af tröst och gläd-
dje rik! I nöden du ej från oss wil. Vår själ
gör ren och wäl förndid, Gif ewig fröjd, För
Jesu skull i himlens höjd.

26. Wi på jorden lefwe här, Under dödens
fångne: Hwem få wi, som hjelpers
är, Att ej bli förgångne? O Fader! dig allena,
Dot må wi söra bitterlig, Att wi så förgått dig.
Helige Herre Gud! Helige starke Gud! Helige barm-
hertige Frälsare! Du ewige Gud! Låt oss icke falla
I den bittra dödens nöd, War oss barmhertig!

2. Wi fbr syndastulden smår Måste straffet bida:
Ho är den, som för oss går Och wil döden lida?
O Jesu! du allena. Du hafwer lidit härdan död,
Till att frälsa oss ur nöd. Helige Herre Gud!
Helige starke Gud! Helige barmhertige Frälsare!

Du ewige Gud! Låt oss ei förkastas från din nåd till afgrundsglöd. War oss barmhertig!

3. Vi ej lefwe, som oss bär, Ståds i synd wi falle: Ho är den oss starka adr Emot synder alle? Guds Ande! du allena, Vlott i din kraft wi komme fort; Ditt är allt, som wäl är gjort. Helige Herre Gud! Helige starke Gud! Helige barmhertige Frälsare; Du ewige Gud! Låt oss ei förtappas Utan hopp i ewig död. War oss barmhertig! (Mart. Luther. L. Petri.)

II. Skapelsen och Försynen.

A) I Allmänhet.

Siunges som: No: 7. Dändlige! o du hwars hand, is.

27. Gud! jag i stoftet böjer mig, Och vis-
sar, store Herre! dig, Som allt har
skapt och skickar. När allt i intets mörker låg,
Du djupets rymder genomsåg; Och, hwart ditt
öga blickar, Bliu ljus och rörelse och lif, Och,
när din allmakt ropar: bliu! Ur djupet werld
där ljunga, Allt, Gud! din ära siunga.

2. Hur strålar för min häpnad sun De ljusa
undren ofwan skyn, På hwalfwet af ditt tempel!
Här träder solen hälig opp Och giuter daen i
sitt lopp Och bär din äras stämpel. Här månans
milda anlet ler, Och tusen stjernor skada ner,
Lil blickar af ditt öga, Till mig ifrån det höga.

3. Jag ser, i oförwillat lopp, Här werldar
sänkas, der så opp, Och Skaparns wisheit prisar.
Mitt öga sänks mot jordens bryn; Och samma wis-
heit för min syn, I tusen stid sig wisar. Den röjer sig
i minsta stoft, I gråsets brodd, i blommanes doft, I
matkens gång i gruset, I örnens flygt mot ljuset.

4. Allt, hwad till warelse är wäckt, Upplifwas af
din Andas slägt, Och allt din wårdnad nu er. Från
stoftets grund till Cherubim, Från smärta frö till

Serafim, Jag allt din kraft sig gjuter. Till allt, o werls
 dars Gud och Far! Din kärlek, som sig, ren och klar,
 Jag tusen sårgor bryter, Med från ditt hjerta flyter.

5. O Gud! din wisshet, nåd och magt Jag allt, hwad
 du ur intet bragt, Sig hårlig uppenbarar; Men i
 mitt samwet, store Gud! Der du har skrifwit dina
 bud, Du belig dig förklarar. Jag friden, skänk; åt
 hjertats dygd, Jag lastens skräck och brottet & blygd,
 Du domen redan säller Och rättwist wedergåller.

6. Du är, o Gud! allena wärd, Att taga dyrs
 kans helga gård Af warelsernas skara; Jag dig allt
 lefwer, röres, är, Och på din starka hand du
 bär De ting, du budit wara: Ty skall min släms
 ma hbia sig, Bland de otroligas, som dig Med
 rörd och belig tunga Sitt Halleluja sjunga.

28. Oia skall min själ sitt offer bära, O
 Fader, Skapare och Gud! Dig will
 jag med mitt hjerta ära, Och dig med mina
 läppars ljud, Med wördnad tänka på din nåd,
 Din makt, ditt underfulla råd.

2. Du lif och warelse har gifwit åt allt i hims
 mel och på jord; Ditt stora, milda namn du
 skrifwit Så i naturen, som ditt ord. Jag allt du
 dig förklarar har, O Skapare och Gud och Far!

3. Du stadgat ordningen i de tingen, Du satt en
 gränse för pröjningen; Men i de wärdt boryp, wär skäl-
 bet ingen, Ty du, o Gud! är kärleken. Du allt på Fa-
 ders händer bär, Och bönbdör hwarje fromt begär.

4. Ei märker mer mitt hjerta hindrar, Att se och
 wörda dina siät: Hwar stjerna som på fästet tins-
 drar, Är wittne om ditt majestät, Och minsta lilja
 på min stög, Är, Gud! ett tröstfullt ord från dig.

5. Derifr; o Fader i det höga! Jag i din hand
 mitt wäl förtror; Jag wet ditt hulda Faders-
 daga Ser och den matt i stoftet bor. På glädjens
 eller sorgens stig Du leder mig dock sist till dig.

6. O Herre! dig jag will åkalla, När astonsstjer

nan framgår stön; När morgondagens perlor falla,
Till dig jag böja skall min bön, Och aldrig
glömma dina bud, O-Fader, Skapare och Gud!

Dav. 146.

29. Lofwa Herran Gud, min själ! Hwad
han gör är rätt och wäl! Lofwa ho-
nom, allan tid, Ty han nådig är och blid.

2. Trösta ej på någon man, Huru hög han
wara kan, Ty han hjälpa ej förmår, När du
mest i nöden står.

3. Människan är förelagdt, Som Gud sjelf oss
hafwer sagt, Ob och åter bli till jord, Deraf
människan är gjord.

4. Se! hwad blir då hennes makt, Hennes
anslag, hennes pratt? Allt förloradt blir och
dödt, Allt förwandladt och förbrut.

5. Ewigt salig är den man, Som på Gud
förtrösta kan; Den, hos honom söker råd, Sö-
ker är att finna nåd.

6. Gud är den, som med ett ord Skapat
himmel, haf och jord; Men af allt, som jorden
bär, Mensthan honom kärast är.

7. Den, som hungrar, gör han mätt, Skaf-
far den förtrösta rätt, Lösar den, som fången
är, Och den blinda syn beskär.

8. Han upprättar mer och mer Den, som
ligger slagen ner; Allskar den, som lefwer from,
Spar den onda till sin dom.

9. Herren ser till enkors nöd, Ger de faders
lösa bröd; Främlingar han nåd betar, Slår de
ondas anslag ner.

10. Zions Gud är hög och stor: Salig den,
på honom tror! Lofwa-Herran, gammal, ung!
Gladlig Halleluja sjung. (J. Svedberg.)

Sunges som: N:o 8. Dig allena wate ära, &c.

30. Store Gud, som tusen werldar Ur
sitt intet bragt och styr! Sträng

mot den, som sig förbårdar, Mild mot den,
som till dig styr! Hör ett stoft, som tanken
höjer Till din gudoms Majestät, Till den wis-
het, som sig råder Öfverallt i dina fiät.

2. Du den werld, hvars loyp du wänder, Med
ett ord i dagen bräat. Öfvert jag ögat blickar skän-
der, Strålar idel nåd och makt. Ljusets fart den fläts-
het sprider, Som din glädjes afbild är. Hjertat,
som af mörkret lider, Gläds att du ock finnes der.

3. Till din thron lyckfelig tråder Högste engeln
öfwer skyn. Din försorg och godhet gläder Matken
under jordens byn. Trådet, som af bördan smig-
tar, Bär din rikdom på sin stam; Nåden, som
naturen riktat, Utur blomman doftar fram.

4. Himlens hwalf och jordens yta Du med lius
och fågring prydt. Du, då strålar mörkret bryta, Du
får oss ditt bord på nytt. Du wår stig med ögat följer,
Med din hand du styr wårt loyp, Löfnet, som
wår framtid hölier, Skinaras af förwadt hopp.

5. Du till lycklig utgång leder Lårens oför-
wägna råd. Du med långmod dig bereder Wäg
att göra dubbel nåd. Du den tryckta dygdens
tårar Ser och deras antal wet; Dock den hand,
som henne sårar, Njuta får din stonfahet.

6. Men twertom du ofta bryter Ut din wån ett
sparsamt bröd; Den försödlides öga flyter, Öskuld
trampas i sin nöd; "Kan en werld, der sådant häns-
der, Styras af en rättwis Gud?" Wensta! frå-
gar du, och sänder Upp till skyn ditt klagoljud.

7. Lär, o swage! att tillbedja, Tvist och tålig
Herrans råd. Hon, som håller tingens ledja, Ser
till hwarje länk i nåd. Glädjens himlafrufter
knoppas I ett bröst, der dygden bor. Christen! full
ditt kall och hoppas! Salig den som löftet tror!

31. Du, Herre! i din hägnad tar Allt
hwad som lif och anda har, Och
allas ögon wända sig Med bön och stilla hopp

till dig, Till dig, som allas fader är, Och är en hvar sin del består.

2. Du på din hand dem tecknat grannt, Och ingen är dig obekant. Och, när du låter upp din hand, Då flöda öfver haf och land Wälsignelser af alla slag, Och allting mättas med behag.

3. På mig i nåd du äfwen tänkt Och min bestårda del mig stänkt. 3 dag och alla mina dar Du gaf mig söda och försvar. Ej är en far så faderlig Mot något barn, som du mot mig.

4. Jag är ock wiss, o Gud! att du Skall sörja för mitt wäl ännu, Och höra hwad min själ begär. Ack, gif mig då hwad nyttigt är: Ej fattigdom, ei öfwerflöd, Men sinnefrid och dagligt bröd.

5. Ej fågeln ydjer jordens land: Likwäl han mättas af din hand. Du slädder liljan i dess skrud: Deck känner hon dig ej, o Gud! O! skulle du till mig ej se, Som af din nåd är mer än de?

6. Ja, mig du större nåd betedt, Min kropp mer underbart beredt, Mig gifwit en oöddlig själ, Mig danadt för ett ewigt wäl. Ty lär mig bruka werlden så, Att himlen jag ej mista må.

7. Dig will jag älska öfwer allt Och lefwa, som du mig befallt, Arbeta, måttlig, from och nöjd, Och fylla upp mitt kall med fröjd. Då wet jag, att, i lif och död, Du är min-hjelp, mitt hopp och söd.

32. Dig, Herre Gud! är ingen lik I himlen och på jorden. Så härlig, hög och nåderik Är ingen Konung worden. Stor är du och ditt namn är stort, Och stora ting med öf du gjort, O alla Herrars Herre!

2. Du ensam, helig, god och wis, Allt till det bästa skickar, Fast ofta glömd af menskers pris Och dold för deras blickar. Likwäl du gifwer dem allt godt, Och alla sin bestårda lott Af dig, o Gud! bekomma.

3. Om nöd och sorg du stundom bödd Att våra hjertan trycka, Så låg i denna sorg och nöd Ett

frö till högreljda: Ty lika huld och faderlig Du i din tuftan wisar dig Som i din nådes gäfwor.

4. När jordens folk, i pran tid, Blott wäldets bud ord lydde Och, under tusen wiljors strid, All rätt och sanning flydde, Du wäldet bröt och pran twang, Och sällhet, ordning, sammanhang Å nyo prydde jorden.

5. Wäl öf, o Allmäts Gud! att du Din spira ewigt förer! Du ser till dina barn ännu Och deras suckan hörer. Du, som i himlars himlar bor, Dock lika nådig, wis och stor, Ännu besöker jorden.

6. Jag för min lott ej förjer då Och will ditt råd ej klandra. Derom jag förje, att jag må lti din fruktan wandra. Ej jag, men du, mitt bästa wet, Och du har tid och ewighet lti din hand, o Fader!

Das. 121.

33. Jag lyfter mina händer Upp till Guds berg och hus, Från dem han hielwen skänder Och rikar ut sitt ljus. Mig Herren hjälp bejtar, Som jord och himmel gjort; Min bön han ej förskafar, Men flyddar mig allt fort.

2. Han låter mina fötter Ej slinta, ty han är En wäktare ej trötter, Och blir mig alltid när. Han nådigt mig bewarar Och flyddar mig från fall, Mig dag och natt förswarar, Wälsignar och mitt fall.

3. Allt ondt han från mig wänder Och frälsar mina själ. Ehwad som hellt mig händer, Så slutas det dock wäl. Min utgång han bewarar, Min ingång lika så: Sin nåd Gud aldrig sparar För dem med honom så. (C. Becker. H. Spiegel.)

B) De förnämsta skapade wareser.

1) Englarne.

Stunges som: No 3. Höga Marettät! nå alle re.

34. För än mensko slämmor hördes Och Herrans salighet och nåd, Tusen sinom tusen flodo Kring Gudathronen och tilbodo Den Duts

grundeliges råd. På belga harports ljud De bo-
ro fram till Gud Sin förtjusning, Och, sty-
lande Sitt anlete, Andäbide för sin Skapare.

2. Helig! Helig! Helig! ljuder, Omkring den
thron, der Herren bjuder, Hans englachor i
ewighet. Honom de sitt offer bära, Ty honom
endast tillhör ära Och rike, makt och härlighet.
De tjena Herran Gud Och äta på hans bud.
Deras prydnung är helighet Och hörsambet Och
oskuld och fullkomlighet.

3. Sfrwer haf och land de fara, Som vinden
och som blixten snara, I lustigt och lofsaligt
fall. Till den frommes hägn de ila, De låg-
ra sig omkring hans hwila, Hans fötter äta
de från fall. Och, när från syndens stig En
själ omvänder sig Och benådas, Då sjunga de:
Förbarmare! Dig pris och tack och ära ste!

4. Gud! med dina englahäror Skall den, som
dig af hjertat ärar, Så ewigt glädja sig en gång.
Buren uppå deras händer, Skall han med dem
i fridens länder Uppslämma segrens jubelsång.
Den här ostraffligt går, I deras tysta spår,
Genom werlden, Skall ren och skär Och salig
der, Med dem, dig skåda som du är.

5. Mensta, will du se Guds rike, Söt här att
blifwa englars life, Oskuldig, tuktig, glad och
from. Mensta! du för Gud Skall swara, När,
åtfölid af sin englahära, Han skall med werl-
den hålla dom. Så kämpa, wata, bed Och dig
hwar stund bered: Ut din tunga, I paradisk,
På englawis Må ewigt sjunga Herrans pris!

35. Gud låter sina trogna här Allt godt
af nåd erfara, Och budskap af hans
kärlet är Mång tusen englars skara; Ty sjunge
wi med godt behag: Guds englar, från vår
barndomsdag, Os följa och bewara.

2. De lågra sig kring hwar och en, Som frukt

tar Herran gern, Och deras hjelp är icke sen
Mot dem, som ondt öf ärna; Ly sjunge wi
med godt behag: Guds englar, från vår ang-
domsdag, För wäld och list öf wärna.

3. På wägen de öf födra så, Att wi vår fot ej stöta,
Men trygge och förnöjde gå, Fast nöd och sorg
möta; Ly sjunge wi med godt behag: Guds eng-
lar öf, till äldrens dag, På hulda armar stöta.

4. Med wäntlig hand, fast icke sedd, De grafwens
stråck förjaga, Och hålla tröstens kall beredd, När
ångsten öf swaga; Ly sjunge wi med godt behag:
Guds englar öf i dödsens dag Till himmelen ledsaga.

5. O Herre Gud! war mild och god, När wi
med döden stride. Din Anda gifwe kraft och
med, Att wi i frid aflide; Så stole wi med godt
behag Dig sjunga på den stora dag, Som wi
med fröjd förbide.

(J. Svedberg.)

36. Gud ware tack och ära För helga eng-
lars wakt, Som han mig tacks be-
skära Emot all ondskans makt! Han biuder; och
de fara, Som wädren, på hans bud, Att häg-
na och förswara Den rätteligt fruktar Gud.

2. De gode andar rödjia Den wäg jag wan-
dra skall; De starke hjeltar stödjia Min gång i
mödans kall; De helga härar skydda Min Ans-
da och min kropp, Och kring min stilla hydda
De slå sitt läger opp.

3. Hos mig besök de göra, Som förr hos
Israël; De mig ur faran födra, Som fordom
Daniel; De leda mig wid handen, Som Leth
ur eld och glödd, Som Petrum utur banden,
Som Paulum utur nöd.

4. Och när på jorden händer, Att någon
syndaträl Sig ångrar och omwänder Och tän-
ker på sin själ, Då hörs i himlens rike Guds
englars fröjdeslud: "Wi hafwe sått en like;
Högstoswad ware Gud!"

5. Gud! låt mig äfwen söka Att dem bereda fröjd, Och deras tal föröka En gång i himlens höjd. När de på händern vilja Mig bära hem till dig, Gud! låt ej synden skilja De heliga från mig.

6. När lifwet skall upphöra, Gif mig en sömn så söt. Låt dina englar föra Min själ uti ditt stöt. När du till doms will komma, Låt, Fader nåderik! Mig då, med alla fromma, Bli dina englar lik, (J. Svedberg.)

2) Menniskan.

Kroppsz och Själsegenskaper, förnuft, fri wilja, samwete, wärde och ändamål.

37. Af dig, o Gud! jag kallad är Till dars gens ljus och lifwet, Och allt, som mig förnjder här, Är af din nåd mig gifwit. Jag är ett ringa stoft för dig, Dock hafwer du bewist på mig din höga allmäfts under.

2. Att mig du en förnuftig själ, Din egen bild, bestårde, Som sträfwar till ett högre mål Och får sitt rätta wärde Af wiåhet, dygd och samwetefrid, Och, efter lifwets pröfwotid, Sitt rätta lif begynner.

3. Och du har byggt af jordens mull Ditt målerwerk på jorden: Den kropp, som, stön och ordningefull, Är själens bening worden. Mitt öga ser, mitt öra hör De stora ting du gjort och gör; Min tunga dem förkunnar.

4. Ty prisar jag din makt och nåd, Min Gud! mitt wäsens källa! Och går att efter dina råd Min korta wandring ställa: Till des jag, höjd från jordens grus, Dig får i härlighetens ljus Ewinnerliga prisa.

38. Store Gud! mitt hjerta lär Mot din kärlek rätt att swara. Du, som gjorde att jag är, Och att jag skall ewigt wara! Du, som styr lifwets lopp, Gaf odödelighetens hopp.

2. Öfwer allt, hwad lif har fått, Lifwets fröjd du ymnigt gjuter. Allt är lyckligt i sitt mått, Allt wälsignar dig och njuter Det förred, din nåd och makt I naturens skatter lagt.

3. Men, o Herre! i min själ Du det witt, nebbdrdet lemnat, Att du till ett högre wäl Mig af nåd och wälsbet ämnat: Högre, än hwad ögat ser, Större, än hwad tiden ger.

4. I en kraft, att ondt och godt Med förnusters domar pröfwa, Mig du ensam gaf den lott Att med frihet dygden öfwa; Ty du håller dygden fäst, Då den hjertats offer är.

5. Gådd, som menska, med behof Att af lif far bistånd låna, Mig, med rena kärleksprof, Du befallt att alla tjena. Hwad dem gifwes utaf mig, Är en skuld till dem och dig.

6. Sag den glädje, du mig ger, Pligtig är till andra sprida. Då jag mig hugswalad ser, Bör jag trösta dem som lida, Och bestyddad af din nåd, Ge den swage hjälp och råd.

7. Detta hjerta du mig gett, Att af nödens tårar wäckas; Denna handen du beredt, Att till wärmlösheten räddas, Och uppmanadt denna röst Till den tryckta dygdens tröst.

8. Stor och helig är min pligt; Gud! ett stoft jag är och blifwer, Mot begärens öfwerwigt, Om ej du mig styrka gifwer. Herre! wid din fotapall Sag min seger hämta stull.

39. Hwad Herren äskar, hwad är rätt, Förkunnadt är från ätt till ätt; O menska! det besinna. Då till hans bild du skapad blef, Sin lag han i ditt hjerta skref, Att dig din pligt påminna. En höjer sig uti ditt bröst Af Herrans helighet en röst, Som öfwer lustan ljuder Och dig det rätta biuder.

2. Ett samwete dig Herren gaf; Ifrån dess råd wil aldrig af, Lyd winken från det höga,

Till hvarje handling, hvar begär, Till godt och ondt det vittne är, Som Herrans eget äga. På ljusets väg, på mörkrets stig, Märk! pröfwande det följer dig: Och gillar och fördömmier, Hwad du för världen gömmier.

3. Söt ej att tyta warnarns röst, Söt icke wälstarn i ditt bröst; Ditt lugn blir idel wäda, Likt det, som öfwer haswets bryn försålligt hwilar, att från sky Den wreda stormen båda. Snart hämnaden öfwar dig du ser, Snart ljungar straffets wiggen och störtar i ditt hjerta, Och wel med aigrundsmärta.

4. Ty wet, här hålles Herrans dom: I nåd, om du är god och from; I wrede, om du bryter. Här pröfwas gerningarnas halt; Här Ionas allt, här straffas allt; Här fridens källa flyter; Här brusar wredens mörka flod; Här ropar Abels gjutna blod; Här hulpan likars böner Af Gud du hörda rbner.

5. Ja! har du handlat rätt och godt, Då blifwer lugh ditt hjertas lott. Det utslag, Herren fäller, Till frid uti ditt eget bröst, Långt mer än verdens bisfallsröst Och ryktets loford galler. Då har du tröst i sorg och nöd, Då har du nog i lif och död, En försmak af den frididen, Som Gud beredt i höjden.

6. O Jesu! tag med nåd emot Min suckan, lagd wid korsets fot: Mitt samwete du rena; Låt syndasåren med ditt blod, Bjud qwalda hjertat fatta mod, Och mig med dig sörena: Allt jag i samwetet en wån Och i den högste Domaren En Fader blott må ståda, Som will sitt barn benåda.

40. M^{en}nska! i ditt hjerta står Herrans bud, ord skrifwet. Håll det heligt! deraf går Wisbeten och lifwet. Rånslans röst I ditt bröst Högt din pligt predikar Emot Gud och lifar.

2. Du må, trygg för menstodom, Mörkstens anslag nära, Och, med själ på bygder tom, Dygdens mantel bära: Denna röst I ditt bröst Liger dock ej stilla, Då du handlat illa.

3. Hwadart kommer detta ljud, Som jag wille
 quäfwä? Hwadart utgår detta bud, Som ej
 står att jäfwä? Denna röst I mitt bröst, Som
 jag ej kan hämma, Är Guds egen stämma,

4. O du Helige, för dig hwar vill jag mig
 bdsja? Inga bögar skyla mig, Inga djup mig
 bdsja. Denna röst I mitt bröst Ingen to mig
 lemna: Allt du ser och hämnar.

5. O! jag finner ingen ro, Om ditt blod som
 talar Nåd och frid och bot och tro, Jäe mig
 hugswatar. Denna röst Gifwer tröst Ut den fall-
 ne åter, Som sig helgas låter.

6. Samwete! som skänktes mig Allt Guds rätt
 bewaka, Och till Gud, från willans sig, Was
 nar mig tillbaka! Må mitt bröst Wid din röst
 Wakna upp och röra Och till bättring föras.

7. Wäktare af himlens bud I ett jordiskt sin-
 ne! Lär mig alltid hafwa Gud Och min pligt
 i minne. Låt din röst I mitt bröst Hög och
 gerning-leda Och min frid bereda.

8. Då kan jag, förnjid och fri, Af mitt hjer-
 ta dömmas; Gör rätt, och misfärd bli: Göra
 godt, och glömmas: Ty en röst I mitt bröst
 Detta utslag faller: Herren wedergäller.

41. I för tidens korta qwal och fröjd Jag är
 ej ärnad wägen; Ej blott en matt,
 till-jorden böid, Och genast gömd i jorden, Till
 dig, o Gud! jag skäda opp, Till dig, på tan-
 lens wingar, Jag mig uppsvingar Och, full af
 saligt hopp, Dig kärslans offer bringar.

2. För mig din wisshet, nåd och makt Har
 urpenbarad blifwit. I blommans skrud, i sjer-
 nans prakt, För mig ditt namn du skrifwit. En
 werld, af dig beredd och prydd, För mig med
 tusen munnar, Gud! dig förkunnar, Som lif
 och fröjd och stödd Ät alla wäsen unnar.

3. Dock ställde du ej målet här, Hwar till mitt

hjerter sträfvar. Mitt aldrig hvilande begär
Mot andra rynder swäfvar. En liten tid, wid
jorden fäst, Min själ för himten öfwas, Upp
fostras, pröfwas: Du känner medlen bäst, Som
för mitt mål behöfwas.

4. Jag hafwer, till min ledning, fått Ett sam-
wete, som säger hwad inför dig är rätt och godt;
Hwad ewigt värde äger. I helig lydnad för dess
bud Jag söka will mitt bästa, Och fromt befästa
Mitt hopp till dig, o Gud! Med kärlek till min nästa.

5. Så går jag stilla och förnöjd Mot obekanta da-
gar, Och tror, att du, i sorg och fröjd, Till målet
mig ledsagar. När jag mitt wallfärdt loftat har,
Min själ i dina händer Jag glad uppländer. Din
Andas skågt hon war: Till dig hon återwänder,
Sjunges som: N:o 33. Jag lofter mina händer ic.

42. Hvi, menska! hvi ur gruset Din blick
till himten opp! Se strålande i ljus-
set Ditt värde och ditt hopp! Guds afbild i
naturen, I skapelsen en länk Från englarne till
djuren, Ditt högga mål betänk!

2. Hwad är din själ? en låga, Som från Guds
kärleksldt, Med lefwande förnåga, Sig ned i stof-
tet gbt. I Gud du lefwer, röres Och warelse du har;
Till Gud din ande söres, När han från jorden far.

3. Upp! dig med kraft bemanna, Hwartill
uti din själ Guds wink upp till det Sanna,
Om du är willans träl? Upp! Herrans werk
betrakta Hans under kånna lär, På himlens
wilja äta, Och sök din wisshet der.

4. En ewig lag naturen I twångets fiette
rar stöt; Du är till frihet buren, Du högga
kärlek nödt. Ej må på spel du sätta Det vär-
de himten gaf; Wälj, att! men wälj det Rätts-
ta, Och war ej lustans slaf.

5. En röst ur hjertat talar; Det är Guds
egen röst, Som Dygdens wån hugswalar, Men

nefar lasten tröst. Det Gode Gud dig bjuder:
Öfr det: och lyflig war. Det onda Gud för
bjuder: Fly det; och frid du har.

6. Med kärlek för det Stöna Dig himlen
danat har: Sitt mässerwerk att kröna, Gud in-
gen gåfwa spar. Niut; men med tacksamt sin-
ne Och helgade begär; Dig hwarje fröjd påmina-
ne, Att Gud ditt högsta är.

7. Det arf dig himlen lemnat, Förspill ei brottsligt
det. Den sällhet, Gud dig ämnat, Ej följer lastens
fiåt. Hvi bliken öfwer tiden Till ewighetens ljus,
Och wet: du finner friden Blott i din faders hus.

8. Af stoftet är du tagen, Till stoft skall du od-
bli; Men andan upp i dagen Sig swingar fall och
fri. I dödens stund du födes Anvo till ett lif
Som icke mer förödes. Din krona wärdig bli!

Människans fall.

43. Jorden, full af Herrans ära, Stön i fåg-
ring, rik i prukt, Lofkar Skaparns
nåd och makt; Himlens rynder vittne bära Om
den Gudens majestät, Som strött ljus i sina fiåt.

2. Meniskan fram i dagen träder, Af Guds
allmaktshand beredd, Af hans godhet krönt och
ledd; Ut sin sällhet hon sig gläder: Skuld henn-
nes prydnad är; Himlen hon i hjertat bär.

3. En gudomlig stråle giutes Itri hennes re-
na själ, Wisshet stadgar hennes wäl, Saligt
lugn i hjertat njutes; Ingen plåga än är känd,
Ingen brottslig låga känd.

4. Hennes sällhet är att lyda; Hennes ståt
att wara nöjd; Hennes arf, en himmelsk fröjd;
Hennes mål att jorden pryda, Och att ewigt,
wis och frid, Till Guds kärlek vittne bli.

5. Å! på denna klara dagen Följer snart
en ryklig natt, Som i jemmer oss förfallt;
Meniskan, därad och bedragen, Samlar öfwer
sig den hämd, Som för brottet är bestämnd.

6. Fruktlöst nu förnuftet strider Mot det mör-
ker, som oss hölit, Mot den wanmakt, som oss
ölit; Åtrån tunga bojar smider Ut ett hjerta,
som ej mer Gud sin högsta kärlek ger.

7. Gläds, min själ! en härlig dager Doct
ännu dig återstår; Gud dig sielf till räddning
går; Han till nåd ännu dig tager. Bedjande
och ångerfull, Blir du hörd för Jesu skull.

8. Jesu! du, som nådigt sträckte Till min
nöd din kärleksblid, Och för mig döden gick!
I ditt blod vårt fallna släkte, När det följer
dina spår, Lif och sällhet återfår.

44. **U**tt! wi äre alla Adäms barn, o Gud! Så
som han, wi falla, Brota mot din bud.
Lust och högmöd höra Ormens smicker än. Ut
hwarann förledra, Wån förleder wån. Herre, dig
förbarma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

2. Men den fröjd försvinner, Som jag brottkligt
wann; Snart min brist jag finner, Som ej skylas kan
Käfsängt jag mig öbljer Undan Herrans röst: Hwärt
jag flyr den följer, Hopar i mitt bröst. Herre, dig
förbarma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

3. Borta är det Eden, Der jag menlös war;
Bort med samwetsfreden Ut min glädje far. Om
och lydan måter Mig sitt öfwerflöd, Skild från
Gud, jag åter Blott med sorg mitt bröst. Herre, dig
förbarma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

4. Si, af jorden komna, Bli wi jord igen;
Käfsängt doct wi somna, Själens wakar än: Wa-
kar och begråter Utan slut sin nöd; Leswer, för
att åter Dö en ewig dö. Herre, dig förbar-
ma! War oss nådelig, Herre, hjelp oss arma!

5. Werldarne sig rödra Efter Herrans bud:
Menskan blott kan göra Mot din lag, o Gud!
Till den minsta lilia Ut är spapadt godt: Att af
menskans wilja Föds det onda blott. Herre, dig
förbarma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

6. Skole wi förskjutas, Utan hjelp och tröst?
Skall din himmel stutas För vår bdneströst?
Skall din jord oss några Till förtappelse, Och
blott tistlar barga Och förbannelse? Herre, dig för-
barma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

7. Nej! på ormen tråder Qwinmans belga såda,
Gud! din 'nåd oss gläder, Un wid lifsens tråd, Jesu
kom; och jorden Är wälstignad än, Himlet
öppnad worden, Ödgen sielf wår wån. Herre, dig
förbarma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

8. Du som frälst oss alla, Jesu kom till mig,
Låt mig mer ei falla, Håll mig fast wid dig.
Hjelp mig, när jag strider; Gör mig from och wib,
Och mig tag omsider I ditt paradís. Herre, dig för-
barma! War oss nådelig! Herre, hjelp oss arma!

III. Återlösnings.

A) Den fallna människans upp-
rättelse genom Jesum.

45. Huru länge skall mitt hjerta Sucka, sö-
ka efter friden, Och, med outhärlig
smärta, Aldrig finna den i tiden? Huru länge
skall mitt öga Efter ljus förgräwes spana I det
molnbetäckta högga Och på lifwets dunkla bana?

2. Tanken sig ei reda måltar Ur det mörker, som
mig höljier; Wiljan wacklande försmåltar I den
wanmakt, som mig följier; Och, hwad hjertat esters
stråfwar, Af mitt samwet förewites; Mellan lif och
ödd jag swåfwar, Mellan jord och himmel slites.

3. Swåra fallen, skild från Herran, Den wid
sloftet bundna anden Ser sin Faders boning fierran;
Och förmår ej lösa banden. Men han anar Fadrens
mening; Och den hemligt närda sorgen, Med hans
trångtan i förening, Är hans återlösnings borgen.

4. Stilla, heligt dunkla minne Af ett Eden,
som försvunnit! Tyssa aning i mitt sinne Om

ett mål, som ej är bunnit! Wisser mig den wäg till lifwet, Som oß uppenbar är worden; Loller Ordet, som är Kriswet Uti himlen och på jorden,

5. Himlens, jordens och mitt hjertas Profetia sig fullbordar. Ej af twiswel skall jag smärtas; Herrans, Herrans Ande ordar; "Flydda äro nattens wakter, Szwet Zion uppgår ljuset, Och för jordens fallna slägter Syppnas åter fadershuset."

6. Ner i dödligheten stiga Nåd och sanning och försoning Och det fromma hjertat wiga Till Guds Helga Andas bonina. Sig med menniskonaturen Herrans härlighet fdrenar, Och Guds Son, af qwinna buren, Bliu det offer, som oß renar.

7. I det heligsta ingången, Han och min förlofsning funnit, Och åt mig, i synder fången, Frid och frihet återwunnit: Att jag kärleksfull och trogen Skulle i hans fotspår sträfwa Och, till ändan redebogen, Werlden dö och Gudi lesiwa.

8. Salig, salig den som sände, Den som trodde dig allena, Sannan Gud, och den du sände, Att med dig oß än fdrena. Jesu Christe! du är worden Wägen, sanningen och lifwet; Och, i himlen och på jorden, Är ei annat namn oß gifwet.

Stunges som: No: 35. Gud låter sina trogna här ic.

46. S war man må nu wäl glädja sig; Här är stor fröjd å färde, Ty nu är Gud oß nådelig, Som woro döden wärde. Han hafwer allom sagt det till, Att han barmhertig wara will: Hwad kan wårt hopp förtränga?

2. Jag under satan fången låg, Och kunde mig ej hjälpa; Den synd, som rådde i min häg, I grund mig wille stielpa. Min synd mig till förtwiflan dref, Mitt samwets dom orygglig waf, Och helfwetet stod öppet.

3. Men Gud af sin barmhertighet Sin ögon till mig wände; Han såg i nåd min uselhet Och hielp af höjden sände. Andock jag war af

synder full, War han för mig en Fader huld,
 Och låt sig om mig värda.

4. Till enda Sonen sade han: Jag måste mig
 förbarma. Far ner uti det syndaland Och låt de
 fångar arma. Af deras synd och stora nöd, Fråls
 dem ifrån en ewig död Och låt dem med dig lewa.

5. Sin Fader Sonen lydig war, Kom till
 mig här på jorden. I menskligheten uppenbar,
 Är han min broder worden. Sin kärlek wille
 han bete Och frälste mig från allt det we, Som
 jag förskyllt att lida.

6. Åhr mig sitt lif, sitt dyra blod Han wille
 icke spara, Allt för den dom, mig förestod, Jag
 måtte tryggad wara. Han blef hos Gud min
 löfkesman, Uti hans död min synd förswann:
 Så är jag frälsad worden.

7. Han upp till Fadren for igen Från denna
 werlds elände, Och i mitt bröst Hugswalaren,
 Den helaa Ande, sände, Den i min nöd skall
 trösta mig, Mig stöddja på min bättringssig
 Och i all sanning leda.

8. Ty ware pris i ewighet Och lof förutan
 Ande Guds ewiga barmhertighet, Som of den
 hjälpen sände Och neder slog, i Christi död, Synd,
 helwete och dödsens nöd: Ho kan of nu för-
 derswa? (Mart. Luther.)

47. O Jesu Christ, du nådens brunn! Du
 lifsens rena källa! En bön, som går
 af hjertats grund, Låt, Herre! för dig gålla.
 Din stora nåd, ditt ljuswa namm, Mig locka till
 din öppna famn, Min nöd för dig att ställa.

2. Mitt ursprung är af syndig såd, En syndig
 mor mig födde; Jag åt af ett förbudit träd,
 Som andens lif födde: Ty blif min wilia ond
 och swag, Jag sblide endast syndens lag, Fastän
 mitt hjerta blödde.

3. O Gud! jag har ej lefwat wis, För dig har jag misshandlat, Min ostulds lugna paradis I bittra ägg förwandlat, Från salighet mig bragt i nöd, Och wrede och en ewig död Uppå mitt hufwud samlat.

4. Men lofwad ware, Jesu Christ! Din nåd, din makt och lära: Du tog på dig min synd och brist, Mitt kors du wille bära. Hwad jag war skyldig, du betalt; Till salighet du mig utwalt, Ditt helga namn till ära.

5. Du mig har låtit werldens ljus Med frid och glädje skåda, Föräldrar, wänner, lif och hus Du frälsat från all wåda, Mig gifwit en förnuftig själ Och welat, med ett ewigt wäl, Mig arma stoft benåda.

6. Sin större nåd med mig är gjord, Då du mig uppenbarat Ditt helga namn, ditt dyra ord, Och mig ditt råd förklarar. Så i all brist en rikedom, Ut i allt qwal en läkedom, Ut mig du har förwarat.

7. Omkring ditt kors, o Jesu kär! Jag sträcker mina händer, Och mot det lifsbaner, du bär, Ett hoppfullt öga wänder: Det we, förs budna trådet bär, På korsets tråd du lidit har: Det mig till tröst nu lånder.

8. Så gif mig nåd, för ditt namns skull, Att rätt min synd begråta Och älska dig, som, ewigt huld, Mig will och kan förlåta. Jag se dan får i werlden bär Hwad dig, min Gud! behagligt är Och mig kan ewigt båta.

9. Jag ugle matt och wandringsman På tunga lefnadsvägen, Jag söka will mitt rätta land, I böm och möda-trågen. Här har jag ingen säker ort, Men bortom mörka grafwens port Min fristad är belågen.

10. Mitt rätta hem i himlens höjd, Och icke här, jag finner; Ty werlden med dess salsta

fröjd Som blomstret snart försvinner, Mitt liv
 en skugga är, en dröm, Bortlöper hastigt som
 en ström, Som regn i jorden rinner.

11. När kroppen blir i döden kall Och ögat
 läggs tillsammans, Mig tag från sorg och oro
 - all Till ewig ro och gamman. Gud Fader, Son
 och Helge And! Dig vare pris i alla land, Nu
 och för ewigt, Amen! (J. Svedberg.)

B) Jesu kärleksfulla uppenbarelse i meniskligheten.

1) Jesu antråde till sitt Medlare-kall.
 Sjunges som: No: 15. Allt det goda, som mig sägnar, icke
48. Jesu! lär mig rätt betrakta Ordet,
 som blef kött i dig, Och all werl-
 dens lust ejakta Mot den fröjd, du biuder
 mig: Fröjd af sanning, nåd och frid, Fröjd,
 som blir i ewig tid, Då du Fadrens råd förklarar,
 Fadren sjelf öf uppenbarar!

2. Fadren sjelf, hos hwilken Ordet Ewigt
 war och ewigt är; Af hwars tanke allt är wordet,
 Och hwars hand all werlden bär: Honom,
 den Dändlige, I hans enda Son wi se, I den
 wise, kärleksrike, Helige, som blef vår like.

3. Gud! när du i molnen ljungar Och i morgonsolen ler,
 När du föder fåglens ungar, Lilla
 jorna sin fågring ger, Står du mig ur faran
 för, När din röst hos mig jag hör, O! då kän-
 ner jag dig wara Och din härlighet förklara.

4. Dock, när tanken dig vill hinna I det ljus,
 som hölier dig, Kan han ingen hwila finna; Hjerta
 tat sjelft förirrar sig. Men du tar en jordisk
 famn; Gud och meniska, i din famn Du öf sluter,
 såsom bröder, Och ditt hjerta blöder.

5. Si, då Herran i världen föddes, Herran I hans
 lifsens ord; Tro på kärlek. Gåda Herran I hans
 vågar på vår jord. Då han föds, som lofwad är,

Då för oss han korset bår, Då utur sin grat
han träder, Nåd och sanning werlden gläder.

6. Gud! din kärlek kan ej kallna Mot det sloft,
du lifwat har. Sjelf du söker här den fallna,
Som af dig en afbild war. Se'n ej mer hon
liknar dig, Ej till dig kan lysta sig, Du till mens-
skan sliger neder, Sjelf till himlen henne leder.

7. Led oss, Jesu! lär oss lida, Lär oss verka,
såsom du, Och ett ewigt lif förbida Efter detta
korta nu. Som du ett med Fadren war, Fa-
dren, i dig uppenbar: Så wi ett med dig må
wara, Dig i allt vårt werk förklara.

49. O Jesu Christ, som mandom tog, Att
lif åt werlden gifwa! Din kärlek
blott dig dertill drog; Vårt hopp du wille blif-
wa. Du såg vår synd och stora nöd: Och söres-
flod en ewig dödd, Och helwetet låg bypet.

2. Då tänktes du förbarna dig, Och kunde icke
lida Att mörkstens makt oss tog till sig; Du wille
för oss strida. Du kom till oss i werlden ned, Be-
redde oss en ewig fred Med dinom dödd och pina.

3. Derjemte såde du oss till, Att, då wi hafwe
trona, Gud all vår synd förlåta will Och oss för
straffet stona. Wi oss förlite deruppå, När wi
med lydigt sinne gå Den wäg du föreskrifwit.

4. Vår broder nu du worden är, Och till
stor fröjd och ära; Du will oss alltid wara när
Och oss allt godt beskåra. Hwad rör oss werl-
dens hot och hån: Vår broder är Guds enda
Son: Ho kan oss nu förderfwa?

5. Pris ware dig ewinnerlig, Som oss din
nåd bewiste! Wi äre nu Guds barn med dig,
O Herre Jesu Christe! Så må nu hwar man
wara glad, Och prisa Gud i allan stad: Han
är vår käre Fader. (L. Petri.)

50. Förlofningen är wunnen: Guds Son från
Ewigheit Af Fadren är upprunnen Till

werldens salighet. Han är den morgonstjerna,
Som lysa kan och värna I mörker och i qual.

2. Han människa är worden. En lofwad nåde-
tid Har uppgått öfver jorden Med lius och hopp
och frid. Nu öddjens makt är krossad Och syn-
dens böja lossad, Och öppnad himlens port.

3. O Christe! öf benåda, Så att i tron wi
må lius i din sanning skåda, Lif af din din kärlek
få. Till dig vårt hjerta långtar, Från werl-
dens skärd det trångtar Till din rättfärdighet.

4. Din Fader dig allena Har gifwit allt i
hand, Att du må allt förena Med trons och
fridens band; Och så åt dig förwårswa Ett folk,
som sållet skall ärfwa Det rike du beredt.

5. Hwad Fadren dig har gifwit, Du ej bort-
tappa will; Du för till råtra lifwet Allt hwad dig
hörer till. Dit värdes mig och föra Att jag må
dig tillhöra I tid och ewighet. (L. Petri.)

51. Glad dig, du Christi Brud! Och möt
din Herra Gud. Den stora dag
du skadat, Som de Profeter bådadt. Hosianna,
pris och ära Vår Konung wi hembära.

2. En krona han ei bär, Men dock en Kon-
nung är. Hans prackt är gansta ringa; Dock
kan han ödden twinga. Hosianna 2c.

3. Sakmodig, mild och god, Han ger de
fwaga mod; Han sällhet har ätt föra, Som
skall hans brud tillhöra. Hosianna 2c.

4. Ditt hjerta öppne sig: Biud Christum hem-
till dig. Han aktar hos dig gästa Och dig för
ewigt fåsta. Hosianna 2c.

5. Hbi glädjerop till sky, Wid denna glada
syn; Här kommer Zions förste, Bland Konun-
gar den förste. Hosianna 2c.

6. Strö palmer på den stig, Der Herren nås-
kas dig. Lagg för hans fot din prydnad, Bet-
känn dig till hans lydnad: Hosianna 2c.

7. Och sphenabarnens ljud Med dig skall lofs
wa Gud, Och all den hedna skara Skall, glad
och frälsad, swara: Hosanna! pris och ära
Vår Konung wi hembära.

52. Ödr porten hög, gör dörren bred, Och
djupt i stofret böj dig ned. Din Frälsa-
re, din Gud det är, Som på ditt hjerta klappar
hår. Höi upp din röst med helig fröjd, Stäm upp
din sång till himlars höjd: Dig ware pris, o
Jesu kär! Som komma will och bli mig när!

2. All sabbet Jesus med sig för, All nåd han
dig af hjertat gör; Hans krona är af helighet,
Hans spira af barmhertighet. På all din jem-
mer gör han slut Och all din skuld han plånar
ut. Dig ware pris, o Jesu Christ, Som hjels-
per mig i all min brist.

3. Da stad är säll, du land står bäst, Som
denna Konung får till gäst. I dig finns kärlek,
byggd och ro, Ty Kristus sielf will hos dig bo.
Han främjar dina wärf i nåd, Och är dig när
i råd och dåd. Dig ware pris, o Jesu mild,
Som från de trogna ej är skild.

4. Ödr porten hög, gör dörren bred: Ditt
hjerta till hans boning red, Låt tronens lampa
brinna klar, Och waka, bed och redo war. Han
komma will, han närmar sig, Att med all nåd
bekröna dig. Dig ware pris, o Jesu kär, Som
mig så mild och nådig är!

5. Kom snart till mig, o Jesu kär! Mitt hjerta
för dig dyppet är! Kom in med nåd och salig-
het Och blif der qwar i ewighet. O Jesu gif en
stadig tro, Och hjelp mig till din himlars. "Jag
kommer snart, o kära själ!" Ja, amen, läm!
ni är mig wäl.

(J. Arrhenius)

53. Bereden wäg för Herran, Berg, sjunken!
diup stån upp! Han kommer, han,
som fjerran War sedd af Fadrens hopp: Rätt

få dighetens Förste, Af Davids hus den störste.
Wälsignad ware han, som kom i Herrans namn!

2. Guds folk! för dig han träder En ewig
Konung upp. Strö palmer, bred ut kläder,
Sjung ditt uppfyllda hopp. Guds löften äro
fanna; Nu ropa: Hosanna! Wälsignad ic.

3. Öfr dina portar wida För Herrans här-
lighet. Se, folken kring dig bida, Ut nå din
salighet. Kring jordens länder alla Skall den-
na lofsång ställa: Wälsignad ic.

4. Ej kommer han med härar Och ej med
skat och pratt; Dock ondskan han förfarar I all
des stolta makt. Med Andans smäd han strö-
der, Och segrar när han lider. Wälsignad ic.

5. O folk, från Herran wilet I syndig lust
och skärd! Gif allt! det helga riket Ej är af
denna werld; Ej af des wisa funnet, Ej af des
bieltar wunnet. Wälsignad ic.

6. Den thron, som han belliger, Är i hans
Faders hus; Det wälde han inwiger, Är kärlek
blott och ljus. Hans lof af spåda munnar Blott
råd och frid förkunnar. Wälsignad ic.

7. Jerusalem är öde, Des tempel fallit ner,
Des prestes äro döde, Des spira är ej mer:
Men Christi rike warar Och sig allt mer för-
klarar. Wälsignad ware han, som kom i Her-
rans namn!

54. Jerusalem! häf upp din röst, Och, dotter
Zion! fatta tröst: Din Konung kom-
mer, och hans hand Skall råda öfwer alla land.

2. En sanningens och nådens tolt Till werl-
dens Konungar och folk, Han kommer: frid
hans betsning är, Och kärleken hans spira bär.

3. Ett salighetens sändebud Till jordens barn
från jordens Gud, Han kommer: hoppet sbre-
går, Och glädien följer i hans spår.

4. All werlden stämme upp med fröjd: Pris

ware Gud i himlens höjd! Wälstanad blifwe jordens krets, Och menskan bättrad och tillfreds!

2) Jesu födelse.

55. War helsad, söna morgonstund, Som af Profeters belga mun är oss bebådad worden! Du stora dag, du sälla dag, På hwilken himlens wälschag Ännu besöker jorden! Unga Siunga Med de gamla; Sig församla Jordens böner Kring den störste af dess söner.

2. Guds wälsens afbild, och likwäl En Mensko=son, på det hwar siäl Må glad till honom tända, Han kommer, sölid af frid och hopp, De willade att söla opp, Och hjälpa de elända, Wärma, Närma, Till hwarandra Dem, som wandra Kärleksblösa, Och ur uela brunnar ösa.

3. Han tårar sälla skall, som wi, Förlå wår nöd och stå oss bi Med kraften af sin Anda; Förkunna oss sin Faders råd Och sötman af en ewig nåd I sorgeliken blanda, Strida, Lida Dödsens smärta, Allt wårt hjerta Frid må winna Och en öppnad himmel finna.

4. Han kommer, till wår frälsning sänd, Och nådens sol, af honom tänd, Skall sig ej mera öblia, Han sjelf wår Herde wara will, Allt wi må honom höra till Och honom efterfölja, Nådida, Höjda Hwær tiden, Och, i friden Af hans rike, En gång wara honom like.

56. Si! natten flyr för dagens fröjd Och Englars röst från himlens höjd Det bud till fromma herdor bär, Allt född den gode Herden är.

2. I stilla glans han träder fram: Af spridda rår och späda lam Han sig en hjord församla will, Den himmelriket höder till.

3. Satimodig, mild och ostuldsfull, Han ej med silfwer eller gull, Men med sin lydnad och sin röd, Skall lösa oss från ewig nöd.

4. Hans kyrka, i sitt fäd så spåd, Skall war-
da likt ett skuggrikt träd, Som hulda grenar
stråcker ut Kring jordens rund, till tidens slut.

5. Lik sommarregnets ljuswa fall, Hans ord
all werlden glädja skall, Och skaffa frukt till
ewig tid, I sanning, helgelse och frid.

6. Och himmel skall förgås och jord, Men er
hans helga, dyra ord; Hans namn af alla tung-
gors liud Skall kallas Frälsare och Gud.

7. Statt upp, war ljus, o mencklighet! Ditt
namn skall wara Christenhet, Din ära och din
själaro, Att uppå Herran Christum tro.

8. Högtlöswad ware Herrans nåd, Hans
makt, hans undersulla råd! Högtlöswad i all
ewighet Den Ewiges barmhertighet!

57. Loffsjunger Herrans nåd och makt! Nu
spiran, som Profeten sagt, Är tagen
ifrån Juda, Nu har all werlden ro och fred,
Ty fridens Furste stiger ned, Att öfwer jorden
bjuda. I Betlehem, i Davids hus, Går upp
ett stort, ett härligt ljus, För alla folk och tider,
Och sanning, nåd och salighet Det öfwer tid och
ewighet På milda strålar sprider.

2. Han waxer, dold för werldens karm, Den
starke Segerhjeltens arm, Som Israels förlofar;
Han nattas, trygg för wåldets hot, Den ljus-
ge Budbärarns fot, Som ormsens hufwud kross-
sar; Och, i den låga krubban gömdt, Så gu-
darent, så menckodmt, Det hjerta börjat klappa,
Som vittna skall, att Gud är god, Och offra
will sitt eget blod, Att ingen själ borttappa.

3. Dig klåd i helighetens skrud, O Zion! låt
ditt harpolud Nu klinga när och fjerran; Brist
ut och sjung, du Christi Brud: Min ande fröj-
dar sig i Gud, Mitt hjerta prisar Herran. Han
kungjort har sitt helga råd: Hans sanning, ewig
som hans nåd, Skall aldrig återwända! Han

dygnat har sin hulda famn: Hans lof skall wara, som hans namn, Allt intill werldens ända!

58. **W**erldens Fälsare kom här: Rena Jungfrun moder är; Ty en bröd så underlig, Herre Jesu! höfdes dig.

2. Nådens under här wi sett, Af Guds Ånnda är det skedt. Ordet, utaf Fadren födt, Har i tiden blifwit löst.

3. Utan synden buren är Den all werldens synden här. Han i ofskuld född och dödd, Frälsar oss ur dödsens nöd.

4. Han med himmelsk fröjd och fred Kommit här till jorden ned, Ty han är båd' Gud och Man, Som oss allom hjälpa kan.

5. Han från Fadren gången war Och till Fadren han uppsar, Sitter på Guds höggra band, Nåder öfwer alla länd.

6. Stor, gudomlig är hans makt, Döden har han nederlagt, Nederlagt i wäldig strid Mörkelsens här till ewig tid.

7. Pris ske Gud i himmels höjd! Väre jorden frid och fröjd, Och hans wilja, med hans ord, Kring all werlden blifwe spord! (M. Luther.)

59. **G**läd dig, du helga Christenhet! Beskänn, besjurg din salighet: Ty Jesus kommen är, Som dig det budskap bär, Att Herren dig har ewigt kär.

2. Fullbordadt är det löstets ord, Som Herren gaf en fallen jord: Ty född är qwinnsans såd; O Adams slägt! dig gläd, Till nådens thron med lofsång träd.

3. Hör din Profet, som, full af nåd, Dig uppens barar Herrans råd, På ljusets wäg dig för Och lå ditt hjerta rör, Att du Guds lag af kärlek gör.

4. O werld! din högsta Prest tillbed, Som sjaer till din frälsning ned; Det är hans högga kall Att rädda dig ur fall; Sig sjelf för dig han offra skall.

5. Din Konung möt, som sträcker ut Sin
wålde utan gräns och slut. På sanning, nåd
och frid, Han, måktig, hög och blid, Sin thron
befäst för ewig tid.

6. Besegladt är de trognas hopp: Rättfärdighe-
tens sol går opp. Nu Herrans Karbets ljus Beirå-
tar jordens grus Och leder oss till Fadrens hus.

7. Ditt folk, o Jesu! glädder sig; Vårt hjerta fräls
wälsignar dig. I helighetens Skrud, Med tacks-
samhetens ljud, All werlden prise dig, vår Gud!

60. En Jungfru födde ett barn i dag, Det
wi skote prisa och ära. I det haf-
wer Gud ett godt behag Och bjuder oss höra
des låra. Och were ei det barnet födt, Förtap-
padt blefwe då allt fött: Nu frälsning biuds åt
alla. Pris ware dig, o Jesu Christ! Du är
wårt enda hopp förwist; Wi för din fot nedfalla.

2. De herdar waktade deras hjord I markene,
Der de lågo; Der singo de höra engelens ord
Och Herrans Karbet de sågo: "Stor fröid åt
eder bådär jag, Stor fröid åt alla, tv i dag Ät
Christus födder worden, Som Herren är i Das-
vics hus; Si, ljuset af Guds Karbets ljus
Har uppgått öfwer jorden."

3. De himmelska härar med högan röst Be-
gvante med engelen svinga; De lofwode Gud med
glädje och tröst, Med helig, oöddelig tunga: "Pris
ware Gud i höjdene, Frid ware och på jordene,
Och menniskom god wilje!" Pris ware Gud! Sin
nåd och fred, Den han med Sonen sände ned,
Han aldrig från oss stäie! (Roma. L. Petri.)

61. Hvar Christrogen fröjde sig Utaf hjers-
lig: Han är oss när, hans härlighet wi sågo.
Här wi sporde Det lungiorde Gabriel. Eja!
Eja! Guds ord är nu wordet fött, Af en jung-
fru är det födt: Halleluia! Dä är född Förlobs

faren, Förbarmaren, I Israel. Gud blef man;
 Sjelf Herren, han blef här en träl. Ljustig
 barns Hér och hans namn: Immanuel! Han och
 bjuder frid och fröjd och ewigt wäl.

2. Utaf Zebe rot en gren Föddes utan syndas-
 men, Guds Son af en Jungfru ren. Han är
 och när, hans härlighet wi sågo.

3. Priser Herran, qwinnot, mån! Hrer den-
 na Skontingen; Sjunger denna lossången: Han
 är och när, hans härlighet wi sågo.

4. Zion! nu med själ och röst Lofwa Gud,
 din enda tröst, Som dig hafwer återlöst. Han
 är och när, hans härlighet wi sågo. Här wi
 sporde Det kungjorde Gabriel. Eja! Eja! 2c.

62. Hof ware dig, o Jesu Christ, Som
 menska blef, dock utan brist! I ostult
 dig en ungfru bar, Stor fröjd derwid i himlen
 war. Hra ware Gud!

2. Den hånade Fadrens ende Son, Han föddes
 här, och till stor mon. I krubban lagd på hö och
 strå, Han wilst och armen ei försmå. Hra ware Gud!

3. Den werlden ej begripa kan, Maria i sitt
 sköte fann. Han är ett barn, så wåd och klen;
 Och jord och himmel här öfken. Hra ware Gud!

4. En Gudomsstråle mild och ren, Han werlden
 gifwer ett nytt sken Och lysar, i den mörka natt,
 Dem sem till honom hoppet satt. Hra ware Gud!

5. Guds Faders Son af himmelrik Blef här
 en gäst på jorderik, Att föra och från jemrens dal
 Till ewig fröjd i himlens sal. Hra ware Gud!

6. Fast han föraktad war och arm, Af ewig lår,
 let brann hans barm, Att göra jorden glädjierik
 Och menskan himlens englar lik. Hra ware Gud!

7. I allt, hwad genom honom skett, Har Gud
 sin kärlek och betedt: Dess fröjde sig all Christens
 bet Och prise Gud i ewighet! Hra ware Gud!

(Gregorius. Mart. Luther.)

63. Af himlens höjd oss kommet är Ett bud,
 I som frid till jorden bär: Stor fröjd
 I stolen höra så, Det eder grannt bär alla på.

2. Ett barn är födt på denna dag: Så war
 Guds råd och wälbehag; Det föddes af en Jungfru
 fru får: Kristus, Guds Son, det barnet är.

3. All jordens tröst han blifwa skall, Och lius
 och hjelp för werlden all. Han är den rätt
 Frälserman: Säll den på honom trösta kan!

4. Han föder med sig salighet, Den Gud bes
 redt af ewighet Att den, som, lydig, from och
 nöjd, I Gudi söker all sin fröjd.

5. Så märker nu det tecknet rätt; I stolen
 finna wägen lätt: I krubban är det barnet
 lagdt, Som har all werlden i sin makt.

6. Ev må en hwar nu wara glad Och gå
 med herdarne åstad, Att se hwad Gud har oss
 bestårt Och med sin enda Son fört.

7. Mitt hjerta! si, ho lades der I krubban
 ned? märk ho det är. Det Jesus är, sann Gud
 och man: Ej större under spörjas kan.

8. Välkommen war, o Herre här! En gåll
 när oss du worden är; I fattigdom, för mens
 kors skuld, Du kom, och Gud är oss nu huld.

9. Dig ingen nog beprisa kan, Att wår na
 tur du tagit an. Förnedrat baswer du dig så,
 Att sielf du låg på hö och strå.

10. Om werlden ännu större war, Af gull
 och perlor prydd och klar, Så wore den dock
 alltför flen, Att wara dig en sång allen.

11. Dock bhwilar du, i ringhet klädd, På fat
 tighomens hårda bädd. Det är den kungaprakt
 du för. Allt oss till gods du det gör.

12. Dermed du oss på hjertat lagt, Att werld
 lig rikdom, makt och prakt, Ej någon salig ge
 ra kan. På dem förtröste ingen man.

13. Att! Herre Jesu! hör min röst: Gör dig

ett tempel i mitt bröst; Uti mitt hjerta blif och bo, Så har jag tröst och ewig ro.

14. Låt aldrig mig förgåta dig. Ditt namn ske pris ewinnerlig! Ditt namn med fröjd jag lofwa will; Förlåna mig din nåd dertill.

15. Hra ske Gud uppå sin thron, Som oss har skänkt sin enda Son! Nu menskers bröst och englars kör Loffsjunge den i höjden bor!

(O. Martini. M. Luther.)

3) Jesu namn.

64. **W**älsignadt ware Jesu namn Och prisadt utan ånda: Ty det är en utkorad hamn, Dit wi oss trygge wända. Af nåd han oss elända, Som på hans namn tro skadelig, Will gbra till Guds barn med sig Och oss sin Ånda sända.

2. All knå sig böja sannerlig I himlen och på jorden, Helwetets krafter gifwa sig, Hwar Jesus nämnd är worden. Och fastå stå de orden, Att Jesus Kristus Herren är Och Herden, som sjelf omsorg bår För återlösta jorden.

3. Och Christna bjuder Skriften all, Att wi det namnet åra: Ty med dess kraft en Christen skall All mörkstens makt försåra. Det namnet skall besåra De sorgsitt tröst, de kränka ro; Det ned i sjelfwa dödsens bo Skall lifsens budskap båra.

4. Gud hafwer lofwat salighet Till ewig tid åt allo, Som Jesu namn med trofasthet Anamma och åkalla. När Guds basuner stalla, I Jesu namn de tröstligt gå För skolen fram, och trygge stå, När jord och himmel falla.

5. Så upp, min själ! att Jesu namn Med helig andakt prisa Och, slutet i hans kärleksfamn, Dig med hans ord bespisa. Han i all nöd kan lisa: Hans ljufwa namn är Frälsare, Och syndernas förlåtare, När wi wår tro beswisa.

(H. Thomæus.)

65. Jesu namn begynna skall Mitt mitt föres tag, Styrka mig i liwets fall, Huggna mödans dag: Ty han är den, Som ger krafter till alle godt Och åt troheten sin lott I himmelen.

2. Jesu namn bewara skall, I en farlig weild, Mina fötter ifrån fall, Hjertat ifrån flärd: Ty han är den, Som på helighetens stig Wll och kan ledsaga mig Till himmelen.

3. Jesu namn bemanna skall Mitt beklända bröst, När det under sorgens small Suckar efter tröst: Ty han är den, Som mig luanar och mig lär, Att den smala vägen bär Till himmelen.

4. Jesu namn betrygga skall Mina böners liud, Att wid nådens fotopal Wäga nalkas Gud: Ty han är den, Som mig Fadrens nåd beredt, Barnskapet återgett I himmelen.

5. Jesu namn besluta skall Liwets qwal och strid, När min pröhwodag är all Och jag far i frid: Ty han är den, Som afplonat all min skuld Och mig möter, ewigt huld, I himmelen.

66. Si, Jesus är ett tröstskrift namn Och i all nöd wår säkra hamn. Igenom Jesum wi få nåd Och finne på det bästa råd.

2. Guds ende Son, o Jesu huld! Förlåt oss all wår synd och skuld, Wår nöd du ser och hjälpa kan, Du som är både Gud och man.

3. Af dig är all rättfärdighet, Af dig all frid och salighet. Ho sätter till ditt namn sin tröst, Han warder af allt ondt förlöst.

4. Dig ware pris för lifsens ord, För dopets bad och nådens bord. Din frid oss här i tiden gif, Och efter döden ewigt lif. (B. Förtsch. H. Ausius.)

4) Ledstjernan till Bethlehem.

67. En stjerna gick på himlen fram, Halleluja! För Stjerns Wise, undersam. Halleluja! Halleluja!

2. Då märkte de att Konungen, Halleluja! Bar kommen ned af himmelen. Halleluja! Halleluja!

3. Tv kommo de till Betlehem, Halleluja! Dit gudakenet lysse dem. Halleluja! Halleluja!

4. Guld, rökverk, myrrha buro de, Halleluja! Och gladdes att få Christum se. Halleluja! Halleluja!

5. Och Christnom bdi på samma wis, Halleluja! Att Herran offra ewigt pris. Halleluja! Halleluja!

6. Lof se Gud Fader och hans Son, Halleluja! Samt Helge And' på högsta thron! Hall.! Halleluja!

7. Pris ware Guds barmhertighet, Halleluja! Nu och uti all ewighet. Halleluja! Halleluja!

(M. Luther. L. Petri.)

68. **S**tatt upp, o Zion! och lofsjung Din Frälsare, Profet och Kung. Du hans stierna skådar: Ståm upp i helig fridid din röst! Gladjerik hon bådär, Att kommen är, till werldens tröst, Herren, som benådär, Alla tregna bröst.

2. Hur stön och klar för oss hon går! Vi följie hennes ljusa spår, Följie med de wisa, Att dig med fromma läppars ljud, Herre Jesu! prisa Och ödmjukt hysa dina bud. Wärdes nåd bewisa, Du all kärleks Gud!

3. Inåd, o Herre! tag emot Swad wi och lägge för din fot. Wära gåttwor blifwe Ei myrrha, guld och rökelse: Wi wårt hjerta gifwe Att dig, o Gud wår Frälsare! Sjelf deri du lifwe Tro och helgelse!

4. Ditt ord, o Jesu! blifwa må Den stierna, i hwars sten wi gå. Låt din helga lära Led-saga oss i all wår tid, Ljus och kraft beskåra Att oss i lifwets sorg och strid, Och i ödden bära Till wårt hjerta frid!

5. Lys, helga stierna! mild och ren, Kring jorden sprid Guds kärkets sten. Alla knän må böjas Wid Jesu nådefulla röst, Alla böner böjas I Jesu namn med hopp och tröst, Och hans kärlek röjas Uti alla bröst!

Gjunges som: N:o 55. War helsad, sköna morgonstund ic,

69. Nu segrar alla trognas hopp: Vid englars lofsång rinner opp En salig morgonstjerna. Hon stadnar öfver Herrans hus, Och folken skola i dess ljus Församla sig så gerna. Stort ljus, Klart ljus, Nedergjutes, Matten slutes, Dagen bdrjas, Att kring hela werlden spridas.

2. I nåd och sauning bland oss bor Den dolda Guden, mild och stor, En Frälsare för alle. Wi skåde nu hans härlighet, Som ende Sonens härlighet, Och till hans fötter falle. Haf tröst, Mitt bröst! Gläds, att ordet skett är wordet, Gud förklarad, Och hans kärlek uppenbarad.

3. O gläds, min själ! och sjung hans pris, Som öppnadt dig det paradisk, Swars port din synd tillslutit. O gläds, att Gud förbarmar sig, Och huld förnya will med dig Förbundet, som war brutit! Åra Ware Gud i höiden! Friden, fröiden, Helig wille Sig från jorden aldrig stilsje!

5) Jesu förnedring.

70. Helga, Jesu! röst och hjerta, Att jag måtte tacka dig För den nåd du mis sat mig, Den förnedring och den smärta, Du på jorden undergått, Att försona mina brott.

2. Himlen sig till jorden fänkte, När bland oss du trädde fram, Helig, fast af döblig slam, Saligt hopp åt oss du skänkte, När du, Gud i menskohamn, Räckte oss en broders famn.

3. Armod! gläds åt dina smulor: Wet, att Jesus hungrat har. Dugg! om du ej har för swar: Wet, att råfwarne fått kulor, Ernarne fått bon: men han Intet svigd på jorden fann.

4. Jesus sjelf har frestad blifwit, O! hwad skall wäl hända mig? Werldens lycka bjuder sig Och will allt mig hafwa gifwit, Blott jag bens ne hbra till, Falla ned och tjena will,

5. Frestad till en brottelig möda, Vill jag ofta i min nöd Göra stenarne till bröd, Och min själ en usel föda leta i det stoft, som än Aldrig kunnat mätta den.

6. Ofta jag mig ej besinnar, Förr'n jag, stolt att kallas from, Stolt af dygd och christendom, Ser mig förd på templet's tinnar; Derutifr jag, blindt på nåd, Störtar mig i öfverdåd.

7. Men du hafwer seger vunnit På förfsrarns makt och list: Herre! under all min brist, I din kärlek kraft jag funnit, Att hans smicker, som hans hot, Kunna lika stå emot.

8. Sändtlig kom den grymma stunden, Stund den kom, min Frälsare! Då dig werlden skulle se Smådad, hådad, fargad, bunden; Sanningens och dygdens wån, Råknad bland ogerningsmän.

9. Wåld och qual dig öfverhoppa; Men jag ser ditt tålmod. Håfdd, badande i blod, Dig jag hör från korset ropa, Och jag ropa will med dig: "Nåd för dem, som hata mig!"

10. Smit du ser till dem du lemnat, Till i döden släts din blick; Solen då i mörker gick, O mitt hjerta! bergen rennat, Jorden stalf: Kan du dig te Mera obewelt än de?

11. Förlåten i templet brister: Gläds, att ingen förlåt mer Mellan Gud och dig du ser. Grafwen sina döda mister: Gläds, att ett oöddeligt hopp Rörner nu den frommes löpp.

12. Jesu! pris ske din försoning, Som oss lifwet återställt! I din dödd du döden fällt; I din graf, från fasans boning, Du af våra grafar war gjort Hwilans stöt och hoppets port.

13. Jesu! jag med dig will lida, Werlden dö jag will med dig: Din förnedring styrke mig, Att, lif röfswarn wid din sida, Lifwen jag i tron ne må Hån med dig till lifwet gå.

6) Jesu person, lära och gerningar.

71. Dig jag ödmjukt vill betrakta, Jesu!
 ditt lefnadslöpp, Och på dina fotspår
 akta, Som till himlen leda opp. Lagens bud du
 uppfyllt har; Helighet ditt väsen war; Uti dig,
 sin bild på jorden, Fadren är förklarad worden.

2. Ut du går, att ljuset sprida Till en blind och
 brottelig werld, Går att missans makt bestrida,
 Blott med sannings helga swärd. Kärleken din
 som utsträckt Mot den falla menstoslägt; Tron
 på Fadren i det hoga Lyser ur ditt lugna öga.

3. Reswande för himlens ära, Werkande för
 jordens wäl, Dig ej farorne förskrä, Metelsen
 ei når din själ. Åran aldria dörör dig; Lyktan
 flur din hårda stig; Jordens glädje du ej smär
 kar: Att för himlen du förskär.

4. Att för himlens sak du lider: Fattigdom, för
 akt och nöd, Från din första barndoms tider Att
 intill din bittra ödd. Hatad, fast du gjorde wäl,
 Qwald till kropp och qwald till själ, Misskänd, gåt
 Fad, smådad, slagen, Ser du slut på lefnadsdagen.

5. I Gethsemane ditt hjerta Suckar, blöder,
 fåfångt ber. Uppå Golgatha hwad smärta Stör
 tar i din ande ner! "Gud! hwi öfwerger du
 mig?" Höpar du, men höjer dig Öfwer qwalet
 och uppsänder Själens i din Faders händer.

6. Så din lydnad blifwit pröfwad, Pröfwad
 intill korsens ödd. Fadrens wilia, troget öfwad,
 War i lif och ödd ditt ödd. Kärlek, himlaren och
 sann, I ditt ömma hjerta brann, Som till ödd
 frivilligt blöder, För att rädda fallna bröder.

7. Gode Herde! du för sären Sjelf ditt lif
 till offer bar. Menstokärlek tecknar spåren På
 den wäg, du wandrat har. För det folk, dig
 ödden ger, Kärleksrikt till Gud du ber. Kärlek,
 når ditt huswud ödes, Än i sista blicken röjes.

8. Så din wandel böt predikar Himlens bögga, mitda bud: Kärleken till usla likar, Kärleken till Herran Gud. Gif att jag, i dina spår, Öförrättad målet när Och, i kärleken och hoppet, Vårdar tron, fullbordar loppet.

Stunges som: N:o 35. Gud låter sina trogna här icke eller N:o 49. O Jesu Christ, som mandom tog icke.

72. På krubbans stråk man lade dig, O Jesu! himlens Förste! Och menniskor ej kände dig, Fastän du är den störste. Du bådades af stjernors gång, Du prisades af englars sång; För werlden war du ringa.

2. Med lydigt sinne tog du an Det kall, hwartill du walde. I armak hyddor man dia fann, Med syndare du dwalde. Dig låg om hjertat, Helige! Att ej ett får borttrappadt se Af dem dig anförtroddet.

3. Du mild, af hjertat ödmjuk war; Ditt ord gaf ro i själen. Att alla sanna tröst du bar, Att Konungen och trålen. Ett hopp, en tro, en mildsål Far, Och, hwem bolfärdigt hjerta bar, Förblåtelse, försoning.

4. Du tålig war till smådlig ödd, Ja, intill korsens pina. Ett lamb, du dig åt bödlar bödd, Du flyddes af de dina. Nu i ditt helga, milda namn Vbis hwarje Pnå, och himlens hamn Att menskor du förwårswat.

5. För dig ej werlden hade band, Och grafweride fångsel, Förångelsen ej hade tand, Och helwettet ej fångsel. Din seger ewigt wittne bår, Att den, som ren och helig är, Är och allena mäktig.

6. Befåta oss uti din tro, Din lära, ditt exempel; Din anda låt i hjertat bo Och gör det till ditt exempel; Att wi åt Gud, som du det bödd, Må säga, så i lif som ödd: Ske, Fader! blott din wilje!

73. Wänligt öfwer jorden glänser Strålen af ett himmelskt hopp; Stilla inom tidens gränser Ewighetens Sol går opp:

Ått! så stilla, att mitt öga hennes sken fördragas må Och Guds dolda råd förstå.

2. Ej af världens wise ländes Den oändligt wises råd. Kristus kom; och dagen ländes, Full af sanning och af nåd: Sanning för de trognas blickar, Nåd för ångersfulla bröst. Så stid jorden Ljus och Tröst.

3. I en werld, der lustar strida, Föddes brott och spriddes we. Kristus kom; och wid hans sida Kärlek gick och helgelse: Helgelse blef hjertats prke, Kärlek stöt begärens strid. Så stid jorden Dugd och Frid.

4. Sälla äro de, som höra Hwad den ewigt Gode lärt; De som älska, de som gbra, Hwad den Helliga begärt; De, som ledda af hans Anda, Lysa af hans milda ljus, Nalka sig till Fadrens hus!

5. Deras tro skall öfwerwinna Tidens otro, jordens skänd; Deras kärlek stön skall brinna I den kärlekälska werld; Deras hopp, i lifwets skiften Och i lifwets afstonslund, Hwilar på sin klippas grund.

6. Milda sken af Fadrens ära! Dina rena strålar sprid Kring vår jord, att hon må bära Ljus och Tröst och Dugd och Frid; Att hon må en förgård blifwa Till den himmel, dit du will Samla dem dig höra till!

74. Christen! som ditt ursprung leder Ewigt från ditt Faders stöt, Och, från himlen stiger neder, Dig i jordiskt klymman stöt! O Guds Son och människors like! Hör ett stoft, som lyfter sig, Trångtande, att nalkas dig.

2. Af en ringa jordiskt moder, Herre! du dig föddas lät, Och blef människornas broder, Delsjande ditt majestät. Ått! må du och i mitt hjerta föddas och förbliwa der, Du som Gud och ewig är!

3. Wisshet strålar i din lära, Helighet i dina bud, Dina läppar till och bära Fridens ord från

nådens Gud. Vårdes och min själ upplysa Och mitt hjerta bida så, Att jag ordet göra må.

4. Vid ditt bud de blinde ståda, På din vink de lame gå; Dumbar för de döfve båda, Att de döde lifwet få. Underbar uti naturen, Men i nåden ännu mer, Dig i allt jag rörd tillber.

5. Ja! tillbedjande jag dignar För din makt, Dändlige! Men din kärlek jag wålsignar Emot alla lidande. Dina spår, o Jesu! wisa Vägen opp till himmelen: Lär, o! lär mig wandraden.

6. Lifwets qual och dödsens smärta Du för mina synder led: Kärleksblodet, ur ditt hjerta Mann för mig på korset ned. Allt är inför Gud fullkomnad! Lyude och uti mitt bröst Samma himmelskt ljuswa röst.

7. Lyude den wid dödsens möte, Lyude den wid grafwens port. Du och nedsteg i des stöte Och har helgat hwilans ort. Lifwen dit jag dig skall följa, För att och med dig uppstå Och till nya lifwet gå.

8. Dödsens makt är kufwad worden, Märket du besegrade; Och din Anda gaf åt jorden Segrens frukt, wålsignelse: Gaf oss ljus och tröst i qualen, Styrka under lifwets lopp Och i döden fridens hopp.

9. Att! i döden skall min anda, Förd och stydd af din hand, Undan lifwets stormar landa På lycksalighetens strand: Ly du är till Fadren gången, Att, ditt stora namn till pris, Föra oss till paradís.

7) Jesu lidande, död och begrafning. Allmänna betraktelser öfwer Jesu lidande.

75. Jesu! lär mig rätt betänka Din tänks värda swära död Och din bittra pinas nöd: Hjelp, att jag mig nu må sänka Ned i dina helga sår, Der jag lif och hellsa får.

2. Fast min tunga måste lemna Mycket, Fonr i själen är, Swilken dig har ewigt kär; Will

likväl jag något nämna, Dig till ära, mig till
tröst: Jesu! hör en ödmjuk röst.

3. Efter jag all werldslig tanka Bår i dag
ur hågen slå Och wid korset troget stå; Hjelp
mig, att jag der må samta Helga droppar af
ditt blod, Som uppfriktar själ och mod.

4. Hoppna mig förståndets öga, Att jag må
din kärlek se, Som du wille mig bete, När du,
på det korset höga, Som ett lamb uppoffrad
war Och all werldens synder bar.

5. Jag kan deras swårhet finna, Efter du
har swettats blod, Då dig döden förestod, Och
du låt Guds wrede brinna Öfwer dig, emedan
jag Syndat har emot Guds lag.

6. Högfärd ur min själ försvinne, När du,
som den högste är, Edinets trona ödmjuk bär.
• Werldens swel och skärd jag finne, När du
warder först berömd Och till korset sedan dömd.

7. Bållust mig då bitter blifwe, När den galla
bjudes dig, Hvilken råddas bordt åt mig. Öis-
righet jag från mig drifwe, När man, dig till
hån och spott, Kastar om din klädnad lott.

8. Huru afund dem förtrycker, Som Gud
frukta, ser jag bäst, -Efter werlden hatat mest
Dig, som dock, i alla städer, Sökt, med ren
och helig själ, Fadrens ära, menstors wäl.

9. Jude tyff och Petri eder, Hanne list och Caipe-
trug Samt Pilati rådada hug Och Herodis hala seder
Sanna, att allsingen-man Uppå werlden lita kan.

10. Du blef för ett ringa wärde Af din wän
förrådd och såld I det arga folkets wäld: Att,
då satan mig besnärde, Skulle jag förkofad bli
Med ditt blod, och löpas fri.

11. Du blef gripen utaf många, Swerfals-
len, bunden hårdt Och i mörkret släpad bort:
På det jag, en usel fånge, Som war snärd i
mörkrens band, Mätte lösas af din hand,

12. Grymt man dig för brott besfyllde, Dig, om aldrig gjorde ondt, Dig, som alla hjälpt och skönt: Att jag arme, synd uppfyllde, Jag, om ond och brottelig var, Mätte njuta ditt besvär.

13. Dina lemmar måste swida, När man dig ned grymbet slog, Stötte, ryckte, våldsamt drog: På det jag ej skulle lida Swad min svåra synd-örtjent, Men des straff från mig bli wändt.

14. Du hudslängdes och afkläddes, Att min julka, nakna själ Mätte lidas, prydas wäl. Du respottades och häddes, Att jag ära wänta må, När jag skall för domen stå.

15. Dömd till döden, du upphängdes På ett kors bland rösware Utom staden, och låt se Huru jag, som uteslängdes Från Guds nåd, blir som en fisk, Då jag korset tåligt bär.

16. Ty will jag nu öfvergifwa Werlden med des flård och list, Och hos dig, o Jesu Christ! Uti lif och döds förblifwa, Wara med ditt kors örnöjd, Siga blott i dig min fröjd.

17. Ty ditt kors är all min ära Och ditt blod min högsta skatt: Ja, jag har mig föresatt, Att jag will din smålek bära, Lida för ned dig födrakt, Än behaga verdens pratt.

18. Wårdes mig det hopp förlåna, Styrk mig i den fasta tro, Att din möda war min ro, Att du wille för mig tjäna, På det jag, en yndatrål, Winna må en friad själ.

19. Sådant wille wist ditt hjerta Uti nåd födråtra mig, Då det öppnadt blef på dig, Och min mun, af dödsens smärta Skuten, ad! och utan röst, Mer ej kunde tala tröst.

20. Hjelp mig, Jesu! detta lära, Hjelp mig etta stadigt tro, Så får jag till själen ro; Ty jag kan ej rått dig ära Eller lefwa som mig bör, Om jag icke med dig dörr. (H. Spegel.)

76. Jesu du mitt lif, min helsa, Jesu! du för mig är död: Du dig utgaf, mig att frälsa, I den djupsta själands. Intet skall mig nu förderwa, Lif och sällhet skall jag ärfwa, Pris och ära ware dig, Herre Jesu! innerlig.

2. Du, o Jesu! måst utstånda Hådeord och hån och spe, Smålek, hugg och mycken wända, Wand och bojor, ångst och we, Mig eländig att förlofa, Mörkstens ledjor sänderkrofa. Pris och ära ic.

3. Du låt såra dig och pina, Och handtera jemmerlig, Till att hela såren mina Och i ro försätta mig. Å! du för min wälfärd sanna, Sielf har låtit dig förbanna. Pris och ära ic.

4. Svårt och bittert blef du hådad, Förnekrdnt din gåsa blef. Att så plågad bli och smådad, Åt hvad war det, som dig dref? Att du måtte mig bekröna Med din ärekrona sköna. Pris och ära ic.

5. Du dig låt så rycka, draga, Att jag måtte belad bli; Låt dig utan skuld anklaga, Att jag måtte dömmas fri. Att jag måtte tröstas åter, Tröstlids du dig hänga låter. Pris och ära ic.

6. Du dig hafwer sänkt i nöden, Lidit allt med tålmod; Smakat och den bittra döden Och för mig gjort saken god. Att jag bland Guds barn må tålas, Wille du så swära qwålias. Pris och ära ic.

7. Med din ödmjukhet du bringat Lösen för mitt öfvermod, Döden i din död betwingat, Att mitt död mig warde god. Spott och hån, som du wände håra, Måste tjena mig till ära. Pris och ära ic.

8. Nu dig tackar allt mitt hjerta, Jesu! för din myckna nöd, För din ångest, för din smärta, För ditt kors och för din död; Ja för all det bittra, swära, Som du led för synder wåra. Pris och ära ware dig, Herre Jesu! innerlig.

(Homburg. Norenus.)

77. Jesu! djupa såren dina, Dina qwal, di bittra död, Gifwa i lifsdagar min Tröst

Tröst i troppar och själanöd. Faller något ondt mig in, Tänker jag på pinnan din: Derufan kan jag wäl hämta, Att man skall med synd ej skämta.

2. Will då sig i wällust gädda Ett förderfwadt kött och blod, Minnes jag din swett den röda, Och får strax ett annat mod. Om mig satan fresta tör, Till mitt hjertas köld jag gör Din förstjenst den nåderika, Och han måle då bortwika.

3. Wille werlden hjertat föra På den wäg, der hon är wan Själars frid och hopp att föra; Skådar jag din marterban, Lördnet, som dig slinger hwast, Korset, der du naglas fast: Så kan jag i andakt blifwa, Onnda lustars magt fördrifwa.

4. Ja, mot allt hwad hållst mig kränker, Gifwa dina sår min kräft; När i dem sig hjertat sänker, Friskas det af Iffsens saft: Din hugswalans söma god Wänder bort mitt sorgse mod. Du mig helsan har förskaffat, Då du led för mig dödsstraffet.

5. Jag på dig min tröstan ställer: Du min tillflykt är förfann. Med din dödd du döden fälter, Att han mig ej skada kan. Nu i dig jag hafwer del, Skydd och helsta utan sel, Du i nöden wedergwetter Och från döden mig uppwäcker.

6. Har jag dig i hjertat inne, Allan godhets källa wid! Ingen sweda når mitt sinne, Ingen oro stör min frid. Herre! när jag hafwer dig, Intet mer kan fattas mig. Den sitt allt i dig har funnit, Han har lyckligt öfwerwunnit. (Heerman. Norenus.)

78. Frälsta werld! i nådens under Wörda herlighetens Gud! Sinai med blirt och dunster, Golgatha med fridens bud, Ropar: menska! ej förgåt, Samma Gudoms majestät Syndens stränga dom förkunnar, Syndarn nåd och tröst förunnar.

2. Samma röst, som mittdt förläter, Orkar ewigt dygdens lag, Till din pligt dig kallar åter, Bjuder nyttja nådens dag. Wandra trygg, i Jesu

spår, Vägen som till lifwet går! Styrka vill
han sielf dig gifwa, Tro och hopp i hjertat lifwa.

3. Syndaskulden att försona, Jesus steg från
himlen ned; Si att syndalustan skonar, Lifwets
Herre döden led. Hat till allt, som orätt är,
Strid mot brottsliga begär, Hjertats renhet,
andans lydnad, Ware, frälsta själ! din prydnad.

4. Intet qwal så bittert ömmar, som ei styr
wid Jesu röst. Med hans blod från korset ströms
mar Frid i ångerfulla bröst, Mod att hämma lus
stark lopp, Kraft att strida, segrens hopp, Him
melst fröjd i alla öden, Ljus i mörkret, lif i döden.

5. Dyra kors, de trognas åra, Djupet af Guds
hemlighet! Wid din fot skall hjertat lära Sanning,
kärlek, ödmjukhet. Werldslig wisshets tomma
prakt, Twiflets skugga, otrons makt, För den
kärlekssblid försvinner, Som i Jesu öga brinner.

6. Du, som gick att werlden frälsta, Du min Fräl
sare och blif! Samwetsfriden, själens hellsa, Syn
dens död och andans lif, Allt är nåd och kraft af dig:
Si! mitt hjerta öppnar sig; Ångrens sukt för
tröstan andas, Glädjens tår med sorgens blandas.

79. O min Frälsare! din smärta, Jesu!
din försoningsdödd Gjutur i mitt swar
ga hjerta Tröst och styrka mot all nöd. Då i qwal
du sänkes ner, Jag med tacksam undran ser, Hur
sig nåd och rätt tillika hos en helig Gud förlita.

2. Då, för min skull, Gud dig plågar, Ser
jag rätten i sin höjd, Och derför ei draga wägar
Nåden till en syndig fröjd. När jag frestas af bes
går Till det ondt och orätt är, Dina sår jag mig
påminner, Och från sond mig afsträckt finner.

3. Då med Gud du mig försonar, Ser jag nå
den i sin höjd; Den Rättfärdige mig skonar, När
min tro till dig är höjd. För din skuld, som allt
gjort godt, Mig förlätas mina brott, Och, då
döden mig försträcker, Du mig lifsens krona räcker.

4. När mig så för ögat slätes Guds Nattfärdighet och nåd, Jag ej af fërtwiflan fälles, Jag ej förs till öfwerdåd. O min Jesu! när ditt blod Wisar Gud så strång och god, Kan jag ej i lyd nad twefa, Ei mitt hjertas hopp förneka.

Jesus uppgår till Jerusalem, instiftar Nattwarden, förrådes.

Sjunges som: N:o 43. Jorden, full af Herrans åra, ic.
80. **H**vilken kärlek och bewisad! Af din nåd hwad grundlösst haf, När du dig i döden gaf, Jesu, du som, ewigt prisad Af mitt hjerta och min röst, Är i lif och döds min tröst!

2. Dig, min Jesu! nu jag skådar, Wandra, i ditt dyra kall, Till den stad, hwars djura fall, Under tårar, du bebådar, Hopande: "betänk i tid Hwad som hörer till din frid."

3. När du med din ankomst gläder Menigheten utanför, Som din wäg med palmer strör; När i portarne du tråder; Skallar folkets glädje röst: Hosanna, Zion's tröst!

4. Du, som menskobjertat känner, Ser hur benna fröid till slut Skall i grymmhet bryta ut. Dese dyrkare och wänner, Som så djupt ödmjuka sig, Skola snart förskåda dig.

5. Då i nåd på och du tänker Och ett testamente gör, Det och heligt hålla bdr. Ut i win ditt blod du skänker, Din lefamen uti bröd, Och till styrka i wår nöd.

6. Gif, när du och will bespisa, Dig till hugkomst, som du böd, Wi förkunna må din döds, Det är, med wår wagnel wisa, Hur din döds och kraft bestårt Till att lefwa, som du lärt.

7. Att försonlighet och lära, Ödmjukhet och tålmod, Du, så kärleksrik och god, Du, så stor i makt och åra, Och i ringhet föregår, När du andras fötter twår.

8. När du är så djupt bedröfwad Ofwer Tus
de fall och brott; Åh! hvad blifwer då min lott?
Daglig synd, af mig fördröfwad, Daglig swaghet,
daglig brist, Har förrådt dig, Jesu Christ!

9. Petrus sig i faran kastar, Tror sig fast
som klippan stå, Lofwar att i döden gå. Gif,
att jag ej lika hastar Oförwägen på en stig,
Der jag lätt kan glömma dig.

10. Gif, att jag dig ej försakar; Bed för mig
och styrk min tro. Jesu! gif, att all min ro
Sag i din förening smakar Och, som du, från
werlden går, Att med dig jag lefwa får.

81. Milde människornas vän, Hur dig lit
den, Detta hjerta känns igen! När du, alla
qual att smaka, Uppgår till Jerusalem; När
de dina dig försaka, Du dock ej försakar dem.

2. Ewigt gode! du ej kan, Fast du dö, dem
öfvergifwa; du med dem förent wil blifwä, Dem
förena med hwarann: Dersför, när din stund war
inne, Du dem till en nattward bjöd, Som, till
tidens slut, är minne Af din kärlek och din dö.

3. Och i brödet du dem bröt, Och i kalken,
du dem råtte, Broderskänslan för ditt slagte,
Kraften af din Andä gbt. Och i denna stund af
smärta, När ditt affked förestod, Det du gaf
dem, war ditt hjerta: Din lekamen och ditt blod.

4. Ja, i detta win och bröd, Jesu! du dig
sielf har giutit, Dig och oss emellan stultt Et
förbund i lif och dö. Medlen här naturen gif-
was, Att besökt af nåden bli. Här förenas
inöfverflöwas Jord och himmel, Gud och wi.

5. Nu, jag följer dina ståt, Du, som älskade
och blödde! Hur du lefde, hur du dödde, M
min tro förkunna det. Du, som, i din sista smär-
ta, Äfwen tänkte huld på mig! Sag, med di
uti mitt hjerta, Lefwer, dö, står upp med dig

82. O Gud! hvarthån ett hjerta drifs,
Som syndig åtrå leder! Det fall,
det afgrundsdiup ej gifs, Dit ej det största nes
der. En Jesu wån, som nibt hans bröd, Så
syndig winning wåttjer, Att till en grym, ostyld
dig dödd, Sin Frålsare han säljer.

2. Ja, rödda sål! en billig harm hos dig
mot honom brinner; Dödt märk, om ej i egen
barm Du samma falskhet finner: Med lika syns
diga begär, Som Jesu dödd förwållde, Ej mins
dre såld af dig han är, An Judas honom sållde.

3. Besinna, att det och är du, Som ökat Jesu
smärta, Och märk, om du ej bär ännu Förrås
darn i ditt hjerta: En syndas-art, som gör dig
börd, Att lord för himmel wälja Och, för en falsk
och brottslig fröjd, Din Gud och nåsta sälja.

4. O Gud! hwad flärd, som, dagligt spord,
Mot dig föröfswad blifwer! Hur mången, att!
wid nådens bord Dig falska tyfvar gifwer! Hur
mången dig, som Herre, än Med hyllad from
het prisar! Hur mången helsar dig som wån,
Och trolldshet dig wisar!

5. För sådant swet och skrymteri, O Jesu!
mig bewara, Och i min swaghet slätt mig bi,
Att fly begärens snara. Det minsta siät på las
stens stig Lär mig med affly skåda, Och ej min
egen siäl och dig För sloft och flärd.förråda.

Jesus lider i Gethsemane, förnekas och
fångslas.

83. Offret stundar: blödd, mitt sinne! Lambet
till försoning går. Drottninggården, fals
lets minne, Hemst i nattens swepning slår. Att! de
fallnas wån der inne Swettas blod, och tröst ej får.

2. Dödens dom är redan skrifwen; Och för
gäfwes bödens ljud. Si, Guds Helige är blif
wen Klådd i blodig offerkrud. Herrans Christi
är öfvergifwen Utaf menniskor och Gud, ^{gär}
wilt mig.

3. O J fallne! så allena Jorden bår wållfig-
nelsen. Så, från syndens ogräs rena, Himlens
fördar blomstra än. Så, försona, sig förena
Gud och menniskor igen.

4. När, förlåten af de sina, Jesus bår all
werldens skuld, Lös ser oss med död och pina; Gi
med silfwer eller guld: Nådens strålar åter stie-
na, Gud är oss i Christo huld.

5. Waka, Christen! kom att smaka Kalken af
hans blodsförbund. Werldens lusta glad dörfala,
Jesus är din sällhets grund: O! för måtte du
ej waka, Koper han med mig en stund?

6. Stunden ilar. Bed, war trogen, Föli ditt
Frålsare förnöd, Intill döden redebogen, Under
forsket tålligt böjd. Bed och waka, och blif mo-
gen, Jordens Son! för himlens fröjd.

84. Min Frålsare! hwad siälawe Du lider
i Gethsemane, Ho kan det rätt be-
skrifwa? Hur helwetets och dödsens qwal Och
alle bäddar Bellial Dig, Jesu! der omgifwa! Du
går, In står, Qwider, båswar, Och upphäfwer
Dina händer Till de himmels trösteländer.

1. Åt, färe Fader! sate du: Om det dock mös-
ligt woro nu, Att dessa qwal så många, Den
bittra kalk, den djupa nöd, Som bränner med
sin afgrundsglöd, Mig kunde undångå; Ber
jag: Förtag denna qwida; Dock så wida, Gud!
din wilja Låtes henne från mig stilia.

2. Du swettas blod uti din nöd, Emedan dig
Guds wredes glöd Så jemmerliga plågar. Allt
som en matt så ömkelig På marken wändas du,
och dig En engel trösta wågar. Åt, hwad
Blödbad! Åt, hwad smårta J ditt hjerta!
Hwad för pina Du utstår för synder mina!

3. Jag har förskyllt och mig har bordt, För
ett det onda, som jag gjort, Sielf utstå sådan
Jag skulle denna bitterhet Med ewig

Stråkt och gruffambet Ha smakat i mitt hjerta;
Lida, Qwida, För synd mina, I den pina Och
den låga, Som de dömda andar plåga.

5. Så hjälper du min arma själ, O trofaste
Immanuel! Ifrån så stort elände. Din ångst
i denna ortagård, Din kamp och strid med döden
hård, All fara från mig wände. Jag bdr Der
för Dig lofsjunga; Siäl och tunga Dig må pris-
sa, Som will mig din nåd bewisa.

6. Olg ware derför lof och pris: Åt! låt din
Glädje-ande wis Mitt sinn' och hjerta styrka, Att
jag, i mitt Gethsemane, I mitt bekymmer,
Åwal och we, Må dig ståndaktigt dyrka. Hjelp
mig Andlig Wäl ur qwalen, Låredalen, Dit
att komma, Der du lefwer med de fromma.

(Qvirsfeld. Amnelius.)

85. Jesu! dig i djupa nöden Dina eigna öf-
swerge; Dig, som går för dem i döden,
Smika och förneka de. Åt! jag sjelf, som bland
de dina Du will frälsa med din pina, Swerger
dig för en werld, Full af dårskap, synd och slår.

2. Hvem war den, som dig förrådde, Då
din tår isr honom flöt, Dig, som nyß hans
fötter twådde, Brödet nyß med honom bröt?
Åt! jag sjelf som från det bordet, Der ditt
blod beseglar ordet, Der du mig min synd för-
låt, Återsöll i frestarns nåt.

3. Ej förmå de swaga wänner Waka blott en
stund med dig, Då du, hölid af blodswett, kån-
ner Dödsens kapor samla sig. Åt! jag sjelf förmår
ej waka, Ej en flyktig ro försaka; Rörd en stund,
dock innan kort Sofwer jag min bättring bort.

4. Hvem hwar den, som dig ej kände, Dig,
sin lärare och wån, Bröt den tro, han nyß be-
kände, Bröt den, tredie gången än? Åt! jag
sjelf som flera gånger Brutit löftet af min ånger,
Nesat och försatat dig, som så ofta sölte mig.

5. Salig den, dig aldrig swiker, En gång af din kärlek rörd; Aldrig från din sida wiker, Af en såwist werld förförd; Som, Johannes lik, wid ropen Af den onda, blinda hopen, Trofast följer dina spår, Wid ditt kors till ändan står.

6. Men du och den fallna åter Med en blick upp, rätta kan: Den sitt fall, som Petrus, gråter, Den dig älskar såsom han. Se, min tår, min bittra smärta; Se, dig älskar dock mitt hjerta; Jesu! du min barndomswån! Tag mig till ditt barn igen.

86. Du går, Guds Lamb, du milda, Du skuldiga och rena! Att öf, från Gud skilda, Med Gud igen förena. Ditt hjerta bär vår sweda, Att våra hjertan freda. Pris ware dig, o Jesu!

2. Du såg de hårda banden, De fasansfulla bden; Bedröfwad war dig anden, Bedröfwad intill döden. Dock, rörd af vårt elände, Du qwaslen snart ei kände. Pris ware dig, o Jesu!

3. Att kunna öf wälsigna, Du låter dig förbanna. De tyngda skuldror digna, Blod droppar från din panna. Den kalk, som wreden rågar, Du ensam tömma wågar. Pris ware dig, o Jesu!

4. Fast englars legioner Din bön kan nederskalla, Fast öfwer himlathroner Din wälförmar befalla; Du willig bojan tager Och tålig bördan drager. Pris ware dig, o Jesu!

5. Men Gud, som dig ei skonat, Min synd mig nu förlåter. Hugswatadt och försonadt, Mitt hjerta lefwer åter. Mitt hjerta jag dig gifwer Och din för ewigt blifwer. Pris ware dig, o Jesu!

Se menniskan! Joh. 19: 5.

87. Se menniskan! att hwilken tott Den kärleksfulle Medlätrens är worden! Att! hwilken lön den Gode fått, Som steg med himlens salighet till jorden!

2. En menstoson ej lidit bar Så öfdröf, så grym,

få grånlös smärta. En tynad, så swår, ej någons bar: Han bår all werldens synder på sitt hjerta.

3. Se menniskan! För menskers skuld De hwaså törnen i hans panna tryckas; Dock är hans blick så lugn, så huld, Som skulle han af rof och lager smyckas.

4. Bespottad, qwald och hblid med blod, Han under hån och slag wiff digna neder; Men lider allt med tålamod, Och tyft till Gud för sina bödlar beder.

5. Se menniskan! så hög och stön är synen af den Helige, som lider! I Gud allen han har sin löfn; Bland menniskor wålsignelse han sprider.

6. Upp till den höjd, den lysa höjd, Dit han med sig wiff lyfta menskligheten, Han tröstad ser, och wandrar nöjd Det tunga kotsfets wäg till hårligheten.

7. Se menniskan! o lär, min sid! Att för ett högre mål än jorden stråfwa. I Jesu namngör rätt och wål; Och ej för nöden, ej för döden båsfa.

8. På Jesum tro och följ hans spår, Mot himlen höi en tålig blick och hoppas! Igenom natt till dag du går, Och glädjens ros på qwas lets törne knoppas.

Hans blod komme öfwer oss! Matth. 27: 25. Sjunges som: M:o 5. We den, som säger: Gud e j år ic.

88. Jerusalem! i öfwerdåd föraktar du Guds kärleksråd Och ler åt Christi pina. Guds Israel! med gudlöst mod Du manar öfwer dig hans blod Och öfwer barnen dina. Och öfwer dig det komma skall! Se dina stolta murars fall, Och gåd, att flyktig och förspridd, Från tid till tid, bring jordens widd, Bewittna ho den Herren war, Som korset bar, Och se i hwem du stungit har.

2. O du, som, för vår frälsnings skull, Öfplydig, helig, nådefull, Dig sjelf ej wille stona! Ditt blod, o Jesu! öfwer mig wålsignande må giuta sig, Att mig med Gud försona. Mig lifwe

detta dyra blod Till kärlek, tro och tålmod; Det
tröste mig i all min nöd, Det styrke mig i lif
och dö: Allt efter ett, i frid och hopp, Full-
bordat lopp, Jag i din famn må tagas opp!

Och han bar sitt kors. Joh. 19: 17.

89. Du bar ditt kors, o Jesu mild! Då
dödsens väg du trädde Till fräls-
ning för den werld, som mild Och full af hat
dig hädde. O kärlekshöjd! Du blöder höjd, För
dem, som dig förfölja.

2. Du bar ditt kors. Då bar du och Med werl-
dens skulder mina, Och bland de otacksamma
flocc, Som du will nämna dina, Är också jag,
Fast dag från dag Din kärlek mig besöker.

3. Du bar ditt kors. Din härlighet, Som
alla himlar prisa, Din makt, som icke gränser
wet, Du lade af, att wisa, Det intet finns,
Som icke winns Af kärleken som lider.

4. Du bar ditt kors. Så lär och mig, O Ser-
gerhiette! winna, Och uppå korsets helga stig
Till himlamålet hinna. Då är min själ För-
warad wäl, Och lefwer i din kärlek.

Jesus på korset.

90. Din synd, o werld! befinna. Se här
det blodet rinna, Som frälsar No-
dams fläkt. Se höjden af all smärta. O! måtte
dock hwart hjerta Af Jesu sista suck bli wäckt.

2. Det qual, hans känsla följer, Den frans,
hans hufwud höljer, Det kors, som honom bär,
Den törst, som ingen lindrar, Hans hjerta dock
ej hindrar Dig intill döden hålla får.

3. Till dig sin blick han sträcker; Till bättring
dig han väcker Och dig till lifwet för. Mot nå-
den mer ej sträfwa; Se här din dom och bäl-
wa, Om Jesus fruktlosh för dig döer.

4. I dag till korset basta Och ånarens blickar fasta

På dina villors stig. Mots hjertans lustar waka, Gad
 icke dit tillbaka Der blygd och jemmer wänta dig.

5. Så lef till Jesu ära! Din säkerhet att nå-
 ra, Han icke gdt sitt blod. Nej! mörksens makt
 förkrofad, Och menskers slägt förlofad, Är Jesu
 kärleks segerstod.

91. Ditt bufwud, Jesu! böjes, Ditt werk
 fullbordadt är. Till dig mitt hjer-
 ta böjes Och än en blick begär. Till korsset dig
 jag följer, Dit kärleken dig bragt, Der du din
 öfghet öblier Och öbr uti sbrakt.

2. Din ondskå, fallna slägte! Ein udd mot
 Jesum hwäfst. Den handen han dig räckte, Du
 här wid korsset fäst. Du ser det öga slutit, Den
 tunga stum och kall, Som ömhetsstårar gjutit
 Och warnat dig för fall.

3. Du ser hans hjesa särad: Åt ryd wit
 denna blick! Den fot är genombärad Som dic
 till räddning gick. Det bröfst, som för dig öm-
 mat, Af spjutet bypnadt är, Och detta blod
 som strömmat, Din frälsning än begär.

4. Ej solen mera sprider Det lius af Gud hor-
 sigt. En jord, der Jesus lider, Är icke wärd det
 blick. Dock midt i mörkrets dimma En nådesol gå-
 opp, Då Jesu sista timma Förnvar werldens hopp

5. Si! templets förblåt remnar: Fullbordadt
 är Guds råd. Han ängrens tårar lemnar In-
 tillgång till sin nåd. Ej någon uteslutes Från
 denna Fadrens bröfst. Det blod, som här ut-
 giutes, Är hela werldens tröfst.

6. Si! bergens grundwal bäfwar; Si! hårda
 klippan rörd: Dock menskans otro jäfwar Guds
 eget wittnessbröd. Låt du, som ödden smakat
 Till frälsning för min siät, Det hjerta blifwe
 skadadt, Som glömmet så sitt wäl.

7. Jag will hos dig förblifwa, Som återlöst
 mig, Och ännu ett hjerta gifwa, Som ewigt älskar dig

När du mig innesluter I din kärleksfamn, Jag lugn och trygghet niuter I denna sälla hamn.

92. Skåder, skåder nu här alle, Huru Jesu plågad är. Lärar flyte, klagan stalle, Då vår syndaskuld han bår. Så, som Jesu smärta war, Aldrig någons varit bar.

2. Hand och fot man genombårat; Sträckt och plågad är hwar led; Hufvudet, af törnen säradt, Blekt och blodigt sunker ned. Så, som Jesu smärta war ic.

3. Andtlig öfwerlyudt han sänder Upp sin sista suck och ber: Fader! jag i dina händer Nu min anda återger. Så, som Jesu smärta war ic.

4. Denna stund är Jesu sista; Templet's förlåt rifs i tu, Solen mörknar, bergen brilla: Hga! hjersta! hvad gör du? Så, som Jesu smärta war ic.

5. Har du, människa! ett hjerta, Är din bästa vän dig kär, Känn din syndaskuld med smärta, Ty för den han korsfäst är. Så, som Jesu kärlek war, Aldrig någons varit bar. (A. Ammelius.)

Siunges som: No: 31. Du, Herre! i din nådnad tar ic.

93. Du, vår Herre Jesu Christ, Som på dig tog vår synd och brist, Som plågad war och slagen hårdt, Som måste draga korset swårt! Dig bedje wi, att, för din död, Du hjälper oss i all vår nöd.

2. Ditt stora verk fullbordadt är. Guds nåd och strånghet se wi här. En helig Gud, för menskers brott, Har offer kräft och offer fått: En nådig Gud, en himmelsk Far, Till sina barn oss återtar.

3. Men ad! hur swaga äre wi, Om, Herre! du ei står oss bi! Nåt, Jesu! huru snart och lätt Förspille wi vår barnarätt, Om du, som oss förwårfwat den, Ei styrker sielf de swaga än!

4. Så styrk oss, hjälp oss, war oss när, I faror, forger och besvär. I frestelsen gif heligt mod, I striden kraft utaf ditt blod. Gif, tröst

af din försoningsdödd J lifwet! och i dödsens
nöd. (J. Svedberg.)

Sjunges som: N:o 86. Du går, Guds Lamb, ic.

94. Guds rena lamb! ofsyldig På korset
för oss slagad, Alltid befunnen tå-
lig, Ehur du war föraktad! Vår synd du haf-
wer dragit Och dödsens makt nedslagit. Gif oss
din frid, o Jesu! (Decius.)

Jesu sista ord på Korset.

95. Wi följt i dag med heta tårar Till kor-
set våra själar's wån: Ehuru diu-
pelt hans åsyn sårar, Förblifwom der; han andas
ån. In, under ångest, swett och möda, Skall
han oss hugna med sin röst. Må ljudet in i
själen flöda Och orden rillas i vårt bröst.

2. Hwad wäld, o Jesu! kan dig röra? För-
låt dem, Fader! säger du, De weta icke
hwad de göra: Håll samma bön för mig ån-
nu. Må jag min swära synd begråta Och, så
som du förlåter mig, Min owån utan skuld
förlåta Och i mitt hjerta lifna dig.

3. Du tröstar dina sorgbna wänner Och ans-
förtror dem åt hwarann; Du deras nöd och
brister känner? Men hwem ditt ställe fylla kan?
Du till Johannes modren wisar Och säger:
Gwinna! se din son. O gif, att jag mig
och bewisar Om hwar bedröfwad lika mon.

4. Den nåd, som röfswarn får erfara Utaf
din röst: I dag med mig Skall du i pa-
radiset wara, Ut! låt den åfwen stråka sig
Till mig, när snart min lefnad ändas, Att
efter sann omvändelse, Min bliä, min. fiska
bliä må wändas I tron till min Försonare.

5. Från oss, så brottsliga som swaga, Är
straffet, Jesu! wändt mot dig! Min Gud!
min Gud! du hördes flaga: Hwi har du oss
wera ifrån oss? När jag mig förlåter

finner I nåden, gif, att af ditt blod Mot fresselsen jag styrka winner Och under bördan tålmod.

6. Förran ditt hufvud ses nedfalla, Mig tröstar, man dig sucka hör, Och man, med åttika och gilla, En swamp mot dina läppar för. O kärleksfulle! när du lider, För dig en wattungbröst ej fins. På plågans låger när jag quider, Gif att din sista stund jag mins.

7. Alltså, du är ett offer worden; Som Gud och menniska du bragt Till slut ditt dyra wärk på jorden: Allt är fullkomnadt, har du sagt. Hvad tröstrikt ord! du målet hunnit, Och wi ett stöd att tryggas wid: På synd och werld och död du wunnit Och oss beredt en ewig frid.

8. Och nu mot himmelen sig höder Den sista sucken i ditt bröst-, Och, som ditt hufvud ned sig höder, Du ropar med en upphöjd röst: O Fader! uti dina händer Min anda jag befaller nu. Till himlen, dit han återländer, Och med din röst ledsage du.

9. Dig, Jesu Christe! ware ära, Dig, som i allt ditt lefworne, I ditt exempel som din lära, Har låtit oss din barmhet se, Och denna kärlek utan like I dina sista andedrag! Må wi förenas i ditt rike, Och bär dig nalkas hwarje dag.

Tacksamma suckar wid Jesu Kors.

96. Wi tacke dig, o Jesu god, Som rinna och arga list, Har du oss löst, o Jesu Christ!

2. Wi bedje dig, sann Gud och man! Slit sönder våra synders band, Fräls oss ifrån en ewig död, Och stätt oss bi i all vår nöd.

3. Bewara oss från syndamen: När korset trycker, war ej sen, Att hielpa, styrka, stödjia så, Att det för swårt ei wara må.

4. O Jesu du vår broder kär! Du wilst oss alltid wara när. I vårt elände hos oss blif, Och hieln oss till ett ewigt lif. (I. S. Svedborg.)

97. Med rödt och tröstadt hjerta Jag pris-
sar, Jesu! dig: Ty all din ångst
och smärta Du utstår och för mig. För mig
och mina synders skull Du kämpar och du lider,
Ella döden kärleksfull.

2. Till döden vill jag minnas Det kors för
mig du bär, Och mer ej öfvervinnas Af syn-
diga begär. Ei werlden mer skall döra mig, Jag
vill med glädje wandra På lifsens smala stig.

3. Hjelp mig och tåligt bära Mitt kors och all
min nöd, Och dig af hjertat ära, Dig följa till
min död. När ångren tår mitt arma bröst, Säg
att min synd förlåtes, Så har jag frid och tröst.

4. Du, som till människors bästa Har self upp-
offradt dig! Hjelp och, att jag min nästa Må åls-
ka, såsom mig. Om hat och otact blir min lott,
Må jag dock ej förtrötta, Att gbra lifar godt.

5. Och, när min tid är ute Och slutad är min
strid, Jag till ditt bröst mig lute Och sinne ewig
frid. Den dig bekände här med fröid, Den vill
du ju bekänna Hos Gud i himlens höjd?

Jesu begrafsning.

98. Å! hjertans we, Att jag skall se
Guds egen Son försmådas, Och
Guds wakens beläte Under föttren trädas.

2. O sorg och nöd! Se Kristus död Och upp-
på korset dräpen! Den har wist en själ af sten,
Som ej warder håpen.

3. Den store Gud, Hvars röst och ljud Kan
hela jorden röra, Låt, som menska, tytt och död
Sig i jorden föra.

4. O syndare Vår slift ej se, Förutan gråt
och tårar; Ty det är vår ondskas stor, Som
Guds Son så sårar.

5. Han träder fram, Ett menlöst lam, Och
låt sitt blod utgiuta, Att wi nåd och salighet
Må för hans skull niuta.

6. Åh! ljuffta munn, All sannings brunn!
Du är oskyldigt slagen, Och utaf vår munn
förrådd, Hådad och bedragen.

7. O Brudgum skön, Bland mannaskön Finns
ingenståds din life; Likvadt blef du blott och
arm, Men wi dermed rife.

8. O huru säll är wist den själ, Som det
ta rätt besinnar Och sig med en stadig tro
Christi döds påminner.

9. Ty efter han, Sann Gud och man, Led
det han ej förtjente; Wi nu utan vår förtjenst
Salighet förwänte.

10. Den nya graf, Man honom gaf, Har
nu så helgadt jorden, Att vår graf är oß en
skön Hwitokammar worden.

11. I allan tid, O Jesu blid! Wårt hjer
ta wi dig gifwa, Att du deri hwila må Och
så när oß blifwa.

12. Åh, Jesu Christ, Wår tröst förwist! Wi
dig i trone bedje: Låt din pina, Kors och döds
Lända oß till glädje. (H. Spegel.)

99. Så är fullkomnad, Jesu kär! Hwad om
din döds förkunnadt är: Hwad som
profeter förespätt, Det har nu sin fullbordan nått.

2. Du lydig war din Fader bud Till korsens
döds, för menskers skuld; För menskers skuld ditt
blod utran, Som all wår synd utplåna kan.

3. Nu döden dina ögon söft, Din munn är
tyst, ditt bra döft; Men i din döds oß lif du
ger, Ej kan oß döden skada mer.

4. Öf grafwen synes mörkt och kall, Men
det wårt hopp ej föra skall. När Jesus läggs
i grafwen ner, Dess mörker wi ej frukte mer.

5. Tack ware dig, o Jesu kär, Som för oß
pint och dödad är! Tack dig, som grafwens
mörka port har ljus med din begrafning gjort!

6. Haf hwila, Jesu! blif och bo i mitt bröst

med oförbröd ro. Haf, Jesu! der din hwitostad,
Så far jag sist i grafven glad.

7. Du, som besegrat grafvens makt! Du om
min graf har wård och makt, Och, medan slofs-
tet hwilar sig, Har själen fröjd och fröjd i dig.

8. Du som af grafven mänd uppstå! Låt oss
med lust af grafwen gå, Och följa dig, med salig
fröjd, Till ewig ro i himmels-höjd. (J. Svedberg.)

100. Ditt lidande har nått sitt slut; D
Jesu! du har kämpat ut, För oss,
den swåra striden. Ej förr, än frid åt oss du
wann, Du wille njuta friden.

2. Så hwila, gode Herde! nu. Du förr ej
fristad haft, der du ditt hufwud luta kunnat.
Det tiell, du ei bland menskor fann, Dig här-
da klippan unnat.

3. Du stilla graf! du sälla bo! Min Jesus helgadt
har din ro. När dödsens afton skymmer, Som han,
jag somna skall förnöjd, Från mörda och bekymmer.

4. Du tunga sömn! Du långa natt! Min Jes-
sus målet för dig satt. När lifsens morgon
flammar, Som han, jag tråda skall med fröjd,
Utur min hwitokammar.

101. Den munn är tyst, som bad så ömt
För menskors arma släkte, Och
kärleken den kallt har tömt, Som heligheten råda-
te. Till ro den gode Herden går, Som gaf
sitt lif för sina för; Från qual och strid och mör-
da Han hwilar hos de döda.

2. Men ewigt ej, o menskors män! Din hjord
du öfvergifwer; En liten tid, och så af den Du
återsunnen blifwer. Det korn, som dödt i jor-
den war, Skall, efter korta wäntansdar, Stå
upp och frukter bära, Att hela werlden nära.

3. O lifsens Förste, som sleg ned I grafvens
mörka stöte! Mia i din nåd och sanning led Till
dödsens wiså möte, När frår en werld, af

oro full, Jag sänkes i den tysta mull, Må du
min själ förwara Bland dina frälstas skara!

2) Jesu uppståndelse.

102. Hvad ljus öfwer griften! Han lef-
wer, o fröid! Fullkomnad är Skrif-
ten, O salighets böid! Från himmelen helsad,
Han framgår i glans, Och werlden är frälst, Och
segren är hans, Bortwältad är stenen och
inseglet brått, Och wakten har flutt för hans
Andas flågt, Och afgrunden båtwar. Halleluja!

2. Här war mellan liuset Och mörkret en strid;
Dotr segrade liuset för ewig tid. Medstörtad är
öden; Och tron står opp, Bland jordiska öden.
Med himmelskt hopp. I sörjande qwinnor!
hwem söken I här? Den lefwande ej bland dö-
ödda är, Uppstånden är Jesus. Halleluja!

3. Så himlen med jorden försonade sig. Så
grafwen är worden Till glädjen en stlg. I huswun-
som böidens Wld korsets fot! Upplystens och fröid-
denk, Trotts werldens hot. Kom, stigrade hjord!
till din Herde igen: Han lefwer! han lefwer, och
fbljer dig än Öfynlig från himlen. Halleluja!

4. Nu stormen, o tider! Hans kyrka står fast.
Som liuset, sig sprider Hans lära med hast. Ut gå i
all werlden Hans sändningabud, Och wittna bland
swården och bälten om Gud, Och wittna om honom,
o tröst i all nöd! Som, dödd för vår synd blef
genom sin dödd En förskling till lifwet. Halleluja!

5. I fromme! hwi klagen, Hwi misströsten I?
Hur fort är båd' dagen Och natten förbi! Snart
jorden upplåter Sin samn till er ro; Snart uppstån
I åter, Likt kornen som gro. Han sielf, som dem
sådde, skall komma till slut Och samla in skörden;
men stilia förut Dgråset från hwetet. Halleluja!

103. Sitt öga Jesus öppnat har, Och
mörkret är fördrifwet. Det helga

lif kan återtar, Som war för oss utglömet. Hjerten fram ur grafwen går, Och på hans segerfana står: Uppståndelsen och lifwet. Halleluja!

2. Till ljusets rymder nu mitt löpp, Mitt hjertas hopp, skall sträckas. Jag skall stå opp, som han stod opp, Jag skall med honom väckas, Till ett lif, som ej förgås, Som af förgångelsen ej nås, Af synden ej besäckas. Halleluja!

3. Du dödd, hvar är din udd? Hvar är din seger af grundsfara? Det lif som Jesus mig består, Kan ingen dödd befara. Ewigt hör jag honom till, Som sade: "der jag är, jag vill att mine stola wara." Halleluja!

104. Nu kommen är vår Påskafödb; Pris, Jesu, dig i himmelsbädd! Ur grafwens diup befrias wi, När sjelf derur du framgår fri.

2. Sann lifsens frukt det träd oss bär, Der offrad din lifamen är, Din blod. utgiuten ros senröd: Wi lefwe nu af himmelst bröd.

3. Pris, Jesu, dig, att oss din hand Befriat oss ur syndens band! Nu slutad är den tråldom swär, Nu är det rätta fria år.

4. Wårt Påskalamb, o Jesu Christ! Är du, förutan want och brist. Att oss du fräst och nåring bidd I all vår strid, i all vår nöd.

5. Allting wi genom dig förmå, Som helvetet kan nederstå, Förlofa fångar, dig till pris, Och öppna för dem paradisk.

6. Nä! gif att, såsom du uppstod, Jag oss uppstår, med glädligt mod, Ur synden först, till ditt behag, Ur grafwen fist, på domedag.

7. Pris dig, som bar, från dödsens wäld, Mig föttelig, under synden såld, Rbyt fri och lårt den wäg att gå, Der jag ett ewigt lif skall nå! (L. Petri.) Siunges som: N:o 50. Förlofningen är wunnen ic.

105. Du segren oss förkunnar, Du oss förlofat har. Dig prise våra munnar

O Jesu, vårt försvär! Du dödsens udd har krossat,
Och grafvens bommar lofat, Och lifwet fört derut.

2. Du träder fram i åra; Och werlden fylls
af ljus. Dess strålar bughad bära. I sjelfwa döds-
sens hus. Fröjd är i englars boning, På jor-
den fröjd försoning Och ett odddligt bop.

3. Ej grafwen oss försträcker: Den war din
bädd också. Din milda hand oss räcker, Hur
djupt wi hwila må. Den dig i lifwets stiften har
följt, skall oss i griften Upptagas i din famn.

4. Ty lår oss lefwa, lida, Som du, och dö din
död; Låt oss din hjälp få bida, I kampen war
vårt stöd. Blott den, som delar striden, Skall
dela segren, friden Och himlens ro med dig.

5. När, Herre: du oss wäcker, Den sista mors-
gonväkt, Och du din hand utsträcker, Att dömma
jordens slägt; Lust skall din flamma klinga Och
oss det budskap bringa, Att ingen död mer är!

106. Upp, min tunga! Att lossjunga Hiel-
ten, som på forssets stam, För oss blöds-
de, Led och dödde, Som ett menlösst offerlam; Han
ur griften; Efter Skriften, Nu i åra träder fram.

2. Han fullgjorde hwad wi borde, Och blef
wår rättfärdighet. Han afwände Wårt elände
För båd' tid och ewighet. Han förwärfde, Att
wi ärfde ljus och frid och salighet.

3. Wi förlofas, Ormen krossas, Afgrundens
och dödsens makt Nu är bunden: Från den stuns-
den Allt är Sonen underlagt. Nu är heladt;
Hwad wi feladt, Och Guds nåd i ljuset bragt.

4. Gamla, unga Nå lossjunga Fadrens makt
och härlighet, Och hembära Sonen åra För så stor
barmhertighet; Prisa Anden, Som wid handen
Förer oss till salighet. (Aquinas. Ollon.)

107. Sig fröjde nu hwar christen man Att Jesu
Christus seger wann. Hans Guds-
dom nu är uppenbar, Lifsom en morgonstjerna klar.

2. Det war så skrifwet i Guds lag: Han uppsåll skall på tredje dag, Se'n han, med sin föröningssödd, Öf frälsat har från dödsens nöd.

3. Fast grafwen blef förwarad så, Att han verur ej skulle gå, Dock halp ej magt, ej heller vård, Han gick igenom stenen hård.

4. Nu helvetet är nederlagt, Och döden hafver ingen makt. Halleluja! uppstånden wäkt sig, öfter löftet, Jesu Christ.

5. Dess tackom wi dig, Jesu kär, Som ur din graf uppstånden är! Låt oss och warda wärdige Med dig uppstå rättfärdige. (L. Petri.)

108. Han leswer! o min ande, känn Din Herre och din Gud igen! Han lemnat har sitt hwilorum, Och rösten höres, som war stum, Och handen rådes, som war kall: Han leswer, och du leswa skall!

2. Så hör hans röst och tag hans hand, Du främling från ett bättre land, Som pröfwat här en liten tid! Lyft upp ditt hufwud, känn med frid, Att pröfwotiden snart är all: Han leswer, och du leswa skall!

3. Och du, som är i synden dödd! Wäp upp, stätt upp som Herren bödd. Bottfärdig kom och trogen blif! Så hafwer du i honom lif förbrutan dödd och syndafäll: Han leswer, och du leswa skall!

4. Hans ledning följ; och jemn och lius Bli wägen till din Faders hus. Med kärlek, tro och saligt hopp Fullborda här ditt wandringss lopp, Och sedan i hans armar fall: Han leswer, och du leswa skall!

5. Han framstår i sin härlighet, Och öfwer tid och ewighet Går upp rättfärdighetens sot. Han leswer! himlen är hans stot Och jorden är hans fotapall: Han leswer, och du leswa skall!

6. Och werldar skola hafwa slut, Och stjernor skola stötna ut, Och himlar stötra med wår jord;

Men dig, som tröstat på hans ord, Ej när förgång-
 lighetens swall: Han lefwer, och du lefwa skall

109. Låt oss fröidas, gladtigt sjunga, Låt oss
 nu med själ och tunga Prisa Gud på
 denna dag, För vår owäns nedertag. Låt oss lofwa
 Herran, Herran; Låt oss fröidas, när och fierran!

2. Måktigt från i dag regerar Och i åra tri-
 umferar Hjelten, vår Immanuel. Försten öf-
 wer Israel Månde, fri ur dödsens wända, Se-
 gerfull i dag uppstånda.

3. Han, som giff för oss att strida Och den
 grymma döden lida, Hafwer så, på segrens
 fält; Os vår arfverätt återställt. Han, som lef-
 förakt och håddes, Så med segerprakt bekladdes!

4. Ett förgift då månde wara, Så för dö-
 som afgrundskara, Lejonet af Juda slam, Som
 i dag har stigit fram, Os ur mörkstens påstas-
 tagit, Mörkstens wert och nederslagit.

5. Satan! hwar är nu ditt wälde? Jesus Chri-
 stus det nedfällde. Hwar är nu din udd, o dö-
 detswete! hwar är din glödd? Dödsens kasa är
 förswunnen, Mörkstens makt är öfwerwunnen!

6. Christus döden har fördrifwit; Öförgång-
 ligheten, liffwet Hafwer han i ljuset fört Och all-
 syndens wäld förstört. Samwetsqwal och af-
 grundslåga Skall de troigna aldrig plåga.

7. Jesu! dig ste tack och heder, Att du nog
 vår owän neder Och förstörde med din döds hwad
 oss gjorde qwal och nöd. För din kamp, o Jesu
 kåre! Dig nu hela werlden äre.

8. Gif, o Jesu! mig din nåde, Fräls mig
 från en ewig wåde. Gif mig kraft, att här
 uppstå Af min synd, på det jag må Dig i him-
 len ewigt lofwa, Ewigt glädjas af din gåfwa!

Homburg. P. Brask.

110. Låt oss nu Jesum prisa, Som är
 vår högsta tröst! Låt oss vår fröid

ewiga, Med hierta och med röst! Ty han är nu
uppstånden Ur grafwens djup, Och wänden är
u i seger wänd.

2. Det lejon har nu wunnit, Som är af Juda
lam; Det dyra blod har runnit, Och offeradt är
Guds lam. Af det är döden dräpen, Och af-
grunds makt gjord håpen, Och arma werlden frälst.

3. Den Simson, som war fången, Har sielf
örlofsat sig; Och för oss öppnat gången På sa-
nghetens stig. Nu är all dödsens plåga, Nu
är all afgrunds låga Af Jesu makt förstörd.

4. Den Jonas, som man kastat, I hafwet,
ligger opp. Ur grafwen Jesus kastat, Sin fräl-
la werld till hopp. Nu wredens storm är stillad,
Wår återlösning gillad, Förwårswadt ett nytt lif.

5. Si! ormen hade stuckit Wår Jesum i hans
sål; Och Jesus hade druckit Ur bäcken, att hans
sål Af ångst och natt omhölides, Hans gudom-
s kärhet dölses I hans förnedringstid.

6. Den fienden, som hade Mot Jesum stått
in makt, Wår Jesus nederlade, Som sielf-för-
ut han sagt. Han satans wåld förstödde, Det,
som ett rof bortförde, Förwårswade afgrunds makt.

7. Nu är den store dagen, Som Herren sielf
har gjort. Wår fiende är slagen, Och Christi
like stort. Låt oss med fröjdsfull tunga Om så-
dan seger sjunga Och prisa Herran Gud.

8. Nu kan en Christen fråga: Hwar är din
död, o dödd? Och frälslning hoppas wåga I från
en ewig dödd. Guds namn sådets ware lofwadt,
att han oss så begåfwadt Med segrens rika frukt.

9. Wår själ har han uttagit Från dödd, från
all wår fot, Och sorgens tår aftwagit, Och häms-
at lagens hot. För Gud wi wilje wandra,
Bår syndas-art förandra, Och så till lifwet gå.

10. Med dopets flod rentwagne, I Christo äre wi,
och i synderna borttagne; Wår själ är frälst och fri.

Gud sielf hos oss nu werke Och med sin, An
 stärke I tron wårt nya lif. (H. Spegel.)

III. Jesu! du dig sielf uppväckte, I
 du låg i grafwen död; Med di
 dyra blod du släkte Afgrundseldens swåragld
 Wårdes och min själ upplifwa, Att hon ifrån
 jorden sig Hassa må, o Gud! till dig.

2. Låt din Ande i mig werka Rätta lifw
 mer och mer, Att min själ må kunna märk
 All den nåd, som du betar. Hjelp mig döl
 syndens lusta Och korsfåsta så mitt tött, A
 det blifwer werlden dödt.

3. Jag är wäl med dig begrafwen Genol
 dopet till din död; Jag är krossad af den sta
 wen, Mose lag, och det du död; Men den ot
 da wanart quidnar Osta i min själ på nytt
 Och will det jag för bar flytt.

4. Gerna will jag för dig wandra I förnyat
 lefwerne, Och mitt sinnes lust förandra, Att di
 wilja ståds må se: Men mig hindrar werlden
 wana Röttens swaghet, satans list, Och ja
 märker mycken brist.

5. Hjelp fördenstull, Jesu Christe! Med din An
 das milda nåd, Att det lif, som Adam miste, O
 han följde satans råd, Alltid må i mig förnyas
 Styrkas och förklas så, Att jag lifsens wäg kan gå

6. Hjelp, att jag ej mera följer Gamla men
 skans wälbehag, Eller synden öfwerhölier Med e
 ursåkt, som är swag. Att du uppstod, det skall låt
 Huru jag af synden bör uppstå, så att jag ej dö

7. När mitt hjerta måste bäfwa För ditt hot o
 lagens röst, Jesu! låt din Ande bäfwa Denna ste
 ifrån mitt bröst, Denna tyngd af syndaskulden
 Låt din engel stiga, ned Att förkunna mig din fre

8. Åh! låt honom ljusligt bäda, Att du hafw
 seger fått; Låt mig sielf i trone ståda, Att du h

ur fängslet gått Och det samma för mig öppnat,
På det jag derut skall gå Och på domedag bestå.

9. Wårdes du och själf mig möta, Att jag dig
med hugnad fer I din ord och löften söta, Der
du dig med kraft betar Och mig kungör lifsens
vägar, Dem jag wandra skall till ro, Att jag
glad må hos dig bo.

10. Här skall nu min själ sig nära Af osyradt
himmelsbröd, Jesu nåd, och ej begära Annat till
sitt understöd, Un det han förwårswat hafwer,
Kasta syndens surdeg bort, Hwilkens fröjd är
suöd och kort. (H. Spegel.)

112. Denne är den store dagen, Som oss
Christus hafwer gjort: Mörksens
förste är nu slagen, Nederlagd är dödsens port,
Grafwens mörker har förswunnit, Lifsens sol
har nu upprunnit.

2. Hwar är nu, o döb! ditt wälde? Helwete!
hwar är din makt? Drmen, som wår moder fäll-
de, Hafwer Christus nederlagt. Swwer allt hwad
oss förderfwat, Christus seger oss förwårswat.

3. Säll och salig är den stunden, Då wår
Frälserman uppstod; Satan blef i mörkret bun-
den, Dämpadt wardt hans grymma mod. Si,
nu kunna såren wara Ibland ulswar utan fara.

4. Wi ha warit fjerran gångne Från det lif,
som ofwan är; Oss har döden hållit fångne Med
sin grymma makt och här: Men wi frias från
den wänden, Sedan Jesus är uppstånden.

5. Wi ha warit dödsens trälar, Wi ha warit
mörksens barn; Satan hade wåra själar Snär-
de i förderfwets garn: Nu har Jesus oss för-
lofat, Drmsens hufwud sönderkrofat.

6. Jude slägt! din otro spegla Uti dessa ut-
berting; Utsätt wakten och besegla Grafwen med
Pilati ring: Christus går dock utan möda Ge-
nom stenen från de döda. E

7. Sväße döden sina tänder, Ryte satan häm och mord; Bundna äro nu hans händer, Dödsens makt tillintetgjord. So med Christo bli begrafwen, Uppstår under Christi glaswen.

8. Låter of nu wara glada, Fröjdas hwar uppå sin ort: Nu är botad all den skada, Som of syndafallet gjort. Dödsens fruktan är fördrifwen, Döden är uppswulgen blifwen.

9. Upp, min själ, min mun och tunga! Upp, min hjerta och min röst! Till att prisa och lofsjunga Jesum, som of återlöst, Jesum tacka och berömma Jesu godhet aldrig glömma. (Franke. Olton.)

9) Jesu Himmelsfärd.

113. Till härlighetens land igen Sag till dig, Jesu! fara; Men jag på jorden måste än En gäst och främling wara Långt från mitt hem jag wandrar här: Min sällskap sorg och möda är.

2. Långt från min Faders hus jag går, Min Herre! huru länge? Men dit mitt öga icke når Min ömma bön sig tränge; Min suck, osäglig innerlig, Skall dela skyn och hinna dig.

3. En skymt jag då i trone ser Utaf det gamla landet, Der du från mig ej skiljes mer När, löst ur syndabandet, Bland helgonen jag fri och glad, Får bo i lefwande Guds stad.

4. Der uppe är det ingen natt Och ingen gråt och smärta; Deruppe är min högsta skatt: Der ware of mitt hjerta. I himlen hos min Färfare, Der ware min, umgängelse.

5. Och, som du for, du komma skall, O Jesu! hit tillbaka. Sag akta will uppå mitt kall Sag bedja will och waka. Sag wet ej stund jag wet ej dag; Men dagligt dig förbidar jag.

6. Och salig är den tjernaren, Som du så ofta ner göra, När sist du komma skall igen:

honom lofwat föra Till ära och odödlighet Uti din faders härlighet.

114. Du, som of frälst ur syndens band,
Ur dödsens natt och asgrunds
brand! Du höjs från wanflighetens land Till
ära på Guds högra hand.

2. Du Fadrens wärf fullbordad har, Och till
din Faders boning far, Men är osynlig hos of
hwar, När skyn dig från wår åsyn tar.

3. En Herde för din dyra hjord, Du än bland
of skall warda spord, Igenom Andan och ditt
ord Och dopets bad och nådens bord.

4. Till tidens slut din lära än Skall leda jor-
dens wandringsmän: Till des du komma skall
igen Med härlig kraft från himmelen.

5. Säll den, som fast i trone står Och bär
sitt kors i dina spår! Dit du har gått, med fröjd
han går, Och af din hand sin krona får.

Sunges som: M:o 107. S: g fröjde nu hwar Christen. &c.

115. Uppfaren är wår Herre Christ; Hal-
leluja! Halleluja! Fullbordadt är
hans werk förwist. Halleluja, Halleluja!

2. För of han blef på korset död, H. H. Och
frälste of från syndens nöd. H. H.

3. Om han of icke älskat så, H. H. Wi hade
måst i döden gå. H. H.

4. Han är nu worden fadren lik, H. H. Re-
gerande i himmelrik. H. H.

5. Han, för of arma syndare, H. H. Ur der
en förebedjare. H. H.

6. Han kärleksfull från himmelen, H. H. Ner
till de sina skådar än. H. H.

7. Och, såsom han ifrån of for, H. H. Han
komma skall med glädje stor. H. H.

8. I denna stora segers fröjd, H. H. Loffjun-
gom Gud i himmelshöjd. H. H.

9. Dig, Heliga Trefaldighet! Halleluja! Halleluja! Dig ware pris i ewighet. Halleluja Halleluja! (L. Jonæ.)

Sjunges som: No 9. Esaias såg den Aldrabeligste.

116. Ullt fullkomnadt är, o Jesu! och du far upp till det ljus, hvars sändebud du war. Nu himlars himmel för dig öppen står, Till Majestätsens högra hand du går. Dock ser du, än med kärlek till den hjord, De ditt blod har lemnat och ditt ord. Ifrån all verdens thron, o menskers wån! Du ser till oss, och oss wålsignar än, Då i ditt spår, som öfwer korsets stig Till himlen för, wi blicke upp till dig. Helig är Herren, Fadren, Skaparen! Helig är Herren, Sonen, Medelaren! Helig är Herren, Anden, Tröstaren! Så himlen stämme upp sitt fröjdesljud, Och jorden kläde sig i högtids-skrud Och sware: Helig, Helig, Helig, Gud!

C) Jesu andeliga werldsregering och wård om sin stridande Församling.

Sjunges som: No 12. I det djupa, i det höga icke

117. Upp, att Christi seger fira, Frälska oss alla menskoslägt! Öförgänglig är den spira, Som han öfwer werlden sträckt. Lik en klippa, mot hvars grunder Wägen fåfängligt wredgad står, Christi kyrka tryggad står, Sanningens och nådens under, Bland begärs och willors swall, Meningars och throners fall.

2. Ej skall mörksens hela skara, Ej den fräckt otrons makt, Henne öfwermåttig wara: Gud om henne sjelf har wår församling förstat sig omgjorda, Fåfängligt wredgad folk upp, Under tids hwarfvens lopp. Småt Herran och hans smorda: Sina fiender han skall lägga till sin fotapall!

3. Si, de föllo, och de falla, För det swärd, som är Guds ord. Segrens rop mot himlen skalla Från en frälst, lycksalig jord. Mild och klar går Jesu lära Ut, ej mer af willor skymd, Kring den wida werldens rymd, Himlens bud och lösten bära: Och, i hennes ljusa spår, Tro och Hopp och Kärlek går.

4. Ordets ringa frö så blifwer, Under wård af Dödlarns hand, Till ett härligt träd, som gifwer Frukt och hägn åt alla land. Menskoslägt! stäm glädjens toner, I des skugga lyckosam; Stöbjen mot des trygga stam, Jordens förstar! edra throner: Ty ej någon makt består, Som af Gud sin kraft ej får.

5. Dygden, ljuset, glädjen, friden I de helgas samsfund bo, Der det ewiga ur tiden Uppgår för en salig tro. Jord och himmel skall förswinna, Men ej Herrans Jesu ord: Wid des sten wi en ny jord, En ny himmel skole finna, Der rättfärdighet och frid Blifwa skall i ewig tid.

118. Din spira, Jesu! sträckes ut, Så långt som dagen hinner. Ditt rike står till tidens slut; Det står, då allt förswinner. Ditt namn bekänns med himmelskt mod, Och för ditt kors, din segerstod, Medfalla folk och Kungar.

2. Det barn, som föds, till dig man bär; Till dig man flyr i döden. Om du i lyckan bortglömd är, Man söker dig i nöden. Der oskuld trycks, der bygd blir hädd, I sorgens hus, på plågan's hädd, Din tröst allena galler.

3. Kom, Jesu! war i we och wäl, I lif och död oss nära, Och gjut i hwar förkrosad själ Din Anda med din lära. Oss styrka gif till helig frid, Och samla oss i ewig frid, Då du all werlden dömmar.

119. Den korta stund, jag wandrar här, Hvad fruktar jag och klagar? Han, som den gode Herden är, Han mina steg ledsagar. Han, som gaf lifwet för sin hjord, An med sin Anda och sitt ord Är när oss alla dagar.

2. Jag hör hans röst, och känner den, Och går dit han vill kalla. De fina känner han igen, Han räknat har dem alla. Han söker den som vilse far, Den swaga i sin famn han tar, Upprättar dem som falla.

3. Han styrker mig med lifsens bröd Vid nådens helga källa, Der Andans kraft mot synd och död, Der frid och fröjd uppvälla. Hur mörk min väg bland törnen går, Blott jag ej wiker från hans spår, Jag ej skall modet fölla.

4. O du, - som sade: "Ingen kan De mina från mig taga;" Dig mot en werld jag ropar an, Som vill mig från dig draga. Låt mig ej willas bort från dem, Som till din Faders fölla hem, Du lofwat att ledsaga.

5. Hur tomt är allt hwad werlden har! Hur kort deß nöjen wara! Snart stundar natten, då en hwar Af oss skall hädanfara. Och då, hwad är all lycka här, Emot det löftet: "Hwar jag är, Der skolen I oss wara!"

Stundas som: N:o 99. Så är fullkomnad, Jesu kär! ic

120. **A**sk! blif hos oss, o Jesu Christ! Denna helga lärans klara ljus Låt alltid lysa i ditt hus.

2. Nu är en fast bedröflig tid: Förskjut oss ej, o Herre blid! Låt oss behålla, i vår nöd, Din nåd och sanning, till vår död.

3. Helt syndigt går nu hos oss till; Din kyrka hjälp, o Herre mild! Gif ljus och anda med ditt ord, Så att deß kraft må warda spord.

4. Behåll oss wid ditt rena ord, Förhindra satans själamord, Så att din kyrka i all tid Må se, att du är henne blid.

5. Du wärdes, Herre! se dertill, Att mången lærer som han vill. Ett sjelskloft wett vil mästra Gud Och tabla på hans ord och bud.

6. De stolta andar dämpa ned, Som, snab

ba, efter tidens sed, Att föra nytt på banen an,
Försälsta så din lära sann.

7. Din sak det är, o Jesu mild! All äran
kommer och dig till: Fördensfull på dens sida
stå, Som här ditt ord förswara må.

8. Ditt ord är i vår nöd och sorg Vår säkra
tröst och fasta borg; Derwid behåll din kyrka
ren Och fria henne från allt men.

9. Gif att ditt ord oss lyser så, Att wi i mörkret
icke gå, Men genom denna jemmerdal Må wandra
till din himmelsfal. (Selneccerus. Svedberg.)

Dav. 12.

Slunges sem: No 47. O Jesu Christ, du nådens ic.

121. Hjelp, Gud! de trogne äro så, Och
synas dagligt färre. Hvad ondt,
som stora här och små Bedrifwa, ser du, Herre!
De tala blott onyttig ting; Lögn, skrymtan, arg-
het griper kring Bland menskers barn allt värre.

2. De äro ens i wrångwis slärd, När orätt skall
befrämjas Och när den fromme skall bli snärd: De
eljest så ej sämjas. Förtag, o Gud! de ondas råd;
Låt deras hjertas öfwerdåd Utaf din tuktan tämjas.

3. De spörja: ho är Herran Gud, Hvars röst wi
lyda höre? De säga: wi ej annat bud, Nu wåra
lustars, höre. Ho är, som oss kan stå emot? Wi
akte ingens trug och hot; Vår wilja blott wi göre.

4. Men Herren säger: snart jag skall All ond-
skans makt förfära, Att högmod bringa uppå
fall, Men härlig lön beståra Ut dem, som
byggt på mig sin lit Och haft för minno huse-
nit Och kämpat för min ära.

5. Si, Herrans ord är rent och klart, Som
guld i degeln skäradt; I nåd och sanning up-
penbart, Det blifwit oss föräradt: Thär, och
bland betrock och brist, Vårt hopp till Herran
fast och wist, Vårt hjerta oförfäradt.

6. Oss lysa skall hans nådessten, När wi hans

ord förfäkte, Hans lära bibehålle ren Bland ett fördärfwadt slägte. I honom, under all wår strid, Wt sinne seger, wänte frid; Med honom allt wi mäkte.

(V. Dachstein)

122. O Gud! wår broder Abels blod Till dig från jorden ropar. An rasar onda skans öfwermod, An brott på brott hon hopar. Dod wid all otrons öfwerdåd, De dina du hugswalar; Till jorden ser du än i nåd, Ty Jesu blod der talar.

2. Korsfäst! de ropte om Guds Son, Och Barrabas behöllo. I Christi fjät, med qual och hån, Hans troгна wittnen föllo. Men ordet lefwer efter dem, Som ljus åt werlden gifwit: Då af din prakt, Jerusalem! Ej sten på sten förblifwit.

3. Och si! då en rättfärdig man Står fram att sanning yrka, All werldens makt ej fraktar hans Guds sak ger honom styrka. Förgäfwes ondskan tändren skår Och till hans död sig wäpnar: Hans uppsyn lik en engels är, För hwilken brottet häpnar.

4. Ut himlen lystande sin syn, Den fromme går att lida, Och skådar i den öppna skyn Guds Son wid Fadrens sida. Lik honom ber han i sitt fall För dem hans ofärd göra, Och döer med lugn ty en gång skall Dod och mörksens makt upphöra.

5. Ja, Herrans ljus ej flocknar ut, Fast det i moln sig böljer. Det goda segra skall till slut, Fast werlden det förföljer. Och han, som kom i Fadrens namn, Skall än wälsignad komma, Och samla i en ewig hamn Från tidens storm de fromma.

123. Zion klagar med stor smärta, Ropar i sin tröflöshet, Gjuter ut sitt sorgse hjerta För den, som des hjerta wet; Säger: "Herren hafwer sig bortwändt, öfwer gifwit mig. Han ej mer sig låter finna; Fåfängt mina tårar rinna."

2. Herren sig i nåd förklarar, Herren, som är ewigt god, Med ett Fadershjerta svarar: "Tryckta Zion! fatta mod. Skulle jag dig öf-

merge? Mån en moder kunnat se Barnets nöd och icke ömma? Skulle jag dig då förglömma?

3. Om och någon qwinna wore Så owardig modersnamn, Att hon hat till fostret bore, Det försköte ur sin famn: Jag ett annat hjerta bär Emot den förkrofad är, Och min hand, som synden straffar, Tröst och hjelp åt nöden skaffar.

4. Si, jag hörer dina böner, Dina strider jag och wet, Och i sinom tid bekröner Dig med ljus och salighet. Waka, kånpa, trofast war: Dig jag ej förgätit har. Si, jag har på händer mina Tecknat dig och barnen dina.

5. Genom sorgen jag trolofwar Dig med mig till ewig tid; Nikligt jag och dig begåfwar Med barmhertighet och frid, När du, twädd i dopets flod, Heliggjord i Lambsens blod, Bär den rätta bröllopspydnad, Som är kärlek, tro och lydnad.

6. Måste och af törnen wara Här din krona o min brud! Tårar dina perlor klara, Suckar dina sångers ljud: Lyft din ögon upp och se, Öfwer jordens qual och we, Himlen öppnad, palmen wunnen, Lifsens krona saligt funnen."

7. Si, så bygger Gud sin kyrka, Si, så pröfwar han wår tro, Öfwer oss i nöden styrka, Och i döden salig ro. Åra sker den Herren stor, Som i himlars himmel bor, Men ser neder till de arma, Och will gerna sig förbarma! (Mart. Opius.)

124. Wår Gud är oss en wäldig borg, Han är wårt wapen trygg; På honom, i all nöd och sorg, Wårt hopp wi wilje bygga. Mörksens förste stiger ned, Hotande och wred; Han rustar sig förwist Med wäld och arga list: Likwäl wi oss ej frukte.

2. Wår egen kraft ej hjelpa kan; Wi wore snart förströdda: Men med oss står den rätte Man; Wi stå, af honom stödda. Frågar du

hwad namn han bär? Jesus Christ det är: Han är den Herren Gud, Som, klädd i segerstrud, Sin thron för ewigt grundat.

3. Och wore werlden än så stor, Och full af mörksens härar, Dock, när ibland öf Herren bor, Platt intet öf förfärrar. Werldens förste är ju dömd, Och hans kraft är tömd. Han, på ett huswuds hår, Öf skada ej förmår: Ett ord kan honom fälla.

4. Guds ord och löfte skall bestå; Wi det i hjertat bäre. För himmel, ej för jord, wi gå Till strids och glade äre; Åre alltid wäl till mods, Fast wi wåge gods Och ära, lif och allt: Ske blott som Gud befallt! Guds rike wi behålle.
(Mart. Luther.)

D) Jesu heliga hugkomst och efterföljelse.

125. Haf i ditt minne Jesum Christ, Som öf från mörksens makt och list Förlofsat och förwarat Och, öf till ljus och salighet, Guds wilja uppenbarat.

2. Haf i ditt minne Jesum Christ, Som, sjelf förutan synd och brist, Guds lag för öf fullgjorde, Och lärde öf, med ord och werk, Hur wi här wandra borde.

3. Haf i ditt minne Jesum Christ, Som återgaf öf hwad wi mist, Då han på korset blödde. Till Herrans nåd och beläte Hans död öf återfödde.

4. Haf i ditt minne Jesum Christ, Som stod ur graswen upp förwist Och dödsens hot förstörde Och lif och oförgänglighet I ljuset återförde.

5. Haf i ditt minne Jesum Christ, Som upp till himlen for, och sist Skall än till jorden komma, Att dömma med rättfärdighet De onda och de fromma.

6. Du, som så högt har älskat mig! Min Jesu! jag ej glömmer dig I glädjen eller nöden. Min wän är min och jag är hans I lifwet och i döden.

126. **D**it du går, dit går och jag; Der du blifwer, will jag blifwa. Wärdes sjelf ditt wälbehag, Jesu! i mitt hjerta skrifwa. He-
lad ifrån syndasären, Will jag följa dig i spåren. :,:

2. Såsom du, i dopets flod Helgad Herran Gud till ära, will jag, renad i ditt blod, Re-
na offer Herran bära. Af ditt namn mig namn
är gifwit, Och i lifsens bok inskrifwit. :,:

3. Börnad, kärlek, tro och hopp Till din Fa-
der uti höjden, Styrde allt ditt lefnadslopp,
War dig enda lefnadsfröjden. Jesu! håll mig
wid det ena, Herran, såsom du, att tjena. :,:

4. Mörkret flydde för din blick; Tröst du gaf
åt sorgsna hjertan: Allestäds omkring du gick.
Gjorde wäl och läkte smärtan. Låt din kärlek
mig upplifwa, Att dig lik i dygder blifwa. :,:

5. Wän och owän af din hand Samma hjälp
och ömhet rönt; Knyttande wårt brödraband,
Dndt med godt du städs belönte. Gulda men-
skowän! ditt minne Lifwe mig till lika sinne. :,:

6. Frestad, såsom wi, du blef; Men din själ
war dygdens tempel: Hennes himlabud du skref
Med ett himlarent exempel. Den, till böden
trofast blifwer, Du och lifsens krona gifwer. :,:

7. Som ett lamb att slagtas går, War du
stilla hwarje smärta. Korset på den bana står,
Der du går med tåligt hjerta. Jesu! lär och
mig att bära Korset willigt, dig till ära. :,:

8. Och wid slutet af mitt lopp, När du mig
ditt budskap sänder, Lemne jag min själ med
hopp, Såsom du, i Fadrens händer. Då, ibland
de sällas skara Skall jag din för ewigt wara. :,:

Siunges sem: No 111. Jesu! du dig sjelf uppväckte, ic.

127. **J**esum haf i ständigt minne, Will
du bli Guds barn och wän. Je-
sum bär i hjertat inne, Jesum haf för ögonen.

Wid din möda, wid din hwila, I din glädje,
i din nöd, Se på Jesu lif och död.

2. Se på Jesum och upplifwe Tro och kärlek
all din själ: Till allt godt din hug de drifwe,
När du ser hur han gjort wäl. Waka, såsom
han, i tiden Det som ewigt frukter bär; Wer-
ka, medan dagen är.

3. Se på Jesum, bed och waka, När din fot
på rosor går, Werldens lust och prål försaka,
Tag ditt kors och följ hans spår. Se på Je-
sum, när du frestas: Då skall frestarn fly med
skam, Och Guds englar träda fram.

4. Se på Jesum, när en fara hotar dig,
och tro på Gud. Se, ibland en rådlös skara,
Jesu lugn wid stormens ljud. Tro på honom,
som kan näpfa Haf och windar, eld och flod,
Och gåck fram med christligt mod.

5. Se på Jesum, när du lider; Se hwad
han, den gode, led. Är det hjertats hårda stri-
der, Själens qwal, dig trycka ned: Se hans an-
de djupt bedröfwad, Se hans blodswett, se hans
srid, Hör hans bön, och känn hans frid.

6. Är det nödens tagg dig järar; Suckar du
på plågans bädd; Prekar otact dina tårar; Är
af werlden du försmädd; Glöms, förnekas du
af wänner, Se, hwad Jesus utstått har, Hwil-
ken ren som ljuset war.

7. Se på Jesum, när du döden, När du
dommen för dig ser. Jesus än i sista nöden Ger
den frid, ej werlden ger. Bed som han, och
höj ditt hufwud; Jesus fullgjort allt för dig,
Jesus tar din själ till sig.

128. O min Jesu! dit du gått, Der vill
jag också blifwa. Werlden har ej
mycket godt Att åt hjertat gifwa. Mig hon äfwen
insöft har; Men, ur dwalan waknad, Ack! hwad
har jag, som blir qwar? Ånger blott och saknad

2. Derför ser till dig min själ I förtrogna böner,
Ser och längtar, och likväl Hemlig bäsuan rö-
ner. Ack! en helig blick från dig Hjertat genombå-
rar: Erolöst jag förhållit mig, Måste falla tårar.

3. Jag är swag och syndäfull; Kan ej till dig län-
da, Om ej, för din kärleks sküll, Du mig hjälp will
sända. Jesu! mig din Anda gif, Som min swaghet
stöder Och till tronens rätta lif Mig å nyo föder.

4. Jag mitt kött korsfästa will Med des onda
lusta: Jesu! värdes mig dertill Med din kraft ut-
rusta. Dig jag will, i fröjd och nöd, Älska, kärleks-
fulle! Du, som lidit bitter död, Att jag leswa skulle.

5. Att jag leswa skulle dig, Synnen dö allena,
Med ditt eget blod du mig Belat två och rena.
Att i himlen jag min lott Skulle se förwarad,
Har du ock ur grafven gått, Härlig och förklarad.

6. Lif och oförgänglighet Har du fört i ljuset,
Att jag till din salighet Blicka må ur gruset. O!
så will jag städsse dit App från jorden blicka Och
med allwar och med slit Mig för himlen sticka.

7. Hjelp, att werlden mig ej mer I sin willa fö-
rer, Att jag synnen öfswerger, och blott dig tillhörer,
Troget håller ditt förbund, Minnes hwad du lärde,
Lills jag, i en salig stund, Får gå mina färde.

8. Dig jag efterfölja må, Korset gerna taga,
Wif, att, hwad du lägger på, Hjelper du ock draga.
Och ju större kors jag bär, Desto förr jag re-
nas, Desto förr ock färdig är Att med dig förenas.

Gjunge som: N:o 77. Jesu! djupa såren dina, ic.

129. I Jesus gör mig så till sinnes Såsom du
till sinnes war. I all nöd mig för
till minnes Hur ditt kors du tåligt bar. Och om
menskor hata mig, Jesu! lär mig likna dig: De-
ras brott och nöd begråta, Deras oförrätt förlåta.

2. Jesu! låt din helga wandel Alltid för mitt
öga stå, Så att jag, i all min handel, Dig
blott efterfölja må. Du som willigt gjorde allt

Swad din Fader dig befallt! Hjelp mig så min
lefnad föra, Att jag städs må dig tillhöra!

3. Jesu! lär mig, så i nöden, Som i glädjen,
tro på Gud; Så i lifwet, som i döden, Tröst-
ligt höja bönen's ljud; Wara med Guds wilja
nöjd, Hafwa i hans ord min fröjd, Och, intill
min lefnad's ända, Söka att hans werk fullända.

4. Jesu! wärdes mig utrusta Med din Helga
Andas nåd, Att ej werlden och dess lusta Skiljer
mig från dina råd. Se jag willig är, men
swag: Jesu! i ditt hägn mig tag, Du, som,
mächtig i de swaga, Bäst kan hjälpa och ledsaga.

IV. Helgelsen.

A) Den Heliga Andas nåd.

130. Du, som af Gudom'sskötet går, Att
menskor återföra Till Gud ifrån
förderfwets spår Och syndens makt förstöra:
Som, Helge Ande! fyll mitt bröst, Mitt hjerta-
rena, stäm min röst, Att dina under sjunga.

2. När syndarn, blind af öfwerdåd, Sig
förderfwet kastar, Han förekomes af din nåd;
Du till hans möte hastar, Och ropar! "Stad-
na, syndaträl! Sök räddning för din arma själ,
Wal upp och se din wåda."

3. Han waknar wid din nåderöst Och för sig
sjelf försträcket. En stråle tränger till hans
bröst Och ängrens känsla wäckes. Hans ögon-
öppnas, och han ser Här hämdens wiggas ljun-
ga ner, Der nådesolen stina.

4. Förkrohad, undan lagens hot Utaf din
hand han ledes Till nådens thron, till korsets
fot, Der frälsningen beredes. Här renas han
i Jesu blod, Här fattar han ett annat mod,
Här lif i trone stänkes.

5. Hur är hans tillstånd nu förbytt! Omfla-

padt är hans sinne; Af nåden är han född på nytt Och frid i hjertat inne; Förlåten är hans förra skuld, Gud honom, som en Fader huld, Till barn å nyo tager.

6. Han, af ditt ljus på vägen ledd, Till himlen ställer loppet, Med kraft, utaf din nåd beredd, I kärlek, tron och hoppet. Han följer troget Christi spår, Med hvarje dag ny kraft han får Och nya segrar vinner.

7. Af dig han har i faran frugd, Hugsvalelse i nöden Och upphöjdt mod till hvarje dygd, Och frid och hopp i döden. I himlen själen kärliggörä, Och stöftet, som till graswen förs, En gång står upp förklaradt.

8. Gode Ande! led du mig Till sanningen och lifwet. Skrif i mitt hjerta hvard af dig I lifsens ord är skrifwet. Styrkt af din kraft, ledd of din nåd, Jag vill ditt kärleksfulla råd Med helig wandel prisa.

131. Heliga Ande! Sanningens Ande! Kom, att of ledsaga. Låt of ej falla eller of förwilla, Men till målet draga, I tronens ljus, förtröstande och stilla. Wisshet, o Herre! Gif of af höjden.

2. Heliga Ande! Kraftenes Ande! Kom, att of upplifwa. Må kärlek bo i våra hjertan inne Och dess frukter blifwa En Christlig dygd, ett himmelskt mod och sinne. Helighet, Herre! Gif of af höjden.

3. Heliga Ande! Glädjenes Ande! Kom, att of lugn wala. Låt hoppets röst, bland lefswernets bekymmer, Till vår Ande tala, Och gif of frid, när lifwets aften skymmer. Salighet, Herre! Gif of i höjden.

132. O du Helge Ande! Kom till of in; Med nåd och frid i dina trognas hjertan blif; Din lefwände kärlekslåga der upp-tänd och uppehåll: Du, som af alla tungomål och land församlar folken I Herrans Jesu Christi tro endrägteliga! Halleluja! Halleluja!

Veni Sancte Spiritus! reple tuorum corda
 fidelium, & tui amoris in eis ignem ac-
 cende: qui per diversitatem linguarum cuncta-
 rum gentes in unitate fidei congregasti! Hal-
 leluja! Halleluja! (Herm. Contractus.)

133. Kom, Helge Ande! Herre god! Be-
 sök vårt hjerta, gif oss mod: För-
 låna oss din helga nåd, Förlåna oss ic. Och
 var med oss i råd och dåd.

2. Den sanna tröstaren du är: Så kom och
 var oss alltid när. De hårda hjertan sjelf be-
 vek, De hårda ic. Att öfwa kärlek utan swel.

3. Ditt ljus tänd i vårt mörka siun', Gif tro
 och hopp i hjertat in; Och allt hwad här oss se-
 la må, Och allt ic. Låt oss af dina nåde få.

4. I dina gåfwor tusenfald, Du är Guds hög-
 ra hand utwald, Du lär, med skilda tungors
 ljud, Du lär ic. All jordens folk att prisa Gud.

5. Wår fiende ifrån oss drif, Och sjelf med
 friden när oss blif. Bewara oss, till sista stund,
 Bewara ic. I nådens saliga förbund.

6. Gud Fader du oss känna lär Och wittnes-
 börd om Sonen här. Till Gud du wisar vägen
 bäst, Till Gud ic. Du, som af Gud utgången är!

7. Gud Fader och hans enda Son Ske pris
 för himlagåfwers lån, Som genom Andans nåd
 wi få, Som genom ic. O Gud! wår suckan ej
 försmå. (M. Luther. L. Petri.)

134. Kom, Helge Ande! Herre Gud! Gif
 lust att hålla dina bud. Wår köld
 wår tröghet öfwerwinn, O! Kom i våra hjertan in.
 Du helga kraft! med nådens sken Gör wiljan god,
 gör själen ren; Att liffens wäg wi glade gå Och
 heligt rörde sjunga må: Halleluja! Halleluja!

2. Du helga ljus! all sannings port! Lär oss,
 på hwarje tid och ort, Att känna Gud och den
 han sändt: Gör Sonens dyra namn bekändt;

Förklara Fadrens wälbehag, Och falska läror från
 oss tag. Det ord är fast, det ord är wist, Som
 lär oss tro på Jesum Christ. Halleluja! Halleluja!

3. Du helga eld! all werldens tröst! Låt kärlek
 brinna i vårt bröst; Gif oss, af din hugswalan
 god, I jordiskt nöd ett himmelskt mod. På kor-
 sens wäg oss styrk och led, Mot frestelsen med
 kraft bered, Att här wi manligt strida må Och
 genom död till lifwet gå. Halleluja! Halleluja!
 (Rupert. M. Luther.)

135. Dig, Helge Ande! bedje wi, Att med
 din kraft du står oss bi Under pröf-
 wotider Och swära strider: Helst uti det yttersta,
 När det till ändan lider. O Gud! förbarmä dig.

2. O ädla ljus! gör med ditt sten, Vår tro
 på Jesum sann och ren, Och den sjelf upplifwa
 Att frukter gifwa. Hjelp oss, att i denna tro
 Till ändan faste blifwa. O Gud! förbarmä dig.

3. O kärlekseld! uppvärm vårt sinn', Allt
 hat, all ljumbhet öfwerwinu; Att wi leswa läre,
 Som bröder läre, I försonlighet och frid, Och
 Christi sinne bäre. O Gud! förbarmä dig.

4. O högsta tröst i all vår nöd! Os uppehåll i
 lif och död. Låt oss ej försaka, Att bedja, waka
 Och betänka, att en gång Wi böden måste smaka.
 O Gud! förbarmä dig. (Luther. L. Petri.)

136. Helga Ande! hjertats nöje, Bästa skatt
 och högsta tröst! Du till andakt sjelf
 mig böje, Då jag helgar dig min röst. Swer allt
 ditt tempel står, Der du heligt offer får; Låt min
 själ bertill utwäljas, Att du må i henne dwäljas.

2. Du är den förnämsta gäswa, Den min Je-
 sus skänker mig, Den han wärdes allom loswa,
 Som den söka hjertelig. Du är ordets wittne
 sant Och min återlösningss-pant, Själens hugnad,
 Herrans finger, Hoppets ankar, tronens wingar.

3. Kärlekseld och nådekälla! Ljusets ursprung,

fridens band! Du kan hjertat tillfredsställa, När det tärs af ångrens brand. Gif min anda wittnesbörd, Att af Gud jag warder hörd, Som ett barn utaf sin fader, Så är jag förnöjd och gläder.

4. Du är ned af himlen gjuten, Som en ljuslig dagg och regn; Frid och tröst med dig är sluten, Under Christi milda hägn. Åh! så uppfyll mildelig Nu min själ, som öppnar sig: Af din nåd hon sig will fagna Och sig den med tron tillegna.

5. Du och alla ting utgrundar, Ja, Guds djuphet wet du wäl; Derfor jag af dig åstundar Underwisning för min själ: Att jag wet Guds wilja rätt Och kan lesa på det sätt, Som hans ord mig förestrifwer, Att jag honom tåglig blifwer.

6. Du är helig, dig misshagar Allt hwad synd och orätt är. Den med otro dig förjagar, Kan du aldrig vara när. Helga mig i en rätt tro, Att du wärdes när mig bo. Då kan jag försäkrad vara, Att jag skall till himlen fara.

7. Du är nådig, mild, saktmodig, Som en buswa, men du styr Bort från den, som öfwermodig ej sitt onda finne styr. Gif mig bygdens stilla fröjd, Gör mig tålig och förnöjd, Att jag ej min nästa hatar Eller, det du älskar, ratar.

8. Hjelp, att jag mot synden strider; när jag stapplar, war min staf; Trösta mig, den stund jag lider; Styrk mig, när jag somnar af. När jag skall igen uppstå, Gif att jag med glädje må inför Jesu domstol ställas Och med de utvalda sällas.

(Berhard. Spiegel.

137. Andra, full af nåde! I all nöd och öfwa, Du min tröst förblif. Agg och harm du släcker Och i hjertat wäcker Kärleks eld och lif. Lär du nu min swaga tunga Om din kraft med glädje sjunga.

2. Du kan underwisa Oss, war Gud att prisa På mång språk och sätt. Af din låga brinne Ståds

vår hug och sinne, Gud att älska rätt. Och du värdes nåd beskära, Honom öfwer allt att ära.

3. När betryck och jemmer Hjertat hårdt beklämmer, Låt mig då hos dig Ro och tillflykt finna, Låt det moln försvinna, Som här omger mig. Kom, o nådesol! med gamman, Lys och gläd oss allesamman.

4. Kom, Guds dyra gåfwa, Som han värdes lofwa! Och min tro upptänd. Kom, att! Kom min längtan! Kom, mitt hjertas trängtan! och mitt qual bortwänd. Hjertat får nytt lif och styrka, När du gör det till din fyrka.

5. Hjorten häftigt längtar Och till watten trängtar, När han jagad är; Sjålen sammalunda, När bekymren stunda, Tröst af dig begär. Hon sitt hopp då månne ställa Till den enda glädjekälla.

6. Du, som ny mig banar Och min synd afplanar Genom Christi blod! Du, all renhets Ande! War mig städs tillhanda, Gör mig wis och god; Lär mig ditt behag att göra, När mitt kött mig will förföra.

7. Styr och för min wandel, Helga håg och handel; Låt min stig och gång, Dig till pris och heder, Syfta dit du leder; Låt min bön och sång, Som jag frambär till din ära, Täckas dig och frukter bära.

8. Låt ej satan arge, Med sin list den marge, Mig här skada få. Låt mig, när en ände. Sker på mitt elände, Himlens glädje nå. Der skall jag, med fröjdsfull tunga, Gud! din ära ewigt sjunga.

(Franke. Brask.)

138. Kom, Helge Ande! till mig in, Upplys min själ, upptänd mitt sinn', Att jag i dig må blifwa. Låt lysa liffens ljus för mig, Och led mig på den rätta stig: Dig will jag helt wäg gifwa.

2. Uti all sanning led du mig, Förståndet

öppna nådelig Och lär mig, Gud! din wilja,
 Ack! gör mig från all synder ren, Att jag må
 följa dig allen, Allt ondt ifrån mig skilja.

3. Hjelp, Herre! nåderik och blid, Att jag af
 hjertat, all min tid, Mig håller wid det ena:
 Att tro på Herran Jesum Christ Och öfwa kär-
 lek utan list: Min hjelp är du allena.

4. Uppå min sida alltid stå, Att satan mig
 ej skada må, Ej werlden mig förföra. Med
 minom anda wittne bär, Att ett Guds barn
 jag också är, Det han will saligt göra.

5. Jag kännes wid min swaghet all, Jag wet
 ej hwad jag bedja skall, Hwad gagnar eller ska-
 dar. O Helge Ande! bed för mig, Och lär mig
 sucka innerlig Mitt Abba käre Fader!

6. Mig i din nåd behåll du qwar, Som allt
 i dina händer har! Min onda hug förändra.
 Hwad jag har syndat, gif mig till; Styrk mig,
 att godt jag göra will Och i din fruktan wandra.

7. Gif lycka, Gud! till allt godt werk, Be-
 främja det, och kraften stärk, Att jag allt mer
 tilltager Uti din wisdom och din nåd, Och all-
 tid följer dina råd, Och gör hwad dig behagar.

8. Hjelp mig att nyttja tiden rätt Och skaffa
 nytta på allt sätt, Mitt pund ej nedergrafwa;
 Ty den, som Gud ej tjena will, Men gör hwad
 werlden hörer till, Han kan ej framgång hafwa.

9. O Fröjde-Ande! statt mig bi I all den sorg
 jag kommer i, Helst när mig döden kallar; Då
 hjelp att jag må christelig Få skiljas hädan, när
 jag dig Min själ i hand befaller. (Mr Schirmer.)

B) Nådens medel.

1) Ordet.

I allmänhet.

139. Wi lofwe dig, o store Gud! Med
 makt och ära går ditt bud, Ditt

helga ord, Kring himlar och kring jord. Helig, Helig, Helig är Herren Gud!

2. Din kyrka glädes i ditt skygd, Hon på ett hälleberg är byggd; Till domens stund Hon hwilar på sin grund: Helig, Helig, Helig är Herren Gud!

3. Allt folk skall samlas i desß famn, Och böja knä i Jesu namn, Och lofwa Gud Med Christna tungors ljud. Helig, Helig, Helig är Herren Gud!

4. Allt folk omkring din thron en gång Skall sjunga segrens höga sång Der Cherubim Beswara Serafim: Helig, Helig, Helig är Herren Gud!

Das. 19.

140. Af himlens här den Högstes makt Förtäljs med tusen munnar, Det wida fästets ljusa prakt Hans händers verk förkunnar, Och dagen, som ifrån oss flyr, Bebådar för den dag, som gryr, Hans ära och hans under.

2. Den rösten hörs af en och hwar, Den gyllne skriften glänser Från österns portar, lika klar, Till westerhafwets gränser, Så widt som solen sträcker ut, Från dagens uppgång till desß slut, Sin höga hjeltebana.

3. Dock strålar i en högre dag Det fröjdefulla Ordet, Der, gode Fader! ditt behag Är uppenbaradt wordet; Der själen, af din kärlek rörd Och wis utaf ditt wittnesbörd, Sin pligt och sällhet skådar.

4. Ett klarligt ljus af dina bud På all min wäg mig leder, Och dina löftens nåd, o Gud! Mitt hjertas fröjd bereder. Din sanning och din fruktan är Mig mera kostelig och kär, Än alla jordens häfswör.

5. Säll den, som alltid låter sig Utaf ditt ord förmana! Hans kön skall blifwa stor hos dig, Wid slutet af hans bana. Men ho är den, som märka kan, Du Helige! hur ofta han Emot din wilja bryter?

6. Bewara mig för öfwerdåd, Förlåt de gömda brister, Och gif, o Gud! att jag din nåd I ewighet ej mister. Dig, min Förlofsare, min

tröst! Må tackas mina läppars röst Och du mitt hjertas tankar.

141. Dig, ljusens Fader! wære pris: Sag
sick till rikedom Det ord, som gör
den fromme wis Och gör den wise from.

2. Hur lust, hur hjertligt talar du I detta
dyra ord Till mig, som går ett barn ännu,
Fader! på din jord.

3. Wäl har naturens rika praft Med tusen
stämmors ljud Till min försagda tanke sagt,
Att du är stor, o Gud!

4. Din wäldighet, ditt majestät, Ditt under
fulla råd, Sag såg i solens höga fjät Och grö
sets minsta träd.

5. Dock låg för mig din mening skymd, Ditt
hjerta jag ej fann: Och i en mörk, oändlig rymd
Sag som ett stoft förswann.

6. Men gryning blef kring Sinai, På Taber
uppgick dag: Och själen såg, från töcknar fri
Din lag, ditt wälbehag.

7. Förklaradt för mitt samwete Stod helig
hetens bud; Till hjertat flöt hugswalelse Med
nådens milda ljud.

8. Och tidens qual fick sammanhang Med
ewighetens tröst, Och himlaröstens återklang Blef
hörd i jordiskt bröst.

9. O menniska! det är dig sagt, Hwad Gud
af dig begär. Hwad han uppå ditt hjerta lagt,
Din egen sällhet är.

10. I enfald och i ödmjukhet Håll dig till
Herrans ord, Och låt, när du hans wilja wet,
Hans wilja blifwa gjord.

11. Du genom Christum allt förmår, Som
sjelf dig mächtig gör, När dig hans Anda led
får Och dig hans kärlek rör.

12. Sann tro på Gud och på hans ord, De
kraft att göra godt, Och frid i himmel och på
jord, Är Christnas kall och lott.

13. Till denna lott, till detta fall, Mig nåd,
o Jesu! gif: Då wet jag hwad jag göra skall,
Att få ett ewigt lif.

14. I dig är Fadrens wälbehag, I dig war salig-
het, O Jesu Christ, i går, i dag Och i all ewighet!

Lagen.

142. Beträktom wäl de tio bud, Dem him-
melens och jordens Gud Utgifwit har
från Sinaï; Annu i dag förnimme wi De helga ljud.

2. För mig ej andra Gudar haf: Så säger han,
som lifwet gaf. Mig frukta, älska öfwer allt,
Haf lit till mig, som jag befallt. Så talar Gud.

3. Mitt höga namn misbruka ej, Ditt tal
skall wara ja och nej. Tänk hwad du ber, håll
hwad du swär, Och wördnad för det helga bär.
Mins Herrans bud.

4. Tänk på, att helga hwilans dag: Besök
mitt tempel, hör min lag, Till himlen höj din
själ, och märk, Att dit bör syfta allt ditt werk.
Så talar Gud.

5. Föräldrar skyldig heder gif Och deras stöd
och hugnad blif. När du af dem wälsignad är.
Har dig ock himlafadren kär. Mins Herrans bud.

6. Förstör ej ditt, ej andras lif, Men undsky
wrede, hat och lif. War fridsam, war din owäns
wän Och löna ondt med godt igen. Så talar Gud.

7. Mot köttslig lusta war på wakt: En helig
Gud på dig ger akt. Låt tuft och ära hos dig bo,
Och älska den, du swurit tro. Mins Herrans bud.

8. Tillgrip ej, hwad dig ej tillhör: Gör redligt
hwad du göra bör. Gif allom sitt, gör allom rätt
Och winn ditt bröd på ärligt sätt. Så talar Gud.

9. Ej falskt och argt om andra döm: Om nä-
stans goda namn war öm. War sann, war
flonsam; aldrig hal: sky både smicker och för-
tal. Mins Herrans bud.

10. Haf icke lust till nästans hus: War nöjd,
så blir din lefnad ljus. Fly afund, list och gi-

riighet, Och gläds när du en lycklig wet. **G** talar Gud.

11. Omwäf syndens frö uti ditt bröst: End ej be-
gärens falska röst. Ett renadt hjerta Gud begär
För honom wiljan gerning är. Minns Herrans bud

12. Så säger han: jag är din Gud Som hämn-
nar mina kränkta bud. Förakta ej mitt majestät
Ty straffet går i brottets fjät. Så talar Gud

13. Säll den, som håller dessa bud: Han fin-
ner nåd för Herran Gud; En nåd, som,
mång' tidehwarf, Till fromma barn skall gå
arf. Minns Herrans bud.

Siunges som: N:o 7. Dändslige! o du, hwars hand,

143. På Sinai stod Herren Gud: Bländ-
eld och röl och thordöns ljud Han
stod, fördold i töcknen. Basunen ljöd och Her-
rans röst Med bäfwan slog allt folkets bröst.
Och berget skalf och öänen. Och Herren talade
och böd Och sade: Den är ewigt dödd, Som,
min budords rätter, Blott en åsidosätter.

2. O samwete! o röst af Gud! Som himlens
stjernor, lagens bud. Oß lysa ewigt klara: Men
hwem, på hela jordens rund, Hwem finns, som
kan i domens stund Den starke Hämnarn swa-
ra? En enda finns, som swara kan; Allt är
fullkomnadt: säger han, Sin blick till him-
len höjer Och ner sitt hufwud böjer.

3. Från Sinai till Golgatha Ditt öga wänd:
o menniska! Och se hwad du har brutit. För dig
han lagens wrede bär; O syndare! för din skuld
är Hans helga blod utgjutit. O kom, försmält
af ånger, kom Och låt ditt hjerta skapas om, Låt
tron din anda lifwa, Och frukt i kärlek gifwa.

144. Gud har af sin barmhertighet Till
orättfärdighet Med Christi blod astwagit. **N**
wår

och vår förtjenst är utelyst: Vår själ, af syndens örda tryckt, Till nåden måste falla.

2. Guds lag war helig, rätt och god: Men, sedan Adam brutit, Sig syndens smitta i vårt blod från första stunden giutit. En rättwis dom öfver oss alla lott; Att älska Gud och göra godt Si lott i vår förmåga.

3. Till helig lydnad för Guds lag Vårt hjerta måste lifvas, Om Guds den heliges behag till våra verk skall gifvas. Att, som är föddt af löst, är löst, Besmittat och i synden dödt, Och emot andan strider.

4. Det var af nåden, att Guds lag Fullbordat man måste vinna, Om, inför Gud, på domens dag, Vi skulle mistund finna. Pris vare Gud, som såg vår nöd! Att frälssa oss från ewig dö, Sin egen Son han sände.

5. Han, som i werlden kommen war, Att verdens synder bära, Guds lag för oss fullkommat har Med lydnad och med lära. Si lagen ner fördrömma kan Den, som i hans försöning änn En väg till nådensolen.

6. När vi nu sätte lit hårtill Och egen wansmakt finne, Gud all vår skuld förlåta vill Och ägna sielf vårt sinne. Vi warde fremme inför Gud Och redo, att hans helga bud Med villigt hjerta lyda.

7. Med tron Guds Ande kommer god, Att oss äro födda, Och verka i oss annat mod Och löstisens wälde döda. De goda verk så komma fram; Vi finne idel synd och skam I hwad wi fördöm gjorde.

8. Sann tro ej utan kärlek är, Och frukten trädet prisar. En trogen hafwer nästan kär, Och honom godt bewisar. Så warder lagens bud uppfyllt: Swaran wi tjene ofdrösklet, Som Kristus oss har tjenat.

9. Sann kärlek söker ingen lön; Dock tro wi oss
tillstunda: Wi den, i bdmjukhet och bön, På Jesu
kärlek grunda. Att wi den säkert stole få, Hans
löfte hafwe wi derpå, Dock af hans nåd allena

10. Så står alltsammans i Guds nåd, Att så
lige wi blifwa, Men fast och ewigt är hans råd
Dem trognom det att gifwa, Wi hafwe idel strö-
lighet; I Gud är all vår salighet. Gud war
pris och åra! (P. Speratus. L. Petri.)

Evangelium.

145. Om, Jesu! på min wandringsfäst
Ditt dyra ord ej leder mig, Mitt
sål af natt omgifwes, Och mitt begär Likt bön-
jan är, Som utaf wådret drifwes.

2. Men af ditt evangelium Går ljuset upp
mörkrets rum. Vid denna morgonstjerna Ditt råd
Jag ser, Din nåd tillber Och gör din wilsa gern-
het. Det löfte jag ej glömma will, Att himmels-
riket dem öfver till, Som hafwa barnasinne. I Jesu

3. I tro Och menlös ro Jag lifwets wisshet finna

4. Då skall, i känslan af min brist, Det ord
jag wrda, som är wist Och kan all sannings-
lära. Din kärlekskräft Skall bli min tröst, Din
fors min fröjd och åra.

5. Då skall jag, from och ålskande, Uti min
Gud en Fader se, En broder i min life, Och
beta din, Och komma in Uti ditt himmelrike.

6. Och salig, när jag detta wet, I lydighet och
enfaldighet Jag will till målet strida Och höga
ljus I fadrens hus Med barnligt hopp förbida.

146. När werldens hopp förkwinadt flöt
upp så klar en helsoflod, Gaf kraft och mod
qwalda mensoanden.

2. Det Jesus war, som, huld och god, Wi
of en lifsens sålla; Wi funno i hans dyra blö-
Den helsoflod, Som gör of ewigt sålla.

3. I werlden-han den ende är, Som hugna kan och lifwa Den syndångrens smärta tår Och som begär I honom salig blifwa.

4. Han ljuset är och sanningen, Han wägen är och lifwet: Den honom söker, finner än, Och skwen den, Som beder, warder gifwet.

5. Han genom hela lifwets dag Utdræker sina händer Till syndare, och med fördrag, Der tron är swag, Han wiken återtänder.

6. Och, som en herde för sin hjord, Allt hwad oss fattas gifwer: Sin Anda, salighetens ord, Sitt rika bord, Och alltid trofast blifwer.

7. Hwad skulle Herren abra mer, Allt fallna menstor frälsta? Han för oss strider, segren ger, När längtan ser Och är vårt lif och befrä.

8. Nå wi som dina barn så bo När dig, och alltid njuta Kraft af ditt ord till hopp och tro, Till själens ro, Tillz wi wår wandring sluta.

9. Du är i lidandet vårt stöd, O kärlek utan lik! Du för oss genom sorg och nöd, Och qual och död, Till härlighetens rike.

Slunges som: M:o 41. För tidens korta qual och fröjd ic.

147. Så högt har Gud, oss till stor fröjd Den fallna werlden älskat, Allt han sin Son från himlens höjd Hat sändt, som oss har fräljat. I sunder war så werlden sänkt, Allt hjelp ej stod att sinna, Ei nåd att winna, Om Gud sin Son ej skänkt; O menska! det befinna.

2. Men detta är wår själströst, En källa af all nåde, Allt Jesus har oss återlöst, Och fräljat af all wåde. O Gud, hur är din kärlek stor! Hur wille du oss lifa, Os hjelp bewisa! Den der på jorden bör, Kan det ej fyllest prisa.

3. Ly ho, som tror på Jesum Christ, Han ewigt salig blifwer: Den salighet, som för war mist, Gud genom Jesum gifwer; Ly icke har

Gud sändt sin Son, Att han skall werlden döma,
Sin nåd bortglömma; Men, och till en stor
mån, Will han vår synd förglömma.

4. Men den är redo döms förwist Och honom
Gud förkastar, Som ej will tro på Jesum Christ,
Han till förderfwet hastar: Ty efter han ej will
tro J Sonens namn allena, Guds lamb det rena,
Gud honom siälaro Och himlen skall förmena.

5. Den som till ändan trogen är, Skall lifweta
så att arfwa: Det lif, som döden ej blir när,
Månd' Christus och förwärfwa. Gif och, o Gud!
en stadig tro, Att Jesum här omfamna, Och
sedan hamna Der själen hafwer ro. Du och till
dig anamma!
(J. Kolmodin.)

2) Sakramenterne.

Döpfelsen.

Sjunges som: No: 71. Dig jag ödmjukt will betrakta, n

148. Helge Ande! du, som samlar, Lyser,
tröstar, med ditt ord, En förwillad
slägt, som samlar Kring en olycksalig jord! Sannin-
gens och nådens tolf, Som af jordens alla folk
Ödr en Kyrka, der de alla Gud i Christo Fader falla.

2. Wittna städse med min anda, Att och jag af
samma Gud är ett barn, som vågar blanda Ab-
sten med de frälslas ljud; Att till mig han äfwen
säg, När jag i det tylla låg; Att till mig hans
famn och fräcktes, När jag ur det tylla wäcktes.

3. När du fordom, lif en dufwa, Sänktes till
Jordanens brädd, Hördes orden, sälla, ljuswa, Red
ur molnens delta bädd: Se min Son, till hwil-
ken jag Ewig har ett godt behag! Ak!
ännu med dessa orden Synnas himlen öfwer jorden.

4. Ak, ännu, o Gudaflamma! Du dig sänket,
ljus och mild, Öfwer menskers barn i samma
Skuldens och fridens bild. Öfwer jag, ur nå-
dens bad; Gif, pånyttfödd, ren och glad, Mit

Försonare till möte, I hans helga fyrkas
stäte.

5. Då blef hjertet rikt begärsadt Af en him-
melst Far och Wån. Kan jag glömma, att jag
lofwat Bli hans trogna barn igen? Lofwat, under
tro och hopp, Signa mina dagars lopp Ut hans
dyrkan, och allena honom älska, honom tjena?

6. Åbrände och dyra minne Af det sällaste för-
bund! Swärfwa heligt för mitt sinne Under hwarje
lifwets stund. Tala på min skumma slig, Om en
Far, som leder mig; Bland beswären, plågan,
bristen, Säg mig, att jag är en Christen.

7. Lär mig Jesu kors att wörda Och, ehwad
mig förestår, Finna ljuf och lätt. den bärda, Som
jag bår i Jesu spår. Wid begärens willoljud,
Påminn, hwad jag lofwat Gud, Hwad han lof-
wat mig tillbaka: Så kan jag min skatt bewaka.

149. "Låt barnen komma hit till mig." Så
du, o Jesu! bjuder, Så, menlös-
tens wån! från dig Den milda slämman ljuder.
Din Anda utgår hwarje stund, Att fromma hjer-
tan gläda, Men först uti din nådes förbund Upp-
tager han de spåda, Dem himmelen tillhör.

2. Af Andans kraft i dopets flod Wår själ
från synden renas Och, genom ordet wis och
god, I tron med Gud förenas. Ly den der
blifwer döpt och tror, På nytt af Andan födes.
I honom Sonens kärlek bor Och hans förhopp-
ning södes På Fadrens nådelösten.

3. Wår Jesu minne i ditt bröst, Wår det i al-
la skiften: Det blifwa skall din lefnads tröst, Din
tröst en gång wid griften. Hans kors uppå din
skuldra tag, Beidnu din tro för werlden: Så
bårwer Gud till dig behag, Och när du slutat
fården, Du än af Herran kännes.

4. O menskor! wänder om till Gud Och warder
barnen life: Wott med oskyldighetens skrud I pry-

dens till Guds rike. Med kristlig dygd och sammet tro
 Ört barnskap förflorer, Behåller kärlek, hopp och
 tro, Och himlens nåd bewarer Uti ett helgadt hjerta.

Nattwarden.

Sjunges som: N:o 97. Med rödt och tröstadt hjerta

150. D Jesu! än de dina Du will omfring
 dig se, Och af din bittra pina En
 salig frukt dem ge. Dem in i döden älskar du,
 Och i din Faders rike Will undsä dem ännu.

2. Dot will du än på jorden Bland oss och stiga
 ner. För oss ett offer worden, Dig sielf åt oss
 du ger Och säger, ewigt bud och god: "Tag! det
 är min lefamen; Och tag! det är mitt blod."

3. Dig, Jesu! än wi höra I dessa dyra ord.
 Och alla will du göra Till dina wid ditt bord;
 Och alla, då du brödet tog, Du stöt intill det
 hjerta, Som för oss alla slog.

4. Det hjertat, som i nöden Den armas till flykt
 war; Som bad för oss i döden Och våra synd
 der har; Det hjertat än med frid och tröst, Med
 salighet från höden, Här nalkas trogna brödt.

5. Du kommer, kärleksrike! Ännu i Herrans
 namn Och för oss i ditt rike Emot en Faders
 famn: En Faders, som förlåta will De barn,
 du återlöste, Och som dig höra till.

6. Dig wille wi tillhöra, O Jesu! till vår
 dödd Och Herrans wilia göra I medgång, som
 i nöd. Då blir du när oss alla dar Intill vår
 lefnads ånda; Som sielf du lofwat har.

151. I Jag kommer, Gud! och söker dig;
 Förkrossad, sladd i wåda. Förbar
 mare! ad, se till mig Och mig med tröst bända
 da. Jag brutit har mot dina bud, Men Jesus,
 medlaren hos Gud, Har werldens synder burit.

2. Med ångrens qual fring korsens fot Jag
 mina armar sluter: O Jesu! tag den suck emot,
 Som här mitt hjerta gjuter. Jag tröstas på

din nåd och makt; Allt är fullkomnadt: har du sagt; Du mig med Gud försonat.

3. Då till ditt bord jag träder fram, Låt mig den trösten finna, Att och för mig på korsets stam Ditt blod du låtit rinna; Att du, som fullgjort Herrans lag, Ut mig beredt Guds wälbehag, Då jag i dig förblifwer.

4. War du mitt skydd mot werldens skär, Mot syndens makt och willa, Att kronan, som mig är bestärd, Jag icke må förspilla. O Jesu, du som frälsat mig! Mitt hela lif jag helgar dig, Din död att ewigt pris!

152. Jesus Christus är vår hellsa, Som oss alla wille frälsa. Med sin risna och sin död Han oss förlost ur dödsens nöd.

2. Att wi Herran ej förgåte, Har han, i det bröd wi åte, I det win wi dricke här, Sjelf löswat att oss vara när.

3. Wid sitt bord han will oss trösta, Att wi äre återlösta; Wi derom försäkra oss, När wi till Herrans nattward gå.

4. Nådens kraft wi då erfara, Endast wi war tro bewara, Att för oss han blifwit död, Så wist wi åte detta bröd.

5. Ingen har han wågrat falla, Kärleksfull han bjuder alla Till sitt helga nådebord: Det är så Kristnit i hans ord.

6. Så är det oss Christi wilja, Att ei någon skall åstika Hans lefamen och hans blod, Som han bidd oss om, ewigt god.

7. Dock skall man sig sjelf betrakta Och uppå sitt hjertaakta, Ty den hit owardig går, För löswet han här döden får.

8. Derför ömt din nöd begrunda, Och se'n twifla ingalunda, Att hans nådeord är sannt; Du finner här dess underpant.

9. Han war sweda på sig lade, "Kom till

mig" han mildrik sade, "Kom du, som betungad är! Din syndaskuld på mig jag bär."

10. Detta löfte tillhör alla, Som här ödmjuk nederfalla, Den, som kämer synden swår, Till detta bordet wärdig går.

11. När sig syndarn will besinna Och till bättring krafter winna, Åter så i en sann tro, Så får han i sitt hjerta ro.

12. Herre! dig wi stole prisa, Som oss will så huld bespisa. Låt ske dig i ewighet För en så stor barmhertighet! (J. Hass.)

153. Hwad råst, hwad liuslig råst jag bär! Upp, sjä! och sira, som sig bär, Den dag, som Herren gör! I dag till dig sker Herrens ord: "Kom i min fann, kom till mitt bord."

2. Jag kommer, Jesu! på ditt bud! Men kläd mig sjelf i helig skrud, Min Herre och min Gud! Skläd mig din rättfärdighet, Att jag må se din salighet.

3. I werlden, utan hjelp och hopp, Som ett förlorat får, jag lopp; Men du mig sökte opp. Du, som de dina tecknat har, Mig hem på dina armar bär.

4. Lik Petrus, jag på willans stig Förnekade och glömdde dig; Men du ej glömdde mig. Din blick mig fann, din kärleksblick Till djupet af mitt hjerta gån.

5. Nu detta hjerta aldrig mer Dig, Herre Jesu! öfwerger: Du mina tårar ser. Jag går gärna dit du går, Och bär mitt kors i dina spår.

6. Och när jag önskar wederså De krafter, som ej mer förstå, Jag, lik Maria, då Wid dina fötter sitta will Och, hwad du talar, lyfna till.

7. Ett enda mig nödwändig är: Att hafwa dig af hertat lär Och tro hwad du mig lär. Af denna kärlek, denna tro, I lif och dödd har själen ro.

8. En själ, som du åt himlen wann, På jorden ej sin näring fann, Af stoft ej måttat kan. Den dryck och swis, som henne när, Ditt blod och din lekamen är.

9. Dig sjelf du åt de trogna bidd: Du är det sanna liffens bröd, Som fråskar oss från död; Du är den källa, af hwars flod En Christen hämtar kraft och mod.

10. Hwad skadar mig all jordiskt qwäl, Som mig betyngar utan tal I denna jemrens dal? Det böjer ned en dödlig kropp, Men lyfter sjäfen till dig opp.

11. Hwad gagnar mig allt jordiskt wäl, Om jag, en usel syndaträl, Får skada till min själ? I döden det som drömmen far, Men Andans frukt skall blifwa qwar.

12. Och Andans frukt är ödmjukhet, Och sanning och rättfärdighet, Och fröjd och frid samhet, Och ofskuld i en helgad själ, Samt mod och kraft för lifars wäl.

13. Si skall mitt hjerta blifwa kallt, Men älska dem, som du befällt, Och dig utöfwer allt: Derrå jag kännas skall igen, Och weta att jag är din wän.

14. Så kom, att i mitt hjerta bö! Till dig jag fätter all min tro, Hos dig jag finner ro. Med dig jag kugn till målet går, Och trygg på Herrans dag består.

15. Din Ande mig det wittne bär, Att intet mer fördomligt är Hos den du blifwer när: Ty blif mig när i lif och död, O nådens källa, liffens bröd!

154. Wår Herras Jesu Christi död Iugswalar oss i all wår nöd, Och när wi tänke deruppå, En hjertans glädje wi då få.

2. Afplanat har han med sitt blod Den handskrift, som emot oss stod. Mot oss war han så god och huld, Att han betalte all wår skuld.

3. Att detta trofast är och sant, Han gifwit oss en säker pant Uti sin helga nattward, der Wi smake huru lif han är.

4. Ty hans lefamen, helig, sann, Så och hans blod, som ser oss rann, Wi undsä wid hans helga bord, Som han har lofwat i sitt ord.

5. En härlig spis är detta wift, På hwilken

aldrig blifwer brist, Ett himmelskt manna, som
 wår själ Till ewigt lif bewarar wål.

6. Säll är då hwarje wårdig gäst, Som sig
 wid Jesu löfte fäst; Ty Jesus wäl med kärlek
 ho hos den, som har en stadig tro:

7. Samt har det uppsåt, att han sig om-
 wända wäl och rättelig I Christo leswer, syn-
 den dörr, Och så Guds helga wilja gör.

8. Men den omwändig går hårtill, Ei tror, ei
 sig omwända wäl, Han finner ingen frälsning
 här; Sin dym han i sitt hjerta bär.

9. O Jesu Christ, wår broder kär, Som för
 wår skull korsfästad är! Med dina sår du helar
 wål En sargad och hederswad själ.

10. Gif, att med dig i denna stund, Wi rätt för-
 nye wårt förbund. Din nåd är rik, din makt är stor.
 Amen, wålsignad den det tror! (H. Spegel.)

155. Du lifsens bröd, o Jesu Christ, Som
 låter dig här finna Den nådig,
 som sin syndabrist Wäl ångra och befinna! Dig
 beder jag så innerlig, Du wille nu bereda mig
 Att jag må wårdig wara.

2. Du wårdes mig i denna stund Till nådas
 bördet leda, Och der bekräfta det förbund, Som
 kan mitt samwet freda: Så att min själ, ei
 blott min mun, Må af din spis och nådesbrunn
 Sig kunna wedergwika.

3. Du wårdes o, o Herre Gud! Mig fräst
 och nåd förlåna, Att wandra städs i dina bud
 Och troget dig här tjena. Begåfwa mig med
 hopp och tro, Att du må stadigt hos mig bo,
 När du mig har bespitat.

4. Tag bort allt hat och bitterhet, O Jesu!
 ur mitt hjerta; Låt mig min synd och orenhet
 Här ångra med all smårta. Du är för mig på
 korsset dödd, Har frälsat mig från ewig ned; Det
 är min tro, o Jesu!

5. Jag är, o Gud! din nåd ej wård, Fast mera wård din aga. Jag är i synd och ondskas snård; Deröfwer må jag klaga: Dock tröstar det, o Jesu! mig, Att du förlåter nådelig Och gerna dig förbarmar.

6. Jag är all full med sondasår; Att, låt din hand mig hela; Jag är helt blind och wille går; Din nåd låt mig ej fela: Jag är helt swag, förbarma dig; Förloradt får, men uppsök mig Och med din hjälp benåda.

7. O Jesu! kom, kom hit till mig, Dig wärdigas mig gifwa, Att dock din kärlek innerlig Må ewigt hos mig blifwa. I nåd och ödd är du min fröjd, I dig är jag så hjertligt nöjd: Sj skole wi ättskilla.

8. Siff beder jag rätt innerlig, Låt, Jesu! mig åtnjuta Din helga nattward wärdelig Och mig i dig insluta. Jag blir i dig, du blir i mig: Du skall och mig på lifsens stig Till himlens glädje föra.

(Rist. Arrhenius.)

Gjunges som: No 5r. Gläd dig, du Christ Brud! re.

156. Jag will i denna stund, Min Gud! af hjertans grund Den stora nåd beprisa, Du wärdigas mig wisa. Dig will jag mig nu gifwa, Och ewigt din förblifwa.

2. O Jesu, Herre god! Din sanna tropp och blod Mitt hjertans fröjd skall wara, Min tröst uti all fara. Min häg, de himmelsk göra, När jorden will förföra.

3. Ei wårt förnuft och wett Guds wärdets djup infett: Dock måste sanning winna, All twekan här förswinna. Guds ord slå faste alla, Om jord och himmel falla.

4. Här är Guds rätta lam, För oss, på forssets stam, Af werlden djupt föraktadt, Af kärlek till oss slagtadt. Här själen nåd kan finna, Will hon det rätt befinna.

5. Din trohet, stor och bld, Ste, Herre! pris

all tid. Du mig nu har upprättat Och mildbeligen
måttat. - Mig skall din kärlek lära Att lefwa
dig till ära. (Olearius. Svedberg.)

Sjunges som: No: 154. Vår Herras Jesu Christi ödd ic:

157. **S**åll den, som hafwer Jesum kär Och
honom i sitt hjerta bär; Ty ingen
större bignad är, Än hafwa Jesum hos sig när.

2. Mig lifswast är min Jesu röst, Mig trö-
rast är min Jesu tröst. Den wännen, som mig
återlöst, Han ensam lugna kan mitt bröst.

3. Han är mot ångerfulla god, Han gifwer
de betrytta mod, Han renar oss i dopets flod
Och styrker med sitt helga blod.

4. Jesus är hjertats högsta fröjd, Jesus gör
själen bäst förnöjd; Han lyfter upp till himlens
höjd Den under korsets tyngd war höjd.

5. Förnuftet wisar ej ett sätt, Hur nåd i him-
len går för rätt; Men hjertat, som han styrkt
och glädt, Med tron hans kärlek fattar lätt.

6. Jag söter Jesum med all flit, Till Jesu
kors kär all min lit; Med ömt begär jag läng-
tar dit Från tidens flärd och swel och split.

7. När jag om morgonen uppstår, Jag söter
först min Jesu spår Och, som, Maria, helst jag
går, Der jag om honom kundskap får.

8. O Konung, öfwer alla stor, All werlden
af ditt ord berot; Men, full af nåd, likwål du
bor Hos den, af hjertat på dig tror.

9. Blif när mig, o Immanuel! Med dig och
genom dig min själ Är frälst och wiss om ewigt
wål, Men utom dig en syndatrål.

10. Ifrån ett hjerta, som har byggt på dig
fitt hopp, förnödt och tryggt, Fångelighet blir
utelytt, Men djupt din kärlek der inträff.

11. Din kärlek, Herre Jesu Christ! Låt wäp-
nar mot all werldens-list; Den öfwerstyler all
wår brist Och återgifwer hwad wi mist.

12. Din kärlek, som i döden brann, Ditt blod, som från din sida rann, Din dödd, som döden öfverwann, Förlofning för oss alla fann.

13. Du kom till oss af himlen ned, För oss ditt lif i strid framskred, Och korsens dödd för oss du led, Att oss förwärfwa ewig fred.

14. Och, att wi detta stole tro, Du lofwat sjelf att hos oss bo, Och hugna sjäten med den ro, Som föddes af kärlek, hopp och tro.

15. Här gifwer du wår swaghet stöd. Här med wälsignadt wln och bröd Ditt folk förkunna skall din dödd Till tidens ända, som du bödd.

16. Den, som dig undfår wärdelig, Och wandrar på din wiljas stig, Han har Guds rike uti sig, Och finner frid och fröjd hos dig.

17. Att Jesu! oss herreda gör: All syndens makt i oss förstor, Wårt hjerta öppna, wäck och rör, Att wi dig undfå som sig bör.

18. Ja, nu och alltid när oss blif, Att ondt, o Jesu! från oss drif, Och oss omsider nådigt gif En fallig dödd, ett ewigt lif. (Arndt. Spegel.)

158. Af helig längtan hjertat slår: Min Jesu sum jag till mötes går; Min själ skall se och smaka här, Hur ljuflig du, o Herre! är.

2. Jag hörde rösten af ditt bud, Och följde nådens glada ljud; Och fram jag träder nu för dig: Förstjuter ej mig, förstjut ej mig.

3. Jag usle är i synden snård, Mig hafwa fatan, fött och werld Så grymt bedragit, arma barn; Jag föll i deras snöda garn.

4. Jag mången gång på dig har tänkt, Men åter mig i lustar fänkt; Du sammetet mig gjorde we, Till det i synden somnade.

5. Du hafwer mig ditt budskap sändt Och jag min släckta lampa tändt; Och klappar rådd, med blygd och qwal, På dörran af din bröllopsfal.

6. Att! tiden itar med all fart; Ett ewigt

mörka stunder snart, Och ryktlig ewigheten är,
För den, du ej din nåd består.

7. Du fordom högt mig älskat har: Har än
du samma kärlek qvar? Ja! tillgift syndaren
ju får, Som, full af ånger, till dig går.

8. Nej, Jesu! mig och nu tillgif, Och mig ej
från ditt ansigt drif. O du, som världens sym-
ber bar! Mig nådig och barmhertig war.

9. Fast jag så mycket ondt har gjort, Har
du likväl min ånger spott, Och ännu, att jag
älskar dig: Förstjut ej mig, förstjut ej mig!

10. Nej nej! du nådig är, o Gud! Dig tå-
kas mina läppars ljud; Du redan salighetens
makt i mitt försagda hjerta lagt.

11. Jag känner mig, uti ditt hus, Klart om-
hvarsd utaf nådens ljus, Och smaka får en här-
lig spis Af frukter från ditt paradís.

12. Så wet jag då hur allt mitt we Jag skall
i fröjd förwandlat se: När till ditt helga bord
jag går, En himmelsk tröstedröja jag får.

13. Der får jag och ett himmelskt bröd, Som
gifwer kraft i själänd. Jag fruktas ej för fat-
tigdom: Din kärlek är min rikedom.

14. O kom, min Jesu! då till mig: Jag rer
der till mitt bröst åt dig. Dig hopp och kärlek
möta der, Och tronens lampa brinner klar.

15. Och när du nattward hålla will, Ditt
hjerta jag mig tryggas till, Liffom Johannes
wid ditt sköt, Om natten då du bröstet bröst.

16. Hvad bätar mig en jordisk glans? Mig
fröjdar mer den törnekrans, Som skådad är
kring dina hår Och uti ewig blomning klar.

17. Hvad bätar gunst och rikedom? Förutan
dig är världen tom; Förutan dig, hvad jordiskt
väl Från öden frälsa kan min själ?

18. Wid dig jag ewigt blifwa skall; Du är
mitt lif, min glädje all, Mitt ljus, mitt hjer-
tas dryck och bröd, Min salighet uti min ödd.

159. Gud ware lofwad och af hjertat prisad, Att min själ har blifwit swi-
 sad Wid Herrans helga bord, hwars himlagåf-
 wor Hwergå all jordens håfwor! Dig ware
 pris, o Herre Gud! Du, som allt kan ge och
 sielf dig gaf, Och min skuld af kärlek planat af!
 Ut dig lemnar jag och mig: Hwad jag är, jag
 är i dig. Dig ware pris, o Herre Gud!

2. Hur liufligt är ditt bord, der kärlek fö-
 der Med sitt blod er slågt af brödder, Dem du
 förbarmande har welat frälssa, Dem du när till
 ewig helssa! Dig ware pris, o Herre Gud! Jag stod
 upp, att till min Fader gå, Ende Sonen emottog
 mig då, Liffens kalk mig dricka bödd, Spise mig
 af liffens brödd. Dig ware pris, o Herre Gud!

3. O! jag skall ej för ewigt smaka döden, Ty,
 och i den sista nöden, Jag wet, sig samma kär-
 tekshand skall sträcka. Mot mig och mitt särghel brä-
 sa: Dig ware pris, o Herre Gud! Jesu! gif att
 wid din nattward då Jag, den minsle, och ett rum
 må få, Och för hwad jag felat än, Möt mig
 med förlåtelsen! Dig ware pris, o Herre Gud!

160. Hur kan och skall jag dig, o Jesu!
 nogsamnt prisa? Du wärdes mig
 med dig. Att din nattward spisa; Min själ upp-
 friktar du med ditt utgjutna blod, Du lindrar
 hjertats ångst, du giuwer fröjd och mod.

2. Du har min sondskuld och bördan från mig
 dritwit; Du har gudaktighet och kärlek igengif-
 wit; Du har min swaga tro af nåde återländt,
 Du till min matta själ ny trösk och styrka sändt.

3. O du, min ädla skatt, du liffens springe-
 källa, Som dig till egendom mig welat återslå-
 la! Åh! blif och war hos mig, så är jag salig
 wist, Så är min dödd mitt lif; Hjelp mig, o
 Jesu Christ! (Liskovius. Petræus.)

Sjunges som: No: 35. Gud lof, som dina trogna här

161. Dig, Jesu! vare ewigt pris för
din nåd och gåfwa! Af dig jag i
jordist spis Undfår en himmelsk gåfwa. **Wår**
kommen war, du ädte gåst, Som dig med mig
så nära fäst! Det är jag glad och siunger.

2. O Jesu! du mig bjudit in, Att af din
nattward spisa. Nu är jag din och du är min:
Det skall i nåd mig lisa. Nu har jag nog i all
min brist, Nu är min själ wålsignad wist: De
ste dig lof, o Jesu!

3. Låt mig få blifwa stads i dig, Och dig för
ewigt tjena: Förblif och ewigt du i mig, Och
wårdes. sist förlåna, När jag är skedd i dödsens
nåd, Att, styrkt af detta nådens bröd; Jag glad
till dig må fara! (Olearius: Svedberg.)

Nattwards: Psalm för en Sjuke.

162. Här ensam på mitt plågoläger Din
nattward, Herre! jag begär; Men,
äfwen här, jag hoppet äger, Att du mig arme
ej försmår. Hwar helst du hör den frommes
röst, Der kommer du med frid och tröst.

2. Kanste ej mera här i tiden Din dyra måltid
brudes mig. Är då min lefnadsdag förliden, O
Herre Gud! gör nåd med mig. Min hjälp, mitt
ljus, o Jesu! war; Så blir min afton lugn och klar.

3. Låt kärleken af min skuld förswinna **Wår**
minnet af din kärleks höjd. Låt mig i nådekalken
finna En försnat af din himlas höjd. O Jesu!
din försoningsödd Hugswale mig i dödsens nåd.

4. O du, som all min synd förlåter, Och sjelf
mitt bästa will och wet! För mig du himlens
port upplåter Och wisar mig din salighet. O Jesu!
dig i tron jag ser; Och känner ingen plåga mer.

5. Ei döden skall mig nu förfräcka: Min
själ, o Jesu! tillhör dig. I graswen will du
sjelf mig wäcka, I dommen sjelf förswara mig,

Ly är jag nöjd med hwad du gör: I dig jag
 lefwer och jag dö.

C) Nådens Ordning.

1) Nådewalet.

163. Store Gud! hwad skall jag göra,
 Att jag salig warda må? Är jag
 wald, att dig tillhöra, Eller dömd, från dig
 att gå? Står i lifsens bok mitt namn? Syp-
 nas eller sluts din famn, När mig döden snart
 skall fålla Och mig för din domstol skälla?

2. O min Gud! mitt hjerta bådswar; Dufforsflige
 är ditt råd. Mellan lif och dö jag swådswar. Nå-
 gar jag wäl hoppas nåd? Nej! det finnes ju hos
 mig Sntet, gållande för dig? Wänn, en gång
 af synden däråd, Jag kan wara en utkorad?

3. Ja! du wid dig self har swurit, Att du ej
 will syndarns dö. Denna ed har Jesus burit
 Till en syndig werld i nö. Den är skrifwen med
 hans blod: O min siäl! så fatta mod. Den till äm-
 dan trogen blifwer, Honom Herran lifwet gifwer.

4. Till den himmel, som blir allas, Hwiltka
 honom höra till, Ingen är som icke kallas, In-
 gen han borttappa will. Till hans hjerta en och
 hwar Lifa öppen tillgång har, Samma röst till
 alla ljuder, Samma frälsning han dem bjuder.

5. "Kommer alle, som arbeten! Att är redo:"
 ropar han. "Nåden, friden, saligheten Jag åt
 "sorgsna själar wann. Och, du wilsförde, kom;
 "Will du lefwa, o! wänd om, Swergif den
 "breda wägen:" Så han ropar, huld och trägen.

6. Men den hjertat framgent stuter För hans kal-
 lelse och nåd; Den hans salighet förskjuter, Fräckt
 i lasteus öfwerdåd; Den ej båttrar sig och tror,
 Men i synden säker bor: Han sin dödsdom self
 har skrifwit, Han, blott han, förkastad blifwit.

7. Jesu! gör mig angelägen Om hwad ewigt

gagnar mig. Du till himlen wisat vägen: Vårdes dit och Teda mig. Du mig frälsit från synd och last: Hör min kallelse och kast, Att jag, skyddad för all fara, Din i lif och död må vara.

2) Kallelsen, Bäckelsen, Upplösningen.

164. **A**tt är redo, fallna slägte! Hör den röst, som kallar dig, Och, ur dödsrensens mö. ka bätte, Hör dig fram på lifsens stig. Nu är salighetens dag: Känn din Faders hjerotelag; Värfwa, att den nåd förskjuta, Som ännu dig bjude att njuta.

2. Gud sin kärlek dig förklarar, Mensta! resdan wid ditt fall; I sitt ord han uppenbarar, Hur ännu du räddas skall: Han ännu dig tar emot, Om, i redlig syndabot, Du för honom faller neder, Och i tron om tillgift beder.

3. **A**tt! om du ditt hjerta sluter Hör den röst, som kallar dig; Din du än den hand förskjuter, Som isfrån förderfwets stig Dig **A**gera leda will: Wet, att en gång slutet till Nådens dörr, dit Gud dig åter Aldrig, aldrig kallas låter.

4. Men om du, af ånger slagen, Har din wänsmakt kånna lärt, Gläds! till hörsamhet för lagen, Jesus-bar dig kraft bestärt. Hör hans Evangelium: Kom till bordet, här är rum; Här hans kärlek dig skall nära, Att din tro må frukter bära.

5. Gud, min Frälsare! jag becer: Må ditt ord lediaga mig, Att mig werlden ej förleder Till ett återfall från dig: Din lekamen och ditt blod Mig skänke kraft och mod, Till att. segra i all fara, Att jag din må ewigt vara!

165. **W**äl upp! hör wårkten ljuder Från Zions murar än. Se nådens Sol dig bjuder En bättringsdag iaen. Men snart skall budet fara Från lifsens Förste ner, Och i hans namn förklara, Att ingen tid är mer.

2. Försent ſtall ſyndarn wakna, Der ingen morgon är, Der han ſtall ewigt ſakna Den nåd han ſpillde här; Der inga böner höras, Der ingen bättring ſter; Ev kan wäl bättring göras, Då ingen tid är mer?

3. O du i ſynden döde! Se denna emighet, Der allt är mörkt och öde Och ej af ändring wet. Att ſynden hopploſt minnas, O matt, ſom ro ej ger! Att kan wäl hoppet finnas, Då ingen tid är mer?

4. Wak upp! hör ropet ſtallar: Nu är beſlaglig tid, Nu gån dit Herren kaſtar Med bön och bot och ſtrib. Will du den nåd förnimma, Som ſyndarn biuds ännu, Så tänk hwar dag, hwar timma, Att nu är tid, blott nu!

166. Gud, min Gud, ſom dig förbar-
mar! Du, ſom icke will min död,
Jesu! rädd-mig dina armar, Der jag ligger i
min nöd. Synd och qual mig öfwerhvara: Låt
mja icke ſåfångt rova. Jesu! du min hjälp och
tröſt! War mig nådig, hör min röſt.

2. Nu jag ſer, hur jag gjort illa, Jag, ſom
på förderfwets ſig Låtit werlden mig förwilla,
Låtit ſynden fångſla mig: Nu omſider jag för-
farit, Hur mitt hopp bedrägligt varit, Då hös
dig, o Gud! min ſjäl Inte lödt ſit högſta wäl.

3. Men jag finner, till min smärta, Att ännu
hos mig jag bär Samma tygeſſa hjerta, Sama
ma ſwekfulla begär. Att jag dem må kunna
dämpa, Jesu! lär mig ſtåds kämpa, Och, i kraf-
ten af ditt blod, Gif mig styrka, gif mig mod!

4. Ja, mig ſtrida lär i tiden, Och när jag
att tiden går, Gif, uti den ſiſta ſtriden, Att jag
ſegerkronan får; Att jag, frälſt från ewig fara,
Mätte, bland de ſällas ſkara, Milde Jesu! pris
ja dig, Som ur nöden hulpit mig.

167. En ſyndig man, ſom låg i ſyndens dwa-
la, En himlar öſt ſå hörde till ſig ta

la: "Wak upp! wak upp! hör ordet som hug smalar; Se, hwilket ljus bestiner berg och dalar!"

2. Hvars är den röst, som går till hjertegrunden? "En engels från de himmelska förbundena. Ut sof ej mer; med tunga mer ej bunn. Sjung Herrans lof, den sköna morgonstunden."

3. Ett sorgfullt bröst har ej en ledig tunga; I själänd bo kan med glädje sjunga? Blant jordens barn, de gamla som de unga, Den nöd är stor; ty synder of betunga.

4. "När syndaren vill sig till Gud omvända, Gud honom hjälp af höiden lofwat skändad. Sål äst du själ! Gud ser till den elända; Han of för dig skall lifsens ljus upptända."

5. Den syndige stod upp; hans qual stak lif. Hans hug blef warm, sin Gud han wille pris. Han ofwer sig ett himmelskt ljus såg lysa, Och andaktsfull han söng sin morgonvisa:

6. Misskundlig, Gud! låt nådens sol upprinna, Att för deg ljus må syndens nöd förswinna. Din Andas kraft låt mig, o Jesu winna, Ut! låt mig nåd för dina ögon finna.

7. All werldens ljus, lik som en morgonsjerna Du rinner opp, att lysa, värma, värma, De jordens barn, som sig till himlen ärna. Jag skäddar dig, jag följer dig så gerna!

8. Pris dig, som ej tillstodde mig att sofwa I syndens sömn! min mun förmår ej lofwa. Den nåd, hwarmed du wärdes mig begäfwat. Mitt hjerta tag! tag mot den ringa häfwa!

9. Försonare! du har för mig och alla Löms wredens kall och smakat dödsens galla: Dig till jag tro, dig äfsta, dig äkalla, Och, med din hjälp, ej mer i synden falla!

Sjunges som: No: 111. Jesu! du dig self uppmäkte,

168. Store Gud, som handen rädte Mig till räddning i min nöd, Och mig

med din Andas wäkte, Då jag låg i syndens död!
 Wårdes och min själ upplysa, Att hon råtta
 wågen ser, Och ei wrångwis irrar mer.

2. Gif att jag må kunna skåda Widdens af mitt öf-
 werdåd, Diupet af min själawåda, Hölden af din
 dyra nåd. Låt den råtta morgonstjernan Stråla
 klar, på det min själ må förstå sitt sanna wål.

3. Åh, med ånger, blugd och smårta, Mi-
 na synders mängd jag ser; Men ifrån ditt fa-
 ders, hjerta Flöddar nåden mycket mer. Lagens
 blirt wid forset faller, Slått uti det dyra blod,
 Som ingifwer frid och mod.

4. Stingra, Gud, all twiflans dimma, Låt
 mig ljus i ljuset se, Låt i trone mig förnimma,
 Att blott du kan frälsning ge, Att den wåg,
 som Jesus banat, Är den enda, jag kan gå,
 för att lif och räddning få.

5. War mitt ljus på lifswets bana, War mitt
 ljus i dödsens dal. Låt mig, fri-från syndens
 wana, Lagens hot och ångrens qwal, Mer och
 mer det landet nalkas, Der allt mörker stingradt
 är: Ty du sjelf är solen der.

En länge förhårdad syndares uppvaknande.
 Sjunges som: Ps: 95. Wi solit i dag med beta tårar ic.

169. Mitt samwet ur sin långa dwala
 Med báfwan ändelig waknat
 opp: Åh! utan kraft att mig hugswala, Jag ry-
 ser för mitt lefnadstopp. Det ligger för mig,
 som en kedja af willor, dårskaper och brott. Jag
 bår mitt straff; och kan ei wådja Ifrån den
 jag redan fått.

Min lycka spild, mitt lugn förswunnit, Mitt
 gods namn förstört, jag ser: Liff offren, som
 till affa brunnit På Molochs alttar en gång ner.
 Och nu, då ångren, qwalet, nöden, Med långsam
 brand, mig sjelf förtår: Hvad blir min lott?
 jag fruktar döden, Och lifwet mig förhålligt är.

3. O! kan wål denna branden släckas? Jag har förtrampat dina bud; Jag må wål dan och försträckas, Att du rättfärdig är, o Gud Du helig är: du måste straffa De dödsens barn som ej i tid Med fruktan och med båsöwan söfa Sin salighet och själafrid.

4. Swart skall jag sty, när du will falla? Jag döms ej, Helige! för dig, Fast jordens berg må på mig falla, Fast graswens högar stula mig Swarthån, om du dig ej förbarmmar, Will du wål gå? . . . Nej! haf fördrag! Jag kastar mig i dina armar: Öfr med mig efter ditt behag.

5. O, du som kom att wreden dämpa, Fullkomnande Guds kärleksråd! Min bödn, lit Israels skall kämpa Med dig, till dess jag winner nåd! Min tro, lit Moses staf, skall klappa På salighetens klippa jemnt: O du, som ingen will bort tappa Af dem du med ditt namn har nämnt!

6. Mig i den kärleksfulla wården "Du, gode Herde! äfwen slöt; För mig din swett i bristgården, Ditt blod på Golgatha du gbt. Du och från mig ej welat skilja Ditt sista gällande Förelåt! Blott jag hårefter gör din wilja! Blott wi ei mera skiljas åt.

7. Så hör mig, jord! må himlar höra, Och wittna na mellan Gud och mig: Jag swår, att redliga bättring göra, Och du, o Gud! . . . förbarm dig!" "Så sannt jag lefwer," du förklarar, "Jag syndarens förderf ej will;" "Så sannt du lefwer," rådd jag swarar, "Hör jag i lif och dödd dig till."

170. Swart styr jag för Gud och ewiga lag? Den drabbar mig nära och fjerran. Hur skall jag, på domens förfärliga dag, Wål kunna bestå inför Herran? Gud ware mig syndare nådig!

2. Jag båsöwar, då jag uppåt himmelen ser Der stå miina synder bestrifna; Och, kastar

orden jag egonen ner, Der äro de alla bedrif-
na: Gud ware mig syndare nådig!

3. Hwärt skall jag mig wända, hwar finner jag
tröst I denna min jemmer och smärta? Förskräckt,
jag af ångest mig slår för det bröst, Som byser
mitt syndiga hjerta: Gud ware mig syndare nådig!

4. O du, som mig skapat! min Frälsare blif;
Mig lede, mig styrke din Ande; Din frid mitt
oroliga samwete gif, Med tröst mina tårar du
blande! Gud ware mig syndare nådig!

5. O Jesu! det blodet, som talar så mildt,
Ditt blod, som från korset flöt neder, Gif, att det
på mig ej må blifwa förspildt! På dig jag förtrö-
star, och beder: Gud ware mig syndare nådig!

3) Omvändelsen.

Christelig Sjelfpröfning.

171. **B**eproofwa mig, min Gud! förnim
hur jag det menar: Om werk-
den eller dig, i håg och werk, jag tienar. Se
till, om ej ännu på orätt wäg jag är; Och led
mig på den wäg, som till ditt rike bär.

2. I dopets helga bad du mig en Fader blifwit,
Mig nådens barnskap och löfets arf du gifwit:
Har jag och, som ditt barn, i allt mitt lefnadslopp,
Dig fruktat, älskat, lydt, med hjertats tro och hopp?

3. Har jag ej spart den kraft, den tid, du mig
förunnat, Att verka i min frets det goda, som jag
kunnat? Och gif, der jag det gjort, i min beräkning
in, Ej mera verdens-dom, än samwetets och din?

4. Har jag med trohet förit för dem, du mig för-
ordade? Med godhet dem bemött, som af mitt bud
vredde; Och varit i mitt fall, min bydda och min
bygd, En wärdig föresyn af ordning, slit och bygd?

5. Har jag mot hämdelust och afund mig be-
mannat? För dem, mig hatat, bedt? wälsignat
dem, mig bannat? Har jag gjort allom rätt,

och önskat allom godt, Vid andras lycka glad och nöjd med egen löst?

6. O Gud! har denna röst ej smickrat, ej förtalat Men, lika öm och sann, bestraffat som hugswalat. Har denna hand jag räckt till nåstans hjälp i nöd Till den betrycktas vänn, den öfvergifnas flod.

7. Har jag, med Andans kraft, mot köttens lusta kämpat, Dess wäcka gnista quäckt, dess förfä utbrott dämpat: Allt ej begärelsen i hjertat syndet föddt, Och, i fullbordad synd, jag andeligen döddt.

8. Var jag, i glädjens dag, blott glad uti din fruktan? Var jag, i sorgens dag, med tålmod din tuktan? Gaf jag, i fröjd och nöd, dig tacksamhetens pris, Förwisad, att i allt du nådig är och vis.

9. O Gud! ho märka kan, hur ofta här han bryter? Gaf ej med mig till doms: du skäddt hwad mig tryter. Hwad jag misshandlat har, för Jesu skull gif till: Jag på en bättre väg hårefter wandra wil.

Bättringens nödwändighet och wädan af
des uppstof.

172. Tiden flyr: när will du börja, O min själ! För ditt wäl Allt med allwar börja? Gud dig ropat, och han ropar Dig ännu. Hwad gör du? Skuld på skuld du hopar.

2. Stanna, och din frid besinna. Gud är sann: In du kan Nåd och tillgift winna. Här är döden, här är lifwet: Märk hårtill! Det du will, Skall dig warda gifwet.

3. Men förspill ej nådetiden: Nä, så dyrt Se, han flyr Och är snart förliden. Dröj till de onda dagar Hinnas opp. Årens Kraft och mod förswagar.

4. Medan du ännu kan synda, Öfvergif Syndens Ilf, Ur förderfret skynnda. Bryt din wilja, Nit ditt fjerttra, Medan du har ännu Tid att dig förbättra.

5. Lär,

5. Vår, att på din brist ej skylla. Haf blott nit, Gör blott flit: Gud skall bristen fylla. Vår att bedja, waka, kämpa: Gud skall då Med dig lå. Syndens wälde dämpa.

6. Sök i tron, med ångrens smärta, Jesu råd, Följ hans råd Med ett ödmjukt hjerta. Då skall dig hans Anda stärka I ditt kall; Si, han skall Håg och gerning verka.

7. O min Jesu! jag will hasta, Att med bot För din fot Mig i stoftet kasta. Wis, att du min synd förläter, Dig jag will Höra till: Jesu! tag mig åter.

8. Jesu! wärdes sjelf mig föra På den stig, Der du mig Lofwat saliggöra. Aldrig-från min själ sig Skilje Stadiq tro, Stilla ro, From och lydig wilje!

173. **I** dag, om Herrans röst du hör, Upp, syndaträl! och bättring gör, Wak upp ur syndens dwala! Besinna, o! besinna här Hwad du din Herra skyldig är: Du kan det ej betala. Men fall med bot Till Herrans fot, Och längre ej förhala.

2. Du länge nog har synden tjent, Och, med de pund dig Gud förlänt, Blott öft ditt skuldregister. Du werlden följt på willans stig: Hwad blir den tack, hon hjuder dig, När des behag du mister; Hwad har des röst Ut dig till tröst, När snart ditt hjerta brister?

3. Åå! fruktan, sorg och samwetsqwal Och blygd och plågor utan tal: Se der den lön hon gifwer! De grunder, i din wälmaaktstid, Hon byggde för ditt hjertas frid, I nöden hon upprifwer; Och hennes mun I domens stund Sjelf wittnet mot dig blifwer.

4. Fly werlden, innan hon dig flyr, Och nådens tid, så kort och dyr, För dig ej mera dagas. Dig bättra, medan du förmår, En, dag från dag och år från år, Din kraft, din håg förswagas; Åå, syndaträl! Din arma själ Skall snart ifrån dig tagas. **G**

5. Råds då, att ej den sena bot, Som väckta blott af dödsens hot, Skall lända dig till nytta
 Åck! lit ej på, att de begär, Som fångslat du
 wid gruset här, Bli då i hast förbytta. Åck! lit
 ej på Att ångren då Skall dig i himlen flytta

6. I dag din wåda öfwerwäg Och slå dig för
 ditt bröst och säg: O Fader! dig misskunda
 Lik en förlorad son jag är: Mig slården till
 insöft här; Jag will och sammalunda I tid för
 opp, Och ej mitt hopp. På owis framtid grunda

7. Jag syndat har mot dina bud: Förlåt mig
 det, och lär mig, Gud! Deröfwer hjertligt förja
 På min misgerning mer ej tänk, För Jesu skull
 mig krafter skänk, Ett bättre lif att börja, Och
 din nåd I råd och båd, I lif och död förspörja.

Behofwet af Guds-nåd, wid känslan af
 bättringens ofullkomlighet och syns-
 dens bedröfliga wålde.

174. Jag arma menska, ho skall tilli-
 Min själ från denna dödsens
 kropp? Jag löfte gaf, jag hade wilja, Att br-
 ta af mitt syndalopp; Men, åck! min trohet war
 ej lång: Jag föll; jag föll och denna gång.

2. Åck! det begär, som jag fördömmar, Ekwäl
 jag hemligt hos mig när. Min goda föresats jag
 glömmar I samma stund jag frestad är. Åck! we mig
 usle syndaträl, Hur jag förstör båd' kropp och själ.

3. Jag wet, o Herre! hwad mig felar: Sag
 twenne Herrar tjena will. Ut werlden jag det hjer-
 ta delar, Som dig bör odelt höra till. Åck! jag
 är lika warm och kall För Kristus och för Batta!

4. O Jesu! kunde jag allenast Dig öfwer all-
 ting hafwa kär, Med himmelsk kraft jag skulle ge
 nast Bemannas mot allt ondt begär. O! kunde
 jag dig älska rätt, Då blefwe segren wis och lätt.

5. Så gjut din kärlek i mitt sinne Och sä

till mig din Andra ner. När han är i mitt hjerta inne, Kan lustan der ej rafa mer. Hon mig ännu försöka må, Dock med din kraft skall jag bestå.

6. Med mistro till min egen styrka, Med waksamhet och bön till dig, I dig jag hjälparen skall dyrka Och ledaren på lifsens stig; Och när jag möts af syndens nät, Jag trotsar ej, men undsyr det.

7. Så skall min själ allt mera lugnas, Allt mera stärkas i all frid. Så skall mitt hjerta framgent hugnas Med din wälsignelse och frid: Och christlig tro, i nådens skydd, Bekröna mig med christlig dygd.

Stanaes som: No 167. En sendig man, som låg icke.

175. Bönhör mig, Gud! bönhör den swaga anden, Som, swigtande i striden till dig beder. Min Frälsare! om du ej räcker handen, Lik Petrus jag i djupet sjunker neder.

2. Betungad, jag det kors ifrån mig kastat, Det du mig gaf att bära och att wörda; Dock sjunker jag: Ack! hjertat är belastadt Af egen tyngd, af syndens swära börda.

3. Jag skröt af dygd, då frestelsen war fjerran, Jag usle, ack! hur plötsligt, wid des möte, Jag glömde mig, lik Simson; glömde Herran! Och slumrande jag sönk i syndens sköte.

4. Jag ropet hört: "wak upp! du blir förgången;" Jag wagnar upp, will skita syndabanden; Förmår det ej: ack! jag är blind och fången: Warfunna dig, o Jesu! räck mig handen.

5. Gif mig min syn, att jag må se mitt bästa; Slit syndens band: du det förmår allena! Och wisa mig det helande Bethesda, Det Siloa, som kan mitt hjerta rena.

6. Det är ditt blod, som mina brister helar, När jag des kraft med otro ej förskjuter. Det är din nåd, som ljus och tröst mig delar, När jag mitt bröst ej för din anda sluter.

7. Jag tror: o Gud! min otro värdes hjelpa.
Jag bättras will: ad! styrk min matta wilja.
Låt köttens makt ej mer i synd mig stjelpa,
O werldens lust mig från din kärlek stilja.

8. Kanska mig, förnim hur jag det menar;
Mig uppehåll, att jag ej modet fäller, Men
wandrar from förbi de stötestenar Och de försät
dem frestarn för mig ställer.

9. Då wet jag wist, att, när med blygd och
smärta Jag ser min synd, och ångren hjertat
gnager, Är du, o Gud! dock större än mitt hjer-
ta, Och än till nåd, för Jesu skull, mig tager.
Sjunges som: M:o 5r. Gläd dig, du Ebrissi Brud! u.

176. S warthän skall jag dock fly Ur syn-
dens djupa dy? Med mina brister
många, Hwar skall jag trösten fånga? En hela
werlden wida Ej lisa kan min quida.

2. O Jesu, rik af nåd! Uppå ditt bud och
råd Min sorgsna själ framträder Och af din
nåd sig gläder. Ditt blod mitt samwet renar
Och mig med dig förenar.

3. Jag, ditt sorgfulla barn, Besnård i syn-
dens garn, Mig i din famn nu kastar, Med
allt hwad mig belastar. I dina sår jag sänker
Det qual mitt hjerta kränker.

4. Med ditt menlösa blod, Den sköna röda
flod, Aftwå misggering mina, Upptag mig
bland de dina; Min synd du ej påtänke, I haf-
sens djup den sänke!

5. Du är min enda tröst, Du har mig återlöst;
Hwad jag mig har förbrutit, Har du i graswen slut-
tit, Blott jag mig icke låter I synden söfwas åter.

6. Den ondskan är wäl stor, Som än i hjer-
att bor, Men, Jesu! wid din sida, Jag mot
allt ondt kan strida. I dig min kraft jag fin-
ner, God dig min sorg förswinner.

7. Mig mycket fela kan, Dock är din lofwen

fanni, Att du af nåd will stänka Mer godt än jag kan tänka; Med dig jag trygg kan wara I all min nöd och fara.

8. Om werld och ondt begär Och hela satans här Mig wille från dig draga; Dock skall jag dem förjaga: Ty du mig styrka gifwer, När jag dig trogen blifwer.

9. Min Jesu! uppå dig Förläter jag städs mig: Hvem kan mig nu förberwa? Ditt rike skall jag ärfwa, Som du mig skaffa mände, När du led dödsens wände!

10. Skrif i mitt hjerta in, Att jag är ewigt din; Hjelp att jag gör din wilja, Flyt hwad oss kan åställa Och sist det lif får njuta, Som ingen död skall sluta. (Heerman. Spegel.)

Sjungis som: N:o 75. Jesu lär mig rätt betänka 10.

177. Å! hwar skall jag tillflykt finna? Å! hur qwäljer synden mig? Djupt mitt hjerta ängslar sig, Omnigt mina tårar rinna. Sorg och ånger i mitt bröst Lemna mig förutan tröst.

2. Gud! din tuktan har mig slagit, Du mitt samwete har wäckt. För des höd är jag förkräckt; Synden, som min själ bedragit, Har mig sjeran från dig fört Och min själaro förstört.

3. Å! hwartut skall jag mig wända, I min stora nöd och brist? Om ej du, o Jesu Christ! Mig din Anda wärdes sända, Faller jag, ut syndens nöd, Wist uti en ewig död.

4. Jesu! du för mig kan bana Salighetens smala stig; Din förtjenst kan ställa mig Och nytt hjerta i mig bana. Sag till nådastolen gåt, Der jag lif och helsa får.

5. Jesu! ingjut i mitt hjerta, Som bebröfwadt är din nåd. War, mitt bistånd och mitt råd, Eå förswinner syndens smärta, Herren warer än mig blid Och mitt samwet får hans frid.

6. Ja, jag reban saligt finner, Att min böv

af dig är hörd. Nu din Andas vittnesbörd,
Som till detta hjerta hinner, Mig den ljuswa
trösten bär, Att min skuld afplanad är.

7. Dack, min Gud! för denna nåde, Att du
hafwer tröstat mig. Si, mitt hjerta fröjdar sig:
Sag är frälst från syndens wåde. Gud ske pris!
nu är mig wäl: Efwä Herran Gud, min själ!

(J. Wulkejus.)

178. Är jag allen en främling här på jor-
den? Är jag till rof åt sorgen lem-
nad worden? Hwar finnes tröst? hwar får mitt
hjerta ro? Hwar skall jag fri för qwal och jemmer bo?

2. Hwar morgon, då ny dag of solen gifwer,
Min sorg of ny, min nöd förökad blifwer;
Hwar afton, när de andre gå till ro, Då ma-
kar jag med tårar i mitt bo.

3. Min själ förskräcks, mitt hjerta är bedröf-
wadt För all den synd och ondskan jag föröfwat.
Min skuld jag ser, min dom mig förestår, Hwar
jag är, ehwart jag flyr och går.

4. O! hade jag dock duswöwingar snälle: Jag
flöge bort, långt bort från detta ställe. Dock,
hwem kan fly för Herrans starka hand? Att
gömma sig fins icke rum och land.

5. Jag flyr till dig, o du, sonn dig förbar-
mar! O Jesu Christ! jag flyr i dina armar.
Der finnes tröst, der får mitt hjerta ro, Der
skall jag fri för qwal och jemmer bo.

6. Jag gerna will min Faders tuftan draga,
Ty han sitt barn till bättring blott will aga.
Med tålmod och ödmjuk, lydlig själ, Är agan
nåd, och korset är mitt wäl.

7. Jag mycket har, ja, gräsligt mycket bru-
tit; Dock har din nåd ännu mig ej förskjutit:
Ty du är god, o Herre Zebaoth! O Jesu namn
du tar min suck emot.

8. Jag fattar mod och mig till glädje gifwer,

Att du den son, det får, som wilsse drifwer,
Den penning, som war borta, letar fram, Och
friar mig från syndens straff och skam.

9. För Jesu skull du will mig nådigt skona; Du
ock åt mig förwarar årens krona, Och förer mig,
igenom korta qwal, Till ewig fröjd bland de
utwaldas tal. (Rist. Arrhenius.)

Slunges som N:o 78. Frälsta werld! i nådens under ic.

179. Du bittra sorgeskälla! Du usla syn-
dakropp! Ho skall hjertat tillfreds-
ställa? Ho skall rätta sinnet opp? Ho kan frälsta
mig ur nöd? Gör det, Jesu! för din död. Ryck mig
utur werldens snara; Syppna mig din himmel klara.

2. Herre Gud! jag war kullslagen Och af sa-
tans råd förstörd, Af hans onda hox bedragen, Af
hans arga list förförd. Men din milda nådeshand
Sönderstet hans grymma hand. Jesus hafwer
för mig kämpat Och hans mått för ewigt dämpat.

3. Fader! att, hur kan jag tänka Utan sorg och
håpenhet, På de synder, som mig kränka, Och mitt
hjerta med mig wet? Då jag lust till werlden
fick, Bort ifrån ditt anlet gick, Att en träl af
synden blifwa, Då jag dig bordt hjertat gifwa!

4. Ack! hwart hade jag dock lupit I min dårskaps
öfwerdåd? Syppnadt war mig afgrunds djupet;
Men min själawån fann råd. Med sin nåd han
wäckte mig: "Syndare! besinna dig: Will du ja
Guds rike sälja, Och få flyktig lust utwälja?"

5. Ack! det gör mig hjertans qwida, Att så
djupt jag fallen är. Jesu! i din öppna sida All
min tillflykt jag begär. Med ditt helga dyra blod
Styrk i stridens stund mitt mod. För din hårda
töd och pina, Skänk mig, Jesu! glädjen dina.

6. Medan du mig unnar leswa, Will jag,
med din Andas kraft, Mig ej mer i snaran
weswa, Der mig synden fången hast. Låt din
Anda med mig stå, Att jag rätt må wägen gå

Låt mig bland de frommas skara få hos dig
i glädjen wara. Qvirsfeld. Amnelius.

Änger och Tro.

180. Beklagad af allt sinne Nå jag mig
själanöd. Med Davids sorg jag
sinne Hur jag är andligt död. Sag det mig
met: Det gör min synd allena, Åh, mitt be-
går orena Gör all min uselhet.

2. O Gud, jag mig bekänner En syndare för
dig. Jag sinner, ser och känner Ej annat uti mig
En ond åtra Och werldens lustar snöda, Som
själen ewigt böda: Åh! hjertat brista må.

3. O Herre! mig benåda. Min Gud och Fader
blid! Min brist vill mig förråda; Sag swigtar
min frid. Gif mig din frid, Och wärdes mig be-
wara Från satans falska snara, I denna pröfwotid.

4. Hjälp, att jag ej bortkastar Med synd och on-
ska mer Ditt ord, som synden lastar, Men tröst
ångren ger. O Herre båd! låt mig så trofast blifwa,
Att ingen mig kan drifwa Från dig med list och wåld.

5. O Christel! du allena Mig tröstar först och sist.
Du är Guds-ord det rena, Som helar syndens brist.
Det är och wist: Du ensam kan förwärfwa, Att
jag får himlen ärfwa; Pris dig, o Jesu Christ!

6. Blif, Helge And! mig nära. Utaf din Gu-
domsmakt Kan du all sanning lära, Som Christus
hafwer sagt. Din wård och wakt Mot lött och
werld mig läna; Och lär mig Herran tjena
all min håg och akt. (Konung Eric XIV.)

Day. 5k.

181. O Herre Gud! gör nåd med mig
För den miskund som är i dig
Du will ju hjälpa alla, Som dig i nöd åkalla
Min nöd är stor: med skräck och qual Sag ser på
mina synders tal. Hwad är, att jag dem göm-
mer, När du mig ser och dömmar? För dig ja

yndat, dig, som ser I mörkret och i hjertat ner.
 Mot dig jag brutit, dig, hvars lag, Rättfär-
 nige! till dömmens dag Ej skall en prick förlora.

2. Si! jag i synd är född och närd, och so-
 trad i en syndfull werld: Dock, skapad till din
 ära, Fick jag din sanning lära. I dina verk,
 din lag, din nåd, Jag tillbad dina dolda råd;
 Men under mörksens wälde Mig werldens lu-
 skar fällde. Gud! skall jag dö en syndaträl?
 Gifs ingen wäddning för min själ? O Jesu! du
 kan twän mig ren Och gifwa frid åt dessa ben,
 Dem Syndens börda krosat.

3. Wänd bort ditt ansigte, o Gud! Från all-
 min wandring mot ditt bud. Nytt hjerta hos
 mig dana Och styr min framtid's bana. Sänd
 mig din Ande: gjut din tröst, Gjut mod och
 wisshet i mitt bröst, Att ingen makt må skilja
 Min häg ifrån din wilja: Att, stadig sjelf på
 lifsens stig, Jag wisar andra wäg till dig. Så
 skall ditt Zion byggas opp: Der dig, i kärlek,
 tro och hopp, Blott hjertats offer täckas.

Day 130.

182. Af djupsens nöd, o Gud! till dig
 Jag ropa må och klaga; Din mil-
 da öron wänd till mig, Min röst låt dig beha-
 ga: Ty om du synden räkna will Och blott din
 fränga rätt se till, Ho kan då för dig blifwa.

2. Så är ofi nu ej anror råd, Att synden från ofi
 skilja, An fly i trone till din nåd, Din ewigt goda
 wilja. På jorden finnes ingen man, Som lagen
 rätt fullborða kan: Guds nåd hwar man behöfwer.

3. Ty will jag till den fasta grund, Som är
 Guds ord, mig trygg, Och hoppet om min
 frälsningsstund På Gud allena bygga. När
 egen kraft ej här förslår, Allena Herren allt
 förmår: På honom jag förtröstar.

4. Om Gud än wille pröfwa mig Och hjälpen strax ej sända, Skall dock i trone stabelig Min bön till honom lända. Han synes vred, men är dock blid; Han hjälper mig i rättan tid, Som han mig löfwat hafwer.

5. Fastän min synd är ganska stor, Dock större är Guds nåde; Han hjälper den, på honom tror, Uti all nöd och wåde. Jag tackar honom gladelig, Som har min synd förlåtit mig: Gud ware pris och ära! (Luther. L. Petri.)

Day. 130.

Sjunges som: N:o 33. Jag lyfter mina händer n.

183. Till dig af hjertans grunde I nöden; ropar jag. Ack! att jag finna kunde, O Gud! för dig behag! Låt upp ditt milda öra, När jag åkallar dig. Af nåd mig wärdes höra; Du wet hwad felar mig.

2. Ho warder wäl besunnen, Som kan för dig bestå? Ho blifwer ej förwunnen, Om du till doms will gå? Men, fast jag är owärdig, Din nåd du mig betar, Om, ödmjuk och bötferdig, Jag synden öfwerger.

3. Min tro och hopp jag ställer Uppå det trosteord, Att, i den dom du fäller, Skall nåd för rätt bli spord. Du, som mig utransakar! Till dig jag trofast ser, Lik wäktaren som wakar Till des sig dagen ter.

4. Min själ! ditt hopp till Herran, Den gode Fadren, wänd, Swars nåd är när och fjerran Af troгна hjertan känd. Du finner lif och helsa I hans barmhertighet; Han sina barn will frälssa Från synd och farlighet. (L. Wallius.)

Sjunges som: N:o 33. Hwad Herren åskar, hwad är n.

184. Hjelp mig, min Gud! ack, fräls min själ: Till dig jag usle syndatraf Min tillflykt ändtlig tager. Du ser hur arm och krank jag är: O Gud! mig ångrens låga tar

Mig samwetsmatken gnager. Åck! att jag icke sökt dig förr! Nu, Herre! wid ditt huses dörr, Jag i mitt armod ligger Och nådesmulor tigger.

2. Mig nådig och barmhertig war, Du, som din nattward tillredt har Och mig och många bjudit! Till mig du ock med kallelse Utffickat dina tjennare, Till mig ditt rop och ljudit. O Herre! nu jag komma will: Åck har du slutit dörren till? Är utelyckt jag worden Från de fullsatta borden?

3. O we! jag kommer då försent, Jag dåre! som litwål förment Mig äga tid och stunder! På werlden lekte all min håg Den långa dag; och jag ej såg Hur solen sönk derunder. O we! hur jag mitt wål försatt! Det mörknar, åck!: det blifwer natt: Och werlden mig förskjuter, Och himmelen sig sluter.

4. O Herre! slipper ej jag in? O Fader! är jag mer ej din? Har jag ej bröllopskläder? Skall jag nu gå den mörka stig, Der ingen stjerna lyser mig Och ingen wän mig gläder? Åck! finns, i himmel och på jord, För mig ej mer ett tröstens ord Som hjertat wedergwecker Och hoppet åter wäcker?

5. Det finns ett ord, för mig så kärt, Så fast och så anammanswärdt Till själen's lif och helsa: Att Jesus werldens syndar bar, Att han i werlden kommit har. De fallna till att frälsta! O nådens Evangelium, Att han, som röswaren ett rum I paradiset förumrar, Sig öfwer mig warckunnar!

6. O Jesu, Davids Son! till dig Min blick, mitt hjerta wänder sig Och mina händer sträckas: Gör ångren sann, fast den är sen, Och två mig från de syndar ren, Af dem min själ besläckas. Ett willat får, som sunnit är, Åck! till den frälsta jorden bär På hulda herde-arnar, O du, som dig förbarmar!

185. När jag besinnar, store Gud! Hur ofta dina helga bud Af mig för-gåne: blifwit, Hur framgent, uppå lastens stig,

Sag samlat skulder öfwer mig Och Herran öf-
wergifwit; Då ser jag mina synders tal Med
fasa, blygd och samwetsqwal. O Gud! hwad
får mig åter, Om du mig ej förlåter?

2. Sag har till snöda lustars träl Förnedrat en
odöblig själ, Den högsta skatt jag äger. O samwete!
med ångrens slag, Du röstwar glädjen från min
dag Och sömnen från mitt läger. Förgäfwes bjuder
werlden tröst; Och yrans karm och slårdens röst,
Som döfwar och förwillar, Ej själens oro stillar.

3. O! kan jag hoppas tillgift mer Utaf en Gud,
som allting ser Och rättwist wedergäller, Då, för
min öfwerträdelse, Hwar stund, mitt eget samwete
Med straffets dom mig fäller? Gud! med hwad
brottsligt öfwerdåd Sag har förspillt din dyra nåd,
Mot dig beständigt brutit, Och dock din kärlek njutit!

4. Hwar skall jag fly, Allwetande! För dig,
som prø war njutarne Och hjertak utransafar?
Din blick, som genomtränger mig, Till hwarje
känsla sträcker sig, På hwarje tanke wakar. Af
blygset hölj, af ånger tårar, Sag är, o Gud!
din nåd ej wärd, Af ångest jag förknäktat,
Mig sjelf ej hjälpa mäktar.

5. Men, ack! i lifsens ord jag har Annu en tröst
en tillflykt qwar, Att så med Gud förenas. War
kugn, min själ! och fatta mod, Ty uti Jesu dyra
blod Kan du från synden renas. Med ånger, bätt-
ring, hopp och tro Sag söker, och jag finner ro-
Hos dig, som gått i döden, Att frälssa mig ur nöden.

6. Sag flyr till dig, min Frälsare! Som lät, för
arma syndare, Ditt blod på korsset rinna. I ditt
tillbedjanswärda namn Sag skyndar till en Fadets
famn, Att nåd och tillgift winna. Wid korssets fot
jag fallar ner, Och under ångrens tårar ber: Låt
blodet, som der flutit, Försona hwad jag brutit.

7. Hör mig, o Jesu! war min tröst, Du, som
den ångersfulles röst. Med godhet lofwat höra. Gif

mig din andas kraft och nåd, Att, alltid trogen dina råd, En christlig wandel föra. Min sköld i bättringsfriden war, Mitt ljus, min tillflykt, mitt förswat I alla lifwets öden, Mitt säkra hopp i döden.

186. Min högsta skatt, o Jesu kär! Du wärdes mig benåda. Jag swedam af de synder bår, Som wid mitt hjerta låda. O Jesu! min förhoppnings grund! War du min tröst i qwalens stund, Min hjelp i själens wåda.

2. Mig nådig och miskundlig war, Förlåt mig synder mina, För dem du döden lidit har På korset med stor pina: Låt dem mig ej till foga men, Men gör mig från dem skär och ren; Låt nådesolen skina.

3. Ut! när jag min misgärning swår Med allwår estertänker, Mitt hjerta då en börda får, Som mig till jorden sänker. Om jag ditt ord ej hade då, Ej någon tröst jag kunde få, Som frid åt hjertat skänker.

4. Men detta ord försäkrar mig, Att du af nåd tillgifwer Den synd, som hjertligt inför dig Bekänd och ångrad blifwer, Och att du möter huld och god, Dem, som ett rätt förkrosadt mod Till nådathronen drifwer.

5. Ja, när jag rätt botsfärdig är, Du mig till nåd upptager. När leda jag till syndens bår, Som nu mitt samwet gnager, Jag tror, att du, af syndens men, Som David och Marnasse, ren uti ditt blod mig twager.

6. Utså jag träder nu till dig, Och faller för dig ned Med böjda knän, och innerlig Af allt mitt hjerta beder: Förlåt att jag förbrustit mig Mot dina bud och följt den stig, Som till förderfwet leder.

7. Du med din kraft, som allt förmår, Mig, Herre! wärdes röra, Att jag ett heligt sinne får Och kan din wilja göra; Att hjertat, till din

lydnad böjdt, Med ditt behag i allting nöjdt,
Må framgent dig tillhöra.

8. Din Andas tröst i all min nöd Låt, Jesu
mig förnimma; Låt mig, hugswalad af din döds
Förbida dödsens timma, Och sinna, då jag hä
dansar, En himmel öppnad, ewigt klar, Högt
öfwer tidens dimma. (B. Ringwald.)

187. Min synd, o Gud! Mot dina bud Går
mig så djupt till finnes. Slätt in
gen man. Som hjälpa kan, I denna werlden finnes.

2. Går jag än widr, Hit eller dit, Ja, långt
till werldens ända, Slätt ingen wår Jag finne
må, Som kan min sorg afwända.

3. Jag flyr till dig: Förbjut ej mig, D hal
ditt barn förskonadt, Din stränga rätt Afdo
sätt: Din Son har allt förskonadt.

4. Men skall så ske, Att straff och we på
synden måste falla; Så riisa här Och lisa der,
Och mig till bättring kalla.

5. O Jesu god! gif tålmod, Sann tro och
lydigt hjerta. Låt aldrig mig Förlora dig, I
glädje eller smärta.

6. Gör du med mig, Som godt syns dig,
Hjelp du sjelf korset draga; Men Herre blid!
Till ewig tid Mig ej ifrån dig jaga.

7. Som fåglar små, När bundra må, Och
djuren sig försträcka; De skynda fort, Hwar på
sin ort, Att sig för faran täcka:

8. Så will jag fly Från werldens gny, Till
dig, o Jesu fromme! När synd och döb Till
foga nöd, Hys dig jag ro bekomme!

9. Fast kropp och själ Utskiljs, I likväl Mitt
hjertas tröst du blifwer. Du mig och wißt, O
Herre Christ! Gu ewig glädje gifwer.

10. Gud Fader, Son, I himmelsthron, Och Hel
ge And' tillsammans! Upptag min bön Och mig be
krön. Med nåd och sällhet :: Amen! (M. Rutilius.)

Sjunnes som: No 126. Min högsta stätt, o Jesu kär! u.

188. O Jesu Christ! min högsta tröst,
All nåds och godhets källa! Ack,
hör min bittra klageröst, Den bön jag nu will
fälla. Mitt hjertas jemmer är nu stor, Ty syn-
den så margfaldig bor- I mig och mig förskräcker.

2. Hon trycker mig till jorden ned, Som en
odräglig börda. Hon synes mig så stygg och
led, Som den der mig will mörda. Hon ger
mitt samwet djupa sår. Och såsom tusen pilar
sår I mitt beklända hjerta.

3. I sådan nöd förbarma dig Och låt dig om mig
wärda: Ty du har ju stått ut för mig På korset
böden hårda, Att jag ej skulle lida den, Men fräl-
sas från förbannelsen, Som synden wäl förtjenar.

4. När jag med allwar tänker på Hur illa
jag har lefwat, Då börjar hjertat i mig slå,
I qual och ångst inneswadt. Det warder tungt
och swårt som sten Och kunnar uti mina ben.
Allsingen frid och styrka.

5. Men si, det ljuswa kissens ord Mitt hjerta
wederqwecker, Och, efter syndens själamord,
Nytt lif i mig uppväcker: Ty det försäkrar, du
är god, Dem som med ett bedröfwadt mod Till-
dig, o Jesu! komma.

6. Ty kommer jag nu usle fram Med ett
förkrofwadt hjerta, Betungad med stor blygd och
kam, Med fruktan, sorg och smärta, Och wille-
gerna gråta blod, Om det i mina krafter stod,
Och kunde mig förlossa.

7. Men ack! mitt blod och all min gråt Kan
ej min synd afplana. Uti ditt blod mig renas-
låt; Det blodet, som kan mana Inför din Fa-
der godt för mig Och talar ej så strängelig Som
Abels blod det ropar.

8. Förlåt fördensfull, gode Gud! Förlåt, o
Jesu käre! Att dina helga ord och bud Af mig

försmädde äro. Jag hafver teswat werlden till
 Och följt min egen wiljas swik, Ditt kors för-
 glömt och hatat.

9. Har David funnit nåd hos dig, Har du
 Manasse sparat, Har du till Petrum mildelig
 Wändt dig och tröstligt swarat Den röfwaren
 som tog sin flygt Till dig uti sin ändalykt, **G**
 hoppas jag betsamma.

10. Stärk mig allenast i den tro, Att du för
 mig har lidit, Så får mitt sammet ljuslig ro,
 Och jag har kraftigt bedit: Din ande tröste mig
 all tid Och hjälpe i den sista strid, Den jag med
 döden håller. (Ringwald. Spegel.)

Sjunges som: N:o 10: Hur kan och skall jag dig, n:

189. Mitt skuldregister när jag will, **G**
 Gud! beståda, Ser jag att syn-
 den mig har sänkt i ewig wåda; Ty jag dem-
 samme är, som tiotusen pund Betala skyldig
 blef; men, Gud! bete misskumd.

2. Jag arme, som i synd är född och aflad wor-
 den, Ej finner något tröst i himlen och på jorden,
 Förutan dig, o Gud! men, ack! jag har allt fort,
 Ifrån min födslostund, mång tusen synder gjordt.

3. O Herre! dig jag har, i blindhet, som en
 däre, Förtörnat dag från dag med mina synder
 swåre: Och när din kärlek mig till bättring kallat
 har, Har jag föraktat all den nåd du till mig bar.

4. Ack jemmer! skall dock jag inför din dom-
 stol stånda, Och till den asgrund gå, der allt är
 idel wånda, Der jemmer, ångslan, skrån samt tu-
 sen ack och we Hör ewigt skilja mig ifrån ditt ansigt!

5. O Herre Zebasth! hwart skall jag taga wå-
 gen? Hwärt skall jag usle fly? jag är om hjelp för-
 lägen: Jag wet ej annat råd, jag faller dig till
 fot; O Gud! du ej försmår ett krosadt hjertas bot.

6. Jag an det dyra blod, som hymnigt är
 nedslutet Från korssets helga stam och för min

skuld utgjutet; Som rikt betala kan de tiotusen pund: Ty war, o store Gud! mig nådig, gör miskund.

(Liskovius. J. Petri.)

Under tronens swaghet och miströstan om
Guds nåd.

190. O Gud! jag nödgas klaga För dig min själanöd. Min bön låt dig behaga, O Jesu! för din död. Min tro af tvekan drifwes Och smigtar-af och an: Om mig ej styrka gifwes, des weke stöckna kan.

2. Åh! upplys du mitt sinne, Så att jag mer och mer Förstår och har i minne Den tröst ditt ord mig ger. Ditt ord, o Jesu! blifwe För mig af helig wigt, Och mig din Anda lifwe Till barnslig tillförsigt.

3. Fast jag & allt ej fattar Ditt underbara råd, Gif att för allt jag skattar Din san- ning och din nåd, Mitt hjerta rätt ödmjukar För dig, som hjertat ser, Och fromt de medel brukar, Dem of till tröst du ger.

4. Gif att jag fast mig håller Wid dig i råd och dåd, Och ej med synd förwäller Miströstan om din nåd; Att i all nöd och wåda Jag må, till själens ro, Om ej din djuphet skåda, Likwål din kärlek tro.

5. Och när, uti mitt sista, Min tro på prof blir fatt, Låt mig det ljus ej mista, Som Angrar döds- lens natt; Låt än din kärlek wåra Ett faste för min tro, Så kan jag hådanskara Med tröst och sinnesro.

191. Miströsta ej, att Gud är god, När synden gör dig långse mod. För Gud hon är förhatelig, Men gif förtwiflan bort från dig, Och fall du Herra Gud till fot Med ödmjuk bön och redlig bot.

2. Ty Jesus, Guds enfödde Son, Är kommen ned af himmelsthron, Att hela våra samwetsfår. För sina barn och fosterfår Han sig i döden gif- wit har, Och all vår skuld på sig han bar.

3. Har du otaligt godt bortmist, Otaligt godt är dig förwist Förwärfwad af din Frälserman, Som seger öfwer döden wann. Den lag du brutit, har han fyllt, Och lidit hwad du har förskyllt.

4. Om du dig skiljt från Herran Gud, Med spyder mot hans helga bud, Och qwäljes utaf lagens bot: Hos Jesum får du säker bot. Guds wrede har han på sig lagt Och friden han dig återbragt.

5. Förskräckes du för ewig död, För satans wäld och afgundsglöd: Betänk, att Jesus nederlagt, Död, helswete och satans makt, Förwärfwat dig rättfärdighet Och Fadrens nåd i ewighet.

6. Om tron dig synes matt och swag, Dock tröst af Jesu kärlek tag: Att han, som tro i hjertat ger, Skall och fullborda den alltmer. En rykand' wete släcks ej ut: Den swaga tron när och godt slut.

7. Din bättring ofullkomlig syns; För Gud rättfärdig ingen finns. Gud gör din bot och bättring sann, Om du i trone håller an. Med Jesu skall du allt förmå: Hans löfte har du deruppå.

8. Är du Guds godhet icke wärd: Den är odig af nåd beskärd Din Jesus undfår syndare, Som äro rätt botsfärdige. Till honom fly! Gud är dig god, För hans förtjenst och dyra blod.

9. Om dig stor swaghet kommer på, Med trogen bön till Jesum gå: Hos Jesum finnes tröst och råd, Ty han är rik af makt och nåd. Sann läkdom, mot all synd och brist, Uti hans får du sinner wist.

10. Slätt ingen, utav Jesus kär, I himlen och på jorden är, Som glädja kan en sorgsen själ: I Christi är of ewigt wäl. Håll dig med tron wid honom fast: Har hjälper dig från all din last.

(J. Kolmodin.)

Sunnas som: Ps: 129 Jesu! gör mig så till sinnes ic.

192. Bort, mitt hjerta! med de tankar, Att från Gud du är utstött Håll dig fast wid Guds ords ankar Och blif ej i bö-

ien trött. Är du full med synd och skuld, Si,
å är Gud ewigt huld. Fast din synd förtjenar
nöden, Frälsar Gud dig dock ur nöden.

2. Adams barn, som andra alla Född i synd,
du föll med hast, Och, förledd att städse falla,
Sönt alltmer i synd och last; Men om du till
Herran styr Och din förra ondskas styr, Skall han
wist dig arma, swaga, Åter i sin nåd upptaga.

3. Du i Gud en Fader finner, Comi med oss
har tålmod. När i hjertat ångren brinner, Han
barmhertig är och god. Dmt han wårdnad om oss
bär, Will oss alltid wara när, Med sin nåd wårt
hjerta fredda, Med sitt ljus wår wandring leda.

4. Hör hans ord: "Så sant jag lefwet, Will jag
icke syndarns död, Utan att han alltid sträfwar
till att böda synden snöd. Sag en hjertlig glädje
får, När en själ, som wilse går, Will sig rätt till
mig omvända; Intet ondt skall henne hända."

5. Ingen herde kan så leta Efter ett borttap-
padt får. Kunde du Guds hjerta weta, Huru
ömt för dig det slår, Törstar, längtar innerlig
Efter den, som söndrat sig Från hans hjord och
får så säta, Skulle du af glädje gråta.

6. Ingen sjö så högt kan swalla, Intet djup
så grundlöst är, Intet regn så rikt kan falla,
Att det minsta likhet bär Med den nåd, som
Herren blid Oss bewisar allan tid, Helst då syn-
den will oss föra I förderf och oss förstöra.

7. Så war tröst och haf gladt sinne, Du min
själ, som ångslig går! All din sorg härwid
förswinne; Ingen nöd dig skada får. Dina
synders myckenhet Emot Guds barmhertighet
Kan ej liknas, icke nämnas: På dig will haf
aldrig hämnas.

8. Wore werlden af wår Herre Tusen gånger
flörre gjord, Och dess synder, större, smärre, Uti
tankar, werk och ord, Wore af dig alla slätt Of-

wade på många sätt, Kunde dock Guds nåd
släckas, Och hans kärlekseld ej släckas.

9. Ack, min Gud! låt samma nåde Alltid för
mig öppen stå, Att jag i min sorg och wåde
Gud! din godhet smaka må. Haf mig kär, och
uppväck mig; Att jag åter älskar dig. Låt du
Anda mig regera, Att jag aldrig syndar mera.

(Gerhard. P. Brask.)

Trones seger, förtröstan och wissbet om
syndaförlåtelse.

Slunges som: M:o 160. Hur kan och skall jag dig,

193. Jag wet på hwem jag tror, när mi-
na synders minne; Med ångrens
bittra qual, betungar själ och sinne: Botfärdig
nalkas jag min Gud, i Jesu namn, Och öpp-
nad ser för mig en Faders hulda famn.

2. Jag wet på hwem jag tror, när, modfärd och
förlägen, Jag saknar egen kraft, att gå den gods-
wägen: Med redlig bättringshåg min bön till Ge-
sum går; Och helighetens kraft jag af hans Anda får.

3. Jag wet på hwem jag tror, när werldens
lust och lycka Mig wilja söfwa in och i förderf-
wet rycka: Jag Jesu warning hör, och wandrar i
hans spår; Och så med heligt mod i frestelsen består.

4. Jag wet på hwem jag tror, när lifwets gläbje
rymmer Och hjertat brista will bland oro och be-
kymmer; Jag mins hwad Jesus led; min själ och
måste så, Igenom swåra prof, in i Guds rike gå.

5. Jag wet på hwem jag tror, när dödfens
timma nalkas Och dagens beta qual i astom-
skuggan swalkas: Min Jesus i sin död har dö-
den bragt på fall; Han leswer, och min själ
med honom leswa skall.

6. Jag wet på hwem jag tror: men honom rätt
jag prisar, När jag mitt hjertas tro med werk och
gerning wisar; Ej ropar Herre blott, men Herrans
wilja gör: Blott så i Christi tro jag leswer och jag bör.

194. Till dig allena, Jesu Christ! mitt hopp står här på jorden. I all min wåda, sorg och brist, Är du min tillflykt worden. Du är till mensskor's frälsning sänd; För utan dig är ingen känd, Som kan af nöden hjälpa mig: Jag styr till dig; Du kan, du w. förlösa mig.

2. Min synd är stor och mycket swår, Att hjertat må förtwina; Men hela du mitt samwetsjär uti din döb och pina. I ångrens stund tillsäg mig huld, Att du betalt min syndaskuld, I farans stund, o Herre war Sjelf mitt förswar, Som du af nåd mig lofwat har.

3. Gif mig af din barmhertighet Den rätta christna trona: Att Gud, för din rättfärdighet, Mig syndare will skona, När öfwer allt jag älskar dig, Så ock min nästa såsom mig. Till lifwets slut din hjälp mig sänd, Din nåd gör känd, All satans list ifrån mig wänd.

4. Ära ske Gud, som från sin thron Till oss i nåd ser neder, Och Jesu Christ, hans ende Son, Som för oss alla beder, Och andan, som med ljus och frid Oss blifwer när i all vår tid! Ja, pris, o Herre! ware dig, Här timmelig Och sedan der ewinnerlig. (H. Thomæus.)

195. Jesu Christ! Till dig förwist Har jag mitt hopp allena. Jag tror på dig Så hjertelig; Förskjut ej mig, Din tröst mig ej förmäna.

2. Jag alltid will Dig höra till Och dig i församning dyrka. Lär mig, min Gud! Ditt helga bud; Låt nådens ljud Mitt swaga hjerta styrka.

3. Jag redo är, o Jesu kär! Att ewig tro dig lofwa, Dig sluta in uti mitt sinn', O Herre min! Med all din nåd och gåfwa.

4. Nu sannerlig Jag lemnar mig Allena i din wilja. O du, mitt stöd! Ej lust och nöd, Ej lif och döb Skall från din nåd mi- Klja.

5. I all min tid, Mitt hjerta frid, I dig, Jesu! njuter. Din ljufwa röst Uti mitt bröst En ymnig tröst Mot allt bekymmer gjuter.

6. I all min sorg Är du den borg, Der jag i ro kan wara: Ty den, du tar I ditt förswar Han trygghet har I allsköns nöd och fara.

7. I all min brist, O Jesu Christ! Till dig min blick sig wänder: Ty den, som är Dig, Jesu! när Och har dig kär, Allt till det bästa länder.

8. I jelp öf, o Gud! I dina bud Här wandra till sammnan, Att wi hos dig Ewinnerlig Må gladelig Så sammanleswa! amen. (H. Thomæus.)

Das. 32.

196. Säll den, hvars öfwerträdelse Den ewige förlåter! Säll den, som sin förwillelse bekänner och begråter, Och med ett hjerta utan flärd, I från en ond och syndig werld, Till Herran wänder åter!

2. Så länge jag min synd förteg, Förtwiflan hos mig rådde; Den suck, som från mitt hjerta steg, Till himlen icke nådde. Min mun war tygt, men ack! en röst, Förgäfwes tyttad, i mitt bröst, Mig brottet förebrådde.

3. O Gud! jag flydde till din famn, Och dig min synd bekände: Jag bad om frid i Jesu namn, Och friden du mig sände: Jag bad om nåd för I. su skull, Och nåden, ljus och fröjdefull, Mitt hopp å nya tände.

4. Och samma bön jag bedja will I all min tid med alla, Som dig i kärlek höra till Och dig i tro åkalla. De se din nåd hwar morgon ny, De hafwa frid, när stormar gny Och olycksböljor fröalla.

5. O Gud! hur ljuslig är den tröst, Som du mig låter smaka! Hur fällt att lysna till din röst Och werldens lust försaka! Du säger: "wan dra på min stig, Så skal min hand ledsaga dig Mitt öga på dig waka."

6. För lasten äro många qval Och många sorger satta; Men Herren skall de trognas tal Med ewig nåd omfatta. I fromme! höjer glädjens ljud Och lärer, under lof till Gud, Att rätt er sällhet skatta.

197. Wäl mig i ewighet! nu känner själ och sinne Tröst, sägnad, frid och ro; ty jag är uti minne Hos Gud min Frälsare, och ser mig njuta wißt En frukt af din förtjenst, o milde Jesu Christ!

2. Borthän, borthän från mig, med er fördömda flara, Synd, afgrund, djefwul, död! ty Gud will mig förswara: Han är med mig; hwem kan sig sätta emot mig? Han är den mig i-allt beskyddar wäldelig.

3. Han är den, som till nåd och barnaskap mig tagit, Af syndens band mig löst, ur nödens djup mig dragit. Härefter lär mig, Gud! min lefnad ställa så, Att jag i tro och hopp och kärlek lefwa må.

4. Gif att jag alltid må i dina budord wandra, Och, hwad ej dig är täckt, med allo slit förändra. Hjelp, att jag hålla må för all min lust och fröjd Din sanna fruktan, och så lefwa ewigt nöjd.

(Liskovins. Peträus.)

198. Jag tackar dig, min högste Gud! För nådeordets fröjdeljud, Hwaraf mitt hjerta gläder sig, I all ansäktning stadelig.

2. Jag känner nu din Andas tröst, Som gju- ter frid uti mitt bröst Och mig förwisar om din nåd, Fast jag har brukat öfwerdåd.

3. Af sådan nåd jag fröjdar mig Och ödmjukt Herre! tackar dig, För det din kraft så wälbe- lig Uti min swaghet styrker mig.

4. Din nåd föröka, Gud! i mig Och led mig på din wiljas stig. Mitt lifslopp du bäst styra kan, Ut det förargar ingen man.

5. Gif stadig tro och kärlek ren, Gif att jag ej är tög och sen Till bot och bättring och att jag Bededer mig till dödsens dag.

6. Du satans list ifrån mig drif, Mig upp håll till ewigt lif. En salig ända mig bestå Och låt mig blifwa der du är.

7. Då skall jag, för din himlathron, Loffsjunga dig med högre ton. O du, som högste Fadren är Gif hwad ditt barn af dig begär. (J. Svedberg)

4) Nya Födelser.

199. O Gud! ditt rike ingen ser Och ingen blir derinne, Ut hwilken din Anda ger Ett menlöft barnafinne, Som köttsligt wett Ej hört och sett, Du har åt de förwarat, Som, from och ren, I nådens skå Ser himlens råd förklaradt.

2. Ett jordiskt finne tryckes ner Af egen tyngd till jorden; Och den, i Gud ej lefwer mer, - Är då i synden worden. Begärens brand tar öfver hand, Der Andans lif ej wäckes; Den brant ut, Och blir till slut En eld som aldrig släckes.

3. Jag will; men, Gud! hwad mäktar jag Så oren och så bräcklig? Å! utom dig är kraften swag; Och wiljan otillräcklig. Det, som är fött Af kött, är kött; Men det (så sjelf du säger) Är anda, som Af Andanom Sitt lif allena äger.

4. Mig då, o Gud! din Anda gif, Som frödens lust kan döda Och till ewinnerligt lif nytt min anda föda. För tro och hopp Han låter opp De himlaportar klara; För öfwermod För kött och blod, De skola slutne wara.

5. Men alle äro barn af dig, Som af din Anda drifwas; Och är jag barn, så skall och mitt Det goda arfwet gifwas. Bland sorg och brist Sag då förwist Min tröstekälla finner Själaro, Uti den tro, Som werlden öfwer

6. Som dagg, af morgonrätnan född, Sines frukt och flöda; Naturen skall, af nåd

g för allt godt bemöda, Med hågen bytt, Med
rtat nytt, Ny hörsamhet och lydnad Förblifwa
U Mitt barnakall, Och helighet min prydna
7. Snart får jag skåda hwad jag tror: Bör jag
böden bäfwa? Nej! Kristus i mitt hjerta bor;
in lesver, jag skall leswa. Nytt kreatur, Af
ids natur. Sag är delaktig worden, Och har min
jd I himlens höjd, Fast ännu stadd på jorden.
8. Wälsignad ware Gud, som har Dö födt
nytt till lifwet, Och oss en ewig mildrik Far
Jesu Christo blifwet! Med honom wi Dö
le bli Medarswingar i hoppet, Till himlens
När, i sann tro, Wi här fullborde loppet.

5). Rättfärdiggörelsen.

00. Swiflan ur min själ förswinne: G:
wigt trosfast Herren är. Om hans
lba faderssinne Anden kraftigt wittne bär.
U en själ, som troget beder, Skådar han med
lthet neder. Fast jag idel skulder har, Är
n dock min Gud och Far.

2. Han i nåd för mig will ömma: Hwilken kan
laga mig? Hwilken wågar den fördömma, Som
n kallat har till sig? Om mig syndens minnen
iarta, Gud är större än mitt hjerta. Han min
ogna suckan hör. Och af nåd rättfärdiggör.

3. Jesus sig för mig utgifwit, Och är genom
ona min; Af hans blod, som gjutet blifwit,
lödar mod i hjertat in. I hans ewiga försoning
kann jag tillgift och förskoning. Nådens dom
ar redan sagd, Innan werldens grund blef lagd.

4. För vår synd han dödad blifwit, Och för
är rättfärdighet Han uppstånden är till lifwet
enom Fadrens härlighet. Nu hos Fadren i det
ga Skådar han med nådigt öga Till den werld,
n frälsat har, Och är ewigt vårt förswar.

5. Sag i denna tro förblifwer, Lyfter glad

mitt hufvud opp, Om ock allt mig öfvergifwa
Swiker icke tronens hopp. Ingen motgång,
gen lycka Skall ur Jesu famn mig rycka. Han
är min i lust och nöd, Han är min i lif och dö.

6) Den dagliga Förnyelsen, under bö-
waksamhet och strid mot andeliga fiender
Sjunges som: Nr:o 166. Gud, min Gud, som dig

201. Skapa i mig, Gud! ett hjerta
Som är heligt, godt och reat
Och med dig i fröjd och smärta. Dupplösliga
förent. Lär mig onda lustar qwäfwä Och mi
kött och werld så stäfwä, Att, i tankar, med
och ord, Blott din wilja blifwer spord.

2. Gif mig en förnyad anda, Som i dig be-
ljus och ro, Och, ehwad-mig står tillhanda, Be-
drig wacklar i sin tro, Men, beständig i din fröjd
tan, Nöjd och tålig wid din tuftan, Glad och tade-
sam wid din nåd, Hwilar trygg wid dina råd.

3. Många skulder mig belasta, Många brott
mot dina bud: Wårdes dock mig ej förkasta Från
ditt ansigte, min Gud! Du, som, rörd af wår
elände, Enda Sonen till oss sände, Att borttaga
syndens skuld, Gode Fader! war mig huld.

4. Gif, att jag ej mer må skilja Mitt begär från
ditt behag. Helige, som ser min wilja! Gif din
Anda från mig tag. Mig han tro och hopp skall
gifwa, Mig till helig kärlek lifwa, Då mitt hjerta
ta öppnar sig För den nåd han bjuder mig.

5. Skall bland sorger nöd och wåda Detta hjerta
ta. pröfwäs än, Herre! mig med kraft benåde.
Trösta med din hjelp igen. Om jag stapplar
räck mig handen, Och den gode, milde Anden, Ut-
pehålle mig, hwar stund, I din dyra nåds förbund.

202. O Gud! som äfwen räckt din hand
Hjelp, att jag aldrig, skild från dig, Nå
pa bort den rätta stig.

2. Lång wäg att wandra jag ej har; Men wigtigt är hwart steg jag tar. O Herre! war mitt ljus och stöd: Jag ser för mig bad' lif och död.

3. Ett är nödwändigt, har du sagt, Och det uppå mitt hjerta lagt. Hjelp, att jag städs betänker det, Och trofast går i Jesu siät.

4. Min kraft, o Herre! är för swag, Att göra efter ditt behag; Men om jag gör det jag förmår, Jag af din anda bistånd får.

5. Må jag blott söka det du will! Så faller mig allt annat till; Och, då jag teswat, som jag bordt, För mig du öppnar himlens port.

6. Du gode Gud! uppvärm mitt bröst, Blif mitt beskydd, mitt hopp, min tröst. Om hela werldens byggnad brast, Du klippan är, som dock står fast.

203. Hjelp mig, Jesu! troget wandra På den wäg du anbefallt: Att, som mig jag älskar andra, Älskar dig utöfwer allt. Gif, att jag din röst må höra Och din wilja gerni göra.

2. Hjelp mig, Jesu! tåligt lida Pröfningens och sorgens slag, Och med stilla hopp förbida Frälsningens och glädjens dag. Låt mig, under all min smärta, Uga dig uti mitt hjerta.

3. Hjelp mig, Jesu! from förtrösta På din sanning och din nåd, Och, bland dina återlösta, Fröjdas af ditt kärleksråd. Låt min tro allt mera stärkas, Och på-goda frukter märkas.

4. Hjelp mig, Jesu! hjelp mig fara Sist från denna werld i frid, Och, bland dina helgon, wara Der du är, till ewig tid. Der, i salighet och ära, Skall jag ewigt lof dig bära.

204. Jesu! du min fröjd och froming, All min glädje och min tröst! Wärdes nådigt till mig komma Med ditt ord, din ljuswa röst. Kom, o Jesu! blif mig när, Låt mig blifwa der du är.

2. Jesu! låt mig städsse börja I ditt namn, allt

hvad jag gör, Att jag måtte framgång spörja,
Och så sluta, som jag bör. Kom, o Jesu! blif
mig när, m. m.

3. Alla mina ord och tankar, Jesu! låt behaga
dig: Laga att jag slitigt samkar Det som ewigt
gagnar mig. Kom, o Jesu! blif mig när, m. m.

4. När jag lägger mig att sofwa, Skydda
mig, o Jesu! mild. När jag uppstår, låt mig
lofwa Dig, och war ej från mig skild, Kom, o
Jesu! blif mig när, m. m.

5. När jag slutar mina dagar, Låt mig roligt
somna in; Ste det, när dig helst behagar, Blott
jag ewigt blifwer din. Kom, o Jesu! blif mig när,
Låt mig blifwa der du är. (J. Arrhenius.)

205. Jesu! du, som själen spisar Med ditt
ord och nåd bewisar! Allt godt fin-
ner jag hos dig. Blif, o Jesu! städs hos mig.

2. Sannt är, när jag will. besinna, Kan jag
mig ej wärdig finna; Men jag hoppas uppå dig.
Blif, o Jesu! städs hos mig.

3. Blif mig när, ty jag är swager, Att ei
fatan mig bedrager! Ty jag hoppas uppå dig.
Blif, o Jesu! städs hos mig.

4. Låt den onde från mig wika, Kött och
werld mig ej beswika! Ty jag tröstar uppå dig.
Blif, o Jesu! städs hos mig.

5. Fastän jag i synden swäfwat, Ofsta mot
din wilje sträfwat, Jag ej mer förgäter dig.
Blif, o Jesu! städs hos mig.

6. Intet skall mig här förderfwa, Himmelri-
ket får jag ärfwa; Ty jag hoppas uppå dig.
Blif, o Jesu! städs hos mig.

7. Wårdes, Jesu! när mig blifwa Och allt
ondt ifrån mig drifwa; Ty jag håller mig till
dig. Blif, o Jesu! städs hos mig.

8. När du, Jesu! hos mig blifwer, Och din
Andas nåd mig gifwer, Si! då har jag allt i
dig. Blif, o Jesu! städs hos mig.

9. Då får jag också salig fara Andtlig till din englastara Och der ewigt prisas dig. Blif, o Jesu! städs hos mig. (J. Arrhenius.)

206. Hvad godt kan jag dock göra Af egen kraft och råd, Om Gud mig ej vill föra Allt med sin Andas nåd! Ly led mig med din staf Min Gud af nåde riker! Att jag dock aldrig wiler Från rätta vägen af.

2. Lär mig att, skild från werlden, Min väg ensfaldigt gå! Ej wara träl af werlden, Men bruka henne så, Att jag ditt rike bär Uti min själ med trona, Så skall du mig wißt skona, Fastän jag syndig är.

3. Lär mig det onda dämpa, Det goda efterstå, Och mot allt uppsåt kämpa, Som dig ej täckas må; Men göra godt hwar man Och oförtröttad söka Ditt rike att föröka, Så widt jag nånsin kan.

4. Låt mig ej bli förmäten, Om lyckan tages till, Men werlden bli förgäten, Som mig förföra will; Att jag, i trone säst, Kan bedja, trygg och glad der, Mitt Abba käre Fader, I motgång aldramest.

5. Lär mig din rena lära Rätt fatta och förstå, Den i mitt hjerta bära, Ej wila derifrån: Att jag, med verk och sunn, Din Sabbat helig håller Och helar hwad mig wäller I Zions helsobrunn.

6. Lär mig och rättsligt wörda Föräldrar, I sörwerhet; Ej tynga näskans börda Med orätt och förtret. O Herre! wärdes mig Med dine hjälps utrusta Emot all köttslig lusta, Som skiljer mig från dig.

7. Från girighetens snara Och allt bedrägeri Fråls mig, och från den fara, Som tungan för uti. Ej låt mig, Herre kär! Min nästas gods begära; Du kan mig dock beskära Hwad helst mig nyttigt är.

8. Låt tron uti mig verka Hwad jag mig tager för, Att man må kunna märka Hwad tro och kärlek gör. Hjelp mig i denna werld Dstraffligt lefwa kunna, Så skall du, Gud! mig unna En salig hädanfärd. (G. Ollon.)

Gjunges som: No 160. Hur kan och skall jag dig, icke

207. **D** Gud, o Gud så from, Du som
din nåd oss lofwar, Och af des
rikeedom Och med allt godt begåfwar! Negera du
mig wäl Och låt uti mig bo En obefläckad själ,
Godt samwet och ren tro.

2. Gif att jag gör med flit Allt det som mig
tillhör Och i din Andas nit Min kallelse utför.
En tid, som flyr så snart, Mig wisligt nyttja lär.
Och gif en lycklig fart Ut allt hwad nyttigt är.

3. Mitt tal det falle så, Att jag det kan för-
swara; Kåfånglig ord ej må Ifrån min mun utfara:
Men, när jag tala bör, Hjelp att jag talar rätt;
O Herre! tungan för Och lär det bästa sätt.

4. Om någon farlighet Sig och emot mig
faller, Så gif frimodighet, Att hon mig icke
faller. Hjelp att jag, af din nåd, Med sakt-
mod segra må, Och när jag tar swar råd, Låt
mig dem af dig få.

5. Låt mig med hwarje man I frid och en-
drägt blifwa, Så widt en Christen kan. Will
du mig något gifwa Af werldens gods och guld,
Som rättwist wär swas kan, Låt mig bli dr-
mom huld Och skada ingen man.

6. Skall jag i werlden här En-bögan lifstid
winna Och, genom mång besvär, Till ålberdomen
hinna, Gif tålmod: din hand Mig lede, hwart jag
går, Att jag och bära kan Med äran min grå hår.

7. Hjelp att jag somnar in På Jesu döb och pi-
na, Låt själen wara din Och komma till de bi-
na. Gif trötta benen ro I mina faders graf,
När jag i leswand' tro Från werlden wandrat af.

8. När du af jordens sand De döda will upps-
wäcka, O! wärdes då din hand Och till min graf
utsträcka. Låt klinga mig din röst, Och wäck
nig gläder opp; Förläna ewig tröst, Förena
själ och kropp.

(Heerman Arrhenius.)

Sjunges som: No: 41. För tidens korta qval och fröjd ic.

208. Till dig jag ropar, Herre Christ!
Min suckan värdes höra. Gif
mig en tro, som kan förwist, Mitt hjerta sa-
liggöra. Jag sätter all min lit till dig Och till
din stora nåde. I allan wåde Din Ande styrke
mig Och till det bästa råde.

2. Jag beder dig, o Herre Gud! Att mig ett hopp
du gifwer, Som, bland allt werldens smädeljud, På
stem ej nånsin blifwer. Då kan till dig jag ståda
öpp Ur all min nöd och fara, Tålmodig wåra,
Fullborda wäl mitt lopp Och gladligt hädanfara.

3. Förlån att jag, af hjertans grund, Må prof
åt nästan gifwa, Af christlig kärlek hwatje stund,
Och i din frid få blifwa: Gif nåd, att, Himlasa-
dren lik, Jag älskar och ordännet, Och så bekänner
Den Gud, som kärleksrik Sin sol för alla tänder.

4. Låt ingen lust, ej heller nöd, Så stor mig
nånstug hända, Att, fast det gällde lif och död, Den
kan mig från dig wända. Låt ingen ting mig bli så
får, Som mig kan från dig draga Och kan förswa-
ga Mitt hjertliga begär Att endast dig behaga.

5. Här står jag i en andlig strid, Som gör
mig sorg och wände. Kött, werld och satan in-
gen frid Ut hjertat lemna mände. Ty hjälp och
styrk min skröplighet: Jag måste eljest falla, O
Gud! med alla; Ty gör barmhertighet! Dig will
jag ståds åklla. (P. Speratus.)

209. Nu skall ej synden mera I träl-
döm hålla mig: Gud! du skall
mig regera, Ty jag tillhör dig. Min synd jag
ångerfull Har inför dig begråtit; Och du har
allt förlåtit För Jesu Christi skull.

2. Jag will, i fröjd och smärta, Nu wåra din, o
Gud! Och med ett helgadt hjerta Utlyda dina bud.
Ja, wiljan, Gud! du ser, Men kraften är så ringa:
Hur kan jag lustan trimma. Om du ej bistånd aet?

3. Ty skall jag, alla dagar, Om hjelp anropa dig. När köttet mig förswagar, O Herre! styrk du mig. Din nådes hand mig rädd, Att jag mot synden kämpar, Att jag dess wälde dämpar Och blir allt mer dig tåck.

4. När jag i bönen trägen, I striden trofast är, Jag wandrar trygg den wägen, Som till ditt rike bär. Mitt kors är ofta tungt Och mången sorg mig kränker, Men jag på målet tänker; Och hjertat warder lugnt.

210. Waka, själ! och bed, Och till strids dig red. Råds, att frestarn låger snaran, Der du minst förmodar faran: Sådän är hans sed. Waka, själ! och bed.

2. Uti lustans spår Smygande han går, Wännens röst han efterapar, Sig till ljusens engel skapar, Till dig snård han får, Uti lustans spår.

3. Under werldens larm, Wägen till din barm, Som en listig orm han hittat, Och med slärd och otro smittat Hjertat i din barm, Under werldens larm.

4. Waka, bed, min själ! blif ej köttens träl Och låt werlden dig ej köpa; Hwad dess barn så efterlöpa, Är ett flyktigt wäl. Waka, bed, min själ!

5. Glädjen flyr sin kos; Nöjet är en ros, Som med sagert sken dig dårar, Men dig, när hon brytes, sårar, Wisnande derhos. Glädjen flyr sin kos.

6. Lyckans falskhet känn: Bäst hon smilar än, Ditt Urie-bref hon skrifwer; Soabs lyfkar dig hon gifwer, Dräpande sin wän. Lyckans falskhet känn.

7. Hwad är ärans präl? Wilt i gyllne skål; Dand, som törsten icke släcker; Resekost, som icke räcker Fram till resans mål. Hwad är ärans präl?

8. Ull! i tidens haf Får det allt sin graf, Eft Ggyptens resenärer; Men det hopp, som hjertat närer, Skall ej gå i qwas Uti tidens haf.

9. Se det goda land På den andra strand, Dit Guds folk, igenom strider, Genom haf och

Äknar, skrider Wid sin Josue hand. Öf det goda land.

10. Ufswet ej förspill, Som dig hörer till, Endast du will bedja, waka, Werlden och dig sjelf försaka, Jesum följa will. Ufswet ej förspill.

11. Waka, bed och strid, An en liten tid. Snart ditt Canaan skall hinnas, Kronan räckas, palmen winnas I en ewig frid. Waka, bed och strid.

211. Upp, Christen! upp till kamp och strid; Med Andans kraft dig rusta, Mot föttet och en farlig tid, Mot werlden och dess lusta. Den ej med allwar kämpa will, Han hörer ej den Herren till, Som segert oss beredde.

2. Är mödan tung och striden swår, Dess större lönen blifwer. Med hwarje framgång, som du får, Ny kraft dig Herren gifwer. För den, till Gud om bistånd flyr, Bli segren wiß, om också dyr, Och ljuf, ju mer den kostat.

3. Betänk: om dygden rosor blott: Uppå sin bana strödde, Hon ägde redan här sin lott, Hon då, som nöjet, dödde De törnen, hon på wägen får, Försakelsens och smärtans tår, Bli perlor i dess krona.

4. Här gäller lif, här gäller döb: Och, will du lifwet winna, Så strid! i Gud, som striden böb, Du hjälpen och skall finna. Men styr du mödan, seg och swag, Så förestår dig nederlag, Och fångenskap och böden.

5. Tag trones sköld, bind Andans swärd, O Christen! wid din sida, Och gack, att så, mot fött och werld, Med heligt allwar strida. Den intill böden trofast är, Han en gång lifsens krona bär, Som Herren Jesus gifwer.

7) Benådade Christnas frid, sällhet och åliggande.

212. Har jag nåd hos Gud i höjden, Har jag i mitt samwet frid, O hur

lätt jag umbär fröjden Af en yr och fåfång tid!
 Ingen önskan står mig åter, Ingen sorg mitt
 lugn förstör; Ty af Jesu mun jag hör: "Dina
 "synder jag förlåter; Mig, min vän! ditt hjer-
 "ta gif, Och du har ett ewigt. lif."

2. Dig, min Gud! iag hjertat gifwer, Nu från
 syndens bördan fritt: Ditt i lif och böd det blifwer,
 Och i ewigheten ditt. Nöjen! Lycka! usla brun-
 nar! I kugswalen ej min själ; Jesus mig ett
 högre wäl, Mig en bättre tröst förunnar: Han
 min själ rätt örbilagör Och till lifsens källa för.

3. Nu det mig bekymrar föga Hur mig werlden
 dömma will: Witnet har jag i det höga, Witnet,
 som jag wäbjar till. Men för mina brister mirnas;
 Gud min tro och bättring ser: Med hans hjelp skall
 jag allt mer Wakande och trogen finnas, Huggas
 i all nöd och strid Af hans Andas fröjd och frid.

4. Jesu! jag af din förening, Har, i allt mitt
 lefnadslopp, Själens ljus och hjertats rening,
 Samwetsro och saligt hopp. Dolda skiften mot
 mig ila: Men den frid, i dig jag fann, Ingen wer-
 ling lida kan; Denna själens sabbatshwila Helga
 skall min wandringsstig Och till himlen följa mig.

Sjunges som: N:o 8. Dig allena ware ära n.

213. Jesus är min vän den bästa, Hvil-
 lens like aldrig är; Skall då jag så
 med de fleste, Öfwergifwa honom här? Ingen skall
 mig kunna stilja Ifrån den mig har så kär; En
 skall vara begges wilja Alltid här och ewigt der.

2. Han har döden för mig lidit, Ingen skall
 fördömma mig: Hos sin Fader för mig bebit,
 Det mig gagnar ewiglig Ho är då, som will
 förklaga Den han sjelf utkorat har? Ho will i-
 från honom draga Den han har i sitt förswar?

3. Jag är wif och derpå liter, Swarken lif ei
 beller död Mig ifrån min Jesu sliter: Englar, böj-
 het eller nöd, Djuphet eller annat mera, Ware

Fommand' eller när, Skall mig från Guds kärlek föra, Som i Jesu Christo är. (J. Arrhenius.)

Sjunges som: N:o 70. Helt, Jesu! röst och hjerta r.

214. **J**esus är mitt lif och helsa, Jesus är min nådastol, Jesus är min sköld och sol! Han allena kan mig frälsa, Mig hans kärlek nåd beskär, Jesus högst mitt goda är.

2. Utan Jesus jag förderfwas, Utan Jesu nåd-
besten, Är mig allt till ångst och men; Trones
lif kan ej förwärfwas, Om ej Jesus kraft be-
skär, Han som allt mitt goda är.

3. Har jag Jesum i mitt hjerta, Si, så har
jag glädjen all, Den mig ewigt hugna skall!
Jag ej fruktar någon smärta, Medan Jesus är
mig när, Och mitt högsta goda är.

4. Derför jag och mig förlåter På dig, Herre
Jesu Christ! Emot synd och satans list. Mig
till nåd du tagit åter, Mig ditt blod gör ren
och skär, Du mitt högsta goda är.

5. Jesu, hjertats glädjekälla! Du är genom
trona min, I ditt Lod är jag och din. Mig
ej kött och werld, skall falla, Eller hela mörk-
sens här. Jesu! du mitt goda är.

6. Din, min Jesu! will jag blifwa Här i tid
och ewigt der, Ty du är min Jesus kär. I
min död skall du mig lifwa. Jag för ingen rä-
des här. Jesu! du mitt goda är.

7. Jesus är mig allt i ää, Jesus bor uti
min själ, Uti Jesu är mig wäl, Jesum will
jag stads åkalla, Jesum jag i hjertat bär, Je-
sus allt mitt goda är. (J. Crönström.)

215. **J**esus allt mitt goda är, För mig har
han sig utgifwit; Honom will jag
blifwa när: I sin bok har han mig skrifwit. Annat
allt förgångligt är; Jesum will jag hafwa kär.

2. Jag ej frågar efter gull, Efter höghet och
stor ära. Gull och ära är än uull: Så

höghet rättsligt bära. Det och snarligt allt för-
går; Ewigt Jesu nåd består.

3. Han är min förnöjelse, Han är ämnet för
min längtan, Lindrar hjertats qual och we, Stil-
lar själens törst och längtan. Här är allt be-
mängdt med pust: Jesus ger den rena lust.

4. Bort, o werld! med ditt försåt, Du som nedi
afgrund förer! Bort med allt ditt gods och ståt, Du,
som mången själ förstörer! Aldrig gör du mig för-
nöjd; Jesus är och blir min fröjd. (J. Arrhenius.)

216. Jesus är min hägnad Och mitt hjertas
fägnad: Jesu! hör min röst. Efter
dig jag längtar, Blott till dig jag trängtar: Ty
du är min tröst. Du, Guds Lam! På korsets stam
För mig låtit blodet rinna, Och din kärlek brinna.

2. Synden mig försträcker, Som Guds wrede
wäcker Mot mig usla mull. Ack! jag må wäl
qwida, Mina händer wrida: Gud! förlåt min
skuld. Jesu blid! Gif mig din frid: Du som
led hwad jag förskyllde Och Guds lag uppfyllde!

3. Jag på Christum bygger, Dersför blir jag
tryggen Och från synden fri. Satan jag ej sa-
sar, Huru han ej rasar; Jesus står mig bi.
Fastän synd, Den swära tyngd, Tycks mig wil-
ja nederstjelpa, Kan dock Jesus hjälpa.

4. Wid min Jesu sida Skall jag framgent
strida Emot kött och werld. Emot syndens lusta
Skall jag mig utrusta Med hans Andas swärd.
När Guds makt Om mig har wakt, Synd och
satan måste wika, Kött och werld tillika.

5. Allt hwad werlden lofwar, Swarmed den
begäfwar, Ura, pris och gull, Jag ej eftertraf-
tar, Jag det icke aktar Mer än stoft och mull.
Innan kort Det hastar bort: Jesus ewigt hos
mig blifwer, Och mig lifwet gifwer.

6. Möda, sorg och tårar, Allt hwad hjertat så-
rar, Synd och hödsens qual, Skola mig ej skilja,

Not min Jesu wilja, Från Guds barnas tal.
Derom jag, så natt som dag, Till min Gud
min sukt will sända Till min wandrings ända.

7. Andre högt må sika; Mig må lydan swi-
ka Ur så Guds behag. Han wet wäl mitt bäs-
sta; Jag mig blott will fästa Hardt wid Her-
rans lag. Jag är nöjd, Allena höjd Till min
Jesum. Wid hans sida Will jag nåd förbida.

8. Nu all sorg jag kastar, Som min själ belastar,
Jesu! uppå dig. Du för mig wäl förjer, När som
dagen börjar, När den slutar sig. Med ditt blod Du
mild och god, Mig från syndens smitta twager Och
mig till dig tager. (Franke. Schmedeman.)

Stunges som: No 129. Jesu! gör mig så till sinnes ic.

217. Kom, min Christen! Gud till ära,
Kom och hör hwad Herren talt.
Du skall här så nogsam t lära, Hwem till nådes-
barn han walt: Ho bekänner med sin mun Je-
sum och, i hjertats grund, All sin frid af ho-
nom äger, Och så gör som Herren säger.

2. Salig den, som ödmjuk leswer, Den som
andligt fattig är, Och sitt hjerta ej förhäfwer
Af de gåfwor, Gud består; Utan Gudi äran
ger Och sin egen ringhet ser: Han Guds rike
öppet finner Och en ewig ära winner.

3. Salig den, hwars trohet pröfwas I bekym-
rens tunga lott, Men hwars hjerta mest bedröfwas
Öfwer sina fel och brott. Till den Gud, som allt
förmår, Ej hans sukt förgäfwes går: Wist skall han
hugswalad blifwa; Fröjd skall Herren honom gifwa.

4. Salig den, som i sitt hjerta Ur saktmodig,
from och god; Som i glädje och i smärta Bär sitt
jemna, lugna mod, Utan flärd och ränker är,
Aldrig harm och afund när: Han, i frid med sig
och andra, Glad sin werld skall genomwandra.

5. Salig den, sin lust ej sinner I wår werlds
fåfänglighet, Men af helig åtrå brinner Ester

Efter himmelskt lif och ljus: Hans begär skall ej förwillas, Men hans trogna längtan stillas.

6. Salig den, som för de arma Ett medlidfamt hjerta bär, Tröttnar ej att sig förbarma Sverden som nöpställd är, Men, på himlasfadrens sätt, gör den trycktes hörda lätt: Han skall sjelf, i nödens timma, Guds barmhertighet förnimma.

7. Salig den, som ren och tuktig Uti ord och gerning är; Den som, waksam och gudfruktig, Segrar på sitt kött's begär. Med ett samwet utan fläd, Skall hans anda, Gudi täck, Dagligt helgas till den fröjden, Att få skåda Gud i höjden.

8. Salig den, som will befrämja Samdrägt, enighet och frid, Lifwar kärlek, stiftar samsja, Dwaßwer hat och dämpar strid, Knyter skilda wänners band, Ut en owän räcker hand, Icke wredgas, icke hämnas: Han Guds eget barn skall nämnas.

9. Salig den, som tåligt lider För det rätta oförrätt Och, om än hans hjerta swider, Dock ej byter handlingssätt, Altid håller fanning kär. Och des nöjda offer är: Gud skall sjelf hans sak utföra, Himlen honom skall tillhöra.

10. Jesu! gif, att denna lära, Skrifwen i ett helgadt bröst, Bli min lefnads ljus och ära, Bli mitt hjertas fröjd och tröst; Och med denna salighet, Som, för tid och ewighet, I ditt ord dem trognom lofwad, Jesu! låt och mig begåfwas.

11. Lär mig föra helig wandel, Ålsta tuft och nykterhet, Wisg uti all min handel Kärlek och rättfärdighet, Leswa ödmjuk, stilla, nöjd, Under korset tåligt böjd: Ja! din Anda mig förlåna, Att jag dig må ewigt tjena. (Heerman. Svedberg.)

Sjunges som: No: 38. Store Gud! mitt hjerta lär icke

218. Du, som fått en christens namn Dig till tröst af honom bära, Som dig öppnat nådens samn Och dig leder med sin lära! Höj din

siäl med tillförsat. Piut din ~~...~~ din siäl

2. Gläd dig åt ett dopsförbund, Söm din tro till lydnad böjer, Och ditt hopp, i nödens stund, Sver tidens gränser höjer Till ett arf, som ewigt är Och af nåd dig gifwes der.

3. Gläd dig åt det dyra blod, Som dig wäg till himlen banar: Ut en Gud, som, wis och god, Dig till tro och bättring manar, Att, från syndens bojor fri, Finna nåd och lycklig bli.

4. Gläd dig åt en mild Försyn, Den du dagligt ser och röner. Gläd dig, att den höga Syn Öppnar sig för dina böner, Då din suck från jorden går Till din Gud, som allt förmår.

5. Gläds! men lär att Herrans röst Med ett renadt hjerta lyda, Att den tro, som ger dig tröst, Med en helig wandel pryda, Troget följa Jesu spår, Trygg du då till målet går.

6. Känn din pligt, att göra godt, Bakamt mot begären frida, Mildt förlåta andras brott, Ömt hugswala dem, som lida, Willigt ge den swaga stöd, Nöden tröst och hungren bröd.

7. Hög till Gud ditt hopp och lär Att din fröjd i honom finna. Eifwets mödor och beswår Wid ett högre ljus förswinna, Då ditt hjerta renadt är Och af Gud sitt allt begär.

V. Christeligt Sinne och Förhållande.

A) I Allmänhet.

1) Förhållandet till Gud.

Kärlek, Wördnad, Tacksambet.

Sjunges som: No: 200. Twiskan ur min själ förswinne ic.

219. Gud! fullkomlighetens källa! Du, som idel kärlek är, Och kan ensam tillfredsfulla Själens trängtande begär! Wårdes sielf mitt hjerta rena, Lär mig blifwa

mid det ena, Att i kärlet dyrka dig, Du, som först har älskat mig.

2. Ej min tanke djupet hinna Af din kärlek, ej dess höjd; Men mitt hjerta rördt den finner I wälgerningarna röjd: Swart mitt öga sig och wänder, Hwarje werck af dina händer Den sköna påskrift bär: Gud en ewig kärlek är.

3. Gud! i dig jag lefwer, röres, Är af dig allt hwad jag är. Tanken, som till himlen föres, Hjertat, som dess frid begär, Allt hwad godt, jag ägt och njutit, Af din nådes brunn har slutit. Skulle jag ej älska dig, Som så högt har älskat mig?

4. Jesu blod, som för mig runnit, Ljuset, lifwet i min själ, Barnskapet, som jag wunnit, Hoppet om ett ewigt wäl, Anden, som rättfärdiggör Och på lifsens wäg dig förer; Allt ju ropar högt till mig Älska Gud, som älskat dig.

5. D! hur skall jag wedergälla Allt det goda som utgår Af din kärleks rika källa? Njuta det jag blott förmår. Dock om wisligt jag anwänder Skänkerna af dina händer, Du ej mer af mig begär, Du, som idel kärlek är!

6. Lifwa sjelf mitt kalla sinne, Att dig älska öfwer allt. Werldens retelser förswinne För det goda, du befallt. Ware kärlek, tro och lydnad Ewigt själens sanna prydnad! Ware du min själs begär, Du, som idel kärlek är!

7. Jord och himmel må förswinna, Må försmåta själ och kropp; Salig dock jag mig skall finna, Om du är min del, mitt hopp. Dubbel salighet sig gjuter I det goda, som jag njuter, Då i tron jag älskar dig, Du, som först har älskat mig!

8. Gud! att jag dock älska kunde Dig så rent, så högt jag bör! Snart, ad snart den dagen stunde, Då jag dig, blott dig tillhör; Då jag, lystad öfwer gruset, Ser ditt ansigte i ljuset, Och ej stiljes mer från dig, Du, som ewigt älskar mig!

Slunges som: N:o 3. Dig skall min själ sitt offer bära icke.

220. Jag vill dig prisja, Gud, min styrka!
Jag vill dig ewigt hålla kär;
Jag allt och framför allt dig dyrka,
Skall ewigt bli min själs begär: Jag endast dig vill höra
till, Och wet, att du mitt bästa vill.

2. Hwi har ej förr min kärlek brunnit Till dig, som älskar mig så högt? Hwi har min själ så sent dig funnit? Hwi har hon sökt sitt wäl så trögt? När detta allt jag tänker på, Af blygd, o Gud! jag titta må.

3. Min tid förgick, mitt lif förtärdes, Ett rof för syndiga begär, Och mer och mer mitt hjerta snärdes I werldens nöjen och beswår: På willans stig jag yr och djerf, Så först wid branten mitt förderf.

4. Den sällhet, werlden gaf att skörda, War blott ett swelsullt slafweri; Men ljuf ditt ock och lätt din börda, Se'n du fråra synden gjort mig fri: Jag werldens bojer mer ej bär, Ett högre wäl min själ begär.

5. All jordens fröjd så snart förswinner; All ära wällust, rikedom, Om ock jag dem med möda winner, Så lemna de dock själen tom. Min Gud! jag finner blott i dig Den skatt, som ewigt hūgnar mig.

6. Gif, att, om den blott angelägen, Jag anses må allt timligt wäl Blott som en nödtorft under wägen, Blott som en pröfning för min själ; Men i det goda, som jag gör, En skatt, den jag ur tiden för.

7. Gif, att, i lif och död dig egnad, Till dig i tro och kärlek böjd, Jag må dig älska, Gud, min hägnad! Jag må dig prisja, Gud, min fröjd! Och sinna än i dig min tröst, När hjertat brister i mitt bröst.

Slungas som: N:o 5. We den, som säger: Gud ej är icke.

221. Af hjertat hafwer jag dig kär: Kom, milde Jesu! blif mig när, Och mig

med dig, förena; Ty, i den hela wida werld, Är idel oro, sorg och flärd; Men frid hos dig allena. Om än i qual min kropp och själ Förmågtade, är du likwäl Mitt hjertas tröst, min del, mitt allt; Dig har jag trygg mig anbefallt. O Jesu Christ! min Frälserman ;: Allena du mig hjälpa kan.

2. Ut dig, o Gud! som allt förnår, För hwad jag är och har och får Bör jag min tack hembära. Lär mig och nyttja, som du böd, Din nådestän till nästans stöd, Och, Herre! till dina ära. Allt gott, o Gud! du sjelf mig lär, Och rena du min själs begär, Och gör mig tålig och förnöjd Och öfwer jordens forger höjd. O Jesu Christ! ack, för din död ;: War du min tröst i all min nöd.

3. Sänd, Herre! dina englar ut, Att själen må, wid lifwets slut, Af dem till himlen föras; Och låt min trötta kropp i ro Sig hwila i sitt tysta bo, Till dess der din röst skall höras. Då skall jag, klädd i helig skrud, Med mina ögon skåda Gud; Och af hans nåd och härlighet Min fröjda i all ewighet. O Jesu Christ! ack, bönhör mig ;: I lif och död jag tillhör dig. (L. Laurinus.)

222. Till dig, som hjertat gläder, Och all dess tillflykt är, O Gud! jag tacksam träder Och dig mitt offer bär.

2. På mig din kärlek tänkte, Förrän jag tänkt på dig, Och mig-det lifwet skänkte, Hwar af jag gläder mig.

3. I dopet du mig sände. En Faders ömma blick; Och jag, som dig ej kände, I dig en Fader fick.

4. Jag af din godhet närdes, Besskyddad i din famn; Och mina läppar lärdes Utkalla Jesu namn.

5. I lifwets wår mig rörde Din faderliga röst; Den spåda suck du hörde, Som gick utur mitt bröst.

6. Men snart mitt hjerta, dåradt, För dig ej mera brann. Jag fann mitt samwet såradt; Min ofkulds luan förwann.

7. Ditt kärleksrop mig väckte; Din nåd mig återtog. Den handen, du mig räckte, Ur vilans djup mig drog.

8. Du gaf mig kraft att waka, Att wårda glädjens dag, Och lifwets sällhet smaka, I lydnad för din lag.

9. Med hwarje dag du gifwit Mig samma dags behof. Hwar timme tekyad blifwit Med nya kärleksprof.

10. Så under lifwets öden Din wård mig alltid följt. Du för ditt barn i nöden Ditt hjerta aldrig böljt.

11. Åh! må din kärlek blifwa En lärdom för min själ, Att dig sin dyrkan gifwa, Som wakar för mitt wäl.

12. Må mig din godhet lära Att, under tro och hopp, O Fader! dig till ära Fullborda wäl mitt löpp.

Das. 116.

223. O Gud! det är min glädje, Att mild du hör min röst. Du nådigt mig tillstådje, Hös dig att söka tröst.

2. Du nådigt wille höra Min suckan, då jag dig Ett offer tänker göra, O Gud, som hulpt mig!

3. Mig hade dödsens snara Dmsfattat hårdelig; Jag war i ångst och fara, Och mörkret omgaf mig.

4. Men då jag sökte Herran Och sade: Fräls min själ; Då war min Gud ej fjerran, Han halp mig snart och wäl.

5. I makt tillbedjanswärdig, Han är i nåd och stor Mot den, som är botfärdig Och uppå honom tror.

6. Han kan oss snart uppdraga Ur motgångs djupa grund, Och usla skona, aga, Allt ester sin miskund.

7. Mig är slift wedersfarit, En Gud på mig har tänkt, När jag i ångest warit Af sorger nedersänkt.

8. Min själ har Gud uttagit Från död, min fot från fall; Från tårar ögat twagit: Hans namn jag prisa skall.

9. Hur skall jag wedergålla All godhet, Gud mig gör? Jag kan ej rättsligt ställa Min wandel, som sig bör.

10. För Herran will jag wandra I tro och lydriad sann, Och ej hans wågar klandra, Fast sweke mig hwar man.

11. Jag will med glädje laga Den kalk, Gud skänker mig, Förbättras af hans aga Och wandra i hans stig.

12. Jag städse dig will tjena Och wörda dina råd. O Gud! bertill förläna Din Helga Andas nåd.
(H. Spegel.)

Lydnad för Guds wilja, och frimodighet
under hans beskydd.

Sjunges som: No: 33. Jag loffer mina händer in

224. Befall i Herrans händer Din möda och din wäg; Och, hur sig werlden wänder, hans ord i hjertat äg; Ty intet ord är gifwit, Så fast som Herrans ord, Och ingen gerning blifwit, Som ej i Gud är gjord.

2. För lycka, bröd och ära I denna werld, ej strid; Låt sorgen dig ej tåra För denna korta tid. Det är till andra strider Dig Herren kallat har; Det är för andra tider Han lönen åt dig spar.

3. Här gäller det att werka Hans verk, som dig har sändt, Och med hans Andas stärke Det lif hos dig han tändt. Här gäller det att söka Först hans rättfärdighet Och med all id föröla Hans rikes härlighet.

4. Så strid med helig iswer Mot mörker, synd och flärd, Och wet, att segren blifwer I Christi namn bestärd. I glädjen och i nöden Stå fast wid Herrans bud; Gör wäl, gör rätt, i böden: Det öfseja gör Gud.

5. Tro ej han löstet bryter, Tro ej han från dig flyr, Då stormen mot dig ryter Och dun-

dret kring dig gnyr: Han går på stormens vingar, Han far på dundrets wagn; Och själfwa skadan tvingar, Att tjena dig till gagn.

6. War trofast! natten dagas: Re'n purpras österns rand; Allt mörker skall förjagas Utaf den Starkes hand, Som, ur sitt tjäll, Orion Och morgonstjernan för Och nåden öfwer Zion I arlabaggen strör.

7. Alltså, Guds hjälp förbida, och räds ej menstfors hot. Är Herren på din sida, Ho kan dig stå emot? Sin kraft han dem förlänar, Som wandra i hans bud. Allt till det bästa tjänar För dem, som älska Gud.

Das. 91.

225. Säll du, som dig åt Gud betror, Och tröst till Herren äger! Uti hans wård du fredad bor, Du trygg och tålig fåger: "Gud är min tillflykt och min borg, På Gud mitt hopp jag bygger; Uti all fara, nöd och sorg, Hans sköld mig öfwerflygger." Säll du, som har I Gud din fröjd och ditt förswar.

2. I sina wingars skygd han skall Ditt stilla läger bädda, Och från försåt och olycksfall Hans trohet dig skall rädda. När, honom lydig, honom tåf, I hans beskärm du hwilar, Så häfwa ej för nattens skräck Och ej för dagens pilar. Tro hwad han sagt, Och frukta ej all mörkstens makt.

3. Om tusen wid din sida än, Om tiotusen falla, Du, frälsad från förödelsen, Skall glad din Gud åkalla. Trygg kan du gå bland wildbjurs hot, Ty Herren dig bewakar, Och träda med en stadig fot På lejon och på drakar: På all din stig Guds englar skola följa dig.

4. "Han älskar mig," så talar Gud: "Hans strid jag själf skall föra? Han håller mina helga bud! Hans böner skall jag höra. Jag honom skall, i nödens dag, I från all fara rycka, Jag

Fröna will hans företag Med ära och med lycka
Min salighet Han röna skall i ewighet."

Day. 31.

226. På dig jag hoppas, Herre kär! Du
som min säkra tillflykt är I all
min nöd och wåda! Jag beder dig, Du wårdes
mig Nu och med hjelp benåda.

2. Din milda öron wänd till mig, Åck! hör min
bön, förbarma dig Och låt din hand mig leda. Jag
sorgsen går Och ej förmår Min räddning sjelfbereda.

3. O starke Hjelte! stätt mig bi, War mig en
borg, der jag uti Må wåldeliga strida. Af mörkstens
hår Jag kringhwärfd är: O! wif ej från min sida.

4. Du är mitt lif, min salighet, Min klippa i
i all farlighet, Mitt fasta wårn i nöden. Är du mig
när, Har du mig kär, Jag trottsar sjelfwa döden.

5. Jag ser hur werlden wäpnar sig Med arghet,
lögn och slärd mot mig, Och lägger ut sin snara;
Men, Herre! du Skall mig ännu Uti din nåd bewara.

6. Min anda jag befaller dig: Min Gud!
min Gud!, wif ej från mig, Haf mig i dina
händer. För din Sons död, Hjelp mig af nöd;
Jag mig nu till dig wänder.

7. Eof, ära, pris och härlighet Dig tillhör i
all ewighet, O Fader, Son och Ande! Din nåd
och makt, Din wård och wakt, Ske pris i allo
lande. (Reusner. Ausias.)

Day. 46.

Slanges som: N:o 35. Gud låter sina trogna bår u.

227. Gud är wår starkhet och wårt stöd
I våra forger alla. Gud är wår
hjelp i lif och död: Ty skall wårt mod ej falla,
Fast sjelfde jordens tunga kropp, Fast hwälfde
hafwen skyhögt opp Och bergen sönko neder.

2. Likwäl den helgedom består, Der Gud sitt
ord förkunnar, Der hjertat sin hugswala får Ur
Zions helsobrunnar: Ty Herren sjelf derinne

bor; I makt och kärlek lika stor, Han der of tillflykt bjuder.

3. De vrängas hopp skall nederflås Och mörk-
sens wälde falla Och werlden med dess lust för-
gås; När Herrans dommar skalla: Men wi ej
frukte farors hot; Med of är Herren Zebaoth,
Of Jacobs Gud bewarar.

4. O kommer, skåder Herrans verk, I folk!
Ty allt han leder, Kom, werld! och på hans
under märk Och fall i stofet neder: Ty storm
och örlig i all land Han stillar, och med wäldig
hand De stoltas båge bryter.

5. "Försträckens ej för wäldets bud:" Han
talar: warer stille! Besinner dock, att jag är
Gud Och farer icke wille. Jag pris på jorden
winna skall, Och hägna dem från blygt och fall,
Sora mig allena frukta,"

6. Med of är Herren Zebaoth, Of Jacobs
Gud bewarar. Ho är som of will stå emot,
När han of sjelf förswarar? Wi äre då wid
gladligt mod, Ty han är stark och han är god:
Hans namn ske pris och ära!

Dao. 62.

Slunges som: N:o 144. Gud bär af sin kärmbert! äbet ic.

228. Mitt fasta hopp till Herran står, Jag
will hans hjelp förbida, Och wet,
att jag hans bistånd får, Ehwad jag än må lida,
Sag wet, att Gud är wis och god: Ej faran ned-
lå skall mitt mod, Hur stor hon än må wara.

2. Fast många ställa sig mot mig, Som, en-
sam och elände, Är lik en wägg, som lutar sig
Och snarlig går om ände: Dock, när min bön
till Herran går, Min kraft förnyas och består
Mot ondskans wäld och ränker.

3. Gud gör mig bistånd, ger mig tröst, Så
att jag icke faller; Han frälsar, då med ödmjuk
öft Jag honom mig besaller; Han är min slip-

på och min borg, Han hjälper mig i all
sorg, Den jag på honom kastar.

4. Ty tror Guds löfte, som är wißt: Guds
sina barn skall höra Och dem ur qual, bet
och brist, Med wäldig arm utföra. När G
ren räcker ut sin hand, Då wäga mindre,
ett grand, De wäldige på jorden.

5. På orätt ingen grunda må Sin makt,
den skall brista. Det gods ej någon tröste på,
han så snart skall mista. Jag minns och tror h
Gud har sagt: Att Gud allena äger makt
högsta rätten skipar. (Gref Lindskjöld.)

Dav. 71.

229. Min Gud! på dig förtröstar jag
i alla mina dagar. Jag
nar mig åt ditt behag Och wördar dina lag
D! war mig huld, För Jesu skull, Och låt mig
bistånd finna. Du är den borg, Der jag
sorg, All nöd kan öfwerwinna.

2. Förbarmare! rädd ut din hand, Fräls mig
själafara. Slit sönder mina synders band Och
tans hårda snara. På dig jag wißt I all
brist Mitt hela hopp må fästa. Från första stund
Har din miskund Mig följt och sökt mitt b
3. Fast många äro de, som mig Med hätska bli
tar skada, Dock skall min tunga gladelig Guds
och pris bebåda. Fast qwald och swag, Dock håll
jag Mig till det ord, som lärer, Att den allt
Med fröjd utstå, Som Gud sin nåd beskären

4. Om jag skall hinna åldrens dag Och grå
håren bära, — Ske, gode Fader! ditt behag, Blos
jag dem bär med ära. Min tid du wet: Om br
lighet Skall mig på bädden sträcka, Gif, Herr
blott Att blygd och brott Mitt samwet ej be

5. Min hydda, utaf stoftet bygd, Till stoftet
tillbaka; Men själen skall, i nådens skygd
get: 5.

Isen ej smaka. Min fot och hand Kan slås i band,
 Men ej min håg och vilja. Mig ondskans råd
 Kan menskers nåd, Men ej från Guds, kan ställa.

6. Du, Herre! du, men icke jag, För allt skall
 jag taga! Din kraft, o Gud! då jag är swag, Är
 äktig i den swaga. Du, kärleksfull, Mig ringa
 ull Blott till ditt medel brukar: Pris ske dig,
 Gud! Jag för ditt bud I stoftet mig ödmjukar.

7. Det är din nåd, som styrker mig, Att jag
 ej hörsamt wandra Uppå din wäg och prisa dig,
 och underwisa andra. Du i ditt stöt Min barndom
 öf, Du hugnar mödans dagar: Du skydda skall
 din fot från fall, När åldren mig förswagar.

8. Det goda, som du mig har gjort, Skall
 jag arda prisadt wida: Det skall, af barn och barn-
 urn spordt, Till deras barn sig sprida. Ditt
 us, din frid, Från tid till tid, Att menskers
 ertan unnas: Ty skall din nåd, Din makt,
 ditt råd, Från slägt till slägt förkunnas.

9. Pris ware dig, att sorg och nöd Jag äf-
 ven fått förnimma! Du, efter stormar, solet
 id långt härligare glimma. Du väcker opp
 ditt döda hopp, Du, tröst och hjelp bewisar:
 ditt hjerta, Gud! Mitt höneljud, Mitt hela
 sig dig prisar! (H. Spegel.)

unnas som No 199. O Gud! ditt rike ingen ser re-

30. **W**ar glad, min själ! och fatta
 mod! Gud will sig än förbarma.
 Bist hjälper dig den Herren god, Som frälsta
 ill den arma. Är nöden hård: I rosengård
 är man ej alltid wara; Den på Gud tror,
 och trygg bor, I allsköns nöd och fara.

2. Det Joseph wist, den fromme man, I for-
 mtid förfarit; Om Job och David läsas kan, Hur
 i nöd och warit; Men Herren blid, I rättan tid,
 em och är nöden ryckte. Den på Gud tror,
 ar trygg bor, Fast werlden allt förtryckte.

3. Trots werld och satan, att I mig Iri min Gud kunnen draga! Mitt hopp wid Heran fäster sig, Hans hand skall mig ledsaga: Han hjälpen har Beredd och snar: Desz will honom prisa. Den honom tror, Han trygger bor: Ho will mig annat wisa?

4. När menniskor bespotta mig Och uti grun förakta, Som Gud mig hade stött från sig: De will jag det ej akta: Ly Herren mig Skall misserlig I sinom tid upphöja. Jag honom tro och trygger bor, Hur djupt de än mig böja.

5. Undock det stundom tyckas må, Som Gud mig ej will wårda, Och werldens barn emöt mig stå Så hättsta och så hårda: Så wet jag wist, Att ha mig sist Upprätta skall och hjälpa. Den på Gud tror, Han trygger bor: Ho kan mig då nedstjelpa!

6. War glad, min själ! haf Herran kår Du låt dig ej förföra; Ly werld och synd och satans här Skall dig ej skada göra. Si, Jesu Christ, Guds Son, förwist Dem mände öfwerwinna. På Gud du bygg, Så är du trygg Och skall din frälsning finna.

7. Nu dig, min Gud! jag hör till, Wid dig jag städse blifwer. Du ingen öfwer gifwa will, Som dig ej öfwer gifwer. Tro, kärlek, hopp, I all mitt lopp, Du nådefull mig delar. Den på Gud tror, Han trygger bor; Ej honom något felar!

8. Den hjelp hos werlden söker här, Och hos Gud sin Herra, Han wrångwis och fördärwad är Och kommer ej till ära. Gud först och sist I Jesu wist Desz hjälper allesamman. De sådant tror, Han trygger bor Och warder salig Amen.

(Helmhold. Ansius.)

231. Nu, min själ! haf gladligt mod
 Twisla ej, att Gud är god. I
 dig werlden hata må, Ligger söga makel upp

2. Ly ej nånsin jag jag den Utas Gud I

gätas än, Som till honom hafwer satt Sin förtröstan dag och natt.

3. Hwi skall du så bitterlig, O min själ! då gräma dig, Medan du en sådan wän Hafwer uti himmelen?

4. Hwad i werlden gör dig gwal: Dack, af- und och förtal, Agg och hätskhet utan grund, Warar en så liten stund.

5. När du håller dig till Gud, Uftar på hans ord och bud, Skall han hjälpa dig förwißt Af all oro, sorg och brist.

6. Dröjer hjälpen och en tid, Är dock Herren lika blid: Ja: den som han älska må, Lägger han en börda på.

7. Lef i Gudi glad och god, Bed och lid med rålamod, Om du och förgäten är Utas slägt och wänner här.

8. Likwäl hafwer Gud dig ej, O min själ! förgätit, nej! Sina englar har han satt, Dig att wakta dag och natt.

9. Kunde än en moder kär Barnet sitt förgäta här, Skall dock Gud ewinnerlig Ej, min själ! förgäta dig.

(A. Falk.)

Das. 37.

232. Vät icke det förtryta dig, Att de, som wäld bedrifwa Och åt sin ondsko glädja sig, Så ofta skonte blifwa. De flöta dock en dag förgås, Och såsom gräs till jorden flås, Och wisna och förtrampas.

2. Till Herran din förtröstan sätt, Förtro dig i hans händer. Den, som gör godt och handlar rätt, Allt till det bästa länder. Haf kärlek för ditt fosterland, Och föd dig redligt. Herrans hand Skall dig ej olönt lemna.

3. Fast, under öfning af ditt fall, Du will af bördan digna, Så war dock säker, att han

skall Till slut ditt märke wälsigna. Jag war-
ung, jag älder nått, Men aldrig har jag ä-
förstått, Att Gud förglömt den fromma.

4. För afundsmäns försåt och list Du mode-
ej må falla. Gud skall din oskuld skydda wist.
Dch den i dagen ställa. De dig med swärde-
bota må; Det skall ej skada dig, men gå Den
sjelfwa genom hjertat.

5. Jag såg en ogudaktig man, Hvars wälde
wida räckte, Hans öfwermod ej motstånd fann,
Hans anblick bäsfran wäckte. För honom fölla
skaror ner; Jag gick framom; han war ej mer.
Hans rum blef icke funnit.

6. Så känner Herren wäl sin tid, Att straf-
fa och beläna, Dch att med salighet och frid
Den redlige bekröna. Dess enda skärf är mera
wärd, Än skatters mängd och häswors skärf,
Som af förtyckarn samlas.

7. Den, som för Herran fruktan bär, Ä-
nöjd i alla skiften, Med lugn han bär sitt lid-
beswär; Med lugn han nalkas griften. Ej wer-
dens stormar honom bry: Han har en hamn
dit han kan fly, Som ewig trygghet skänker.
Tålmod och tröst, af Guds godhet, under
forsat och bedröfwelsen.

233. Haf tålmod, War from och god, De-
t efterfölj Guds wilja. Den detta hör,
Dch detta gör, Skall Gud från sig ej skilja. Ett
himlapröd i jordiskt nöd Dig tålmodet gifwer.
Af denna spis Du lugn och wis, Förnöjd och
ödmjuk blifwer, Dch såfång sorg fördrifwer.

2. Tag utan knot Ditt kors emot; Det di-
till wälfärd länder, Tro Gud om godt: Du har
din lott utaf en faders händer. På många wis.
Sitt namn till pris, Han barnens trohet öfswar.
Som gull i glöd, War själ i nöd Han luttra
och öpröfwar; Dch hjälpen se'n ej töfwar.

3. Min Gud och Far! Med goda dar Du ofta glädt mig swaga: D! skulle jag Den onda dag Ej och till godo taga? Ej ser jag här, Hvad bäst mig är; Begären mig förwilla: Men, Herre! du Det känner ju, Och will ditt barn ej illa: Ty är jag nöjd och stilla. (P. Gothus.)

Sjunges som: N:o 10. O Gud, som häanden bærer till! ic.

234. Gud! du är kärleksrik och god. Med tålmod Jag tager mot din aga. Hvad du gör, min Gud och Far! Likväl jag har Ej orsak till att klaga. War lugn, min själ! Gud will dig wäl; Han aldrig än Förskjutit den, Som på hans kärlek tröstar.

2. Om han och döljt för mig sitt råd, Han dock i nåd Och wisshet med mig handlar. När ingen hjälp jag ser, då är Med hjelpen när Den hand, som allt förwandlar. Min Gud! ännu På ingen du En börda lagt, Den ej din makt Med faders-godhet lättar.

3. O Jesu! mig din frid bestär, Och sjelf mig lär, Att lidandet fördraga. Då korsets tyngd för mig du bar, Du tålig war, Och hördes aldrig klaga. D! lär och mig, Att likna dig, Och, wid din fot, Förutan knot, Förlofnings-timman wänta.

235. I större kors, I bättre Christen: I nödens regel syndabristen Sig dagligt mer och mer förtär; Och härlig dygdens blomma står, Besuktad utaf sorgens tår.

2. I större kors, ju mera trogen: I stormer stadgas elens röt: Du blir allt mer för himlen mogen, Med korset burit utan knot; Ju mera under korset böjd, Des mera öfwer jorden höjd.

3. I större kors, ju mera brinner Din kärlekslåga ren och skär: Den tår, som från ditt öga rinner, På trones lampa oljan är; I högsta nöd din bästa wän: Du finner uti himmelen.

4. Ju större kors, ju flera böner; Ju mera bön
 Des mera nåd: Ju mörkare du jorden röner
 Des ljusare blir himlens råd: Ju mindre för
 dig werlden ger, I Gud du äger det des mer

5. Ju större kors, ju mer blir döden För dig er
 Ljuf och säker hamn Mot olycksstormarne och nöden.
 Förlofning är hans rätta namn. På grafvæn
 korset ställs till slut, Till tecken, att du lidit ut.

6. Så vill jag, Jesu! korset bära, Med tålmod
 i dina spår. Att följa dig är högsta ära, Och kor-
 sets väg till himlen går. Den trycktes sud af
 dig är hörd, Och tårars säd blir glädjens skörd.
 Siunges som: N:o 81. Milde människornas vän! u.

236. Ljuswa kors! min själs behof, Wis-
 hetens och dygdens pröfning, Trons
 och tålmodets öfning, Christendomens sanna
 prof! Du i swagheten mig stöder, Du mitt
 wärn i faran är; Fast mig ömmar, fast jag
 blöder, Utan knot din tyngd jag bär.

2. Sälla kors! du bittra ro! Jag vill helbre-
 än begära Glansen af all jordisk ära, Att din
 skugga mig förtro. Må du mig i fostret trycka,
 Helde, än att synd och flärd, Höjer, under
 namn af lycka, Mig i sina bojer snärd.

3. Dig jag willigt tager an, Bär min börda
 och betänker, Att mig Gud ej annat skänker,
 An hwad ewigt gagna kan. Mot all swaghet och
 all fara, Under dig, jag städs på wakt, Scke
 söfs i lustans snara, Scke fruktar ondskans makt.

4. Du, som anförtrodde mig, Korset efter dig
 att bära! Wärdes, Jesu! nåd beskära, Till att
 trofast följa dig. Du, om ock mitt mod förswinner,
 Med din starkhets arm mig led, Att en gång
 jag kronan winner, Och får korset lägga ned.

237. I werlden är så mörkt och tungt,
 Hur skall mitt hjerta blifwa lugnt? Till hwem

Skall jag mig wända? Till hwem i himmel och på jord, Om ej till dig allena? Du, Jesu! hafwer liffens ord, Det ewiga och rena.

2. Det sälla ord och trösteljud Jag will i hjer-
tat fästa, Att dem, som älska dig, o Gud! Allt
tjenar till det bästa. Den här sin börda tåligt
bär, Du styrker och du stöder, Och smärtan,
som dock timlig är, En ewig sällhet föder.

3. Jag will ej om den glädje be, Som föls
af syndaträlen: Att sörja, bättre är än le, Ty
sorg förbättrar själen. Du stunden wet att från
all nöd Ditt barn för ewigt skilja; Ty är min
bön, i lif och död: Ske, Herre, blott din wilja.

4. Och nu, jag öfwerlemnar mig I dina mil-
da händer; Jag wet, att jag på korsets stig Till
fridens hyddor länder: Om än till sista droppan
ut Jag sorgens kalk skall tömma, Du åt din
wän dock will till slut Det goda winet gömma.

238. Den wederwärdighet, som mig elän-
dan trycker, Mitt hjerta tröst-
löst gör och hoppet undanrycker. Min jemmer-
fulla själ ej finner någon ro. Min ångest stör-
re är, än någon det kan tro.

2. Jag kan mitt hjerta ej för någon uppen-
ra, Och ser mig ingen hjälp på jorden öfrig wara.
All klofhet intet är. Hwad kan en döblig makt?
Den dextill sätter lit, blir först i faran bragt.

3. Min Gud! har du mig då för ewigt öfwergif-
vit? Har du från nådens thron till nödens djup
nig drifwit? Har du nu så för mig ditt milda anlet
lömt, Har du ditt arma barn, o Fader! så förglömt.

4. Å nej! mitt qual är stort; men bort för-
wisflans smärta! Jag wet, du bär för mig ännu ett
aders hjerta. Fast mig min stora synd owärdig gör
ertill, Så tror jag dock, att du mig ej förskjuta will.

5. Jag wet, att du ditt ord och löfte aldrig ryg-

gar: Det är min fasta borg, derwid min själ i tryggas. Ja, om än himmelen och jorden gå grund, Förgås dock intet ord, som går utaf din mun.

6. Och du har lofwat mig, att mina böner höra, Och intet är för dig omöjligt att göra. Du råder öfwer allt; om allt du wårdnad bär. Ho är en sådan Gud, som du, o Fader! är?

7. Jag flyr alltså till dig i detta mitt elände. Jag faller dig i famn: gör på min nöd en ände. Hos dig är hjälp och-tröst, hos dig är makt och råd. Hwar morgon är och ny din godhet och din nåd.

8. Min sorg är dig bekant; du hör, o Gud! min qwida: Ty will jag och din hjälp i tålmod förbita. Du, Herre! wet din stund, att sluta allt mitt wäl. Ty suckar jag förnöjd: o Gud! din wilja stä.

9. Gif mig det nyttigt är och hwad dig behag; Hjelp och att ingenting mig från din fruktan drager. I motgång styrk min tro, i medgång led du mig, Att jag af öfwermod ej må förlora dig. (Carlberg. Arrhenius.)

239. Min själ och finne! låt Gud råda. Och hoppas på din Fader blida. Så skall han, i all nöd och wåda, Bekröna dig med nåd och frid. Den sig betror uti Guds hand, Han bygger ej på lösas sand.

2. Hwad hjälper oss, wi mycket sörje? Hwad gagnar oss wår püst, wårt qwal? Hwad är, att wi med tårar börje Och slute våra bagars tal? Wår sorg förbittrar mödans bröd Och öfver tyngden af wår nöd.

3. Ty är det bättre tåligt lida, I hoppet och i Gud förnöjd, Och trofast kfter Herran bida, Hwar hjälp är wiß, om än fördröjd: Ty Gud, som känner bäst hwar man, Han wet wäl hwad oss fela kan.

4. Han utser tiden att hugswala, Han skickar wäl det nyttigt är; Hwad wi af troget hjersta tala, Det märker strax wår Fader kär:

Så kommer Gud, förrän wi tro, Och skänker
bognad, tröst och ro.

5. Tänk ej uti din motgångstimma; Att du af
Gud förgäten är. Han skingrar sorgen, som en
dimma, Och har dig alltid lika kär. Tänk, tiden
snart förbyter sig, Och motgång är föränderlig.

6. Det kostar Gud ju ganska ringa, Den fat-
tige att göra rik, Den rike att till armod brin-
ga, En hög den låge göra lik: Ty Gud, den
högste Underman, Upphöja och förnedra kan.

7. Sjung, läs och gåt på Herrans vägar
Och gör din kallelse med flit; Förtro dig till
hvad Herren säger, Och haf till himmelen din
lit: Ty den blir en lycksalig man, Som fast på
Gud förtrösta kan. (Newmark. Ollon.)

David. 77.

Sjunges som: No 33. Jag lofter mina händer ic.

240. Gud! låt min bön dig täckas, Fast
den är swag och matt: Se, mina
händer räddas Till dig, den långa natt. I tår-
rar ögat wakar, Af ångest hjertat slår, Jag lif-
wets fröjd ej smakar Och grafwens ro ej får.

2. Jag suckar och jag gwidar. Och mera ej förmår.
Jag mins de gamla tider. Jag mins de förra år.
Då Herrans hand mig ledde I sannning och i nåd;
Då jag, i allt som skedde, Blott såg en Faderns råd.

3. Har han mig nu förskjutit? Är han ej god
som förr? Har han i wrede slutit Barmhertig-
hetens dörr? Har nu den godhet ända, Som
war mitt hela hopp? Skall nåden återwända?
Skall löftet höra upp?

4. Nej, flyn, I mörka tankar! Förtwisla ej,
mitt bröst! Men håll dig mid det anker, Som
är war enda tröst. Från längst förflutna stun-
der Guds nådewägar märk, Betänk hans all-
mäfts-under Och akta på hans verk.

5. Och säg, när du bedröfwas: "Nu är mig forgetid; Ett barn af fadren pröfwas, Dock han lika blid. Hans hand kan allt förwändla. Han är så mild som stor, Och skall i kärlek handla Med den på honom tror."

6. Ty vill jag Gud åkalla Och till hans sköfshy, När qwalens böljor swalla Och olycksstorm gny. Fast ögat ej utreder Hans djupt fördolda spår. Han sina barn dock leder, Som Herden sina får.

241. Mitt öga! spar nu dina tårar
 Dwäfs dina suckar, klämda bröst
 Den ängslan, som mitt hjerta sårar, Förwändlas
 skall i ymnig tröst. Fast nöden kännes tung
 och swår, Guds nåd den wida öfswergår.

2. Han ej sitt tryckta barn förgäter, Han älskar äfwen då han slår. Han tyngden efter styrkan mäter, Hans hjälp tillreds wid branten står. Den kall som dryg och bitter är, Dmsider sötma med sig bär.

3. Min själ! låt aldrig modet falla: Du underkorsset glömd ej är. Ut Jesus räddtes bitter galla. Dock war han Gudi lika kär. För dig hans hjerta blöder än, Han ser din nöd och är din wän.

4. Gud sina barn med wiskhet leder; Han skiftar glädje och beswår. Ett barn, som föllo allt hwad det beder, Sin egen ofärd snart begår. Lär då en gång att dömma rätt, Om denna Fadrens delningsätt.

5. Om alla skatter wi förlöre, Så blir dock Jesus hos oss qwar. Om ingen wän i werlden woro, En wän i Jesu jag dock har. Den sig är honom anförtroar, Af lyckans skiften ej beror.

6. Så falle då på våra kinder. Ej mera någon tröstlös tår. Wär nöd med Jesus oss förbinder, Wi äre hans, och han är wår. Han våra sorger skall till slut, Likt våra synder, plåna ut.

242. Mär werld och wänner lemna dig
 lina med din smärta, Så ropa!

Herren: "Kom till mig, Kom, slut dig till mitt hjerta." Han skiftar både fröjd och nöd, Han bryter och i nåd det bröd, Som du med suckar äter. Med allt han syftar till ditt wäl: Förgät ej honom; o min själ! Han aldrig dig förgäter.

2. Till sina barn den Gode ser Med samma fadersöga, Om och hans glada sol ej ler. Beständigt från det höga. Det måste vara moln och regn, Att ej må fela saft och hägn. Ut jordens ädla gröda; Det måste vara sorg och gråt, Att werlden ej och des försåt. Må trones frukt föröda.

3. När solens milda strålar snart Igenom molnen bryta, Är luften frisk och fästet klart, Och grön står jordens yta. Förbida Gud, min sorgsna själ! Hwad Herren gör, är rätt och wäl: Han pröfwar sina trogna; Men töcknet skingras efter hand, Och sull blir dagen i det land, Der hoppets skörd skall mogna.

4. En utså nu din tåresäd Med fromt och tåligt sinne, Och dig åt skördetiden gläd, Som snart, ack! snart är inne. En Jesu wän ju löftet fått, Att den som här med tårar sått, Skall der med fröjd uppskåra? Så tro och gör det Herren böd, Och säg i både lif och död: O Gud! dig ware ära!

243. O säg, min själ! hwi du förfäras? Hwi suckar du så djupt, mitt bröst? Fler, än de qwal som dig beståras, Bar han, som dig har återlöst: Gad till hans kors och se och lär; Och sedan ditt med lydnad bår.

2. Hör från hans mun den dyra lära: "De, hwilka här med tårar så, De skola der med fröjd uppskåra, Och himmelriket ärfwa få. Ja, salig den bedröfwad är: Hugswalölse han finner der."

3. Som guldet genom elden pröfwas, Så själen pröfwas genom qwal. Gud wäljer dem, han ser behöfwas, Och sätter gräns för deras tal. När Herrans affigt munnen är, Ur profwet går du ren och får.

4. Din Jesus lärde dig att liba Med tacksamhet och tålmod; En himmelsk hjelp han böd dig bida: Min Fader, sade han, är god. Han gick till sjelf bekymrens stig, Förnöjd och tålig före dig.

5. Din sorg kan han i glädje wända; Han lika mäktig är, som blid; Men skulle det ej strax dig hända, Så är ej än hans rätta tid. Dig gläd åt hwarje-stund som flyr; Din sällhets morgon en gång gryr.

6. När solen bortom bergen ilar, Och bårer fette dagens qväll; Går dagakarlen hem, och hvir lar Till Herrans Sabbat i sitt tjäll: Så hvir lar du i grafwen sött, Af korssets tyngd och lifwet trött.

7. Ur sömnen snart dig Jesus väcker Till ewig hetens Sabbatsår; Det mörker, här din väg betäcker, I salighetens ljus förgår: Det kors, du hälp på jorden bar, Dig till förbättring gifwet war Sjung's som: N:o 206. Hvad godt kan jag dock ödra

244. Hvad förjer du så swära; Hwi skal så djupt, min själ! - En timlig nöd dig sára? Gud är Immanuel. På honom skall du tro: Med dig han wäl så lagar, Son honom bäst behagar Och länder dig till ro.

2. Han aldrig öswergifwer Der honom för tror. Den honom trogen blifwer, Uti ham hägnad bor, Fast sällsamt synes gå, Dock lå dig ej förtryta: Han kan det snart förbyta Att allt dig gagna må.

3. På honom må du wåga, Och wara wid god mod. Dändlig i förmåga. Han är, och ewigt god. Hvad Herren nyttigt fantr, Det kan ej någon hindra; Och wåra smärtor lindra. Förmår allena han

4. Fast motgångs wreda bölja Dig wille sluka opp, Och tunga dimmor bölja Din himmel och ditt hopp; Dig Gud dock hjelper frari: Ha dimmorna skall fälla I sinom tid, och skall För böljorna en damm.

5. Ty will jag, Gud till ära, Semt wandra i hans låg Och endast det begära, Swartill Gud har behag. Jag med Guds råd är nöjd, Guds wilje är den bästa, Gud är min borg, mitt säfke, I Gud är all min fröjd.

6. Gif, Gud! jag dig må ära Af hjertat, all min tid, Ett wärdigt lof dig bära Och hugnas af din frid. I frestelsen gif mod, Gif tålmod i nöden, Gif saligt hopp i böden, O Fader ewigt god!

(Heerman. Archenius.)

245. S warför förja? hwarför klaga? Se mot höjden, och haf tröst? Herren styrker än de swaga, Hörer de betrycktas röst. Ur det moln, din dag betäcker, Skall en fråle än gå fram, Och den kall, dig sorgen räcker, Bitter är, men hellosam.

2. Wisserligen har du syndat. Och dermed förspilt Guds nåd; Du till egen ofärd skyndat, När du följt din lustas råd: Men den hand, som allt förwandlar, Lönar ej på menckosätt; Gud med en botsfärdig handlar Ester nåd, ej efter rätt.

3. Den som kärlekstårar gråtit, Känner lust, att Gud är Far. Mycket warder den förlåtit, Swilken mycket älskat har. Plår en jordiff sader göra Hyad ett barn med ömhet ber, Skulle då ej Herren höra Wåra suckar mycket mer?

4. Till din bättring han dig låter Pröfwas här en liten tid, När du wändt till honom åter, Åter kommer och hans frid! När du hört den röst, som warnar, Och din Faders wink förstått, Skall du se hur himten klarnar, Skall du se, hur allt är godt.

5. Allt blir godt, när hjertat hwilar Fromt och fast wid Herrans nåd. Ingen nöd dig öfwerilar Utom hans allwisa råd. Sorg, som glädje, då skall fysta Till ditt eget janna wäl, Rena ditt begär, och lysta Närmare till Gud din själ.

6. S warför klaga? hwarför förja? Bär ditt kors.

i Jesu spår! Måste du med suckan börja, Du med låssång sluta får: Herren delar fröjd och smärta; Tro hans ord och sköt ditt kall, Och med hoppfullt barnahjerta I hans fadersarmar falla. Sjunnas sönr: N:o 76. Jesu! du mitt lif, min belse.

246. Herre! du, som sänder trösten Till den själ, som tröstlös är! Stäng ej himlen för den rösten, Som i dag din nåd begär. Sorgen trycker mig till jorden, Ad! men låt de ljuwa orden, Jesu! än upprätta mig: Att mitt hjerta tillhör dig.

2. Tunga hörbor sinnet trycka, Bördor all mångfaldigt slag! Wanflig är all jordisk lycka, Hastigt flyttar glädjens dag: Men jag knotar ej deröfwer? Ty jag wet att jag behöfwer Det, som kraftigt säger mig, Att mitt hjerta tillhör dig.

3. När mig synden vill bestrida Rättighet att kallas din, Statt, o Jesu! på min sida, Skall bli segren säkert min; När begäret för i fara, Eller werlden lägger snara, Wärdes sjelf påminna mig, Att mitt hjerta tillhör dig.

4. Sorgligt måste jag bekänna, Att jag ofta bröt min tro; Angrens ärrar kunden bränna, Hjertat finner ingen ro: Och det fel, som jag begråter, Öfwar jag så ofta åter; Ad! mitt hjerta glömmet sig, Glömmet, att det tillhör dig.

5. Trägna suckar vill jag sända Upp till dig i himlens höjd, Och mig häg från jorden wända Till en oförgånglig fröjd; Öfta vill jag efterfinna, Att ditt blod du låtit rinna, För att öfvertyga mig, Att mitt hjerta tillhör dig.

6. När jag, frälst ifrån all wäda, Alla syndar, alla qual, Får ditt blida anlet skåda Ut i himlens fröjdesal, Skall jag bland de frälsta skara, Ewigt tacksam, dig förklara, Dig, som först har älskat mig, Att mitt hjerta tillhör dig.

Glädje i Gud, och förnöjsambet med hans behag under alla skiften.

Ejanges som: N:o 215. Hvarför förtia? hvarför klaga ic.

247. **G**lädje utan Gud ej finnes, Utan Gud ej finnes frid. Tom den lycka är, som winnes, Om vi glömmе Gud dermid. Men ej högsta nöd skall rycka Glädjens känsla ur vårt bröst, Om i både nöd och lycka Vi förnimme Herrans röst.

2. Molnen våra blickar stänga, Wanmakt tecknar våra spår; Men till allt hans blickar tränga, Öfverallt hans makt förmår. Fadershjärtat i det höga Wårdar barnahjärtats rätt; Fadershand och Fadersöga Heter Guds regeringsätt.

3. Låt oss därför glade sträfwä Genom tidens dunkla löpp, Och ej tröttna eller bäfwä; Ställande till Gud vårt hopp. Låt oss i hans fruktan wandra På den wäg, som blifwit wår; Och den högre wäg ej klandra, Der han sjelf i wisshet går.

4. Stilla är hans gång och säker, Som hans milda stjernors gång. Våra hjertans får han läker, Löser våra bördors twång, Endast wi de bud hörsamme, Dem han skref i våra bröst, Och det nådens ord anamme, Som är själens ljus och tröst.

5. Så wi känne, hur försoning, Helgelse och sinnesro, På wår wandring, i wår boning, Med oss wandra, bland oss bo, Så wårt hjerta tröstligt minnes Under lifwets sorg och strid: Glädje utan Gud ej finnes, Utan Gud ej finnes frid.

David. 63.

Ejanges som: N:o 38. Store Gud! mitt hjerta lär ic.

248. **G**ud, min Gud! till dig jag ser, Upp till dig mitt öga wakar: För den glädje du mig ger, Jordens lust jag nöjd försakar; Och när bördan böjer mig, Här jag lif och kraft i dig.

2. Härlig i din helgedom Sirålar fram din makt och ära: Der will jag, förnöjd och from,

Dig mitt hjertas offer bära, Och till dig na
tro och hopp Lyfta mina händer opp.

3. När till ro jag lägger mig, Mina tankar
till dig ila; Gladigt talar jag om dig, När
jag vaknar ur min hvila: Ty du är min hj
pare Och ditt namn är Frälsare.

4. Med en tro, på dig blott byggd, Med be
gär, till dig blott böjda, Skall, i dina wingar
flygd, Af din godhet jag mig fröjda: Mig din
hand ledsaga skall Och bewara ifrån fall:

Das. 73.

Sjunges som: N:o 223. O Gud! det är min glädje

249. Du, Herre Gud! allena, Det hög
sta goda är, För hjertan, som
dig tjena Med helgade begär.

2. Hvad rör mig världens lycka? Jag är i dig för
nöjd; Jag vill ej mer förnyta De ondas korta fröjd.

3. Långt helbre will jag vara Föraktad och be
trykt, An deras ro försara Och deras ändalykt.

4. Vid dig, jag städse blifwer, Blott dig jag
håller kär, Och tror, att du mig gifwer Hvad
helst mig nyttigt är.

5. I all min sorg du mäktar Hugswala
Gud! mitt bröst; Din kropp och själ försmäl
tar Är du mitt hjertas tröst.

6. Ty will jag alltid bygga På dig mitt hopp, O
Gud! Mig wid din kärlek trygga Och lyda dina bud.
Sjunges som: N:o 104. Nu kommen är nåt Påskaförid

250. Uti din nåd, o Fader blid! Befaller
jag, i allan tid, Min arma själ
och hvad jag har: Anamma allt i ditt förwar.

2. Mitt lif, min kropp och ande är Din es
gendorf, o Herre kär! Bewara sjelf hvad dig
tillhör, Att intet ondt mig skada gör.

3. I dig är jag af hjertat nöjd, Du är min
onda tröst och fröjd: Uti min nöd och stora brist
Är du min hjälp, Det wet jag wist.

4. Det är min tro, o Fader blid! Hjelp, att jag alltid blir derwid: I från ditt barn du aldrig wil, Att jag må ärfwa himmelrik. (J. Svedberg.)
Sjunges som: N:o 22'. Min Gud! på dig förtrostar ic.

251. **H**wad min Gud will, det alltid sker, Hans wilja är den bästa; Sin nåd och hjelp han dem betar, Som stå i tron befästa. I all min nöd, För Jesu död, Skall han mig wäl förswara; Jag sätta will Min tro dertill, Och nöjd och tålig wara.

2. Gud är mitt hopp, min salighet, Min tröst och sjelfwa lifwet: Och honom, som mitt bästa wet, Har jag mig undergifwit. Af mig ej går Ett hufwudhår, Att han det ej förspörjer; Han fågelu när Och tiljan klar; An mer för mig han förjer.

3. Från denna werlden skall, en dag, Du, Herre Gud! mig skilja. Men stunden står i ditt behag: Ste, gode Gud! din wilja. Min arma själ Betror jag wäl, Min Gud! i dina händer! Ty synd och nöd, Och ewig död I från ditt barn du wänder.

4. Jag ber, och har det hopp till dig, Att du min bön bejakar; När frestelsen påkommer mig, Att jag dig ej försakar. O Herre! war Sjelf mitt förswar Emot den onde anden; Haf om mig wakt, Och gif mig wakt Att bryta syndabanden.

5. Du hafwer ju, o Fader blid! Utlofwat, sjelf att wara Hos mig, ditt barn, i all min tid, I all min nöd och fara, Och föra mig Den rätta stig Till glädje, fröjd och gamma. Jag sätta will Min lit dertill Och sjunger hjertligt amen.

(Margrefve Albert.)

252. **P**å Gud, och ej på eget råd, Will jag min lycka bygga Och till hans wiskhet, wakt och nåd Med barnskligt hopp mig trygga. Han allt förmår, Han allt förstår, Och allt hwad han förlänar, Hans barn till unnta tjenar.

2. Han täljde mina dagars tal, Den ewigt

kärleksfulle; Han såg hwad mått af fröjd och qwal Mig ewigt gagna skulle, Och sammanband, Med fadershand, Min lefnads alla stiftan, Från waggan intill griften.

3. Jag wet, att både natt och dag På denna jord behöfwas, Och hjertat, efter Guds behag, Af sorg och fröjd skall pröfwas; Ty må jag nöjd, I sorg, som fröjd, Den trö hos mig besäfta, Utt Herren will mitt bästa.

4. Hwad är all werldens härlighet? Hur snart är den förswunnen! All nöd, och brist och bräcklighet Är snart och öfwerwunnen: Wäl mig, om då Jag lefwat så, I lyckan och i nöden, Utt lugn jag möter döden.

Sunges som: N:o 14. Af himlens bår den nästas icke.

253. Som dig, Gud! tänkes, gör med mig I döden och i lifwet.

Herre Gud! allena dig Har jag mig undergift wet. Jag sofwer, wakar, sitter, står, Jag talar, tänker eller går, Är Gud mig allt allena.

2. Jag kallar godt och ganska wäl Allt bet, som dig behagar: Ej någon nöd så hårdt mig qwäl; Den jag då ej fördrager; Helst jag fullwäl besinnar här, Utt hwad du gör, min båt nad är, Och icke min affaknad.

3. Ack! gif att jag, o Fader hulb! Må din i döden blifwa: Förlåt mig all min brist och skuld, Och låt din Anda skrifwa Uti mitt hjerta ditt behag; Som leder mig här dag från dag Till dig från werldens willa.

4. Och, när du sist besluta wär, Utt jag skall hädansfara, Så låt, o store Gud! mig då Hos dig få bo och wara, Och, bland ditt folk, i himmelshöjd, Åtnjuta ewig frid och fröjd, För Jesu död och pina.

P. Brask.)

Sunges som: N:o 22. Min Gud! på den förtröstar icke.

254. Hwad Gudi tänkes, är mig täckt, Hwad helst är på färde, Jag

efwer stadigt oförskräckt, Fast högsta nöd mig närde. Gud är den borg, Som i all sorg Mig hägnar alla dagar: Det måste gå I all ing så, Som honom det behagar.

2. Hwad Gudi tackes, är jag nöjd, På hwilket ätt det gäller. Hwad ej bör ske med lust och fröjd, Jag hans behag hemställer. Han pröfwar mig Dock mildelig, Om jag ståndaktig blifwer. Så framt jag då Ej twifla må, Allt godt han mig wift gifwer.

3. Hwad Gudi tackes, är mig kårt, Hans wilja ser jag gerna. Hwad helst han en gång har bestårt, Kan ingen emotspierna. Förgäfwes är Allt det beswär, Som mot hans uppsåt sträfwar: Men den, som har Af Gud förswar För intet motstånd häfwar.

4. Hwad Gudi tackes, ske alltså: Tillfreds jag mig nu gifwer. Och gläds, att allting måste gå, Som han det föreskrifwer. För hans behag Ej lättas lag, Ty räds jag ingen wåda, Om än min blick Hans wisa skick Ej än kan genomskåda.

5. Hwad Gudi tackes, lyster mig, I lust och wermöda; På sorgens som på glädjens stig, Jag wet, han skall mig stöda. Hwad han gör, Hans namn jag bör Med ödmjukt hjerta prisa; Hwad det bär Jag trygger är: Gud skall mig nåd bewisa.

6. Hwad Gudi tackes, will och jag, Och låter fara sorgen. Att jag får glädja mig en dag, Hans godhet är min borgen. Hwad Gud beredt, Bli mig betedt, Fastän det synes dröja; Jag tror förwist, Att han mig sist Till ära will upphöja.

7. Hwad Gudi tackes, jag beqär, Mer will jag ej ästunda. På Herran, som min klippa är, Jag allt mitt hopp skall grunda. I lif och död Är han mitt stöd, På honom glad jag brager. När wändan swär Mig öfwergår, Är jag i honom trygger.

8. Hwad Gudi tackes, tar jag an Och will städs tålig vara! Han är allen, som hjelpa kan Mig i min största fara. Fast nöd och qual Förutan tal Till döds

mig wille trycka, Skall Herren mig Dock wäldelig
 Sfrån förderfswet rycka. (Hert. Johan Friedric.)

255. **H**wad du tager eller ger, Så wär:
 des, Gud! mig mer och mer Uti
 den tro befästa, Att hwad mig med din wilja
 sker, Sker alltid till mitt bästa.

2. Min blindhet är så ofta röjd, Af egen wilja
 ledd och böjd, Jag mitt förderf bereder; Jag må för-
 denskull vara nöjd Hwart Herrans hand mig leder.

3. Fallt, hwad helst mig går emot, Lär mig, o
 Gud! att utan knot Dig undergifwen blifwa, Och,
 böjd i stoftet för din fot, Blott dig min dyrkan gifwa.

4. Hur lycklig, som ditt barn, jag är, Att
 du, som fadersuamnet bär, Drar äfwen faders-
 sorgen! För hwad din wisshet mig bestär, Din
 godhet är min borgen.

5. Dig, Gud! ske ewigt lof och pris, Som, alltid
 lila god och wis, Ger äfwen mulna dagar. Jag lysa
 skall den Faders ris, Som mig till bättring agar.

6. När på min stig du törnen strör, Du mig
 än mera waksam gör För målet, dit jag lys-
 tar. Då plågans bädd min sömn förstör, Till
 dig jag ögat lyftar.

7. Om sparsamt brytas skall mitt bröd, Om jag
 skall pröfwas genom nöd, O Fader! ske din wilja.
 Ej skall ilif, ej heller död, Mig något frän dig skilja.

Das. 119.

256. **O** Herre! för allt godt du mig har
 wärdigats bewisa, Mitt hjerta
 ödmjukt tackar dig Och skall dig ewigt prisa:
 Men när din wisshet fann behof, Mig förelägga
 korsets prof, Du och mitt lof förtjente.

2. Af lyckans gånst i blindhet förb, Jag lär-
 de älska werlden. Din warning war ej mera
 hörd: Min håg blef fäst wid slården. Jag fort
 gick blind på willans stig, Till des din tukta
 sökte mig Och frän förderfswet frälste.

3. Af oförsedda motgångs rön Min sansning återväcktes. För werldens tjänst blef qwat min lön: Det hopp, mig dårat, släcktes. Och åfwen när mig blef bestårdt Hwad jag af jordiskt gods begårdt, Det hjertat ej förnöjde.

4. Bland mången sorg och öm förlust, Bland stormars het och wåda, Sag lärde mistro werldens lust Och all des tomhet skåda. O Gud! då war det, som till dig Mitt öga öppnadt wände sig Och återsåg din sanning.

5. Sag fann, att, när du är min skatt, Nå jag för intet rådas: Att den till dig förtröstan satt, Kan midt i nöden glådas: Att, när jag med uppriktighet Fråmst söker din rättfårdighet, Allt till mitt bästa lånder.

6. Ja, Herre! ljusligt är ditt of Och salig är din bårda. Hwad om mitt öbe i dia bok Står teknadt, will jag wårda. I medgång prisar jag din nåd, I motgång dina wisa råd, I allt en Fadens kärlek. Sjunges sem: N:o 78. Frålsta werld! i nådens under r.

257. Hwad kan dock min sjål förnöja Wid vår tids elåndighet? Hwad wi wår sinnen böja, Är allt obeståndighet. O min sjål! betänk och märk, Att wårt wåsen och wårt werk I en flyktig tid omwandra Och som månen sig förandra.

2. Menniskans bestut och handling, Des beswår och tidsfördrif, Underkastas jemu förwandling, Wanskligt är wårt hela lif. Flyktig är all konst och råd, Obeståndig gunst och nåd, Dwaraktigt hwad wi göre, Tänke, tale, se och høre.

3. Dock, fastän of ofta krånker Denna werlds ostadighet; När man åter sig betänker, Sjunges hjertat, ty man wet, Att wårt tids och lyckas Fick Wårdas. af den Fadrens blick, Som har allt i sina hånder Och allt till wårt bästa wånder.

4. Allt, hwad wi med ögon skåde, Allt är Gudi underlagt; Hwad wi göre, tänke, råde, Står

allt i Guds hand och makt. - Hwad wi äge, han; beskär Hwad wi bedje, han förår. Till vårt bästa allt han wänder, Allting är uti hans händer.

5. Att wi stige upp till heder, Att vår lycka med oss står, Att wi läre konst och seder, Att vår slit belöning får: Sådant och allt annat mer, Blott af Herrans godhet sker, Som har allt i sina händer Och allt till vårt bästa wänder.

6. Att vår tid förnöjsamt skrider, Att wi samle många år, Att wi tälje lugna tider, Att vårt hufwud bär grå hår, Att wi se och hugnas wid Wåra barn i åldrens tid: Sådant af Guds godhet händer, Som har allt i sina händer.

7. Deremot, när man beklagar, Att en nyttig lefnads lopp, Uti mångens halftwa dagar, Dförmodligt hörer opp: Låt oss tro, att Gud och der Lika wis och nådig är, Som har allt i sina händer Och det till vårt bästa wänder.

8. När i kroppens alla delar Kraft och värme taga af, När oss syn och hörsel fetar, När wi lute till vår graf, Och vår ande affsked tar Från den boning, han nu har: Han till himlens hyddor länder, Hamnande i Herrans händer.

9. Säll är den, som det betänker Och i Gudi har sin fröjd: Han är trygg mot weridens ränker, Och bland lyckans skiften nöjd. När han, skild från tidens qual, Wandrar genom dödsens dal, Gud allt till hans bästa wänder, Tar hans själ i sina händer.

10. Säll är den, som sina händer I Guds händer sluter in: Hwärt hans welld och lycka wänder, Har han dock ett roligt sinn': Han är nöjd i sorg och nöd, Han har tröst i lif och död: Allting till hans bästa länder, Han är alltid i Guds händer.

11. Sift, min Gud! jag dig nu beder: Tag min hand uti din hand, Så att du mig alltid leder, Förer till ditt fröjdeland, Hwarest ändas allt besvär, Och när loppet slutat är,

Dch jag dig min Anda sänder, Dag då den i
ina händer. (G. Ollon.)

Umgånge med Gud i bönen.

Sjunges som: M:o 31. Du, Herre! i din bågnað tar ic.

258. Att bedja Gud, han sjelf of böð;
Det fordrar of vår egen nöð.
Den, som med troget hjerta ber, Blir hörd af
Gud, som hjertat ser. Kan någon sällhet likna
den, Att gå till Gud som till en vän?

2. Gif akt uppå ditt lefnadslopp: Hwad har du
väl till själ och kropp Utaf dig sjelf? Att är ett lån,
Att giffs, allt kommer ofswanfrån, Mer än du
sjelf dig önska wet, Dch först och sist din salighet.

3. Bed trägen, bed i Jesu namn? Då öppnar
Gud en fadersfamn, Dch gifwer dig sin Andas nåd,
Till ljus och hjelp i råd och dåd, Till hopp och
tröst i sorgens tid, Till kraft och mod i andlig frid.

4. Bed ödmjuk, bed förtröstansfull, Att Gud,
för dina synders skull, Ej wägrar bönen, men
består Hwad honom täckt, dig nyttigt är; Ack! bed
med ånger och med tro, Så får du i ditt hjerta ro.

5. Med andakt fall för Herran ned, Men för
dig sjelf ej endast bed? Försonlig, broderlig och
öm, Uti din bön ej nästan glöm? Hans nöð, ack!
som din egen känn, Han ware omän eller vän!

6. Hwad tröst för of, o store Gud! Att nalkas
dig med bönen's ljud! Ack! mana sjelf dertill vår
själ, Dch låt vår bön dig täckas väl. Gud! låt
vår bön af hjertat gå, Dch ej i blotta ord bestå!

259. Skapare! att nalkas dig Genom bö-
nen, du mig lärde: Ingen lära kan
för mig Åga mera tröst och värde. Stoftet ur sin
wanmakt fann Wäg till werldars Upphöfsman.

2. Hwad mig brister i min lott Får jag af
din nåd begära, Fordiskt likjom andligt godt
Får du lofwat mig beståra, När för dig jag
faller ner Dch, i Jesu namn, dig ber.

3. Ljus är denna tillförsigt, Stort det löfte, du mig gifwit; Dock du har en helig pligt, Mig tillika föreskrifwit: Att jag annat ej begär, An du ser mig nyttigt är.

4. O min Gud, hwem bättre wet, Hwad mitt fanna wäl bereder, An du sjelf, hwars allwis- het Hwarje meniskas wägar leder, Och, från wag- gan till des graf, Henne prof af huldhets gaf?

5. Wå, ehwad mig är beredt, Bönen mig med dig förenar; Både uti lust och ledt Uppe- håll mig wid det ena, Att jag fruktan för dig bär och som Fader har dig kär.

260. O Gud! all sannings Källa! Jag tror ditt löstes ord. Hwad du har sagt, skall gälla I himmel och på jord: Å kalla mig i nöden, Så får du hjelp af mig! Ja, Herre! intill döden Will jag åkalla dig.

2. Hwad lindring i min smärta, Att trösta på din nåd Och ansförtro mitt hjerta Ut dina wisa råd! När du mig bedja lärde I Jesu Christi namn, Du åt mitt hopp beskärde En fristad i din famn.

3. Och, hwad mitt hjerta beder, Det wet jag att du hör, Och, hwad mitt wäl bereder, Det wet jag att du gör. I nödens högsta smärta Din hjelp mig närmast är; Jag wet att på ditt hjerta Du minna sorger bär.

4. Jag skall ej öfswergifwa Den enda tröst jag har, Jag skall ej tröttad blifwa Att sucka till en Kär. Förtwislan wike fjerran: Till afgrund bär des stig, Jag släpper icke Herran, Förr'n han wälsignar mig.

Engels som: No: 197. Wäl min ämnet! ic.

261. Mitt hjerta! fröjda dig; må själ och sinnen röras, Låt andakt af din bön allt upp i himlen höras: En Fadren bjuder dig, dig kallar och Guds Son, Att trösta tröstelig inför sin nådesthron.

2. Det är din Fader kär, som dig befäller bedja; Din broder är och den dig vill din bön tillstädja; Din tröstare, ehvad du bedja skall, dig lär: Uttså med ödmjukt höpp till Gud din suckan bär.

3. Du ser Guds hjertelag: låt dig deraf beweka. Hans munn, hans dyra ord kan dig ej något neka. Hwad dig omöjligt syns, det vill hans fadershand dig gifwa, ja! och mer än du ens tänka kan.

4. Så kommer jag, min Gud! i Jesu namn ätt glaber, Och säger i fast tro: jag är ditt arn, min Fader! Jag beder, tror och wet, att du min bön upptar; Du vill, du kan, du gör, hwad du mig lofwat har. (G. Ollon.)

Serrans Bön.

262. Herre! du som, från det höga, Allt bewakar med ditt öga, Allt bewarar din famn! Fader vår! wi dig åkalla: Heigt ware för oss alla Ditt tillbedjanswärda namn.

2. Komme, Gud! till oss ditt rike: Brott och wal och mörker wike För din Andas helga röst. Skänk ditt ljus åt wilseförda, Lätta de betryckas börda, Gif de ångerfulla tröst.

3. Gode Fader! från din wilja Låt ej mörkens ande stilsja Dina återlösta mer. Lär oss bedja rätt de orden: Ske din wilje här på jorden, Säsom den i himlen sker!

4. Låt oss ej, i fåfång möda, Lifwets dyra län bröda; Gif, ej rikedom, ej nöd, Gif blott, att wi redligt winne Och, med ett förnöjsamt finne, Njute hwarje dag vårt bröd.

5. Sjelfwe stapplande och swaga, Lär oss antras fel fördraga, Utan agg, förtal och knot; Och, då wi vår synd begråte, Oss förlåt, som wi förlåte Dem, som brutit oss emot.

6. När wi frestas, på vår bana, Un af werlens onda wana, Un af eget kött och blod, Wi-

sa oss vår själamåda Och, i faran, oss benåd.
Med ett himmelskt hjertemod.

7. När till dig, i mörka tider, Hårda pro
och tunga strider, Höjas våra klagoljud, Sver.
gif oss ej i nöden, Stöd oss, led oss, och, i dö-
den, Fräls oss från allt ondt, o Gud!

8. Hör den bön dig hjertat ägnar! Din å
makten: allt du hägnar; Ditt är riket: allt du
styr; Din är äran, härligheten: Dig lofsjun-
ger ewigheten, Dig det ögonblick som styr.

Guds lof.

263. O Gud! vi lofwe dig. O Gud! vi
tacke dig. Du är; och genom dig
är allt, All werlden rörs, som du befallt: S
från din thron går ljuset ut, Och stormen wän-
tar ditt beslut. Hvem gör, att allt, i detta nu,
Ej blir till intet? endast du, Helig är Herter
Gud! Helig är Herren Gud! Helig är Gud,
den store Herren Zebaoth!

2. Så ljusens englar dig, vår Gud! Loffjunga
högt i himlens sal, Bland Christi trogna Sände
bud, Bland heliga Martyrers tal. Och, från det
låga jordens dal, Ditt folk uppstämmer samma
ljud Och redan här, bland strid och qual, Lof-
sjunger dig, all werldens Gud! O Herre, du wäl
Skapare! O Herre, du vår Frälsare! O Herre
du vår Tröstare! Dig pris och tack och ära ske

3. Dig prise wi, att, ewigt mild, Du till de
fallna menskan såg, Som genom synden från di
skild, S mörker, nöd och wanmakt låg. O du
hvars kärlek war så stor, Att du din enda So
utgaf, På det att hwar och en, som tror Och frå
det onda wänder af, Ej skall förgås, men wi
din hand ledsagas till ditt fröjdeland! Dig pri
wi med enig röst, För ljus och helgelse och tröst

4. Låt oss, o Gud! din Anda få, Som, h
lig, mäktig, wis och god, Oss lärer Christi o

förstå, Försoning finna i hans blod Och i hans helga fotpar gå, Med frid och fröjd och christligt mod. Hjelp oss, i kärlek, tro och hopp, Fullborda väl vårt wandringslopp.

5. Dig bedje, dig anrope wi: Du ewigt Gode! stätt oss bi. Sträcf öfwer oss din starka hand, Behåll oss i dig nåds förbund. Bewara våra faders land, Wälsigna hela jordens rund. Till dig, till dig står all vår tröst; O Herre! hör vår böneröst! Amen.

Das. 28.

264. Lofwa will jag Herran, Herran, Ty han hafwer hört min röst. Han är, då all hjelp syns fjerran, Dogh min starkhet, sköld och tröst. Han de ondas kraft förtager Och sitt barn ur faran drager.

2. På min Gud i lif och döden Har jag min förtröstan satt: Han har hulpit mig i nöden, Och mitt hjerta är nu gladt. Dersför will jag honom prisa, Honom ewig ära wisa.

3. Herre! war de trognas styrka, Och din smorda hjelp beskär; Fräls ditt folk och stöd din kyrka, Som ditt arf och eget är; Låt dem här i dig förnjäs, Och till ewig tid upphöjas. (G. Ollon.)
Sjunges som: N:o 139. Wi lofwe dig, o store Gud! &c.

265. Dig ware lof och pris, o Christ! Wälsignad denna dag förwist! Wi lofwe dig, nu och till ewig tid: Helig, Helig, Helig i höjdene!

2. Dig lofwa helga englars chor, Och himlars här med glädje stor. Dig lofwa Cherubim och Seraphim: Helig, Helig, Helig i höjdene!

3. Ditt folk, o Herre! lofwar dig, Din brud af hjertat gläder sig För all din nåd och din barmhertighet: Helig, Helig, Helig i höjdene!

Das. 95.

266. Loffjungom Herran! låtom oss med fröjdeljud Anäböja, nederfalla och

tillbedja Gud: Loffjungom Herran den Allsvåldige, Vår Skapare, - vår Frälsare, Vår Tröstare: Högtlofswad ware Herren!

2. All himlens här, all jorden och det vida haf Han warelse och rörelse och lagar gaf: Ty sjunge jorden och allt hwad hon bär, Och hafwet och hwad deri är, och himlens här: Högtlofswad ware Herren!

3. Och du, hans folk, hans fosterfolk, som af hans hand ledsagas, som hans egen hjord, kring goda land! Du frälsta menckoslägt! i tack samt bröst Förnim hans godhet, känn hans tröst, Och höj din röst: Högtlofswad ware Herren!

4. Loffjungom Herran, vår Förlofsare och Gud! Från våra hjertan stige våra läppars ljud Till Herran som oss hjälper i all nöd! Han är vår klippa och vårt stöd I lif och död; Högtlofswad ware Herren!

Das. 99.

Sjunas som: No 131. Heliga Andä! Sanningens ic.
267. Loffjungom Herran, Som, i det höga, Våra öden hwälfwer, Från himlars thron den starke Hämnamn ljungar, Och all jorden skälfwer, Och ner till jorden böjas folk och Kungat. Wäldig är Herren, Herren vår Konung!

2. Loffjungom Herran, Som, i det höga, Lönar och bestraffar! Ut den förtryckta, som till honom ropar, Rätt och dom han skaffar, Och nederslår de fräcka wäldets hopar. Helig är Herren, Herren som dömer!

3. Loffjungom Herran, Som, i det höga, Våra hjertan gläder! Med samma hand, som, i de fordna dagar, Förde våra fäder! Han oss ännu beskyddar och ledsagar. Ljuslig är Herren, Herren vår Herde!

4. Loffjungom Herran, Som, i det höga, Våra fel förlåter! När, i sann bot, wi ångrens tårar

fälsk, Han oss tager åter Till sina barn, och gör oss ewigt sälla. Nådig är Herren, Herren vår Fader!

Das. 100.

Sunges som: N:o 2. Herre! emiat stor i ära! ic.

268. Hela werlden fröjdes Herran Tidigt
och af hjertans grund! Kommer
ifrån orter fjerran, I som stån i hans förbund!
Träder fram med lust och fröjd, Sjunger Gud
i kimmelshöjd.

2. Han är den oss hafwer skapat Sig till folk
och fosterfår, Frälsat det, som war förtäppadt,
Dch är den, som med oss står, Will oss ändtlig
föra in Utl himlaglädjen sin.

3. Tacker honom i hans portar, Lofwer honom
i hans gård; Kommer hit från alla orter; Pri-
ser den om oss har wård; Ty han är fast god och
blid, Håller tro i ewig tid. (J. Arrhenius.)

Das. 145.

Sjunges som: N:o 35. Gud låter sina trogna här ic.

269. Ditt namn, o Gud! jag lofwa will
Dch utan ända prisa; Förläna
sjelf din nåd bertill Dch bästa sättet wisa. Min
Konung! jag will stadelig Upphöja och beröm-
ma dig I alla mina dagar.

2. Du, Herre! stor och lofwärd äst, Din makt
har ingen ända; Ditt majestät wi spørje bäst,
När wi. vår tanke wända Till dina werk, att
dem kесе, Som med vår undran alltid se,
Men kunna ej begripas.

3. Sag tala skall om dina råd, Ditt wälde,
dina under, Din härlighet, din stora nåd, Din
miskhet, alla stunder. Din godhet skall af våra
barn, Din rättwiskhet af barnabarn Förfunnas
och wälsignas.

4. All werlden, och hwad du har gjort, För-
tälja skall din ära: Att du är mild, skall blif-
wa spordt, Dch alle skole lära Dch se, att du

förbärmar dig Mot all din verk, men synn Allt
Mot dina barn och wänner.

5. Af ewighet ditt rike war I ewighet det blifwer.
Det hägn, du fädren gifwit har, Du än åt barnen
gifwer. Du alla dem, som lida men, När deras
hopp och tro är ren, Wäl hjälper och förswarar.

6. Du låter i ett ymnigt mått Din godhets gås-
wor flöda Till allt, som kropp och lif har fått Och
wäntar af dig föda; Du låter upp din milda hand
Och mättar allt i alla land Med godt behag och nöje.

7. Du är när dem, som älska dig Och med
allt allwar frukta; Förderfwar ej ewinnerlig,
När du dem nödgas tukta. Du hörer dina
frommas rop Och friar från de ondas hop,
Som snarlig blir till intet.

8. Du rättwis är, o Herre Gud! I alla dina
wägar, Och heligt är ditt ord och bud, Som sjelf
du wara plägar: Ty skall min mun, och allt
det kött, Som varit har och än blir födt, Dig
utan ända prisa.

(J. Arrhenins.)

270. Lofwad ware Herran, Wära fäders
Gud! Både när och fjerran Skalle
detta ljud: Lofwad, upphöjdt, prisadt Ware
Herrans råd! Han har oss bewisat Dutsäglig
nåd. Priser och berömmar Gud, som rättwist
dömmar Och sitt folk ej glömmar.

2. Dig, som härlig sitter Öfwer Cherubim, Pris-
sar lustens qwitter, Prisar böljans stäm, Ljuset, som
oss gläder, Jorden, som oss när: Allt din ära
qwäder, Allt dig offer bär. Priser och berömmar ic.

3. Dig, som sparqwens näste Wårdar, huld
och wis, Himlens wida fäste Sjunger lof och
pris. Åskans moln och dunder, Stjernans milda
prakt, Lofwar dina under Och din nåd och
makt. Priser och berömmar ic.

4. Dig, som wäldigt stiekar, Från din Konungs-
stol, Längre dina blickar Än den klara sol, Dig, med

tusen munnar Allt loffjunga wet; Dag och natt förlunnar Ditt barmhertighet. Priser och berömmar ic.

5. Dig all werlden ärar, Gud, all glädjes grund! Englar, himlahärar Lofwa dig hwar stund. Men, o Adams söner! Er, för alla, bör Med loffsång och böner Wittna hwar Gud gör. Priser och berömmar Gud, som rättwist dömmar Och sitt folk ej glömmar. (H. Spegel.)

Day. 150.

Sjunges som: N:o 29. Lofwa Herran Gud, min själ! ic.

271. Lofwer Gud i himmelshöjd! Hwarje själ, till honom böjd, Hwarje stamma, glad och from, Lofwe i hans helgedom!

2. Ty allt, hwar hans hand har gjort, Är allt dräpelig och stort, Och hans stora härlighet warar i all ewighet.

3. Lofwer honom, allan stund, Högt och utaf hjertans grund. Ljust bland helga sångers tal Klinge harpa och cymbal.

4. Allt, hwar lif och anda har, Skynda dig och redo war, Lofwa Herran Jehowa, Prisa Gud: Halleluja! (J. Svedberg.)

Sjunges som: N:o 197. Wäl mig i ewighet ic.

272. Nu tackar Gud, allt folk! med hjertans fröjd och gamman, För stora ting, dem han gör med oss allesamman: Den från vårt mod rälif, Af nåd och stor miskund, Så mycket godt oss gjort, och än gör hwarje stund.

2. Den nåderike Gud, han oss och här förläne, Att wi med hjertans fröjd i frid städs honom tjene; Och Herren, stor af nåd, oss ware alltid blid, Oss ware Herren när, nu och i ewig tid.

3. Pris ware dig, o Gud! o Fader, Son och Ande! Högtlofwad store Gud! Af oss i allö lande, Du, som, af ewighet, treenig Gud förwist Har warit, är och blir! Högtlofwad först och sist! (Kinckart. Svedberg.)

2) Förhållandet till oss sjelfwa och nästan. Ödmjukhet, Saktmod, Stilla-leswerne.

Slunges som: N:o 167. En syndig man, som låg u-

273. **U**namma from de dyra nådeorden
 Och ödmjuk sitt wid Herrans Jesu
 fötter: Ty ödmjukhet hon är den goda jor-
 den, Der ordets säd wälsignas och slår rötter.

2. Hon liknas må wid dalen waturika, Dit
 frugt och fröjd på milda skurar flöda; Då hög-
 mod är med kala berget lika, Som saknar must
 och gifwer ingen gröda.

3. Hon är den grund, så djupa och så trygga,
 På den i oss Guds Andas tempel stödes; Då
 allt, hwad wi på egenkärlek bygga, Ett Ba-
 bel är, som prunkar, och förödes.

4. Ty will jag ej för fåfäng ära slafwa, Men
 akta from på Herrans helga lagar: Han bor
 när dem, som ödmjuk anda hafwa, Och deras
 bön den Ewige behagar.

5. Att blifwa fri de brister wid mig läda,
 Med daglig slit jag göra will mitt bästa, Och
 så med hopp till Gud i höjden ståda, Med kär-
 lek till min arma swaga nästa.

6. Om af Guds nåd jag bättre lottad blif-
 wit, O! skulle jag deröfwer mig förhäfwa? Ak
 nej! af den, som Herren mera gifwit, Jag wet
 att han skall äfwen mera kräfwa.

7. Jag wet, min Gud! att jag är alltför
 ringa Till all den nåd, du welat mig bewisa.
 Min mun dig ej ett wärdigt lof kan bringa:
 O måtte dig min wandel bättre prisa!

8. Lär mig förstå, att jag är stoft och aska,
 Och trogen bli, jemwäl uti det lilla. Då skall
 mig ej ditt budskap öfverraska: På stilla dag
 skall natten komma stilla.

Gjunges som: N:o 199. O Gud: ditt rike ingen ser ic.

274. Allt menckoslägtet af ett blod Den store
Guden denat, Och allas wäg han, wis
och god, Till samma mål har banat: På det, som
barn af samma Far Och bröder med hwarandra, Wi
skulle wåra pröfningsdar I endragt genomwandra.

2. Wi hit ej förde gods och gull, Ej wäldig-
het och ära, Och ner i grafwens tyfsta mull Wi
intet med oss bära. Hwarandras bistånd, tröst
och råd Wi hafwe här af nöden, Och Guds
barmhertighet och nåd I lifwet och i döden.

3. Allt menckoslägtet med ett blod Förlöstes,
att i renhet, I ödmjukhet och tålmod Bewara
andans enhet. En medlare, en tro, ett dop
Bjöd samma tröst åt alla, Som låta sig af
nådens rop Till bot och bättring falla.

4. En tjenarens tjenare, Kom alla Herrars
Herre, Att frälsta det förtappade, Det skörre
med det smärre Och, wid sin bortgång, skänkte
han Oss detta testamente: "I bröder! tjener så
hwarann, Som jag er alla tjente."

5. Och i hans Anda blefwo wi Hwarann, som
Christne, like, Och både tjenare och fri Fick arfs-
rätt till hans rike. Sig allas bliä från qwalens
jord Till samma himmel höjde, Och allas knä,
wid nådens bord, I samma tro sig böjde.

6. Ty hjelp oss, Herre! att wi må, Bland
gåfwor mångahanda, Som af din rika nåd wi
få, Dock lifwas af en anda, Som, kärleksfull
och ljuf och blid, Kan wåra hjertan rena Och,
i rättfärdighet och frid, Med Christo oss förena!

7. Tag bort allt köttsligt öfwerdåd, Allt hög-
mod ur wårt sinne. Du gifwer de ödmjuka nåd:
Du så, o Gud! oss sinne! Att nyttja rätt de
pund wi fått, Du wärdes sjelf oss lära, Och, för
allt gjordt och njutet godt, Ge dig allena ära!

275. Stilla jag på dig will akta, O min Jesu! all min tid; I din sannings ljus betrakta Hwad som hörer till min frid, Och uti din kärleks värma, Till din salighet mig närma.

2. Stilla jag mitt kall må sköta Med all trohet, slit och fröjd, Och en ofänd framtid möta, Med Guds helga wilja nöjd, Nöjd med hwad han ger och tager, När mitt samwet mig ej gnoger.

3. Stilla må jag städs betwinga Sinnlighetens öfwerdåd, Glad åt Gud ett offer bringa Af min egen wiljas råd, I hans kraft mot högmöd kämpa, Afund kufwa, wrede dämpa.

4. Stilla må min wandel blifwa, Så i handling som i ord, Och förargelse ej gifwa Någon själ på denna jord. Bygga upp, ej riswa neder, Är en Christens pligt och heder.

5. Stilla må jag tadlet höra Och min wäg ostraffligt gå; Håldre än att orätt göra, Sjelf jag orätt lida må, Och förlåta och förglömma, Wis att Gud skall rättwist dömma.

6. Stilla jag mitt kors må taga Och gå fram i Christi spår. Allt umbära, allt fördraga, Genom honom jag förmår. Ack! hur fort är profwtiden Dock med all sin nöd förliden!

7. Stilla må jag Herran bida, Tyft och trogen göra wäl; Medan dagens timmar skrifa, Aktsam vara om min själ: Snart är sista timman flagen Och min själ ifrån mig tagen.

8. Stilla komme, och wälkomna Ware dagens slut och lön; Stilla må i Gud jag somna Från min sista aftonbön, Hwilken, när den hät afbrytes, I en himmelsk lofsång bytes.

9. Stilla och mitt stoft må gömmas I den tyfta jordens famn; Må det rum af werlden glömmas, Der jag hwilar utan namn: Rum och namn wäl Herren känner, Då han ropar sina wänner.

Ståndaktighet, Rättwisa, Redlighet i hand-
del och wandel.

Sjunges som: N:o 28. Du skall min själ ditt offer bära icke.

276. Hvem är bland Jesu rätta wänner?
Hvem går sin gång med tillförsigt?
Den, som ej menskofruktan känner, Men
wågar allt för Rätt och Pligt. I Herrans hägnad
trygg han bor, Då werlden honom hjälplös tror.

2. Han bäsvar ej, om jorden bäsvar, Vid
stormars ras och böljors swell, Om döden öf-
wer honom swäsvar I blixters eld och wig-
gars fall. Han wät, att utom Guds behag Ej
går en timma från hans dag.

3. När ondskan spinner sina ränker Och lägger
snaror för hans fot; När orättwisan honom kränker:
Hwad höfwes honom deremot? Förlåta, ömka mens-
skors brott, Och hämnas med wälgerning blott.

4. När afund, att hans wandel swärta Mot ho-
nom höjer tablets röst: I himmelen och i sitt hjerta
Han har sitt wittne och sin tröst. Ett wäld, som öf-
wer dem ej rår, Är ju ej wärdt en Christens tår.

5. Så går, i Jesu namn, en Christen Med samma
mod och sinnesfrib, Att möta lidandet och bristen,
Som medgångens och glädjens tid. Så wisar han
hwad den förmår Hwars fasta-hopp till Herran står.

6. O Jesu! wärdes mig ledsaga På sannin-
gens och fridens stig. Du, som är mäktig i de
swaga! Din Andas kraft förlåna mig: Då kan
jag trofast målet nå, Och en gång lifsens krona få.

Das. 15.

277. Ho är den, som, trött af striden,
Får med friden, Herre! i din
hydda bo? Ho skall, upphöjd öfwer nöden,
Sorgen, döden, Blifwa på ditt berg i ro.

2. Den, som utan wanl och willa Wandrar
stilla På rättfärdighetens stig; Den, som utan
skrymtan öfwar Hwad han pröfwar Wara godt,
och rätt för dig;

3. Den, som sanning trygg förklarar Och försmarrar Utas hjertat all sin tid; Den som, utan flärd och ränker, Aldrig kränker Någons ära, någons frid;

4. Den, som fattiga och rika Utkar lika, Lasten blott föraktlig tror; Den, uti hvars lugna öga, Ej den höga, Men den heliga är stor;

5. Den, som nästans hopp ej swiker, Eller wiker Från sin ed för winnings skull; Den, som dygdens fall ej wäller, Ej förhåller Nödens rätt för gunst och gull.

6. Han, o Herre! skall med friden Efter tiden I din helga hydda bo; Han skall upphöjd öfwer nöden, Sorgen, döden, Få hos dig en ewig ro.

Das. 37.

Gjunges som: No 124. Wår Gud är og en wäldig borg ic

278. O menska! hör det bud, hwartill Du bör all gerning föra: "Åt andra gör hwad sjelf du will, Att de dig skola göra." Dem, som öfwa wäld och list, Bidar straffet wist. De draga swärdet ut; Men si, det skall till slut Gå in i deras hjerta.

2. Den starke Hämnaren, som ser, Hur de sin bäge bända, Att en oskyldig fälla ner, Och krossa den elända, Han, till deras blygd och fall, Rätten skipa skall; Då stjelper deras makt, Förswinner deras pragt, Och bågen sönderbrister.

3. Men dem, som i allt godt bestå Och Herrans dom förbida, Dem skall det wäl på slutet gå, Unskönt en tid de lida. Deras rätt blir uppenbar, Som en middag klar, Och Herren, som han sagt, Skall hålla dem wid magt Uti den onda tiden.

4. Så handla rätt, och sköt ej om, Att werldens lön begära, Men haf din lust i Herranom, Blif i ditt land med ära. Hwad ditt hjerta önskar sig, Kan han gifwa dig; Ty anbefall din wäg I Herrans hand, och äg Hans lag uti ditt hjerta.

5. Från jordisk sorg och fruktan skild, Dig gläd i

Herrans fruktan; War, som hans barn, mot bröder mild, War tålig wid hans tuktan. Ej skall den rättfärdige Sig förskjutet se; Han säger till sin ätt: War from och handla rätt, Och Gud förser wäl brödet! Sjunges som: W:o 31. Du, herre! i din hägnad tar ic.

279. Gif, Gud! att-ren och samwetsgrann, Jag genom tiden wandra kan. Hjelp mig, att jag gör allom rätt Och får mitt bröd på ärligt sätt; Ty orätt gods dock ej består: Med synd det kom, med sorg det går.

2. Fångt heldre will jag lida nöd, Un njuta brottsligt öfwerflöd. När jag, med all min fattigdom, Är jdog, redlig, nöjd och from, Mitt goda samwete, o Gud! Är mig ett dagligt gästabud.

3. Och, när jag wandrar som du böd, Du mig och hjälper i all nöd. När främst af allt jag söka wet- Ditt rike, din rättfärdighet, Du omsorg för allt öfrigt bär Och gifwer mig det nyttigt är. Forsakelse, Slit och förnöjsamt Sinnelag.

280. Af rikedom och werldslig fröjd Ej själen båtnad äger; Men wara gudelig och nöjd, Allt annat öfwerwäger. En helgad häg, ett tåligt mod, En stadig tro, att Gud är god, Bliw winning nog för själen.

2. Min Gud, som hör hwad jag begär Och ser hwad jag behöfwer, Han ger mig wäl det nnttigt är Och håller wård deröfwer. I denna sälla tillförsigt Jag söker fylla opp min pligt, Och tröstar se'n på Herran.

3. Hwi skulle jag en lycka tro, Som lockar och bedrager, Och söfwas i den korta ro, Som slården ger och tager? Ack! när min drömda fröjd förswann, Hwad wore jag? en fåwist man, Som byggt sitt hus på sanden.

4. Snom mig sjelf, i detta bröst, Will jag den sällhet bygga, Som himlens ord och nådens tröst Bereda och betrygga: Så räds jag in-

ga farors hot, Men tar förnöjd och lugn emot
Hwad Herren helst förlänar.

5. I glädjens dag, med tacksam själ, På gif-
mar:n jag tänker, Som ock bestämt till andras
wål Det goda, han mig skänker; I sorgens dag
är hoppet qwar, Att han, som hittills hulpit
har Skall ock härefter hjälpa.

6. Fly, falska fröjd! ifrån min stig: Din flykt
jag ej begråter. Gud är min fröjd, jag nöjer
mig Med hwad han gör och låter; I hwad han
ger, i hwad han tar, Han är min wän, han
är min far: Hwad har jag då att frukta?

7. Han känner hwad mig görs behof, Att bli
för himlen mogen; Jag dershör, under alla prof,
Will wandra tyft och trogen: Och, när jag blir
af werlden trött, Så låter han mig somna
sött, Och i sin glädje wakna.

Ernges sem: N:o 101. Den munn är tyft, som bad it.

281. **E**j guld och rikedom jag har, Min
lott är ringa worden; Men jag
i himlen har en Far, Om intet stöb på jorden.
Han ser min wandel från sin höjd, Och, hwad
han ger, jag tager nöjd. Hans tröst wål höb
mig blifwer, Om allt mig öfswergifwer.

2. Hur nåderikt, o Gud! du styr, Det tyda
alla stunder. Den natt som sänks, den dag som
gryr, Förfunnar dina under. Du kläder liljorna
i prakt; Ut allt, hwad rörs, med fadersmakt
Du dagli söda mäter: Du mig ock ej förgäter!

3. Håll du min hand till nyttigt werk, Fast
än jag sent får somna, Och mina swaga krafter
stärk, Enär de wilja domna. Den arbetsamma
är du blid; An såg jag icke, någon tid, Att den,
dig trogen blifwit, Du, Herre öfswergifwit.

4. Jag wet, du will ej pröfwa mig, Mer än
min kraft kan bära. Ad! nödens wäg och brot-
tets stig De gå hwarandra nära. Men swigtar jag,

du stöde mig: Din trohet är ewinnerlig; Du älskar den du tuktar, Och hjälper den dig fruktar.

5. Min pröfsningstid ej ewig är: Ditt ord är mig en borgen, Att jag en gång med fröjd uppskrår
Swad jag får ut i Jorgen. En will jag wandra
lifwets stig Med bygd och stilla hopp till dig, Dills
fäld är wandringsstafwen Och jag får ro i grafwen.

282. **E**i större bröd oss kommer till, An
Gud will oss tillmätta; Men den,
som ej arbeta will, Skall icke heller äta: Och detta
bud Från Herran Gud Du aldrig må förgåta.

2. War arbetsam! du jordens son! I swett
skall du dig föda. Guds gåswor då i samma
mon Som swettens droppar flöda. Han lofwat
ge Wälsignelse, Men efter använd möda.

3. War arbetsam! I nyttans wärf Ditt mod,
din kraft sig dane. Wet, lättjan är din själs
förderf, Din ofkulds wisa bane: Då pligten är
Eå lätt, så får, För den wid bördan wane.

4. War arbetsam! Guds hjelp ej dröjt För
dem, hans bistånd skatta. De händer, du mot
himlen höjt, Med kraft i werket fatta: Och bönen
gör Dig arbetsför, När händern blifwa matta.

5. War arbetsam! men se ej blott Uppå ditt
 eget hästa. Gör alltid rätt, gör gerna godt,
Haf ömhet för din nästa. De hulpnas bön Skall
frid och lön Wid dina mödor fästa.

6. War arbetsam! men blott de dar, Då
Gud dig böd arbeta: Den sjunde dag han hel-
gat har, Att Herrans Sabbat heta. Då bör din
själ Ett högre wäl Begrunda, se och weta.

7. Ditt werk du, både sist och först, Med
Guds behag förlike. Blif heldre, än på jorden
först, Den minste i Guds rike. Ett enda här
Nödwändigt är: För det alit annat wike!

283. **C**hristen! Klundra ej din lycka, Fast
en mindre del du fått: Werldens

trålar blott förtycka Nästans ymnigare lott. Gud, som afsmått dina dagar, Skådar hwad dig nyttigt är. Med förtröstan till hans lagar, Dag förnöjd hwad han beskär.

2. Så din åker; spar ej mödan: Sådant är den Högstes bud; Att deraf bestämma grödan, Tillhör icke dig, men Gud. Wet du jordist åtrå twinga Och begären gränsor ge, Bli den lott dig synes ringa, Stor af Guds wälsignelse.

3. När det sparda guldet blifwer Tungt och kallt för werldens trål, Gud dig bättre skatter gifwer I en ren och fridsfull själ; I ett samwete, som säger, Att du redligt fyllt ditt kall; I det fasta hopp, du äger, Att du himlen ärfwa skall.

4. Så den arma, som den rika, Måkas ett och samma slut, Döden skall dem göra lika Och all skillnad plåna ut. Domarn skall det goda löna, Som du werkat i ditt mått. Större ansvar den skall röna, Som har större gåfwor fått. Sjunges som: N:o 40. Menka! i ditt herta står w-

284. I din wård, som räcker till, Gode Gud! Såsom mitt, befalla. Herre! war Hans förswar, War hans hjelp i nöden, Styrk hans hopp i döden.

2. Med ditt faders-hjertelag Wille du mig lära, Att mot bröder borde jag Brodershjerta bär-ra. Denna pligt Skad wigst Af det blodet wun-nit, Som för alla runnit.

3. Ej en Christen hugnäs kan Af sin broders skada; Med de sorgsna förjer han, Glädes med de glada. Aggets röst Till hans bröst. Ej en ingång finner, Afund der ej brinner.

4. Tyngd och lättnad, sorg och fröjd Allom delad blifwit: Den är lycklig, som är nöjd Med den lott du gifwit. Allt är godt, Om det blott Ejälenes wäl bereder Och till Gud oss leder.

5. Detta mindre eller mer Skall min hug

i fästa. När, o Gud! din vilja sker, Sker också mitt bästa. Hwad mig här Sällast är. Wet jag du förlänar, Mer än jag förtjenar.

6. Hwad mig bätar, ej din nåd åt min bön förnekas. Kommer dag, så kommer råd: Jag berom ej tvekar, Endast jag Hvarje dag Med godt samwet möter Och mitt kall rätt fröter.

Menniskokärlek, Barmhertighet, Försonlighet.

Sjunges som: N:o 19. Dändlige, i Iusens strålar ic.

285. **J** menskers barn, som alle ägen Er wård af samma Faders hand! Hwi lifwen **J** ändå på wägen Till ett och samma Fadersland? **J** hafwen ej de bud i minne, Som Herren gaf oss ewigt god; **J** hafwen icke Christi sinne, Och fåfängt flöt för er hans blod.

2. Hur fridsamt deras dagar hwälfwa, Som rätt förstå hwad han befallt: Att älska andra, som sig sjelfwa, Och älska Herran öfwer allt; Som ondt med ondt ej wedergälla, Men öfwerwinna ondt med godt, Och hämden glömma, eller ställa Uti den Högstes händer blott!

3. Den Helige du fåfängt prisar Med böners mängd och sångers ljud, Om ej din menskokärlek wisar Din sannå kärlek till din Gud. För honom fåfängt du begråter Din brist wid nådens altarfot, Om du en broder ej förlåter Hwad han har brutit dig emot.

4. Ty war din trätobror benågen Till wänskap, medan än är tid. Gör wäl, då än du är på wägen, Så hiuner du ditt mål med frid. Gör wäl, ej blott åt den, som löner, Åt den, som prisar dig igen: **J** samma hjerta, samma böner, Haf rum för owän och för wän.

5. Och föd den arma, Kläd den nakna, Låt upp för nödens barn din dörr: Du skall ej sjelf din nödtorst sakna Af Herrans händer, mer

än förr. Då skall och sist, i Fadrens rike, Dig möta detta glada ljud: Det goda, du bewist din like, Det har du och bewist din Gud.

6. O du, som gaf ditt lif för fåren! Om nåd och kraft wi bedje dig, Att framgent följa dig i spåren På kärlekens och fridens stig. Låt mer och mer en stingsrad skara Förenas i din sannings ljus, Att det må wara, ewigt wara En Herde och ett Fårarhus! Sjunges som: N:o 78. Skälsta werld! i nådens under.

286. Gud, som gläder mina dagar Med din rika nåd och wård! Gif, att för den röst, som klagar; Jag ej finnes döf och hård. Det är du, som allt beskär; Jag ditt redskap endast är, Då du genom mina händer, Hjelpen till min broder sänder.

2. Då jag, under nödens börda, Mina likar swigta ser, Lär mig då din kärlek wörda, Som en bättre lott mig ger. Då med tacksam blick till Hyn Jag wälsignar din försyn, Gif att hjertats warma sprider Hjelp och tröst till den som lider.

3. Må min wenstra hand ej weta Swad den högra handen gör, Högmöd ej mitt hjerta reta, Då jag mina gåfwor för. Må min tro, af kärlek-lydd, Endast af ditt öga sedd, Sin wälgersning wäke mäta, Göra godt och det förgäta.

Day. 41.

Sjunges som: N:o 101. Den munn är tyff, som had

287. Gäll den, som, mot den arma huld Och werksam för des bästa, Betalar Herranom sin skuld, Med kärlek till sin nästa; Som tänker i sin glädjedag På den, som, torstig, sjuk och swag, Blott lefwer för att lida, Och tröst af döden bida.

2. Förnöjelse och frid skall bo I menkowännens hydda; Wälsignelse och samwetsro Hans rätter skola krydda! Hans troгна bön, i sorgens tid, På qualens bädd, i dödens strid, Skall Herren Gud och höra Och nåd med honom göra.

288. När, trygg och mått, du fornar
 in; När, frisk och glad, du vak-
 ar: Din arma nästa dig påminn, Som bröd
 och helsta saknar. Du nattens hwila njuter nöjd;
 Han spør, hwarad natten lider? Och, när din
 dag går fram i fröjd, I brist och qual han
 wider, Ett dagen långsamt skrider.

2. Fall, Christen! för din Fader ned Och bed
 för dina bröder; En bön för hwarje hjerta bed,
 Som under korset blöder. När se'n du handlar,
 som du ber, Din tro du rätt bewisar; När du
 en usling bistånd ger, När du en sjukling li-
 jar, Du bäst din Fader prisar.

3. Om jag en daglig nödtorft fått Med hel-
 sans dyra gåfwa, Jag will min Gud för denna
 lott Med ord och gerning lofwa; Ja, tacksam
 will jag då mitt bröd, Men icke ensam, äta:
 Och skulle ingen, i min nöd, Med samma mått
 mig mäta, Skall Gud mig ej förgäta.

Sünars som 113. I U härliabets land igen 11.

289. Mitt mittne ware Gud! jag will
 Till honom hämden ställa. För-
 låta hörer menstor till, Och Gud att weders-
 gälla. Ack! huru skall jag sjelf bestå, Om
 han med mig till doms will gå?

2. Dock glömmet han sin stränga rätt, En Fa-
 der han förblifwer Mot den som, på en broders
 fött, Sin nästas skuld tillgifwer. Säll den, som
 lyder fridens bud, Ty han skall heta barn af Gud.

3. Med christligt saktmod, o min själ! Ditt
 barnaskap besanna: Ut dem, som hata dig, gör
 wäl! Wälsigna dem dig banna; Försonlig war
 och kärleksrik, O! war den högste Fadren lik.

4. Annu han till sin nådastol Ej någon wäg-
 rar falla, Ty nådens, liksom dagens, sol Går
 upp ännu för alla; Annu och flödar Jesu blod,
 Ett Herrans regn, till ond och god.

5. Men synde vi på Herrans nåd, Vår don vi sjelswe wälla; Dy låt oss dämpa hämdens råd Och wreden återhålla: Att öfwer dem e solen må kånste för alltid nedergå.

6. Kom, broder! rädd mig här din hand Till wänskap och försoning. När monstor knyta fridens band, Bli fröjd i englarö-boning. Som wi hwarann förlåte här, Så warder oss förlåtet der.

7. O Herre! du wår Fader är, Och dina barn wi äre. Åh! lär oss hafwa friden kär, Så warde wi dig käre. Wälsigna oss i all wår tid, Och låt oss mötas i din frid.

Måttlighet och Nykterhet.

Siunges som: N:o 283. Christen! klandra ej din Lycka, n

290. Du, som låter mig erfara Af din nåd så rika prof, Fader! lär mitt hjerta wara Nykligt under så behof. Låt din godhet ömt bewaras I ett nöjdt och helgadt bröst, Och min tacksamhet förklarås Genom nästans hjälp och tröst.

2. Straff du i naturens lagar Stadgadt för begärens slaf; Hellsans fröjd och muntra dagar Du åt måttligheten gaf. Wårdes, Gud! mitt hjerta rena, Lär mig se mitt sanua wäl I det goda, som allena Ewigt fröjda kan min själ.

291. Hur mild och nådig är wår Gud, Kär wi, med lydnad för hans bud, Wårt hopp till honom ställe! Han skyddar oss mot brist och nöd, Han gifwer både mull och bröd, Till fröjd och uppehälle. Med redlig flit och trogen bön, Vi sakne aldrig mödans lön.

2. Men du, som dessa mildhetsprof, Med wårhet, wårldighet och hof, Ej tacksamt njuta lärde! Din näring warder dig ett gift, Och ditt begär en djurisk drift, Som quäfwer menskans wårde. Den, som har buken till sin Gud, Han syndar mot Guds första bud.

3. Hwad du förtär i öfwerflöd, Du från din nåd

a, i hans nöd, Med Gudlös hårdhet röfwar; Och
 i din egen kropp och själ Med detta rån, o lu-
 ans träl! Ett själsmord du föröfwar. Ack! rusa
 i så blind och djerf, O syndare! till ditt förderf.

4. Wak upp! bed Gud om kraft och mod, Att
 mot ditt eget kött och blöd, Till manlig strid dig
 ufta. Påt hjertat ej betungat bli Af dryckenskap
 och fråseri Och denna werldens lusta. Se till, att
 herrans dag ej må För hastigt komma dig uppå!

5. Förty den dagen komma skall Liksom en sna-
 ra sträckt till fall För alla syndens trälar. Hjelp,
 Gud! ofv derför lefwa så, Att wi, för ewig tid,
 ej må Förderfwa våra själar. Vår ofv, med wak-
 samhet och bön, Att undfly synden och dess lön.

Kyskhet.

Sjunges som: No: 140. Af himlens här den Högste r.

292. Gud säger, att den salig är, Som
 är befunnen worden I hjertat he-
 lig; kysk och skär I lefnad och i orden. Han
 skall en gång, i glädje stor, Få skåda Herran,
 der han bor, Med alla helga englar.

2. Men we den, som här gifwer sig I kött-
 sens lust att swäfwa Och, som en hedning, da-
 gelig Will mot Guds wilja sträfwa! Ty hwad
 som här i mörkret skett, Det skall i dagen blif-
 wa sedt, Då Gud det uppenbarar.

3. Den der har lustån till sin Gud, Och tukt
 och dygd ej aktar, Men wandrar twärt mot Her-
 rans bud: På honom straffet waktar Med än-
 ger, ångslan, qwal och nöd, Och slutet blir en
 ewig död, För denna wällust korta.

4. Fördenskull, ho will tänka på, Att fredadt
 samwet bära, Sitt hjerta han behålla må I helgelse
 och ära; Sin kropp så grannt han wårda bör, Att
 han ej Christi lemmar gör Till snöda syndalemnar.

5. En tuktiga kropp och hjerta är Den Helga
 Andas tempel. Ostraffligt blifwer hans begär,

Hans tal och hans exempel. När han betänker
Christi nöd, Hans törnekrona, kors och död,
De onda lustar wika.

6. Rent hjerta skapa, Gud i mig, Gif mig en ny
wis auda, Och gör mig bistånd nådelig, Schwad mig
läggs till handa. Du är, o Gud! min helgelse; Hjelp
mig uti all frestelse: Min hjelp du lofwat wara.

7. Förlåt, o Gud, och Fader god! Mig alla
mina brister: Förstör, o Jesu! med ditt blod,
All satans makt och lister. O Helge Ande! war
mig när, Och helga städs min själs begär, Gud
öfwer allt att älska.

(H. Spiegel.)

Sjunges som: N:o 8. Dig allena ware ära, ic.

293. Salig den, hwars hjerta lågar Blott
af renade begär; Den sitt öga lysta
wågar Till en Gud, som helig är. Då på dygdens
wäg han träder, Herren honom styrka ger. I sin
renhet han sig gläder, Ut den blick, som allting ser.

2. Han med blygsel och med smärta Aldrig
höljer sina spår. I sitt bröst han bär ett hjerta,
Som sig intet förebrår. Han i mörkret och
dagen Intet ängrens ämne ser, Ingen offuld
som, bedragen, Hämdens dommar fallar ner.

3. Du, som dygdens lagar bryter, Lär att
tygla ditt begär. Qwäff den gnista, som sig by-
ter I en låga, som förtär. Den, som ej i unge-
domsåren Fruktar wådan af ett fall, Lif en
blomma, bräckt i wåren, Uti förtid wisna skall.

4. Känn din plats uti naturen; Känn det wärde,
Gud dig gaf. Djupt förnedrad under djuren
begärelsernas slaf. Gud, ditt hjerta att förwar-
dett förnuft och ordet sändt. Säg, hwad will du
honom swara, Som ett dubbelt ljus dig tändt.

Hjertats renhet.

Sjunges som: N:o 45. Huru länge skall mitt hjerta

294. Ho är den, för Herran träder, He-
nom tack i Zions gårdar? De

n själ i ofskuld kläder Och sin första kärlek
 ärdar. Jordens barn! i fröjd och smärta Hö-
 e du från himlen ljudet: Kärlek af ett menlöst
 jerta Huswudsumman är af budet.

2 Utan helgelse kan ingen Skåda Herran Gud
 höjden: Mins det, själ! som lyfter wingen,
 Erängtande till himlafröjden. Intet orent wäg
 kan finna Till lycksalighetens rike: Menskan, för
 att himlen winna, Måste blifwa englars like.

3. Tänk på honom, som war frestad, Såsom
 du, i alla stycken; Honom, som, wid korset fästad,
 Drack för dig den bittra drycken. Men och helig,
 han allena Kunde frälsning öf förwärfwa, Att
 wi, heliga och rena, Skulle paradiset ärfwa.

4. From och waksam; böj din wilja Under Chri-
 sti Andas lydnad. Utan släck, som dalens lilja,
 Blifwe helighet din prydnad. Frisk, som blomstret
 uti Saron, I ditt bröst bewara henne, Och des
 smycke, såsom Aron, Bär uppå ditt klara ämne.

5. Fly bespottarens skara, Sitt ej, der de
 fräcka sitta: Deras tunga är en snara, Deras
 anda bödens smitta. Dig förnöje Herrans la-
 gar; Herrans helga bud och rätter Gifwe fröjd
 åt dina dagar, Gifwe frid åt dina nätter.

6. Upp, min själ! att korset bära, Upp, att se-
 gerprofwet gifwa! Will du tjena Gud med ära,
 Med dig till, att frestad blifwa. Salig den, som tå-
 ligt lider: Han hugswalelse skall finna. Salig den,
 som manligt strider: Han skall lifsens krona winna.

7. Upp, att helgelsen fullborda Och din himla-
 skatt förwara! Dig med tro och bön omgjorda Mot
 all frestelse och fara. Upp, att Herrans lof förkla-
 ra, O mitt hjerta! o min tunga! Till du får,
 bland helgons skara, Helig, Helig, Helig sjunga!

Tidens och werldens rätta bruk.

295. O Gud! om allt mig säger, Att jag
 ej dröjer här, Hjelp att jag öfwer-

wäger, Hur dyrbar tiden är, Och frukter samlar in Utaf den stund jag äger: Den nästa är ej min.

2. Hvad batar det att ärfwa Börd, rikedom och makt: Hvad batar att förwärfwa All werldens lust och prackt: Om detta allt tilwäl Blott tjente att förderfwa Min återlösta själ?

3. Jag will mitt wäl besinna, Då jag ännu har tid, Och lifwets lycka finna I dygd och samwetsfrib. Då äger jag en skatt, Som icke skall förswinna I sjelfwa dödsens natt.

4. Jag will för eget bästa Så sträfwa, att min pligt Mot Gud och mot min nästa För mig har helig wigt; Så bruka denna werld, Att hon mig ej må fästa I bojan af sin flärd.

5. Men gör mig angclägen, O Jesu! om din nåd. Hos dig jag; from och trägen, Will hämta kraft och råd. Ack! led mig med din hand, O du, som känner wägen Till salighetens land!

6. Fast Domaren är öfwer Och grafwen under mig, Jag hwarje stund behöfwer Ett warningarop från dig, En wäckelse, som gör, Att synden mig ej söfwer, Och jag för ewigt dör.

7. Så intryck i mitt sinne Din estersyn, din lag; Att jag, med dem i minne, Må helga dig min dag, Och gå, med salig tro, När astonea är inne, Hem till min Herras ro.

Nöjets rätta bruk.

296. O kärleksrike Gud! din godhet är en borgen, Att du ej danat oss för mödan blott och sorgen. All glädje är af dig, allt godt din gåfwa är: Säll den, som niuter det med renade begär!

2. Guds Son war glädjens wän; Han sjelf, med menskohjerta, Tog del i menskors fröjd; så wäl som deras smärta; Och Andan trösterif går ut af himlens höjd Att mildra jordens qwid och rena jordens fröjd.

3. En

3. Ty will jag vara glad och dig, o Fader! lofwa, för hvarje lycklig stund, för hvarje nådegåfwa. war dag sin plåga har; men, för ett dygdigt bröst, in Gudi helgad själ, har och hvar dag sin tröst.

4. Förnuftet lag och gräns åt mina nöjen gifve, Gudsfruktan helge dem, och samvetsfrid dem sve. Då skall ett ostuldsfullt, ett måttligt tidsördrif Förnya hug och kraft till werksamt dygdelif.

5. Min nästa, wid min fröjd, ej glömd och jelslös qwide: Den dag, då jag är säll, till honom sällhet spride! Att vara glad och god, är ditt och hjertats bud: D! lär mig det förtå, du kärleksrike Gud!

Tungans rätta bruk.

Sjunges som: N:o 206. Hvad godt kan jag dock göra ic.

297. Du, som åt människan Den ädla förmån skänker, Att tungan yttera kan Hvad själen vill och tänker! Med ansvar, fullt af wigt, Du lemnar i mitt wal, Att tillse när min pligt Är tystnad eller tal.

2. Må aldrig denna röst Sig blanda med de fräckas, Af hwilka jordens tröst Och himlens budord gäckas. En oblyg ordalet Mitt skämt besmitte ej, Ej swordom eller swel Mitt öppna ja och nej.

3. Jag wäja må de ord, Som willar eller sticker, Och fly, som själamord, Att baktal och allt smicker. Jag sanning tala will, Och anse för ett rån, Så wäl att lägga till, Som taga derifrån.

4. Jag söke ingen del Uti den usla ära, Att träffa nästans fel Och dem i dagen bära. Den illfint gripes an, Jag christligt hägna will; Och, der jag det ej kan, Jag tige heldre still.

5. Min tunga aldrig skall En hemlighet förråda: Hon heldre, stum och kall, Må fast wid gommen låda. Hvad wännen trygg förtror Att ömhetens förwar, Må han, som trätobror, Ännu der finna qwar.

6. Men lofne tungans band, Att tolka hwad jag känner För Konung, Fosterland, Wälgörare och wänner. Sag spare ej mitt tal, Der jag, med Jesu nåd, Kan lindra uslas qwal Och hindra ondas råd.

7. Hwad rätt, hwad ärligt är, Hwad kyskt, hwad ljusligt lyder, Hwad dygdens stämpel bär, Hwad ung och gammal pryder, Sig gjute med min röst, Liksom en morgondagg, Och wittne om ett bröst Förutan slärd och agg.

8. Men först och sist, min Gud! Sag will med tacksam tunga Förkunna dina bud, Din nåd och sanning sjunga, Och gå i fröjd och qwal Till dig med bönen's ljud; Låt mina läppars tal Behaga dig, min Gud!

Den angelägnaste omsorgen.

298. **D**å Christna bör tro och besinna Hwad Christus så nådigt har lärt, Då han oss här wille påminna, Hur litet allt werldsligt är wärdt: Ty den kan ej himmelen söka, Som blott will det jordiska öka Och blott har det timliga kært.

2. Att tjena två Herrar tillika, Så skilda som Mammon och Gud, Det kan ingen, utan att swika Och wanwårda enderas bud. O meniska! wälj, till ditt bästa, Wid hwilken du tänker dig fästa; Och honom ditt hjerta tilljud.

3. Mistrostande söj ej för lifwet: Nog får du ditt dagliga bröd. Det är dig af Skaparen gifwet: Han ser ditt behof och din nöd. Han kan sina tjenare pröfwa, Men aldrig skall han dem beröfwa Sitt bistånd, sitt huldrika stöd.

4. Dig hela naturen må lära För mistron att blygas med skäl: Ej fågkarne så eller skräk Men Herren försörjer dem wäl. Du mera än dessa ju skattas? O! skulle han låta dig fattas Din nödorst, bekymrade själ!

5. Se, liljorna kunna ej spinna, Dock lifwa

dem himmelens slägt. Hwad färger och fågring
vi finna I all deras talrika slägt! Sjelf Sa-
lomon, lycklig och mäktig, Bar teke en klädnad
så präktig, Som deras förtjusande drägt.

6. Om Gud nu så gräset bekläder, Som blom-
strar på marken så kort, I dag med sin wälluft
och gläder, I morgon är wispnad och torrt: Hur
kunna dig werldssorger smärta? Ack! skulle, o
kientrogna hjerta! Den Allgode glömma dig bort?

7. Dig trogen i pligterna sticka; Spörj ej,
efter hedningars sed: Hwad skole wi äta och
dricka? Hwad skole wi kläda och med? Gud lof-
war, för detta att sörja. Med hopp kan du ar-
betet börja, Med frid kan du lägga dig ned.

8. Så lemna all otidig möda Och war ej en
fångans träl. Sörj icke för kläder och föda,
Men sörj för din fattiga själ. Sök ifrigt och
flitigt Guds rike, Och hugna din torstiga like:
Så får du det öfriga wäl. (H. Spegel.)

**A) Med afseende på särskilda per-
soner, tider och omständigheter.**

1) Öfwerhet, Undersåtare, Fädernesland.

Das. 101.

Sjunges som: No 239. Min siäl och sinne! låt Gud icke

299. Om nåd och rätt jag tänker sjun-
ga; Du gode Ande! stätt mig bi,
Och gif att ordet på min tunga Må i min lef-
nad sanning bli; Ack! lär mig du det bästa
sätt, Att likna dig i nåd och rätt.

2. Jag will min håg, mitt hjerta fästa Wid det
du hafwer mig befallt, Och söka mina bröders bä-
sta Och, Gud! din ära framsör allt: På det rätt-
färdighet och ljus Må bland oss bo i fridens hus.

3. Till allt hwad jag mig tager före, Berede

mig en trogen bön. Din låg mig blifwe rättesnöre, Och ditt behag min ljuswa lön. Då wet jag Herre! att du skall Wälsigna sjelf mitt dyra kall.

4. Sag smidrets stämman ej må höra, Men akta på mitt samwets röst. För baktal slute sig mitt öra, För agg och mannamon mitt bröst. Att hindra ondskans verk och råd, O Gud! förlän mig kraft och nåd.

5. Hos mig de redliga i landen Må finna tillflykt och försvar; Sag råcka will de arma händen Och bli de faderlösas far, Och göra nödens börda lätt Och skaffa de betryckta rätt.

6. Mitt öga efter dem skall leta, Som Christi ord och löften tro; Som, med hans Andas hjälp arbeta För enskilt wäl och allmän ro. De skola fröjdas åt min tid, Och dem will jag mig tryggga wid.

7. Men dig, min starkhets Gud! jag beder: Regera du mitt hjerta så, Att jag, ditt namn till pris och heder, Allt detta troget göra må; Så skall mitt hjerta innerlig Loffjunga dig e winnerlig.

(J. Svedberg.)

300. **H**ell Konung! säll och lyckosam För Herrans folk du drage fram, Och Herren för dig gånge! Till Folkets Fader han dig gjort: Ditt kall är högt, ditt hus är stort Och dina barn så många. O må från Zion öfwer dig Hans wisdoms Ande gjuta sig, Hans starkhet dig omgjorda: Hell dig, du Herrans smorda!

2. Du Hjelte bind wid dig ditt swärd, För bygd och fanning är du wärd. Att himlens rustning bära. Si, kärlek är din spiras kraft, Gudaktighet din kronas prackt Och folkets wärdin ära. På nåd och rätt din thron är byggd: De arme skola der få skygd, Och ondskans rar alla Förfära sig och falla.

3. Hell! landsens Brudgum i din skrud: Dit folk skall stiga, likt en brud, I ära wid din sida

Från din konungsliga stol Ditt anlete, likt Herrans sol, Skall ljus och glädje sprida: En Herren höjer ditt baner, Han hörer, hwad ditt hjerta ber, Och skall sitt råd fullborda: Hell dig du Herrans smorda!

301. Dig, våra fäders goda land, Wälsigne, hägne Herrans hand; Frid dina gränser trygga göre, Och sällhet dina tjäll tillhöre! I ljus, i dygd, i ära sig: Dem gånge wäl, som älska dig, Och önska dig af hjertat lycka! We dem, dig hata och förtrycka!

2. Må våra söner, till vårt hopp, Som friska plantor wäxa opp! Wälsignad ware slitens möda Och hjeltens kraft och jordens gröda! Må wäldets rop och nödens skri I våra hem ej hörda bli! Gudsfruktan, endrägt, mod och dygder Lycksaliggöre dessa bygder!

Sjunges som N:o 64. Wälsignadt ware Jesu namn ic.

302. Wår Konung och wårt Fosterland, O fädrens Gud! beskydda. Slut kärlekens och fridens band Omkring palats och hydda. Med omäld ware tydda De lagar, du oss gaf, o Gud! Och sanningens och dygdens bud Af fria hjertan lydda.

2. Styrk dem, o Gud! som fäders dygd Med fäders mandom flöda. Hjelp dem, som sig för bröders dygd Och ljus och tröst bemöda. Låt ymnigheten flöda Af borgarns slit och tresna ro. Gif hägn åt åkermannens bo, Hans arbete och gröda.

3. Nu blott ett hjerta och en själ Må Nordens söner nämnas, Och allmänt wäl bli allas wäl, Och rätt och pligter jemnas. Ut glömskan allt må lemnas, Som gör ett brödrasinne kallt, Och Christi Ande lifwe allt, Som tänkes och som ämnas.

4. Wälsigna den, som wet och will Deri sin ära sätta, Att, oförkränkt, blott höra till Det sanna och det rätta. Bekymrens bördor lätta,

Att dygdens mödor lyckå gif; Och låt oss i ett bättre lif få mötas efter detta.

303. Förlän oss, Gud! din helga frid, I kärlek
Oss ledsaga; Ty hat och afund, split och
strid Ej kunne wi förtaga: Du det förmår allena.

2. Gud gifwe vårörm Konung och all öfwerhet
Frid och godt regement: Att wi under honom Nå
en stilla, rolig lefnad alltid föra, I all gudaktig-
het och ärlighet! Amen. :,: (M. Luther.)

304. O Gud! vår Konung lyckliggör, Vår
Fader wäl bewara: Hans rådslag
styr, hans härar för, Hans folk och land förswa-
ra. War du hans klippa och hans borg, War du
hans tröst uti all sorg, Hans wärn uti all fara.

2. Hans många barn i många år Sig till hans
hjerter stute, Och på hans sene silfwerhår: Din frid,
o Gud! sig gjute. Af våra böner lifwad opp, Han
blifwe nya stägers hopp Och samma kärlek njute.

305. Wälsigna, gode Gud! vår Konung
och vårt land, Och sträck din
milda allmaktshand Utöfwer slott och hydda! Gif
enighet, gif frid, oss i din fruktan stärk, Be-
främja våra händers verk Och våra hem be-
skydda! Gif tålmod, gif mannamod I motgång
och i fara! Gif allom kraft, att lif och blod,
För allmänt wäl ej spara! O Gud! war dine
folke god, Din arfwedel bewara!

Das. 127.

Siunges som: No 199. O Gud! ditt rikeinnen ser ic

306. Förgäwes all den omsorg är, Som
styrd af Gud ej blifwer; Förgäf-
wes menniskan beswär, Om Gud ej framgång
gifwet. Swad gagna kan, Att med hwarann
Wi rådslå och arbete, Om ej Guds nåd, I råd
och dåd, Wi städsse med oss wete?

2. En Konung öfwer Konungar, Han folksta

gen regerar, Han kunnskaper och näringar Wälsig-
nar och förmerar. Inom det land, Der fridens
band Gij hans namn blef knutit, Med härars makt,
Med murars makt, Man lyckan fåfängt slutit.

3. Sällt är det land, den stad, det hus, Der
bön och rena seder I molnets dagg, i solens ljus,
Hans mildhet kalla neder; Der helsan går I mö-
dans spår, Der trefna odlarn röner. En tacksam
jord, Och fring sitt bord Ser sina söners söner.

4. Men, om vår själ ej lyftes fri Till det som
ewigt blifwer, En wanskelig gröda berge wi. Af allt-
hwad tiden gifwer; Förloradt är Allt det be-
swär, Som gräfs i jorden neder, Den lycka lek,
Den wisdom swel, Som oss ej högre leder.

5. Ack! lär oss, Gud! med fröjd och flit Ditt
rike först att söka, Upplyfta våra hjertan dit
Och der vårt goda öka: Att wi må se I wäl
och we, Ditt ljus allt mera bagas, Och sist med
frid, Till ewig tid, I dina hyddor tagas.

Das. 133.

Giunges som: No 35. Gud låter sina tregna här ic.

307. Si huru godt och ljusligt är, Att
bröder kunna samsas, Att en
den andra hafwer kär Och allas wälgång främ-
jas. Som helsokraft af balsam går, Likså ett
folk af endragt får Sin rätta kraft och helsa.

2. Som daggen gör stor fruktbarhet, När den
af Hermon rinner, Så trefnad föds af enighet,
Der Christi kärlek brinner. Der skall wälsignelse
och fröjd Och allt, hwad själen gör förnöjd, I
råd och dåd förspörjas. (H. Spegel.)

Giunges som: No 126. Ditt du går, dit går och jag ic.

308. Christen! war, för Herrans skull,
Fullgör, glad och kärleksfull, Denna lag, i ordet
friswen. "Frukta Gud!" är Christi lära: "Och
dernäst din Konung ära."

2. Till ett folks lycksalighet, Dygdens värn och lagens värdnad, Är all werldslig öfwerhet Utaf Herran Gud förordnad, Och med hämdens swärd bewäpnad Till de ondas straff och häpnad.

3. Lef rättrådig, from och nöjd, Gif din skatt och bär din börda: Då skall du med frid och fröjd Dina mödors frukter skörda, Och, hwarthän din väg of leder, Finna utkomst, hägn och heder.

4. När du, fäst i pligtens band, Trygg wid lagar, som dig skydda, Njuter frihet i ditt land, Säkerhet uti din hydda: Gläds att lyda, ej att klandra; Och din väg i stillhet wandra.

5. Fyll ditt kall med tillförsigt, War din ed i döden trogen. Om du faller för din pligt, Är du re'n för himlen mogen; Och din graf skall barnen lära Frukta Gud och Konung ära.

6. Gud, som förstars hjertan kan Såsom wattubäckar leda! Gif vår Konung nåd, att han Dina vägar må bereda. Låt of alle med hwarandra I ditt ljus till målet wandra!

2) Domare och Rättsökande.

Sjunges som: N:o 160. Hur kan och skall jag dig, ic

309. O store Allmaktsgud, som allting ser och dömmar! Gif mig din nåd, att jag min embetspligt ej glömmar, Som är att skaffa rätt, och icke sköta om Ens ogunst eller-gunst, men blott en rättwis dom.

2. Gif nåd, att omsorgsfull för menskers wäl jag wakar; Att lugn och samwetsgrann jag hwarje mål ransakar; Att jag en utredd sak ej swikligt drager ut, Ej heller är för bråd i mörka sakers slut;

3. Att jag en ringa ej försmår, en mäktig ärar, Men hörer både den som swarar och som lärar; Han ware fattig, rik, wän, owän, upphöjd, låg; Så lär mig dömma så, som jag här ingen såg.

4. Ty jag i sanning wet, att Gud ej fjerran

wistas, Men sitter i wår dom, och märker hwad här twistas, Hwad tänkes, talas, görs; och öfwer wåld och wåld Hans dom, hans stränga dom, en dag skall warda fällt.

5. Så underwän mig, Gud! och lär mig dina rätter, Att jag ej någonsin mitt kall tillbakafätter, Men dömmar så, att jag ej kommer uppå fall, När, Herre! för din dom jag sjelf framträda skall. (O. Rudbeck.)

Das. 82.

310. J Guds församling Herren Gud Förfunnar dessa orden Att dem, som sattes, på hans bud, Till domare på jorden: "Upp! skiper lag för hög och låg, Bestrafser eller skoner; Men wäger dem på samma wåg Och ser ej till personer."

2. "Upp! skaffer faderlösa rätt Och enkors tillflykt warer; Den trycktas börda görer lätt Och ofskulden förswarer. Mot wåld och list ett heligt skygd Att wärnlösheten ägner, Och fanning, redlighet och dygd Till jordens glädje hägner."

3. "Ty snart J skolen tagas bort (Betänker wäl de orden): J skolen dömmas innan fört, J domare på jorden!" Så talar han, som skall en dag Att folk till rätta ställa, Och, efter helighetens lag, Och alla wedergälla.

Sjunges som: No 8. Dig allena wåre ära, ic.

311. Herre! du, som himlens lagar Jordens folk till ledning gett! Dygdens wån, som dig behagar, Trygghet du i dem beredt. Från din höjd förfärlig ljuder Domen öfwer lastens trål, Som föraktar det du bjuder Och förtrampar menskors wäl.

2. Du förordnat öfwerheten, Som din wilja främja skall. Och du böd försonligheten, Att förmildra lagens fall. Låt då ondskan icke bry-

ta Fridsamhetens brödraband, Det din kärlek wille knyta, Helgadt af din egen hand.

3. Gif, o Gud! att den, som dömmar, Mot försåten wäpnar sig, Och i hjertat aldrig glömmar Att han dömmas skall af dig. ~~G~~att allom rätt handelar, Ledd af himlens ljus och nåd; Om för swagheten som felar, Sträng mot brottets öfwerdåd.

4. Gif, att ingen af sin nästa Sista skärfwen kräfwer ut. Må till allmänt lugn och bästa Styras uppsåt och beslut! Straffet dem till bättring tukta, Som föraktat dina bud, Och ditt folk i skulhet frukta Dig, all frids och ordnings Gud! Sjunges som: No: 159. Af djupsens nåd, o Gud till dig u.

312. När du, på samwete och ed, Skall sanning uppenbara, Till orätt dom ej då förled, Räds att bedräglig wara; En helig, helig Herren är, Och den, som falskt wid honom swär, Kan icke bli ostraffad.

2. Om du med uppsåt sanning döljt, Och en offsyldig fäller; För hwad du har i mörkret höljt, Gud dig i ljuset ställer. Gud låter icke gåda sig; Han ser dig, han skall dömma dig: War redlig — eller bäfwa.

3) Lärare och Åhörare.

I allmänhet.

Sjunges som: No: 160. Hur kan och skall jag dig, u.

313. O gode Herde, du, Som gaf ditt lif för fåren! Du ger dem kraft ännu Utur de helga fåren, Ännu du håller kraft Omkring din klena hjord, Med samma Gudoms kraft Och samma nådens ord.

2. Jag är bland dina får: Dock hafwer du mig kallat Till herdaskynslan swär, Och wården mig befallat Om din dyrköpta hjord. Ack, Herre! huru skall En matk på denna jord Förrätta så högt kall?

3. Men efter detta är Ditt stora werk allena,

Du, o Herre får! Sjelf sändt mig, der att tjena: Så gif och nåd dertill, Med gåfwor mig befrön, Att tjena som du will. Af, Herre! hör min bön.

4. Hjelp, att med christligt nit Jag söka må din ära; Din hjord med waksam slit Uppbygga, trösta, lära; Ej akta werldens pris, Ej heller trug och hot, Men på enfaldigt wis Befordra syndabot.

5. Styrk mig, att rätt, o Gud! Ditt löstes ord utspida Du skärpa in ditt bud, Fast jag skall dertför lida. I ditt förswar mig tag: Ty jag ej tala får Till hwars och ens behag, Men hwad ditt ord förmår.

6. Då jag förkunna skall Ditt ord och dina under, Det ware gudligt tal Du inga menckofunder. Gif, att den goda säd, Som är ditt helga ord, Af mig må utsås rätt Du falla i god jord.

7. När i ditt ljus jag bör Rätt wisa androm wägen, Mig sjelf, o Herre! gör Till Husens werk benägen: Att sjelf ej syndafull, Då helgelse jag lär, Jag slår dermed omkull Hwad af mig uppbyggdt är.

8. Gif, att jag ej begär Gods, yppighet och ära, Men att förnöjd jag är Med hwad du tänkts befråa. När jag har dagligt bröd, Jag glad dig tacka will Du nöjas till min död Med hwad du skickar till.

9. Du Söwerherde! gif, Det jag din får så wärdar, Att de så ewigt lif Med mig i dina gårdar, Du jag, på domsens dag, Må säga inför dig: O Herre! här är jag Med dem du gifwit mig.

(J. Svedberg.)

314. O Gud, som herdar gifwit, Att förra, med ditt ord, Till sannin- gen och lifwet, Din återlösta hjord! Må oss din kärlekshöjd Mot dem till kärlek röra, Att de sitt fall ej göra Med suckan, men med fröjd.

2. O! lär oss dem att hugna, Som, från war lefnadswår, Oss råda, leda, lugna I pröfningarnas år, Oss styrka i war strid, Hugswala oss i nöden, Du uti sjelfwa döden. Oss bjuda hopp och frid.

3. Uppmärksamhet oss ägnar, När, efter ditt behag, De gå, på dina vägnar, Att tyda oss din lag; När de, med fadersröst, Bestrafva och förmana Och nådens vägar bana Till syndarns slutna bröst.

4. Men, Gud! de äro swaga Och menniskor, som wi; Åh! wårdes dem ledsaga Och stätt dem nådigt bi: Att, i ostrafflighet, De sjelswe ostördt wandra Den wäg, de wisa andra Till dygd och salighet.

5. Förtroligt, fromt och stilla Wi dem må följa åt, Och undfly werldens willa Och frestarens försåt. Då skall din nåd och frid I våra hyddor triffwas, Och våra hjertan lifwas Af fröjd för ewig tid.

Wid Prestwigning.

Das. 24.

315. O Herre! ho skall bo På Zions berg i ro? Hwem är, den du tåcks wälja, Att der ditt lof förtälja? Hwem will du nåd bewisa? Ho kan dig wärdigt prisa?

2. Den, ödmjuk, ren och from, I Herrans helgedom Upplyfter sina händer Och ej sitt hjerta wänder Till wrång och fåfång lära, Men will Guds sanning ära.

3. Han skall, i all sin tid, Få röna Herrans frid. Till honom nåd skall flöda I hwila och i möda, I glädjen och i nöden, I lifwet och i döden.

4. Så lät oss öppna snart Wårt hjerta uppenbart, Att Jesus må behaga Sin boning deri taga, Oss med sin Anda lifwa Och ewigt hos oss blifwa.

5. Åh! hafwom honom kär, Som ärans Korning är. Han, mäktig och råträdig, Barmhertig, mild och nådig, Oss med sin hand bewarar, Wälsignar och förswarar. (H. Spegel.)

Stunges som: M:o 35. Gud låter sina troana här ut.

316. Af dig förordnad, store Gud! Den helga tjenst är worden, Som himlens dyra ord och bud Förkunna skall för jor-

den, Och leda folken i ditt råd Och lära dem att med din nåd, I Christo christligt leswa.

2. Dem som arbeta i din säd, Som dyrbar är och mycken, Med kraft af höjden du bekläd, Att de i alla stycken Må wara Herrans tjenare Och sinnas trogna skaffare, Att säden ej förderwas.

3. Dem nåd förlän, att de i allt Dig, mer än menskar, lyda Och, hwad du skickat och befallt, Med nit och sanning tyda: Det ware lust, det ware tungt; Dock skall ditt ord, till minsta punkt, För hög och låg förkunna.

4. Låt dem på sig och gifwa akt, Att budet sjelfwe hålla. De stå ju på sin Herras wakt? O! må de aldrig wälla, Att någon tar förargelse-Utaf dens onda lesverne, Som bör all dygd och lära.

5. I högfärd och i nypighet, O Gud! låt dem ej leswa, Ej efter gods och werldslighet Och fåfång ära-sträfwä. Må de besinna, en och hwar, Att Herren dem förordnat har Till Herdar, ej till Herrar.

6. Så skicka Herdar till din hjord, Som den för ulfwar wakta, Den spisa med ditt helga ord Och på des bästa akta: Att, i din sanna kändedom, Den warda må din egendom Och ewigt salig blifwa.

(J. Svedberg.)

Wid Prestwål.

Sjunges som: N:o 314. O Gud, som herdar gifwit, ic.

317. O Gud! ditt folk dig beder I hopp och ödmjukhet. Du ser i hjertat neder Och wåra tankar wet. Utaf din hand i dag En Herde wi begära, Som kan och troget lära Ditt bud och ditt behag.

2. O! wårdes den beståra, Som delar ordet rätt, Så ren uti sin lära, Som i sitt lesnads-sätt; En wåra själars wån, Som, from och mån om likar, Gör sjelf hwad han predikar: Gud! lär och wälja den.

3. Här må ej ränker gälla, Ej twång, ej

beller wäld: Den dom, i dag wi fälla, I himlen ware fälld. Styr, Herre! wårt beslut, Att den till Herde falla, Hwars wal: må för oss alla Till ewigt wäl: slå ut.

Sjunas som: N:o 245. Hwarför sörja? hwarför klaga? 16.

318. Du, som din Församling wårdar, Den ditt blod har återlöst, Och dina helga gårdar Söler oss med fridens röst! Hör i dag ett folk begära Sig en Herde af din nåd, Som predikar lifsens lära Och förkunnar dina råd.

2. Styr wårt hjerta, att wi mäte Wigten af en Herdes fall. Om wi det i dag förgäte, Dyrkt wårt ansvar blifwa skall. Låt ditt folk ett samwet bärna, Ur ditt tempel, fritt från qwal. Själars frälsning och din ära Ware målet för wårt wal.

Wid en Biskops inställande i embetet.

319. Wäktare på Zions murar! Skåda midden af ditt fall. Inför den, som pröfwar njurar, Räkenskap du göra skall. Wårda Gifsti får: och lamm; Träd med herdar: skafwen fram; Waksam; fridsam, lyckosam!

2. Skrif det konungsliga budet Tidigt i de ungas bröst. Låt af nåden utgå ljudet, Till de ångersfullas tröst. Wilsefördas ledswen war; Emogs tillflykt och förwar, Och de armas wån och far.

3. War på tidens tecken waken, War wid bef förber ej ljum. Låt den helga ljusastaken Icke stötas från sitt rum. Bäs wa ej i stormig tid. Marligt emot utswar strid. Tåligt Christi smätket lid.

4. Sök din ära i Guds ära, I hans starkhets makt war stark. Gack, att som Apostel lära, Styr såsom Patriark. Upphöj korsets lifsbauer, Att bef inskrift werlden ser: Gudi Christo segren ger.

5. Dig den högste Herden lede, Du som leda skall hans hjord! Dig han styrke och berede Med sin Uda och sitt ord! Gifwe han, hwars kors du bar, Dig en krona ewigt klar, När din kamp du kämpat har!

Wid en kyrkas inwigande.

Gunges som: No 197. Wäl mig i wäghet! ic.

320. Se, milde Gud! i nåd ett samfund!
dig till ära, I dag från detta
om sitt första offer bära. Med ödmjukhetens
hopp och tacksamhetens ljud. Vårt lof mi ägne
ig, vår Fader och vår Gud!

2. För dig, som i din höjd all werldens ögon wän-
ner, Den boning är för låg, som byggd af mensko-
jänder. En wäckt och krosad själ, som nådens ljus
begär, Och lyder Jesu röst, ditt rätta tempel är.

3. Så kom, o Gud! att oss i nåd och sanning
leda; Att här i våra bröst ett tempel dig bere-
da. Till oss en stråle sänd, och låt i detta hus
Oss glädjas af din tröst och lysas af ditt ljus.

4. Låt säkerheten här ur syndens dwala wäc-
kas, Och nådens milda kraft åt wäckta hjertan
rädas; Den sorgsne njuta tröst, den swage styr-
ta få, Och nåden söka dem, som ännu wilse gå.

5. Låt icke här ditt ord på hårda klippan falla,
Med Jesu blod vår själ till tro och bättring kalla;
Låt här vårt hjertas bön, på rena läppar förb,
Uppstiga till din thron med hopp, och blifwa hörd.

6. Du wärdes våra barn din nåd med dopet gif-
wa, Att helgelsens förbund och pligter trogne blif-
wa; Och låt, wid nådens bord, den fallne tillgift
få, Den som förkrosad kom, med glädje återgå.

7. Na, Fader! åt din wård wi detta tempel
lemne. Oss blifwe denna dag ett heligt fröjdes-
ämne! O Herre! låt ditt folk, med renade begär,
Ditt stora namn till pris, dig alltid möta här.

på Sabbatens morgon.

Gunges som: No 7. Dånstige! o du, hwars hand re.

321. Hur härlig, Gud! din sol uppgår!
Allt af din nåd sig fröjda får,
Allt i ditt ljus förnöjes. Hur löses ej all må

das tvång! Och blott en enig, stilla sång Till dig från jorden höjes. Din menighet, i tro och hopp, Till dina gårdar träder opp, Swart hjersta till dig böjes. Du är, du är, O Gud! öf när.

2. Som wälluft går af blomstrens ring, En stilla andakt rundt omkring Uppstiger att dig dyrka. Ja, dig förkunnar, Herre Gud! Allt hwad som anda har och ljud, Och werlden är din kyrka: Och lust och ljus och berg och flod Och menstohjertats glada mod Den samma lära yrka: All werlden har En Gud och Far.

3. Skall jag då ensam wara stum? Nej, upp-gå till det helga rum Jag will och se din ära! Skön är din himmel och din jord, Men härligare är ditt ord, Din lag, din nådelära. Dig nalkas jag, i Jesu namn: Tag bort min skuld, Slut ej din famn, Och låt mitt hjerta bära Mig wittnesbörd, Att jag är hörd.

4. Wår jord, och hwad som är derpå, Skall störtas, himlen skall förgå, Med alla stjernors skara; Men ej ditt ord och ditt förbünd, Som warit har till denna stund, Och skall för ewigt wara. Lär mig då akta på din lag: Att på den stora sabbatsdag, Då jag för dom skall swara, För Jesu skull, Du är mig huld!

Sjunges som: M:o 35. Gud låter sina trogna här ut.

322. Mitt hjerta, Jesu! denna dag Skall helgas dig till ära. Låt denna röst, till ditt behag, Ett heligt offer bära. Med fröjd jag i ditt hus will gå, Att af ditt blod min styrka få Och ljus utaf din lära.

2. Din wisshets och din allmacts höjd Förkun-na himlens härar. Ditt frälsta folk med helig fröjd Dig i ditt tempel ärar. Der öppnas dig ett krosadt bröst, Som söker dig och finner tröst För allt, som det förfärar.

3. Så gif, o Gud! att denna dag Af mig

nå wäl användas. Låt ånger wäckas af din lag Och tro af nåden tändas; Och mörkret för din klarhet fly, Och himlens nåd, hwar morgon ny, Till dygdens styrka sändas.

Wid ringning till Gudstjenst.

Sjunges som: N:o 4. För dig, o Gud! mitt hjerta ic.

323. Hör! Gud ännu sin nåd dig bjuder! Se! templets portar öppna sig. Kanske härnäst, då flockan ljuder, Upplåtes grafwens port för dig; Du gå ej mer i Herrans hus, Ditt rum bereds i jordens grus.

2. Men om i dag du söket Herran Och hem hans ord i hjertat här, Han följer dig och är ej fjerran, Då du hans hjelp och tröst begär; Han ej din sjuksång öfwerger Och än i grafwen till dig ser.

3. Så sök i dag, då är och helsa An ge dig tid och kraft dertill, Sök Herrans nåd, som will dig frälsa, Blott du på honom trösta will: Och Gud, som hör din bön och sång, Wälsigna skall din kyrögång.

Gudstjenstens glädje och högtidlighet.

Sjunges som: N:o 140. Af himlens här den höghets ic.

324. O Gud! det är en hjertans tröst, Att i ditt hus få komma, Der wi få glädjas af din röst Med alla dina fromma: Hur wäl det i ditt tempel går, Hur helgedomen härlig står, Det är stor lust att skåda.

2. I dino huse är en dag Fast bättre till att blifwa, An allt det nöje och behag, Som werlden har att gifwa. Fullkomlig glädje hos dig är Ut i din boning, Herre kär! Der du dig uppenbarar.

3. Ty bedje wi så innerlig, Att du wår hjäl förunnar Den nåd, att städs hyswala sig, Der man ditt ord förkunnar; Och låt oss der din ära se, Din härlighet oss der bete, Till fröjd förutan ända.

4. Gif oss, o Gud! din anda god, Som på din wäg oss leder, Upplyser, styrker hog och mod, Och nå-

digst oss bereder, Att wi ditt ord må rätt förstå, Och oss derefter ställa så, Att ditt namn alltid helgas.

5. Vi prise dig, o Fader kär! Vi dig, o Jesu! äre; Dig, Helge And! som trösten är, Vi lika lof hembäre: Som det i allan tid har skedd Och ännu sker i ewighet. Vi sjunge der- till Amen! (L. Jonæ.)

Day. 84.

Sjunas som: N:o 5r. Glad eta, du Christi brud! u:

325. **D** huru ljuslig är Din boning, Her- re kär! Ditt tempel och din kyr- ka, Der sig min själ får styrka, Och med ditt ord sig spisa, Samt all din godhet prisa.

2. Min själ stor längtan har Och glad sin tillflykt tar Till dina helga gårdar, Der dina barn du wår- dar, Der de, i dig förnöjda, Sig af din kärlek fröjda.

3. Som fåglen, fri och snar, Till kända nä- stet far, Att der i frid så wara För oro, wäld och fara: Så själen till dig längtar Och till ditt altar trängtar.

4. Ty ft, det håller hon, O Jesu! för din thron, Der nåd du henne skänker, När hon sin pligt betänker, Ditt ord och bud att lära Och dig af hjertat ära.

5. Ack! fälle de, som bo uti ditt hus med ro, Och hjertat skädfse wända, Till det, som mest kan lända Dig, Gud! till pris, och söla Sin tro med ordet öka.

6. Ack! fälle-éro de, Som lifsens wägar se, Af nådesolen lyfta, Och, uti hoppet tyfta, Rätt wandra, tåligt lida Och Herrans hjelp förbida.

7. Fast de, med sorg och qual, Igenom jem- rens dal, Sin wandring måste taga, De nöjbe allt fördraga, Ty lifsens brunn de finna, Der mod och tröst de winna.

8. Ja, deras lärare Med hjertans hugnad se, Att Herrans bud bli lydta, Och de med seger prydda, När ondskans wälde stäcket Och tronens lif uppväcket.

9. Waf, Herre! hör min röst! Du är min enda tröst: Befrämlja Christi rike, Och satan dådan wike! Låt mig en lem der wara, Der du wilt sjelf förswara.

10. Wtt tjena dig en dag, För mig har mer behag, Än all den fröjd och ära, Som werlden kan bestära. Det hus jag sällast aktar, Der man ditt ord betraktar.

11. Du är min sol i köld, I strid är du min sköld. Min tro kan du upptända, Wtt ondt ifrån mig wända, Mig nåd och ära gifwa Och låta salig blifwa. (H. Spegel.)

David. 92.

326. Hur fröjdar sig i templet's famn Mitt hjerta och min tunga! Hur ljufligt att den Högstes namn Ibland hans folk lössjunga! Swar morgon hans barmhertighet, Swar af ton hans sannfärdighet, Hur saligt att förkunna.

2. Waf upp, min själ! war glad och märk Det goda, Gud dig gifwer: Hans wishet i hans råd och werk Här uppenbarad blifwer; Hans nåd, såndlig som hans makt, I hwad han gjort, i hwad han sagt, Här till din tröst förklarad.

3. O fröjd, o frid, som njutes här. Af andaktsfulla själar! Må werldens lustar och begär: Förnöja lastens trälar: All deras fröjd är tom och fork; Som wisna gräs de falla bort Och ewigt sig förderstora.

4. Men cedern lik, som frisk och skön På Libanon sig höjer, Och palmen lik, som, alltid grön, Sin ädla sägning röjer: Så skall, i Herrens helga gård, Den fromme blomstra i hans wärd Och ewigt frukter bära.

Söre Predikan.

327. Rom, frälsta hjord! Och hör det ord, Som kan ditt hjerta nära; Församlens, folk! Der fridens tolf Förkunnar

Jesu lära. Den lärans röst Är nåd och tröst Att hvarje själ, som blöder; Dess enkla bud Är: frukta Gud Och älska dina bröder.

2. I syndaträl, Som kropp och själ I världens sorg begrafwer! Hvar ämnar du? Vänd om! ännu En liten tid du hafwer. Guds vilja hör Och bättring gör! I dag sin famn han räcker: En annan dag Dig vredens slag, Ej nådens stämma väcker.

3. Låt, store Gud! Din sannings ljud Af oss med andakt höras! Låt hvarje bröst Af nådens röst I dag till bättring röras! På det vår tid, I dygd och frid, Må tronens frukter röna, Och salighet I ewighet Vår tro med seger kröna.

328. Hit, o Jesu! samlem's wi, Att ditt heliga ord så höra! Wårdes sjelf du stå oss bi, Och vår håg till andakt röra; Att han, ifrån jorden tagen, Till dig alltid wården dragen. ;:

2. Wårt förnuft förblindat är, Mörker all vår själ betäcker, Om din ande ej är när, Som nytt ljus i henne väcker. Jesu! wårdes oss nu stärka, Och nytt hjerta i oss werka. ;:

3. O du härlighetens sken! Ljus af Fadrens ljus utgånet! Gör vår håg från mörkret ren, Som vårt hjerta håller fångnet. Styr vår tunga, håg och öra, Till att rätt vår Gudstjänst göra. ;: (Clauznitz. Lagerlöf.)

Sjunges som: N:o 140. Af bamlens här den höastä n.

329. O Gud, som hörer allas röst! Gif oss din Andas gåfwa, Att wi, som sätte till dig tröst, Dig rätt må kunna lofwa. Lär oss ditt ord anamma så, Att tron der af må styrka få Och wi må christligt lesa.

2. Låt upp hwar trogen herdes mun, Att han ditt bud må följa Och, oförskräckt i denna stund, Ej någon sanning dölja; Men hvar du, Gud! oss säga will, Det gif du nåd och styrka till, Att han oss det förkunnar.

3. Vår öron öppna, Herre Gud! Regera håg och sinne, Att wi må höra dina bud Och hafwa dem i minne: Så att wi ordet rätt förstå, Och alltid i din wilja gå Och således ordet göre. (L. Jonæ.)

Sjunges som: N:o 198. Jag tackar dig, min ic.

330. O Jesu Christ! dig till oss wänd,
Din Helga Anda till oss sänd:
Vår andakt höj, vår suckan hör Och oss på lif-
sens wäg själf för.

2. Upplåt vår mun till ditt namns pris, På
oss din nådes kraft bewis, Förök vår tro, upp-
lys vår själ, Ditt helga ord att lära wäl:

3. Till dess wi sjunge med Guds här: Gud
helig, helig, helig är, Och saligt skåde ljusens
Far Bland englastaror uppenbar.

4. Ära ske Fadren och hans Son, Den Hel-
ga And' i samma thron! Den heliga Treenig-
het Ske pris och lof i ewighet!

(Wilhelm H. Gezelius.)

Efter Predikan.

Sjunges som: N:o 308. Hit, o Jesu! samlemas wi, ic.

331. Tack, o Jesu! för det ord Du i dag
oss låtit lära. Må din sanning på
vår jord Rota sig och frukter bära. Kom, att i
vårt hjerta fästa Kärlek till vår Gud och nästa. :,:

2. Du som låtit oss din lag Ken- och helig
här förklara! Gif, att oss vår arbetsdag. Må
en själens Sabbat wara. Wärdes du vårt bröst
upplifwa, Att det må ditt tempel blifwa. :,:

3. Gif, att, under lifwets lopp, Lifwets plig-
ter redligt skötas. Låt oss här, med tro och hopp,
Dig till ära åter mötas. Låt det ljuset, som oss
leder, Aldrig bland ditt folk gå neder.

Sjunges som: N:o 126. Dit du går, dit går och jag; ic.

332. Således är vår kyfogång Denna
stunden wäl försluten. Guds
ords lära, bön och sång, Är i Herrans namn

besluten. Gud han ware ewigt prisad! Härligt är vår själ bespisad. :;

2. Vi gå hem, hwar till sitt bo, Af Guds helga gåfwor glade. Nu vår själ har fått den ro, Hwartil hon stor längtan hade. Gud of framgent så ledsage, Att wi honom wäl behage! :;

3. Gud! vår utgång saliggör, Wåra brister nådigt hela, Och all satans list förstör, Dagligt bröd låt of ej fela; Låt of wäl vår wandring ända Och till dig i himlen lända. :; (Schenk. Lagerlöf.)

4) Husbönder och Tjenare.

333. O Gud! mig christligt nyttja lär Den makt du täckts förlåna: Att jag, hward rätt och lika är, Bewisar dem mig tjena; Wäl wetandes att jag och har En Herre i det höga, Som mig, ehwad jag företar, Städs följer med sitt öga.

2. Lär mig, att deras tunga fall Med vänlig omsorg lätta, Med godhet warna dem för fall, Med saktmod dem upprätta, Dem i din fruktan föregå, Dem i ditt ljus ledsaga, Och större of ej lägga på, Nu de förmå att draga.

3. Den lägste tjenaren af dig Till sällhet kallad blifwit. För honom, likawäl som mig, Du har din Son utgifwit. Hans trogna bön går lika fort, Som min, till gudathronen. Du, Herre! af ett blod of gjort, Och ser ej till personen.

4. Det goda, en bland dessa små Af mig, O Gud! försporde, Det will du nådigt räkna så, Som jag åt dig det gjorde. Ack! i behofwet af din nåd. Vi alla äre like: Ty led of alla i ditt råd, Som barn, hem till ditt rike.

5. En dag skall tjenare och fri För dig till rätta ställas; O! hjelp of lesna så, att wi Ej må i domen fällas! Då skall du, Gud! ej der till se Hwem här en Herre hetat, Men, som din gode tjenare, Din wilja gjort och wetat.

unges som: No 31. Du, Herre! i din bågнад tar is-

334. Du, Herre! affskilt har min lott;
Gif, att jag, nöjd med hwad jag
ått, Hör allt det goda, som jag kan Och föler
rid med hwarje man, Men främst på deras
ästa står, I hwilkas tjänst mitt bröd jag får.

2. När jag hörsammar deras bud, Då tjänar
ag och Herran Gud, Hwars klara blickar ståda
ier, Dit intet meusköga ser: Ty will jag alltid
vandra så, Att jag för honom kan bestå.

3. Men, Jesu! du ej från mig wik: Du själf
en tjenare war lik, När du all werldens synder bar
Och frälste det borttappadt war. Till dig jag flyr
med bön och tro; Och sinner kraft och själaro.

4. Till dig jag ber med stilla hopp, När mor-
gonsoleu träder opp; Till dig mitt offer glad jag
bär, När dagens möda slutad är: Ty går mitt
arbete med fröjd, Och sedan hvilat jag förnöjd.

5. På Herrans dag, i Herrans hus, Jag får ock
hemta tröst och ljus Utaf hans dyra nåd och bud:
Då tackar jag så hjertligt Gud, Att jag har hel-
sa, dagligt bröd, Och på hans ord ej lider nöd.

6. Med kyfshet, nykterhet och slit, Till Gud
jag ställa will min lit: Han war min hjelp från
ungbomsdag; Och, blir jag gammal, sjuk och
swag, Jag får till samma Fader fly, Hwars
nåd är hwarje morgon ny.

7. Jag ej afundas andras lott, Ty alla sina
börddor fått Och gömmas siff i samma jord;
Men den, som, efter Jesu ord, Här i det rin-
ga trogen war, Sin lön i Jesu rike har.

5) Makar, Föräldrar, Barn.

Wid Brudwifsel.

335. Gud! wälfigna dessa hjertan, Helga
dessa wänners band, Och, i gläd-
jen som i smärtan, Hågna dem med faders:

hand. Bästa skatt i deras bo, Mödans lön och
hvilans ro, Blifwe kärlek, dygd och tro!

2. Blifwe många, blifwe lugna Deras oåtskilda
år! Barn, som deras hjertan hugna, Tråde fromt
i deras spår! Endrägt slit och christligt hopp
Bygge deras lycka opp, Trygge deras hela lopp.

3. På den wäg, de skola wandra, Led dem i ditt
wisaråd, Låt dem, stödjande hwarandra, Understöde
jas af din nåd. Lydnad för din helga lag, Wisshet
om ditt wälbehag, Följe dem till åldrens dag!

4. Låt dem, Herre! i din fruktan, Glädjens dag
till mötes gå; Tåligt böjas för din tuktan, När du
lägger korsst på; För hwarandra, som du böd, Wa-
ra allt i lust och nöd, Wara ett i lif och död.

5. Och när sist, wid dödens möte, Trogna makar
skiljas åt; När från wännens kalla sköte Wännen
fliter sig med gråt: Trösta den, som sorgen tär, Att
den sörjda hinnes der, Hwarest ingen död mer är!

336. **D**u, hwars kärlek sig förklarar I
allt, som andas lif och tröst, Men
ljusligast sig uppenbarar I hulda, rena men-
skos-
bröst! **D!** wärdes sjelf den låga nära, Som, till
wår sällhet och din ära, Du i förtrogna hjertan
tändt; **D** Jesu! låt de ömma banden Besäftas af
den gode Anden, Som till wår helgelse du sändt.

2. Med fromma böner, dyra eder; Som ut-
af rörda hjertan gå, De sälla två sig böja ne-
der, af dig wälsignelsen att få. På deras dunk-
la wäg till griften, Dem förestå så många skif-
ten: Men lifwe dem din kärlek opp, Så skall
den stilla dygdens trefnad Försköna deras sam-
manlesnad Och sällhet fröna deras lopp!

Siunges som: N:o 197. Wäl mig i ewighet! 1c.

337. **N**u, blott för werlden två: För
Gud ett lif, en anda, De hulda
makar gå, Att sina öden blanda, Och dela ljus.

och ledt, Att efter ditt behag, O du, som wis
beredt Så klar, som mulen dag!

2. Välsigna det förbund, De wid din kärlek
rygga; Låt dem sitt hopp hwar stund På dig allena
rygga: Och sist, när jordens band Af döden lösas
upp, I fridens sälla land Fullborda deras hopp!

För äkta Makar.

Sjunges s. m: N:o 296. O kärleksrike Gud! din ic.

338. Du, Herre! godt ej fann, Att men-
skan blef allena; Du welat der-
för man Och qwinna huld förena: Att de, med
trögna bröst, Må wara, till sin död, Hwaran-
dras hjelp och tröst, Förnöjelse och stöd.

2. Som du, o Jesu! ett Med din församling
blifwit, Att henne frid beredt, För henne dig ut-
gifwit: En make främje så Af kärlek makans wäl,
Dch blifwe af de två Ett hjerta och en själ.

3. Ty kärleken är mild, Han tål och han förlåter,
Från agg och mistro skild, Dch wändor icke åter.
Han ökar lifwets fröjd Dch minskar des beswår;
Han öfwer smärtan höjd Dch stark som döden är.

4. Men, Herre! utom dig Wi alla äre swaga.
Wi hafwe, hwar för sig, Att våra fel beklaga.
Se oss i mildhet ann. För oss är bästa råd, Att
undse med hwarann, Dch hoppas på din nåd.

5. När i gudfruktighet Wår stilla wäg wi wandra,
Med kärlek, fridsamhet, Dch trohet mot hwaran-
dra, Så blifwer kärlekens Dch fridens Gud oss när,
Dch oss, till lifwets gräns, Att godt af nåd beskär.

6. Jag kan mitt hjertas wån Ej sjelf åt mig be-
wara: O Gud! bewara den För dold och öppen fara.
Åh! låt oss sammanbo, Att lofwa än ditt namn,
Dch följas åt i ro En gång till fridens hamn.

7. Men är det ditt behag, Att wännen från
mig skilja, Haf med min sorg fördrag Dch böj
mig till din wilja: Att jag, när lifwets lopp

För mig och när sitt slut, Får gå, med saligt hopp, Dit wännen gått förut.

Das. 128.

339. Gäll är den man, som fruktar Gud
Och gerna wandrar i hans bud.
Hans händers verk, hans hus och kall Af Her-
ren Gud wälsignas skall.

2. Hans maka, from och kärleksrik, Ett frukt-
samt winträd warder lik; Hans barn omkring
hans bord också, Eft friska oljoplantor stå.

3. Sjelf står han lik en löfrik stam, På en
gång ljuf och allwarsam, Och ser med fröjd sitt
hus och land Förkofras under Herrans-hand.

4. Och när han sin wälsignelse Ut barn och barn-
barn hunnit ge, Han, rik af dygder, som af år, Med
frid till sina fäder går. (J. Huss. L. Petri.)

För Föräldrar.

Sjunges som: N:o 160. Hur kan och skall jag dig k.

340. O Gud! du skänkt mig barn, som
föddes att dig dyrka: De skola
höra till ditt rike och din kyrka. Min pligt mot
dem är dyr: gif mig wälsignelse, Att dana till
din tjenst, dem du lät ljuset se.

2. Gif mig din Andas nåd, att dem din wilja
lära, Så att de må ditt namn rätt frukta och rätt
ära. Låt detta wiskhetsfrö, så tidigt rötter slå,
Att dagligt de i nåd, som ålder, wera må.

3. Låt mig och samwetsgrant mitt ansvar ef-
terfinna, Att de sin föresøn må i min wandel
finna. O Herre! skydda dem för all förargelse,
Som kan en menlös själ till rof åt lasten ge.

4. Må ej, som Eli, jag så blind i kärlek wara,
Att när jag skådar fel, jag skulle näpsten spara.
Med sakmod allwarsam och nitisk i min wård,
Må jag ej wara wesk: må jag ej wara hård.

5. O Gud, som bukit mig, att huldhets mot dem
öfwa! Förkasta ej min bön: må de mig ej bedröfwa.

med framgång frön mitt hopp; ledsage dem min hand, Att goda christna bli och gagna fädrens land.

6. O! måtte jag dem se emot min omsorg swara, Och, glad af denna syn, i frid från werlden fara. Men är min stund bestämd i deras späda dar, Så blif, o Herre! sjelf de wärnlöfas försvar.

7. Gif, när jag samlad är med dem till mina fäder, Och jordens hela ätt inför din domstol träder, Att jag må säga glad, uppståndnen är min graf: O Gud! si här är jag med barnen du mig gaf. *Stunges som: No: 126. Dit du går, dit går också jag; 11.*

341. Du, som war den minstes wän Och lät barnen till dig träda: Jesu! du wälsignar än De oskyldiga och späda. Du en faders omsorg leder Och en moders fröjd bereder.

2. Gode Herde! i din hjord Du de swaga lamm ej glömmet. Lifsens bad och nådens bord Du så huldrif åt dem gömmer. I din famn du will de kära Till din Faders boning bära.

3. Jesu! i din wård wi ge Wära barn, wårt glädjeämne. Gud! din gåswo äro de: Dig wi dem tillbaka lemne. Re'n i dopet till dig tagna, Låt dem ej från dig bli dragna.

4. Låt oss wandra med dem så, Att wi himlen med dem ärfwa: Ej med ondt dem föregå, Ej en menlös själ förderfwa: Att de englar, dem ledsaga, Ej hos dig må oss anklaga.

5. Ingen, så ditt ord oss lär, Ingen kommer i ditt rike, Som ej barnsligt hjerta här Mot sin Gud och mot sin like: Gif, att dig, som barn, wi alla Ålsta, lyda och åkalla.

Hör Barn.

Stunges som: No: 178. Är jag allen emfrämlina här 11.

342. O Gud, som ej de spädas röst föraktar! Hjelp också att jag med barnslig lit betraktar, Att du min Gud och Fader wara will. Hör nu min bön, den jag dig ställer till.

2. Du kallat mig af nåd till detta lifwet: Min kropp, min själ, och allt, af dig är gifwet; Ja, ännu det, som mycket mera är: I dopet du mig twagit ren och skär.

3. Gif, att jag städs min wandring så anställer, Att ungdomsfel och odygd mig ej fäller. Jag icke sjelf min in- och utgång wet; Ty led mig du uti all menlöshet.

4. Hvad nyttigt är, gif, Gud! jag det må lära, Beslita mig derhos om dygd och ära; Min ungdomstid ej nöta såfångt bort: Det läras bör är drygt, men tiden kort.

5. Föräldrom är jag skyldig barnslig lydnad Och heder: det skall lända mig till prydnad, När troget de mig lära dygd och tuft; Deras jag får med äldren mycken frukt.

6. Bewara mig, o Gud! för ond' exempel, Att ej förstörs den helga Andas tempel; Dndt sällskap, som förgift, lär mig att sky, Falsk lära och de ondas seder fly.

7. Styrk mig, att jag allt mera må tilltaga Uti allt godt och städsse dig behaga, Förkofra mig i wißdom och i nåd, Och aldrig gå från dina helga råd.

8. Min lefnad will jag dig, min Gud! befalla Och, dag från dag, om bistånd dig åkalla: Att jag må wäl fullända lifwets lopp, Behålla tron samt kärlek och godt hopp. (J. Svedberg.)

Sör en Susfader eller Susmoder wid ett
 Årssifte.

Sjunges som: N:o 71. Dig jag ödmjukt will betrakta n.

343. Gode Gud, som lät mig hinna Fram till denna glada dag! Må för dig mitt offer brinna; Anse det med wälbehag. Måka, barn, allt i mitt hem, Du åt mig, och mig åt dem, Mild bewarat: dig se ära, Dig vårt hjertas lof wi bära.

2. Glad och tacksam will jag wörda Dina faderliga råd. Nika prof har jag fått skörda, Herre! af din stora nåd. Ny den är, när dagen gryr, Och sig lik, när dagen flyr. Den så widt som himlen räcker Och från slägt till slägt sig sträcker.

3. Låt den fröjd, du skänkt de mina, Gå till dig, des ursprung, opp. Låt dem, Fader! wara dina, Under hela lifwets lopp. - Och, när du will kalla mig Hem, du gode Gud! till dig, Låt dem då den trösten njuta, Att ej du skall dem förskjuta.

4. Fader! jag i dina händer Öfwerlemnar dem och mig. Du, som allt till godo wänder! Led oss på din wiljas stig. Wi af dig så mycket godt, När wi, nöjde med wår lott, Synden fly, det goda göre, Frukta dig och dig tillhöre.

5. Huru länge wi här wandra, Står allena i din hand. Tiden för oss från hwarandra. Döden sliter ömma band. Men du dig förbarmar wist Öfwer all din werk, och sist Oss församlar i ditt rike, O du Fader utan like!

Wid en Makas död.

Gjunges som: No 11. Du, herre! set och känner ic.

344. Uck! döden hafwer hädanryckt Min wän ifrån min sida. Af sorg till jorden nedertryckt, Hwad tröst kan jag förbida? Gud! uppehåll mig: jag är swag: Fräls mig från twiflets fara, Och lär mig wörda ditt behag, Som jag ej kan förklara. O Gud! min tro bewara.

2. Tung blir den wäg, och mörk den qwäll; Jag nu skall ensam wandra: Men snart i samma fridens tjäll Wi hwila hos hwarandra. Föräldrar, syston, barn gå bort, Och maka stils från maka: Att wi ett lif, så tomt och kort, Des heldre må försaka, Och själens wäl bewaka.

3. Ett stöb dock alltid öfrigt är För den, som Herran fruktar. I sorg och fröjd är Gud oss när, Och närmast, då han tuktar. Han är de

faderlösas far, Han enfors rätt försvarar. I werlden intet skydd blir qwar. Som of till slut bewarar: Guds omsorg ewigt warar.

4. Ej må en Christen förja så, Som de der hopp ej hafwa. En stund för of till hwila gå De kära, wi begrafwa. En stund förut blott hemma är Den wän, som jag begråter. Gud! du har mången boning der, Och äfwen mig du låter Der se de mina åter.

Wid ett Barns död.

Sjunger som: No 196. Säll den, hwars öfwerträdelse icke

345. Så snart for då min fröjd sin kos! Så forgetimman ilar! Och bleknadt, som en bruten ros, Mitt barn på bären hwilar! O Jesu! du, som tröst beskär, Se mildt till den förkrofad än, Att jag ej syndigt klagar.

2. Allsingen så, som du; förmår Hugswala den, som lider, Rätt föra den, som wilse går, Och styrka den, som strider. Omger mig natt ur dödsens hus, En enda stråle af ditt ljus Kan grafwen sjelf förklara.

3. Jag wet, o Gud! att det är rätt; Hwad du med mig wil göra. Ej känner jag det bästa sätt, Att mina öden föra. Men lär mig älska ditt behag, Och uppehåll den själ, som, swag Och rof för ängslan, bäsvar.

4. Mot sorgesfulla är du god, Och wäl bekant med smärtan. Du offrade ditt eget blod, Att trösta menskers hjertan. Den lidande du drar till dig, Och jag wälsigna wil den stig, Som mig till dig kan föra:

5. Jag wet du är en bättre Far, Än någon uppå jorden. Och att den du till dig upptar, Hans lott är lycklig worden. Hwi skulle jag begråta då Den ofskuldsfulla, som fick gå Till dig i rättta hemmet?

6. En dag, du rör of wid den graf, Som bådas stoft omgifwer. Du då den telning, nu

bröts af, Föräldrar återgifwer. Så kärlek är!
den smärta ger, Men äfwen genom tårar ler,
Dch hoppas än wid grafwen.

Wid en Faders död.

Gjunges som: N:o 90. Din sond, o werld! besinna, re:

346. Ack! re'n i unga åren Jag ser min Far
på bären. Han, som mig höll så
kär, Han, som min ungdom ledde, Min fram-
tids wäl beredde, Han nu af döden bortryckt är.

2. Hvem skall mig underwisa, Guds verk
att se och prisa? Hvem wårda sig om mig?
Hvem will, i nöd och fara, Min hjelp häref-
ter wara, Min ledare på dygdens stig?

3. Fast mina tårar strömmar, Jag will hans
ord ej glömma: "Gud är din Wån och Far;
"Han aldrig öfwergifwer Den honom trogen
"blifwer Dch städs för sina ögon har."

4. tack, Fader! för din lära. Ack! må den
frukter bära Uti mitt unga bröst. Till Gud du
mig har wisat: Han, som med sorgen risat,
Han skall ock gifwa hopp och tröst.

5. Till Gud, som hjälpen sänder, Jag i min
nöd mig wänder. O faderlösas Far! Wid den-
na båt jag beder: Till barnet skåda neder, Dch
sjelf i nåd min Fader war.

6. O du, som blomstren kläder Dch minsta
fågel gläder! Tänk ock i nåd på mig. Du, som
höll barnen kära, O Jesu! låt din åra På
mig, ditt barn, förklara sig.

7. Mitt hjerta, Gud! bewara För syndens
falka snara Dch rätta mina fel. Gör själen
till din hydda, Dch sjelf ditt verk beskrydda, O
Gud! mitt hjerta, tröst, min del!

8. Om menstor för mig ömma, Ack! låt mig
aldrig glömma, Att tacka dem och dig. Om de
mig från sig skjuta, Låt mig den trösten njuta,
Att aldrig du förskjuter mig.

9. Åh! låt den gode Anden Mig leda städs
 wid handen, Att jag en gång hos dig Får stå-
 da, salig worden, Den Fader, som på jorden,
 Så ömt och troget älskat mig.

Wid en Moders död.

Sjunges som: N:o 187. Min sön, o Gud! icke.

347. Du, som för mig Så innerlig Till
 Gud har bedt och wakat, Och
 dagens fröjd, För min skull, nöjd, Samt nat-
 tens ro försakåt!

2. Ej mer du är: Och ingen här Blir så mot
 mig till finnes. Så huldrigt bröst, Så ljuslig
 röst, Ej mer på jorden finnes.

3. Åh! hjertelag, Som, mer än jag, Har
 känt min fröjd och smärta! Du war mig allt.
 Nu är du kallt, Du ömma modershjerta!

4. Ej stund, ej dag Gått fram, då jag Ditt
 huldbet ej försporde. Men bort du gick; Och
 jag ej fick Dig löna, som jag borde!

5. Gud löne dig Ewinnerlig, Du hulda och
 du ömma! Med Jesu nåd, Sag dina råd Och
 bygder ej skall glömma.

6. Att bedja Gud Och wid hans bud Förblif-
 wa, du mig lärde. Af hjertat gick Ditt ord,
 och fick Af ditt exempel värde.

7. Det blifwa skall Mitt lefnads-kall, Som
 du, att tro och göra. Med mig skall då Wißt
 Herren stå Och mina suckar höra.

8. I gräfvens bo, Till ostörd ro, Ditt stoft
 man nedersänker: Men sjelf du är Hos Gud,
 och där Helt wißt på mig du tänker.

9. Helt wißt du ser Till barnet ner, Och åt
 Guds fadersstöte Mig ömt förtror, Du gode
 Mor! Till des jag när ditt möte.

10. I detta hopp Begyns mitt lopp Och fort-
 går och försvinner. Kan dödens stig - Förfära
 mig? Sag dig på den ju hinner!

6) Ungdom och Ålderdom.

För Unglingar.

Gunges som: N:o 162. Här ensam på mitt plågoläger ic,

348. **J** blomman af min ungdoms dagar,
Hvem är jag skyldig tacksamhet,
Om ej den Gud, hwars milda lagar Mig styr-
ka skänkt och munterhet, Och öppnat werldens
fält för mig, Der all hans godhet röjer sig?

2. Men då jag knappt har lagt till rygga De
första stegen af mitt lopp, Hvem är, som skall
dessa fortgång trygga Och gifwa stadga åt mitt
hopp? Dig ensam, Herre! tillhör det, Som
redan räknat mina fjät.

3. Ledsaga mig den rätta vägen, Bland willor
och bland farors hot, Att jag ej, blind och oför-
vägen, Mot stenen stöta må min fot, Och att jag
ej, i förtid trött, Må gagnlöst se mitt lif förnött.

4. När i bekymmersamma öden Jag, oförfaren,
tar swar råd, O! gif mig dem, jag har af nöden,
Med faders-wisshet, faders-nåd: Och, stapplar jag,
så stöd mig mildt, Förrän mig fallet från dig skillt.

5. Låt aldrig mig förmåten tänka, Att den,
som ung förglömt din lag, Tids nog åt bätt-
tingen kan skänka En bräcklig ålders sena dag:
O! hwem är den, som wisshet fått, Att mor-
gondagen blir hans lott?

6. O! må jag wisligt nyttja tiden, Till ditt namns
ära och mitt wäl; Må nådens ljus och samwets-
friden Beständigt wärdas i min själ: Så skall jag
möta oförkräckt Min framtid, fast i moln betäckt.

Gunges som: N:o 15. Allt det goda, som mig sågnat, ic.

349. **O** min Gud! hwad härlig dager
Strålar på den ynglings stig,
Som af dig sin styrka tager Och sin glädje har
i dig! Som sig håller till din lag Och, förnöjd

med ditt behag, Går att lifwets pligter sköta,
Går att lifwets öden möta!

2. Han, med bröst af dygd regeradt, Fredadt från
begärens brand, Blomsstrar, lik ett träd planteradt
På den friska flodens strand. I hans blick, som käl-
lan klar, Himlens lugn sin spegel har. På hans
kind, som rosor smycka, Löftet står om lif och lycka.

3. Hjertat för det goda lågar, Tanken i det
sanna ser. Känslan svarar, då han frågar. Him-
len hörer, då han ber. Jorden syns ett wärens
fält, hwilket, lofwande och sällt, Bär, åt dyg-
dens hopp och möda, Blott wälsignelsen:s gröda.

4. Der skall han, lik fädren, hägna, Frihet, lag
och fäders land, Sanningen sin stamma ägna, Wän-
skapen sin trogna hand. Der skall han, med redlig
själ, Främja menstors rätt och wäl Och, i swaga,
qwalda hjertan, Skingra willan, lugna smärtan.

5. Hjelp mig, Gud! att sådan blifwer Min för-
hoppning och min skörd. Åh! om du ej styrka gif-
wer, Är jag swag och lätt förförd. Styrk mig, led
mig, att jag må Rätt min kallelse förstå Och
mitt värde ej förspilla På begärens slärd och willa.

6. Lär mig ej allenast weta, Men och göra
ditt behag, Träget bedja och arbeta, Troget
akta på din lag. Nådens kraft och dygdens mod
Wäpne mig mot kött och blod, Att-ej lustans
dolda gnista Må i lastens wädelb brista.

7. Om jag stapplat, mig benåda, Mig för-
låt, för Jesu skull. Om jag stapplar än i wäda,
Stöd mig lika nådefull; Och din Andas kraft
mig gif, Att, o Gud! mitt hela lif Helgas dig
och fosterbygden, Nyttan, sanningen och dygden.

8. Skulle du och snart mig taga Från en
werld, som wädlig är; Skulle jag dig så beha-
ga, Wara dig, min Gud! så kär: D! då wäl
jag prisa dig, Att den själ, du gifwit mig, För-
willad återwänder, Gode Gud! i dina händer.

För en fattig Ungling.

Sjunges som No 33. Jag lyfter mina händer ic.

350. Till arf af mina fäder Ej gods och
guld jag fått, Men glad min
väg beträder Och tror min Gud om godt; Ty
Fadren öfwer alla Är Fader och för mig, Och
honom anbefalla Jag vill min lefnadsstig.

2. Hvad menstör härligt tycka, Är blott få-
fånglighet. Jag döptes ej till lycka, Men dygd
och salighet. Åh! störden blifwer mycken, Blott
nu jag utså vill, Och wara i de stycken, Som
höra Gudi till.

3. Jag werlden icke känner, Men i Guds ord
jag sett, Hur Herren sina vänner Ej nånsin
öfwergett; Hur trofast och benägen Han deras
suckan hört Och på den goda vägen Dem till
sin glädje fört.

4. En pröfwad Joseph finner Rättfärdighets-
tens lön; En David segren vinner Med tillför-
sig och bön; Gud styrker Eleasar, Som, from
från ungdomsår, För wäldets slag ej fasar,
Men blott för samwetsår.

5. O Gud! min Gud! du blifwer Den sam-
me, som du war. Och mig du äfwen gifwer
Ett lika huldt förswar, Och mig mitt bo bere-
der Och bruter mig mitt bröd, När from till
dig jag beder Och wandrar som du böd.

6. Mig dertill nåd förunna; Ty, Herre! ut-
om dig Hur skall en yngling kunna Östraffligt
gå sin stig? Hjelp mig, till döden bära, Med
kraft af Jesu blod, En Christens namn med
ära, Hans kors med tålamod.

7. Så är jag ej förlägen Iwad väg jag
wandra bör: Gudsfruktan blott är vägen,
Som till Guds rike för. När, lydig Herrans
wilja, Jag hwilar wid hans råd, Ej lif, ej döb
skall skilja Mitt hopp från Jesu nåd.

Sör ett ungt Scuntimmer.

Siunges som: N:o 45. Huru länge skall mitt hjerta re.

351. Du, hwars gudahjerta blödde, För att menstohjertan gläda! Du, som huld de swaga stödde Och i famnen flöt de späda! Jesu! trygg jag öfwerlåter Att din ledning mina dagar, Och af salig fröjd jag gråter, Att du mig så ömt ledsagar.

2. Dig mitt hjerta will jag ägna, Dig det ewigt må tillhöra! Du allena kan det hägna, Frälssa, fröjda, saliggöra. Aldrig, aldrig må jag glömma Hwad af dig är taladt wordet; Som Maria, will jag gömma I mitt bröst det dyra ordet.

3. Men hwad är, att jag dock bäsvar, Sjuter tyft en sud af smärta? Herre! farän fring mig wäsvar; Swagt och wärnlöst är mitt hjerta. Söwergif mig ej, ty werlden Will mig seän din kärlek draga; Stöd mig, när den falska flården Will mitt hopp till dig förswaga.

4. Himlawän! du ej förskjuter Den dig har i troget minne; Du din Anda rebergjuter I ett fromt och menlöst sinne: Att det bedja må och waka Och i frestelsen ej falla, Och dig, Jesu! ej försaka, Din de dig försaka alla.

5. Dwinnans hjerta templet ware, Der din kärlek renast lågar; Hennes känsla mild förklare Hwad med oro tanken frågar. Hennes hand, åt den, som lider, Tröstekalken wänligt räcke, Och, bland mödor, nöd och strider; Menskligheten wedergwede.

6. Hon med himmelsk frid förlike Hwad en jordisk twedrägt skilde, Och en förgård till Guds rike Småningom af jorden bilde. Och, när otro werlden dårar, Höre hon dock dig allena, Dröje hon, med stilla tårar Wid ditt kors, som Magdalena.

7. Herre! se din tjenarinna; Lär mig så mitt kall bewaka, Att på dagar, som förswinna, Jag med frid kan se tillbaka. Mången pröfning, sorg

och fara Står i tiden till mitt möte; Men du kan mitt hopp bewara: Jag mig tryggat till ditt sköte.

8. D! du wet och ser allena; Hvilket kors min tro behöfwer, Hvilket prof min själ kan rena, Och jag förjer ej deröfwer; Sörjer ej, om lifwets stunder Blifwa flere eller färre, Blott du wet, att jag derunder Älskar, älskar dig, o Herre!

För Natwards = Ungdom.

Sjunges som: No: 245. Hvarför sörja? hvarför klaga? ic.

352. Kom, o Jesu! wäck mitt sinne, Och bered mig med ditt ord, Till den stund, som snart är inne, Då jag framgår till ditt bord: Åh! det bordet, dit du stiger Kärleksfull från himlen ner, Och till salighet inwiger Den, som dig sitt hjerta ger.

2. Dig mitt hjerta will jag gifwa: Låt det helgas af din nåd. Din för alltid will jag blifwa: Led mig i din Andas råd. Du, som ej försköt den spåda! Nu min ungdoms tillflykt war, När jag i en werld skall tråda, Der så mången wilsesfar.

3. Låt ditt ljus så för mig skina, Att jag går den rätta stig. Påminn mig din död och pina, Då en aswäg frestar mig. Låt mig djupt i själen fatta, Hur du lidit för min skuld, Och din kärlek högre skatta, Än all werldens makt och guld.

4. Låt mig höra, hur du säger: "Kom, mitt barn och blif hos mig; Ingen bättre wän du äger, Än den wän, som dödt för dig." Ja, mitt rörda hjerta känner, Att din Ande är mig när; D! jag will, bland dina wänner, Följa dig och ha dig kär.

DAV. 25.

Sjunges som: No: 199. O Gud! ditt rike ingen ser ic.

353. För dig jag träder fram, o Gud! Som ömmar för de swaga! Låt mina läppars böneljud, O Herre! dig behaga. Hjelp, att jag städs din wilja gör Och ditt för:

bund ej swiker, Och från den wäg, Jag wandra bör, Med uppsåt aldrig wiker.

2. Jag har af brister och min del, Jag ofta bandlat illa: Men tänk ej, Gud! på mina fel, Förgät min ungdoms willa. Förlåt mig, för din mildhets skull, Förlåt hwad jag begråter, Och led mig, huld och kärleksfull, På dina wägar åter.

3. Ty sanning och lycksalighet, De äro dina wägar; Der led mig i osträfflighet Bland dem du wårda plägar; Bland dem som, trogna ditt förbund, I kärlek till hwarandra, Med rena hjertan hwarje stund För dig och menstor wandra.

4. Och nu, hwad qual och nöd som helst Mig här till mötes ila. Låt du mig, Från all wåda frälst, Uti ditt sköte hwila; Låt oskuld, fromhet, redlighet Betrygga mina öden, Och hopp till din barmhertighet Förljuswa sjelfwa-böden.

354. Du, som, förrän min mun dig nämna kunnat, En Christens namn och rätt åt mig förunnat! Bålsigna, Gud! en dyr och helig stund, Då jag med dig förnyar mitt förbund.

2. Min wår har flytt, min barndom är förliden; Mot andra dar jag föres fram i tiden? Likt flykten, som, från sin lugna strand, Af stormen drifs mot obekanta land.

3. På lifwets wäg jag ondt och godt skall pröfwa, Och, under allt, ett troget stöd behöfwa: Hwar får jag det? Jag, såfångt derom ber Uti en werld, der allt mig öfswerger.

4. Den trogna arm, som förr min wanmakt stödde; Den hulda barm, som wid min smärta blödde; Den ötmna röst, som lärt mig älska dig: De skola snart ej wara till för mig.

5. Men du, som war, som är och ewigt blifwer! Jag wet, att du mig icke öfswergifwet, Allenast jag, hwad helst mig förestår, Din wilja gör, och dina wägar går.

6. Jag wet, att du i denna stund mig skå-
dar, Och med din kraft den rörda själ benådar,
Som här åt dig sitt warma offer bär, Och ewig
tro åt dig och bygden swär.

7. Jag wet, att du den swaga ej förskjuter,
Som känslans tår wid nådens altar giuter,
Och söker der i enfalld, som du böd, Mot qwa-
len tröst, mot frestelserna stöd.

8. Der, gode Gud! der will jag råd begära
Mot willans makt, mot werldens onda lära;
Der hemta kraft till seger och till frid, I sor-
gens prof och i begärens strid!

9. Du hör den suet, som utan skrymtan si-
ger I från det bröst, jag till ditt tempel wiger:
Jag, milda Far! tag i din famn emot Det
trogna barn, som faller till din fot.

10. Låt ingen flärd ur detta hjerta rycka Den
oskuldssrid; som gjort min barndoms lycka, Den
tro, som jag i menlöshet bekänt, Den sälla
tron på dig och den du sändt.

11. Låt Jesu ord och hans försonings minne
Dykt fast i detta unga sinne: Uet! blifwe
de, i hwarje lifwets stund, Min tankes ljus och
min förhoppnings grund.

12. Då skall jag, trygg gå fram bland nya
öden, Och under allt, i glädjen som i nöden,
Dig höra till, dig älska öfwer allt, Och göra
glad hwad du mig anbefallt:

13. Vill des jag, följd af kärleken och hop-
pet, Far sluta nöjd det förelagda loppet, Och
dig förtro, som wilt mig ewigt wäl, Min prof-
wade, men oförförda själ.

Gjunges son: M:o 16. Håll ensam på mitt plågeläger ic.

355. Hur rör's, o Gnd! mitt unga sin-
ne! Hwad wigtig stund i lifwets
lopp! Din nåd är ämnet för mitt minne; Din
nåd är grunden för mitt hopp. Jag mot mitt

lof, min andakt stärk, och helga, Herre! sjelf ditt verk.

2. Förr än jag sjelf mig känna lärde, Jag genom doxet bles ditt barn. Du tidigt mig ditt ord beskär: de, Att warna mig för syndens garn. Beskyddad i din hulda famn, Jag underwistes om ditt namn.

3. Men, ack! än mer: mig usla, swaga, Mig matfars like, född af jord, I dag will himlens Herre taga Till gäst wid sitt, wid nådens bord. Sig Skaparn sjelf förena will Med stoftet, och mig höra till.

4. O Jesu! i den pant, du gifwer, Din helkärlek teknad står. Så i mitt hjerta djupt du skrifer, Att nåd för rätt i himlen går. Du sjelf will bo i detta bröst, Och wårda hwad du återlöst.

5. Nu, då jag första gång är färdig, Att njuta en så dyrbar lott, Gör mig, o Herre! bertill wärdig, Gör hjertat troget, rent och godt. Låt själen, höjd från jordens grus, Upplysas af din sannings ljus.

6. De tårar, som från ögat rinna, Den suck, som höjs från hjertats grund, Ack! må de alltid mig påminna Om helgden af så sällt förbund! Ack! må den trohet, jag dig swär, Bessegra hwarje ondt begär!

7. Utas en flyktad barndoms dagar, Må kärleken till dig bli qwar: Att jag, mot dina helga lagar, Af uppsåt intet företar. Hwar gång din nattward beläs mig, Låt hopp och tro förkosfra sig.

8. O Gud, i kärlek utan like! Ack! hör min bön och styrk min tro: Att, som ditt barn, jag i ditt rike Må siff bland dina sälla bo. Min Gud! min Far! se till mig ner! Mitt hjerta ord ej finner mer. Sjunges som: N:o 123. Sien flagar med stor smärta, &c.

356. Du, som i ditt ord förkunnat, Att ditt hjerta gläder sig At ett lof från barnens munnar! Möt nu dem, som nås kas dig. Låt, o Jesu! från din höjd Nådens

ljus och himlens fröjd Kraftigt deras hjertan gläda, Som nu till ditt altar träda.

2. Af din kärlek här de njuta Himmelsk sällighet och tröst. Må det blod, du lät utgjuta, Nu förwara deras bröst. Deras ljus och styrka blif, Deras hopp och deras lif. I ditt blod, ad! låt dem renas, Och i tron med dig förenas.

3. Milde Jesu! från det höga Anse med barmhertighet Dessa tårar från ett öga, Som ännu ej skrymta wet. Här till dig, som allt förmår, Herre! med förtröstan går Hjertats tyfsta suck, som beder Och ditt bistånd kallar neder.

4. Du, från lifwets första dagar, Wärd om dessa hjertan bar. Deras ofskuld dig behagar; Blif dess styrka och förswar. Gif att de, från denna stund, Slutne uti ditt förbund, Dmt på dina armar bäras Och utaf din kärlek näras.

5. Milde Jesu! dem ledsaga På den wäg dem förestår. Låt ej werldens kärlek draga Dem ett steg från dina spår. Gif, af ditt försoningsblod, Dem i faran kraft och mod. Låt din kärlek, om de falla, Dem till skyndsamt bättring kalla.

6. Då till himmelsk glädje röras Dessa frälsta barnens bröst, Må ifrån ditt tempel höras Alles wår förenta röst: Pris ske dig; som, med ditt ord, Ger ännu wid nådens bord Nya lemmar åt din kyrka, Att med trogna bröst dig dyrka.

En äldre Christens tackoffer på sin födelsedag.

Gunges som: N:o 28. Dig skall min själ sitt offer bära ic.

357. O Gud, som mina steg ledsagar Ifrån min wagga till min graf! Dig helgas, främst bland mina dagar, Den dag, då mig du lifwet gaf; I ditt beskydd, min Högste Wän! Jag lugn och lycklig firar den.

2. För swag är denna röst att lofwa Ditt

milda, underfulla råd; Allt hwad jag äger, är din gåfwa, Allt hwad jag njuter, är din nåd: Hwad är, som jag dig offra will, Då allt, o Gud! dig hörer till?

3. Att jag ifrån de spåda ären Fått i din kunskap wera opp; Att faror, som mig följt i spåren, Ej willat eller ståkt mitt lopp: Dig tackar jag, o Gud; derför, Som werten ger och bistånd gör.

4. För allt, som hugnat har min lefnad, För mödors lön, för wänners tro, För helsa, dagligt bröd och trefnad, För hyddans och för hjertats ro: Dig tackar jag, till tårar rörd, Och wet att jag af dig är hörd.

5. Wäl har och nöden mig ödmjukat, Och sorgen underwisat mig; Men, om för dem jag underbukat, Det war den stund jag glömde dig: Nu, läkt af samma hand som slog, Jag tackar dig, som gaf och tog.

6. Jag förjer ej för morgondagen, Ty Herren för mig sörja skall; Hans hand är aldrig från mig tagen, När jag är trogen i mitt fall. Hwad fruktar jag, hwad felar mig, O Herre! när jag hafwer dig?

7. Hwad mer, om hjertat och skall blöda Annu af korssets tyngd och qual? Jag wet, att tidens wadermöda Och några mulna timmars tal Ej är att lifna mot den fröjd, Som wäntar mig i himlens höjd.

8. O du, som räknat mina dagar Och känner hwad mig görs behof! Jag wet, att du mig dock ledsagar Till målet genom alla prof: Ty är jag nöjd med ditt behag Och tackar dig för hwarje dag.

För Åldersegna.

Sjunges som: N:o 8r. Dig jag ödmjukt will betrakta, ic

358. Ålderdomen reban sprider Kring min hjesa hwita hår. Jag till min förwandling skrider, Drött af skiften, tung af år. Gud, som har ledsagat mig Genom lif-

wets mödoslig! Låt mig så min bana sluta, Att jag må din glädje njuta.

2. Dsta i min ungdomsra Sfwerträdde jag din lag, Maktlös att begärens styra, Ömsom brottslig, ömsom swag. Syndens wana mig förfört, Sent jag har din warning hört; Och du har dock ej förskjutit Den så länge mot dig brutit.

3. Ändtlig märkte jag min willa: Werld! jag såg dig, som du war: Säg hur jag har använt illa Himlens lån och styrkans bar; Säg min trägnä verksamhet, Dffrad åt fåfänglighet. Nu, hwad o: gjordt är, jag finner, Å! då dagen re'n förswinner!

4. O! att flydda dagar kunde Än tillbaka skänkas mig! O! att du en lifslängd unde Mig, på nytt att tjena dig! Fåfäng bön! med tidens flykt Denna tröst är från mig ryckt; Men den trösten står mig åter, Att, som Fader, du förlåter.

5. Ur din bok, o Herre! plåna Mina fels och bristers mängd; Till nytt lif mig krafter låna, Innan nådens dörr är stängd. Om min dag gått fruktlöst bort, Låt min aston, fastän kort, Prof af Christna dygder skänka Och des himmel molnfri blänka.

6. Låt mig leswa till din ära Och blott helga dig min själ; Låt min wandel äfwen bära Frukt till min nästas wäl. Sk min wisshet dag från dag; Och, om bördan gör mig swag, Lär mig du att tåligt lida Och din hjälp med lugn förbita.

7. När den sista klockan klämtar, När för ögat sprides natt, När mitt bröst med möda flämtar, När mitt hjerta röres matt: Vindra dödens bitterhet, Gif mitt hopp ståndaktighet, Låt mig, i din äras rike, Gå att blifwa englars like.

Siunges som: No 354. Du, som, förrän min mup te.

359. Mig dagen flyr och åldren ögat skymmer; Min kraft är tård af år och af bekymmer. Mång' barndomsvän

sin hvilat funnit har, Jag ensam snart på jorden wandrar qwar.

2. Fort, Gud ske lof! min eländs tid har farit Och ej så lång, som mina fäders, varit: Jag har likwäl med upprördt hjerta sedt, Hur Herrans hand igenom den mig ledt.

3. Du lät mig, trött, o Fader! hwilans smaka; Jag wilse gick, du förde mig tillbaka; Jag hungrade, jag war wid sorgset mod, Du mätade, du tröstade så god.

4. Egi dina råd jag i min blindhet klandrat, Och, stundom swag, ej dina wägar wandrat, Så tack ske dig, som mig wid hauden höll, Att jag ej hel i syndens snaror föll.

5. Nu önskar jag, om det min Gud behagar, Att sluta så de mörka årens dagar. Och lägga ner mitt huswud uti ro På graswens bädd, mitt sista, lugna bo.

6. Men själen skall, uti den sista färden, Uppstiga, lik en gnista utur härden, Och söka fri sitt helga ursprungss ljus, Om askan än man bäddar ner i grus.

7. Långt bättre är en enda dag hos Herran, Än tusen år i denna öken fjerran; Desß morgonsol med längtan bidar jag: Dock ske ej mitt, men, Fader! ditt behag.

360. Jag hafwer en gång varit ung: Nu är jag gammal worden. Min kropp sig böjer, trött och tung, Till allas moder, jorden; Och själen längtar till det land, Der Herden på en fredad strand Forsamlar spridda hjorden.

2. Bland långa rön af ljuft och ledt Min hjesa grå är blifwen; Men aldrig jag den fromma sett Af Herran öfswergifwen: I nödens, som i glädjens dag, Han är förnöjd med Guds behag, Och på desß händer skrifwen.

3. Jag släppter fly och komma såg, Och wän-

från wänner wifa, Och rik och fattig, hög och låg, I graswen warda lika: Men Herrans nåd, hwar morgon ny, För dem som komma, dem som fly, Sitt löfte aldrig swika.

4. Nu, mått af år och tacksam tord, Jag ser min tid förliden. Mitt hufwud, hwitnande till skörd, Behådar andetiden. Farwål, i sorgen och beswår! I lärden mig, hur ljust det är, Att ändtlig hinna friden.

5. Hur ljust, att från en tid och werld, Som mig ej mer behaga, Få reda till min hädanfärd Och till mitt land hemdraga! Snart reser jag i Jesu uamn, Och mig i fordna wänners famn Guds englar snart ledsaga.

6. Med Simeon jag far i strid Och mig till ro begifwer, Lik kärswen, som i rättan tid Från marken införd blifwer. Mig, Jesu! med det hoppet gläd, Att bland din skörd, din goda säd, Du mig ett rum och gifwer.

7) Sjukdom och Hellsa.

Under allmänna sarsoter.

361. Herre! mäktig att befalla Öfwer lif och öfwer dödd! Låt oss ej förderwas alla, Hör vår jemmer, se vår nöd! Sjuka, döda, wid hwarann, Knappast mer man räkna kan: Låt, o du, som hjelp kan sända! Dessa plågor återwända.

2. Syndens gift, som Adam fällde, Döden på vårt slägte bragt; Men han nu, med skad wälbe, Gränslöst öfwar ut sin makt. Likt med våra synders mått, Har vår nöd sin råga nått. Milde Fader! låt oss pröfwas, Men din hjelp oss ej beröfwas.

3. Wårdes i din wård oss taga, Du, som älskar dina werk! Dem du finner godt att aga, Herre! trösta, Herre! stärk. War de faderlösas Far, Enkors tillflykt och förswar. Lindra sjukas nöd och smärta, Lätta den betrycktas hjerta.

4. Värdes aldrig trösten skilja Ifrån lidandet,
o Gud! Gör oss nöjda med din vilja, Och bereda
på ditt bud. Må, med tålmod och hopp,
Vi fullborda väl vårt lopp, Och, från syndens
smittor twagne, Blifwa i din samn upptagne.
För Sjuka.

Sjunges som: N:o 354. Du, som, förrän min mun n.

362. O Jesu. Christ! du är min vän den
bäste; När werlden slyr mitt mör-
ka sorgenäste, När helsan slyr med glädjen bort
från mig, Behåller jag i tron dock städse dig.

2. Du med ett ord i fröjd min wända byter,
Uti mitt bröst ditt evangelium slyter, Och kär-
lek, frid, hugswalelse och tro Dillsamman ber
med mina plågor bo.

3. Af werldens slår och lyckans ynnest swi-
ken, Sag war från dig, o Jesu! fjerran wikens;
Du hann mig opp, du räckte mig din hand,
Och syndens sår på mig så huld förband.

4. Min fränka själ du så har welat frälssa:
Bland kroppens qual hon återfår sin hellsa. Pris
ware dig! hwad helst du sedan gör, I dig för-
nöjd jag lesmer och jag bör.

6. Med dig förent, jag din skall ewigt wa-
ra; Du förer mig, förbi all nöd och fara, Till
liffens land, der jag ewinnerlig, Min helsos
Gud! skall se och lofwa dig.

Sjunges som: N:o 361. Herre! måttig att befalla n.

363. Gud, som mig i kärlek kände, In-
nan än jag werlden såg, Och till
mig ditt öga wände, Medan jag i mörkret låg!
Bättre wet du det, än jag, Att min warelse
är swag; Grant du ser, till alla delar, Hwad
en bräcklig hydda felar.

2. Lär mig, att din faberstuftan Taga som
ett barn emot Och, uti din sanna fruktan, Den
fördraga utan knot. Lät mig rätt förstå och se,

Hur på synden följer we; Gör mig nöjd, fast
kroppen späkes, Om allenast själen läkes.

3. Jesu! värdes mig förläna, Att min bräck-
lighet och nöd Mätte mig till wälfärd tjena,
Dch till hugkomst af min döb. Gif, att jag i bot
och tro Hos dig söker alt min ro, Dch mig skic-
lar, alla dagar, Att gå hem när dig behagar.

4. Jesu! låt min sjukdom blifwa En förbätt-
ring för min själ. Will du helsan återgifwa,
Lär mig, den att nyttja wäl: Så att både själ och
kropp Till din ära offras opp, Dch ditt namn
må warda prisadt För den nåd, du mig bewisat.

Glunges som: No: 162. Hur kan och skall hi dig, 10.

364. **A**ck! huru plågas jag och måste stunds-
ligt qwida! Är ingen hjelp för
mig på jorden mer att bida? Jag sökte men-
skors råd; men, ack! jag finner här, Att deras
makt och konst till slut förgäfwes är.

2. Du, Herre! endast du, kan både slå och he-
la; Du, åt den hjälplös är, allena hjelp kan
bela: Ack! hela den igen, som du så slagit har;
Tag bort min stora synd, som dertill orsak war.

3. En Fader heter du, du har ett fadershjerter:
Ditt barn det ligger nu uti stor nöd och smärta;
Ty ropar jag till dig, o Fader! mig hönhör,
Se till min stora nöd och nådigt bistånd gör.

4. O Herre Jesu Christ! till dig står all min
tanke. Förbarmat har du dig utöfwer alla
franka! Wår sweda och wår wärk du, Jesu!
på dig bar: Fördenstull, Jesu god! mig hulb
och nådig war.

5. Ack! låt mitt usla lif en salig ände winna;
Hjelp, att jag, i min döb din döb må så besin-
na, Att jag med frid och fröjd ur detta lifwet
går, Dch ewigt lif hos dig uti din himmel får.

6. Så skall uti min mun ditt lofe ej återwän-
ba, Men jag skall prisa dig nu och förutan än-

da. Ly kom, o Jesu! kom, du som är A och O!
 Och byt nu all min wärk i ewig fröjd och ro.

7. Ja! jag är wis derpå, att du will mig
 benåda; Dig, Herre! dig jag skall med mina
 ögon skåda, Förklarad, snart och fri, och i all
 ewighet Lofsjunga dig, min Gud! i himmelsk
 salighet. (O. Rudbeck.)

För en Blind.

Sjunges som: N:o 160. Hur kan och skall jag dig, k.

365. Jag får ej se Guds dag, Som min:
 sta fågel prisar; Dock prisar af-
 wen jag Den nåd, mig Gud bewisar. Fast jag
 hans werk ej ser, Hans Ande är mig när, Och
 i hans ord mig ger Ett ljus, som ewigt är.

2. Hvad jag ej ser, jag tror, Jag det i hjer-
 tat känner. Hur Gud är wis och stor, Hur han
 är god, jag känner; Jag känner, hur hans hand
 Ledjagar mig hwar stund, Och drar ur syndens
 band Min själ i sitt förbund.

3. O Jesu! du är än Den blindes tröst på jorden.
 Du alla armas wän, Sjelf arm i tiden worden!
 Du, som sjelf här led, Sjelf kände sorg och nöd,
 Du stiger till mig ned, Och blir den swages stöd.

4. Du will, o werldens ljus! Ett ljus för
 mig och wara: Du låter i ditt hus Din nåd för
 mig förklara; Du låter wid ditt bord Mitt
 hjerta nalka dig; Och sjelf, o lifsens Ord!
 Du följer ham med mig.

5. O Gud! i dig förnöjd. Jag somnar och
 jag waknar. När du mig ger din fröjd, Ej
 werldens lust jag saknar. Om jag ej ser des
 prakt, Ej af des nöjen wet, Jag ser i tron din
 kraft, Ditt rikes härlighet.

6. Den natt mig höljer nu Skall en gång få
 förklara; Ly en gång öppnar du Min syn bland
 englars skara. Om ej mitt öga här Din klara sol
 fått se, Så skall jag skåda der Ditt eget anlete.
 Wid

Wid Selsobrunnar.

Sjunges som: N:o 216. Jesus är min bågнад ic.

366. Du, all helsas källa! Jag till dig
will ställa, Jesu! allt mitt hopp.
Värdes nådigt-hela Allt hwad mig kan fela, Så till
själ som kropp. Gif att jag, Betrödt och swag,
Må i allt ditt bistånd finna Och förbättring winna.

2. Allt hwad själen kränker, Jesu! du för-
dränker I ditt byra blod; Men, för kroppens
sjuka, Låter du mig bruka Denna källas flod.
O! så gif Ny kraft och lif, Så till mitt, som
ändras bästa, Detta wårt Bethesda.

3. Skall jag sjukdom draga, Uck! så låt din
aga Min förbättring bli; Men om du mig lå-
ter Helsen winna åter, Statt mig nådigt bi,
Att hwar stund, Af hjertans grund, Dig med
ord och gerning lofwa, Herre! för din gåfwa.

Tacksägelse efter Sjukdom.

Sjunges som: N:o 197. Wäl mig i ewighet! ic.

367. Gud, som skiftar allt, död, sjuk-
dom, lif och helsa! Så stor är
ingen nöd, hwarur du ej kan frälssa. När hop-
pet ute war och döden kom mig när, Bles du
min hjelp, o Gud, som sanna lifwet är!

2. Din godhet och din nåd du ny hwar mor-
gon wisar, Hugswalar finnets qual och krop-
pens smärta lifar. Du ock till mig, ditt barn,
med fadersöga såg, När jag, af plågor tård,
uti min wanmakt låg.

3. Du hafwer slagit mig, men äfwen nådigt he-
lat. Förlåt, för Jesu skull, hwad jag mot dig har
felat. Du, som min kropp har styrkt, gif att min
själ också I dig sitt lif, sin kraft, sin helsa söka må.

4. Förlåna mig din nåd, att jag, för hel-
sans gåfwa, Med tankar, ord och werk dig rätt

må kunna lofwa. Din Ande lede mig, att jag må lefwa din, Och flytta, när jag dör, till dig i glädjen in. (J. Svedberg.)

För en Husfru, som skall Fyrftagas.

Gjunges som: N:o 13. Dig, o Gud! en ewig daa, &c.

368. Gud, min Gud, som wille än Mig
åt barn och maka frälsa! Gläd
mig i ditt hus igen, Gläd mig och med själens
helsa, Styrk mig, helga mig i dag: Utom dig,
hwad wore jag?

2. Jesu! på ditt dyra ord Will jag, som
Maria, höra; Låt dess kraft hos mig bli spord
Mot den werld, som will förföra: Att jag jemt
på hjertat bär Hwad den bästa delen är.

3. Sedan kan jag, lugn och nöjd, Åfwen
Marthas omsorg bära, Tacksam för den stilla
fröjd, Som du wärdes mig beskära, Rätta gläd-
jen är hos dig: Blif en daglig gäst hos mig.

4. Kom, o Jesu! låt ditt namn Mig, som
mor och maka, gläda. Se till barnet i min famn,
Du, som älskat har de späda! Du, som sjelf
har, späd och arm, Legat wid en moders barm!

5. Kom, med kärlek och med tro Will jag
dig, o Herre! tjena. Kom, wälsigna bröd och
bo Och din helga frid förläna. Låt mig göra
wis och from, Af mitt hus din helgedom.

För Friska.

Gjunges som: N:o 275. Stilla jag på dig will akta, &c.

369. Hellsans gåfwa, dyra gåfwa Af den
Gud, som ger allt godt! Må wi gla-
de honom lofwa För så owärderlig lott, Som af os
dock sällan skattas; Kanst^r först, när den os fattas

2. När i nätter, som i dagar, På en bädd
der qwalen bo, Hjertat utan kndring klagat
Sgat wakar utan ro; Då, af wärk och wända
tärde, Åh! wi känne helsans värde.

3. Jesu! dig i nåd förbarma Öfwer alla plå-
gans ros; Herre Gud! låt ej de arma Ställas
på för hårda prof; Hjelp dem, gif dem tröst i
nöden, Mod i striden, frid i döden.

4. Will du än dem helsan skänka, Lär dem
rätt förstå des wig; Lär ock of med dem be-
tänka Så vår sällhet, som vår pligt: Att wi
dig af hjertat prise Och mot likar kärlek wise.

5. Hjelp of alla så använda Hwar förlänad
helsostund, Att ännu, när den har ända, Du
vår själ må finna sund, Och sist från allt ondt
of frälsa; Jesu! du vårt lif och helsa!

2) Resande till lands och watten.

370. J Herrans namn far jag åstad Och
är i Gudi trygg och glad. Är jag på
watten eller land, Betror jag mig uti hans hand.
Hans ord mitt hjerta tröst består Och mina föt-
ters lykta är: I lif och död är han mig när.

2. Jag skiljs från mina och mitt hem: Jag
dig, o Gud! befaller dem. Om du med mig
den nåden gör, Att du mig lyckligt återför, Så
skall jag, Herre! innerlig I din församling pri-
sa dig, Som wårdat och ledsagat mig.

3. Nu, Jacobs Gud! med mig du war; Gör
lykosam den wäg jag far. O store Gud! låt
allt gå wäl, O Herre! styrk min kropp och själ.
Ja, derpå jag förlitar mig, Att du, o Fader!
wårdar dig Om dem, som gå på lossig stig.

4. Wår Herras Jesu Christi frid Ledsa of
till ewig tid. Gud tröste den bedröfwad är, Den
ware sjerran eller när. Bewara, Gud! din Chri-
stenhet, Så ock wår tågra Öfwerhet; Gif lycka,
Gud! och salighet. (H. Thomæus.)

371. Nu farwäl, wårt fosterland! Dina
dalar, berg och stränder Wi be-

falle den i händer, Som wälsignar haf och land.
 Wärdes, gode Gud! bewara Wåra wänner i
 wår bygd; Hjelp dem i all nöd och fara, Slut
 dem i ditt milda skygd.

2. Så, i Jesu dyra namn, Ut på böljans rymd
 wi drage: Gud! din allmakt och ledsage, Att wi
 nå en önskad hamn. Wärdes mild hos alla drö-
 ja, Som, att winna dagligt bröd, Hafwet eller
 jorden plöja; War, o Herre! allas stöd.

3. Endrägt, frid, rättfärdighet Kring wår Ko-
 nungs thron befästa! Folkets kärlek, landets bä-
 sta Ware hans lycksalighet: Att wi, om du ger
 oss lycka, Känna må wårt land igen Och till hjer-
 tat glade trycka Swar sin broder, hwar sin wån!

Efter Storm på hafwet.

Sjunges som: N:o 1. Upp, psaltare och harpa! u.

372. Kring rymden breddes fasa, Och nat-
 ten föll på böljans stig. Wi hörde
 wädren rafa, Wi sågo djupen öppna sig. Från den-
 na sköra plank, Som kringdref, lik ett flarn, For
 hjertats sista tanka Till wänner, makar, barn. Wår
 sista suck i nöden Till Gud med bäsfran gick; Och
 hotande kom döden Allt närmare, hwart ögonblick.

2. Men Herren tillslöt grafwen, Som öppnade
 sig, djup och wid; Den Herren, som åt hafwen
 Och länderna kan gifwa frid. Till stormen: tyst!
 han sade, Till böljan: Lägg dig ner! Och böl-
 jan ner sig lade, Och stormen röt ej mer. I
 wattnets lugna spegel Medblickar solen skön: Wi
 huse våra seget, Och prise den, som hört wår bön.

3. Pris dig, som ensam räddar Och kärleksfull
 det rop förnam, Som, genom molnens bäddar,
 Till dig ur djupet trängde främ! Till dig wårt
 lof skall stiga Med glad och tacksam röst. Å!
 bjud och stormen tiga I våra egna bröst; Fräls
 oss ur syndanöden, I Jesu dyra namn, Och låt
 i sjelfwa döden Oss finna der wår säkra hamn.

9) Botfärdiga Fångar!

373. O Gud! hwem skall jag klaga Den sorg jag måste draga, Så arm och syndafull? Åh! hwad jag har bedrifwit, Kan endast bli tillgifwit :: För Jesu Christi skull.

2. Jag är en fattig fånge I denna werlden wrånge, Som fåret på en ö. Jag kan ej häsbankomma, Min frihet ej bekomma, :: Förn Gud mig låter dö.

3. Jag är från honom wiken, Af syndens lust beswiken, Som fisken uti nät. Nu will mig sorgen stjelpa: Guds ord blott kan mig hjelpa, :: Må jag annamma det!

4. I nätter, som i dagar, Mitt hjerta mig anklagar Och af des dom jag fälls. O Gud! du mig bewarar Från satans falska snara, :: Mig från förtwiflan fräls!

5. Jag beder dig, o Christe! Åh! låt mig ej gå miste Om arfwedelen min. Hjelp mig så wäldigt strida Att jag må kronan bida :: En gång i glädjen din.

6. O Gud! i dina händer, Ehwart min werld sig wänder, Förtror jag lif och själ. Åh! jag ej kunde tänka Hur djupt sig allt kan sänka :: Så länge allt gick wäl. (Konung Eric XIV.)

374. Åh Herre! dig förbarma; Förtyng ej på mig arma Din wredes hårda hand. Åh Herre! mig ej krofa, För Jesu skull förlofa Min själ från syndens band.

2. Mitt öga skumt har blifwit, Min kraft mig öfswergifwit: Blif du mitt ljus, mitt stöd! Styrk hoppet, när det häswar, Styrk hjertat, när det swäswar Emellan lif och död.

3. Jag är din nåd ej wärdig; Men du mot en botfärdig Barmhertig är och huld. Den synd, som jag begråter, Jag tror, att du förlåter Af nåd för Jesu skull.

4. Jag känner bördan lättad, Min anda är upprättad, Min troгна бön är hörd; Ditt barn du ej förskjuter, Jag i mitt hjerta njuter Din Andas vittnesbörd.

5. Ty will jag mer ej klaga, Men lida nöjd den aga, Som mina brott förskyllt: Snart, från all nöd och smärta, Du frälsar detta hjer: ta, Som du med nåd uppsyllt.

6. Du mig ej öfvergifwer, O Gud, min hjälp! Du blifwer Ej fjerran från mig skild: I lifwet och i döden Du leder mina öden, All: mächtig, wis och mild.

Sjunges som: N:o 186. Min dögska stätt, o Jesu kär! u.

375. O Herre Gud! hvad har jag gjort? Nu först jag warse blifwit, Hur jag ej lefwat som sig bordt, Och du mig förefriswit. Så djupt mig lasten hade söft, Att detta medel du behöft Att mig till sansning wäcka!

2. Ja! ofta mig din nåd du bjöd: Men jag har den föraktat. Din kallelse till mig och ljöd: Men jag derpå ej aktat. Jag följt mitt arga hjertas råd Och i min blindhets öfwerdåd Min egen ofärd wållat.

3. I synden mitt förlänta pund Jag tidigt nedergräfsde. Med nya synden, stund från stund, Jag samwetsropen qwäfsde. Från brott till brott mig yran dref, Från djup till djup jag föll, och blef För straffet ändtlig mogen.

4. Men intet straff, o Gud! förslår Att mig med dig försona, Och ingen menskelig nåd för: mår Mig för din wrede skona. Min dom jag i mitt hjerta bär. Jag matk, och icke menska, är. Ack! att jag ofödd wore!

5. Förtwiflans skuggor omge mig, Mig qwa: len öfwerhopa. Ur djupsens nöd, o Gud! till dig, Jag måste klagligt ropa: Ack! är dock tid för nåd och hopp, Så länge än din sol går opp För onda och för goda?

6. Åh! är dock tid? Du wet det, Gud! Du wet, om du förskjutit En usling, som mot dina bud Så fräckt, så länge brutit. O Gud! jag har blott gråt och bön: Och ewig död är syndens lön, Om du ej dig förbarmar.

7. O haf dock, haf dock tålmod, För Jesu skull mig skona! En droppe af hans dyra blod Kan all min skuld försona. En stråle af hans nådes ljus Kan af det mörka fångahus Ett himlens förhus göra.

8. Ja! du har ej förskjutit mig: Den hand, du såfångt rådde Till ledning på min lefnadsstig, Mig hann i detta häkte. Jag kyßer denna hulda hand, Som lade på mig fångens band, Men löste syndarns boja.

9. Om plötsligt i mitt yra lopp All werldens wäg jag farit, Jag hade, åh! förutan hopp Förtappad ewigt warit. Men du ej wille syndarus död: Ty blef jag stadd i denna nöd, Att jag od skulle frälsas.

10. O Gud! du är dock ewigt mild! Af blygsfel rörd, jag gråter. Jag war så fjerran från dig skild: Dock upptar du mig åter. Jag kommer, en förlorad son, Som har förslöft din kärleks lån: Dock mig din kärlek möter.

11. Din röst, wid lifwets ändalykt, Mig, såsom röfswarn, helsar. Mig, lik en brand ur elden ryckt, Från ewig död du frälsar. Min bot är sen, min bättring swår: Dock skall, så länge hjertat slår, Mitt hjerta dig tillhöra.

12. De brott, som förde mig på fall, Jag icke will föröblja. Ej någon gömd misgerning skall Mig till din domstol följa. Så går jag döden nöjd emot Och ångersfull, men utan knot För lagens hämb mig böjer.

13. Jag önskar till det landet gå, Der synd och död försminna. Der skall jag den fullkom-

ning nå, Som jag ej här får hinna. Der skall jag, twådd i lambsens blod, Allt mera helgad, wis och god, Min arfwedel och finna.

10) Frids- och Krigstider.

Bön om Frid.

376. **F**ridens Gud! of frid förlåna: Hör of, milde Herre Gud! Hjelp ditt folk dig troget tjena, Fäst det wid din wiljas bud. O! då skall med helgad rö Det i fridens hyddor bo.

2. Ingen makt kan det förfära, Då det har sin tröst till dig. I ditt hägn det står med ära; Står, då werlden hwälfwer sig; Står, då folk förgås med hast, I din fruktan lugnt och fast.

3. Men det land, der Gud förgåtes, Röner snart hwad ofrid är: Först af egna det uppfrästes, Sedan af förtryckarns här; Skylar trampas ner i blod, Högar stå der bygden stod.

4. Åh! der synd och otro råda, Hjelpa icke swärd och spjut; Skulder uppå skulder båda, Nöd och undergång till slut. Werldslig klohet werldsligt mod Håmma ej förderfwets flod.

5. Du blott hjälper i all fara: Du, de trognas wärn och skygd! Fädrens Gud! lär of bewara Fädrens tro med deras dygd, Att wi må, i eget land, Frie tryggas af din hand.

6. Frid i landet du of gifwe! Frid i husen följe den! Makar, bröder, grannar lifwe Fridens anda, kärleken, Frid i hjertat, Jesu! bjud, Frid med menstor och med Gud.

7. Frid på jorden, söngs i höjden, Jesu! i din föbflöstund. Frid från himlen utgör fröjden af ditt saliga förbund. Men i denna pröfwotid Winns den ej förutan frid.

8. Hjelp of du, o kärleksrike, Styrk of med din Andas mod, Du wår Konung, i ditt rike,

Som du köpte med ditt blod! Der med oss mot
synden strid, Till vi nå en ewig frid.

Bön under Krig.

377. **D**u, som har Ett huldt förswar
Dj fördom låtit rona! Som här-
rars makt har nederlagt, Att oss med seger kröna.

2. Styrk deras mod, Som nu sitt blod För
Fosterlandet wäga; War du vårt wärn Mot
wäldets jern, Och dämpa krigets låga.

3. Du, härars Gud! Den makt förbjud, Som
blott will skada göra: Dig till oss wänd, Din
engel sänd, Att friden återföra.

4. Då skall din hand, Som frälst vårt land,
Bli prisad utan ända: Och nödens slag, Från
henna dag, Dj till förbättring lända.

Krigs psalmer.

378. **F**örfäras ej, du lilla hop! Fast fiens-
bernas larm och rop Från alla sidor
skalla. De fröjdas åt din undergång, Men deras
fröjd ej blifwer lång: Ty låt ej modet falla.

2. Din sak är Guds: gäck i ditt fall, Och i
hans hand dig anbefall:—Så räds du ingen fara
Hans Gideon skall än bli spord, Som Herrans
folk och Herrans ord Skall manligen förswara.

3. I Jesu namn vårt hopp är wist, Att de
gublösas wäld och list Ej oss, men sig förstörer.
Till hån och spott de skola bli! Med oss är Gud,
med honom wi: Och segren oss tillhörer!

(Kon. Gust. II Adolf.)

Das. 20.

379. **N**u Herren Gud wälfigne oss! Wår
kraft, vårt mod han lifwe! Den
Ewige beware oss Och lycka han oss gifwe! Ja, Gud
wår Gud, som till oss ser, Skall hjälpen ej för-

dröja; I Herrans namn vårt stridsbaner Vi med förtröstan höja: Gud! gif vår Konung seger!

2. Må andre prisa swärd och spjut Och tro på sina härar: Med oss skall Herren draga ut; Och ingen då förfäras. De skola störtas i sitt lopp, De skola nederfalla; Men oss skall Herren hålla opp, En wi hans namn åkalla: Gud! gif vår Konung seger!

380. Jag tror på Gud, och wet att han har asmått mina öden; Jag fruktar Gud, och ingen ann, Ja! icke sjelfwa böden. För frihet, rätt och fosterbygd Jag wapen trygg skall bära. Gudaktighet är krigarns bygd, Och mensklighet hans ära, Och hjertats frid hans winning.

2. Ej falla trädets frukter af, Förrän de mogna blifwit; Och Herren, som oss lifwet gaf, Vår iifslängd sjelf uppskrifwit. Med fröjdsfullt hopp till Herrans ord, Vi farorne omsamna: För Kung och lag och fäders jord Vi segra — eller hamna I rätta faderslandet.

3. O du, som våra hufwudhår Och våra stunder täljer! Du ensam öfwer striden rår, Och stridens offer wäljer. Och du är wis, och du är god; En äre wi så trygga. I ditt beskärm wi hafwe mod, På dig vårt hopp wi bygga I lifwet och i böden.

Tacksägelse efter seger.

381. Förtälja will jag, Gud! din nåd, Din kraft, ditt underbara råd, Intill min sista timma. Den stolte har du nederlagt Och trofat öfwerdådets makt Och låtit dig förnimma: På det all werlden skulle se, Att aldrig du will öfwerge Det folk, som endast uppå dig, I lif och döds förlåter sig. Pris, lof ske våra fäders Gud! Hans tempel fylls af fröjdeljud: Halleluja! Halleluja!

2. Utöfwer Konung, Folk och Land Du, Herre! sträcker ut din hand Och gjuter glädje neder-

Hwad är wäl all wår styrka wärd, Om du ej förer sjelf wårt swärd Och wåra härar leder? Din starkhet fattar herdens staf, Och resen stugar i sin graf. Bäst man förtryckarn blomstrar, Hans rum är icke funnit mer, Och den förtryckte, frälst och glad, Får höja sången i hans stad: Halleluja! Halleluja!

3. Pris ske dig, Gud! i ewighet, Som kungjort din rättfärdighet, Din mildhet och din tuktan! Blott ett står fast i fröjd som nöd Och brnts ej af den bleka död: Det är, o Gud! din fruktan. Låt städse den wår arfdel bli, Att barn och barnabarn, som wi, Loffsjunga må din stora nåd, Din starka hand, ditt wisa råd. Du, Herre Gud! är Hämnaren, Förbarmaren, Beskrämaren: Halleluja! Halleluja!

Tacksägelse för frid.

Sunges som: N:o 197. Wäl mig i ewighet! &c.

382. Lof ske dig, store Gud, som frid och glädje låter Besöka wåra hem och wåra hjertan åter! Wårt offer wi med fröjd nu lägge för din fot: Du wärdes, mjilde Gud! i nåd det taga mot.

2. I nödens tid, o Gud! du wåra böner hörde; Du stridde för ditt folk, du sjelf des sak utförde. All werlden frukte dig, hwars arm är uppenbar, Ja! dig lofsjunge allt, hwad lif och anda har.

3. Det är din hand, o Gud! som faran från oss wänder! Hwad är all menskelig makt, om du ej hjälpen sänder? Du näpser hafwets wåg, du bjuder stormen fly; Du, Herre! winkar blott, så tyfnar härars gny.

4. Tillbedjande din makt, ditt majestät, din ära, Ditt frälsta folk i dag skall dig sitt lof hembära; Och bröder, makar, barn, uti de finas samn, Gemensamt prisa nu ditt ewigt stora namn.

5. De, hwilkas hjertan rönt en öm förlust i striden, Till dem, o Herre! sänd hugswalelsen med friden. Åh! se till enfors nöd, gif hopp och tålamod, Och säg hwar faderlös, att, Fader! du är god.

6. Pris ware dig, hvars hjälp, wi hittills fått erfaras! Åh, låt din fadershand allt framgent med oss vara. Wälsigne oss wår Gud, och landet njute frid, På Herrans fruktan byggd, till sensta åldrars tid.

383. Åra ske Herran! wår hjälpare Herren är worden. Målet han satte för sköfelingen, wäldet och morden. Han till wår nöd Wände sitt öga, och böd: Frid ware åter på jorden.

2. Och, som en stråle fördelar de samlade fvar, Fridsbudet kommer, och gådjen och hoppet förnyar. Ljusligt och sällt Hellsar det dalar och fält, Hellsar det städer och byar.

3. Långsamma dagar ej mer i bekymmer förnötas. Fredliga yrken i trefliga boningar stötas. Wälsstånd och ro Tryggade nejder bebo, Godhet och trohet der mötas.

4. Åra ske Herren! ja, Herren allena ske åra; Mäktig att göra långt mer än wi mäkte begära! Härligt och stort År hwad den Ewige gjort: Honom wårt offer wi bära.

5. Bårom för Herran det offer, som honom behagar: Saktmod i lyckan, och tålamod när han oss agar, Sanning och dygd, Kärlek för fädernes dygd, Lydnad för Konung och lagar!

6. Lycka ske Konungen! Herren hans wägar berede, Styre hans råd, och hans hjerta för sorgerna frede! Herren wårt land Hägne med faderlig hand Och i sin fruktan oss lede!

11) Allmänna Böne- och Klago-dagar.

Sjunges som: N:o 245. Hwar för sörja? hwar för klaga? &c.

384. Herre! dig i nåd förbarma, Hör ditt folk, som hjälp begär; Du som

ömmar för de arma Och wår enda tillflykt är!
Kom att från wår hjesa wända Wåra synders
swåra lön, Och ditt ljus från höjden sända:
Fräls ditt folk, och hör des bön!

2. Du, som med en Faders hjerta, Bär en
faders ljuswa namn: Du, som under dödsens
smärta, Öppnat oss en broders samn! Du, som
werldens wål bereder, Söker oss på willans stig,
Kallar, wäcker, styr och leder! Öfwer oss för:
barma dig!

3. Oss som dina lagar brutit, Skona, mil:
de Herre Gud! För det blod, din kärlek gju:
tit, Hjelp oss, milde Herre Gud! Från
de brott, som dig bedröfwa, Då wi trampe di:
na bud; Från de lustar, som oss söfwa, Oss
bewara, Herre Gud!

4. Från allt ondt, som hjertat leder Till be:
gärens willostig; Från försåt, som fall bereder,
Hungrens fasa, pest och krig, Uppror, twedrägt,
brand och lågor, Hagel, storm, din wredes bud,
Och från ewighetens plågor, Oss bewara,
Herre Gud!

5. Du, som föddes menskers like Och ditt lif
för werlden gaf; Du, som öppnade ditt rike,
Då du uppstod ur din graf, Och beseglade din
lära, Då du, klädd i segerkrud, Återgick till
himlens ära: Hjelp oss, milde Herre Gud!

6. Skydda, styr och fräls din kyrka, Samla
sjelf din spridda hjord; Gif des herdat mod och
styrka, Rätt att lära liffens ord. Räck din
hand åt dem, som falla, Och med nådens mil:
da ljud. De förförda återkalla: Hör oss, mil:
de Herre Gud!

7. Sprid ifrån palats till hydda Fridens säll:
het, med din hand. Sträck till oss din arm och
kygga Konung, folk och fosterland. Dig i nåd
och makt förklara, Gud! då krigsbasunens ljud

Samla dem, som oss förswara: Hör oss, milde Herre Gud!

8. Må till dina öron hinna Modrens suckar i sin nöd; Må hos dig den sjuke finna Under plågan tröst och stöd; Må, o Gud! ditt hjerta röras Af den fångnes klagoljud, Och hans suck med mildhet höras: Hör oss, milde Herre Gud!

9. Låt den faderlöses böner Till ditt fadershjer- ta gå; Enkan, som sin saknad röner, Stöd af dig från höjden få. Låt vår owäns hjerta böjas Af försönlighetens bud, Och vår suck för honom höjas: Hör oss, milde Herre Gud!

10. Låt vår bön och arbetsmöda Öppna väg till ditt förråd; Bergens malm och jordens gröda Tack- samt nyttjas, med din nåd. Dig förbarma öfwer alla; Dig med ödmjukt böneljud, Fader! dina barn åkalla: Hör oss, milde Herre Gud!

11. Du, som werldens synd bortta- ger! Öfwer oss förbarma dig. Du, som werldens synd borttager! För ditt folk från willans stig. Du, som werldens synd borttager! Afwänd våra synders lön; För det blod, som dem astwager, Gif oss nåd och hör vår bön.

385. Du, som alla hjertan ser Och alla hjertan dömma skall! All- wäldige! wi falle ner I stoftet för din fotapall. Här samlas tjenare och fri, Här hög och låg ej skiljas will: Ty syndare blott äre wi; Ej annat namn oss kommer till.

2. Ack! fjerran gångne från det lif, Som är i dig, wi hafwe gått. Med jordens sorg och tids- fördrif, Och flöst på dem vår himlalott. Wi hafwe öfwergiftit dig I tankar, tak, begär och wärf, Och hastat, på de dårars stig, Med stora steg till vårt fördärf.

3. Wi wilje ej med sagert sten Oss wärja mot din

tränga rätt; Ty inför dig är ingen ren, Din lag vi alle öfwerträdt: Wi wilje heldre med hwar-
annr Åkalla din barmhertighet Och tro på den,
som skyla kan Wår brist med sin rättfärdighet.

4. Men utan bättring ingen tro, Och utan än-
ger ingen nåd, Skall skänka våra hjertan ro: Så
är din wilja och ditt råd. O Gud! med heliga
beslut Wår marga synd begråte wi: För Christi
skull of ej förskjut, Och med din Anda ståt of bi!

5. Lyft upp wår själ ur jordens mull, Wårt hjer-
tas upplåt styrk och stöd, Att högre akta bygd än
gull, Och rädas mer för synd än nöd! Låt ära wera i
wårt land, Låt frid och rätt der sammanbo Och tro-
het räcka godhet hand, Till enskilt wäl och allmän ro!

6. Åh, gör of, Herre! till ett folk, Med
fromhet wist, med wisshet fritt: Der hwarje röst
är hjertats tolk, Och hwarje hjerta, Gud! är ditt!
Ett folk, som städs beslitar sig, Att willigt gö-
ra det du böd, Och så på dig förlitar sig I wäl
och we, i lif och död!

7. Så, Gud! med of du wara skall, Som
du med våra fäder war, Och frälsa än från
blygd och fall Ett folk, som du förwärfwat har!
Så blomstra skall wår gamla bygd Från tides-
hwarf till tidehwarf, Och fädrens hopp och tro
och bygd Till barnen gå i ewigt arf!

386. Hör ditt Zions bittra klagan, Her-
re! hör wårt böneljud. Wi för-
tjent den swåra agan, Ty wi syndat mot wår
Gud. Du har skäl att straffa, ri'a, Lägga of i
stoft och mull; Men of wårdes nåd bewisa,
För din Sons förskyllan skull.

2. Han för of har lidit döden: På hans kär-
lek tröste wi. Store Gud! så låt ej nöden lika
stor som synden bli. Herre! fast wi mycket bru-
tit, Skona of på faderssätt; För den frälsning,
som wi njutit, Låt of njuta barnarätt.

3. Vi för korset ödmjukt falle, Der det dyra blodet rann, Och den kärlek vi åkalle, Som oss Jesus återwann. Ack! för Jesu död och pina, Fräls oss, Gud! från nöd och qual; Låt oss sist ibland de dina Samlas i din fröjdesal.

387. Wänd af din wrede, Gud, som straffet sänder! Wänd af din wrede, Från bestörta länder; Wänd af din wrede, Gud, som har i händer Lifwet och döden!

2. Will du oss plåga, Som wi äre wärda, Ho har förmåga Att din blick uthärda? Ack! af din låga Ford och haf förtärda Med oss förgingos.

3. Böner så warma Alle wi förena: Döm ej oss arma Såsom wi förtjena. Gud! dig förbarma: Af din nåd allena Bide wi räddning.

4. Nåd wi begäre, Låt oss henne sinna! Nåden bestäre Hwad ej rätt kan winna! Matkar wi äre, Skuggor som förswinna, Stoft som förskingras.

5. Bojer wi draga Af den lott wi ärfwa; Lustar oss jaga, Frestelser omhwärfsa: Herre! så swaga, Will du oss förderfsa Utan förskoning?

6. För Jesu pina, För den törnekrona, Han, för de sina, War, att dem försona, Låt nåden skina, Wårdes oss förskona, War oss en Fader!

7. Jesus allena Hela kan det brutna, Med dig förena Det från dig förskjuta: Genom det rena, Från hans hjerta slutna, Blodet och wattnet.

8. Låt oss ej falla, Låt den förbön gälla, Som för oss alla Jesus hördes fälla! Dig wi åkalla, Gud, all godhets källa! Trefaldigt store! (G. Thymus.)

Enges som: N:o 75. Jesu! lär mig rätt betänka re-

388. Store Gud! med själ du klagar, Att ett folk förderfsadt är, Som ditt namn på tungan bär, Men förtrampar dina lagar Och, för hjertats öfwerdåd, Hämtar styrka af din nåd.

2. I din helgedom dig möter Mången själ,

som, kall och döb, Utan känsla af sin nöd, Endast werldens nöjen sköter, Och, då hon sig lycklig ser, Glömmet dig, som lyckan ger.

3. Kärleksfull, i våra själar, Ordet du på klippan sår, Der det inga rötter slår. Lifsens frö hos werldens trälar Dör och qwäfwes af begär, Att det inga frukter bär.

4. Du kan tusen werldar styra Med ett enda allmaktsord; Styr då ondskan på vår jord; Wäck ditt folk och qwäf dess yra; Dock i nåd, att det i tid An besinna må sin frid.

5. När du öf till bättring wäcker, Kroppa då med lagens röst Säterheten i vårt bröst. När i nödens stund du sträcker Öf till hjelp din milda hand, Bryt då äfwen syndens band.

6. Gör min själ den trösten wärdig, Som du ger i Jesu blod. Lär mig tro, att, mild och god, Du tillika är rättfärdig; Att din kärlek frälste mig, Till att ewigt tjena dig.

Sjunges som: No 71. Dig jag ödmjukt will betrakta, ic:

389. Wänder om, I sorgse sinnen! Wänder om till Herran Gud, Med dan än I honom sinnen, Med sann bot- och böneljub. Han, hwars makt af ingen man Störstas eller minskas kan, Eika stor i nåd skall blifwa, Om wi synden öfswergifwa.

2. Fast han har öf nederslagit, Straffat öf en liten tid, Han ej ewigt från öf tagit Sin förlåtelse och frid. Läter öf då fatta mod: Den Allsmäktige är god; Samma hand, som slår och spåker, Syndasåren åter läker.

3. All den nöd, som man beklagar, Wiker för hans starka hand: Efter två framledna dagar Lösar han af dödsens band. Och när tredje dagens ljus Träder in i våra hus, Giswer han nytt lif och styrka, Att med fröjd wi honom dyrka.

4. Snart får man med hugnad skåda All den

kärlek, frid och tröst, Hwarmed Herren will benåda Dem, som akta på hans röst. Då skall wara i gemen Vårt bekymmer det allen, Att wi Gud, hwars folk wi äre, Öfwer allting älska läre.

5. Ty han will då till oss komma, Som en morgonrodnad klar, Och bebåda sina fromma, Att hans dag skall komma snar: Salighetens ljusa dag, Då, med nåd och wälbehag, Guds, vår Faders, milda öga Ser till oss ifrån det höga.
(Gerhard. Brask.)

Das. 46.-

390. En Gud med faders hjertelag Och wälbehag Har skickat våra stunder; Han pröfwar oss i nödens dag Med hårda slag, Men styrker oss derunder. Hans ord står fast, Om klippan brast Och jorden skalf Och himlens hwalf Spred lågor, skräck och dunder: Han gör stor ting och under.

2. Uppfriskas, efter solens brand, Den heta fänd Af milda flurars flöden, Så får och ett bebröfwadt land Af Herrans hand Hugswalelse i nöden. Vår Gud är stor! Bland oss han bor, Till oss han ser Med godhet ner, Och leder våra öden, I lifwet och i döden.

3. När Herren öfwer jordens rund I fasan's stund Sin wredes thordön sänder, Då wackla menniskors förbund Uppå sin grund, Då bäfwa folk och länder: Men wi se opp Till Gud, vårt hopp; Med oss är Gud, All werldens Gud, Som oss, med allmaktshänder, Allt till det bästa wänder!

4. När Herren, efter sorg och strid Och milen tid, An hoppets morgon tänder, Och hugnar, närderik och blid, Med fröjd och frid Betryckta folk och länder: Då höjs vår röst Till Gud, vår tröst; Med oss är Gud, All werldens Gud, Som oss med fadershänder, Allt godt af höjden sänder!

391. En jemmerlig och usel ting Är lif-
wet, och tar snarligt slut. Döds-
ngeln swäfwar alltomkring Och öfwer werlden
opar ut: Fåfänglighet! Förgänglighet!

2. Allt, som på jorden anda har, Till jorden
faller för hans glas, Och sorgen ensam lesver
pwar, Att riska på den wida graf: Fåfänglig-
het! Förgänglighet!

3. En stark ej tröste på sin makt, Och på sin
wisdom ej en wis! Hwad är dock lycka, fröjd
och prakt Och jordagods och menstoppis? Få-
fänglighet! Förgänglighet!

4. När samma jord man samna ser En da-
gafarls och Konungs ben, Hwad säger mindre
eller mer En mulhöög eller marmorsten? Få-
fänglighet! Förgänglighet!

5. Si! den, hwars werld är honom trång,
Och den, som sätter kött till arm, De sinna
begge rum en gång Wid samma moders kalla
barm. Fåfänglighet! Förgänglighet!

6. Si! den, som nyß på maktens höjd Af
höjda skaror dyrkan fått, För dödsens makt sjelf
nederböjd, Bewittnar stum all werldens lott:
Fåfänglighet! Förgänglighet!

7. O menstor! menstor! frukter Gud, Som
ensam ewig spira bär! Hans löften blifwa och
hans bud; Allt annat under solen är Fåfäng-
lighet! Förgänglighet!

12) Årets tider och jordens fruktbarhet.
Wären.

392. Den blida wår är inne; Och nytt
blir jordens hopp. Ny fröjd får
hwarje sinne, Nytt lif får hwarje knopp. Hur
liffigt solen strålar! Hur majestätiskt mild För
döbliga hon målar Dödlighetens bild!

2. Förskönad står naturen Uti sin högtids-

drägt. Hwad ljuslig wälluft, huren På hwarje windens flägt! Hwad prackt, hwad rikedomar Som skifta tusensaldt! Allt lofwer, doftar, blommar: För dig, o menska! allt.

3. I luft, i lunder höras Mång tusen fröjdesljud. Skall ej vår tunga röras Och lofwa Herran Gud? Skall ej vår frälsta anda, Ur jordens sorger höjd, Sin känslas offer blanda Med all naturens fröjd?

4. Men må de glada sänger Af rena hjertan gå, Dem brottets agg och ånger Besmitta aldrig må Må kölden i vårt sinne, Lik winterkylan, fly, Och kärleken berinne, Lik vårens morgon, gry.

5. Snart våren är förliden: Men, Jesu! när oss blif. Med oskulden och friden Du oss din Anda gif: Att hjertats stormar tystna Och själen uti ro Till dina bud må lyfna, På dina löften tro.

6. Låt ymnigheten flöda Med glädjen kring vår bygd, Gör landet rikt på gröda, Gör solföt rikt på dygd. Som bröder må wi wandra En stund i gruset än; Som bröder se hwarans dra En gång hos dig igen!

Sommaren.

Sjunges som: N:o 1. Upp, psaltare och harpa! 12.

393. Naturen åter träder Förnyad fram i högtidskrud. Allt af din nåd sig gläder, Du werldens Skapare och Gud! Af solens milda strålar Förlänges glädjens dag, Och blommans knopp du målar Med färgor och behag. Du fröjdar alla wäsen Med känslan af din nåd. Din dagg på låga gräsen Ur ymnighetens förebåd.

2. Dig, milde Fader! ärar Allt, hwad du lif och anda gett: Dig prisar lustens härar, Dem din försyn ett bord beredt; Dig prisar regnets droppar Och windens ljuswa flägt, Och fruktens späda knoppar Och trädets rika drägt, Och haf:

öets wilda vågor, Och bäckens lena fall, Och blir-
ens klara lågor Och åskans dunder, fart och knall.

3. Till dig naturen sänder, O Skapare! sin
ögtidsång. Dig prisa flodens stränder; Dig
prisar källans friska språng: De stjernbeströdde
himlar Och djupets mörka stig; Allt, hwad i böl-
lan hwimlar, Allt, Fader! prisar dig; Och allt, hwad
ljuset gläder, Och allt hwad jorden bär, Till dig
med lofsång träder Och vittne om din godhet är.

4. Från berg och dalar skallar Till Herrans
lof ett återljud, Som dig, o menska! kallar, Att
böja hjertat till din Gud. Dig hugnar fältets
gröda Och arets böjda topp: Så glöm i dag din
nöda, Och gläd dig i ditt hopp; Lär dina plig-
ter sköta Med nöjdt och helgadt bröst, Si skall
du en gång möta I lugn din ålders fena höst.

394. Den blomstertid nu kommer Med lust
och fågring stor, Du nalkas, ljuf-
we sommar! Då gräs och gröda gror. Med
blid och liflig värma Till allt, som varit dödt,
Sig solens strålar närma; Och allt blir återfödt.

2. De fågra blomsterängar Och åkrens ädla
säd, De rika örtesängar, Och lundens gröna träd,
De skola oss påminna Guds godhets rikedom:
Att wi den nåd besinna, Som räcker året om.

3. Man hörer fåglar sjunga Med mångahanda
ljud: Skall icke då vår tunga Lofsåga Herran
Gud? Min själ! upphöj Guds ära, Stäm upp
din glädjesång Till den, som will oss nära Och
fröjda på en gång.

4. Du milde Jesu Christe! Vår glädjesol och
skölb. Ditt ljus och hägn ej briste; Uppvärm
vårt sinnes kölb. Gif kärlekseld i hjerta, Men
dämpa lustans brand; Wänd bort all sorg och
smärta Med mild och mäktig hand.

5. Du Saron's blomster sköna! Du lilja i grön
dal! Å! wärdes själen fröna Med alla dygders

tal. Af Zion må hon sukta Med nådens dagg, att hon förskönas och befruktas Som ros på Libanon.

6. Välsigna årets gröda Och wattna du vårt land, Gif oss nödorstig föda, Välsigna sjö och strand. Af himlen drype fetma, Bispisande vår jord, Och flöde nådens sötma, Till oss af lifsens ord!
(J. Kolmodin.)

I långvarig wäta.

395. O Gud! din himmel gråter Wid jordens swära skuld. Till dig wi wände åter: O Fader! war oss huld! Vår fröjd du låtit sänkas Uti en syndafloed: O må vår synd och dränkas I Jesu dyra blod.

2. Du wändt i olycksflöden Din nådes öfwerflöd. Åh! utom denna nöden Wi glömt vårt själanöd. O Gud! till ånger förda, Wi se vårt öfwerdåd; Till bot och bättring rörda, Wi bedje dig om nåd.

3. Du will oss ej förderfwa Med straffets hand, O Gud! Men dig ett folk förwårfwa, Som håller dina bud. Ja! när det öfwergifwer Sin synd och hör din röst, Det fröjd i himlen blifwer Och uppå jorden tröst.

4. Så wilje wi ej förja För grödans spillda hopp, Men nu med allwar börja Ett bättre lefnadslopp, Vårt fall med trohet sköta Och minnas hwad du sagt, Och sedan trygge möta Hwad helst du förelagt.

5. Hwad helst du ger och tager, Är du dem trognom blid, Och dem ej andandrager Din hand i nödens tid. O Gud! ditt namn wi prisfa Och trösta på din nåd. När nöden gjort oss wisa, Så kommer hjelp och råd.

I långvarig tonka.

396. Du menstors Fader, himlars Gud För hwilkens minsta ord och bud De hårda bergen smälta bort Och sjelfwa hafwet blifwer torrt!

2. Du kan, o Herre! lättelig Befalla skyn att öppna sig; Du kan, o Herre! när du will Din immel åter sluta till.

3. Du, Herre! märker mer än wi, Du ser hwad nöd wi äre i: Wår synd har det dock wäl förtjent, Att du din kärlek från oss wändt.

4. Det goda, af din hand wi fått, Du ser hur det har tjenat blott Till misbruk och till öfwerdåd; Ty undandrar du oss din nåd.

5. Kring grödan, som förtorkad står, Ditt folk, o Gud! bedröfwadt går Och tänker nu med fräck och qual På sina swåra synders tal.

6. O Gud! med ånger, bön och bot Wi ödmjukt falle till din fot. Se till wår jemmer, brist och nöd, Och gif oss än ett dagligt bröd.

7. Wi äre barn, som bedje dig I Jesu namn så hjertelig. Ditt hjerta röres, tro wi wist, Så tidt wi nämne Jesum Christ.

8. Krön året, Herre! med allt godt! Gif dagg och must i ymnigt mått. Ack! wedergweck den usla säo, Och sorgsna hjertan åter gläd.

9. Wi kyse då ditt fadersris Och säge ewigt lof och pris. Gif, Herre! hwad wi bedje om, Och med ett nådigt bistånd kom. (H. Spegel.)

Tacksägelse efter rågn.

Siunges som: No 1. Alpp, psaltare och harpa! n.

397. Sin suck naturen skickar, Till dig, o Gud! från bränder fältt. Af solens heta blickar Förtärd, sitt hufwud blomman fältt. Ej hjorden swalka hemtar Bid trädets höljda stam, Och willebrådet flämtar Sin nöd ur skuggan fram: Då du från himlens skvar Och hjelpen sänder ner, Och jordens skrud förnyar Och lifwets glädje återger.

2. I milda skurar nalkas Den tröst, oss är af dig bestärd. Naturen åter swalkas, Af ångst försmågtande och tård. Med kyla lusten blandas,

I fröjd är jemren bytt, Och kreaturen andas
Ett lyckligt lif på nytt. På skördemannens kin-
der Man glädjen målad ser, Och, då han kärfs-
wen binder, Han prisar dig, som werten ger.

3. Till dig, som werlden gläder Och mild na-
turens suckar hör, Ditt folk med andakt träder
Och tacksamhetens offer för. Wår mödas swett
ej twingar Ett korn ur jordens sköt: Den frukt
oß fältet bringar, Din nåd från höjden göt. Må
oß din mildhet lära Att ewigt älska dig! O Fa-
der! dig till ära All werldens röst förene sig!
Wår Åstän går.

398. Herre! när din allmäfts under Måta
wår bestörta syn, När med ljun-
gande och dunder Fasan swäfwar ner från skyn:
Lär oß, Herre! tanken wända På wårt usla
lefnadsstick: Du ger lif; du kan ock sända Dö-
den i hwart ögonblick.

2. Under blirt din lag oß skänktes, Wis din röst
ur molnets hwalf; Allt i häpenhet försänktes,
Stnen röt och Sinai skalf. När des thordönsbud
förklara, Att ej brottet skonas kan, Jesu! räck
din famn och swara, Att du tar min ånger an.

3. Eldar skola lusten tända, Fästet gifwa knall
på knall, När, wid tidehwarfswens ända, Doms-
basunen höras skall. Men, o Jesu! du ej glöm-
mer Löftet, som du gifwit har, Att wår swag-
het du ej dömmar, När wårt hjerta troget war.

4. I all känd och okänd fara, Under tusen dö-
bars hot, Herre! lär mig redo wara, Att gå dö-
den nöjd emot; Hjelp, att jag ej må försträckas,
När du fordrar in ditt lån, Hur och när det dig
må tackas, Att jag skiljes härifrån.

Bön om Jordens Fruktbarhet.

399. Gif oß, o Gud! ett dagligt bröd,
Förskona oß för hungersnöd; För-
läna

äna och hwad nyttigt är, O du vår Gud och Fader får!

2. Låt upp, o Gud! din milda hand: Gjut ner, till detta folk och land, God frukt, god hetsa och god tid: Gjut ner wälsignelse och frid.

3. Du föder djurens marga hop, Du hörer och forpungars rop: Ty hör och märk, o Fader får! Hwad barnens mun af dig begär.

4. Förlåt vår synd, och gif oss nåd Att bättre följa dina råd, Och låt oss din barmhertighet Förspörja i all ewighet. (Heerman. Svedberg.)

Skördetiden.

400. **J** nåd du, Herre! på oss tänkt: Vår jord din rikdom hysar. Den frukt, uti dess sköt wi sänkt, I gyllne mognad lysar. Wälsignelse Blott du kan ge: Din högra hand Att våra land Har gifwit korn och kärna.

2. Si, axet fälles till vår fot: Och faller dödens glaswen. Af ladan tas vår skörd emot, Och skördaren af grafwen. Kanste besår, Om några år, En oblare, Dmetande, Den torfwa, som oss höljer.

3. Den jord, wi ägt, oss äger då! Vårt goda äga andra, Och nya tjäll kring nejden stå, Der nya slägter wandra. Men, Herre! du Skall, liksom nu, Och låta då Din sol uppgå, Och skördar pryda jorden.

4. Allt werldsligt flyr, förgår så fort; Ej må wi derför förja. I lifwet wi din godhet spört: I döden wi den spörja. Ty den på dig Förli-tar sig, Af döb ej rörd, Skall, som din skörd, Till dina hyddor samlas.

Tacksägelse för jordens fruktbarhet.

Das. 65.

Siunges som: -No 326. Hur fröjdats sig i templets ic.

401. **H**ur ljuf, o Gud! hur säll den lott, Att dig i Zion lofwa! Du, Herre!

gifwer oss allt godt, Och daglig är din gåfwa:
 Du, som hjertats böner hört! Af dig, på re-
 na läppar fördt, Må hjertats lof och höras.

2. Du, som en fader, öm och huld, Den
 ångrande förlåter, Då, nedertryckt af syndens
 skuld, Till dig han wänder åter. Benådad, lug-
 nad, frälst och from, Han mättas i din helge-
 dom Af dina rika gåfwor.

3. Din makt, din wisshet och din nåd Af jord
 och himmel tydes; Du stillar folkets öfwerdåd,
 Ditt bud af stormen lydes; Ditt namn, i fla-
 rors fröjdesång, Från solens upp- och neder-
 gång Högtidligt återkallar.

4. O werldars Gud! hur skönt wår ängd Din
 godhet oss förkunnar! Hur flödar dina gåfwers
 mängd Ur aldrig tömda brunnar! En blick af
 nåd du länker ned; Och straxt den ofruktbara
 hed Af gräs och gröda höljes.

5. Du kommer, och i dina fjät Det goda året
 träder; Wid stenet af ditt Majestät S fröjd sig höj-
 den klåder, Och bälben är af hjordar fylld, Af flör-
 dar slätten är förgylld: Allt fröjdar sig och sjunger.

Doov. 67.

402. Gud öfwer oss förbarmar sig, Han
 låter för de fina, Så kärleksrit
 och nådelig, Sitt klara anlet skina: Att wi hans
 wägar känna må, Hans helga wilja lära; Att
 wi på jorden må förstå Hans salighet och ära,
 Och honom lof hembära.

2. Så tacka må och lofwa dig, O Herre Gud!
 all tunga, och hela werlden fröjda sig, Med
 lust och glädje sjunga; Ty, Herre! du är allas
 hopp, Som ödmjukt till dig falla; Du hugnar,
 hägnar, håller opp, Hugswalar, hörer alla,
 Som dig i tron åkalla.

3. Ja, tacke, Gud! och lofwe dig All folk med
 dygd och fromma! Si, jorden bär nu rikelig Sin

gröda, frukt och blomma. Högtlofwad ware i all land, Ditt namn, båd när och fjerran! Bålsignat hafwer of din hand: All werlden prise Herran! All werlden frukte Herran! (M. Luther.)

I miswerts-år.

Gjunges som: N:o 39. Swad Herren-åttar, hwad år ic.

403. O Herre! war of nådelig! Med sorgse röst, o Gud! till dig Ditt folk sin botpsalm sjunger. Of rörde ej din milda hand; Nu dershör till ett syndigt land Du skickar nöd och hunger. Din godhet, tålsamhet och nåd Blott söfde of i öfwerdåd. Ej förr än wi den saknat, Wi ur wår dwala waknat.

2. Wårt korn uti den hårda jord Förloradt är, liksom ditt ord Uti wårt hårda sinne; Och knapp och udel och förstörd, Som trones frukt, som dygdens skörd, Wi årets gröda sinne. O Gud! wi hafwe det förskyllt, Wårt olycksmått wi sjelfwe fyllt, Och lide, syndbesnårde, Blott hwad wi äre wårde.

3. Men dessa små, som, i sin nöd, Så klagigt ropa efter bröd, Uff! straffa ej de arma För säbernes misgerning skull, Men, Fader! wårdes nådefull Dig öfwer dem förbarma. Är du of ej, du gode Gud! Fast wi förgätit dina bud, En fader för of alla, När till din fot wi falla?

4. Ja! dina barn, som till din fot Nu falla ner med bön och bot, Kan du ej öfwergifwa! När nöden nådens wäg beredt, När du, o Gud! wår bättring sett, Skall det of bättre blifwa: Om of ej här, dock i den werld, Der, af en ewig kärlek nård, En salig skörd skall mogna För alla dina trogna.

5. Wi lyfte då wårt hufwud opp, Och gå med tålmod och hopp, Utt wörda dina lagar. Är det of nyttigt, skall of du Of hugna här; o Gud! ännu Med många glädjedagar, Men, gode Fader!

lär oss då Din vilja bättre att förstå Och, nöj-
da, fromma; wisa, Dig med vår wandel prisa!

Hösten.

Sjunges som: N:o 242. När werld och wännet ic.

404. Med hastadt lopp och dunkelt sken
På solen snart förlåter, Att
uppgå, sorgelig och sen, På mulna fästet åter.
Förbi är årets sköna tid, Och stormar störa
bygdens frid, Och tätta skurar swalla. Den si-
sta blomman lutad står, Och i den kulna Höstens
spår De gula löfwen falla.

2. Förbleknad åkren tynat af, Sin gyllne skrub
beröfswad. Till hwilan i sin wintergraf Naturen
går bedröfswad. Och, öfwer haf och öfwer land,
Så fjerran till en bättre strand, Nu lustens
härar draga: Och Herren dem sig tager an; De
wandrande allena han Kan mätta och ledsaga.

3. Men oss i sjelfwa wintrens bygd Vår Fa-
der will försörja; Wi skole, i hans milda skygd,
An samma nåd förspörja. Ej nöden oss förfära
skall, Ej winternatten, mörk och kall; Ty Herren
will beskudda Den stilla flitens förrådshus, Och
låta uppgå nådens ljus Uti den frommes hydda.

4. O Gud! vår tid så snart förgår, Vårt
mål så hardt är nära; Åh! lär oss du, att,
hwad man sår, Det skall man också uppsåra:
På det vår ålder, ångersfri, Må lycklig som
vår ungdom bli, Med gråa hårens heder, Och
lifwets höst, som förestår, Omärkligt bytas i
den vår, Hwars sol går aldrig neder.

Wintren.

Sjunges som: N:o 185. När jag besinnar, store Gud! ic.

405. War glad uti den goda dag; Men,
Christen! också tillgodo tag Den
mörka och den kulna. Förnöjd med alla siunder
war, Ty Gud dem alla skickat har, De klara

med de mulna. Hwad Herren gör, är godt och rätt: Ditt fasta hopp till honom sätt Och fröjda dig, att Våren Går Vintren uti spåren.

2. I tätta moln är himlen klädd, Och dödlig i sin hvita bädd Den trötta jorden hvilat. Dock menskan ser till himlen opp; Desß känsla, varm och full af hopp, Högt öfwer molnen ilat. När från ett tjäll, der finnesro Och slit och stilla dygder bo, En suck går opp till Herren, Då är han icke fjerran.

3. Tänk på den Gud, som dig består, För hvarje tid, hwad nyttigt är; Tänk sedan på den arma, Som saknar kläder, bädd och bröd, Då du ej vet af någon nöd; Och lär att dig förbarma. Åh! ljuswa, afundswärda lott, Att sprida fröjd och göra godt! Det höjer, värmer anden, I sjelfwa winterlanden.

4. O menska! du ej dröjer här, Och allt, hwad ditt på jorden är, Vid grafvens brädd du mister: Ditt gods, som drifwan, smälter bort; Din lust, som wintrens dag, är kort, Din makt, som isen, brister. Men fälle himmel, fälle jord: Ewärdeligt är Herrans ord; Ho derpå aktning gifwer, Ewinnerliga blifwer.

13) Årets början och slut.

Nyårspsalmer.

406. Du, som härligt ställde Din thron högt öfwer tiden, Der sällheten och friden Ej werla om, ej sluta sig! Ewige! ditt wälde Ej ljus och mörker skiftat; Den lag för oss du stiftat, Förwandlar icke dig.

2. Konung i det höga! Du släppter bortgå låter Och andra komma åter, Och åldrar-undan åldrar fly: Men ditt fadersöga Mildt wakar öfwer alla; Din nåd, som wi åkalla, Är hvarje morgon ny.

3. Är och wänner flykta: Men du densamme

blifwer; Du än åt barnen gifwer Den wård,
som du åt fädren gaf: Mod åt de betryckta, Och
styrka åt de swaga, Och tröst åt dem, som klag-
ga Wid sina wänners graf:

4. Gud! wi wandra trygga, När redligen wi
wandra, I kärlet för hwarandra Och hörsamhet för
dina bud. Gud! på dig wi bygga Wårt hopp i alla
öden; I lifwet och i döden Du wårdar oss, o Gud!

5. Lofwad ware Herren! Samfärdig, wis och
nådig Och helig och rättrådig, Han alltid allt allen
förmår. Lofwad ware Herren! Hans lag, hans nå-
delära, Hans härlighet och ära I ewighet består.

407. An ett år uti sitt sköte Dßen mängd af
dagar bär, Dem wi skole gå till mö-
te, Om det Herrans wilja är. Hwem blir mu-
len, Hwem blir klar? Gud oss det förborgat har.

2. Död begär ej, matk i gruset! Utt hans
döda råd förstå: Hwarje morgonwäckt med lju-
set Goda gåswor till oss gå; Hwarje natt, wid
hwilans bädd, Bakar Gud, i mörker klädd.

3. Herrans nåd i solens låga Sprids från
himlens klara fält, Skiftar härlig i den båga,
Han i molnen hafwer ställt; En han tänker
hwarje stund Uppå oss och sitt förbund.

4. Herrans öga aldrig blundar, Hwarje dag
han sett och ser, Den som war, och den som
stundar: Hwad will jag då weta mer? Han od-
sett min dolda stig, Och den stakat ut för mig.

5. Ej en framtid mig betungar, Jag des om
sorg lemnar Gud: Han försörjer örnens ungar,
Kläder liljan i des skrud: Skall han mig för-
gäta? nej! Han de sina glömmar ej.

6. Israet på honom trodde, Då han genom
öfnen drog; Gud i tjäll med Aron bodde, Och
hans folk då ägde nog: Det sitt bröd från him-
len fick, Och ur klippan tog sin drick.

7. Döden bör mig ej förfära, Där han mö-

ter mig i år; Att en skörd för himlen skära,
 I Guds ärende han går: Himlens port han lå-
 ter opp, Målet för mitt trogna hopp.

8. Jag kan trygg wid Herran hwila, Så i
 glädje, som i sorg, Medan tidens stunder ila:
 En han är min fasta borg. Han min starkhets
 klippa är: Trygg mitt hus jag bygger der.

Sjunges som: N:o 200. Twiskan ur min själ förswinne ic.

408. Snabbt som blixten, de förswinna,
 Våra korta lefnadsdar. Som en pil
 att målet hinna, Tiden hastar bort så snar. Döden
 möter, att oss fälla Och för Herrans domstol ställa:
 Sälthet eller ofärd då Blir den lott wi skole få.

2. O min själ! må du betänka Dina dagars
 knappa tal, Att ej synden dig må sänka I för-
 tappelse och qual. Uppskjut ej, dig sjelf att pröf-
 wa, Dröj ej, Herrans bud att öfwa, Att, när
 han dig kalla will, Du må wara prydd dertill.

3. Likt ett skepp, af vinden kastadt Blötligt
 till en okänd strand, An ett år, ack! syndbela-
 stadt, Flytt till ewighetens land: Hwad jag
 gjort och tänkt och welat, Hwad jag brutit,
 hwad jag fetat, Allt, med detta flydda år, I
 Guds bok nu tecknad står.

4. Om och någon dygd blef öfswad, Ack! hur
 litet gäller den, Då des inre halt blir pröfswad
 Af den högste Domaren! Nej, i skottet må jag
 ligga Och om nåd och tillgift tigga. Jesur! låt
 ditt dyra blod Rena mig och skänka mod.

5. Låt den nya nådetiden Af min själ använ-
 das så, Att jag, när den är förläten, Må
 för dig i tron bestå. Låt, från denna dag, mig
 börja Mera wist för själen söra, Beswa för den
 ewighet, Som jag snarligt stunda wet.

Sjunges som: N:o 28. Dig skall min själ sitt offer bära, ic.

409. Till dig, o Gud! mitt hjerta hastar
 Och dig ditt första offer bär. En

tacksam blick mitt öga kastar På året, som till rygga är. O! måtte jag lofsjunga rätt Den nåd, som mig så ofta gläddt!

2. På branten, der du såg mig falla, Du räckte mig din hand i nåd; Din röst jag hörde återkalla Mitt hjerta från des öfwerdåd. Så wärdade du äfwen ömt. Det kalla bröst, som dig förglömt.

3. Till dig i nödens stund jag höjde Min röst, och himlen öppen fann. Den tyngd, som mina skuldror böjde, Af dig blef lättad och förswann. Så glädd du min sorgedag Med sötman af ditt hjertelag.

4. Du såg ditt barn med swaghet sträfwä Och göt din styrka i des bröst. Du såg ditt barn för faran häfwä, Och gaf des hjerta lugn och tröst. Jag, Fader! detta barnet är, Som samma nåd ännu begär.

5. Förskjut mig icke när jag felar Mot dina kärleksrika råd. Det blod, som werldens brister helar, Mig återföre till din nåd. Du sjelf i Jesu dyra namn Mig öppnat wägen till din famn.

6. Låt kraften af ditt ord bereda De rätta skatter för min själ. Låt frid och dygd och samdrägt leda Till enskilt lugn och allmänt wäl. Wälsignadt warder då det är, Som nu ditt folk till mötes går. Sjunaes som: N:o 206. Hvad gødt kan jag dæc gøre icke.

410. Din godhet rätt att lofwa, O Jesu! nåd beskär. Wårt hjerta är den gåfwa, Som du af oss begär; O! må det skänka sig Odeladt, fromt och renadt I ditt blod, och förenadt Igenom tron med dig.

2. Os kan ej wedersaras En större nåd och tröst, An att oss uppenbaras, Att du oss återlöst. Ditt blod, som för oss rann, Har helgat denna dagen; Du, undergifwen lagen, Förlofning för oss fann.

3. Fördenskull är dig gifwet Ett namn, som härligt är, Som salighet och lifwet Allena innebär; Ty Jesus kallas du: O Jesu! wärdes blifwa Wår Jesus, och oss gifwa Hvad wi ombedje nu.

4. Dig Fadren welat skänka Att of till Fräl-
sare: D! må wi det betänka Och alltid låta se
Wårt hjertas tacksamhet, Dermed att wi dig prise
Och städs wår tro bewise Med sann gudaktighet.

5. Du nådigt welat frälssa Wår syndbesnärda
själ. Beskårt of lif och helsa, Bewakat allas wäl:
Att wi, af ditt behag, Förskonte från all wåda,
Med glädje kunne skåda Och sira denna dag.

6. Wår första gerning denna Må bli alltså
i år, Att andaktsfull bekänna Ditt namn, som
allt förmår, Och glade samlas här, Der of
ditt ord förkunnas, Der of den friden unnas,
Som trygg och ewig är.

7. Förnya du wårt sinne I detta nya år. Gif
att wi of påminne, Hur tiden snart förgår. I
himlen tecknad står Hwar stund, som används
illa; Gud! låt of ej förspilla Kanske wårt Åsta år.

8. Åh! låt of våra dagar Framleswa uti
ro, Att wi, som dig behagar, I kärlek, hopp
och tro, Må wandra liffens stig: Ja, Herre!
of förlåna, Att wi dig rätt må tjena, Och så
få ro hos dig! (H. Spegel.)

Siunges som: N:o 370. I herrans namn far jag åstad 10.

411. Det gamla år framgånget är, Nytt
kommer nu i stället här. Gud wa-
re lof, att wi i frid Fått leswa intill denna tid!
Förlån, o Gud! ett godt nytt år, Att hwar och
en nytt sinne får Och i sin gamla synd ej står.

2. Hur mången nöd, o Herre god! I detta
år of förestod! Du hafwer dock fast dagelig
Den från of wänt så faderlig. Låt of, o
Gud, i all wår tid Annu så trygga of derwid,
Att du är nådig, mild och blid.

3. Ho är wäl wärd så mycket godt? Ditt fa-
dershjerta gör det blott. Du kan för din barm-
hertighet Ej länge se wår uselhet. O att wi

dock rätt tänkte på, Att det med oss skall ände få Och wi till Gud oss wända må!

4. För. wädelb, pest och hungerstid Har du oss skont, o Fader blid! Wi hafwe hört af krig och strid, Men sutit dock i ro och frid. O gode Herde! du allen Din dyra hjord behållt ren, Från otro, willa och allt men.

5. Wi bedje, wi åkalle dig: Förlåt wår synd, missfundelig. Låt sakramenten och ditt ord Ej tagas bort ifrån din hjord. Din kärlek i wårt hjerta tänd, Din Andas nåde till oss sänd, Så warder satans list bortwänd.

6. Sträck öfwer oss din högra hand, Wälsigna både stad och land. Gif oss, o Gud! ett dagligt bröd, Och fräls oss du i all wår nöd. Upplys wår hulda Öfwerhet, Förlån oss frid och enighet. Och allt hwad du oss gagna wet.

7. Så wilje wi, o Fader blid! Dig tjena nu och allan tid: Din Helga Andas kraft oss gif, Till kärlekens och trones lif; Och låt oss sist bland englars chor, I himlen, der du sjelfwer bor, Besfjunga dig med glädje stor. (J. Svedberg.)

Siunges som: N:o 55. War helsad, sköna merestund n.

412. Wår tid är ganska flyktig här: Det förra året gånget är Nu lyckligen till ända. Ett nytt år börjar här sitt lopp: Så wilje wi med tro och hopp Oss till wår Gud nu wända, Som sig Härlig Städs bewisat, Sorgen li-
sat, Gjort stor nåde Och oss frälsat af all wåde.

2. O Gud! din Andas frid och frid, Som tagnat oss i all wår tid, Wi detta år och nju- tit. Fast mången i sitt öfwerdåd Missbrukat har din stora nåd, Har du oss ej förskjutit. Godhet, Trohet, Nådebåswor, Glädjegåswor, Oss till fromma, Nånde wi af dig bekomma.

3. O Gud! wårt hjerta öppnar sig, Att för all kärlek tacka dig, Som du oss har bewisat;

Du frälsat oss från hungersnöd, Från krig och pest och ondan död, Samt allt bekymmer lifat; Kraft, nåd, Hjelp, råd, Hellsan, lifwet, Os du gifwit, Dig till ära: Dig wi derför tack hembära.

4. Tag bort, nu med det gamla år, Vår gamla synd och ondskas swår, För Jesu död och pina. Förwiisa oss, att Jesus Christ har tagit bort vår synd och brist; Och låt din nåd påstina. I nöd, I död Han sig gifwit, För att lifwet Os förwärfwa, Att wi må hans rike ärfwa.

5. Förnya, Gud! i detta år, Wälsignelsen och lyckan vår, Att wi, med dygd och ära, Dig tjenta må i frid och ro, I Christlig kärlek sammanbo, Os rebeligen nära. Gud! stärk Wårt werk, Bördan lätt, Os upprätta Och förändra, Att som nya menstor wandra.

6. O Gud! ditt ord och Sakrament Låt aldrig blifwa från oss wändt; Sjelk din församling Lyd-da. Vår christeliga Öfwerhet Gif helsa, lycka, saktighet; Bewara slott och hydda. Låt sist, O Christ! Os i friden, Rätta tiden, Till dig fara: Ewigt nyår skall der wara! (J. Svedberg.)

Giunges som: N:o 136. Helge Ande! hjertats nöje, ic.

413. Gif, o Jesu! fröjd och lycka: Ett nytt år går åter in; Wårdes och på nytt intynda I mitt hjerta wiljan din. Gif, att själen, ren och from, Bli på nytt din egen-dom. Ny wälsignelse och gammans Skänk af nåd os allesamman.

2. Lär mig nu att rätt besinna, Hur jag handlat dig emot. Låt min syndanöd förswinna: Wäck mig till allwarlig bot: Att jag ondskan hata må; Och din nåd och ynnest få; Ty all synd du wist förlåter, När man hjertligt dem begråter.

3. Med din kärlek mig hugswala, Hör min suck, o Herre kär! Fast ej munnen kan uttala Allt hwad jag på hjertat bär. Sofwer eller wakar jag,

I ditt värn du mig upptag. Styrk mig i min nöd och möda, Låt ej synd och sorg mig döda.

4. Detta året lär mig höra Rätt ditt ord, o Herre blid! Och en Christlig wandel föra Utan swel i all min tid: Att jag har min nästa kär, Aldrig hat till honom bär. Gif mig nåd att heligt lefwa Och i synd mig ej inweswa.

5. Låt din Anda mig ledsaga Alltid på de frommas stig. Låt ej högfärd mig intaga, Flärd och swel ej bo hos mig. Gif, att jag ondt sällskap styr, Girighet och otukt styr. I försökning hjelp mig strida, Lär mig motgång tåligt lida.

6. Jesus ware allt mitt nöje, Jesus blifwe alltid när, Jesus mina sinnen böje, Jesus ware mitt begär, Jesus styrke kropp och själ, Jesus mig beskydde wäl, Jesus ware i mitt hjerta, Jesus lise i all smärta!

7. Jesu! gif att jag wäl ändar Detta påbegynta år. Bär du mig på dina händer, Fräls mig från all wända swär. Statt mig bi uti all nöd, War mig när uti min död. Å! du mig i samnen flute, När min lifstid här är ute. (Rist. Brask.)

Wid årets slut.

414. Å! jordens barn! wår tid är kort Och wåra dar förrinna: De, som en skugga, hasta bort, Och, som en rök, förswinna Wi se oss om; och åter är Ett år till ända lupit: Des nöjen, liksom des beswår, De sönks ned i djupet, I tidens haf, Den wida, ådom öppna graf.

2. Wid årets början, mångens hopp, I sköna färgor brutet, Des hela bana mätte opp: Men släcktes innan slutet. Så mången då, i sorgfritt tjäll, Med barn och maka bodde; Så mången då, förnöjd och säll, På lif och helsa trodde: Och se! nu re'n Har jorden gömt hans kalla ben.

3. Att mig du lifwet än förlänt, Un låter du mig wandra: O Herre! har wäl jag förtjent Att skonas mer än andra? Uck nej! det gör din blotta nåd, Din kärlek utan ända: Att jag må se mitt öfwerdåd Och hinna mig omwända; Jag syndaträl, Som tänkt så litet på min själ!

4. Jag är det trädet i din gård, Som skulle sparadt blifwa, Att en gång, tackfamt mot din wård, Det måtte frukter gifwa. Den ömma wård, du tog derom; Från år till år du ökte; Och hwarje år du återkom Och frukt på trädet sökte: Du kom i år; Men lika ofruktbart det står.

5. "Jag trädet bort!" så talar du: "Des torra stam hugg neder!" "Uck! låt det stå ett år ännu." Så Jesu för mig beder. Ja, bed, du gode Vingårdsman! Din bön allena gäller, Och hjelp, att frukt jag wisa kan, Förrån mig döden fäller. O Jesu! blif Den swages kraft, den dödes lif.

6. Mig föd och wättna med ditt ord Och med ditt blod, så trogen, Att jag, med nytta för din jord, Bliw för din himmel mogen. Mig wärdes, för din kärlek skull, Till tronens frukter lifwa: Ty snart, der trädet föll omkull, Der skall det ock förblifwa. Låt, för ditt namn, Mig falla, Jesu! i din famn.

415. Så lyftar än ett år sitt lopp: Des dagar gå ej mera opp, Des timmar hafwa slagit; Och tidens flod Har ond och god Med sig i farten dragit.

2. Men mig, o Herre! låter du På jorden wandra qwar ännu, Att dock jag måtte hinna Omwända mig, o Gud! till dig Och nåd i himlen finna.

3. Ett annat år upprinner fort: Kanste, för'n det sitt omlopp gjort, Skall dödens hand mig röra. Då blir försent, Då är förment, Att bot och bättring göra.

- 4. Ty will jag, medan än är tid, Betänka hwar

tillhör min frid Och mer i synd ej falla; Ad! dig jag vill Om kraft-vertill Med daglig bön åkalla.

5. Du helige, du gode Gud! Hjelp, att med lydnad-för ditt bud Jag mot din kärlek swarar, Och Jesu tro, Till hjertats ro Och helgelse, bewarar.

6. Då hoppas jag, för Jesu skull, Att du ej sträng, men nådefull, Här med ditt barn skall handla, Och hjertats hopp, wid slutadt lopp, I salighet förwandla.

14) Morgon och Afton.

416. Ros, pris och ära ware dig, O Gud! Att, från det höga, Du wakar, dag och natt, på mig Med nådigt fadersöga.

2. Gif mig din Anda, att jag må, Till gagn för mig och andra, Med trohet dina wägar gå Och i din fruktan wandra.

3. Gif nåd och lycka, ro och frid At Öfverhet och rike. Från våra hyddor hungerstid Och pest och wredragt wike.

4. Elägt, wänner, deras, mitt förråd, Will jag dig anbefalla. Slut of min owän i din nåd, Du gode Far för alla!

5. Nå, i mitt fall, och i mitt bo, Jag nöjd och tålig wara, Din sanning och ditt löfte tro Och fåfång omsorg spara.

6. Ett saligt affked mig förlän, O Gud! af denna werlden, När jag en gång skall fara hän, Den dyra, fiska färden.

7. Min bön du wärdes denna gång Inför din thron upptaga. Låt dig min hjertans sukt och sång I Jesu namn behaga. (M. Brännerus.)

417. När jag em morgonen uppstår, Om aftonen till hwila går, Till dig, o Gud! mitt öga ser, Till dig mitt rörda hjerta ber.

2. O Jesu! wid din nåd försann Jag trygg

och säker hvila kan; din Anda wist bewara
 skall Min själ från qual, min fot från fall.

3. Ditt blod, som rann från korset ned, Det
 ger mitt hjerta tröst och fred; Jag somne eller
 wakne opp, Är du min tröst, mitt enda hopp.

4. Din engel håller om mig wakt, Ty frak-
 tar jag ej dödsens makt; I fröjd och nöd, du
 wårdar mig, Ty med- och motgång är från dig.

5. Ehwad jag leswer eller dörr, Med lif och själ
 jag dig tillhör. Min arma själ betror jag dig: Upp-
 bag den, Herre! mildelig. (Luther. Ausius.)

Morgon-Psalmer.

418. Att dig, o Gud! mitt offer bära,
 Min första känsla wara bör:
 Min röst skall höjas dig till ära;
 Mitt hjerta wet, att du mig hör.

2. Du är det, Gud, som timma låter, Att
 jag, bewarad, styrkt och nöjd, Ur nattens glöms-
 ska waknar åter, Till denna nya dagens fröjd.

3. De krafter, hwilan återqiswit, Wälsigna
 deras bruk i dag, Att, på den wäg du före-
 kriswit, Jag wandrar i din wiljas lag.

4. Låt för din röst, som till mig ljuder, Mitt
 öra aldrig sluta sig: Gör mig så from, din lä-
 ra bjuder, Så lyttig, som hon lofwat mig.

419. Jag leswer och upphöjer Min själ
 igen till dig, O Gud! hvars-wärd
 jag röjer I allt, som omger mig: I dagens nya
 hus, I lugnet kring mitt läger, I allt hwad
 lårt jag äger Oskadadt i mitt hus.

2. Lof ske ditt ord i tiden, Som böd, att ljus-
 fet är! Lof ske dig of för friden, Som natten
 till of bär! Hur lust att, i des samn, Mitt
 trötta huwad gömma Och dagens sorger glöms-
 ma, Och somna i ditt namn!

3. Hur sällt att åter träda, Förnyad, på din

jord, Och åt din sol mig gläda Och tänka på ditt ord, Och gå, med helsans fröjd, Till mina pligters öfning, Beredd till kamp och pröfning, Och med min lott förnöjd!

4. Ej blott att kroppen stärka, Du gaf oss hwilan, Gud! Den bör och hos oss verka Ny håg för dina bud. Om på min gårdagsstiga Sag ser med blygd tillbaka: Hjelp mig i dag att waka Mer troget öfwer mig.

5. Hjelp mig, att jag ej kränker Min nästas minsta rätt, Ej talar eller tänker På lastarenas sätt; Att jag, för stundens ro, Ej spiller samwetsfriden, Ej håglös dräper tiden, Men gör mitt fall med tro.

6. Kanhända snart jag saknar Den tid du nu mig ger. Jag lägges ner och wagnar Till jordens dag ej mer. O Jesu! gif mig då Den frid, som du blott gifwer; Till Des den dagen blifwer, Som ej skall nedergå.

420. Din klara sol går åter opp: Jag tackar dig, min Gud! Med kraft och mod och nyfödt hopp Jag höjer glädjens ljud.

2. Din sol går opp för ond och god, För alla, som för mig: O! må jag så, i tålamod, Och kärlek, lifna dig!

3. O! må jag också, med flit och dygd Och måtta i begär, Än kunna glädjas i ditt skygd, Hwar dag, du mig befrår!

4. Då skall jag trygg, i råd och dåd, Till dig, o Fader! fly, Och än förnimma, att din nåd, Är hwarje morgon ny.

421. Pris ware Gud, som låter Oss gläde wakna opp: Och öfwer jorden åter En nådedag gå opp: En dag, som skall förswinna, Lik den i går förgick; O! må wi då besinna Des dyra ögonblick.

2. O! må wi noga märka Hwad Gud af oss

begär och med all trohet verka Så länge dagen är: Att icke syndens minne Vårt hjerta flagar an, När astone är inne, Då ingen verka kan.

3. Att åt sin arma nästa Råd, hjälp och hugnad ge, Ej blott på eget bästa, Men ock på andras se! Ej blott Guds wilja weta, Men wundra i hans bud: Det är, att Christen heta; Det är, att tjena Gud.

4. Och salig är och blifwer, När Herren komma skall, Den tjenaren, som gifwer Så gott uppå sitt kall! Han dela skall den fröjden, Som intet öga sett, Men Herren uti höjden Att sina barn beredt.

5. Vår kraft, o Gud! föröka, Att wi med trofasthet Må först ditt rike söka Och din rättfärdighet: Då will du nådigt skänka Allt öfrigt åt en hvar: D! må wi det betänka, I dag och alla dar!

Gunges som: No 416. Lof, ps och ära ware dig, ic.

422. O Gud! som åter wärdes mig Med dagens fröjd begåfwa! Mitt hjerta lystadt är till dig, Min tunga dig skall lofwa.

2. Att ljuf och oförd ro jag haft I natt på hwilans läger; Att nysödt hopp och ökad kraft Till dagens hwärf jag äger;

3. Att jag, när morgonsolen gryr, Att jag, wid qwällens möte, Som barnet till sin fader flyr, Kan fly uti ditt sköte:

4. Det gör din kärlek och din nåd, O du, all godhets källa! Gif, att jag efter dina råd Min lefnad ock må ställa.

5. Gif, att jag, tacksam för all godt, Som du mig täckts bewisa, Dig må, ej med min tunga blott, Men med min wandel prisa.

6. Mitt uppsåt styrk, min synd förlåt Och mig med kraft utrusta Mot frestaren och dess förfåt, Mot werlden och dess lusta.

7. Gör mig allt mera wis och from, Barmhertig och gudaktig, Och af din godhets rikedom I lif och död delaktig.

Siunges söm: N:o 200. Twiflan ur min själ förswinne: 10.

423. Morgonrådnad mig skall wäcka Till
den helga sångens ljud; Tidigt
will jag händren sträcka Upp till Herran Gud,
min Gud, Och, med hjerta och med tunga, Den
Allswåldige loffjunga, Hwilken ej det lof för-
smår, Som af framma läppar går.

2. Samma sol, som, fordomtima, Öfwer
Edens kunders brann; För hwars strålar nat-
tens dimma: Från en nyfödd jord förswann: Si,
hon lika härlig brinner, Lika mild hon of på-
minner, Att med samma nåd och makt, Herren
på sitt werk ger akt!

3. Herren Gud i alla tider, Är de frommas
Ljus och tröst; Frid och salighet sig sprider Af
hans ord till alla bröst. Han, i alla ewigheter,
Öfwer allt hwad fader heter, Är i himmel och
på jord, Som den rätte fadren spord.

4. Derfor will jag hoppfull möta Att hwad här
mig förelagt, Och mitt kall med trohet sköta Och
förbida hwad han sagt. Glad som fåglen skall jag
sjunga, När jag går i dagens tunga; Trygg i
Herrans skugga bo, När jag går till nattens ro.

5. Och när solens ljus sig röjer För min blid
ej mer, en gång, — Hrat hörer, tungan höjet
Här ej mera bön och sång: Då skall öga, tun-
ga, öra Bättre skåda, sjunga, höra Herrans
nåd och härlighet I en salig ewighet!

424. Den signade dag, som wi nu här se
Af himmelen till of nedkomma,
Han blifwe of säll, han låte sig te Of allom
till glädje och fromma! Ja, Herren den Högste
of alla i dag För synden och sorger beware!

2. Den signade dag, den signade tid Hwar
morgon jag månne betänka, Då nådenes sol,
få härlig och blid, Rann upp, för all werlden

att blänka, Och herdarne hörde Guds englar
i skyn, Som söngo, att dagen war kommen.

3. Ack, saliga dag, ej uppenbar För werldens
fåfängliga trälar! Du strålar så skön, du lyf-
fer så klar För fromma och mentlösa själar,
För ensalders öga och skuldens tro, Nu och
förutan all ände.

4. Om äru hwarje träd och gräs på wår mark
Fått stämna och talande tunga; Om djurens
och fåglarnas, ljuslig och stark Som engkarnes
röst, kunde sjunga; Förmådde de aldrig tillsyl-
lest Guds Son, Wår Frälsare Jesum lofwa.

5. Men såsom en fågel mot himmelens höjd
Säg lyfter på lediga wingar, Han lofwar sin
Gud, är glad och förnöjd, När han öfwer jor-
den sig svingar: Så lyfter sig själen i hjerte-
lig fröjd Till himlen med lofsång och böner.

6. Ack! låter oss lofwa och bedja wår Gud,
När stunderna werla och krida; Så skole wi
stärkas, att hålla hans bud Och waka och tå-
ligen lida; Ja, låter oss werka med allwar och
flit, så länge oss dagen förunnas.

7. Ty dagen han är dock aldrig så lång, Att
ide dess aften skall stunda: Dä lemnas wårt
werk, då tyftnar wår sång; Må wi det med all-
war begrunda! Wi blifwe utburne och sömnen
blir tung I grafwen wår slutliga boning.

8. Ack! gifwe då Gud, wi honom så tjent
Med allt hwad af honom wi äga, Så nyttjat
de pund, oss Herren förlänt, Att han till en
hwar måtte säga: Gack in i din Herras glädje,
gack in, Du tjenare gode och trogne!

9. När wi skole till wårt fädernesland Och
skiljas wid detta elände, Befalle, wi Gud wår
själ uti hand, Och glade från werlden oss wän-
de. Ja, Herren han gifwe, i Jesu namn, Wår
wandring en fröjdefull ände! (L. Jonæ.)

Engels som: N:o 394. Den blomstertid nu kemmet re.
eller N:o 395. O! Gud din himmel gråter ic.

425. Min Gud och Fader käre! Mitt hjerta prise dig Och ödmjuk tack dig bäre Som wakar öfwer mig. Du har od mig af nåde I natt bewarat wäl Och frälsat från all wåde Ditt barn till kropp och själ.

2. I dag jag dig och beder: O Gud och Fader min! Led mig i dina seder, Ske hos mig wiljan din: Att aldrig jag bortwiler Ifrån den rätta stig, Att fienden ej swiker Och orätt leder mig.

3. Förlän mig trona rena På din Son Jesum Christ, Wår Fräl erman allena; Förlåt mig all minn brist. Du mig ej öfwer gifwer, Det har du lofwat mig, Om jag wid trona blifwer Och städs åkallar dig.

4. Mig wärdes hoppet gifwa, Som mig upphålla kan: Lär mig i kärlek blifwa Emot hwar christen man; Att jag allt godt må göra Min nästa såsom mig, Och sådan lefnad föra, Som kan behaga dig.

5. Ditt ord will jag bekänna För denna ar- ga werld! Mig skall ej från dig wända Guds ära- eller flärd. Led mig uti din wilja, Upplys mitt mörka sinn', Låt ingen ting mig stilja Från rätta sanning din.

6. Lär mig min dag fullända, Ditt namn, o Gud! till pris, Och tro, hwad helst må hända, Att du är god och wis. Du wärdes hos mig wara I allt mitt lefnadslöpp, Och, när jag hån skall fara, Tag själen till dig opp. (Kohlross. L. Jonæ.)

Engels som: N:o 136. Helge Ande! hjertats nöje, re.

426. Ljus af ljus, o morgonstjerna! Christe, sanna sol och dag! Wi se nu den solen gerna Framgå efter ditt behag, Som med rosenstrålar sken, Werldens krets upplyser re'n Det i natt war gömmt, upptäcker, Och hwar till sitt kall uppväcker.

2. Men vårt hjerta är betagit Utaf dårskap

dimma fall; Syndens mörket of bedragit Och of kommit uppå fall. Herre! se wi wilsse gå: Wära tankar, werf också, På en farlig ban om- swäfwä Och din sannings ljus motsträfwä.

3. Låt din Andas morgonstrimma Skina i wår mörka själ, Att wi lissens wäg förnimma, Och förstå wårt sanna wäl. Gör wår wandel med ditt sken Från allt willans töcken ren: Att din nåd wi känna lära Och din kärlekseld rätt ära.

4. Styrk din kyrkas swaga skara Med den gyllne fridens band: Wärdes uti nåd bewara Konung, folk och fädens land. Uswärj twebrägt, sorg och smid, Främja endrägt, fröjd och frid, Hunger, pest, allt ondt förjoga, Och of med din hand ledsaga.

5. Låt wår lampas olja brinna, När du dömmier werlden wid. Låt wår lefnad så förrinna, Denna forta wandringstid, Att du of, afforgens dal, Wärdes till din fröjdesal Och wårt rätta hemwist föra, Att of ewigt saliggöra. J. C. M. P. N.

Gjunges som: N:o 66. G. Jesus är ett tröstrikt namn ic.

427. D Gud! dig ware lof och pris, Att du har, lika huld som wis, På ljus och mörker skillnad satt, Hwaraf är wörden dag och natt.

2. När wi ha anlagt dagen rätt Till flit i dygd på bästa sätt, Är natten gjord af dig der- till, Att du of ro förläna will.

3. Ty tackar jag dig, Herre blid! För ro i nattens flydda tid. Ej skräck och plåga har mig wäckt, Ej dödsens mörker mig betäckt.

4. War of hos mig i denna dag Och led mig efter ditt behag. Din gode Ande styre mig, Att jag ej wika må från dig.

5. Styrk mig i alla goda werk, I tro och hopp mitt hjerta stärk. Gif stadigt sinne, tål- ligt mod, Och gör mig rättwis, glad och god.

6. Behåll i mig till ändan wäl En ren och

obesläktad själ. Från wällust, högmöd, flärd;
o Gud! Mig böj till lydnad för ditt bud.

7. Beskydda Konung, folk och land, Och led
oß alla wid din hand: Låt oß få ujutta frid och
ro, Och i all trefnad sammanbo.

8. Förtrolig wänskap öf och stark, Förtag allt
ondt och afundswerk. Förlän till nödtorft dag-
ligt bröd, Att wi ej lide timlig nöd.

9. Men gif oß helst det nyttigt är Till själens
wälfärd, Herre kär! Gif tillwert, framgång,
kraft och skygd Att sanning, ära, tuft och dygd.

10. Min nästa, som är stadd i nöd, Gör bi-
stånd, Jesu! för din död. Med tröst till de be-
tryckta kom Och wänd de wilsseförda om.

11. När jag från werlden wandra skall Och lem-
na wedermödans fall, D! gif mig då en salig
fröjd, En ewig ro i himmels höjd. (H. Spegel.)

Stunges som: No: 41. Jaa lefwer och urhöjer n.

428. **S**warmed skall jag dig lofwa, Min
Gud och Fader blid, Som lät mig
roligt sofwa, Och wakna upp med frid? Si-
natten är förbi, Sin klarhet solen sprider, Och
du i alla tider Mitt hopp och skydd will bli.

2. Unamma mina böner Och tänk på mig i nåd,
Att jag ditt bistånd röner I allt mitt råd och tåd.

Reds ga of min fot, Att jag går rätta vägar Och
ingen handel plägar, Som är dig, Gud! emot.

3. När jag nu återskyndar Att gripa an
mitt fall, Hjelp mig, att jag ej syndar, Fräls
mig från olycksfall. Låt hwatje godt beslut,
Till nytta för ditt rike, För mig och för min
like, Med framgång föras ut.

4. De trogna herdar flicka, Somakta på din
hjord, Samt henne wedergwicka Med Jesu rena
ord. Förlän oß ro och frid, och håll oß wid det
ena, Att dig wi troget tjena I all wår lefnadstid.

5. Wår Konung wäl bewara Och skydda mig

din hand, Hans lifstid länge spara Till hug-
nad för vårt land. Hjelp honom, Herre god!
Sin spira rättwist föra, Och fienden förstöra
Med wäldigt hjeltemod.

6. För fiender och wänner, O Herre! jag dig ber,
Söm allas tillstånd känner, Att du dem nåd beter.
Du är mot alla god; men om, till warning hän-
der, Att sorger du oss sänder, Så gif oss tålmod.

7. I medgång lär mig waka Mot lustars öf-
werdåd; I motgång ej försaka Att hoppas på
din nåd: Då är jag trygg och nöjd Och wet,
ehwad mig händer, Att allt för mig du wän-
der Till salighet och fröjd.

8. När jag skall hädanwandra Af denna jem-
merdal, Gif mig, bland fromma andra, Ett
rum i glädjens sal: Att jag, till ewig tid, Må
med en englatunga, Dig pris och ära sjunga,
Min Gud och Fader bli.

429. Waf upp, min själ! gif ära Din
Gud och Fader kära: Han, som
Att godt oss gifwer, En wäktare oss blifwer.

2. Jag trygg mig nederlade, En wård han
m mig hade; Mig mörksens makt begärde,
Den Gud mig ro bestärde.

3. Ja, Fader! hwad kan qwälja Den du till
m tacks wälja? Han, tryggad i ditt sköte,
orbidar dagens möte.

4. "Mitt barn!" du sade, "hwilt: Hv kon
öfwerila? Sof wäl, förutan wada; Dags-
uset skall du skada."

5. Och nu du mig benädat, Att än jag so-
en skadat; För nöd du mig befriat Och lif och
hopp förnyat.

6. Jag kan ej rätt dig lofwa, Dock frambar
og min gåfwa; Den rörelse jag gifwer, Min
ng och suckan blifwer.

7. Försnå ej det jag beder, Du ser i hjertat

neder Och finner, att jag hafwer För dig ej
kättre gäswor.

8. Du wärdes sjelf fullända Ditt wärk på
mig, och sända Den som mig, alla dagar,
Hugswalar och ledsagar.

9. Min gerning nådigt skåda, Hjerta du det
bästa råda; Låt upphof, fortgång, ända, Allt
till din ära lända.

10. Wälsigna mig och skydda, Mitt hjerta blif
din hydda; Låt ditt ord min spisi wara; Till
des jag hän skall fara. (Gerhard. Spögel.)

Enges sem: No 55. War bilsad kona morgonfund u.

430. **W**ak upp, min själ! och war ej sen:
Ty solen nu sitt blida sken
gynner åter wisa. Gud hafwer mig i natt be-
täckt Med sitt beskydd, och mig uppmäkt, Ty
bör mig honom prisa. Hjertelig Will jag mig
Derför gläda Och framträda Med min gäswa,
Och Guds nåd och godhet lofwa.

2. Ej finns ett offer, Gud så kärt, Och Her-
rans wälbehag så wärtd, Som en andaktig tunga,
När den, hos en botsfärdig själ, Af Andans nåd
upplifwas wäl, Att bedja och loffjunga. Sådant
ljud Till vår Gud Skall framföras Och lenhöras;
Det skall hinna Till hans thron och nåde sinna.

3. All bjur på marken fröjda sig Och på sitt sätt
loffjunga dig, Du store werldens Herre! Swart
fågel sjunger dig till pris, Swart träd, hwit
blomma, på sitt wis, Det större med det snärre.
Jag har sådt Mera godt, Större gäswor, Bättre
häswor, Än de alla: Ty bör jag dig mer åkalla.

4. Din omsorg har ledsagat mig, Så under-
bar som nådelig Allt ifrån moderlifwet. Du war
min enda hjelp och tröst, När jag låg wid min
moberis bröst, Och mig af nåd du gifwit Lif och
lent, Hus och hem; Mig förswarat, Mig bewa-
rat Från elände, Der jag sjelf ej faran kände.

5. Men dyrast är den nåd, o Gud! Att du mig gifwit dina bud, Och lärit mig så wera Den tro, som själen frälsa kan, Den pligt, som förs brast af hwar man, Som will en Ebristen beta: Tagit mig Nådelig I din kyrka, Dig att dyrka, Och att hdra Ordet, som kan saliggöra.

6. Min Frälsare! den nådekräft, Ditt ord och din försoning haft, Jag salig rönt och njutit: Då jag i dopet twäddes ren Utaf min synd, och ofta se'n När wid ditt bord jag sutit. Jag har sport, Hwad du gjort, Till att frälsa, Gifwa helsa Dem, som sörla Och ett nytt lif wilja bdrja.

7. Ett lif som af dig sielfwan är Och ndr ett wi dig komme när Igenom trona rättta: Ett lif, som öfwas, allan tid, I hopp och kärlek, frid och frid, I kyskhet: och allt detta Bör mig wist, Jesu Ebrist! Till din ära Både lära Och bewisa, Och ditt namn sålunda prisa.

8. På det jag nu des bättre må Ett sådant heligt mål rätt nå, Will du mitt lif fördöla, Och unna mig så mången dag, Ja, dagligt så ja mig din lag: Att jag må kunna söla Det om är, Jesu kär! Af dig sunnit Och dyrt wunna Med din pina: Ewig ro för själen mina.

9. Ty tackar jag, o Herre! dig, Att du will emna tid åt mig Och än med domen drbjä: Att jag min lefnad bättre må Och framgent hrre krafter få Att så mitt hjerta bdrja, Som, Gud! Dina bud Mig befalla Och öf alla, som förtröste På dig, som öf återldste.

10. Förlåna mig din Andas nåd, Som gifwer mig de bästa råd, Hur jag min tid skall lefwa: Att jag mot werldens synd och skärd, Hwari hon allen är och snärd, Må stadigt kunna sträfwä. Tyrf. du mig Kraftelig Till att wandra Ei som andra Röttens trålar, De der dräpa sina själar.

11. Men låt mig, som ett ljusens barn, Se och undvika alla garn, Som satan för mig skäller; Ja, låt mig aldrig glömma bort, Att lefnadstiden är så kort, Och litväl mycket gäller. Två bör mig Fästelig Nöta ja dagens, Höra lagen, Som kan lära Det, som ländet till din ära. (H. Spegel.)

Sjunges som N:o 187. Min synd, o Gud! ic.

431. **W**i tacke dig Så bierkelig, O Gud Och bader lära! Att wi, så väl Till krogen som till, Helbregda, styrka äre.

2. Särdeles att I denna natt Wi och såu trygge sowa Och nu förmå I ditt hus gå, Och gladelig att lofwa,

3. Wi bedje än, Att du igen Och mig i dag bewara Och med din makt, Din englamakt, Och hjälpa i all fara.

4. Upplys vår själ Och lär oss väl Din heliga wilsa känna, Att wi i dag Till ditt behag Må häg och gerning wända.

5. Wårt fört förwist Och werldens list Wi oss till synd bedraga; Men war oss när, Och tillflykt lär Wid Jesu kors att taga.

6. Wi gifwe dig Lydaktelig Båd lif och själ Och händer; Två, hwad du will Och skicka till, Och wist till wälfärd ländet.

7. Wår Öfwerhet Med trofasthet Wi dig om nu befalle: Gif henne ro Och låt oss bo I frid och hugnad alle.

8. Låt wattungd Och ond brådåd, Krig, pest Och hunger wisa Från detta land. Rätt faberöd hand Till fattiga och rika.

9. Gif allom råd Och goda råd, Som lam och stad regera: Att allt går rätt Och på ett sätt, Som ländet till din ära.

10. Hjelp hwar för sig Så christelig Sitt på jorden stå; Att wi också Hwarandre må I himlens glädje måta. (H. Spegel.)

Åfton-Psalmer.

432. O Gud, som allt med wisshet styr!
 Haf tack för hwarje dag som
 styr, Hwärt steg som mig, i Jesu namn, För
 närmare din fadersfamn.

2. Si, jag en främling är och gäst, Som icke
 här min boning fäst, Men fristad i ditt hägn
 begär, Hwar gång en dagelöd slutad är.

3. Välsigna kroppens hvilotid, Men gjut od
 i min själ din frid: Ransaka mig, min Gud!
 och säg, Om jag är stadd på lifsens väg.

4. Åh! att jag rätt edmjukat mig, Lil Uu
 blifanen, inför dig; Lil Samariten, undersådet
 De arma likar, som jag mdt!

5. Åh! att i Jesu svar jag gått Och forslets
 hördg ej försmått! Åh! att jag med de runda,
 du tänkt, Dig, Herre, from och iälig-tjent!

6. O du, som mina brister wet! Jag styr till
 din barmhertighet Och tror, att du, för Jesu
 skull, Till mig än skäddar kärleksjuul.

7. Låt mig i detta lifswa hopp Så somna in
 och vakna opp, Och ledas troget wid din hand
 Hem till mitt rätta faderland.

433. När allt omkring mig dnyrar, Till dig
 min anse likar, O Gud! och lofwar
 dig. När verdens larar försvinner Och jag mig
 ensam finner, Är du, Barmhertige! hos mig.

2. När möter jorden böljer Och all dess prakt
 fördöbler, Jag till ditt rike fer; Jag ser det
 ring de dina, Af nåd och sanning skina Ut ett
 jus, som ej går ner.

3. Det ljuset när mig blifwer, Då nättan mig
 angifwer: Derwid jag somnar in, Det wils jag
 vaknar åter, Så länge du mig låter Här fo
 tras, att bli ewigt din.

4. Låt mig din nåd ej sakna, Till jag en gång får wakna, Der sjelf du solen är, Der jag på dig blott altar, Ditt anlete betraktar Och kommer dig allt mera när.

434. Så går en dag än från vår tid Och kommer icke mer, Och än en natt med Herrans frid Till jorden sänkes ned.

2. Men du förblifwer den du war, O Herre, full af nåd! Och våra nätter, våra där, Du tecknat i ditt råd.

3. Trugg i din wård jag lemnar mig, När solen från oss flyr; Och gladligt skall jag prisa dig, När dagen åter gryr.

4. Men om det stilla dödens bud I denna natt jag hör, Det är min tröst, att din, o Gud! Jag lesver och jag dör.

Gjunges som: N:o 139. Helge Ande! Hjertats nöje! icke

435. I min stilla hyddas sköte Kommer, Efter Guds behag, Hvilan åter till mitt möte På en wäl försluten dag. Gudi ära för allt godt, Som här blifwit här min lott! Åh! att jag så wißt fullgjorde, Glad och tacksam hwad jag borde!

2. Men hwad finner jag wäl skrifwit I min bopna samwetsbok! Har jag fromt och undergifwit Lagit på mig Jesu ot? Har jag kärleksfullt och bint Om min swaga life dömt? Har jag hjälpt min arma nästa, Och ej sökt blott eget bästa?

3. Har med något gagn åt jorden Jag sökt gåsda himlens lån? Är wäl werlden bättre worden Genom mig i någon mån? Är, wid denna dagens slut, Sjelf jag bättre än förut? Eller finner du mig, Herre! Lika syndig, om ej wärre?

4. Åh! der menstor skuld ej finna, Är för dig dock mycken skuld. Lär mig rätt min frid besinna, Gode Gud! och blif mig huld. Bare Jesu kors mitt stöd; Må af hans förtjenst och

död, Tron uti mitt hjerta verkas Och på goda frukter märkas!

5. Så af nåd jag tillgift äger, Så af nåd jag äger hopp, Att i morgon från mitt låger Stiga än med glädje upp; Och när helst det tådes dig, Gud! att hdbankalla mig, Du det bars net ej förskuter, Som sig till ditt hjerta sluter.

436. Din sol går bort, men du blir när, O Gud! du alltid hos oss är; I mörkret ser du oss ännu, Och, när vi sofve, watar du.

2. Allt hvilat under Herrans hand, Som bågner både stad och land, Och, till de goda barnens ro, Hans goda englar hos dem bo.

3. Edt sofwer den, som fruktar Gud Och wandrar efter Herrans bud. Med glädje står han upp igen, Och prisar Gud, sin Far och Wån. Sjunges som Ps. 200. Lurkan ut min själ förswinne.

437. Jag, i lysta stuggors timma, Herrans klardet gånmar, Jorden är hans fotapall. O min tro! du själens dga! Skåda den, som, på det högga, Dessa stöna faktorer satt, Att oss leda i vår natt.

2. Skrif på fästet, klara måna! Skaparns milda majestät; Och ditt blöf åt natten låna, Att wi der oss se hans ståt. Glans utöfwer berg och dalar: Allt om Herrans under talar. Klåd i silfwer flod och fält: Skwer allt sin thron han ställt.

3. Att! så nära, mig så nära är du då, O ändlige! Fast mitt dga ej kan bära Glansen af ditt anlete; Fast min tanke, dig att fatta, Fångt skall sin minge matta, Lefwer jag och rörs i dig, Gud, min Gud! så nära mig!

4. Din är jag, när jag uppwaknar; Din, när jag oss går till ro: Och det lius, som här jag saknar, Bidar jag med stadig tro. Jag i stilla andakt tiger: Men min känsla högre fliger, än dit alla sjernor nå, än dit alla tankar gå.

438. Den ljufe dag framgången är Och natten re'n och höflic. Men, nådesol! blif du och när, Du, som ditt sken ej döljer! Blif och när, o Herre Jesu!

2. Du är den trogne waktaren, som kan och wäl bewara, Och hjälper oss i frestelsen Och i all nöd och fara. Blif och när, o Herre Jesu!

3. Du är wårt wärn, wår fasta borg. Wår wi ditt namn åkalla, Och i din måktiga försorg Wi tryggge oss befalla. Blif och när, o Herre Jesu!

4. Låt oss och, i wårt stilla bo, I natt din wård ej sakna: Förlåna oss en ostörd ro, Och låt oss glade wakna. Blif och när, o Herre Jesu!

5. Så wilje wi till dig med fröjd, I morgon hjertat lyfta, Och till wårt måk i himlens höjd Med all wår wandel lyfta. Blif och när, o Herre Jesu!

Gjunges som: M:o 206. Hwad godt kan jag dock göra icke.

439. Nu är en dag framsliden Och natt tillstundar wißt; Från oss är söten skriden: Blif när oss, Jesu Christ! Förlån en stund dig tro, Och slåsse oss bewara, Att wi må utan fara Gå till wår natiero. (S. Columbu.)

440. Nu hafwer denna dag, Allt efter Guds behag, Sin ända åstwar nått, Och nattett, sömnens wån, Har nu för oss igen I ljufets rum uppsått.

2. O store Herre Gud, Hwars röst och strånga bud. Allt lyda måste hå! Du skapte dag och natt: När dagen går mig matt, Mig natten ro består.

3. O Gud! mig ej försäck, Låt mig din nåde få, Ty jag är swag och trött, Men maktens makt är stor; Dock du, i höjden bor, Gör att jag sefwer sött.

4. Min ögon stutas till: Din engel, blid och mild, Förordna du åstad, Att hålla trogen wård Och långa fastan wård Omkring min hwilostad.

5. Min kläder klådas af: Min synd, o Gud!

begrav I Christi fidosår: Så skall min skröplighet
bli wänd i härlighet, När jag af jord uppsår.

6. Hur glädligt skall jag då Inför ditt an-
let stå uti en härlig skrud; Och siunga dig med
fröjd, Uti din himmelshöjd, Min Herre och
min Gud!

(S. Columbus.)

441. Nu denna dag förliden är: Jag dig, o
Gud! mitt lof hembar Fbr all den
nåd, jag ntitit har, Så denna dag, som alla dar.

2. Men, ack! förlåt, hwad, glömsk och swag,
Jag brutit mot din helga lag; Och låt mig nu
och allan tid Fbrnimma, att du är mig blid.

3. Uti din hand med tro och hopp Befaller
jag min själ och kropp; Uti ditt namn jag som-
nar in, Fördöid och wiß, att jag är din.

4. Din helge engel blifwe när Och drifwe från
mig satans här; Bessärma mig, för Christi
skuld; War mig, ditt barn, en Fader huld.

5. Låt mig, om det dig tådes så, I morgon
frisk och sund uppså; Men, om i natt du kallar mig,
Så låt mig wakna säll hos dig. (P. Brask.)

Siunges som: N:o 433. När allt emfring mig hwilar, &c.

442. Nu hwilar bela jorden Och lusten
mörk är worden, Snart werlden
sotwer sött; Men dig, min själ! bör waka, Att
bönnens sötna smaka Och i din andakt ei bli trött.

2. Sitt ljus nu solen edlier, Och natten dö-
werhdliet. Det stora lustens rått: Min sol! o
Jesu! wisa Din nåd, som kan upplysa Min
själ uti den w. d. ka qwält.

3. Nu hastwer dagen luda Och skiernor bbrja tän-
da Sitt dageliga ljus: O Gud! låt mig och komma
Dit alla själar fromma Så stina i din himmels hus.

4. Till fömn jag mig bereder, Bortlägger mi-
na kläder, En hämn af ödetighet: Låt, Jesu!
skålen blw la I dina hä, och skylta Sin biff
med din rättfärdighet.

5. Dagsbördan tynger neder Min kropp och mina leder, att de betarfs wa ro: Åh, Jesu! låt mitt hjerta Från syndens tyngd och smärta Snart lifas och få hos dig bo.

6. När skynnen mig nedtrycker Och mina ögon tväcker, O Gud! haf wård om mig; Ditt milda fadersböga Se neder af det höga, Att jag må hwila tryggelig.

7. Låt oro mig ej wäcka Och ingen nåd förskräcka, När jag nu somnar in, Men dine englar bli we När mig och hädandriswe Swad som kan födra hwilan min.

8. Swad jag i dag har syndat, Af werldens skärd förblindad, O Gud! förkås mig det. I Jesu namn jag beder, Att du mig alltid Neder På lifsens wäg, i Jesu sjät.

9. Gif, att jag icke saknar I morgon, när jag waknar, Din milda allmaktshand, Som mig i alla dagar Beskyddar och ledsagar Omföder in i lifsens land. (Gerhard. Spegel.)

Giunnes som: No: 136. Helge Ande! hjertats nöje, se

443. **W**ar nu redo, själ och tunga! O mitt hjerta! redo war, Att tillbedja och lofsjunga Gud, min Gud, min himlafar: Att af honom jag få wäl Skyddad är till kropp och själ; Att jag, i hans hägnad tagen, Lå framleswat denna dagen.

2. Lof och pris jag will hembära Dig, barns hertighetens Gud! För all tröst af nådens lära, För allt ljus af lagens bud. Pris ske dig för dagsligt bröd, Kraft i möda, hjälp i nöd, Lättnad i min dags bekymmer, Hwila när det afton skymmer.

3. Pris ske dig! ja, ewiat store, Gode Gud! uti ditt namn. Sig min sista suck förlöre, Då jag somnar i din famn. I din nåd och ditt försvar, Herre! nu jag en och hwar, Wån och öwån, mig och alla, Will af hjertat anbefalla.

4. Herre! helariket alta, Led vår Konung i ditt ljus, Dina englar sänd att wakta, Hans regering och hans hus: Var hans tröst uti all sorg, I all nöd hans fasta borg; Styr hans råd med din omäde, Styrk hans makt till watten och lande.

5. Högste Gud! att, wärdes höra hwad ditt barn nu bebit har. Jesu! din förtjenst kan göra, Att jag får ett nådigt svar. Helge And! jag beder dig, Wärdes mana godt för mig. Ja! jag tror det skall så hända, Ty will jag med amen ända. (H. Spegel.)

Wid Afstorklämningen.

Gjunges som: No 392. Den blida wår är inne; icke.

444. Min hwilottimma ljuder En gång den sista gång, Och mig i jorden bjuder, En bädd så kall och trång. Dock den mig ej försträcker: Så sött jag sofwer der, Till Herskans röst mig väcker, Då ingen natt mer är.

2. Men, Herre Gud! bewara Min själ, till ewig tid, För syndasömnens fara, För werldens fattiga frid. Här hjälp mig, att fullkomna Mitt wärk med tro och hopp; Sen kan jag roligt sothna Och så med glädje opp,

15) Före och efter Måltiden.

Gjunges som: No 53. Bereden wäg för Herran! icke.

445. I från min södslotimma Du fört, o Gud! för mig, Och låtit mig förnanna Din hjälp så underlig. Jag ser din kärlek främman: O! må jag aldrig glömma Dig tacka för allt godt. ;:

2. När du mig täckts förlåna En mycken nåd, o Gud! Hjälp mig och rätt dig tjena Och wörda dina bud. När glad mitt bröd jag äter, Gif att jag ej förgäter Den torstigas behof. ;:

3. Dig, Herre! må vi prisa: Du oss beredt
 vårt bord. Åt! värdes och bespisa Vår själ
 med lifsens ord. Din anda när oss blifve
 oss omfodret gifve En ewig fröjd och ro. ;:

446. Dig prise vi, o Herre, Du som åter
 Din fadershand för dina barn
 upplåter! Må våra hjertan, som af dig förnö-
 jas, Till dig uppbjåsa.

2. Allt leswande med wälbehag du måttar, Allt
 lidande med huld försörg du lästar, Du gifwer
 styrka, lif och fröjd åt alla, Som dig åkalla.

3. Må den wälsignelse, du tåts befråa, Med
 tacksamt sinne njutas till din åra, Och, nådligt
 njuten, nya krafter föda, Till nyttans ända!

447. Herre! du för oss i nåd Dyrket haf-
 wer ditt föråd; Dryck till
 åt oss du ätt, Oss du styrkt och wedergætt;
 Skäl och kropp du dagligt när Oss, föröd gott
 och nötigt är, Oss din milda hand bekrär.

2. Pris för dig för dagligt bröd! Må wärd, med
 öfverflöd. Wälust, hårdhet, öfwerdåd, Oss för-
 sönda mot din nåd. Skänk oss frid, förnöjsambel,
 Lycka, sundhet, enighet, Sist en ewig salighet.

**C) Med afseende på de yttersta
 tingen.**

1) Lifwets fortket och dödens wisshet.

Das. 30.

448. Gud! lär mig dock befina, Hur
 snart mitt lif förgår. Liksom en
 ström förinna Leß dagar och des år. Om flö-
 da eller stånas Att någ du måtte ut, De lifna
 bestå o Herre! En stoltad dröm, till slut.

2. Sif jordens flögter följa, Som kost till
 jorden ut: Spur äro de dock alla En skugga och

ej mer! De sika, de arbeta, Betänka ej sitt fall;
De samla, och ej weta Ho det anamma skall.

3. Hwarwid kan jag mig tryggga? På dig förtrostar jag,
Och lågger glad till rygga Min wäg för hwarje dag.
Engäst, lik mina fäder, Jag söres wid din hand,
Och gränjen inart beträdet Till mina fäders land.

449. Snart döden skall dei öga sluta,
Som länge förgens tårar gyt;
Snart skall mitt sloft sin hvila njuta Och frid
i jordens lugna stbr.

2. Men i den stund, då dödens smärta Mig
omger med sin ryblighet, O! då gör kännbar
för mitt hjerta, Alfader! din barmhertighet!

3. När rösten, skälswande och bruten, Skäl-
lar, Skapare! ditt namn, O sträckt mot mig i
dödsminuten Din hulda, faderliga famn.

450. Uå! att i syns wi slumre bot Ett lif,
Så wigtigt och så kort, Och glömmes,
för ett rimligt wäl, Att samla skatter för wår tid.

2. Betänk då hwad din frid tillhör, O men-
ska! bed och bättring gör. I dag du kallas af
din Gud: Härnäst dig kallar dödens bud.

3. Då upphör niakt och rikebom: Du måste
fram för Herrans dom! All werlden der, o sym-
dattal! Ei frälsta kan bli arma själ.

4. Wäl den, som söker Jesu roft, Och haf-
wer i hans ord sin tröst, Till hans förtjenst sin
tro och lit, Och öfwar dygo med Christligt nit!

5. Ei fördillt sorg hans själhet stbr, Han let-
wer nöjd, och lugn han dör: Förtro på, att i
Jesu namn, Sk slutas i sin faders famn.

6. O Jesu! du som med din döds Har frälst
mig från ewig nöd! Gif, att beredd och glad jag
nå Min lifs stund till mötes gå.

7. I tro och dygder mig bered, Och i din An-
das hus mig led, Att jag sukborda kan mitt
lopp Med samwetsfrid och falligt hopp.

8. För ödden jag ej fruktan bär, När jag med dig förenad är. Med glädje, när du kallar mig, Min frälsta själ skall gå till dig.

Sjunges som: N:o 386. Hör ditt Zions bittra klagan, ic.

451. Mina lefnadsstimmar flupa Mot det stilla målets heri; Jädet ryta, mörka, slupa, Sjunka de allt mer och mer. Dagen, som i skymning strider, Går för mig ej upp igen: Herre! blif mig när: det lider, Snart, att! snart till aftonen.

2. Snart, från allt hvad lifvetäger, Går jag bort, att, kall och stum, Sofva på mitt i ängslanäger I mitt låga hvilorum; Sker mig den gånna lagen ljuder snart, wid nattens fall: Meniska! du af jord är tagen Och till jord du warda skall.

3. Är jag färdig? Är jag någen? Var jag under dagens tid, Werkat tålig, from och rogen, För den goda nattens frid? Har jag, när mitt hjerta brister, Något stöd för boppet äwars. Någon tillflykt, när jag mister Allt hvad här när glädje war.

4. Att! i jordens stilla Rote Mutinar blott en wanskelig kropp; Anden kallas till ditt möte, Båswande ur gruset upp. Han skall för din doms stol ställas, Att, wid ewighetens dag, På swas, dömmas, wedergållas Efter Helighetens lag.

5. Domare! jag är ej färdig Att för dina blickar stå; Fader! nåd, jag är ej wärdig, Att de sällas krona få. Dita fånglad utaf werlden; Har jag glömt mitt sanna wål: Lyktan, lustarne och flården Haswa rådt uti min själ.

6. O! jag finner, o! jag känner Huru arm och swag jag är. Åra, nöjen, statter, wänner, Allt mig skwersifwer bär . . . Eldra wänskap, som jag knutit! Uela statter, som jag sket! Tomma nöjen, som jag njutit! Falska dra, som jag sökt!

7. Gud! missunda dig! jag bebet, Som ett willadt barn sin Far; Ryd mig ej i grafwen

neder uti mina halfwa dar; Slut mig ej i döds
sens fiättra, Innan döden blir min wän! Jag
har mycket att förbättra, Mycket att begråta än.

8. Men förgäwes jag begråter Mina dyra,
flydda ärg: Liden kallas icke åter, Skulden en-
sam återstår, Nei! till korsets fot jag dignar —
Herre! styrk min swaga tro. Jag behöfwer och
wätsignar Nådens kraft till hjertats ro.

9. O! jag känner, o! jag finner Huru stor
din kärlek är: Nåd i Jesu blod jag winner, Frid
hans Ande till mig bär. O! så will jag troget
göra! Låligt lida, hwad du bödd, Och dig afsta,
dig tillbödra, Gode Gud! i lif och dödd.

10. Du, som ser hwad jag besluter, Du, som
wet hwad jag förstår! Och min suckan ej försluter,
Och mitt löfte ej försmår! Du skall ej min wans
makt dömma, Men min willas redlighet, Och wid
ångrens lärar dömma Mina bristers myckenhet.

11. Nu, o Gud! för dina lagar Jag mig böjer,
trogg och nödd: Will du skifta mina dagar Snart
lifwets qual och lödd, Eller snart min ande
skilja: Ifrån srostets tunga band: Gode Fader!
Ste din willa! Jag mig femnar i din hand.

452. Jag går mot döden, hwar jag går.
Min wäg, bland dolda skisten,
Må löpa, jämnad eller swår, Så bär den dock
till griften. Jag har ej annat wal. Igenom
född och qual Min gång sig närmar till min
bår. Jag går mot döden, hwar jag går.

2. Jag går till himlen, hwar jag går. Om
Jesum blott jag fölier, Min själ af honom
tronan får, Då grafwen srostet bölier. Jag
gör ett kallat wal. Igenom dödsens dal Min
gång är trogg i Jesu spår. Jag går till him-
len, hwar jag går.

453. Meniska! o, hwi dröjer du? Ser du
ej, hur tiden klar? Några ögon

blid ännu; Och du i det tosla hvilar. Meniska!
om ditt hus bestyr: Dagen stänker, tiden flyr.
12. Ref, som du i döden snart, Dödlige! har
lärwa velat. Att, hvad du af lycka spart,
Att, hvad verden åt dig delat, Ingen tröst
dig då består: Detta goda ditt ej är.

3. Men har du ett hjerta blott, Som i Jesu
blod är renadt; Som är kärleksfullt och godt
Och med Gud i tron förenadt: Då har du i dö-
den frid, Och en stätt för ewig tid.

4. Bed, att Herren, ewigt god, En ditt hjer-
ta wårdes bana. Waka på ditt lött och blod,
Strid mot verdens onda wana. Eri ej sen
hur snart du dö: Herren förja wiff der för.

5. Wandra till din graf och lär Att din dö-
lighet betraktning Edg: "Jag här en främring är:
Herre! lär mig derpåakta, Och med nådig för-
derhånd för mig fram till lifvens land."

Sanges som: Ps 73. I Na, om Herrens röst du hörr, ic.

454. **J**ehwernes belymmer sänkt, Du ser
ej huru obredligt Din dag till kom-
ning stöder. Du tror dig säkert, stark och wis, Du
jagar efter jordens präst Och om dess löfwer stöder.
O människa! o människa! Till antonen det lider.

12. Och när någånstid där kom skall, Då
wastad en af buben gått; Wi honom döden föll,
Då bewis den säkres öwerbåd, Den wiff
wände sakta råk, Den sterke måste falla. O
människa! o människa! Han kallad dig och alla.

3. "Bestyr," han ropar, "Om ditt hus! Du
måste dö, och folkes liss för dig ej mer sig fåge
wår. Fårwål åt belat werlden så; Du måste
wandra nu den wåga, Det du ej återwänder. O
människa! o människa! Befall dig Gud i hand."

4. Då skall od du, af verdens präst, Of-
riksom, ära, lust och makt, Öfwenma belat till-
den. I ewighets öppna port Det står **454**

hur du har gjort Och lefwat här i werlden? O
människa! o människa! Betänk den dyra färdens?

5. En port är wid, en wäg är bred: Den här
i afgrundsdjupet ned, Och många der förswinna.
En port är trång, En wäg är smal: Den här
till himlens fröjdesal, Men så den wägen finna.
O människa! o människa! Ditt wal i tid befinna.

6. Så waka nu hwar stund och bed, Med tro
och kärlek dig bered, I frid att bådansora. De
arma föd, de nakna kläd, De swaga stärk, de
sorgna gläd, Och så din tro förklara. O mens-
niska! o människa! Du inför Gud skall swara.

7. Och när du fullgjort detta allt Med redlig
håg, som Gud befallt, Så såg med ödmjukt sinne:
Jag är, o Gud! min Frälsare! Vlett en onyctig
tjänare, Men nåd på rätten wimme. O Jesu
Christ! o Jesu Christ! För din skull nåd jag finna.

2) Rängtan till det himmelska och ewiga,
wid betraktandet af werldens fäng-
lighet och onda wäsende.

Gungis som: Ps. 76. Jesu! du mitt lif, min helse, ic.

455. Allt hwad wi på jorden äge, Det
är allt förgånghet, Allt hwad
här wi älska pläge, Är dödtotts fängligheter.
Som en skum, wår tid förhinner, Som en
dubm, wår lif förswinner: Men på denna wärld-
lighet bliet skälens ewighet.

2. Såsom människans wad äger Ländes, wexter, fö-
let sig, Äter skiften: Dastager, Och förswinner slutes-
ty: Alltså är och all wår bandet: En ofladig wærel-
swandel: Werldens lufadstmen till ett i wår plår bestå.

3. Sol och stjerner, luft och wådet, Jorden, its-
ben, wexter, djur, Allt om en förwandling qvåder,
Wåttlig är all ringa nature. Frost och regn, samt
Wår båd bestå: Stadigt i sin wærling skreta. Rofs-
wår, jern och hårda sten Af fördubning tida neta.

4. **Ne!** hwad kan oss nyttigt wara Denna werldens stora gods? Kan det skydda från lifsfara? Kan det göra glad till mods? **Ne!** den werld, så skön wi finna, Skall med all sin lust förswinna; Ja, hon gör i hjertat qwal, Gifwer sorger utan tal.

5. We den, som här ewigt blifwer Stadd och sårad till sin själ, Och ej synden från sig drifwer, Utan är dess arma träl; Sig dermed från Gud wånader, Ser sin själ i satans händer: **Ne!** hwar finns så riker man, Som den igenösa kan?

6. **Ne!** hwad wi här älska wånade, Swärner, när wi tänkat minst; Öfr oss alltså sorg och wånade Den förmente werldens winst. Men den werldslig lust föraktar, Himmeltrefet astertraktar, Han är rik och wäl förnöjd, Har i Gud en ewig fröjd.

7. **Ev** lär oss nu sådets besinna Denna werldes ostadighet: **Ne!** här intet är att winna, **Ne!** är idel wansklighet. Wåra troppar döden trycker, Och i mörka grafwen rycker; Själens hafwer här ej ro, Wåste hort, när winst wi tro.

8. O min Jesu! lär mig blifwa From och wiser, så att jag Wå besinna, aktning gifwa, Huru allting, dag från dag, Tager af och sig bortkastar: Och när döden mig kullkastar, Tag mig till dig, Herre vår! Der en stadig glädje är. (H. Ausius.)

456. Far din wäg, du onda werld! Med min själ förmena Till den helga himmel gå, Der de goda, der de rena Arfwet bland de sälla få.

2. Far din wäg, du vras werld! All din lust är blott skärd. Wäg förbida, i det högga, Fröjd af inga skiffen skärd, Sedd af intet jordiskt öga, Ej af jordiskt öra hörd.

3. Far din wäg, du stolta werld! All din dra är blott skärd. Ut min ande, snart förklarad I de ewigt sällas krets, Irans krona är förwarad, Edmjulhetens lön tillreds,

4. Far din væg, du falske werld! Åh! din wånslaw sjelf är slård. Jesu mig ej öfvergif-
wer, Lofwadt ware Jesu namn! Der han är,
jag äfwen blifwer; Snart jag slutes i hans samn.

5. Onda werld! jag skiljer mig Utan saknad
snart från dig. Till min Jesum wil jag kom-
ma, Jesum will jag höra till; Bland hans eng-
lar och hans fromma Jag för ewigt wara will.

(A. Amnelius.)

457. Åh! hwad är dock lifwet här? Jems
bäst det varit här, Bedrömda blott det war.

2. Åh! hwad är vår lorta tid? En beständig
kamp och strid, Der den ene på allt wis är den
andras plågoris.

3. Åh! hwad är vår Gudlighet? Idel ofull-
komlighet: Ingen kan dermed bestå, Om Gud
will till rätta gå.

4. Åh! hwad är dock gods och gull? Det ej
annat är än muß. Skil i dag, i morgon arm;
Wegge föda sorg och harm.

5. Åh! hwad är högt stånd och fall? Wådlig
brant, der man går fall. Afund följer ära åt,
Dro gämmes under ståt.

6. Åh! hwad är dock menstlig gunst? Blott
ett råden, röl och dunst. Gläd dig ej af wån-
ner mång: Bröders trohet är ej lång.

7. Åh! hwad är vår medgång blid? En föro-
sällig sjukdomstid, Hwligen mången själ förgör
Och i ewig wända för.

8. Åh! hwad hat och afund led Och här söker
störta ned! Här är wrede, der förtal, Dygd
förtvakt och ära fal.

9. Åh! hwad krankhet och besvär Plågar oss
som tidast här! Ingen lem man nästan har,
Den ej någon plåga drar.

10. Men hwad är de frommas ödd? En god

ända på all nöd. Som en wån, han dem ur
 qual Frö er i Guds glädiesal.

11. Det allena gbr mig nöjd, Att jag snart i
 himmels höjd Wäntar trygg den fröjd att nå,
 hwilken ewigt skall bestå.

12. Fröjd, den intet bra hört, Intet dödligt
 hjerta rört; Fröjd, som ren och ewig är, Jesus
 mig har lofwat der. (P. Brask.)

Sjunges som: M:o 51. Gläd dig, du Christi brud! ic

458. Du snöda wärd! farväl: Till him-
 len far min själ. Der will han
 hamnen hinna, Der söker hon att winna
 ewigt månde wara, I bland Guds helgon klara.

2. Far med ditt gods din ros, Det får af
 mig ej ros. En flod kan det beswåra, En eld
 kan det förtåra. Af dina riledomar Mig in-
 gen ewigt froumar.

3. Far bort med all din lust, Som snart blir sorg
 och pust. Af dina glada dagar Mig ingen nu beha-
 ger, Af alla dina fröjder Mig ingen gbr förnjeder.

4. Far hän med all din prått: Jag ger der
 ej att. Det folkas prål, dig kläder, Den
 rdmnia ståt, dig gläder, Må nämnas med de
 orden: De äro mull på jorden.

5. Far med din ära fort, Som ingen tydlig
 glört, Men gifwer sorg och plåga Och flocknar
 med sin låga. Hvad skall jag med den ära
 Som will mig stöds bekwåra?

6. Med all din ämål far hän: Hon är en trolös
 wån, Som, då hon will behaga, Är färdig att bebrö-
 ga. Den kärlek är en snara, Som själen för i fara.

7. I himlen är min wån: Dit längtar jag
 och hän. Han mig silt hjerta gifwer Och hos
 mig trofast blifwer. Han mig med glädje må-
 tar Och alla sorger slättar.

8. Att himlens härlighet Är mig beredd, jag
 wet. Det namn, som mig är gifwet, Är i

Guds bok instruēt. Min fröjd skall der ej för-
 rå, Min lof ånq ewigt höras.

9. O himmels gullne pråkt! Du mer af Herrans
 makt Och af hans godhet lyser, Och högrefågning
 lyser, In alla sterno klara, När får jag dit uppfåra?

10. O himmels luf så lår! Wål den, hvars
 lott du år! Mitt bröst för dig blött lågar, Ei
 annat efterfågar; När dig en gång jag sumnit,
 Så år allt ondt förswunnit.

11. O himmels rikedom! Dig snartlig synda,
 kom. Mång ljuflig, hårtlig gåfwa, Mig Jesus
 der tåts lofwa; Mång statter stöna, stora,
 Dem jag ej skall förlora.

12. Far bort; o werld så swår! Min håg till
 himlen står, Det jordiskt år, föraktar, Det him-
 melst år, afwaktar. Farwål, o werld! med alla:
 Jag will mig Gud befalla. (M. Mollerus.)

Sunges som: N:o 87. Af rikedom och werldslia fröjd r.

459. När jag, uti min enslighet, Stos
 mig wål eftertånker Wår uela
 werlds fåfånglighet, Des oro, wåld och tånker:
 Från detta lif jag tångtar då Och onskat till
 mitt Jesum å, Som bättre lott mig stånker.

1. Här söka werldens barn med makt, Att
 jordens fröjd förlånga; I wållust, wålgång,
 I åt och pråkt De om hwarann sig trånga: Men
 siver dem den hand år höjd, Som kan förlora
 år jordens fröjd Och himlens portar slåga.

2. Allt hwad på werldens sagra fält. För de
 som syn kan glimma, Af döden wårder neders
 fält, Som strå i stördens timma: Och lyckans
 sol, som skinrar ån, Går ner, och går ej upp
 igen U. gånwens dyster dimma.

3. Men dem, som efter Herren se Och taga sig
 till wåra För synd och satans retelse, Att dem skall
 Gud förwåra En krona, prydd med hårtlighet, En
 stund, beredd af helighet, I de utwaldas ståra.

5. Fördenksull, Jesu! led du mig Ståds med ditt ord det rena, I hopp och tro, på jemnan sig, Och bdi mig till det ena, Att jag, för allt det jorden bår, Dig wäljer och dig håller kär Och dyrkar dig allena.

6. Till din förtienst med tron jag styr: För mig du uppfyllt lagen. Den synd, som jag borts fårdig styr, Bli i ditt blod afwagene Ty du har dragit all min last, För mig på korset naglad fast, Bespottad, qwald och slagen.

7. Lär mig, på denna stora nåd Mitt hopp, o Jesu! fälla. Lär mig, att wandra i ditt råd, Wänd allting till det bästa. Min swaga tro gif större kraft, Gif kärlek, mer än jag har haft, Till Gud och till min nästa.

8. Så kan jag, när det tåkes dig, Till mina fäder fara, Och nöjd från werlden slita mig, Att ewigt hos dig wara, Och måttas af din salighet, Som du beredt af ewighet Att din utwolda skara.

9. Hjelp mig, min Jesu! styrk mitt hopp, Håll mig fast wid din lära; Och när fullbordadt är mitt topp, Gif mig en ewig åta. Min själ uti ditt sköte tag, Min kropp också, på domedag, Dändlig fröjd föråra. (Ausius.)

Das. 42.

Glunæs som: N:o 77. Jesu! dyra skren dina, n.

460. Såsom hjorten tråget kångrar Ester friska källans flod, Att så och mitt hjerta trångrar Till min Gud, som är så god. Siäl len törstar innerlig, Herre! Herre! efter dig. När skall det dig dock behaga, Mig in i din glädje taga?

2. Jag mitt brödd med tårar fuktar, Blandar upp min dryck med gråt, I en werld, som dig ej fruktar, Men sin lusta följer åt; Der ej mera frid och tro, Endast lif och rånker bo; Der all sluggelse bedrifwes, Och rättfärdighet ej triffwes.

3. Ej ditt hus de dårar gläder, Dde står den

lelga ort, Der de gångue fromme fäder Sökt
och funnit himtens port. Med din staf, på fris
vens stia, Du dem förde hem till dig; Deras
barn, ifrån dig wilna, Hjordar utan herde likna.

4. I sin vra de ej rådas för den blick, som all
ting ser; Samning hatas, fromhet smådas, Wårns
lös offuld trampas ner. O min Gud! så hör mitt
rop, Från mig från en gudlös hop, Kom med fris
den, Skänk mig fröiden hos de heliga i höiden.

5. Dock, hwi vill du dig bedröfwa, O min själ!
och quälja dig? Gud vill dig allenast pröfwa:
Derför hoppas stadelig. Komma skall ännu den
dag, Då jag, honom till behag, Skall ett tack
samt offer reda Och hans loford widt utbreda.

6. Herren mig försäkra gifwer Om sin godhet,
endast jag Intill döden trofast blifwer, Altar på
hans wälbehag, Gör mitt kall med fröjd och slit,
Och till honom hvar min lit, Wis, att han mig
ej förgäter, Nöjd med hwad han mig tillmåter.

7. Jag på värens wäg ej träder, Sitter ei i
deras lag. Herrans ord, som hjertat gläder, Jag
betraktar natt och dag; Herrans helgedom mig
är Efterlånglad, Från och från: Der mitt quälda
hjerter lättas, Lugnas och med glädje måttas.

8. Nu ej mer jag skall bedröfwa: Herren är min
Gud och wän, Herren, som mig låter pröfwa, Är
min gode Fader än, Trygg wid Herran Zebaoth, Will
jag gå mitt mål emot, Der jag får, med helgad tungs
ga, Ewiget Herrans godhet sjunga. (H. Spegel.)

Sjunges som: No 89. Du bar ditt kors, o Jesu mild! ic

461. O hoppets dag, som klarnar opp
Ur dödlighetens dimma! Du skän
ker till mitt wandringslopp Utaf ditt ljus en
strimma; Och brist och nöd Och sorg och död
Fly bort, som nattens fluggor.

2. Förgås må werlden med sin prakt, Ein
tra, lust och lycka; Dock skall från wansflighes

tens makt De sina Herren rycka, Ty döden har
Sin udd ej qwar för Jesu äierlösta,

3. Jag lifwets dag ej sörje bort På tidens
små bekymmer. Allt skall dock lemnas iuan
kort, När lifwets afton skymmer. Mig följ
blott hwad rätt och godt I Christi tro jag öfwat.

4. Mig följ ej det mynt, som går, Den skatt
som winns i werlden; Men skatten af hwar tor-
fad tår, Hwar seger öfwer slården, Hwar wågrad
lön, Hwar hjertlig bön Jag bad för dem mig hotat.

5. Mig följ ej till frideusland Ett firadt namn
och rykte, Men minnet af den hulda hand,
Som tytt en liles tryckte, Den waltudrig, Den
ömbetsblid, Som skänktes åt den arma.

6. Mig följ, och! hwart godt beslut, Som
ei till werk hann mogna; Mig följ, eller går
förent, Hwar wån, min själ's förtrogna; Mig följ
jer allt, Hwars rena halt. Desså i himlen galler.

7. Så wila jag, innan det blir natt Och hwi-
lans bödd tillagas, Blott samla här åt mig den
skatt, Som ej från mig kan tagas, Blott söla
här Det namn, som är I lifsens bok inskriwet.

8. Men, Jesu! under dagens lopp Låt mig
din nåd förnuuma, Och kom till mig med saligt
hopp Uti min aftontimma. När mig du blif!
Är du mitt lif, Blir döden och min winning.

3) En warnande åtancka på den ofaliga
ewigheten.

Enges som: Mko 295. O Gud! em allt mig säger, w

462. Du, som sö hårdad gatas Med nå
dens dyra bud! En gång kall du
försträcks För en rättfärdig Gud: En wet, det
blir en tid, Då ej den hand skall räddas, Som
nu dig bsuder frid.

2. Ditt lif i synd förflutit, Med oro och bes
swär, Den frukt, du brottelig brutit, Ej måts

tæt ditt begær. I hellsma ndiets svar, Du tbr stat, mer än njutit; Och ströfret återstår.

3. När snart ditt lif försvinner, En afgrund väntar dig, Och lågan, som der brinner, Skall aldrig sakta sig. O plågor utan tal, Du ej för tåras hinner Af ewigt nya qual.

4. I denna fasans boning, Hör de föddomdas kri, Som tiden till försoning Sig låtit gå för bi Och syndat på Guds nåd; Dem hoppet om försoning Blott fört till öfwerdåd.

5. Der skall ditt samwet wäckas, Som här så hårdt war södt, Ditt bra der försträckas, Som här för Gud war döft: Ditt brännande begær, Som här ej kunde släckas, Skall ewigt tåra der.

6. Åh! må du det besinna, Du blinde werldens trål! Och söla tidigt winna En råddning för din själ, Till bättring skynda dig, Att öf den ej må finna Dig än på syndens stig.

7. Wak upp, ätt frukter skaffa Med ditt förlänta pund! Han kommer, som skall straffa: Du känner ej hans stund, Åh! medan än är tid, Med belig båfwan skaffa Din salighet och frid.

8. Lär mig, o Herre! märka hwad ewigt gagnar mig. Låt nåden hos mig werka Det lif, som är af dig. Då kan jag, trygg och nöjd, Min själ mot öden stärka Med hopp om ewig fröjd.

Stunges som: N:o 178. Är jag allen en främling ic.

463. O ewighet! din längd mig fast försträcker, Som början har, men ändan aldrig räcker. O ewighet! en tid förutan tid! Din hugkomst gör, att jag den hisnar wid.

2. All timlig nöd, den störste här kan wara, Med tidens fart sin lös dock måste fara; Men wändan grym, som ewigheten här för utan hopp, förutan lindring är.

3. O ewighet! för dig mitt hjerta båfwar, När i ditt djup min häpnatänka swärfwar, Bes

grundande, hur gråslig pinan är, Som dödar allt, men intet lif äffår.

4. Åt! om det qwal, som de fördömda lida,
På så mång-år till ända skulle strida, Som
stjernor finnas på himlarymden klar, Som löf
och gräs på jorden varit har.

5. Så wore dem en ljuflig tröst för banden
En stymt af hopp att slippa afgrundbranden:
Men, jemmer! då förnyas plågan först, När
de förment den hafwa varit störst.

6. O huru strång månd' Guds rättwisa wa-
ra, Den näpsten ej, att! ewigt ej kan spara,
För dem, som här motwilligt, argt och fräckt
Den nåd försmått, som dem till bättring wäckt!

7. För gudlöshet, med uppkåt här bedrifwen,
I Herrans lag står själens dödsdom skrifwen.
Ett timligt brott ett ewigt straff så får, En
syndig lust ger ewigt sammetsår.

8. Fly, menckobarn! att, fly bot satans snar-
ra: Din yra fröjd kan icke ewigt wara; Nej!
lif en ström den far, den hastar bort, Och sän-
ker dig i afgrund innan kort.

9. Så länge Gud är Gud, och Gud månd'
blifwa, Skall plågan ej de dömda öfvergifwa
I mörkrets djup. Då lyftas wåndan der, När
Herren Gud ej mera ewig är.

10. Wäl upp, min själ! låt syndasbinnen far-
ra; Tag dig i tid, att! tag dig wäl tillwara. I
dag, i dag sann bot och bättring gör, Ty öpe-
nen står nu ewighetens dörr.

11. Låt werldsens lust, pråkt, högfärd, rik-
doms-båfwor, Makt, ära, gunst och lyckans fals-
sta gåfwor Ej dåra dig; att ewighetens natt
Med sorg och we dig ej omgifwer platt.

12. O ewighet! din längd mig fast försträcker,
Som början har, men aldrig ändan räcker. O
ewig

ewighet! en tid förutan tid! — Förbarma dig,
o Gud! gif nåd och frid. (Lucidor.)

Slunges som: No: 137. I werlden är så mörkt ic.

464. **S**o satans boning tänker på Och de
för dömdas pina, Hans blod af
fasa stelna må, Hans kraft af ångst förtwina.
Der matken gnager, som ei dörr! Der elden ei
falla släkas! Ut, Herre! våra hjertan rödr, Att
det tid må wäkas.

2. Dit trådet ändtlig faller ner, Der ligger
det, och blifwer. När man är dödd och dömd,
ei mer Gud någon ändring gifwer. I jordens
djup, ei hjälper då, Att man sitt brott begraf-
wer; Ly hwar och en af Gud skall få, Som
han här handlat hafwer.

3. Det blir försent att ångra sig, Der bättring
rum ej finner. Blott den, här lefwat gudelig,
Guds nåd i döden minner. De onde från Guds
anset gå, I ewig nöd allt qwäljas; Men Jesu
trogha männer få I bland Guds helgon täljas.

4. O menniska! betänk dig wäl; Se, helfwetet
högt skapar, Att swälja upp hwar oren själ:
Bed Gud, han i dig skapar Ett hjerta rent, en
anda ny, Och så i nåd dig leder, Att du det
sål må undansly, Som lasten sig bereder.

5. Hjelp, Gud! wi alltid måge så Wårt lefs
wegne här ställa, Att wi till ewig tid ei få Wår
småra synd umgässa. Låt oss wår werld så ge-
nomså, Att wi, när lifwet ändas, I trone må
ge faste stå, Så skall i fröjd allt wändas.

(J. Arrhenius.)

Slunges som: No: 178. Ur jag allen en främling ic.

465. **S** syndatrål, som i din dwala drö-
jer, Der syndens lust din såkra
sål förnbier! Wak upp och se dig om; det är
hög tid, Annu dock är din Gud dig huld och blid.

2. Hör, hur han dig med fadersstamma väcker, Se, hur till dig han fadersarmar råder! Försumma ej att taga nåden mot, Fast genom sen, dock redlig syndabot.

3. När nådens tid en gång är platt försvinnat, Och du vid lif ej mera warder sunnen, Det blir försent, ty då är himten stängd Till ewig tid: o mer än fastlig längd!

4. Fördens skull låt ditt hjerta wäl betrakta Din ödelighet och grannit på tiden äta. Betänk hwad lön en Christlig lefnad får; Men gråslig dom dem ondorn förefår.

5. Hwad är ditt lif? en ström som snart förrens ner. Hwad är din lust? en dröm, som strax försvinner. Din styrka? stöb som faller sjelf ömfull. Ditt guld och gods? till slut tre skoflar mull.

6. Ditt lof? en rök. Din sågning? mattars föda. Din klohet? slärd. Din konst? en rattlös möda. Ditt höga stånd? ett löfwerk på din graf. Din lydas tid? ett fallst och stormigt haf.

7. Men hwad är dygd? en christlig kärleks öfning. Och wisshet hwad? en daglig hjertats pröfning. Den frommes tro? glad tillförligt till Gud. Hans samwetsro? ett dagligt gästgub.

8. Hwad är hans kraft? Guds Andas nåd och ledning. Hans lefnadskall? en daglig ödelberedning. Hwad är hans ödd? en gång till Fadrens hus. Och arfwet der? lycksalighet och ljus.

9. Betänk då, själ! hwad glädje Gud wille gifwa Dem, som i tro och kärlek faste blifwa: En ewig ro, en oförgånglig fröjd, Som reban här i hoppet gör dig nöjd.

10. Tänk och derhos, hwad grym och gråslig plåga Dem ondorn är beredd i afgrundens låga: Der tröbl ej sinns, och ej förlofnings hopp; De brinna der, men brinna aldrig upp.

11. Dyp, bisma, stälf, bäs, darra kropp och

leder! Kæs dig, mitt hår! min tanke stiger ned
der Till afgrundsdyb og ser hvad qval der er;
Som fræter alt, men ingenting førtår.

12. Men frøida dig, mitt hjerta og mitt sine
ne! Min tunga! sjung, så tidt mig færð till min-
ne, Hvad hårlighet hos Gud hans helgon få:
Alt, hjertans frøid, når jag det tænker på!

13. Hur god är Gud, som lofwat sjelf dig
hjelpa Mot satans list, som will dig nederstjels-
pa. Fly synden blott, fly den, som dødligt gift;
Håll dig wid Gud och wid hans helga Skrift.

14. Gif noga att, att lampan icke slöcknar
Och syndens moln ej öfver själen tjocknar; Och,
faller du, så ståt strart upp igen Och fly till
Gud, som till din bästa wår.

15. Säg: store Gud! du milderike Herre!
Jag wet med mig, jag wet att jag, deß wårre,
Förskyllt att döð och afgrund blir min lott, Om,
Gud! din dom skall likna mina brott.

16. Men fast de fel, jag öfwat, äro store;
Fast synders tal, som sand i hafwet wore: Så
tog din Son dem alla uppå sig, När hans förs-
tienst jag rått tillågnar mig. (Lucidor.)

4) En sent oppvækt, men böffårdig
syndares sucler mot döden.

Slunges som: M:o 180. Beklag af allt sinne icke.

466. Beklaga och begråta När jag mitt
öfwerbåd. Men lärar mig ei
båta; Jag har förspillt Guds nåd. Alt, Herre
Gud! Jag ligger här nu slagen, Jag, som i
glädjedagen Förgått dina bud.

2. Jag, som bland werldens trålar Mitt lif
åt synden gaf, Nu, lif en matt, här ledlar På
brådden af min graf. Alt! på den stig, Som ner
i afgrund stupar, Jag mig allt mer fördjupar,
Om du ej räddar mig. 2 2

3. Min dag till ända skrider, Min sista timma står: Snart är ej mera tider, Snart jag för domen står. O hjälp! och hjälp! Åh, Herre! gör försoning! O Gud, till fasans boning Min själ ej nederstjelp.

4. Hvad lindring i min smärta! Hvad ljufsig skänd röst, Som talar, till mitt hjerta, Försoning, frid och tröst! Åh! får jag tro, Att nåd står än att vinna? O Gud! kan jag dock finna Hugswalelse och ro?

5. Ja! sålle de, som weta, Att Jesus kommit har, I werlden, att uppleta Det som borttappadt war! Åh, ljufwa tröst! Den enda tröst på jorden: Att han min wån är worden, Att han mig återlöst!

6. Han dem från synden renar, Som afsty syndens slig: Han dem med Gud förenar, Som tro och bättra sig. Allena han Till nåden bygnar wågen För bönen, som är trågen, Och ångren, som är sann.

7. Nu jag min sudan ställer Till dig, min Gud! och tror, Att ei din dom mig faller, Fastän min skuld är stor. För Jesu skull, Jag wet, du ei förkastar Den själ, som till dig har star, Betröadt och ångerfull.

8. Nu werlden från mig wisse; Lik röswarn, ber jag dig: "Åh Herre! i ditt rike Tänk och i nåd på mig." Dig ware pris! Jag hör dig, Jesu! swara: "Haf tröst! du skall och vara Med mig i paradiset."

Slunges som: M:o 71. Dig jag ödmjukt will betrakta, u.

467. Herre Gud! för dig jag klagar: Hvad min kropp och själ förswagar, Är en fruktan för din lag, Mot hwars bud jag framgent gått, Till jag fullt mitt syndamått. Ty will mig förtwiflan stjelpa: Herre! wärdes du mig bjelpa.

2. Alla mina fel och synder Jag nu på mitt samwet bär; Jag har varit ganska blinder I

allt det, som heligt är. Jag har följt de onsdag rådgångens ett fortsatt öfverdåd, Dina helga budord brutit Och din Andas nåd förskjutit.

3. Nu vill beröfva döden grymma För din dom framställa mig: Åh! hwart skall jag undanrymma? Åh! hwart skall jag fly för dig? O den ondskan är så stor, Som uti mitt hjerta bor. Förfångt är, att jag mig döjer, När mitt straff mig ständigt följer.

4. Dag från dag är jag bedröfwad, Wet ej mer af någon lust: All min fröjd är mig beröfwad, Allt mitt tal är suck och pust. Angslan, pina, själans qual Föra mig i nödrörelsens dal. Jag kan ej med nöje lefwa, Och vill dock mot döden sträfwa.

5. Dista tycker jag mig höra: Syndatrål! hwart har du gått? Stådsse ljuder i mitt bra: Kom och swara för ditt brott! Allt, hwad för mitt öga är, Wittnesbörd emot mig bär; Det, som Gud har täckt mig låna, Låt jag mig till synden tlena.

6. Hjertat, mot din nåd förslöckadt, Har sig laster lärt med flit. När och hwar det onda lockat, Har jag genast hastat dit. Herrans ord har jag försmått, I hans hus omilligt gått. Mig det sållskap helst behagat, Som all blygd och bygd föriagat.

7. Synd på synd jag vågat bopa, Brott på brott, o Gud! för dig. I min nöd jag wille ropat: Berg och högar, flylen mig! Åh! jag blinde syndatrål, Som har så förfördt min själ! Dödens bot min ångest väcker, Domen, domen mig förstråcker.

8. Är då nådens dörr tillstuten? Är all tröst mig tagen från; Är jag af min Gud förskjuten? Är jag en förlorad son? Åh! jag är hans barn ändå! Jag vill uppstå, jag vill gå Till min Fader bedja, gråta, Till han vill min synd förlåta.

9. Dock, min bön och mina tårar, Och den ånger, som mig tår, Hela ej, hwad hjertat sårar, Bättre ej, hwad brutit är. Nej! förlorad

wore jag, Mig så oren och så swag, Skulle do-
men ewigt falla, Om ej nåd för rätt sitt gälla.

10. Men, fast sargadt och förtrofast, Mitt
Hjerta! fatta tröst: Jesus häfwer mig förtostat,
Jesus har mig återlöst. Han för mig har tagen
svär, Vidit ditt hwad jag förskvart. När hans os-
skuld mig betäder, Domarns blit mig ej försträder.

11. Så mig Herren ej förskuter, Så jag uals-
tak Gud med hopp; Frid sig i mitt samwet gjuter,
Lius utt min själ går opp; Wiljan, som blit bes-
luggjord, Fruktar bår af nådens ord; Hjertat, från
sin smitta renadt, Bli med Gud i tron förenadt.

12. Döden gör mig icke häpen; Andod han
syns fäselig, Ty han är af Christo dräpen Och
kan icke skada mig. Domen fruktar jag ej stort,
Fast jag häfwer illa glort, Ty den trösten jag
ej glömmet, Att min broder Jesus dömmet.

13. Jesu blod min skuld afplånar, Jesus häf-
wer allt försonst; Jesus allt godt för mig manar,
Att jag warder nådigt stont. Jag en säter till-
flökt får uti Jesu diupa sår; Jesus hjälper utur
nöden uti lifwet och i döden. (Luceidor.)

5) Christelig bön om en salig ändalykt,
och stilla hängifwenhet under
Guds wilja.

468. Gud! dig min sak hemställer jag:
Öfr med mig efter ditt behag.
I dag mig falla, eller spår Till andra dar;
Så är du dock min Gud och Far.

2. Min tid och stund är, när du will; Jag kom-
mer, när du säger till. Du räknat mina hufwuds-
bår Och mina år; Och allt i dina händer står.

3. Jag bår mitt fork-förutan knot, Men går dock
målet glad emot: Ty hwad är menskans beta tid?
Blott qwal och strid. I arafwen först är ro och frid.

4. Hwad är, min själ! all jordisk matt, All

jordist rikdom, lust och prast? En spis, som dig ej nåring ger, En bårda mer, Som trycker dig till jorden ner.

5. Med omsorg delar, man sitt lif. Ett måda eller tidsfördrif: Men lifvet flyr med lika fart: Af gråsets art, Det blomstrar fort och visnar snart.

6. Ej hjælper guld, ej ädelt blod, Ej konst, ej grans, ej heller mod; Allsingen såldom jorden här Mot döden bår: Att det, som lefwer, dödtigt är.

7. Jag wet ej, hwilken dag blir sist; Men döden kommer lika wist. Jag om mitt hus och hjerta så Bestyre så, Att den ej plöteligt kommer på.

8. Om jag med Gud och nåstan har Mitt hjertas råkning ren och klar, Ej något qual min frid förstår, Mitt hopp förstår, Hvad jag lefwer eller dör.

9. Jag kan dock ej för Gud bestå, Om han med mig till doms will gå. O Jesu! endast af ditt blod Jag hämtar mod; Af din förtienst min sak blir god.

10. Och af din Andas kraft jag får, Att trofast gå i dina spår. Jag så fullbordas, dag från dag, Till ditt behag; Och, der du är, der blir också jag.

11. Så kalkas jag, med frid och hopp, O Gud! till målet, af mitt lopp. Hwar kraft, som i min själ sig rör, Hwar ord jag för, Skall wittna, att jag dig tillhör.

12. Men när min kraft ej mer förmår Och mitt förstånd ej mer förstår, Och denne röst ej mer till dig kan höra sig, Så tal Jesu blod för mig.

13. Kanste jag lemnar hjertan awar, Som flåga, att från dem jag far: Dock lefwer och regerar Han, Som trösta kan, Och sig de arma tager an.

14. Och när, wid wännens graf, till slut Den sista wännen gråtit ut; Så wet jag att i samma ro Wi skole bo, Som lefde här af samma tro.

469. O Jesu Christ, sann Gud och Man, Som dödsens wälde öfwerwann Och frälste oss från syndens nåd, När du led

Korsens bittra dö! Åt! i min sista stund mig
 skär Och på mitt hjertas sukar märk.

2. När jag blir förd i mörkrets dal, Och stadd
 i dödsens kamp och qval; Åt! när ei tungan
 talar mer, Ei brat hör, ej ögat ser, Och pulsen
 sakta tynar af: Med mig, o Jesu! mistund haf.

3. När mitt förnuft ej mer förstår Och mens
 skjelp ej mer förstår, Så kom, o Herre Jesu!
 blid Och hjälp mig i min sista tid. Förkorta, lins
 dra mina qval, Och lys mig du i mörkrets dal.

4. All fruktan du ifrån mig drif, Och med din
 Andas kos mig blif. Låt själen, löst ur jordens
 band, Uppsväfva glad till himlens land, Och trops
 pen få, i ostörd ro, Sig hvilas löst i gräsbevets bo.

5. En glad uppståndelse mig gif, Och mitt före
 svar i domen blif. På mina synder icke tänk, Men,
 för din dö, mig lifvet skänk, Som du mig lof
 wat i ditt ord; Så blir jag frälst och saliggjord.

6. Du lofwat har, o Jesu Christ! Att den, hvars
 hopp till dig är wist, Han skall i domen trygg
 bestå, Till lifwet genom döden gå Och, kast han
 ilder timlig nöd, Dock frälsas från en ewig dö.

7. Ly skall, o Gud! din starka hand Befria
 mig från dödsens band Och föra mig till him
 lens ro, Der jag med dig får salig bö I belig
 frid ewinnerlig: Dertill förhjelp mig nådelig.

8. Wi bedje dig af hjertans grund: Med oss,
 o Herre! haf mistund. Lär oss, att värda ditt
 behag Och möta så din stora dag Med samwete
 frid och Christlig tro; Så få wi sist en salig ro.

(P. Gothas.)

Sjunges som: N:o 196. Sål den, hvars öfwerträdelse icke

470. Åt, Jesu Christ! mig nåd bete: Jag
 måste hådanfara; Men när och
 huru det skall ske, Till dig må hemskäldt wara.
 Min stund är icke mig bekant: Men du har
 henne tecknat grannt, Och mina dagar räknat.

2. Jag vill med ditt behag förnjid, Mig i din hand befalla; Gif, att din röst jag hör med fröjd, När du mig hän vill kalla. Låt mig och här en försmaf få, Hur tjust det är, till dig att gå, Hög dig att ewigt blifwa.

3. Lär mig, i bättring, bön och tro, Min hälsansförd förbida, Att mina dar i frid och ro Må fram till målet strida. Ja, må mitt hela lefnadslopp, O Gud! i helgelse och hopp Min ödsberedning blifwa.

4. Ut! gif att jag behålla får Förstånd och redigt sinne, Att jag, så länge hjertat står, Må hafwa dig i minne. Förrunna mig, att i mitt bo, Om du så vill, I godan ro, Från denna werlden stillas.

5. Men skulle det behaga dig, På annor ort mig kalla: I waltund, pest eller krig, När, hwar, jag helst må falla: Så se, o Gud! ditt wisa råd, Men låt mig wedersaras nåd, Att jag må saligt somna!

6. Om mig min sjukdom gör så swag, Att röstlen mig försmåtar, Hör än i hwarje andes drag Den enda bön jag måltar; Hör på min plåga ett godt slut, Slått mild den tårda lampan ut, Att jag i frid må fara.

7. Men store Gud! ett stoft ej dig Må något förestrifwa: Ditt wälbehag är nog för mig, Wid det må jag förblifwa. Jag wet, att du den wännen är, Som samma hjerta för mig bär I lifwet och i döden.

8. I lif och död min tillflykt blif; Jag i din hand mig gifwer: När du, o Jesu! är mitt lif, Min winning döden blifwer. När du allena är mitt hopp, Skall jag fullborda wäl mitt lopp, Och lifsens krona winna. (H. Ausius.)

Sjunges som: M:o 280. Af rikedom och werldslig fröjd &c.

471. O Jesu! när jag bådän skall Och andan min uppgifwa, O! då är

pröfwotiden all, hos dig får jag då blifwa.
Min fröya här såddes ödelig, Men skall stå
upp ödelig, I härlighet förklarad.

2. Sag släder af sorg ånglighet, Vår lös af sun-
dabandet, Släder mig för salighet I det gode
landet, Der lifsens bron för mig står. Den jag af
Herrans hand på får Och Jesus mig förklarar.

3. Sag kommen af ett brustand, haf De råda
glädjesträndan. Min fröya han ligger ned i
graf, Men Gud uppstiger guden. Allt förker
kommer, jag till Jesus, Från armod till Guds
rike gå, Från ord till god hwila.

4. Min bydda som här fallen är, Skall Herren
doppa i. Ett paradys Gud mig gör, Ett ewigt
lif för detta. Min ögon öppnar, värda klara. Sag
lif i döden funnit har, Så härad sorg en ånda.

5. Du detta lif är ödel ödd; Mitt ord det lif
ei nämna: Men all det jemmer, brist och nöd,
Allt gätkens brädd wi lämna. Du ndröre ut
till grämen gå, Der lärare wi söna få, Ut
döden blir vår winning.

6. De lösa lif, ödelighet! So dig som rått
belästa, Du må din lust och härlighet Gi synner-
ligen alla. Men döden är nu ingen ödd; En gång
till lifet, från all nåd Lösning af slände.

7. Du ödd! du öppnar, Jesus och god, För tro
och hopp ditt stäte, Då gudsbet och öfvermod
Förjåde mig ditt möte. En ryktig ända laster
tar, Men forset, som den komma bar, I sege-
rens palm förbutes.

8. Kom, säk! du min Tröstmann! Kom för
mig till det lifet, Som i de ewiga stället
Dem trognom värder gifwet. Lär mig fullborda
så mitt löpp, Att själen tages till dig opp, Till
de utvaldas skara. (Gref De la Gardie.)

472. Kom, o Jesu! huru länge Skall
annu jag qwålas här? Uti jag

Där är ditt umgänge; Kom till mig, o Jesu
 Här! Jesu! du mitt ljus och lif! Jesu! städse
 hos mig blif, Och en salig död mig gif.

10. Du, som ingen vill förderfwa! War mig
 när, med hjälp och råd, Att jag må ditt rike
 ärlwa. Genom din förtjenst och nåd. Jesu! styrk
 mitt swaga mod, Jesu! wax mig huld och god,
 Gör mig sälla i ditt blod.

13. Wårdgö af min synd förlåta, Dödsens
 fruktan från mig drif. Låt din död mig ewigt
 båta, Jesu! du mitt enda lif! Jesu! du min
 klippa är; Jesu! du är mitt begär: Låt ditt
 namn mig hjälpa här.

14. O ditt hjerta jag mågen älska. Genom dödsens
 mörka dal; Styrk mig, att med tåligt sinne Wänt
 mina plågers tal; Jesu! lifom är dödsens död! Jesu!
 som är lifvens bröd! Upphöll mig i min nöd.

15. Gif mig snart en sällig ända; Wäl, o Herre!
 ej från mig; Låt min själ till himlen långa, Huru
 jag befäller dig. Jesu! till dig längtar jag, Jesu!
 är det ditt begär, Lag mig bort i denna dag.

16. Jesu! Jesu! låt mig sinna. Starta mitt
 rum i glädjens sal; Hjörp mig, wäl att öfwer
 minna Dödsens ångest, nöd och qual. Jesu!
 Jesu! bönhör mig, Jesu! tag mig upp till dig
 Wäl dig se ewinnertig. (P. Corhard.)

6) En trogen själs glädje att stillas på dan
 Guds; som No 96, Därför är Gud din godhet

473. Nu vill jag bröta opp, nu vill jag
 på dan fara, Och komma till di
 lene; der mig är godt att wara. Jagi kämpa
 länge nog med brisler och besvär: Nu längta
 jag till ro: och Gud mig ro befar.

2. Jag swära slagen war, jag låg i nöd och
 smärta, Jag hade, o min Gud! bespinner
 mitt hjerta: Men du mig helat har, din

har glädt min själ. Nu är jag lugn och nöjd;
 nu, Herre! är mig väl.

3. Jag ser hur nådefullt, hur välförklarad du mig ledsa-
 gar, Jag ser, hvad jag ej såg i lifwets glädjedagar,
 Hur korsets wäg, o Gud! till himmetriket bär,
 Och allting blifwer godt för dem dig hafwa färd.

4. Min högtidsdag går in: allt är så lust och
 stilla. Farväl o werld! lag will på dig ej tiden
 spilla. Mitt hjerta redo är; min själ förbidar
 dig, O min Förlofare! du är väl långt från mig.

5. Hur ofullständigt wid din hand jag, efter korta
 qwalen, Förs genom dödsens hem, till lifsa
 bröllopsfästen! Du känner wägen bäst förbi den
 mörsta ort: Ett steg ännu; och så jag är wid
 himlens port.

Siunges som: N:o 73. Wänligt öfwer Jordan glänser ic.

474. Nissar barnet modersfämnen, Sträfs-
 war dagafar till ro, Brädda
 Keppet in i hamnen, Wandringemannen till sitt
 bo: Åh! hur lust, o dö! ditt stöte, Der jag,
 fösb från qwal och strid, Wälnar till en ewig frid!

2. O! hwem må förbjöd ej wara, Att, med
 Simeon, i feld Till det goda landet fara, Från
 en swår och farlig tid, Från en swag, förderfs-
 wad bydda, Från en ond och fåfång werld, Full
 af rånker, wäld och flård?

3. Men om dig min Gud! behagar, I ditt
 Vårleksfulla råd, Att förlånga mina dagar, Lär
 mig nyttja rätt din nåd; Om jag snart skall
 stillas hådan, Åh! i dag beredd mig gör, Att
 dig jag saligt dö!

4. Mig botfärdig gör och tragen, Jesu! i mitt
 wandringsslopp. När jag är för himten mogen,
 Lag min anda till dig upp: Att hos dig så
 hemma wara Och dig der förklarad se, Gud,
 min Gud, min Frälsare!

Stunges some No: 283. Christen! blanda ei din lösa, re-

475. Matta dögal trötta sinne! Glad dig att du hvilan ser; Af stonen är redan inne Och min sista sol går ner. Dödsens fluggor mig betäcka: Ewige, som skapat mig! Du skall ei för ewigt släcka Detta lif, som flöt från dig.

2. Nej, min Gud! mitt wäsende källa! det, som såk i ströp'ighet, En färdanglig del skall källa, Och stå upp i härlighet. Du skall mig ur stoftet källa, Att, i ewighetens hamn, Glad, der englars röster källa, Prisa, Ewige! ditt namn.

3. Modron ei sitt barn förfriuter, Och en son, som brottelig war, I sin ångers timman, njuter Läggest af en blidlad far. Trones hopp du ei vill döda, Hämnas på mitt öfwerdåd; Nej! der ångrens tårar flöda, Öfwerflödar och din nåd.

4. Ja! jag wet, att mina öden, Genom Gud, min Frälsare, Stola blifwa efter döden Öfvergångligt sallige. Ja, jag wet, att jag skall lända Till ett rum, som heligt är, Och, med gläde ie utan ändan, Wäta dina blifvar der.

5. Önska af en himmelst läga! Sälla själ! njut då ditt hopp! Snart, ur stoftet och din plåga, Hörs du till ditt ursprung opp. Han, som led för dina brister, Han, hwars blod på korset flöt, Han stod och, när hyddan brister, Höra dig till Fadrens flöt.

Stunges som: No: 360. Jag baswer en gång varit re-

476. Jwerlden är jag blott en gäst, Mitt lif som fluggan farit; Det baswer, då det war som bäst, Blott sorg och möda varit. Men målet syns, och innan fort Jag wandrar nbid den wägen bort, Der ingen wänder åter.

2. Ej mer, lit en förlorad son, Jag drifs fring fierran länder: Min själ, som längtar härifrån, Till Fadren glad hemwänder. Han

möter mig så kärleksfull, Wendbar mig för Jesu skull, Och frid det blir i himlen.

3. Min själ skär fri ur dödens dal, Der hos jan man begraves; I himlen, bland de trognas tal; Utgångelse hon hakver. Säll den, som är i Herrans hand! Säll den, som hem till fridens land. Från Ithwets stormar hunnit
Ejunga som: No: 395. O Gud! din himmel prätae 10.

477. Jag längtar af allt hjerta, Att jag
sigligt skiljas från all min nöd
och smärta, Och bli hos Gud min värd; Jag
önskar påbansara från forger, sked och brist,
Och ewigt, ewigt wara hos dig, o Jesu Christ!

2. Du, som dig wetat gifwa I äddert ut för
mig, Att lifwet skulle blifwa, Min arfwedel hos
dig! För dig jag lägger neber Min böda och min
slaf, Och sista bönen beder, Förän jag somnar af.

3. Förkät, hvad jag har brutit, O Jesu! mar
mig kuld, Och, med det blod, du gjutit, Ut-
plåna syndens skull, Styrk, Herre! estelf den
swaga, Och friden lätt och kort, Och trösta dem,
som klaga, Då jag från dem går bort!

4. Kort eller sent från werlden, Vi wandre,
en och hwar: Säll den, som sista ården Med
tro och kärlek far! Säll den, som häppelt ätt
I undergifwet brist, Och männen, Ting stit lä-
ger, Som sala frid och trösta

5. Gud signe eder alla, Som högi tårar stån!
I sen, att Gud mild kalla: Men sända hänifrån;
Men till ert hjerta tränge Huswaleffen så mild;
Ei fierran eller länge, Jag ätt från eder skild.

6. Till himlen, för Guds nådshern, Ite mörkt
gån, och kort. De sijn Herren kärnet Och glömt
dem ej bort. Han dem wäl skiljas låter, Men blott
en liten tid; Han dem förenar åter Uti en ewig frid.

7. Ly twifler ingalunda Uppå Guds milda råd.
Er tro I skolen grunda På Herrans matt och nåd.

Godt samwete behåller, Och obesmittad skål, Och
 wid Guds ord er håller, Så slutas allting wål:
 8. Farwål! nu will jag somna Och fridens
 bem: beho: D! warer snart wälkomna Till
 samma goda ro. Det: siust är hwilans: läger,
 Och natten: farte: förbi! Farwål! — mitt hjerta
 säger: I himlen: råkas: wi.

9. Nu all min båg jag wänder, O Jesu Christ!
 till dig; I dina nitida händer Jag anbefaller:
 mig. Nu får jag bådansfara Från sorger, skårdf:
 och brist, Och ewigt, ewigt wara Hos dig, o
 Jesu Christ! (J. Svedberg.)

478. S Så får jag nu med frid och frid
 Mig bådansfara! Jag är med
 Gattans wägar: nöjd; I Gts: hans: wilja! Döden
 är mig ingen: ödd: Han är en sömn: allena.

1. Jag nitit: af det: bröd, som kan De troa:
 na frälsa, Och af den: salt, Der sällan: fönn: Lif
 och helse. Enafat: hafwer jag och felt, Hur: liuf
 du är, o Jesu!

3. U: wandrar jag med frid: och: frid: Till
 Fadrens: boning; Jag wet, hwad jag mig: tryg:
 gar: wid: Din: försöning. Jesu! mig: ei: lif, ei
 ödd: Kom: från: din: färel: Allia.

4. Jag råds: ei: dödens: mörta: hus: Jag: der:
 lid: öf: i: To: mig: till: bär: lighetens: liuf: Jesus
 böjer. Jesus, Jesus: är: mitt: lif, Och: döden: är:
 min: winning.

Gunges: söm: Psal: 96, Säll: den: hwad: hwad: träd: st: ro:

479. M in jemmer nu en ända bar, Från
 werlden jag mig wänder: Min
 lid, o Jesu! w: dig: mig: Och: jag: i: dina: händer,
 Du hafwer henne gifwit mig, Lag: bette: åter:
 upp: till: dig, Med: hopp: till: dig: hon: lånder.

2. Förlåt min synd och gif mig till Allt hwad
 mot dig jag brutit; Du, Herre! syndarns ödd
 ej will, Du intet barn förskjutit; Cho: af: hjerta:

dugrat sig Och flytt med tro och bön till dig,
 Har tillgift alltid njutit.

3. Till dig jag ställer allt mitt hopp, Du
 kan min själ bewara. Min bön du, Jesu! ta-
 ger opp, Och skall mig wäl förswara Mot fött
 och werld och allt som mig Wäl Filia, Helige!
 från dig; Ty råds jag ingen fara,

4. På korset du min skuld betalt, Att mig med
 Gud försona; Till medarfvinge du mig walt Af
 härlighetens trona, Och mig du äfwen inneföt Uti
 den sista bön du göt: "O Fader! dem försona."

5. Derpå förlitar jag nu mig Och längtar hos
 dig vara: O min förlofare! till dig Jag bnskar
 bådansfara, Och, ewigt fri och ewigt glad, Dig lofs-
 wa i din helga stad, Bland dina englars stara.

6. Det är ja, amen, sant och wist, Och kan
 mig icke fela, Att jag hos dig, o Jesu Christ!
 Skall, frälsst och salig, dela De fröjder utantal
 och slut, Som alla serger plåna ut Och alla
 brister hela. (J. Arrhenius.)

480. **J** Christ! sår jag somnar in, De rena
 mig från synder min: Ja, Christi död
 och dyra blod, Det är mitt lif min prydnad god.

2. Derméd jag will för Gud bestå, När jag för
 domen skall framgå. Med fröjd och frid far jag
 nu hän: Guds barn här dö; dock lefwer än.

3. Nu wäl, o död! du förer mig Till Gud, att
 lefwa ewiglig: Af Christo är jag renad wäl; Anams
 ma nu, o Gud! min själ! (D. Eberus.)

481. **S**war är den Wån, som öfwer allt
 jag söker? När dagen ger, min
 längtan blott sig öker; När dagen flyr, jag än
 ej honom finner. Fast hjertat brinner.

2. Jag ser hans spår, hwarbäst en kraft sig
 rdjer, En blommas doftar och ett ar. Äg böjer;
 Uti den suet jag drar, den lust jag andas, Hans
 kysket blandas.

3. Jag hör hans röst, der sommarwinden susar,
Der lunden sjunger och der floden brusar; Jag hör
den ljufwast i mitt hjerta tala Och mig hugswala.

4. Lifwål ett töcken mig från honom slänger; Min
bön, men ej min blick, till honom tränger. Åh!
fåge jag hans anlet, och mig stöte Intill hans stöte.

5. Åh! när så mycket skönt, i hwarje åder
Af skapelsen och lifwet, sig förråder, Hur skon
då måste sjelfwa källan wara, Den ewigt klara!

6. O ljusets, fridens, salighetens källa! Må
skall för mig din rena väg uppwalla? Hwem
förer mig till dina friska stöden? Den stilla döden.

7. War tröst, min ande! hoppas, bed, förs
kaka! Dig wårnen winkar: du skall se och smas
ka Hur ljuf han är: och sjunka i hans armar,
Som sig förbarmar!

8. Snart till den strand, der bliffor sig ej
håfwa, Lif arkens trötta dufwa, Skall du swafs
wa; Till Herdens famn, lif rädda lammet, ila
Och der få hwila!

Slunges som: No 70. Heta, Jesu! röst och hjerta, ic

482. Min ägon snart sig lycka, Och ei
öppnas här lgen: Snart jag hans
den af min wån Här skall sista gången trycka, Och
sen få en sömn så söt I den stilla jordens stöte!

2. Hennes famn oss snart förenar. O stö
hwila, lufflig ro Sakta under jorden gro, Lif
som guld och ädla stenar. Bruket utaf gråt och
qual Lägges af i dödens dal.

3. Heta äro smärtans tider, Hårda äro stris
dens prof, Åh! men snart ei görs behof Mera
smårta, flera strider. Rämpa, själ! en kamp
så god! Segren winns i Jesu blod.

4. Hwer molnen skall du lla, Frälsad, fri
och fröjdesull, Medan i den tyssa mul Erötta
troppen njuter hwila, Han, som allt i hägnad
tor, Har och den i sitt förwar.

5. Åh, hur fällt, att hafwa lefwat! Åh, hur
 skönt att kunna dö! Liden, lik en stormig sjö,
 Välkom den, som seglen refwat, Brasar fjerran
 mer och mer, Då jag himfastranden fer.

6. Lofmer Gud! jag hamnan hunnit. Ser på
 mig! en liten tid har jag möda haft och strid;
 Och stor bognad har jag sunnit. Gråt ej, es-
 terblefne män! Gud sbrenar oss igen.

483. En fridens engel ropar: kom! Och
 hjertat skall ej wackla, När dö-
 den sakta wänder om Den bleka lifwets sadla.
 Så nöjd jag far den tylla sården: Jag är så
 trött, så mått på werlden.

2. Jag fann ej det jag sötte här, Med all min
 swett och möda; Jag fann, att denna mark ej
 bär Den goda hoppets gröda: Fast rikt af tårar
 wottnad worden, Hon dock ej gått i ar på jorden.

3. Nu skall den störd sin mognad nå, Som här
 blott böriat blomma; Nu får jag hem till Herran
 gå Och samlas till de fromma, Som före mig
 fullbordat loyret Och wunnit kronan efter hoppet.

4. Hur mången from, hur mången sym Skall
 kuta mig i fanmen Och säga: "Liden stormar
 glöm, Ly du har hunnit hamnen!" Hur måns-
 gen af begrättna wänner! Hur mången, som
 först der jag känner!

5. Hwad bönningar i Fadrens hus? Hwad siers
 nor i det högga! Och öfwer alla stödar lius. Ue
 Herrans öppna öga; Och från en klarhet till
 den andra Jag med Guds helige skall wandra.

6. Och fröjd i tiden utan slut, I romder utan
 gränser, Från Skavarns dierta strömmar ut, Så
 widt som ljuset glänser; Och fröjdefull skall min
 frälsta anda Sin lofsång med de fällas blanda.

7. Så nöjd jag då från jorden far, Och in-
 tet der begråter, Ly hwad för mig bon kärast
 har, Jag snart skall finna åter. Farväl, o

werld! det är Guds vilja, Att mig utur ditt fängsel släsa.

8. Förlossning war den fångnes hopp, Och glad han går ur banden. Den brand, som löser stoftet opp, Befriar, renar anden: Det är odödlighetens flamma. O Jesu Christ! min själ anamma!

7) En trogen själs försmak af en salig ewighet.

Slunges som: N:o 55. War hellsad, sköna morgonstund icke.

484. Guds skön går morgonstjernen fram Och bådor, klar och lysosam, Den stora dagens möte, Då själen, öfver jorden höjd, Får svinga sig, med helia fröjd, I himlasadrens stöte. Tiden, Skuden, Snart skall slutas, Friden niur tas, Hoppet vinna, Tro och kärlek målet hinna.

2. Jag skyndar till den staden fort, Det nya Salem, på hwars port Min bön så länge klappat. Jag vet, att du, som nådelig, Af dem, som woro gifne dig, Ej någon har bortklappat, Blödde, Dödde, Kärleksfulle! Att jag skulle lifwen frälsas Och bland de utvalda betfas.

3! Och lindrigt lösas jordens band: Jag vet att wid din trogna hand Jag i den glädje hamnar, Der wäntnen återfår sin wän, Och David, from och glad, igen Sin Jonathan omsamnar. Modren, Brodern, Der ej gråta; Makar fåta, Dinnit hjertan, Der ej hinnas mer af smärtan.

4. Et mer, med blicken stum och swag. Jag teta skall Guds antesdrag I werldens dunkla speget, Men Herrans klarhet obblid se, Bland dem sonr äro tecknade Med Herran Guds inses gel. Salig, Salig, Skall jag rbna Allt det stöna, Sanna, böga, Som här doldes för mitt öga.

5. Min sällhetsdag! jag wäntar dig, Jag resdo är, jag kläder mig I hwita högtidsdragten, Rom, Jesu! "Ja, jag kommer snart!" Du swa

rar mig, jag hörer klart Din röst i morgons
vägten. Åra, Åra Ware Herran! Wiker sjer-
ran, Sorger alla! Gudi wille jag mig befalla.

Sjunges som: N:o 136. Helge Ande! Hjertats nöje, ic.

485. Herre! när skall jag dig ståda: O!
när wille du kalla mig? Frålst ur
tidens qual och wåda, Långtar jag att nalkas
dig; Nalkas dig i himlens höjd, I den saligs-
het och fröjd, Som, af nåd mig lofwad wor-
den, Är mitt enda hopp på jorden.

2. Att de trogna sälla gbra, Har den Högste
der beredt Glädje, hörd af intet bra, Ljus, af
intet öga sedt. Skulden i snöhwit skrud får
sin krona der af Gud; Hopp och kärlek, tron
och bönen framgå der till segerlönen.

3. Herren, bland sin englastara, Sjelf på thro-
nen sitter der. Att hans härlighet förklara, De-
ras röst förenad är. Trefaldt helig, store Gud!
Sjunga de med glada ljud; Bland de harpor,
som de röra, Skall man och min lofsång höra.

4. Och mitt öga skall, förklaradt, O min Jes-
su! ståda dig. Herrans råd skall, uppenbaradt,
Lilla beundran löfta mig. Ewig, som min sa-
lighet, Bliwå skall min tacksamhet; Ingen syn-
dig lusta södra Helga känglor, som mig röra.

5. Frestelsen skall mer ei finna Wägen till mitt
rena bröst: Ångrens tår skall aldrig rinna: In-
tet qual skall fordra tröst: Split och afund, wåd
och lit, Hunger, törst, behof och brist, Från Guds
boning utewakta, Skola från mitt wäsen flykta.

6. Sol och måne ej regera Tidens lopp i dens
na rymd. Himlarunden der ej mera Är af nat-
tens skuggor skymd: Herren bliwå skall mitt ljus,
Och min boning Fadrens hus; Sanningens och
nådens källa Skall min åtra tillfredsställa.

7. Widden af Guds wert och åra, I wändlighe-
tens fann, Skall i ewig tillwärt låra Mig att bys

la rådt hans namn. Mera fast i Guds förbund
Skall jag slutas hvarje stund: Hvarje tanke hos
nom holla, Och han sjelf mitt hjerta fylla.

8. Låga jord! wif från mitt bga Med din dår-
skap, med din skärd. Blott en blick upp till det
höga, Mer än all din prast är wärd. Dig, o Jesu!
tillhör jag. Herre! är det ditt behag, Wärdes snart
min pröfning ända, Att jag må till himlen-lända.

486. I himmelen, i himmelen, Der Her-
ren Gud sjelf bor, Hur härlig blif-
wer sällheten! Hur outsäglig stor! Der, anfigte
mot anfigte, Jag ewigt, ewigt Gud får se, Se
Herran Zebaoth.

2. I himmelen, i himmelen Hwad klarhet,
högt och ren! Ei sjelfwa solen liknar den Uti sitt
middagstken. Den sol, som aldrig nedergår Och
ewigt oförmodrad står, Är Herren Zebaoth.

3. I himmelen, i himmelen Hwad såll utan
tall! Af englarne och helgonen Hwad glans i å-
rans sal! Min själ skall blifwa dessa lik, Af
ewighetens skatter rik, Hos Herren Zebaoth.

4. I himmelen, i himmelen Man inga tårar
ser, Ei döden, ej förgångelsen Der skola härja
mer. Der skänkes fröjd och härlighet Och frid
och oförgånglighet Af Herran Zebaoth!

5. I himmelen, i himmelen En sällhet du be-
redt, Som intet bra hörde än, Och intet bga
sett, Ei njuten af ett dödligt bröst, Ei sungen
af en dödligs röst, O Herre Zebaoth.

6. I himmelen, i himmelen, Sjelf alla wäs-
sens Far, Med Sonen och Hugswalaren, En
ewig boning har: Ett trefallt heligt sungenes der,
Då himlaskaran offer bår För Herran Zebaoth.

7. O Fader, Son och Ande! dig Ske ewigt lof
och pris. Åh! öppna och en gång för mig Din
himmels paradis. Ja när jag fast i trone står,
Jag af din hand min krona får, O Herre Zebaoth,

487. **J** hoppet sig min frälsta själ Förnöjer; **J** tron jag till ett ewigt wäl Mig bider; **J** jag betänker, Att dödsens-länker Har Christus brutit och mig lifwet slänker.

2. Med honom salighetens flig Jag sunnit, Och himlas-arswet han åt mig har wunnit. När jag insomnar, Han mig omfamnar, Och på hans armar jag i himlen hamnar.

3. Som fågelen wid liusan dag Sig gläder, Så glad i liusets rike jag Inträdar. Wid eng-lasängen Och harpoflangens Jag städar ewigbetens dag uppgången.

4. Och högre, klarare än gull, In-solen, Min själ skall sina årofull För stolen. Den gode Guden Gllår mig fruden, Som stoff han lossat åt den fåra bruden.

5. En ewig, oförgånglig fröjd Det blifwer, Som fridens Gud i himlens höjd Mig gifwer: Der Jesu wänner, Med palm i händer, Lofsunga Lambet, som de fina känner.

6. Att, att jag dit ur sorg och strid Wäl komma, Der Gud förfamlar i sin frid De fromma! Min Jesus wände snart mitt elände **J** fröjd och salighet förutan ände!

7. Beredd håll mig, o Jesu Christ! Att wänta Din liuswa ankomst, när du till Wäl hämta, Urtårebaten, Från jordeqwalen, Din brud till dig i lifsa fröjdesaten! (Elsa Andersdotter.)

Sjunnas som: N:o 395. O Gud! pin himmet gråter. ic.

488. **S** snart ligger bosan krosad **J** grafmens mörka kluff, Och anden är förkrosad Och öfwer jorden luff. Jag re'n, af englar buren, Hör himlaharpors ljud; Hans salter, stillemyret, Och jag får städa Gud.

2. Med alla Herrans fromma Jag till den staden går, Der lifkens tråd i blomma Wid liusens källa står; Der tusen sinom tusen Årenjuta

hvad vi tro; Og i de fælle husen Skal jag
för ewigt bo.

3. Og Herdens röst jag känner, Som ropar
mig mid namn, Og mina fordnia männer De
räcka mig sin famn; Og här jag dem får blida,
Som lemnats efter mig, En liten tid att lida
Ännu på korsfets stig.

4. Så liden, tåligt liden, Og maren mid
gode mod, Og Herrans dag förbliden Og tron
att Gud är god. Att för så liten midda, Hvad
härlig lön han ger! Här skal ej hjertat blöda,
Ej dgat gråta mer.

5. Ej sorgerna och nöden Ej hitta denna stråt,
Og icke mer skal döden De goda skilja åt. Ej
synden skal besmitta, Ej oron skal bebo Det
rite de besitta I helighet och ro.

6. O klarhet, som fördrifwer All tidens dunk
kelhet! O härlighet, som blifwer, Min lott i
ewighet: Der alla tungor hbjä Allfadrens lof
och pris, Og alla hjertan röja, Att Gud är
god och wis.

8) Begravnings-Psalmer.

I Allmänhet.

489. Kom, jordens barn, ehö du är! Din
bortgång att bestinna: Den tropp,
som ligger liflös här, Vrå dig berom påminna.
I grafwen, dit han gått förre, Kan hända ins
om årets slut Man också dig påminna.

2. Betänk dig då, betänk i tid Den döda Asa
dagen, Og med ditt samwete följ frid, Hjertan,
af döden slagen Du blandas skal med jordens
grus, Og är från dagens blida lius I mörka
rets boning dragen.

3. Vrå ej att wara frist och ung: Ej döden
räknar åren. Hur mången, fast af ålder tung,
Har sett sin son på baren! Ja, undansly ej

någon kan: Hvem Herren will, den fallar han
Desså i ungdoms-våren.

4. Lär då att nyttja tiden rätt: Det själent
frålsning gälder: Du vet ej stund, ej rum, ej
sätt, Som döden för dig ställer: Beståll då till
ditt om ditt hus; Hvem vet? med denna dö-
gens ljus, Kan hända, han dig faller.

5. Åt! sök i bättring och i tro, Från denna
dag, att finna I Jesu nåd din högsta ro, Och
will du lifvet vinna, Låt hvarje steg, hvar
timma dig, Uppå din korta vandringssig, Din
dödlighet påminna.

6. O Gud! låt sådå min hädanfärd För mig
na tankar sväfva: På det, att jag mot synd
och werld Nå kraftigt kunna sträfva; Ja, låt
mig då förrån jag dö, Så skall när han jag
skiljas dö, Jag ej för döden häfva!

Slunges som: N:o 256. O herre! för allt godt du mig

490. **S**å vandre vi all världens väg,
Den ena med den andra; Kom, hä
du är! och öfverväg Hvarthån du snart skall wand-
dra. Du bygger hus, du önskar ro: Se här det
hus der du skall bo, Den bädd der du skall hvilat

2. I detta wansklighetens land Du fåfång
lydån söler; Du knyter dina wänslapsband, Och
dina statter öker; Men Herren, Herren har be-
fallt, Att du skall dö, och lemna allt, Som
fröjdad dig på jorden.

3. Se grafwen öpnas, och din wån Uti det
djup försvinner. Han kommer ej till dig igen
Men snart du honom hinner. Snart hvila må
ra falla ben, Och sommarns slägt och solens
sten Skall dem ej mera lifwa.

4. Men han, som öf till lifvet wäckt, Skall
undantwälda stenen, Och lifwa, med sin Andas
slägt, En gång de falla benen, Wid Kenet
hans

ans hårligbet, Skall ära och öddlighet Hans
ogna barn bekröna.

5. O! må vi här, till Guds behag, Så res
eligen wandra, Att, i vår Faders hus, en dag
Vi ätet se hwarandra. Den frommas vrdning
är ei lång: Hans döb är blott en öfvergång
till rätta lifwets njutning.

Hjånas som Rom. 47, Rom. 8 Jesu! huru länge ic.

491. Kommer till en Fader åter, Kom
mer, mensfors barn! till mig:
Latar Herrert Gud, och låter Trösta barnen brin
a sig. Efter mödor, qual och strid, Wäntar
öf en salig frid Hos vår Gud i ewig tid.

2. Dän, som Herrans råd ei kländrat, Men i still-
bet stört sig kall, Fruktat Gud och redligt wandrat,
Han till friden fömna ståt. Efter mödor, qual ic.

3. Han har kämpat, han har wunnit, Och behållit
tro och hopp. Nu har han sin krona funnit, Ef-
ter wäl fullbordadt lopp. Efter mödor, qual ic.

4. Sälla äro de, som sofwa, De, som slutat
wandringen! Salig frid är dödens gåfwa är en
Guds och Jesu wän: Efter mödor, qual och strid,
Wäntar öf en salig frid Hos vår Gud i ewig tid.

492. Nu wistne de klagande ljuden Och stille
sig tårarnas flöden! Till lif och öf-
öddlighet buden. Är menskan af Gud genom döden.

2. Hwad säga de fredliga wärdar? Hwad är
det, som runorna lofwa? "De sälla, som bo i
Guds gårdar, De äro ei döda: de sofwa."

3. Begärens och stormarnas ilar, Och jordiska
örger och fröiden, De störa ej slostet som hwis-
ar, Ei anden som lefwer i höiden.

4. En dag skall och kärslan och modet De
domnade benen uppliswa, Och wärman och spe-
ande blodet De stannade pulsarna drifwa;

5. Och wifnade lemmar, dem griften I mör-

ter och tylnad förblandar, Högt öfver förång-
gelsens skiften, Förklaras kring saliga andar.

6. Det hösliga kornet, som jordas, Ej min-
triga månar föröda: Vid vår-solens blick det
fullbordas Till sommarens gyllene gröda.

7. Så, värmd af det ewiga ljuset Och vär-
dad för sällare tider, Står kroppen försködat
ur gruset, Och mera ej dö eller lider.

8. Men salig wi döden må prisa: Dess qval,
som till jorden oss böja, Öf wägen till hemlan-
det wisa Och hjertat till himmelen höja.

9. Nu, jord! slut den ädlaste sonen, Slut
meniskan till moderligt sköte. Dess lemmar,
dyrbara lånen, Förwara, till gifwarens möte.

10. En anda, som bad och som trodde, De
ägde sin älskade boning; En brinnande wishe-
der bodde, Som närdes af Christi försoning.

11. Omhåga med nattliga friden Den trötte
o graf! i din gömma. När natten en gång
förtiden, Skall Herren sin afbild ej glömma.

12. När jordens grundwalar bäfwa Och him-
la-basunen har dödat, Skall Herren sitt lån
terkräfwä, Förädladt och nytt och försködat.

(Prudentius.)

Wid ett Barns begrafning.

Sjunges som: No 487. I hoppet sig min frälsta själa

493. Så du, som menlös fann din graf
för ären, Lik späda blomman, som
föll af Om våren! Du i det stilla Gick ner,
lilla! För'n ondskan hunnit ditt förstånd förwilla

2. För'n fallsta läror fått din själ Bedraga
Du mände Herren Gud så wäl Behaga.
dig förwara För'n allredns fara, Han upp
dig ibland sin englastara.

3. Der will du glädja dem, dig nu Begrä
Snart bortom qwalen möter du De sata,

iffens källa, Den klara, sälla, Ur hwilken nåd
och sanning ewigt wälla!

4. Ty lugnens här, I samma bröst, Som blö-
den! Och tänker nu med sälla tröst På döden:
han ej förstör, Han ensam förer Till himlen
det, som jorden ej tillhör.

5. O Jesu! gif oss barnelig tro Och lyd-
nad. För oss må blifwa själens ro Och tryd-
nad. Som barn allena, Med hjertan rena, Du will oss i
din Faders hus förena!

Wid en ung människas begrafning.

Sjunges som: N:o 14. Fader! under detta namn ic.

494. Stanna, ungdom! och hör till:
Säg, o säg, hwarthän du är-
nar? Du skall gå, dit du ej will; Du mot dö-
den såfångt spiernar; Ty sin hand han lägger
tung, Nu på gammal, nu på ung.

2. Alderdom dock ofta går Ensam, slappan-
de wid slafwen, När, från wänner, sol och
wär, Ungdom ryckes ner i grafwen. Yra ung-
dom! stanna här, Och af döden wicket lär.

3. Af den dolda matken tård, Blomman wiss-
nar lätt på kunden, Och, fast ej till mognad nård,
Skakas frukten ner af minden. Ungdom! på dig
sjelf ei bygg; Tro på Gud, så är du trygg.

4. Frukta Gud och håll hans bud; Dig och
allom det tillhör, Ordets ljus och bödens ljud,
Genom lif och död, oss förer, Till en mildrik
himmelst Far; Ungdom! bed, och redo war.

Wid en wärdig Själsherdes
begrafning.

495. Så hwila i wälsignelse, Du gode,
trogne tjänare! Gack i din Her-
räs glädje in, Och lönen för din mörda sinn.

2. Kring nejden spörjes gråt och sorg, Stor

hagan går från Zions borg; Ty du är borta, du som var Förr och en herde, wån och far.

3. Du förde fram Guds rena ord Och födde troget Christi hjord; Med lära och med lefwerne Du himlens wäg och wisade.

4. Wi wilie efterfölja dig Till Iusens land på dygdens stig, Och lära våra barn den tro, Gpm dig och oss har gifwit ro.

5. Så far i frid, Du fridens man! Farwål, du trogne Jonathan! Gack i din Herras glädje in, Och lönen för din mōda finn.

6. Om aftenen är pust och gråt, Då wänner måste Filias åt; Men Gud en bättre morgon ger, Då ingen gråt skall wara mer.

9) Om de dödas uppståndelse och den yttersta domen.

Sjunges som: N o 3. Höga Majestät! wi alle ic.

496. **W**aker upp! en stamma ljuder, Som mäktig och högtidlig ljuder Till alla grafwars djup en gång. Waker upp, står upp, I döda! Som glömmen tidens weders mōda I dödsens dwala, tung och lång. Guds röst till eder sker, Ty natten är ej mer; Dagen kommer: Den sista dag, Den största, Han kommer mee, efter Guds behag.

2. Jord och haf och himlar bäfwa; Och Herrans englar nederwäfwa: Han kommer, menniskones Son. Djupen öppnas, bergen falla, Och Adams barn församlas alla Med hopp och fruktan kring hans thron. Här blifwer fröjd och gråt: Han skall dem skilja åt, Som en Herde. De trogna då Sin fronta få; Men bort de onda måste gå.

3. Jesu! mig din ankomst gläder, Der jag i dina fotspår träder På törnestig af sorges bödd. Törnet byter du i palmer, Och sorgerrop i glädje-psalmer: Ty skäddar jag din graf med fröjd.

När, efter yddan trött, En stund jag söfvit
 sett I dess flugga, Du väcker mig Så nådelig
 Till ewig frid och fröid hos dig.

497. O mensta! till en Fader kom, Som
 än i nåd dig kastar; O syndare!
 till Gud wänd om, Förr'n dömbasunen skallar.
 Hon kommer, ljungeldslit, den stund, Då him-
 lens kraft sig gifwer Och jorden darrar på sin
 grund: För sen din bot då blifwer.

2. Du gömma kan din flyggelse För blickarne
 af solen, Men icke för hans ansigte, Som sitter
 uppå stolen. Med glömda brott, i jordens samn,
 Du må af muss betäckas: När Herren ropar
 dig wid namn, Skall du i grafwen wäckas.

3. Och dina gerningar med dig Till Herrans
 domstol följa. De siät, du tog på lastens stig,
 Ej mökret mer skall hölja. Din wäg i afgründ
 stupar ner, Der ingen bot kan göras, Der in-
 gen nåd skall bjudas mer Och inga böner höras.

4. Åh! stora dag, då Herren Gud Skall Ida
 och straff tillmåta Ät dem, som wandra i hans
 bud, Och dem, hans bud förgåta. En salig ro
 då Herren ger För ewigt Ät de sina; Men risten
 till de onda sker: Går bort i ewig pina.

5. O Herre Gud, af kärlek rit! Wäck oss ur
 syndens dwala, Från oss i frestelsen ej wil, I
 nöden oss hugswala. Beredda håll oss hwarje
 stund, O Jesu! till ditt möte, Och, när du
 kommer, haf misskund, Upptag oss i ditt stöte.

498. En dag skall uppgå för vår syn,
 Må wi det ej för glömma, Då Her-
 ren komma skall i syn, All jordens krets att döms
 ma. Betänk dig, arme syndaträl! Hwar will du
 din försträckt själ För Herrans blickar gömma?

2. När dömbasuners strånga ljud, Widt öf-
 wer jorden höras, Då skola jordens barn till
 Gud Från haf och länder föras; Ja, leswande

och döde då För Herrans åsyn skola stå, Då räkenskap skall göras.

3. Den boken då uppläsa skall, I hwilken står beskrifwet, Hvad godt och ondt se'n Adams fall, I werlden är beskrifwet, Och sedan döms mes en och hwar, Allt efter som han handlat har I det förflutna lifwet.

4. We dem, som här från Herrans ord Och Christi lydnad wika; Som leswa blott för denna jord, Blott för dess lustar sika! Sin lön de redan hafwa fått; Nu blir för ewigt deras lott Med onda andars lika.

5. O Jesu! hjälp, när detta sker, För din förtienst och pina, Så att du mig med nåd anser Och undfar bland de dina. Ja, derpå jag ej twifla skall, Ty du har: satan bragt på fall Och aftwått synder mina.

6. Du stelf min medlare då war, När du din dom anställer, Allt hvad mot Gud jag brutit har, Mig ej för ewigt fäller. Å! låt mig i en salig stund Det ordet höra af din mun, Som till min frälsning gäffer!

7. O Jesu Christe! kom dock snart, Om behag dig så behagar. Jag gläder mig åt tidens farer Och midsomr. flydda dagar: Ty, med hwar dag som går, jag wet Allt du mig till din härlighet Allt närmare ledsagar. (L. Jonæ.)

Siunaes som: N:o 15. Allt det goda, som mig icke

499. En gång dö och sedan dommen, Åt oss allom förelagdt. När vår kropp till jord är kommen, Blir dock själen än wid makt. Hon för dommen måste då Ställas, att det utslag få, Som en helig Gud skall fålla, Och som skall för ewigt gälla.

2. Herre! för din helga wrede Påswar himmel Påswar jord. Jag mig då i tid berede, Öfwer allt på Jesu ord. Här är lif och här är dö,

Himmelst glädje, ewig nåd: Välj, min själ! och välj det bästa, Der du trygg ditt hopp kan fästa.

3. Ei har Gud of här i werlden Skapat till färfånglighet; Ei att blindwis följa flården, / Söf-
was in i yppighet: Nej, att lyda Herrans lag,
Gudi tjena natt och dag, Kärleksfullt och frids-
samt lefwa, Och till himlen alltid stråfwa.

4. Helig wandel, salig anda, Det har Gud
kullfammanfatt. Den sig här ej will omwända,
Stannar der i ewig natt. Ja, förlorad är för-
wist U den nåd, som Jesus Christ Månde of
så dyrt förwårfswa, När wi sielswe of förderfwa.

5. Styr, o Jesu! till det bästa Swad som mig
åligga kan. Lär mig alltid wid dig fästa En
förtrostan ren och sann. Skilj allt ondt, o Gud!
från mig: Allt det goda är i dig. Wårdes du
mitt lif förblifwa; Dig will jag mig undergifwa.

6. När min sista stund mänd' wara, Uppehåll
mig med din hand. Låt min ande salig fara Hå-
dan till ditt fröjdeland, Sypna du mig lifsens dör
Och till Fadrens hus mig för, Milde Herre Jesu
Christe! Jag din kärlek aldrig misse.

7. Anse, Gud! att jag är renad Genom Jesu
Christi blod; Anse, att jag är förenad Med din
Søn, min Frälsar' god. Herre! se mig nådigt
an, Att för dig jag framgå kan, Lof och tack
dig, glädligt båta Och ditt namn der ewigt åra.

(E. Gripenhjelm.)

Slut = Psalm.

Sjunges som: N:o 136. Hellige Ande! hjertats ic.

500. Du, som fromma hjertan wårdar
Och de trognas bön upptar! Gud!
en dag i dina gårdar Bättre är än tusen dar.
När of lefnans oro tår, O hur skönt ditt tem-
pel är! O hur lust, att der bortsjunga Jordens
förg, och dagens tunga!

2. Här det ofta går den fromma, Som han mörksens gerning gjort; Här förtwinar dygdens blomma, Lastens ogräs skuter fort. Fröjd och lycka ila bort; Vännen stillas innan kort; Rachel sina barn begråter, Och sig ei hugswala låter.

3. Men när tempeljängen stiger Andaktsskull mot himlens höjd, Dro stillas, klagan tiger, Hjertat slår af hellig fröjd. Själens då, från jordens grus Trångtande till Fadrens hus, Himlens tung somål re'n talar Och af hoppet sig hugswalar.

4. O min själ! du skall dig swinga Till det Salems berg en gång, Der Cherubens harpor klinga Bland de sållas segerång. Låt ditt lof, ditt böneliid Gå i förwäg hem till Gud, Medan än du, följid af sorgen, Irrar utom Fadersborgen.

5. Dagar komma, dagar flykta; Håll dig wid Guds ord och säg: Det är mina fötters lökta Och ett ljus på all min wäg. Haf din lust i detta ord, Som, af ålder på vår jord Menskers trösk och frid beredde Och till himmelen dem ledde.

6. Christne! medan wi här wandra, Låtom oss på fädrens wis, Fromme bedja med hwarandra; Glade sjunga Herrans pris. Barnens, liksom fädrens, liud, Stige opp till samma Gud, Att hans godhet nederkalla Söner oss och öfwer alla.

7. Herre! signe du och råde Och beware nu oss wäl. Herre! ditt ansigt i nåde Lyse alltid för vår själ. Herre Gud! dig till oss wänd, Och din frid oss allom sänd. O Gud Fader, Son och Ande! Dig ske pris i allo lande.

(J. Svedberg.)

Register öfwer Psalmboken.

Psalmerna uppsökas efter deras Numer.

A.

	97:0		97:0
Aff, att i synd wi flumre bort	450	Aff himlens här den Högstes makt	140
Aff, blif hos oss, o Jesu Christ	120	Aff himmels höjd oss kommet är	63
Aff, döden hafwer här dantvökt	34	Aff rikedom och werlds låg fröjd	280
Aff, Herre, dig förs bärma	374	Allena Gud i himmelst	24
Aff hjertans we, att jag skall se	98	Allt det goda sem mig fågnar	15
Aff huru plågas jag och måste	364	Allt fullkomnad är, o Jesu	126
Aff, hvad är dock lif- wet här	45	Allt hvad wi på jor- den åge	455
Aff, hvar skall jag till- flykt finna	177	Allt mencksligket af ett blod	274
Aff, Jesu Christ, mig nåd bete	470	Allt är redo, fallna slågte	164
Aff, jordens barn, vår tid är kort	414	Anamma from de dy- ra nådemedlen	273
Aff, min själ, haf tröstligt mod	231	Anda full af nåde	137
Aff, ren i unga åren	340	Allt bedja Gud, han sielf oss böd	258
Aff, wi äre alla Adams barn	47	Allt dig, o Gud, mitt offer bära	428
Aff dig förordnad, hos re Gud	310	B.	
Aff dig o Gud, jag fallad är	37	Befall i Herrans häns- der	224
Aff djupsens nöd, o Gud, till dig	182	Beflaga af allt sinne	180
Aff belia längtan hjer- tat får	158	Beflaga och begråta	466
Aff hjertat hafwer jag dig får	221	Bepröfwa mig, min Gud	178
		Bereden väg för Her- ran	98

	N:o.		N:o.
Betraktom wäl de tio bud	142	Dig, ljusens Fader, ware pris.	141
Bort mitt hjerta med de tankar	192	Dig, o Gud en ewig dag	15
Bönbör mig Gud, bönbör	175	Dig prise wi, o Her- re, du som åter	446
C.		Dig skall min själ ätt offer bära	21
Christen, klandra ej din lycka	283	Dig ware lof och pris, o Christ	261
Christen, war för Her- rans skull	368	Dig, wära faders: ge- da land	301
Christe, som ditt ur- sprung leder	74	Din godhet: rätt att lofwa	411
D.		Din klara sol går ås- ter opp	420
Den blida war är inne	392	Din sol går bort, men du blir när	436
Den blomstertid nu kommer	394	Din språk, Jesu, steds- kes ut	118
Den korta stund jag wandrar här	119	Din synd, o werld, besinna	91
Den ljusa dag fram- gången är	438	Dit du går, dit går ock jag	126
Den mun är tytt som bad	101	Ditt hufwud, Jesu, höjes	91
Denne är den store dagen	112	Ditt ildande har nått sitt slut	100
Den signade dag, som wi nu häre se	424	Ditt namn, o Gud, jag lofwa will	289
Den wedervärdighet, som mig	238	Du all hellsas fälla:	366
Det gamla är fram- gångit är	411	Du bar ditt kors, o Jesu mild	88
Dig allena ware ära	8	Du går, Guds lamb, du rena	86
Dig, helge Ande, beds- je wi	135	Du, Herre, affildt har min loff	331
Dig, Herre Gud, är ingen lik	32	Du, Herre, godt ej fann	331
Dig jag ödmjukt will betrakta	71	Du, Herre Gud allena	249
Dig, Jesu, ware ewigt pris	161	Du, Herre, i din hägs- nåd tar	31
		Du, Herre, set och känner mig	11

	N:o		N:o
Du hvars Gudahjerta blödde.	351	En fridens engel rosar kom	483
Du lifsens bröd, o Jesu Christ.	155	En Gud med faders-hjertelag	390
Du människors Fäder, himlars Gud	396	En gång dö och sedan dommen	499
Du segren og förkunnar	105	En jemmetlig och usel ting	39
Du snöda werld farväl	458	En jungfru födde ett barn i dag	60
Du, som af Gudoms skötet går	130	En stjerna gick på himlen fram	67
Du, som din församling wårdar	318	En syndig man, som låg i syndens	167
Du, som fromma hjertan wårdar	500	Esaias såg den All-drabeligste	9
Du, som fått en Ehelskens namn	218		
Du, som förbårdad gäckas	462		
Du, som för mig Gå innerlig	347	Fader, under detta namn	24
Du, som före än min mun dig nämna	354	Far din wäg, du onda werld	456
Du, som hårlig skälde	406	Fridens Gud, og frid förlåna	376
Du, som i ditt ord förkunnar	350	Frälsta werld, i uddens under	78
Du, som låter mig erfara	290	För dig jag träder fram, o Gud	353
Du, som og frälst ut syndens band	114	För dig, o Gud, mitt hjerta brinner	4
Du, som wården minskes wår	341	Förfaras ej du lilla böp	378
Du, som åt menniskan den ädla	297	Förgäfwes all den omsorg är	306
		Förlofningen är wunnen	50
		Förlån og, Gud, din helga frid	303
		Förrån människans mor hördes	34
		För tidens korta qual och fröjd	41

E.

Ehwad du tager eller ger	255
Ei guld och rikedom jag bar	281
Ei större bröd og kommer till	282
En dag skall uppgå för wår syn	498

	N:o		N:o
Förtälja vill jag, Gud, din nåd	381	Gud, som gläder mi- na dagar	286
G.		Gud, som mig i kär- lek kände	363
Gif, Gud, ett ren och samvetsgrann	279	Guds rena Lamb o- skyldig	94
Gif, o Jesu, fröjd och lycka	413	Gud säger, att den salig är	292
Gif oss, o Gud, ett dags- ligt bröd	399	Gud trefaldig, stätt och Gud vare lofswad och af hjertat	22 159
Gläd dig, du Christi brud	51	Gud vare tack och ära	36
Gläd dig, du helga Christenhet	59	Gud, wålsigna dessa hjertan	335
Glädje utan Gud ei finnes	247	Gud är vår starkhet och vårt stöd	227
Gode Gud, som låt mig hinna	343	Gud öfwer oss förbar- mar sig	402
Gud, dig min sak bem- skäljer jag	468	Gör porten ödg, gör öfren bred	52
Gud, du af Inga skif- ten wet	6	H.	
Gud, du är kärleksrik och god	234	Haf i ditt minne Jes- sum Christ	125
Gud, fullkomlighetens fälla	219	Haf tålmod, war from	233
Gud gifwe wårom Ros- nung	303	Han lofwer! o min ande känn	108
Gud har af sin barm- hertighet	144	Har jag nåd hos Gud i höjden	212
Gud, jag i skoftet bjer	27	Hela werlden fröjdes	268
Gud låter sina trogna	35	Helga, Jesu, rått och hjerta	70
Gud, låt min bön dig täckas	240	Helge Ande, du som samlar	148
Gud, låt mig dock be- sinna	448	Helge Ande, hjertats	136
Gud, min Gud, som dig, förba mat	266	Heliga Ande, sannin- gens Ande	131
Gud, min Gud, som wille än	36	Hell-Ronung, säll och	300
Gud, min Gud, till dig jag see	242	Hellsans gåfwa, dora	369
		Herre, dig i nåd för- barma	384
		Herre, du för oss i nåd	447

	N:o		N:o
Herre, du som från det höga	262	Hvad Gudi tackes, är mig tackt	254
Herre, du som him- lens lagar	311	Hvad Herren äskar, Hvad är rätt	39
Herre, du som sänder trösten	246	Hvad kan dock min själ förnöja	257
Herre, ewigt stor i åra	2	Hvad Ihus öfwer griften	102
Herre Gud, för dig jag klagar	467	Hvad min Gud vill, det alltid sker	251
Herre, mäktig att bes- falla	361	Hvad röst, hvad Ihus- lig röst	153
Herre, när din all- mäfts under	398	Hvad serjer du så swära	244
Herre, när skall jag dig skåda	485	Hwar Christtrogen fröjs de sig	61
Hjelp Gud, de trogne åro få	121	Hwarför förja, hwars- för klaga	245
Hjelp mig, Jesu, tros- get wandra	203	Hwar man må nu wäl alådia sig	46
Hjelp mig, min Gud, ack fråls	184	Hwarmed skall jag dig lofwa	428
Hit, o Jesu! samloms	328	Hwart sker lag för Gud och hans	170
Ho satans boning lån- ker på	464	Hwartån skall jag dock fly	176
Ho är den för herran tråder	294	Hwar är den wån, som öfwer allt	481
Ho är den, som trött af striden	277	Hvem är bland Jesu rätta wänner	276
Hur fröjdar sig i temp- lets samn	326	Hwilken kärlek och bes- wisad	80
Hur hårlia, Gud, din sol uppgår	321	Hår ensam på mitt plå- aelåaer	162
Hur kan och skall jag	160	Håan Majeståt, wi alle	3
Hur Ihus, o Gud, hur sål den loft	401	Hdi, meniska, böj ur arulet	72
Hur mild och nådsig är wår Gud	291	Hår ditt Zions bittera flaan-	386
Hur rörs, o Gud, mitt unga sinne	355	Hår, Gud ännu sin nåd dig	323
Huru länge skall mitt hjerka	45		
Hvad godt kan jag dock ödra	206	J. Jag arma meniska, ho skall skilja	174

	N:o		N:o
Jag får ej se Guds dag	365	Jesu, gör mig så till	
Jag går mot döden,		sinnes:	129
hvar jag går	452	Jesu, lär mig rätt be-	
Jag hafwer en gång		trakta:	48
warit ung	360	Jesu, lär mig rätt be-	
Jag i tysta fluggors:		tänka:	75
timmor	437	Jesum haf i skändigt	
Jag kommer, Gud, och		minne:	127
föter dig:	151	Jesu namn: begynna	
Jag lefwer och uppbjör	419	skäl:	65
Jag lyfter mina händer	33	Jesus allt mitt goda är	215
Jag längtar af allt:		Jesus Kristus är war:	
bjerta:	477	helsa:	152
Jag tackar dig, min		Jesus är min bågmad	216
höASTE Gud	193	Jesus är min vän den	
Jag tror på Gud och		bäste:	213
wet att han	380	Jesus är mitt lif och	
Jag tror uppå den Gud:		helsa:	214
som med	18	Jfrån min födslos:	
Jag wet på hwem jag	193	tihma:	445
Jag will dig prisfa, Gud,		I Guds församling	
min styrka:	220	Herren Gud	310
Jag will i denna stund	156	I Herrans namn far	
I blomman af min ungs-		jag åstad:	370
doms dagar	318	I himmelen, i himmes-	
I Christi sår jag som:		len:	486
nar in:	480	I hoppet sig min fräls-	
I dag om Herrans röst		ka själ förnöjer	487
du höe:	173	I lefwerhets bekymmer	
I det djupa, i det höga	12	sänkt:	454
I din wård, som räcker	284	I menfors bæn, som	
Jerusalem, haf upp din	54	alle ågen:	285
Jerusalem, i öfwerdåd	88	I min stilla hyddas	
Jesu, dig i djupa nöden:	85	sköte:	435
Jesu, djupa såren dina	77	I nåd du, herre, på	
Jesu, du dig sjelf upps-		og tänkt:	460
wäckte:	111	Jorden, full af Her-	
Jesu, du min fröjd och		rans åra:	43
fromma:	204	Iu större kors, iu båt-	
Jesu, du mitt lif, min		tre Christen:	235
helsa:	76	I werlden är jag blott	
Jesu, du, som själen		en gäst:	476
spisar:	205	I werlden är så mörkt:	237

R.	N:o		N:o
		Lof ware dig, o Jesu	
		Christ	62
Kom, frälsta hjord	327	Lofwa till jag Her-	
Kom, helge Ande,		ran, Herran	264
Herre god	133	Lofwer Gud i him-	
Kom, helge Ande,		nels. höid	271
Herre Gud	134	Låt barnen komma hit:	
Kom, helge Ande, till		till mig	149
mig in	138	Låt icke det förtrenta dig	232
Kom, jordens barn,		Låt of fröidas, glads-	
cho du är	489	lig sjunga	109
Kommer till en Fader		Låt of nu Jesum prisa	110
åter	491		
Kom, min Christen,			
Gud till ära	217		
Kom, o Jesu, huru			
länge	472	Matta öga; trötta sinne	475
Kom, o Jesu, wäck		Med hastadt lopp och	
mlit sinne	352	dunkelt sken	404
Kring rynden breddes		Med rördt och tröstadt	
fäsa	372	hjerter	97
		Ménka i ditt hjerta får	40
		Ménka, o hwi dröjer du	453
		Mig dagen styr och	
		aldren ögat	359
		Milde menniskornas wån	81
		Mina lefnadstimmar	
		stupa	451
		Mina ögon snart äro	
		lycka	482
		Min Skälsare, hwad	
		själwe	84
		Min Gud och Fader	
		färe	425
		Min Gud, på dig föt-	
		tröstar jag	229
		Min hwi lettimma ljuder	444
		Min bästa skatt, o	
		Jesu fär	186
		Min jemmet nu en	
		ända tar	479
		Min själ och sinne, låt	
		Gud råda	239

	N:o		N:o
Min själ skall lofva		Nu är en dag fram-	
Herran	16	liden	439
Min sond, o Gud,		När allt omkring mig	
mot dina bud	187	hvirlar	433
Migtrösta ej, att Gud		När du på samwete och	312
är god	191	När jag besinnar, store	
Mitt fasta hopp till		Gud	185
Herran står	228	När jag om morgonen	
Mitt hjerta, stöja dig	261	uppstår	417
Mitt hjerta, Jesu,		När jag uti min ens-	
denna dag	322	lighet	459
Mitt samwet ye sin		När trygg och mått du	
länga dwala	169	somnar in	288
Mitt skuldregister när	189	När verdens hopp	
Mitt wistne wære Gud!		förtwinad stod	146
jag will	239	När werld och wänner	
Mitt öga spar nu dina		lemna dig	242
tårar	241		
Morgonrodnan mig			
skall wäcka	423		

D.

	N.		N:o
		D du bittra sorgelälla	179
		D du helge Ande kom	132
		D du, hwars kärlek sig	
Naturen åter tråder	393	föklärar	336
Nu blott för werlden		D du, som alla hjer-	
twå	337	tan ser	385
Nu denna dag förliden	441	D du, som har Ett	
Nu farwål, wårt so-		huldt förswar	377
sketland	371	D du wår Herre Jesu	
Nu hafwer denna dag	440	Christ	93
Nu herrren Gud wåls-		D ewige, o Gud, till dig	20
signe os	379	D ewighet, din längd	463
Nu hwilar hela jorden	442	D Fader wår, batns	
Nu kommen är wår		herlig, god	21
Påskafestid	104	Dffret skundat, blöd	
Nu segrat alla frog-		mitt sinne	83
nas hopp	69	D gode herde, du	
Nu skall ej synden mera	209	som gaf	313
Nu tackar Gud, allt folk	272	D Gud, all sannings	
Nu tyfne de flagande		fälla	260
ljuden	492	D Gud, det är en	
Nu will jag bryta opp	473	hjärtans tröff	324

	N:o		N:o
D Gud, det är min glädje	223	D Gud, vår Konung lycklig gör	304
D Gud, dig vare lof och pris	427	D Herre, för allt godt du mig	256
D Gud, din himmel gråter	395	D Herre Gud, gör nåd med mig	181
D Gud, ditt folk dig beder	317	D Herre Gud, hwad har jag gjort	375
D Gud, ditt rike ingen ser	199	D Herre Gud, oändelig	23
D Gud, du skänkt mig barn	340	D Herre, ho skall ho	315
D Gud, hwartbår ett hjerta drifs	82	D Herre, war och nåd delig	403
D Gud, hwem skall jag klaga	373	D hoppets dag, som klagnar orp	461
D Gud, jag nödgas klaga	190	D huru ljuslig är	325
D Gud, mig christligt nyttja får.	333	D Jesu Christ, dig till och månd	330
D Gud, o Gud så from	207	D Jesu Christ, du nåd dens brunn	47
D Gud, om allt mig säger	295	D Jesu Christ, du är min wån	362
D Gud, som allt med misshet styr	432	D Jesu Christ, min högsta tröst	183
D Gud, som ej de spådas röst	342	D Jesu Christ, sann Gud och man	409
D Gud, som herdar giswitt	314	D Jesu Christ, som mandom tog	49
D Gud, som häanden hörer till	10	D Jesu Christ, till dig förwigt	195
D Gud, som hörer als las röst	329	D Jesu, när jag båd dan skall	471
D Gud, som mina stes lefjagar	357	D Jesu, än de dina	150
D Gud, som skiftar allt	367	D kärleksrike Gud	296
D Gud, som åter wårdes mig	422	D menska hör det bud	278
D Gud, som åfwen råckt din hand	202	D menska, till en Sa der kom	497
D Gud, wi lofwe dig	263	Om, Jesu, på min wandringsstig	145
D Gud, vår broder Abels blod	122	D min Frälsare, din smärta	79
		D min Gud, hwad härlig dager	349
		D min Jesu, dit du	128

	N:o		N:o
Om nåd och rätt: jag tänker	299	Sin sukt naturen sticker	397
O Skapare, o gode Gud	25	Sitt öga Jesus brynat	103
Om Christna bdr tro och besinna	298	Stapa i mig, Gud, ett hjerta	201
O store allmäfts Gud	309	Skapare, att nålka dig	29
O syndatrål, som i din dwala	465	Skåder, skåder nu här	92
O säg, min själ, hwil du förfäras	243	Snabbt som blirten de försvinna	408
Oändlige, i ljusets strålar	19	Snart öddens skall det öga sluta	449
Oändlige, o du, hwars båd	7	Snart ligger bojan frogad	488
		Som dig, Gud, tåks tes gde med mig	253
		Stanna, ungdom, och bör till	494
		Statt upp, o Zion, och löffung	68
		Stilla jag på dig vill äkta	275
		Store Gud, hwad skall jag gdra	163
		Store Gud, med skal, du flagar	358
		Store Gud, mitt hjers ta lär	38
		Store Gud, som hans den råckte	168
		Store Gud, som tusen: wertbar	30
		Så får jag nu med frid och fröjd	478
		Så går en dag än från vår tid	434
		Så hwila i wålsignelse	495
		Så bögt har Gud och till stor fröjd	147
		Således är wår försögång	332
		Så lyftar än ett år sitt lopp	415
		Så skön går morgons stjernan fram	484

P.

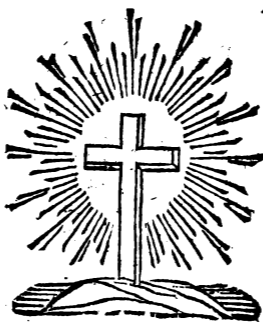
Pris wære Gud, som låter	421
På dig jag böppas herre får	226
På Gud, och ej på eget	25
På krubbans strå man löse dig	72
På Sinai stod Herren Gud	143

S.

Salig den, hwars hjers ta lågar	293
Se menniskan! och hwilken loff	87
Se milde Gud i nåd	320
Sig fröjde nu hwar Christen man	107
Si huru godt och ljuslikt är	307
Si Jesus är ett trödfrikt namn	66
Si natten flyr för dagens fröjd	56

N:o	U.	N:o
Gå snart for då; min fröjd sin kos 345	U.	
Såsom hjerten træget långtar 460	Upp att. Christi seger sira 117.	
Så wändre wi all werlds dens wäg 490	Upp. Christen; upp till kamp och strid 211	
Så är fullkomndt, Jesu kär 99	Uppfaren är vår Hets- re Christi 115	
Såll den, hwars öjs werträdelse 196	Upp min tunga 106	
Såll den, som hafwet Jesum kär 157	Upp psaltare och bärpa- liti din nåd, o Fader Sud 250	
Såll den, som mot den arma huld 287	B.	
Såll du, som dig åt Gud betror 225	Waka, själ; och bed 210	
Såll du, som menlös fann din graf 493	Waker upp, en stäm- ma bjuder 496	
Såll är den man, som fruktat Gud 339	Wak upp, hör wafs- ten ljuder 165	
L.	Wak upp, min själ, gif åra 429	
Lack, o Jesu, för det ord 331	Wak upp, min själ, och war ej sen 430	
Liden flyr, när will du börja 172	War glad, min själ, och fatta mod 230	
Lill arf af mina fäder 350	War glad uti den gos- da dag 405	
Lill dig af Hertans grunde 183	War beskad, sköna morgonstund 55	
Lill dig allena; Jesu Christ 194	War nu redo, själ och tunga 443	
Lill dig jag ropar, Hets- re Christi 208	Wæ den, som säger: Gud ej är 5	
Lill dig, o Gud, mitt hierta hafnar 409	Veni Sancte Spiri- tus 132	
Lill dig, som hjertat gläder 222	Wærdens: Sealsare kom här 58	
Lill härlighetens land igen 113	Wi följt i dag med heta tårar 95	
Lwifflan ur min själ förswinnet 200	Wi lofwe dig, o store 139	
	Wi på jorden lefwe här 26	

	N:o		N:o
Vi tacke dig, o Jesu	96	Wänder om, I sorgse	
Vi tacke dig Så hjer-		sinnen	389
telig	431	Wänligt öfver jorden	
Vi tro på en allsmågs		glänser	73
tig Gud	17		
Wår Gud är öf en		3.	
wäldig borg	124	Zion flagar med stor	
Wår Konung och wårt		smärta	123
fosterland	302		
Wår herras Jesu		4.	
Christi ödd	154	Älderdomen redan	358
Wår tid är ganska flyk-			
tig här	412	5.	
Wåttare på Zion's			
murar	316	Älskar barnet moder's	
Wäl mig i ewighet	197	sammen	474
Wälsignadt ware Jesu		Än ett år uti sitt sköte	407
namn	6	Ära ske Herran, wår	
Wälsigna, gode Gud,		hjelpare	383
wår Konung	305	Är jag allen en främ-	
Wändt af din wrede,		ling	178
Gud	387		

Anvisning

till de gamla Psalmernas igenfinnande
under deras nya Numer.

N:o			N:o	N:o			N:o
4	igenfinnes	under	17	98	igenfinnes	under	339
7	"	"	263	99	"	"	182
14	"	"	152	100	"	"	183
16	"	"	154	101	"	"	307
17	"	"	155	106	"	"	269
18	"	"	156	107	"	"	29
19	"	"	157	112	"	"	271
20	"	"	160	116	"	"	51
21	"	"	161	117	"	"	52
32	"	"	121	118	"	"	9
41	"	"	315	119	"	"	50
45	"	"	264	120	"	"	49
46	"	"	226	121	"	"	58
47	"	"	196	124	"	"	59
48	"	"	232	125	"	"	62
53	"	"	460	127	"	"	60
56	"	"	124	128	"	"	61
57	"	"	227	132	"	"	63
59	"	"	181	135	"	"	410
65	"	"	228	136	"	"	411
67	"	"	402	137	"	"	412
70	"	"	229	139	"	"	413
75	"	"	310	140	"	"	64
76	"	"	325	141	"	"	214
84	"	"	268	142	"	"	195
85	"	"	299	143	"	"	66
86	"	"	16	144	"	"	204
92	"	"	223	146	"	"	67
95	"	"	33	150	"	"	94

N:o			N:o	N:o			N:o
151	igenfinnes	under	77	220	igenfinnes	under	144
152	"	"	76	221	"	"	47
153	"	"	96	229	"	"	120
154	"	"	98	231	"	"	324
155	"	"	84	232	"	"	328
156	"	"	92	233	"	"	329
157	"	"	106	234	"	"	330
158	"	"	75	235	"	"	332
159	"	"	93	238	"	"	230
160	"	"	99	239	"	"	250
162	"	"	104	240	"	"	194
166	"	"	107	241	"	"	197
170	"	"	109	242	"	"	198
172	"	"	110	243	"	"	192
173	"	"	111	244	"	"	177
174	"	"	112	245	"	"	213
176	"	"	115	246	"	"	205
180	"	"	133	247	"	"	194
181	"	"	134	248	"	"	180
182	"	"	135	249	"	"	373
183	"	"	132	251	"	"	167
184	"	"	136	252	"	"	186
186	"	"	137	253	"	"	187
187	"	"	138	255	"	"	188
188	"	"	21	256	"	"	189
189	"	"	22	258	"	"	178
190	"	"	23	259	"	"	179
191	"	"	265	261	"	"	206
192	"	"	24	262	"	"	251
194	"	"	25	263	"	"	233
195	"	"	35	264	"	"	253
196	"	"	36	265	"	"	254
198	"	"	217	266	"	"	216
200	"	"	316	267	"	"	244
203	"	"	147	268	"	"	257
211	"	"	298	270	"	"	455
219	"	"	46	271	"	"	456

N:o		N:o	N:o		N:o
272	igenfinnes under	457	357	igenfinnes under	427
273	" " "	458	358	" " "	428
274	" " "	215	359	" " "	429
276	" " "	292	360	" " "	430
281	" " "	208	362	" " "	431
287	" " "	231	367	" " "	438
288	" " "	239	369	" " "	439
289	" " "	123	370	" " "	440
290	" " "	221	374	" " "	441
291	" " "	246	375	" " "	442
292	" " "	176	377	" " "	443
293	" " "	238	380	" " "	454
294	" " "	389	383	" " "	469
297	" " "	207	384	" " "	468
299	" " "	261	386	" " "	470
303	" " "	270	387	" " "	471
305	" " "	272	388	" " "	459
308	" " "	387	392	" " "	480
310	" " "	303	393	" " "	477
311	" " "	303	395	" " "	472
313	" " "	396	396	" " "	479
316	" " "	399	397	" " "	478
317	" " "	394	398	" " "	26
323	" " "	313	401	" " "	492
324	" " "	309	403	" " "	497
330	" " "	342	404	" " "	498
332	" " "	364	405	" " "	499
333	" " "	367	406	" " "	467
337	" " "	370	407	" " "	463
346	" " "	416	408	" " "	464
347	" " "	417	409	" " "	465
354	" " "	424	410	" " "	486
355	" " "	425	411	" " "	487
356	" " "	426	413	" " "	500

De Ärliga
Evangeliier

Och

Epistlar,

Med dertill hörande

Collecter och Böner;

Temte

Kyrko- och Communion-
Böner,

med de Förändringar och Tillägg
ur Nya Kyrko-Handboken
hvilka af Kongl. Maj:t blif-
wit särskilt anbefallda.

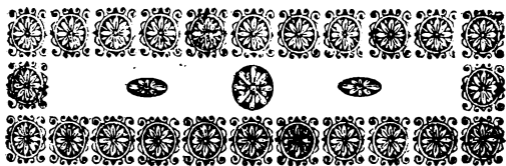
~~~~~
Jönköping,

Tryckt hos Nils Eric Lundström.

1834.

1 Cor. 13 Kap. 13 v.

Evangelier och Epistlar.

Första Söndagen i Adventet.

Collecta.

Uppväck, Herre Jesu! din kraft, och kom, att vi under din tröst och beskärm måge ifrån alla synders farlighet frälste warda. Du som lefwer och regnerar med Gud Fader och den Helga Andan, uti en Gudom af ewighet till ewighet. Amen.

Epistelen, Rom. 13: v. 11.

Käre bröder. Medan wi sådant wete, nemliga tiden, att nu är stunden till att uppstå af sömnen, efter vår saltighet är nu närmare, än då wi troddet;

12. Matten är framfaren, och dagen är kommen; derföre låter ej bortkasta mörkrets gerningar, och icke kläda ej ljusens wapen.

13. Låter ej årliga wandra, såsom om dagen; icke i fräkeri och druckenskap; icke i kamrar och okyskhet; icke i kif och nit.

14. Utan ikläder eder herran Jesum Christum; och fodrer köttet, dock icke till fattja.

Evangelium, Matth. 21: v. 1.

I den tiden, när de kallades Jerusalems, och kommo till Betphage wid Oljoberget, såns de Jesus två sina Lärjungar;

2. Och sade till dem: Går i byn, som ligger för eder; och strax warden i finnande ena äskninno bundna, och sålan när henne: löser dem, och leder till mig.

3. Och om någon talar eder till, så säger: Herren behöfwer dem; och strax släpper han dem.

4. Detta är allt skedd, att det skulle fullkomnas, som sagt är genom Profeten, som sade:

5. Säger till dottrena Sion: Si, din Konung kommer till dig saktmodig, ridande på en åsninno, och på en arbetes åsninnos fåla.

6. Lärjungarna gingo bort, och gjorde som Jesus hade dem befallt.

7. Och ledde till honom åsninnona och fålan och lade sin kläder på dem, och satte honor der uppå.

8. Mycket folk bredde sin kläder på vägen; och andre skuro qvistar af träen, och strödde på vägen.

9. Men folket, som före gick, och de som efterföljde, ropade och sade: Hosanna Davids Son! Vålsignad ware Han, som kommer i Herrens namn! Hosanna i höjdene.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Det är tillbedligt att vi tacke, - låswe och prise dig i ewighet, att du hafwer satt oss arma människor, som för syndens skull hade mått wara under dödens och djefwulens terranni, din Son till en Konung, som är och en rättfärdig Konung, den och med sin död gör qwitka och förlor våra synder, och will wara vår Frälsare, till att hjälpa oss emot döden. Wi bedje dig, att du wårde oss genom din Helga Ande upplysa, regera och led oss, så att wi och wid denna rättfärdiga Konungen och Frälsaren allena hålla måge, och uppå hans ringa anseende och enfaldiga ord och icke, såsom werldens förarge; utan genom en fast förtröstning på honom få en ewig salighet. Amen.

2 Söndagen i Adventet.

Coll. Uppwäck våra hjertan, o Herre Gud, till att bereda vägen för din enfödda Son Jesus Christum, att wi genom hans tillkommelse måge tjäna dig med ren håg och sinne. Swilken der lefwer och regnerar med dig och den Helga Ande, i ewighet t. u. ewighet. Amen.

Epistelen, Rom. 15: v. 4.

Nårc bröder. Hvad som helst föreskrifwet är, det är skrifwit och till lärdom, att wi genom tålamod och kristenes tröst skole hafwa en förhoppning.

5. Men Gud, som tålamod och trösten gifwer, gifwe eder; att i ären inbördes ens till sinnes, efter Christum Jesum.

6. Att i med enom håg och med enom mun mågen prisa Gud och vår herras Jesu Christi Fader.

7. Dersföre upptager hwar den andra, såsom och Christus hafwer upptagit och till Guds äro.

8. Men jag säger, att Jesus Kristus war emskärelessens tjänare, för Guds sanning skull, till att fastgöra de löften, som till fäderna skedde.

9. Men att Hedningarna skola ära Gud för barmhärtigheten skull, såsom skrifwit är: fördens skull skall jag prisa dig bland Hedningarna, och sjunga din namn.

10. Och åter säger han: Gladjens, i Hedningar, med hans folk.

11. Och ändå sedan: Låfwer herran alle Hedningar, och priser honom all folk.

12. Och åter säger Esajas: Det skall wara Jcke rot, och den som uppstå skall, att råda öfwer Hedningarna: på honom skola Hedningarna hoppas.

13. Men Gud, som hoppet gifwer, uppfyller eder med all fröjd och frid i trone, att i hafwen ett fullt komligt hopp, genom den helga Andas kraft.

Evangelium, Luc. 21: v. 25.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Och skola ske tecken i solen, och i månan, och i stjernorna. Och på jordena warder folkens ångest, och de skola förtwifla. Och hafwet och wågen skola mycket bullra.

26. Och menniskorna borttorkas för rådbhåga skull; deraf, att de förbida det, som hela werlden öfwergå skall; ty himmelens krafter skola båswa.

27. Och då skola de få se menniskones Son komma i skyn, med magt och stor härlighet.

28. Men då detta begynner ske, ser upp, och lysa ter eder hufwud upp; ty då kallas eder förlofning.

29. Och han sade till dem en liknelse: Ser på sikonatrådet, och all tråd.

30. När de nu knoppas, kunnen i då se och weta af eder sjelfwa, att sommaren är när.

31. Alltså och i, när i sen detta ske, skolen i weta, att Guds rike är när.

32. Sannertliga säger jag eder: Detta slägte skall icke förgås, förr än det allt skedd är.

33. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola icke förgås.

34. Men wakter eder, att edor hjertan icke förtungade warda med swalg och dryckenskap, och med detta lefwernets omsorg, så att den dagen kommer eder för hastigt uppå.

35. Ty han warder kommande såsom en snar ra öfver alla, som bo på jordene.

36. Så waker nu alltid och beder, att i mågen undsky allt detta, som komma skall, och stå för människones Son.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fadert! Du som genom din Son hafwer öf uppenbarat, huru himmel och jord förgås, våra kroppar uppstå, och wi alle för domens komma skole: Wi bedje dig, att du wille, genom din heliga Anda, i ditt ord, och uti en rätt tro öf uppenbålla, för synden nådeligen bewara, och t alla ansåttningar trösta: att wi våra hjertan med swalg och dryckenskap, och med detta lefwernets omsorg icke förtunge; utan alltid äre nyktra, wakande och bedjande: och uti din nåds wisa förtröstkning, din Söns tillkomme med glädje förwänta, och genom honom till en ewig salighet komma måge. Amen.

3. Söndagen i Adventet.

Coll. Wi bedje dig, o Herre Gud! att du wille böja dina öron till våra böner. Upplys våra hjertan, och besök dem med din nåd. Genom Jesum Christum din Son vår herre. Amen.

Epistelen, 1 Cor. 4: v. 1.

Näre bröder. Det skall man hålla öf före, att när Kristus t enare, och skaffare till Guds hemlihet.
2. Nu söker man intet ibland skaffarena annat, än att de måga finnas trogne.

3. Men mig är det en ringa ting, att jag warder dömd af eder eller af mensklig lag. Dömmet jag mig icke heller sielf.

4. Jag wet intet med mig; dock derutinnan är jag icke rättfärdig; men Herren är den, mig dömmet.

5. Dersföre dömmet icke för än tid är, så länge att Herren kommer, hwilken och skall låta komma det i ljuset, som i mörkret fördoldt är, och uppenbara hjertans anslag, och då warder hwarjom och enom pris af Gudi.

Evangelium, Matth. 11: v. 2.

Jden tiden, när Johannes, som då war i fångelsset, hörde Christi gerningar, sände han två sina Lärjungar.

3. Och låt säga honom: Helt du den, som komma skall, eller skole wi förbida någon annan?

4. Då swarade Jesus och sade till dem: Går och säger Johanni igen, hwad i hafwen hört och sett.

5. De blinde se, de halte gå, de spetsaste göras rene, och de döfwe höra, de döde resas upp, och dem fattigom warder predikadt. Evangelium.

6. Och salig är den, som icke warder förars gad i mig.

7. När som de gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johanne: Hwad gingen i ut i öknena till att se? Willen i se en rö, som driff hit och dit af wådret?

8. Eller hwad gingen i ut till att se? Willen i se ena mennisko i lenkläder? Si, de som draga lenkläder, äro i Konungahusen.

9. Eller hwad gingen i ut till att se? Willen i se en Profet? Ja, jag säger eder, mer än en Profet.

10. Ty han är den samme, om hwilken skrifwet är: Si, jag sänder min engel för ditt ansigte, hwilken skall tillreda din wäg för dig.

Bönen.

D Herre Gud, himmelske Fader! Du, som din Son war Herr Jesum Christum hafwer låtit menniska blifwa, och fördenstull i denna werlden komma låtit, att han os arma menniskor emot synden och

ödden hjälpa skulle, och ewinnerligen saliga göra. Vi bedje dig, att du wille med din helga Anda, så led och ledsaga våra hjertan, att wi på intet annat se än på ditt ord, och undfly all förargelse, och ibland den hopen finnas måge, som sig på din Son Christum Jesum icke förargas; utan genom honom saliga warda. Amen.

4 Söndagen i Adventet.

Coll. Uppwäck, Herre, din kraft, och kom oss till hjälp att det goda, som våra synder icke förbindra, må genom din milda nåd oss wederskara. Genom din Son Jesum Christum vår herra.

Epistelen, Phil. 4: v. 4.

Rådere bröder. Fröjder eder i herranom alltid; och åter säger jag: Fröjder eder.

5. Eder saktmodighet låter allom menniskom kuniga warda. Herren är när.

6. Hafwer ingen omsorg, utan edert begär wara. Kunniat inför Gud, i all ting, med bön, åkallan och tackskäelse.

7. Och Guds frid, som öfvergår allt förstånd, förware edra hjertan och edert sinne, i Christo Jesu.

Evangelium, Joh. 1: v. 19.

Detta är Johannis vittnesbröd, då Judarna sände Prester och Lewiter af Jerusalem, att de skulle fråga honom: Ho äst du?

20. Och han bekände, och försakade icke. Och bekände han: Jäse är jag Christus.

21. Då frågade de honom: Hwad då? Äst du Elias? Han sade: Jag är det icke. Äst du en Profet? Och han swarade: Nej.

22. Då sade de till honom: Ho äst du? att wi måge gifwa dem swar, som oss såndt hafwa. Hwad säger du om dig sielf?

23. Sade han: Jag är ens ropandes röst i öfnen: Rådier Herrans wäg, som Esaias Profeten sagt hafwer.

24. Och de, som sände woro, woro af de Phariseer.

25. Och de frågade honom, och sade till honom: Hwi döper du då, medan du äst icke Christus, icke eller Elias, icke eller en Profet?

26. Svarade dem Johannes och sade: Jag döper med watten; men midt ibland eder står den i icke kânnen.

27. Han är den, som efter mig komma skall; hwilken för mig varit hafwer, hwilkens stotwång jag icke wârdig är upplösa.

28. Detta skedde i Bethabara, på hinfidan Jordan, der Johannes döpte.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Det är rätt och tillbörligt, att wi tacke dig, som det saliga och nådefulla Döpet genom den heliga Johannes Döparen för oss begynt och stiftat hafwer, och oss dertill komma låtit: i hwilket du oss, för din Sons Jesu Christi skull, tillsagt hafwer syndernas förtåtelse, den heliga Andan och det ewiga lifwet. Wi bedje Dig, uppehåll oss uti en sådan förtröstning på din nåd och barmhärtighet, att wi på samma tillsägelse aldrig förtwifla, utan oss derwid i alla anfåktningar trösta måge. Och gif oss genom din heliga Andan, att wi oss för synden wafle, och i samma menlösset, den wi i dörelsen undfått hafwe, blifwa måge. Eller om wi falle, och för menstlig swaghets skull icke kunne blifwa beståndande, att wi då i synden icke liggande blifwe: utan genom en sannskyldig bot oss omwände, och wid din nåd och löfte oss igen tröste: och alltså genom din nåd salige warda. Amen.

Söndags-Dag.

Coll. O Herre Gud! som werlden med din Sons Jesu Christi förtåliga födelse buggat och tröstat hafwer: Wi bedje dig ödmjukeligen, att såsom wi af denna hans födelse i werlden glade äre, måga också framdeles i hans tillkommelse till den yttersta domen tryggas warda. Genom samma din Son Jesum Christum vår Herra. Amen.

Epistelen, Ebr. 1: u. r.

Ääre bröder. Fordom talade Gud ofta och i många åbånda måtto till fäderna, genom Profeterna.

2. På det yttersta i dessa dagar hafwer han talat till oss genom Sonen, hwilken han satt hafwer till arfwinge öfwer all ting; genom hwilken han oss werlden gjort hafwer.

3. Hwilken, efter han är hans kärlekens sken, och hans wäsendes rätta beläte, och bär all ting med sitt kraftiga ord, och hafwer rensat våra synder genom sig self, sitter han på Majestätens högsta stoa i höjden.

4. Så mycket bättre worden är Englarne, som han för dem högre namn ärft hafwer.

5. Ty till hwilken af Englarne hafwer han någon tid sagt: Du äst min Son, i dag hafwer jag födt dig? Och åter: Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son.

6. Och åter, då han införer den förestödde i werlden, säger han: Och alle Guds Englar skola tillbedja honom.

7. Men om Englarne säger han: Han gör fina Englar andat, och fina tjenare ewslåga.

8. Men till Sonen: Gud, din skol warar ifrån ewighet till ewighet: ditt rikes spira är en rättwis spira.

9. Du hafwer älskat rättfärdigheterna, och hatat osättfärdigheterna; derföre hafwer Gud, din Gud smord dig med glädjens olja, mer än dina medbröder.

10. Och du, herre, grundade jorden af begynnelsen, och himlarne äro dina händer verk.

11. De skola förgås, men du skall blifwa: och de skola alla föråldras såsom ett kläde.

12. Och såsom en klädnad skall du förwandla dem, och de warda förwandlade; men du blifwer den samma, och dine år hafwa ingen ända.

Evangelium, Job. 1: 1.

I begynnelsen war Ordet, och Ordet war när Gudi, och Gud war Ordet.

2. Det samma war i begynnelsen när Gudi.

3. Genom det äro all ting gjord; och thv förutan är intet gjordt, det gjordt är.

4. I thv war lifwet, och lifwet war menniskornas lius.

5. Och liuset lyser i mörkret, och mörkret hafwer det icke begripit.

6. En man war sånd af Gudi, som het Johanneb.

7. Han kom till vittnesbörd; på det han skulle vittna om ljuset, att alle skulle tro genom honom.

8. Icke war han ljuset; men han war sänd till att vittna om ljuset.

9. Det war det sanna ljuset, hwilket upplyser alla menniskor, som komma i werlden.

10. I werlden war det, och igenom det är werlden gjord; och werlden kände det icke.

11. Han kom till sitt eget, och hans egne anammade honom icke.

12. Men allom dem som honom anammade, gaf han makt att blifwa Guds barn, dem som tro på hans namn.

13. Hwille icke af blod, icke eller af köttlig wilja, icke eller af någon mans wilja, utan af Gudi födde äro.

14. Och Ordet wardt kött, och bodde ibland oss; och wi sågo hans härlighet, såsom enda Sonens härlighet. af Fadronom full med nåd och sanning.

För Epistelen, Es. 9: v. 2.

Det folket, som i mörkret wandrar, ser ett stort ljus; och biver dem, som bo i mörke lande, sin det klarliga.

3. Du gör folket mycket, dermed gör du icke glädjens lina mycket. Men för dig warder man sig glädjans de, såsom man glädes i fördandene; såsom man glad är, när man utskiftar byte.

4. Ty du hafwer sönderbrutit deras bördos of, och deras skuldros ris, och deras plågares skaf, lika som i Midtans tid.

5. Ty allt krig med storm och blodig flådnad, skall uppkännas och af eld förtärtd warda.

6. Ty of är födt ett barn; en Son är of gifwen; hwilkens Herradöme är uppå hans arlar; och han heter Underlig, Råd, Gud, Hjelte, Ewig Fader, Fridesörke.

7. På det hans herradöme skall stort warda, och på freden ingen ände, på Davids säte och hans rike, att han det bereda och stärka skall med dom och rättfärsdighet, ifrån nu allt intill ewighet. Detta skall Herrens Zabaoths njtålfkan göra.

Evangelium, Luc. 2: v. 1.

Det begaf sig i den tiden, att af Kejsar Augusto utgick ett bud, att all werlden skulle beskattas.

2. Och denna beskattningen war den första, och skedd under den Högdingen öfwer Syrien, Cyrenia.

3. Och de gingo alle, hwar uti sin stad, till att låta beskatta sig.

4. Så for och Josef upp af Gallteen, af den staden Nazaret, in uti Judiska landet, till Davids stad, som heter Bethlehem; ty han war af Davids hus och släkt.

5. På det han skulle låta beskatta sig med Maria sin trolofswade hustru, hwilken hafswande war.

6. Så begaf sig, medan de woro der, woro dagarna fullbordade, att hon skulle föda.

7. Och hon födde sin förstfödda Son, och sweepte honom i lindakläder, och lade honom neder i ena krubba, ty dem war icke rum i herbergena.

8. Och i den samma engden woro någre herdor, de der wakade och höllo wård om nattens öfwer sin hjord.

9. Och så Herrans Engel stod när dem, och Herrans klarhet kringsten dem, och de wordo förhålliga förfrågade.

10. Och sade Engelen till dem: Warer icke förfrågade; Si, jag bådär eder stor glädje, hwilken allo folkena wedersaras skall.

11. Ty i dag är eder födder Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad.

12. Och detta skall wara eder för tecken: I skolen finna barnet sweept i lindakläder, nederslagt i en krubba.

13. Och straxt wardt med Engelen ett stort tal af den himmelska härskaran, de der låfswade Gud och sade:

14. Ira waré Gud i höjdene, och frid på jordene, och menniskorna en god wilje.

15. Och det begaf sig, att Englarna foro ifrån dem upp i himmelen, och herdarne begynte såga emellan sig: Låter os nu gå till Bethlehem, och se det, som wi hafwe hört sedt wara; det Herren os uppenbarat hafwer.

16. Och de gingo hasteliga, och funno Maria och Josef, och barnet nederlagt i frubban.

17. Och då de det sedt hade, beröftade de ut, hwad dem sagdt war om detta barnet.

18. Och alle de det hörde, förundrade sig på de ting, som dem sagde woro af herdarne.

19. Men Maria gömde all dessa ord, betraktande dem i sitt hjerta.

20. Och herdarne gingo tillbaka igen, prisade och lofwade Gud öfwer allt det, de hört och sett hade, såsom dem sagt war.

Bönen.

Vi tacke dig, Herre Gud, himmelske Fader, för din stora nåd och barmhertighet, att du din ensödda Son i vårt kött komma, och genom honom os ifrån synden och den ewiga döden nådeligen hafwer hjälpa låtit. Vi bedje dig, upplys våra hjertan genom din helga Anda, att wi dig för sådan din nåd tacksamme wara, och wid honom i allahanda nöd och anfäktning os trösta måge: och alltså genom din Son vår Herre Jesum Christum ewinnerligen salige warda. Amen.

Item:

Herre Gud, himmelske Fader! Du, som, genom dina helga Englar, din Son Jesum Christum för de fattiga herdarne i markene uppenbarat hafwer, och besatt, att de icke skulle rådas, utan glädjas, att Frälsaren Kristus födder war: Vi bedje dig, att du genom den helga Anda wille fördrifwa all rädsla utue våra hjertan, och den rätta, sanna och ewiga fröjden i os upprätta. Och om wi än i denna werlden äre föraktade, arme, elände och osälle: att wi ändå måtte hafwa Herran Christum för en Frälsare, som är för vår skull menniska worden, att han os ifrån döden och allt ondt hjälpa wille, och gifwa den ewiga saligheten. Amen.

Hel. Stephani Dag.

Andra Dag. Jul.

Coll. **D** Herre, barmhertige Gud! som så med din Anda styrkte dina helga Martyrer, att de din Son vår Frälsare ej allenast med mundrelg predikan, utan och med sin blods utgjutesse bekände och betygade: Vi bedje dig, att vi måge lära följa deras exempel, och uti en sann tro intill döden stadigel blifwa. Genom samma din Son Jesum Christum, vår Herre. Amen.

För Epistelen, Apokl. 6: v. 8.

Uti de dagar Stephanus, som war full med tro och starkhet, gjorde under och stor tecken ibland folket.

9. Då reste sig någre upp af dem Synagogan, som kallades de Libertiners, och de Cyreners, och de Alexandriners, och de Cilcers, och Asianers, och begynte till att disputera med Stephanus.

10. Och de förmåtte icke stå emot den visdom, och den anda, som talade.

11. Då undersatte de någre män, som skulle säga: Vi hafwe hört honom säga hådift ord emot Moses och emot Gud.

12. Och de äggade folket, och de äldsta, och de Skrifvelärdar: och gingo till och togs fatt på honom, och bar de honom in för rådet.

13. Och drogo fram falska vittnen, de der sade: Denne mannen vänder icke igen att tala hådift ord emot detta helga rummet, och emot lagern.

14. Ty wt hörde hon m säga: Jesus af Nazaret skall fullslå detta rummet, och skall förwandla de städer, som Moses hafwer fått och.

15. Och alle de i rådet säto, sågo på honom, och sågo hans ansigte istå wist, som en Engels ansigte.

Mar. 7: v. 54. Då de detta hörde, (nemligen det Stephanus svarade) skar det dem i deras hjerta, och beto samman tänderna öfwer honom.

55. Men han, full af den Helga Andan, såg upp himmelen, och såg se Guds härlighet, och Jesum stå på hans högra hand.

56. Och han sade: si, jag ser himmelen öppen, och människones Son stå på Guds högra hand.

57. Då ropade de med hög röst, och höllo sina dron till, och stormade alle tillika till honom:

58. Och drefwo honom utur staden, och stenade honom. Och vittner lade sin kläder af wid en ung mans fötter, som het Saulus.

59. Och de stenade Stephanus; och han åkallade, och sade: Herre Jesu, anamma min anda.

60. Och så böjde han sin knå neder, och ropade med hög röst: Herre, tillräkna dem icke denna synd. Och när han hade det sagt, affomnade han.

Evangeltum, Matth. 23: v. 34.

I den tiden sade Jesus till Judarna: Si, jag sänder till eder Profeter, och Wisa, och Skriftlärda: Och somlige af dem stolen i dräpa och förskästa; och somlige af dem stolen i hudslånga i edra synagogor, och förskölja ifrån den ena staden till den andra.

35. På det öfwer eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgiutet på jorden, ifrån den rättfärdige Abels blod, intill Zacharie Barachie sons blod, hwilken i dräpen emellan templet och altaret.

36. Sannerliga säger jag edrer, att allt detta skall komma uppå detta släktet.

37. Jerusaleem, Jerusaleem, du som dräper Profeterna, och stenar dem, som äro sände till dig: huru ofta hafwer jag welat församla dina barn, lika som hönan församlar sina tvättingar under sina wingar, och i willen icke.

38. Si, edert hus skall eder blifwa öde.

39. Ly jag säger eder: efter denna tiden skolen i icke se mig, till dess i staden säga: wälsignad ware han, som kommer i Herrans namn!

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som hafwer låtit dem belaa Stephanus, samt med andra dina martyrer, för deras tro skull pinas och pågas, och gifwit oss dermed tillkänna, att ditt rike är icke af denna werlden, utan börer till det andra lifwet: Wi bedje dig, att om wi för

ditt namn skull något lida måste, så styrk våra hjertan med den Helga Andan, att wi stå faste, och öf med din nåd och de ewiga ågodelar trösta måge. Amen.

Nåste Söndagen efter Jul.

Coll. **D** allsmäktige ewige Gud! regera våra gerningar efter ditt sinne, att wi genom din ättelige Son måge i goda gerningar rike warda; hwilken der lefwer och regnerat med dig och den Helga Andan, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

Epistelen, Gal. 4: v. 1.

Men jag säger, käre bröder, så länge arfwingen är barn, är ingen åtskillnad emellan honom och en tjänare, ändock han är bättre öfwer alla ågodelarna:

2. Utan är under förmyndare och föreståndare, ins till den tiden, som af fadrenom förelagd är.

3. Sammalunda och wi, då wi woro barn, woro wi tvingade under utwärtas stadgar.

4. Men då tiden wardt fullkommen, sände Gud sin Son; föddan af qwinno, gjordan under Lagen.

5. På det han skulle förlofa dem, som under Lagen woro, att wi skulle få barnskapet.

6. Efter i nu åren söner, hafwer Gud sändt sin Söns Andan uti edra hjertan, hwilken ropar: Abba käre Fader.

7. Så är här nu icke mer tjänare, utan son: är han son, så är han och Guds arfwinge, genom Christum.

Ewangelium, Luc. 2: v. 33.

Doch Josef och hans moder förundrade sig på det, som sades om honom.

34. Och Simeon wälsignade dem, och sade till Maria hans moder: Si, denne är satt till ett fall och uppståndelse mångom i Israel, och till ett tecken, hwilket emot sagdt warder.

35. Ja, ett swärd skall och gå igenom dina sidor, på det många hjertans tankar skola uppenbaras.

36. Och der war en profetisa, benämnd Hanna, Phamuels dotter, af Assers släkte, hon war kommen till en stor ålder, och hade lefwat i sju år med sin man, ifrån sin jungfrudom.

37. Och war nu en enkla wid fyra och åttio år. Hon kom aldrig bort utu templet; tienande Gudi med fasto och böner; natt och dag.

38. Hon kom och dertill i samma stunden, och prisade Herran; och talade om honom till alla dem, som i Jerusalem wänte förlofning.

39. Och då de all ting fullbordat hade efter Herrans lag, drogo de in i Galileen igen, uti sin stad Nazareth.

40. Men barnet växte upp, och förstärktes i Andanom och uppfylltes med wisshet; och Guds nåd war med honom.

Bänen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du, som genom den helga Gimen profeheterat hafwer, huru Kristus din Son till fall och uppståndelse mångom i Israel satt war: wi bedje dig, upplys våra hjertan genom den helga Andan, att wi din Son Jesum Christum rätt känne, och of i all nöd och farlighet till honom hälle, och i honom uppså; och icke med den säkra blinda werlden of på honom stöte; utan i allt lidande och ansträngning, som of för ordet och bekännelsen skull of påkommer, tröste och frimodige äre. Efter det ju så är, att de som din ord förfölja, böra icke till ditt rike; men de, som derpå tro och derwid blifwa, de skola salige warda. Amen.

Nyårs = Dag.

Coll. O Herre Gud! som din Son vår Frälsare Jesum Christum, för vår skull gaf under lagens twång och lät honom på sin lekamen omskuras: Gif of din nåd, att våra hjertan må ifrån all sons dig lusta och beaktelse omskorne blifwa. Genom famna din Son Jesum Christum vår herra. Amen.

Epistelen, Tit. 3: v. 4.

Mine käreste: Sedan Guds vår Frälsares godhet och kärlighet till Menniskorna uppenbarades.

5. Icke för rättfärdighetenes gerning skull, som wi gjort hade, utan efter sin barmhertighet gjorde han of saliga, genom den nya föddelsens bad och den helga Andas förnyelse.

6. Hvilken han öfwer och rikeliga utgjutt ha, wär genom wår Frälsare Jesum Christum.

7. På det wi skole rättfärdige warda genom hans nåd, och afswingar blifwa till ewinnerligt lif, efter beppet

Evangelium, Luc. 2: v. 21.

I den tiden, då åtta dagar woro framgångne, att barnet skulle omskras, kallades hans namn Jesus; hvilket så kalladt war af Engelen, före än han afstad wardt i moderlifwet.

Bönen.

Wi tacke dig, o herre Gud, himmelske Fader, för din faderliga nåd, att du dig öfwer och arme syndare iörbarmat, och din Son och till godo under dig-n gånst hafwer; på det han, genom sin fullkomliga lydno din wrede stilla och och till lydno komma skulle. Wi bedje dig, att du wille genom din Helga Andas så upplösa våra hjertan, att wi, wid sådan barnlydno och emot våra synder och onda samwete trösta, och genom din Helga Andas hjälp begynna till att wara lydige barn, och på ändalsheten genom Christum ewignerligen salige warda. Amen.

Näste Sönd. efter Nyårs = Dag.

Coll. O herre Gud! som äst dina åkallares styrka, se mildeligen till wår bön, och efter det dig förutan, förinår menstlig swaghet intet; så bly du med din nåd, att wi måge full orda din bud och tackas dig både med ord och gerningar. Genom din Son Jesum Christum wår herre. Amen.

Epistelen, Rom. 6: v. 3.

Weten i icke, käre bröder, att alle wi, som äre döpte till Christum Jesum, w. äre döpte till hans döda.

4. Så äte wi nu begrafne med honom, genom wår dopet i döden: att, såsom Christus är uppväckt ifrån de döda, genom Fadrens häilighet, så skole och wi wandra i ett nytt lefwerne.

5. Ly om wi samt med honom inplantade warde till en lika döda, så warde wi och uppständelsen life.

6. Wetande, att wår gamla menniska är förstått med honom, på det att syndakroppen skall wara om intet; att wi icke härefter skole tiena syndene.

7. Ly den som dödd är, han är rättfärdigad ifrån synden.

8. Äre wi nu döde med Christo, så tro wi, att wi
ock skole lefwa med honom.

9. Wetande, att Kristus, som ifrån de döda upp-
väckt är, döer intet mer, döden får intet mer makt
öfver honom.

10. Ty det han blef död, blef han syndene död en
gång; men det han lefwer, lefwer han Gudi.

11. Så håller ock i edert dörödre, att i ären döde
syndene, och lefwen Gudi genom Christum Jesum
vår Herre.

Evangelium, Matth. 3: v. 13.

Då kom Jesus af Galileen till Jordan, till Jo-
hannes, att han skulle låta döpa sig af honom.

14. Men Johannes förvägrade honom, och
sade: Mig behöwes, att jag wore döpt af dig,
och du kommer till mig?

15. Då svarade Jesus och sade till honom:
Får det nu så ske; så bör det sig wara med oss,
att wi uppöfse alla rättfärdighet.

16. Då tillstodde han honom det. Och när
Jesus war döpt, sleg han strax upp af watten-
net; och si, då wardt honom himmelen öpnad,
och han såg Guds Anda nederfara, såsom ena
dufwo, och komma öfwer honom.

17. Och si, en röst af himmelen sade: Denne är
min kärre Son, i hwilken jag hafwer ett godt behag.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som dig så när-
el gen med din helga Anda wid din kärre Söns
dörelse, som alla våra synder på sig lade, uppenbarat
hafwer; och wist och till honom med din egen audomlits-
ga röst, att wt genom honom syndernas förlåtelse och
all nåd hafwa skulle. Wi bedje dia, bewara og alltid t
det hoppet. Och emedan wi efter din Söns exempel och
befallninga och äre döpte, så stärk vår tro genom den
helga Anda, och hjälp till det ewiga lifwet. Amen.

Trettonde = Dag.

Coll. **D** Herre Gud, som i denna dag med sju-
nan leder Hedningarne till din enfödda

Gen Jesum Christum; förlåna- och nådeligen, att wi som nu genom tron känne dig, måge också till denna härlighets beskådelse i himmelen ledde warda. Genom samma din Son Jesum Christum, vår Herre. Amen.

För Epistelen, Ef. 60: v. 1.

Statt upp, war ljus; ty ditt ljus kommer, och Herrans härlighet går upp öfver dig.

2. Ty si, mörker öfvertäcker jordena, och mörkhet folken; men öfver dig uppgår Herren, och hans härlighet skall sonas öfver dig.

3. Och bedningarna skola wandra i din ljuse, och Konungar uti steret, som uppgår öfver dig.

4. Lyft upp din ögon och se omkring dig; dese alle föder samlade komma till dig. Dine söner skola komma fjertan efter, och dine döttrar wid sidona uppsödde warda.

5. Då skall du se dina lust, och utbriska, och ditt hjerta skall, förundra och utwidga sig, när den stora hopen wid hafwet wänder sig till dig, och Hedningarnas makt kommer till dig.

6. Ty de många kameler skola öfvertäcka dig; de Ibpäre af Midian och Epba; af Saba skola de alle komma, guld och rökelse föra, och Herrans låf förkunna.

Evangelium, Matth. 2: v. 1.

När Jesus wardt födder i Bethlehem i Judeska landet i Konung Herodis tid; si, då kommo wise män af Österlanden till Jerusalem och sade:

2. Hwar är den nyfödde Juda, Konungen? Ty wi hafwe sett hans stjärna i Österlanden, och äre komne att tillbedia honom.

3. När Konung Herodes det hörde, wardt han bedröfwad, och hela Jerusalems stad med honom:

4. Och låt församla alla de öfwersta Presterna och Skriftlärda ibland folket, och frågade dem, hwar Kristus skulle födas.

5. Och de sade honom: i Bethlehem i Judeska landet: Ty det är så skrifwet genom Profeten.

6. Och du Bethlehem i Judeska landet, ätt ingalunda den minste ibland Juda förstar: ty utaf dig skall mig komma den Försten, som öfver mitt folk Israel en Herre wara skall.

7. Då kallade Herodes lönliga de wisa mänsnerna till sig, och besworde granneliga af dem, hwad tid stjernan syntes.

8. Och fände dem så till Bethlehem, och sade: Farer dit, och bespörjer granneliga efter barnet; och när i det finnen, så säger mig det igen, att jag kan och komma och tillbedja honom.

9. När de hade hört Konungen, foro de å stad. Och si, stjernan, som de sedt hade i Österlandet, gick för dem, så länge hon kom, och blef beständande öfwer, der barnet war.

10. När de sågo stjernan, wordo de ganska glade.

11. Och gingo in i huset, och funno barnet med Maria dess moder, och föllo neder och tillbädo honom; och upplåto sina häfswor, och skänkte honom guld, rökelse och myrrham.

12. Sedan fingo de uppenbarelse i sömnen, att de icke skulle komma igen till Herodes: och foro så en annan wäg hem i sitt land igen.

Bönen.

D Herre Gud, himmelske Fader! Du, som ditt helga ord, som är den rätta stjernan, hwilken det helga barnet Jesum Christum utwisar, baswer och lösa låtik: Wi bedje dig: gif oss din helga Anda uti våra hjertan, att wi det ljuset anamme, och oss till saligbet bruke; så att wi, lika som de wise män, sådana stjernor efterfölje, och icke låte någon indda eller farlighet oss derifrån sträcka; utan med allt hjerta hålle oss till samma din Son Jesum Christum, som är allena vår Frälsare; och så sticka oss i vårt himmeliga lefwerne, att din fattiga Christenhet må derigenom förbättrad, och din Son Jesu Christo tjent warda. Amen.

I Sönd. efter Trettonde-Dagen.

Coll. **D** Herre Gud, gör af din himmelske nåd det ditt folk begärer, att det må både weta, hwad det skall göra, och sedan fullborda det med gerningarna. Genom Jesum Christum din Son vår Herra, hwilken lefwer, och regnerat

med dig och den Helga Andoa, uti en sann Gud af ewighet till ewighet. Amen.

Epistelen, Rom. 12: v. 1.

Så förmanar jag nu eder, käre bröder, wid Guds barmhertighet, att i utgifwen eder Ickamen till ett offer, som är Ickwande, heligt och Gudi behagligt, edra skälige Gudstjenst.

2. Och håller eder icke efter denna werlden; utan förvandlar eder med edert sinnes förnyelse, att i mågen förjara, hwad Guds gode, behagelige och saktomliga wilje är.

3. Ty jag säger igenom den nåd, som mig gifwen är, hwarjom och enom af eder, att ingen hälle må af sig, än honom hör hålla; utan hälle sig så, att de är måtta med, efter som Gud hafwer utdelat hwarjens och enom tronens mått.

4. Ty såsom wi uti en Ickamen hafwe många lemmar; men alle lemmar hafwa icke allt samma ämbete.

5. Så äre wi nu många en Ickamen i Christo; men inbördes äre wi hvars annars lemmar.

Evangelium, Luc. 2: v. 42.

I den tiden, då Jesus wardt tolf år gammal, och de uppfarne woro till Jerusalem, efter högtidens sedwänjo.

43. Och de fullkomnat hade dagarne, och gingo hem igen, btes pisten Jesus qwar i Jerusalem, och Josef och hans moder. wisse de intet af.

44. Men de menne att han war i sållskapet, och de gingo ena dagled, och sökte honom bland fränder och wänner.

45. Och då de icke funno honom, gingo de till Jerusalem igen och sökte honom.

46. Så begaf det sig, efter tre dagar funno de honom i templet, sittande midt ibland de lärare, hörande dem, och frågande dem.

47. Och alle de honom hörde, försträcke sig öfwer hans förstånd och swar.

48. Och då de sågo honom, förundrade de sig. Och hans moder sade till honom: Mia-

son, hwi gjorde du oss detta? Si, din fader och jag hafwer sökt efter dig, sörijande.

49. Och han sade till dem: Hwad är det, att i sökten mig? Wissten i icke, att uti de stycken, som min Fader tillhöra, bdr mig wara?

50. Och de förstodo icke ordet, som han med dem talade.

51. Och så for han ned med dem, och kom till Nazareth, och war dem underdånig. Men hans moder gömde alla dessa ord uti sitt hjerta.

51. Och Jesus växte till i wisdom, ålder och nåde, för Gud och menniskor.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du, som genom din nåd och wålsignelse mig batn och folk giwit hafwer. Jag beder dig, gif mig ett sådant hjerta, att jag sielf med god exempel dem föregår, och hwarken med ord eller gerningar förargar; utan att jag må fliteliggen hålla dem till lyska och Guds ord. Men gif oss dem din helga Ande, att sådan jäd må bära god frukt, att de till ditt lof och ära, andra till nytta och förbättring, och Ingen till förargelse lefwa måge. Amen.

2 Sönd. efter Trettonde-Dagen.

Coll. O allsmåttige ewige Gud! Du som både himmel och jord regerar: W bedje dig, att du wille nådeligen höra ditt folks bön, och gifwa oss din frid i våra dagar. Genom din Son Jesum Christum vår Herre. Amen.

Epistelen, Rom. 12: v. 6.

Råre bröder. Wi hafwe ållskilliga gäswor, efter den nåd, som oss gifwen är. Hafwer någon profetian, så ware hon ens med trone.

7. Hafwer någon ett embete, så akte han derpå: lärer någon, så akte han på lärena.

8. Förmaner någon, så akte han på förmaningen: Gifwer någon, så gifwe uti enfaldighet: Regerar någon, så regere med omsorg: Öfr någon barmhertighet, så öfre det med fröid.

9. Skarleken ware utan skrymtan: hatet det onda, blifwande wid det godt är.

10. Warer hwar med annan wänlige uti broderlig kärlek: den ene förekomme den andra med inbördes veder.

11. Warer icke tröge i det i hwarwen för händer: warer brinnande i andanem, flicker eder efter tiden.

12. Warer glade i hoppet, tålige i bedröfwelsen: håller på bedja.

13. Deler edart till de heligas nödtorft: herbergerer gern.

14. Taler wäl om dem, som gå efter edart argesta; talar wäl, och önsker dem icke ondt.

15. Glädjens med dem, som glade äro; och gråter med dem, som gråta.

16. Öns till sinnes med hwarannan. Håller icke mycket af eder sjelfwa; utan håller eder alla med dem, som ringa äro.

Evangelium, Joh. 2: v. 1.

I den tiden wardt ett bröllop i Cana i Galileen; och Jesu moder war der.

2. Wardt och deslikes Jesus buden, och hans lärjungar, till brölloppet.

3. Och då winet begynte fattas, sade Jesu moder till honom: De hafwa intet win.

4. Då sade Jesus till henne: Qwinna, hwad hafwer jag med dig? Min tid är ännu icke kommen.

5. Då sade hans moder till tjenarena: Hwad han säger eder, det görer.

6. Så woro der sex stenkrufor, som sätte woro efter sättet om Judarnes rening, hållande de hwardera tu eller try mått.

7. Då sade Jesus till dem: Fyller upp kruorna med watten; och de fyllde dem öfwer fulla.

8. Och han sade till dem: låter nu uti, och bärer till kökemästaren: och de buro.

9. När då kökemästaren smakade winet, som watten varit hade, och icke wisse hwadan det kommet war; men tjenarena, som watten öf hade, wiste det, kallade han brudgummen.

10. Och

10. Och sade till honom: hwar man sätter först fram det goda winet, och när de äro wordsne druckne, då det, som sämre är. Du hafwer gömt det goda winet allt här till.

11. Detta war det första tecken, som Jesus gjorde i Kana i Galileen, och uppenbarade sin härlighet: och hans lärjungar trodde på honom, Bönen.

Jag tackar dig, Herre Gud, himmelske Fader, att du hafwer gifwit mig din nåd, och låtit mig komma i den helga ägtenskaps-stadgan, och dermed bewarat mig ifrån synd. Jag beder dig, gif din Helga Ande, som mig deruti styrer och regerar, att jag må wäl förlikas med min ägta maka: ingen orsak gifwa till osämja och wrede; utan föra ett wänligt och gudeligt lefwerne; på det oss wi än icke kunne wara utan frestelse, att wi då ätt d måge förnimma din nådiga hjelp och wälsignelse, uppsöda våra barn efter din wilja, lefwa i all gudelighet med hwarannan, och på ändalykten, genom din Son Jesum Christum få en ewig salighet. Amen.

3 Sönd. efter Trettonde=Dagen.

Coll. **D** allsmåttige ewige Gud! se mildeligen till vår skröplighet, och bestärma oss med din kraftiga bödga hand. Genom Jesum Christum vår Herra. Amen.

Epistelen, Rom. 12: v. 17.

Råre-bröder. Håller eder icke själswa för kloka. Guder ingom ondt för ondt; wirlägger eder om det som årligt är, inför hwar man.

18. Om möjligt är, så mycket som till eder står, så hafwer frid med alla menniskor.

19. Håmnens eder icke själswa, kåre wänner, utan låter Guds wrede hafwa rum; ty det är skrifwit: min är hämnaden, jag skall wedergållat, säger Herren.

20. Om nu din owån hungrar, så gif honom mat; törstar han, så gif honom dricka; när du det gör, så församlar du glöddande kol på hans hufwud.

21. Låt dig icke öfwerwunnen warda af det onda; utan öfwerwinn det enda med det goda.

Evangelium, Matth. 8: v. 1.

I den tiden, när Jesus glöf neder af berget, följde honom mycket folk.

2. Och si, der kom en spetälst man, och ti bad honom, och sade: Herre, vill du, så k du göra mig renan.

3. Då räckte Jesus ut sin hand, och tog honom, sågande: Jag vill, var ren; och str wardt han ren utaf sin spetälsta.

4. Och Jesus sade till honom: Se till, att i säger det för ingom; utan gå bort och låt p fien se dig; och offra den gåsna, som Mos budit hafwer, till ett vittnesbörd öfver dem.

5. Men när Jesus gick in uti Kapernaum, kom Höfswitsman till honom, och bad honom, sågand

6. Herre, min tjenare ligger hemma bortt gen, och hafwer stor wedermöda.

7. Då sade Jesus till honom: Jag vill kom ma och bota honom.

8. Då svarade Höfswitsmannen och sade: He re, jag är icke värdig, att du skall gå in u der mitt tak; utan såg allenast ett ord, så bli wer min tjenare helbregda.

9. Ty jag är också en menniska under anna mans wåld, och hafwer krigsknektar under mig och jag säger till den ena: Gå, och han går och till den andra: kom, och han kommer; o till min dräng: gör det, och han gör så.

10. När Jesus detta hörde, förundrade he sig, och sade till dem, som honom följde: Sal nerliga säger jag eder, jag hafwer icke funn sådana tro i Israel.

11. Men jag säger eder, att många war kommande af östan och westan, och stola sit med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket.

12. Men rikens barn stola warda utkastade i l yttersta mörkret; der skall wara gråt och tandagnis

13. Och Jesus sade till Höfswitsmannen: Gå och som du tror, så ske dig; och i samma st den blef hans tjenare helbregda.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader, som af synnerlig kärlek och barmhertighet hafwer gifwit oss din Son, låtande honom blifwa menniska och för vår skull dö på korset; Gif din helga Ande i våra hjertan, att wi måge sätta all vår förhoppning på honom, och fast tro genom honom våra synders föråttelse och ett ewigt lif; såsom denne Höfswitsmannen bär trodde honom kunna hjelpa sin sluka tjenare med ett ord. Efter wi hafwe hans ord: hwilken som tror på mig, han skall icke se döden till ewig tid; gif du, käre himmelske Fader, att wi det med en fast tro på vårt yttersta fatta, och derwid blifwa måge. Amen.

4 Sönd. efter Trettonde-Dagen.

Coll. Herre Gud, himmelske Fader! Du, som wet, att wi uti så mycken stor farlighet icke kunna för menstlig swaghet skull beständande blifwa, förlåna oss kraft både till lif och själ, att wi allt det, som oss för våra synders skull gwäl och ansåttar, måge med din hjelp öfwerwinna. Genom din Son Jesum Christum vår Herra. Amen.
Epistelen, Rom. 13: v. 8.

Käre bröder. Warer ingom något skyldige, utan att i älskenskens inbördes: tro, som älskar den andra, han hafwer fullbordat lagen.

9. Ty det som sagt är: Du skall icke göra bor: Du skall icke dråpa: Du skall icke stjåla: Du skall icke bära falskt vittne: Du skall icke begåra: och annat sådant bud, det beslutes i detta ordet: Du skall älska din nästa som dig själv.

10. Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så är nu kärleken lagsens fullbordan.

Evangelium, Matth. 8: v. 23.

Och Jesus steg i skeppet, och hans Lärjungar följde honom.

24. Och si, en stor storm wårte upp i hafwet, så att wågen slog utöfwer skeppet; och han sof.

25. Då gingo Lärjungarne till, och wäckte honom upp, sågande: Herre fräls oss, wi förgrås.

26. Då sade han till dem: i flentrogne, hwi rådens i? Och stod upp, och näpste wådret och hafwet; och det war stilla lugnet.

27. Men menniskorna förundrade sig och sa-

de: hwad är denne för en, att wärdret och hafwet äro honom lydige?

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som af ditt faders lika och goda råd håller oss dina barn här på jorden under korset och låter komma öfwer oss motgångar, öwäder, till att underkufwa synden och öfwa oss i tron hoppet och bönen: Wi bedje dig, att du wille förbarm dig öfwer oss, och höra vårt bön i ansåktning, och skaffa oss din nådiga hjälp, på det wi måge känna din nåd och faderliga biskänd, och låfwa och prisa dig med din helgon i ewighet. Du som är en ewig och allsmåttig Gud, med din Son och den Helga Anda. Amen.

5 Sönd. efter Trettonde=Dagen.

Coll. **D** Herre Gud! bewara ditt folk genom din sädiga mildhet, att de, som allena hålla sig till det himmelska hoppet, måge alltid af dig bestärnade wara. Genom din Son Jesum Christum vårt herra. Amen.

Epistelen, Col. 3: v. 12.

Så ikläder eder nu, käre bröder, såsom Guds utkorade, helgon, och älskade, uti hjertans barmhertighet, wänlighet, ödmjukhet, taktmodighet, långmodighet.

13. Och undrager hwarannan, och förlåter hwarans drom, om någon hafwer något flagomål emot den andra: såsom och Christum eders förlåtit hafwer, så görer och i.

14. Men öfwer allt detta, ikläder eder kärleken, hwilken är fullkomlighetens band.

15. Och Guds frid regere i edra hjertan, till hwilken i oss kallade ären uti en lekamen och warer tacksamme.

16. Låter Christi ord rikeliga bo uti eder med all wisdom: lärer och förmaner eder inbördes med Psalmer lässånger och andeliga wisor i nådene: och sjunger herranäm i edert hjerta.

17. Och allt det i gören med ord eller gerning, det görer allt i herrans Jesu namn, och tackar Gudt och Fadrenom genom honom.

Evangelium, Matth. 13: v. 24

I den tiden sade Jesus till sina lärjungar denna liknelse: Himmelsriket är likt ent mennisko, som sådde god såd i sin åker;

25. Men då folket sof, kom hans öwån och sådde ogräs midt ibland hwetet, och gick sin wäg.

26. Då nu såden växte och bar frukt, syntes det ogräset.

27. Då gingo husbondens tjenare fram, och sade till honom: Herre, sådde du icke god såd i din åker, hwadan hafwer han då ogräs?

28. Då sade han till dem: Det hafwer owännen gjort. Sade tjenaren till honom: Will du, att wi gå och hemte det bort?

29. Då sade han: Nej, på det, att när i upprycken ogräset, i icke skolen och dermed upprycka hwetet.

30. Låter båda våra intill skördetiden; och i skördetiden will jag såga skördemännerna: Hemter först ogräset samman, och binder det i knippor till att uppbrännas; men hwetet församlas i mina lador.

Wönnen.

Vi tacke dig, Herre Gud, himmelske Fader, att du den goda såden, ditt helga ord, i vårt hjerta sått hafwer: Och bedje dig, att du wille genom din helga Andas gära den samma såden i oss lefwande och fruktbar, och bewara oss för den onda fienden, att han icke får något ogräs deribland. Bewara oss för skärhet, och håll oss i din fruktan: Och hjelp oss i allahanda frestelse, till det wi fullkomligen salige warde. Amen.

Söndagen Septuagesima.

Coll. Hör, milde Herre, ditt folks bön att wi, som med råtta för våra synder warde straffade, må, ditt namn till ära, nådelligen förlofades warda. Genom din Son Jesum Christum vår Herre. Amen.

Epistelen, 1 Cor. 9: v. 24.

Käre bröder: Weten i icke, att de, som löpa på wess jobanen, alle löpa de; men en får lönen; löper så, att i fån det.

25. Ty hwar och en, som kämpar, han hafwer åters håll i all ting; de deruppå, att de skola få en förstånglig krona; men wi en oförstånglig.

26. Men jag löper icke, såsom till något owist; så kämpar jag icke såsom den som buggar i wädret.

27. Utan jag spårer min lefwamen, och underkufwar honom; på det jag icke predikar androm, och warder sielf straffelig.

Kap. 10: v. 1. Käre bröder, jag vill icke dölja för eder, att våre Fäder wore alle under skon, alle gingo de genom hafwet.

2. Och alle wore de under Mose döpte i skyn och i hafwet.

3. Och hafwa alle enahanda andelig mat ätit.

4. Och alle enahanda andelig dryck druckit; ty de drucko af den andeliga klippan, som dem medföljde; hwilken klippa war Kristus.

5. Men många af dem wore icke Gudi behagligt ty de wordo nederslagne i sknen.

Evangelium, Matth. 20: v. 1.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungor denna liknelsen: Himmelriket är likt enom husbonda, som gick ut bittida om morgonen till att lega sig arbetare i sin wingård.

2. Och när han hade varit öfwerens med arbetarena om en wiß dagspenning, sände han dem i sin wingård.

3. Sedan gick han ut wid tredje stunden, och såg några andra ståndande säfånga på torget;

4. Och sade till dem: Går och i uti min wingård; och hwad skälighet är, vill jag gifwa eder;

5. Och de gingo. Och åter gick han ut wid sjette och nionde stunden, och gjorde sammaledes.

6. Men wid den elofte stunden gick han ut, och fann några andra ståndande säfånga, och sade till dem: Hwi skån i här hela dagen säfånga?

7. De sade till honom: Ty ingen hafwer legat oss. Då sade han till dem: Går och i uti min wingård, och hwad skälighet är, skolen i så.

8. Och när aftonen kom, sade wingårds herren till sin Skaffare: Kalla fram arbetarena, och gif dem deras lön, begynnande på de fista intill de första.

9. Och när de kommo fram, som wid elofte stunden komne wore, fick hwardera dagspenningen.

10. Men när de förste kommo, mente de, att de skulle fått mer; och fingo och hwardera dagspenningen.

11. Och när de så fingo; knorrade de mot husbonden.

12. Och sade: Dese sisse hafwa arbetat en timme, och du gjorde dem lika med oss, som hafwa burit dagens tunga och hetan.

13. Då swarade han enom af dem, och sade: Min wån, jag gör dig ingen orått: war du icke öfwerens med mig om en wiß dagspenning?

14. Sag det dig tillhörer, och gack din wåg; men jag will gifwa denna sista så mycket som dig.

15. Eller må jag icke göra uti min ting hwad jag will? Ser du förden skull illa ut, att jag så god är?

16. Alltså warda de ytterste de främste, och de främste de ytterste. Ty många äro kallade, men få äro utwalde.

Bönen.

D Herre Gud, himmelske Fader, som genom ditt heliga ord hafwer oss kallat uti din wingård: Wi bebedje dig, gif din heliga Anda uti våra hjertan, att wi måge i den wingården troligen arbeta och em ditt ord och wilja oss besittas; och sätta allt vårt hopp allena på din nåd, som du oss genom din Son Jesum Christum beredt hafwer; och så en ewig salighet. Amen.

Söndagen Sexagesima.

Coll. **D** Guo! du som wäl ser, att wi på inga våra gerningar förtrösta kunne; förläna oss nåd, att din Son, som är Hedningarnas lärare, må också wara vår beskärmare ifrån allt det, som oss emotstår. Hvilken der lefwer och regerar med dig och den heliga Andan, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

Epistelen, 2 Cor. 11: v. 19.

Påre bröder! I fördragen gerna de säwitsta, efter I åren siffwe wise.

20. I fördragen, om någon gör eder till trålar; om någon eder uppåter; om någon eder ifrå tager; om någon förhäfwer sig öfwer eder; om någon slår eder i ansigtet.

21. Det säger jag efter smålighet, såsom wi wore swage wordne. Hwar nu någon upå drifkar, (jag talar i säwitsto) derpå drifkar jag också.

22. De äro Ebreet, så är jag också; De äro Israaktis, jag också; De äro Abrahams såd, jag också.

23. De äro Christi tjenare (jag talar i säwitsto), jag

är fast mer: jag hafwer mer arbetat: jag hafwer mer hugfått: jag hafwer oftare varit fången: ofta varit i dödsönd.

24. Af Judomen hafwer jag fem resor fått fyrata slag, ett mindre.

25. Tre resor hafwer jag varit stupad med ris: ena resan stenad: tre resor hafwer jag varit i flapsbrott: natt och dag hafwer jag varit i hassens djup.

26. Jag hafwer ofta färdats: jag hafwer varit i farlighet i floder; i farlighet ibland mördare; i farlighet ibland Judarna; i farlighet ibland Hedningarna; i farlighet i städerna; i farlighet i öknene; i farlighet på hafwet; i farlighet ibland falcka bröder.

27. I mödd och arbete; i mycken waka; i hunger och törst; i mycken fasto; i frost och nakenhet.

28. Förutan det som eljest påkommer: nemligen, att jag dageliga öfwerlupen warder, och bär omsorg för alla församlingar.

29. Ho är swag, och jag warder icke swag? Ho föder argas, och jag brinner icke?

30. Efter jag ju skall berömma mig, så will jag berömma mig af min swaghet.

31. Gud och vår herras Jesu Christi Fader, hwilken ware prys i ewighet, wet, att jag icke ljuger.

Evangelium, Luc. 8: v. 4.

I den tiden, då nu mycket folk kom tillhoppa, och utaf städerna sökte till Jesum, talade han genom liknelse:

5. En sådesman gick ut till att så sin såd; och wid han sådde, föll somt wid wägen och wardt förtrampadt, och fåglarna under himmelen äro det.

6. Och somt föll på hälleberget; och då det uppsgick, förtorkades det; ty det hade ingen wätska.

7. Och somt föll ibland törne; och törnen gick med upp, och förqwafde det.

8. Och somt föll i goda jord; och det gick upp, och gjorde hundrade fall frukt. Då han detta sade, ropade han: Den der hafwer öron till att höra, han höre.

9. Då frågade honom hans Lärjungar, hurudan denna liknelsen war.

10. Harsade till dem: Eder är gifwet weta Guds rikets hemlighet; men dem androm genom liknel-

se; på det, att ändock de se, skola de likväl icke se; och ändock de höra, skola de likväl icke förstå.

11. Så är nu denna liknelsen: Såden är Guds ord.

12. Men de, som wid vägen, det äro de som höra; sedan kommer djefwulen, och tager bort ordet utu deras hjerta, att de icke tro skola och blifwa frälste.

13. Men de, som på hälleberget, det äro de, som när de höra, anamma de ordet med glädje, och de hafwa inga rötter, de der tro till en tid, och då frestelsen påkomrr, falla de derifrån.

14. Men det som föll ibland törnen, äro de som höra, och gå bort, och warda förswafde af omsorger och rikedomar, och lifsens wällust, och bära ingen frukt.

15. Men det uti goda jord, äro de, som höra ordet, och behålla det uti ganska godt hjerta, och bära frukt i tålmod.

Bönen.

Vi tacke dig, Herre Gud, himmelske Fader, att du ditt helga ord genom din Son Jesum Christum ibland oss sått hafwer: och bedje dig, att du wille genom din helga Ande så bereda våra hjertan, att wi samma ditt ord stelligt höre, och i ett ganska godt hjerta behålle, och bära frukt i tålmod, och icke hålle fram i synden; utan med din hjelp henne undertrycka, och i allabanda föröbljelse och med din hjelp trösta måge. *A.*

Fastlags = Söndag.

Coll. **O** Herre! hör mildeligen våra böner, och förlofa oss af vårt syndaband, och bewara oss för allt det oss emotstår. Genom din, Son, Jesum Christum, vår Herre. *Amen.*

Epistelen, 1 Cor. 13: v. 1.

Järe bröder: om jag talade med menniskots och Englsars tungor, och hade icke kärleken, så wore jag en ljudande malm, eller en klingande hjelra.

2. Och om jag kunde profetera, och wisse all hemligbet, och allt förstånd, och hade alla tro, så att jag förätte berg, och hade icke kärleken, så wore jag intet.

3. Och om jag gäfwet alla mina ägodelar de fattiga.

och låte min lekamen brinna, och hade icke kärleken så wore det mig icke nyttigt.

4. Kärleken är tålig och mild, kärleken afundas intet; kärleken skalkas intet; han uppblåses icke.

5. Han sticker sig icke oböfweliga: han söker icke sitt, han fördras icke, han tänker intet argt.

6. Han glöds icke öfwer orättfärdighet; men han fröj ar sig öfwer sanningen.

7. Han fördrager all ting, han tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting.

8. Kärleken wänder aldrig åter, ändock profetiorna skola återwända; och tungomålen skola afkomma och förståndet skall återwända.

9. Ly wi förstå endels, och profetiera endels.

10. Men då det kommer som fullkomligt är, så wänder det åter, som endels är.

11. Då jag war ett barn, talade jag som ett barn och hade de sinne som ett barn, och hade barnliga tankar; men sedan jag wardet man, lade jag bort det barnligt war.

12. Ly wi se nu genom en spegel, uti ett mörkt tal; men då ansåte emot ansåte. Nu känner jag endels; men då skall jag känna, såsom jag och känd är.

13. Men nu blifwer tron, hoppet, kärleken, de som try; men störst ibland dem är kärleken.

Evangelium, Enc. 18: v. 31.

Jden tiden tog Jesus till sig de tolf, och sade till dem: Si, wi gå upp till Jerusalem, och all ting skola fullbordad warda, som skrifwen är af Profeterna om menniskones Son.

32. Ly han skall öfwerandwardas, Hedningomen, och begabbas, och försmådas, och bespottas.

33. Och sedan de hafwa hudslängt honom, skola de döda honom; och tredie dagen skall han uppstå igen.

34. Men de förstodo der intet af, och talet war dem så fördoigt, att de icke förstodo hwad som sades.

35. Så hände sig, att när han kom inemot Jericho, satt en blinder wid wägen och tigade.

36. Och när han börde folket framgå, frågade han, hwad det war.

37. Då sade de till honom, att Jesus af Nazareth gick der fram.

38. Då ropade han och sade: Jesu Davids Son, markunna dig öfwer mig! Men de som före gick, nåpste honom, att han skulle tiga.

39. Men han ropade desß mer: Davids Son, markunna dig öfwer mig!

40. Då stannade Jesus, och bödd leda honom till sig. Då han kom fram, frågade han honom, sågande:

41. Hvad vill du, att jag skall göra dig? Då sade han: Herre, att jag måtte få min syn.

42. Och Jesus sade till honom: Haf din syn; din tro hafwer frälst dig.

43. Och strax fick han sin syn igen, och följde honom, prisande Gud. Och allt folket, som det ta sågo, lofwade Gud.

Bönen.

D Herre Gud, himmelste Fader! Du som hafwer genom din Son Jesum Christum nådellgen öppnat den blinda männens ögon, och låtit honom se ljuset: Wi arme sondare bedje dig: att du wille genom ditt helga ord upplysa våra blinda hjertan, att wi må genem samma din Son Jesum Christum, som för oss på korset dödad är, och för våra synder betalat hafwer, rätt lära känna dig, och i all nöd och anfäktningar se allena på din nådiga hjälp och barmhertighet; och söka derefter med en tröffelig bönn, och finna tröst och undsättning emot dieselwlen, synden och döden. Genom din Son, Jesum Christum, vår Herre. *A.*

Förste Söndagen i Fastan.

Coll. **G**if oss, Herre Gud! att werldens lopp må och lagas efter din helga sticketse, och att din församling uti en relig gudelighet glädjas må. Genom din Son, Jesum Christum, vår Herre. *Amen.*

Epistelen, 2 Cor. 6: v. 1.

Näre bröder. Wi såsom medhjelpare, förmane eder, att i icke ındfängen Guds nåd fåsängt.

2. En han säger: Jeg hafwer bönhört dig i behagelig tid, och jag hafwer hulpit dig på salighetenes dag: si, nu är den behagelige tiden: si, nu är salighetenes dag.

3. Låter oss ingem i något måtto förargelike gifwa, på det wårt ämbete må ostraffadt blifwa.

4. Utan låter og i all ting bewisa og såsom Guds tjena-
nare; i stort kälamed, i bedröfwelse, i nöd, i ångest;

5. I slag, i fångelse, i uppror, i arbete, i wako, i fasto.

6. I ren lefnad, i förstånd, i långmodighet, i mildhet, i den helga Anda, i en ofrymtad kärlek.

7. I sanningens ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetens wapen, till högra sidan och till den vänstra.

8. Genom ära och smålek, genom ondt rygte, och godt repte: såsom bedragare, och dock sannfärdige.

9. Såsom ofärdde, och dock fände; såsom de der dö; och si, ni lefwe; såsom näpste, och dock icke dräpne.

10. Såsom bedröfwade, och dock alltid glade; såsom fattige, och dock många rika gbrande; såsom intet hafs wande, och dock all ting ågande.

Evangelium, Matth. 4: v. 1.

I den tiden wardt Jesus fördr af Andanom i Bet-
sana, på det han skulle försökas af djefwulen.

2. Och när han hade fastat i fyratio dagar och fyratio nätter, så hungrade honom.

3. Och frestaren gick fram till honom, och sade: Äst du Guds Son, så säg, att dessa stenar warda brödd.

4. Då swarade han, och sade: Det är skrifwit: Menniskan lefwer icke allenast wid brödd, utan af hwart och ett ord, som går utaf Guds mun.

5. Då tog djefwulen honom med sig till den hetga staden, och satte honom öfwerst på tinnarna af templet.

6. Och sade till honom: Äst du Guds Son, så gif dig här utföre; ty det är skrifwit: Han skall gifwa sina Englar befallning om dig, och de skola bära dig på sina händer, att du icke skall stöta din fot emot stenen.

7. Då sade Jesus till honom: Det är od skrifwit: Herran din Gud skall du icke fresta.

8. Då tog åter djefwulen honom med sig upp på ett ganska högt berg, och wisse honom all rike i werldene och deras härlighet.

9. Och sade till honom: Ällt detta will jag gifwa dig, om du faller neder och tillbeder mig.

10. Då sade Jesus till honom: Gått bort fastan; ty det är skrifwit: Herran din Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du tjena.

11. Då öfvergaf djefwulen honom; och si, Englarne gingo fram och tjente honom.

Wönnen.

Wi bedje dig, Herre Gud, himmelske Fader! efter vår arge fiende djefwulen, såsom ett rytande lejon, alltid går omkring, och söker hwem han uppsluka kan, att du wille för din Söns Jesu Christi skull, med din helga Anda wara och biståndig, och genom ditt heliga ord stärka våra hjertan, på det vår fiende icke skall wara och öfvermåttig; utan wi måtte alltid bliwa i din nåd; och behålla när dig en ewig salighet. Amen.

Andra Söndagen i Fastan.

Coll. **D** Gud! du, som wäl ser, att wi till intet godt dogse äre, bewara och både inwertes och utwertes, att kroppen befrias från allt det, som skadligt är; och att hjertat må af onda tankar rent gjordt warda. Genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, 1 Theß. 4: v. 1.

Närmare, käre bröder, bedje wi eder, och förmanne, genom vår Herra Jesum, såsom i hafu en undsfånget af och huru i wandra skolen, och tackas Gudi, att i ju mer fullkomlige warden.

2. Ty i weten hwad bud wi gäfwit eder, genom Herran Jesum.

3. Ty detta är Guds wilje, eder helgelse, att i sin böteri:

4. Och hwar och en af eder wet behålla sitt fat i helgelse och äro.

5. Icke uti lustig begärelse, såsom hedningar, de som af Gudi intet weta.

6. Och att ingen förtrycker eller swiker sin broder i någon handel; ty Herren är hämnaren öfwer allt detta: såsom wi och eder tillförene sade och betydade.

7. Ty Gud hafwer icke kallat oss till orenhet, utan till helgelse.

Evangelium, Matth. 15: v. 21.

I den tiden gick Jesus därån, och kom i Tyri och Sidons landsändar.

22. Och si, en Kanancest qwinna kom af de

landsåndar, och ropade till honom och sade: Herre, Davids Son, förbarma dig öfver mig! Min dotter qvåls jemmerliga af djefwulen.

23. Men han swarade henne icke ett ord. Då stego hans Lärjungar fram och bådo honom, och sade: Skilj henne ifrån dig; ty hon ropar efter oss.

24. Men han swarade och sade: Jag är icke utofånd, utan till de borttappade får af Israels hus.

25. Men hon kom och tillbad honom, sågandes: Herre, hjälp mig.

26. Då swarade han och sade: Det är icke böffigt att taga brödet ifrån barnen och fasta det för hundarna.

27. Swarade hon: Ja, Herre, dock likväl äta hundarne af de smulor, som falla utaf deras herrars bord.

28. Då swarade Jesus, och sade till henne: O qwinna, din tro är stor, ske dig, som du will: och hennes dotter blef helbregda i samma stund.

Öfwen.

Wi bedje dig, Herre Gud, himmelske Fader! att du wille genom din Helga Anda styrka våra hjertan och göra oss wisa i tron och hoppet, till din nåd och barmhertighet: Och ändock wi på vårt samwetes, synders och swårighets wägnar hafwe erfalat nog till att frukta och måge likwäl, som den Kananeiska qwinnan, faste vi swarid din nåd, och i all anfäkning och nöd finna hjelp och tröst. Genom Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Tredje Söndagen i Fastan.

Coll. **W**i bedje dig, allsmåttige Gud, att du wille mildwiltigen se till de ödmjukas bön, och bestärma oss med din wålsige hand. Genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, Eph. 5: v. 1.

Så warer nu, käre brödet, Guds efterföljare, såsom älskelige barn.

2. Och wandrar i kärleken, såsom oss Christus hafwer älskat oss, och utgifwit sig sjelf för oss till gåfwo och offer, Gudi till en söt lukt.

3. Woleri och all stembet eller girighet, låter ibland eder icke ens nämnda warda, såsom heligen tillhörer.

4. Och nem ero eller väder, eller stämt, som icke höfves: utan hellre tackägelse.

5. Ty i skolen weta, att ingen bolare, eller oren, eller giriger, hwilken är en afgudadnytkare, häfwer arfwedel i Christi och Guds rike.

6. Låter eder ingen försöra med söfång ord, ty för sådana plågar Guds wrede komma öfwer etrens barn.

7. Derföre warer icke deras skallbrödet.

8. Ty i woren fördom mörker: men nu ären i ljus i Herranom.

9. Wänerer såsom ljusens barn: ty Andans frukt är uti all godhet, och rättfärdighet och sanning.

Ewangelium, Luc. 11: v. 14.

Jden tiden utdref Jesus en djefwut, som war en dumbe: och när djefwuten war utdrifwen, talade dumben; och folket förundrade sig.

15. Men somlige af dem sade: Han utdrifwer djeflar med Beelzebub, djeflarnas öfwersta.

16. Och somlige frellade honom, begärande af honom tecken af himmelen.

17. Men efter han wisse derät tankar, sade han till dem: Hwar och ett rike, som söndrar sig emot sig sjelft, det warder förddt, och hus faller på hus.

18. Är och nu satan söndrad emot sig sjelf, huru warder då hans rike ständande? Efter Jesagen, att jag utdrifwer djeflar med Beelzebub.

19. Men om jag utdrifwer djeflar med Beelzebub, med hwem drifwa då edra barn dem ut? Derföre skola de warda edra domare.

20. Men om jag utdrifwer djeflar med Guds finger, så är ju Guds rike kommit till eder.

21. Då en stark bewäpnad bevarar sitt hus, så blifwer det i frid, som han äger.

22. Men der en starkare tillkommer och öfwerwiner honom, tager han bort all hans wapen, der han tröste uppå, och stitar hans rof.

23. Den icke med mig är, han är emot mig, och den icke förfamlat med mig, han förkingrar.

24. När den orone anden går ut af mennisko:

ne, wandrar han omkring torra platser, söker efter hwila, och finner ingen. Då säger han: jag vill komma igen uti mitt hus, der jag utgick.

25. Och när han kommer, finner han det rent sopadt och wäl tillpynadt.

26. Då går han åstad, och tager till sig sju andra andar, som skadligare äro, än han; och de gå derin och bo der: och den människones sista warder wärre än det första.

27. Och det begaf sig, då han detta sade, hof en qwinna sin röst upp ibland folket, och sade till honom: Salig är den qweden, som dig buri rit hafwer, och de spenar, som du diat hafwer.

28. Men han sade: Ja, salige äro de, som höra Guds ord, och gånna det.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som din Son wår Herra Jesum Christum hafwer låtit förden skull människa warda, att han djefwulens tyranni förtaga, och oss arma menniskor för den onda fienden bewara skulle; ty tacke wi dig för sådana nådeliga hjälp; och bedje dig, att du till frestelse wille wara oss biståndig, och med den helga Andan och nådeligen bewara i din helga ord och fruktan; på det wi måtte ifrån den onda fienden friade och genom din Son salige warda. Amen.

Midfasto = Söndag.

Coll. Förstånd oss, allsmåttige Gud, att wi, som för våra synders qwalde warda, måge genom din milda nåd bugswalade blifwa. Genom din Son Jesum Christum wår Herra. Amen.

Epistelen, Gal. 4: v. 22.

Nåre bröder, det är skrifwet, att Abraham hade två söner, en af tjenstegwinnone, den andra af den fria.

23. Men den, som war af tjenstegwinnone, han war född efter löftet; men den af den fria, han war född genom löftet.

24. Hvilka ord betyda något; ty dese äro de tu tes stamenten: ett af de berg Cina, som föddet till trälsdom, hwilket är Agar:

25. Ev Agar heter i Arabien det berg Cina, och

sträcker sig emot Jerusalem, det nu är, och är icke fri med sinom barnom.

26. Men det Jerusalem, som ofwantsll är, det är den fria; hon är allas vår moder.

27. Ty det är skrifwit; War glad du ofrukt samma, du som intet föder; brist ut och ropa, du som icke är hafwande; ty den ensamma hafwet flere barn, än den, som man hafwet.

28. Men wi, käre bröder, äre Isstets barn efter Isak.

29. Men såsom den, som då född war efter köttet, förs följde honom, som född war efter andan; så går det ock nu.

30. Men hwad säger Skrifsten? Drif ut tjenstegwinnona med hennes son: ty tjenstegwinnones son skall icke blifwa arfwinge med den fria son.

31. Så äre wi nu, käre bröder, icke tjenstegwinnones söner, utan den fria.

Evangelium, Job. 6: v. 1.

J den tiden for Jesus öfwer det Galileesta hafwet, som är wid den staden Lyberias.

2. Och mycket folk följde honom, derfdre att de sågo hans tecken, som han gjorde med dem som sjuke woro.

3. Och gick Jesus på ett berg, och satte sig der med sina Lärjungar:

4. Och då tillslundade Påska, Judarnas högtid.

5. Då lyfte Jesus upp sin ögon, och såg, att mycket folk kom till honom; och sade till Philippum: Hwar så wi köpa bröd, att dese måga äta?

6. Det sade han till att försöka honom: ty han wiste wäl, hwad han wille göra.

7. Svarade honom Philippus: För tuhundra brade penningar. bröd wore dem icke nog, till att hwar finge ett litet stycke.

8. Då sade till honom en af hans Lärjungar, Andreas, Simon Petri broder:

9. Här är en pilt, som hafwet fem bjuggbröd och två fiskar: men hwad förklar det ibland så många.

10. Sade Jesus: Låter folket sätta sig; och på det rummet war mycket gräs. Då satte sig ned wid femtusend män.

11. Och Jesus tog brödet, tackade och fick Lärjuna

gomen; och Lärjungarne lifte ibland dem, som såtos sammatedes och af fiskarna, så mycket han wille.

12. Då de woro måtte, sade han till sina Lärjungar: Händer tillhopa stycken, som öfwerblefne äro, att de icke förfaras.

13. Så hämtade de tillhopa, och uppspätte tolf korgar med stycken, som öfwer woro af fem huggbröd, efter dem, som ätit hade.

14. När nu de menniskorna sågo, att Jesus hade gjort tecknet, sade de: Wisserligen är denna den Profeten, som komma skall i werlden.

15. När då Jesus förnam, att de wille komma och taga honom och göra honom till Konung, gick han åter affides bort uppå berget, han sjelf allena.

Önnen.

D herry Gud, himmelske Fader! du som genom din Son i öknen jem tusend män, förutan gif nner och barn, med fem bröd och två fiskar rikeligen spisat hafwer: Wi bedje dig, att du wårdes också nådeligen med din wålsignelse wåra när och, och bewara och för ge oss och detta lewernets omsorg; att wi för allt annat söke itt rike och din rättfärdighet, och af din såderliga godhet undgå allt det wi behöfwe både till lif och själ. Genom Jesum Christum, wår herra. Amen.

Femte Söndagen i Fastan.

Coll. **W**i bedje dig, allsmåttige Gud, att du wille göra henne både till kropp och själ. Genom din Son, Jesum Christum, wår herra. Amen.

Epistelen, Ebr. 9: v. 11.

Näre bröder: Kristus är kommen, att han skall wara öfwerste Presten till det tillkommande goda, genom ett större och fullkomligare tabernakel, det med händer icke gjordt är; det är, det icke så byggt är.

12. Ikke eller genom bockablood eller kalfwiblood; utan han är genom sitt eget blood ena resa ingången uti det heliga, och hafwer förnit en ewig förlofnng.

13. Ty hafwer drablood och bockablood, och strödd affa af kone, helgat de orene till förtälig renhet.

14. Huru mycket mer skall Christi blood, som bas

wer sig sjelf obesmittad genom den Helga Anda, Gudi offradt, rena vårt samwete af de döda gerningar, till att tjena lefwande Gud.

15. Dersföre är han och nya Testamentets medlare; på det de, som kallade äro, skola få det ewiga arfsens löfte, i thy, att hans död gick der emellan, till förlofning ifrån de öfwerträdelsor, som under det förra Testamentet woro.

Evangelium, Joh. 8: v. 46.

Jden tiden sade Jesus till Judarna: Hvilken af eder straffar mig för synd? Säger jag nu eder sanningen, hwi tron i mig icke?

47. Den der af Gudi är, han hörer Guds ord: dersföre hören i icke, att i icke ären af Gudi.

48. Då swarade Judarna och sade till honom: Säge wi icke rätt, att du äst en Samarit, och hafwer djefwulen?

49. Jesus swarade: Jag hafwer icke djefwulen; men jag prisar min Fader, och i hafwen försmådat mig.

50. Jag söker icke efter min pris; den är wäl till, som derefter söker och dömmar.

51. Sannerliga, sannerliga säger jag eder: hwilken som gdmmer mit tal, han skall icke se döden till ewig tid.

52. Då sade Judarna till honom: Nu hafwe wi förstått, att du hafwer djefwulen. Abraham är döder och Profeterna, och du säger: Hvilken som gdmmer min ord, han skall icke smaka döden ewinnerliga.

53. Äst du mer än vår fader Abraham, som döder är? Profeterna äro och döde; hwem gör du dig sjelfwan?

54. Jesus swarade: Är det så, att jag prisar mig sjelf, så är min pris intet: min Fader är den, som mig prisar, hwilken i sängen wara eder Gud.

55. Och i kännen honom dock intet; men jag känner honom; och om jag sade, att jag icke kände honom, wore jag en ljugare, lifasom i; men jag känner honom och håller hans tal.

56. Abraham eder fader fröjdades, att han skulle få se min dag: han såg honom och wardt glad.

57. Då sade Judarna till honom: Femtio år hafwer du icke ännu, och Abraham hafwer du sedt.

58. Jesus sade till dem: Sannerliga, sannertliga säger jag eder: Förr än Abraham war född är jag.

59. Då togo de upp stenar till att kasta honom. Men Jesus gömde sig undan och gick utaf templet.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! din älskelige Son, vår Frälsare Kristus Jesus, säger: Hvilken som göms mer mitt tal, han skall icke se döden till ewig tid. Wi bedie dig, gif din helga Ande uti våra hjertan, medan du hafwer låtit oss komma till ditt helga ords kunskap, att wi det hört hafwe; att wi det också hjertat anamme: Och dörrå uti vår dödsstund oss förlåt, och derwid tröste. O. n. o. n. din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Palm = Söndag.

Coll. **U**småttige, ewige Gud! Du som oss till dödmjukhets-exempel lät din Son vår Frälsare Jesum Christum anamma mandom och undergå förbät: förlåna oss nådeligen, att wi uti allt det dig på oss lägga tåkes, må tålige och din helga wilja lydige wara. G. s. n. o. n. din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, Phil. 2: v. 5.

Nåre bröder: Hvar och en ware så till sinnes, som Kristus Jesus war:

6. Hvilken ändock han war i Guds Skapelse, räknade han icke för rof, Gudi jemlik wara.

7. Utan förnedrade sig sjelf, tagande på sig en tjernares Skapelse, och wardt lika som en annan människas och i åtbåwor funnen, som en människa:

8. Somjukade sig sjelf, wardt lydige intill döden: ja intill forgens dö.

9. Dersöre hafwer oss Gud förhöit honom, och gifwit honom ett namn, det öfwer all namn är.

10. Allt i Jesu namn skola sig böja all knå, deras som i himmelen, på jorden och under jorden äro.

11. Och alla tungor skola bekänna, att Jesus Kristus är Herren, Gud Fader till äro.

Evangelium, 1 Cor. 11: v. 23.

Ey jag hafwer undfått af Herranom det jag ock eder gifwit hafwer; Ey Herren Jesus, i den natten, då han förrådder wardt, tog han brödet:

24. Takade, bröt det, och sade: Lager, åter: detta är min lekam, som för eder brytes. Detta görer till min åminnelse.

25. Sammalunda ock kalken efter nattvardsen, och sade: Denne kalk är det nya Testamentet i minom blod. Detta görer, så ofta i dricken, till min åminnelse.

26. Ey så ofta i åten af detta bröd, och dricken af denna kalk, skolen i förkunna Herrans död, till dess han kommer.

27. Hvilken nu ovärdeliga åter af detta bröd, eller dricker af Herrans kalk, han blifwer saker på Herrans lekam och blod.

28. Men pröfwe menniskan sig sjelf och åte så af detta brödet, och dricke af den kalken.

29. Ey den ovärdeliga åter och dricker, han åter och dricker sig sjelfsom domen, icke åtskiljande Herrans lekam.

Bönen.

D Herre Allsmåttige Gud! som hafwer låtit oss i din Sakrament delaktige warda: Wi bedje dig, att du låter oss också, med dig och alla dina utkorade helgon, uti din ewiga åro och bärlighet delaktige warda. Genom vår Herra Jesum Christum din Son, som lefwer och regerar med dig och den Helga Andan, uti en Gudom, af ewighet till ewighet. Amen.

Lång = Fredag.

Coll. **H**erre Gud, himmelste Fader! som af din faders lika nåd icke hafwer spart din enfödda Son, utan gifwit honom till forskens död för vår skull: Wi bedje dig gif din Helga Andan i våra hjertan, att wi wid sådan nåd og tröst måge, här efter wakta oss för synd, och såligen lida hwad dig tackes og påläggas: och genom honom så med dig ett ewinnerligt lif. Amen.

Epistelen som på Palm: Söndag.

Evangelium, Luc. 23: v. 32.

Reddes der. och ut två andre ogerningsmän,
med Jesum till att aflifvas.

33. Och då de kommo till det rummet, som
kallas buswudskalleplatsen, der förbfäste de ho-
nom, och de ogerningsmän med honom; den ena
på den högra sidan, den andra på den vänstra.

34. Och sade Jesus: Fader, förlåt dem det;
ty de weta icke hwad de göra. Och de bytte
hans kläder, kastade lott på dem.

35. Och folket stod och såg uppå; och de öfwer-
ste, samt med dem, begabbade honom, sågande:
Androm hafwer han hulspit, hjälpe sig nu sjelfs
wom, om han är Kristus, den Guds utkorade.

36. Begabbade och honom friggsknektarna, och
gingo till, och räckte ättiko till honom:

37. Sågande: Äst du Judarnas Konung, så
hjelp dig sjelf.

38. War och en öfwerkrift skrifwen öfwer ho-
nom med. Grekiska, Latinska och Ebreiska bok-
stäfwer: Denne är Judarnas Konung.

39. Men en af de ogerningsmän, som upps-
hängde woro, hādde honom och sade: Äst du
Kristus, så hjälp dig sjelf och oss.

40. Då swarade den andre, straffade honom
och sade: Fruktar du icke heller Gud, du som
äst i samma fördbmelsen?

41. Och är det wäl rätt med oss: ty wi lida
det våra gerningar wårde äro; men denne haf-
wer intet ondt gjordt.

42. Och sade han till Jesum: Herre, änk på
mig, då du kommer i ditt rike.

43. Och sade Jesus till honom: Sannerliga säger
jag dig, i dag skall du wara med mig i Paradi-
sönnen.

Herre Gud, himmelske och rättwise Fader! du som
öf din Son skänkt, och genom honom ifrån djets

mulens rite och döden pränt hafwer: Wi beöje dig, som din Son Jesus Christus och för och bedit hafwer, att du wille bewara oss i din ord, i all nöd och ängest och dermed trösta, och hwad wi emot dig brutit hafwe, nådeligen förlåta, och genom din Helga Andoa och heliga och saliga göra: på det wi förnimma måge, att du är vår Fader, och din nåd och barmhertighet låsna och prisfa till ewig tid. Amen.

Påsta = Dag.

Coll. **D** allsmäktige, ewige Gud! som wid denna tid utförde genom Mosen din allmogas utaf Egypten, och befalle arligen hålla Påsta, och äta Påstakalamm: så för och oss, o himmelske Fader! utaf det anrettza Egypten, att wi måge delaktige warda af det sanna Påstakalamm, som är din Son Jesus Kristus, vår Herre: hwilken i denna dag hafwer wunnit seger öfwer döden, och öppnat oss wägen till ett ewigt lif, och nu lefwer och regerar med dig och den Helga Andoa, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

Epistelen, 1 Cor. 5: v. 7.

Räre bröder: Men ser förder nskull ut den gamla surdegen, att i mågen blifwa en ny deg, såsom i och den osyrade; ty wi hafwe och ett Påstakalam, som är Kristus, offerader för oss.

3. Derföre låter oss hålla Påsta, icke uti den gamla surdegen, och icke uti ondskones och arghetenes surdeg; utan uti renhetenes och sanningenes osyrade deg.

Evangelium, Marc. 16: v. 7.

I den tiden, då Sabbaten framgången war, döpte Maria Magdalena och Maria Jakobi, och Salome, wälluktande kryddor; på det de skulle komma och smörja honom.

2. Och på den ena Sabbaten kommo de till grafwen ganska bittida, då solen uppgiä.

3. Och sade emellan sig sjelfwa: Ho skall wälta oss stenen ifrån grafwens dörr?

4. Och då de sågo till, sågo de stenen wara afwältan, den ganska stor war.

5. Och när de ingångne woro uti grafwen, sågo de en ung man sittande på höggra sidan, klädd i ett sidt hwitt kläde, och de wordo förfrade.

6. Men han sade till dem: warer icke förskrätrade; i saken Jesum af Nazareth, som förskrädd war; han är uppländen; han är icke här: i rummet, der de hade lagt honom.

7. Men går bort och säger hans Lärjungar och Petro, att han går fram för eder uti Galileen; der skolen i få se honom, såsom han eder sagt hafwer.

8. Och de gingo hasteliga derut, och flydde ifrån grafwen; ty dem war båsning och håpenhet påkommen: icke eller sade de något för någrom; ty de råddes.
Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som din Son för vår ra synders skull utgifvit, och för vår rättfärdighet skull uppväckt hafwer: Wi bedie dig, att du wille gifwa oss din Helga Anda, genom honom och regera och styrka, i en sann tro widmaktbålla, och för alla synder bewara: och efter detta lifwet uppväcka oss till ett ewigt lif. A.

Annan Dag Påsk.

För Epistelen, Apostl. G. 10: v. 34.

Uti de dagar bönade Petrus sin niun och sade: Nu förnimmer jag i sanning, att när Gudi är intet anseende till personen.

35. Utan i allahanda folk, den som fruktar honom, och gör rättfärdigheten, han är honom tåkt.

36. I weten wäl om det talet, som Gud utfändt hafwer till Israels barn, behådande frid genom Jesum Christum, hwilken är Herre öfwer allt.

37. Om hwilket tal beröftade är öfwer hela Judiska landet, och först begynt af Galileen, efter den döpselsen, som Johannes predikade.

38. Huru Gud hafwer smört Jesum af Nazareth med den helga Anda och kraft, hwilken wandrade omkring, görande wäl och hjälpende allom, som besatte woro af djefwulen; ty Gud war med honom.

39. Och wi äre wittne till allt det han gjort hafwet i Judiska landet och i Jerusalem. Och dråpo de och hängde på tråd.

40. Denne hafwer nu Gud uppväckt på tredje dagen, och låtit honom warda uppenbar.

41. Ikke allo folkena, utan oss, som Gud tillförene till

till vittne utvalt hade: wi som åtom och druckom med honom, sedan han war uppstånden ifrån de döda.

42. Och han böd oss, att wi skulle predika för folksket, och vittna, att han är den som af Gudi tillkieskad är, till en domare öfwer lefwande och döda.

43. Honom håra alle Profeterna vittnesöbrd, att hwar och en, som tror på honom, han skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.

Evangelium, Luc. 24: v. 13.

Jden tiden gingo två af dem på samma dag till en by, som låg wid sextio stadier vägs ifrån Jerusalem, benämnd Emaus.

14. Och de talade hwar med annan, om allt det som skedd war.

15. Och hånade sig, då de talades wid och befrågade hwarannan, nalkades och Jesus och gick med dem.

16. Men deras ögon woro förhållne, att de icke sånde honom.

17. Då sade han till dem: hwad är det för tal som i hafwen eder emellan, wid i går och ären bedröfwade?

18. Då swarade endera, som het Kleopbas, och sade till honom: list du allena bland främmande män i Jerusalem, som icke wet hwad der skedd är i dessa dagar?

19. Sade han till dem: hwad? Sade de till honom: Om Jesu Nazareno, som war en Profet, mäktig både i gerningar och ord, för Gudi och allo folkena.

20. Och huruledes de öfwerste Presterna och wåre förman öfwerandtwardade honom i dödsrens förödmelse, och förskäfle honom.

21. Men wi hoppades, att han skulle wara den, som förlofa skulle Israel: och öfwer allt detta är nu tredie dagen, sedan det skedd.

22. Och några äwinnor af wåra hufwa förskräckt oss, de der bittida om morgonen hade kommit till arafwen.

23. Och då de icke funno hans lefamen, kom

mo de och sade: att de och Englas syn sett hade hwilke sagt hade, att han lefwer.

24. Och någre af dem, som med oss woro gingo bort till grafwen, och funno såsom qwinnorna sagt hade; men honom funno de intet.

25. Då sade han till dem: D i galne och sen hjertade till att tro, uti allt det som Profeterna sagt hafwa.

26. Skulle icke Christus sådant lida, och sedan ingå uti sin härlighet?

27. Och han begynte på Mose, och alle Profeterna, och gjorde uttydelse för dem i alla skrifter, som woro om honom.

28. Och de begynte nalkas intill byn, dit de wille, och han låts, som han wille gå längre fram.

29. Och de nödgade honom, sågande: Blif när oss; ty det lider åt aftenen, och dagen är förlieden. Och så gick han in, till att blifwa när dem.

30. Och det begaf sig, då han satt till bordet med dem; tog han brödet, tackade, bröt det, och fick dem.

31. Och deras ögon öppnades, att de kände honom, och så försvann han utu deras åsyn.

32. Och de sade emellan sig: War icke vårt hjerta brinnande i oss, då han talade med oss i vägen, och uttydde oss skrifterna?

33. Och i samma stundene stodo de upp, och gingo till Jerusaleml igen, och funno församlade de elloswa, och de, som med dem woro.

34. De der sade: Herren är sannerliga upprånden, och är synter af Simone.

35. Och de förtälde hwad som skedd war i vägen; och huru han wardt känd af dem, i det han bröt brödet.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som hafwer låtit din Son Jesum Christum de två Vårjungar i wägen till Emaus uppenbar warda; wi bedje dig, att du wille genom ditt ord och den Helga Andas upplysa våra hjertan, att wi kunde blifwa stadige och faste i tron.

och hålla oss troligen wid din ord: derom gerna tala och det fliteligen handla, der wi än efter Christi exem- pel mycket här i werlden lida måste, att wi då kunne trösta oss wid ditt helga ord; och det behålla, till des wi genom din Son, efter detta lifwet, till ett ewigt lif skole uppväcke warda. Amen.

1 Söndagen efter Påska.

Coll. **G**if, o allsmåttige Gud, att wi, som Påskas högtid begått hafwe, måge af din nådeliga gåfwa bättra vårt lefwerne. Genom din Son Jesum Christum, vår herra. Amen.

Epistelen, 1 Joh. 5: v. 4.

Mine käreste. Allt det som är födt af Gudi, det öfvervinnet werldena: och denne är segren, som öfvervinnet werldena, vår tro.

5. Men ho är den, som öfvervinnet werldena, utan den som tror, att Jesus är Guds Son?

6. Denne är den, som kommer med watten och blod, Jesus Kristus, icke med watten allena, utan med watten och blod; och anden är den, som betygat, att Anden är sanningen.

7. Ty tre äro, som vittna i himmelen, Fadren, Ordet och den Helige Ande: och de tre äro ett.

8. Och tre äro de, som vittna på jordene, Anden, Wattnet och Blodet: och de tre äro till ett.

9. Hwar wi nu anamme menniskors vittnesbörd, Guds vittnesbörd är större: Ty detta är Guds vittnesbörd, som han vittnade om sin Son.

10. Den der tror på Guds Son, han hafwer wittnesbörd i sig sielfwom.

Evangelium, Joh. 20: v. 19.

I den tiden om aftenen, på den samma Sab- baten, då dörrarna woro lockta, der Lärjungs- garne woro församlade, för Judarnas rådsbla skull, kom Jesus, och stod midt ibland dem, och sade till dem: Frid ware eder!

20. Och när han hade detta sagt, lät han dem se händerna och sina sido. Då wordo Lär- jungarne glade, att de sågo Herran.

21. Då sade Jesus åter till dem: Frid ware eder! så som Fadren hafwer mig såndt, så sänder och jag eder.

22. När han detta sagt hade, blåste han på dem och sade till dem: Lager den Heliga Andan.

23. Hvilkom i föråtten synderna, dem föråtats de; och hvilkom i behållen dem, dem äro de behållna.

24. Men Thomas, en af de tolf, hvilken kallad Twilling, war icke med dem, när Jesus kom.

25. Då sade de andre Lärjungarne till honom: Vi sågom Herran. Sade han till dem: Utan jag ser hålen efter spikarna i hans händer, och stinger mitt finger i hålen efter spikarna, och stinger min hand i hans sido, tror jag det icke.

26. Och åtta dagar derefter woro åter hans Lärjungar inne, och Thomas med dem. Då kom Jesus, wid dörrarna woro lyfta, och stod midt ibland dem, och sade: Frid ware eder!

27. Sedan sade han till Thomas: Räck ditt finger, och se mina händer, och räck dit dina hand, och stick henne i mina sido; och war icke twifwelattig, utan trogen.

28. Thomas svarade och sade till honom: Min Herre och min Gud!

29. Jesus sade till honom: Efter du såg mig Thomas, tror du: Salige äro de, som icke se, och dock tro.

30. Gjorde och Jesus mång annor texten i sina Lärjungars åsyn, som i denna boken icke äro skrifne.

31. Men dessa äro skrifne, på det i tro skolen att Jesus är Kristus Guds Son; och att i genom tron, skolen hafwa lif i hans namn.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! vi tacke dig för din outågeliga nåd, att du din Son, vår Herre Kristus, det helga Evangelium, och de helga Sacramenten och till tröst ibland oss har lever; att vi skole det sinna syndernas föråtelse. Vi bedje dig, gif din helga Andan i våra hjertan, på det vi måge af hjerta tag tro din ord; och genom den helga Sacrament, drag ifrån oss, i tron styrkte wara. Genom din Son Jesum Kristus vår Herre. Amen.

2 Söndagen efter Påska.

Coll. **D** Gud, som genom din Söns förnedring hafver upprättat werlden, som nederlagen war; gif dina Christrogna den ewiga glädjen. Och såsom du hafwer hulpit dem af det ewiga förderfwet; så låt dem och en ewig fröjd bekomma. Genom samma din Son, Jesum Christum, vår Herrea. Amen.

Epistelen, 1 Pet. 2: v. 21.

Såre bröder. Dertill ären i kallade, efter och Christus led för oss, låtande och en efterdmelse, att i skolen efterfölja hans fotspår.

22. Hvilken ingen synd gjort hade; och intet be-
drägeri wardt funnen i hans mun.

23. När han blef bannad, bannade han intet igen; Och när han led, botade han intet; utan stälte hämnas den till den, som rätt dömmet.

24. Hvilken våra synder sjelf offrade i sin lifamen på träd; på det wi skulle wara döde syndene, och lefwä rättfärdighetene: genom hwilkens sår i ären blets bregda wordne.

25. Du i woren såsom willfarande får; men i ären nu omwände till Herren, och edra själars Biskop.

Evangelium, Joh. 10: v. 11.

Jden tiden såde Jesus till Judarna: Jag är den gode herden; den gode herden låter sitt lif för fåren.

12. Men den, som legder är, och icke är herden, hwilkom fåren icke tillhåra, ser ulfwen komma, och öfwergifwer fåren och flyr; och ulfwen bortrycker och förstingrar fåren.

13. Men den legde flyr: ty han är legd, och wårdar intet om fåren.

14. Jag är den gode herden, och känner min får: och mine känna mig.

15. Såsom Fadren känner mig, och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för fåren.

16. Jag hafwer och annor får, som icke äro af detta fårarhuset: dem måste jag och draga hårtill, och de skola höra min röst; och det skall warda ett fårarhus och en herde.

Bönen. O Herre Gud, himmelste Fader! som af din faderliga godhet hafwer kommit og arma menniskor ihåg, och satt öfwer og din Son till en herde, att han og icke allenast med sitt helga ord föda, utan ock es mot synden, döden och djefwulen bestärma wille: Wi bedje dig, gif og genom din Helga Anda, att såsom denne herden känner og, och sig om og wårda låter, att wi ock i allehanda nöd måge känna honom, hålla og till honom, af hjertat akka och efterfölja hans röst: och så konuna genom honom till en ewig salighet. Amen.

3 Söndagen efter Påska.

Coll. O Gud! Du som genom din sannings ljus förer dem på rätta vägen igen, som wille fara: gif allom dem, som Christi namn bära, nåden, att bortkasta det onda, och det goda efterfölja. Genom din Son Jesum Christum, vår herra. Amen.
Epistelen, 1 Pet. 2: v. 11.

Råre bröder. Jag förmanar eder såsom främmande och elända, att i iörwaren eder för löttaliga begärelser, hwilla strida emot själen.

12. Och förer en god umgängelse ibland Hedningarna: på det de, som plåga förtala eder, såsom illgersningsmän, måga se edra goda gerningar, och prisa Gud, när det i dagsljuset kommer.

13. Warer underdånige all menstlig ordning, för Hetsrens skull; ehwad det är Konungenom, såsom den öfwersta.

14. Eller befallningsmännerna, såsom de der sände äro af honom; de onda till straff, och de goda till pris.

15. Ty så är Guds wilje, att i med goda gerningar skolen igenstoppa munnen af de galna och oförståndigaa menniskor.

16. Såsom de frie, och icke såsom i baswen den frje det till att skyla ondskone med; utan såsom Guds tjenare.

17. Warer hederlsamme emot hwar man; älsket brödrerna; frukter Gud; äret Konungen.

18. I tjenare, warer underdånigom edrom Herron med all fruktan; icke allenast dem godom och saktas digom; utan ock dem genwördigom.

19. Ty detta är nåd, om någon, för samwetets skull till Gud, fördräger bedröfwelse och lider orätt.

20. Ty hwad pris är det, om i för edra misgerningar flagne warden, och liden? Men när i för wålaerningar skull liden, och baswen tålmod, det är nåd för Gudi.

Evangelium, Job. 16: v. 16.

Jden tiden sade Jesus till sina Lärjungar: När
gon liten tid, och i sen mig intet; och åter en
liten tid, och i sån se mig; ty jag går till Fadren.

17. Då sade någre af hans Lärjungar emellan
sig: Hwad är det han säger oss? En liten tid,
och i sen mig intet; och åter: En liten tid, och
i sån se mig: och att jag går till Fadren.

18. Då sade de: Hwad är det han säger: En
liten tid? Wi wete icke hwad han talar.

19. Då märkte Jesus, att de wille spörja ho-
nom, och sade till dem: Derom frågen i emellan
eder, att jag sade: En liten tid, och i sen mig
intet; och åter en liten tid, och i sån se mig.

20. Sannerliga, sannerliga säger jag eders: I
skolen gråta och jemra eder, men werlden skall
glädjas: I skolen warda bedröfwade, men eders
sorg skall wändas i glädje.

21. När qwinnan föder barn, hafwer hon sorg,
ty hennes stund är kommen: men när hon hafwer
född barnet, kommer hon sin bedröfwelse intet ibåg,
ty hon gläds, att menniskan är född i werldene.

22. Så hafwen i oss nu bedröfwelse; men jag
skall åter se eders, och edert hjerta skall glädjas;
och ingen skall taga eders glädje ifrån eders.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! du, som efter ditt faders
liga goda behag, håller oss dina barn under agå här
på jorden, på det wi skole wara din enfödda Son-lik,
både i lidande och hårlighet. Wi bedje dig, trösta oss
med din helga Anda i vår frestelse och nöd, att wi icke
förtwifles; utan efter din Söns löfte, hålle oss fast wid
denna trösten, nemligen, att sorgen skall wara en liten
tid, och seden skall följa en ewig glädje: på det wi genom
detta hoppet måge i sålamod all bedröfwelse öfwarwinna.
Genom din Son Jesum Christum, vår herra. Amen.

4 Söndagen efter Påska.

Coll. **D** Gud! som så regerar dina Christrognas
hjertan, att de kunna ens till sinnes wara

ra: gif nu dem den nåden, att de måge hafwa lust till det du bjuder, och begäran till det du utlofwat hafwa: att wi, som wandre i denna ostadiga werlden, måge med våra hjertan hafwa umgångelse i himmelen. Genom Jesum Christum, vår Herr. Amen.

Epistelen, Jac. 1: v. 17.

Mine käre bröder. All god gåfwa, och all fullkomlig gåfwa kommer ofwan efter, ifrå ljusens Fader; när hwilken ingen förwandling är, eller ljus och mörkers omflistelse.

18. Han hafwer oss födt efter sin wilje, genom sanningens ord: på det wi skulle wara försklingen af hans kreatur.

19. Derföre, mine käre bröder, hwar och en missa ware snar till att höra, och sen till att tala, och sen till wrede.

20. Ty mansens wrede gör icke det rätt är för Gud.

21. Påger förden skull bort all orenlighet, och all ondsk, och anammer ordet med saktmodighet, som i eder plantadt är, det edra själar kan saliga göra.

Evangelium, Joh. 16: v. 5.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Men nu går jag till honom, som mig såndt hafwer: och ingen af eder spör mig, hwart jag går.

6. Men efter det jag hafwer detta sagt eder, är edert hjerta wordet fullt med bedröfwelse.

7. Dock säger jag eder sanningen: Eder är nyttigt att jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugswalaren till eder; men går jag bort, så skall jag sånda honom till eder.

8. Och när han kommer, skall han straffa werlden för synd, och för rättfärdighet, och för dom.

9. För synd; ty de tro icke på mig.

10. Men för rättfärdighet; ty jag går till Fadren, och här efter sen i mig intet.

11. Men för dom, ty denna werldens förste är nu dömd.

12. Jag hafwer ännu mycket säga eder: men i kunnen det icke nu bära.

13. Men när han kommer, som är sannings

genes Ande, han skall leda eder uti all sanning; Ty han skall icke tala af sig sjelf, men hvad han hörer, det skall han tala; och det som ske skall, skall han förkunna eder.

14. Han skall prisa mig; ty af mino skall han taga och förkunna eder.

15. Allt det Fadren hafwer, det är mitt; förden skull sade jag, att han skall taga af mino, och förkunna eder.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! som hafwer, genom din Son, utloswat den helga Ande, och sagt, att han werlden för sond, rättfärdighet och dom straffa skall: Wi bedie dig, upplys våra hjertan, att wi må ge bekänna våra synder, och genom tron på Christum få den ewiga rättfärdigheten, och att wi i all vår nöd och frelselse måge hålla os till den rätta trösten: att Christos är en Herre biver djefwulen, döden och all ting; och will med sin nåd hjälpa os ifrån allt ondt och gifwa os en ewig salighet. Amen.

Böne = Söndag.

Coll. **D** Gud! du som äst den, der allt godt kommer af, gif dina tjenare nåd, till att besinna det rätt är, och kraft att det med gerningar fullborda. Genom din Son Jesum Christum vår Herra. Amen.

Epistelen, Jac. 1: v. 22.

Råre bröder. Warer ordets görare, och icke allenast hörare, bedragande eder sjelfwa.

23. Ty der någon är allenast ordens hörare och icke görare, han är lik den man, som sitt lekamliga ansigte skådar i en spegel.

24. Ty då han sig beskådat hafwer, går han deris frå, och förgäter skrur hurudan han war.

25. Men den der skådar uti frihetens fullkomliga lag och blifwer deruti, och är icke en glömsket hörare, utan en görare, den samme warder salig uti sin gerning.

26. Hwar nu någor ibland eder låter sig tycka, att han tjänar Gudi, och icke styrer sina tungor, utan drager sitt hjerta, hans Gudätienst är fåfång.

27. Detta är för Gudi och Fadren en ren och obesmittad Gudätienst: söka faderlös och moderlös barn.

och entor uti deras bedröfwelse, och hålla sig obesmittad af werlden.

Evangelium, Joh. 16: v. 23:

Jden tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Sannerliga, sannerliga säger jag eder: Allt det i budjen Fadren i mitt namn, skall han gifwa eder.

24. Hörtill hafwen i icke bedit i mitt namn: beber, och i skolen få, att eder glädje må wara fullkommen.

25. Detta hafwer jag talat till eder med förtäckt ord; men den tid skall komma, att jag icke skall tala med eder med förtäckt ord, utan uppenbarliga skall jag förkunna eder om min Fader.

26. På den dagen skolen i bedja i mitt namn; och jag säger icke eder, att jag skall bedja Fadren för eder.

27. Ty Fadren sielf hafwer eder kär, efter det i baden mig kär, och trodden, att jag är utgången af Gud.

28. Jag gick ut af Fadren, och kom i werlden: åter öfvergifwer jag werlden, och går till Fadren.

29. Sade hans Lärungar till honom: Si nu talar du uppenbarliga, och säger inga förtäckt ord.

30. Nu wete wi, att du wet all ting, och dig gbris icke behof, att någon spör dig; derföre tro wi, att du äst utgången af Gud.

31. Swarade Jesus dem: Nu tron i.

32. Si, tiden tillstundar, och är redo komma, att i warden förskingrade, hwar och en till sitt, och låten mig blifwa allena. Men jag är icke allena: ty Fadren är med mig.

33. Detta hafwer jag talat med eder, att i skolen hafwa frid i mig. I werlden hafwen i twång; men waren wid en god tröst, jag hafwer öfverwunnit werldene.

Bönen.

D Herre Gud, himmeliske Fader! du som genom din Son og löswat hafwer, att allt hwad wt bedje i hans

namn, det vill du gifwa oss: Wi bedje dig, bewara oss i din Ord: gif oss din Helga Andä, som oss regetar och styrer efter din wilja: bewara oss för djewulens rike, för salig lära och sälsång Gudstjenst: bewara vår kropp och vårt lif ifrån allt ondt; gif oss din wälsignelse och frid; på det wi i alla måtto måge skänmma din nådliga hjälp, och sedan både här och der i ewigheten läswa och prisfa dig, såsom vår milde Fader: Genom Jesum Christum, vår Herra: Amen.

Christi Himmelsfärds Dag.

Coll. Förlåna oss, allsinnärlige Gud! att wi, som tro på din ensödde Son Jesum Christum, vår Frälsare, i denna dag till himla uppfaren wara, måge också med hjertat alltid när honom i himmelen wissas. Genom samma din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

För Epistelen, Apostl. G. 1: v. 1.

Tillbräne hafwer jag talat, min gode Theophile, om allt det Jesus begynte både göra och lära.

2. Intill den dagen han upptagen wardt, sedan han Apoklomen, som han utwält hade, genom den Helga Andä hade gifwit befallning.

3. Swillkom han också efter sin plina betedde sig lefwande med mångahanda bewisning; då han lät sig se af dem i syratio dagar, och talade med dem om Guds rike.

4. Och då han hade församlat dem, bidd han dem, att de icke skulle gå ut af Jerusalem; utan förbida Fadrens löfte, der i af hört hafwer (sade han) af mig.

5. En Johannes döpte i watten, men i skolen döpte warda i den Helga Andä; icke många dagar här efter.

6. Då de nu församlade woro, frågade de honom sågande: Herre, skall du i denna tiden upprätta igen Israels rike?

7. Då sade han till dem: det hörer icke eder till, att weta tid och stund, som Fadren hafwer satt i sine makt.

8. Men i skolen undså den Helga Andas kraft, som äwer eder komma skall; och skolen wara min vittne i Jerusalem och hela Judéen och Samarien, och sedan till jordens ända.

9. Och när han detta sagt hade, wardt han i deras äsyn upptagen; och en sky tog honom bort utaf deras syn.

10. Och som de uppsågo i himmelen efter honom, wid honom uppsor: si, två män stodo när dem, kläddes i hwit kläder;

11. De der också sade: I Galileste män, hwil stå i

och sen upp i himmelen? Denne Jesus, som upptagen är ifrån eder i himmelen, han skall så komma, som i honom sett hafwen uppfara i himmelen.

Evangelium, Marc. 16: v. 14.

I den tiden, när de elofwa såto till bords, syntes Jesus dem, och förefästade dem deras otro och hjertans hårdhet, att de icke trott hade dem, som hade sett honom vara uppstånden.

15. Och sade till dem: Går, ut i hela werlden, och prediker Evangelium allom kreaturom.

16. Den der tror och blifwer döpt, han skall warda salig; men den der icke tror, han skall warda fördömd.

17. Men dem, som tro, skola dessa tecken efterfölja: genom mitt namn skola de utdrifwa djeflar; De skola tala med nya tungor.

18. De skola fördriwa ormar; och om de dricka något det dödeligt är, skall det dem inset skada; på de fränka skola de lägga händerna, så warder det bättre med dem.

19. Då nu Herren Jesum med dem talat hade, wardt han upptagen i himmelen, och sitter på Guds högra hand.

20. Men de gingo ut, och predikade allestädes: och Herren verkade med dem, och stadfäste Ordet med efterföljande tecken.

Bönen.

D Jesu Ehriffe! du allsmåttige Guds Son, som icke nu äst här på jorden arm och eländig, utan sitter på Guds Faders högra hand, och äst en Herre öfver all ting. Wi bedje dia, att du wille sända oss din helga Ande, och gifwa oss fromma Lärare; och bewara ditt Ord, och skyra och nåpfa djefwulen och alla tyranners; och hålla ditt Rike wid makt på jorden; till dess alle dine fiender wara da lagde dig till en fotavall, och wi genom dig öfwer fenden, döden och djefwulen segren behålla måge. Amen.

6 Söndagen efter Påska.

coll. **D** allsmåttige, ewige Gud! gif oss nåden att wi alltid måge hafwa en rätt wilja, och rätt färlst

till dig, och sedan med allo hjerta och krafter tjena dig. Genom din Son Jesum Christum, vår Herr. Amen.

Epistelen, 1 Pet. 4: v. 7.

Käre bröder. Nu tillkundar ånden på all ting.

8. Så warer nu nyktere och wakande till att bedja. Men öfwer all ting hafwer ju en brinnande kärlek inbördes; ty kärleken öflet och all öfwerträdelse.

9. Warer inbördes hvarsannars herbergare, utan åfknorr.

10. Och warer tjenstaktige inbördes, hwar och en med den gäfwa, som han fått hafwer, såsom gode den margfälliga Guds nåds skaffare.

11. Om någon talar, han tale såsom Guds Ord:

12. Om något hafwer ett embete, han tjene såsom af den förnägo som Gud gifwer; på det Gud blifwer årad i all ting, genom Jesum Christum, hvilken ware åra och wälde, ewinnerliga! Amen!

Evangelium, Joh. 15: v. 26.

Jden tiden sade Jesus till sina lärjungar: När Hugswalaren kommer, den jag skall sända eder af Fadrenom, sanningenes Ande, som utgår af Fadrenom, han skall bära vittnesbörd om mig.

27. I skolen och deslika vittna; ty i hafwen varit med mig af begynnelsen.

Kap. 16: v. 1. Detta hafwer jag sagt eder, på det i icke skolen förargas.

2. De skola utstiuta eder af Synagogorna; men den tid skall komma, att den eder dräper, skall mena sig göra Gudi tjenst dermed.

3. Och detta skola de göra eder; ty de känna icke Fadren, ej eller mig.

4. Men detta hafwer jag sagt eder, att när den tiden kommer, skolen i komma ihåg, att jag hafwer det sagt eder. Detta hafwer jag icke sagt eder af begynnelsen; ty jag war med eder.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Wi tacke dig, att du och genom din helga Ande till din älskelige Söns, vår käre Herres Jesu Christi vittnesbörd kallat hafwer. Wi bedje dig, medan werlden sådant vittnesbörd icke lida kan, utan och derförre batar; att du wille

förlåna oss ett trösteligt mod, att wi af forket och mötgången oss icke föraræ: utan så faste wid dine vittnesbörd, och alltid i den hopen fundne warda, som dig och din Son kånna, och dermed ewinnerligen sallige warda. Genom Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Pingest = Dagen.

Coll. **D** Herra Gud! som de Christtrognas hjertan med den helga Andas upplysning lart halwer, gif oss i samma Andanom besinna det, som rätt är, och alltid alldjas af hans helga hugsmålelse och tröst. Genom Jesum Christum vår Herra, hwilken med dig och samma den helga Anda lefwer och regnerar i en Gudom, ifråder ewighet till ewighet. Amen.

Öfr. Epistelen, Apostl. G. 2: v. 1.

Då Pingestdagen fullkomnad war, woro de alle endragtliga tillsammans:

2. Och wardt hastigt ett dån af himmelen, såsom ett måktigt starkt wadder kommit hade; och uppfyllde allt huset der de såto:

3. Och dem syntes sönderdelade tungor, såsom af eis; och blef sittande på hwar och en af dem.

4. Och de wordo alle uppfyllte af den helga Andas och begynte till att tala med annor tungomål; efter som Anden gaf dem att tala:

5. Så woro i Jerusaleem boende Judar, gudfruktige män, af allahanda folk, som under himmelen är.

6. Då nu denna rösten stett hade, kom tillsammans mycket folk, och wordo förhåpne; ty de hörde dem tala hwar och en med sitt eact mål:

7. Och wordo alle fördräcte, och förundrade sig, såsom de emellan sig: Si, äro icke alle desse, som tala Galliske?

8. Huru høre wi då hwar och ett sitt tungomål, der wi uti södde äre?

9. Parter och Meder, och Elamiter, och de som bo uti Mesopotamien, och i Judeen och Kapadocien; Pontus och Asien;

10. Thraker och Pamphliten, Egypten, och i de Libys landsändar wid Cyrenen, och de utlänningar af Rom;

11. Judar och Proselyter, Kreter och Araber: wi høre dem med våra tungor tala Guds dräpelliga werk.

12. Och fördräcte de sig alle, och förundrade sig, såsom de emellan sig: Hwad mån detta wilja wara?

17. Och somliga gjorde gäck af dem, och sade: Dese äro fulle med sött win.

Evangelium, Joh. 14: v. 23:

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar:
Den mig älskar, han varder hållande min Ord, och min Fader skall älska honom, och wi skola komma till honom, och blifwa boende när honom.

24. Men den mig icke älskar, han håller icke mitt Ord: och det Ordet i haren, är icke mitt, utan Fadrens, som mig sändt hafwer.

25. Detta hafwer jag talat till eder, medan jag hafwer varit när eder.

26. Men Hugsvalaren, den Helge Ande, hwilken Fadren skall sända i mitt namn, han skall lära eder all ting och påminna eder allt det jag eder sagt hafwer.

27. Friden låter jag eder; min frid gifwer jag eder: icke gifwer jag eder, såsom werlden gifwer. Edert hjerta ware icke bedröfwadt, ej eller rådes.

28. I horden, att jag sade eder: Jag går bort, och kommer åter till eder: Haden i mig kär, då gladdens i ju, att jag sade: Jag går till Fadren; ty Fadren är större än jag.

29. Och nu sade jag eder det, förrän det sker; att i tro skolen, när det skedd är.

30. Härefter talar jag icke mycket med eder; ty denna werldenes förste kommer, och i mig hafwer han intet.

31. Men på det, att werlden skall förstå, att jag hafwer Fadren kär; och så gör, som Fadren mig budit hafwer.

Bönen.

D Herre Jesu Christe! du allsmåttige Guds Faders Son: wi bedje dig, att du wille, genom ditt heliga Ord, gifwa oss din Helga Ande, att han oss regener. och styrer efter din willia, och i allahanda ansåktning och motgång tröstar, och i din sanning emot all wiffarelse och lögn leda må: på det wi kunne blifwa

faste ståndande i tren, förblas i kärleken och alla goda gerningar; och genom ett wist hopp till din nåd, som du oss med din döds förwärfwat hafwer, få en ewig salighet. Du som regerar med Fadren och den Helga Ande till ewig tid. Amen.

Annan Dag Pingest.

För Epistelen, Apokst. G. 10: v. 42.

Uti de dagar sade Petrus till Cornelium, och dem, som med honom woro: Herren höd oss, att vi skulle predika för folket, och vittna, att han är den, som af Gudi tillskickad är till en domare öfwer lefwande och döda.

43. Honom hära alle Profeterna vittnesbörd, att hwar och en, som tror på honom, han skall få sonernas förlåtelse genom hans namn.

44. Wid Petrus ännu talade dessa orden, föll den Helge Ande på alla dem, som talet hörde.

45. Och de trogne af omkärlelsen, som med Petrus komne woro, förundrade sig, att den Helga Andas gåfwa wardt ock utgjuten öfwer Hedningarna.

46. Ty de hörde dem tala med tungomål, och prisa Gud.

47. Då swarade Petrus: Kan någon förbjuda att desse icke döpas i watten, som fått hafwa den Helga Ande, så wäl som vi?

48. Och så lät han döpa dem i Herrans namn.

Evangelium, Joh. 3: v. 16.

Jden tiden sade Jesus till Nikodemus: Så älskade Gud werldena, att han utgaf sin enda Son: på det att hwar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif.

17. Ty icke hafwer Gud såndt sin Son i werlden, att han skall dömma werlden; utan på det att werlden skall warda salig genom honom.

18. Hwilkén som tror på honom, han warder icke dömd; men hwilkén som icke tror, han är redo dömd, efter det han icke trodde i Guds enda Sons namn.

19. Men detta är domen, att ljuset är kommet i werlden, och menniskorna älskade mer mörkret än ljuset; ty deras gerningar woro onda.

20. Ty hwar och en, som illa gör, hatar ljus

set, och kommer icke till ljuset, att hans gerningar skola icke warda straffade.

21. Men den, som gör sanningen, han kommer till ljuset, att hans gerningar skola warda uppenbara; ty de äro gjorda i Gudi.

Bönen.

D herre Gud, himmelske Fader, du som af din faderliga kärlek till oss arma syndare, hafwer skänkt oss din Son, att vi på honom tro skole, och genom honom salige warda: Wi bedje dig, gif din Helga Ande i våra hjertan, att vi måge i en sådan sann tro blifwa beständiga uti ändan, och salige warda. Genom Jesum Christum, vår Herr. Amen.

Helga Trefaldighets Dag.

Coll. **D** allsmåttige, ewige Gud! som oss dina fattiga tjeohare hafwer gifwit den rättä tron, att vi kunne bekänna dig vara till personerna en sann Trefaldighet, och dock i Gudoms wäsendet en rätt enighet; Wi bedte dig, att vi med samma tro måge bestärmas de wara ifrån allt det, oss kan skadeligt vara. Genom din Son, Jesum Christum, vår Herr. Amen.

Epistelen, Rom. 11: v. 33.

D hwilken djuphet af den rikedom, som är både i Guds wisdom och kunskap! Huru obegripelige äro hans domar, och outransakelige hans wågar.

34. Ty ho hafwer känd Herrans sinne? Eller ho hafwer warit hans rådgifwäre?

35. Eller ho hafwer gifwit honom något tillförene, det honom skall betafadt warda?

36. Ty af honom och igenom honom, och i honom äro all ting: honom ware ära i ewighet. Amen.

Evangelium, Job. 3: v. 1.

I den tiden war en man af de Phariseer, som het Nikodemus, en Swerste ihland Judarna;

2. Han kom till Jesum om natten, och sade till honom: Rabbi, wi wete att du äst kommen af Gudi för en lärare; ty ingen kan göra de tecken, som du gör, utan Gud är med honom.

3. Jesus swarade och sade till honom: Sansnerliga, sannnerliga säger jag dig: Utan en blifwer född på nytt, kan han icke se Guds rike.

4. Då sade Nicodemus till honom: Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Jäde kan hon på nytt gå in i sin moders lif och födas.

5. Svarade Jesus: Sannerliga, sannerliga säger jag dig: utan en värder född af watten, och andanom, kan han icke ingå i Guds rike.

6. Det som är födt af kött, det är kött, och det som är födt af Andanom, det är Anda.

7. Förundra icke, att jag sade dig, att i måstien födas på nytt.

8. Wädet blåser hwart det will, och du hörer dess röst, och du wet icke hwadan det kommer, eller hwart det far; alltså är hwar och en, som af Andanom född är.

9. Nicodemus svarade, och sade till honom: Huru kan detta ske?

10. Jesus svarade, och sade till honom: Att du en måstare i Israel, och wet icke detta?

11. Sannerliga, sannerliga säger jag dig: Wi tale det wi wete, och det wi hafwe sett, det wille ne wi, och wärt witten. Hörd anammen i icke.

12. Tron i icke, när jag säger eder om jordsdift ting; huru skolen i då tro, om jag säger eder om himmelsk ting?

13. Och ingen far upp i himmelen, utan den som for neder af himmeten, menniskones Son, som är i himmelen.

14. Och såsom Moses upphöjde ormen i sknen, alltså måste och menniskones Son warda upphöjd.

15. På det att hwar och en som tror på honom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader, wi arme syndare kes känne, att intet godt är i oss, och att wi måste i synden dö, och ewinnerligen förderwas; efter ty, hwad som är födt af kött, det är kött; och kan icke se ditt rike. Men wi bedje dig, war oss nådelig och barmhertig, och sänd din helga Anda för din Sons

Jesu Christli skull utt våra hjertans; och gör oss till nya menniskor: att wi måge wist tro syndernas förlåtelse, genom Christum, som oss i döpselsen tillsagd är; och i kärleken till vår nästa, och i allabanda Christelliga dygder dag ifrån dag förökas; och så en ewig salighet! Amen.

1 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** Gud! som äst deras starkhet, som böppas på dia, se mildeligen till våra böner; ty dig förutan födmår menniskan intet. Gif oss din nåd, att wi kunne göra det du biuder, och wara dia behagliga, både med wilja och gerningar. Genom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, 1 Job. 4: v. 16.

Mine käraste, Gud är kärleken; och den, som blifwer i kärleken, han blifwer i Gudi, och Gud i honom.

17. Derpå är kärleken fullkommen med oss, att wi måge hafwa en förtröstan på domedag; ty såsom han är, så äre, och wi i denna werld.

18. Rådhdåga är icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek utdrifwer rådhdågan; ty rådhdågan hafwer rino; men den der rådes, han är icke fullkommen i kärleken.

19. Allkom honom; ty han hafwer först älskat oss.

20. Om någon säger: jag älskar Gud, och hater sin broder, han är en liugare; ty den der icke älskar sin broder, som han ser, huru kan han älska Gud, som han icke ser?

21. Och detta budet hafwe wi af honom, att den der älskar Gud, han skall också älska sin broder.

Evangelium, Luc. 16: v. 19.

I den tiden sade Jesus till de Phariseer: Det war en riker man, som klådde sig i purpur och kosteligt linflåde, och lefde hwar dag fräseliga.

20. Och det war också en fattig, benämnd Lazarus, den der låg för hans dörr full med sår.

21. Begärande släcka sin hunger af de smulor, som föllo af den rike mannens bord. Dock kommo hundar och stekte hans sår.

22. Och hände det sig, att den fattige blef dödd, och wardt förder af Englarna uti Abraham's sköt. Blef också den rike dödd, och wardt begrafwen.

23. Som han nu i helwete och pinone war,

lyste han sin ögon upp, och så så Abraham långt ifrån, och Lazarum i hans stöt.

24. Nopade han och sade: Fader Abraham, varkunna dig öfver mig, och sånd Lazarum, att han doppar det yttersta af sitt finger i watten och swalar min tunga, ty jag pinas swårliga i denna lågon.

25. Då sade Abraham: Min son, tänk upp på, att du hade godt medan du lefde, och Lazarus hade deremot ondt; men nu hafwer han buggnad och du pinas.

26. Och öfwer allt detta är emellan oss och eder befäst ett stort swalg; så att de, som wiisa fara hådan till eder, de komma dess icke wid; ej heller fara dådan och hit öfwer till oss.

27. Då sade han: Så beder jag då dig, Fader, att du sånder honom uti min Faders hus:

28. Ty jag hafwer fem bröder, att han förwarar dem, att de också icke komma uti detta pinsrummet.

29. Sade Abraham till honom: De hafwa Mosen och Profeterna, höre dem.

30. Då sade han: Nej, Fader Abraham; men kommer någon till dem af de döda, då bättra de sig.

31. Då sade han till honom: Höra de icke Mosen och Profeterna, så tro de icke heller, om någon af de döda upplodo.

Öbnen,

Vi bedje dig, Herre Gud, himmelske Fader, att du wille genom din helga Anda, så stora och stora göra våra hjertan, att wi din helga ord, icke såsom den rike mannen förakte. Och att wi så handle med de timliga häfwer, att wi icke dermed förgåte det ewiga; utan gerna och mildeligen hjelpe de fattiga efter vår förnåga; och tase oss till wara för bögsfärd och öfwerföddighet. Att wi också icke förtwiste om oss kommer sorg och bedröwelse uppå; utan sätte oss vårt hopp till din hjälp och nåd; och allt med tålamod öfwerwinne. Genom din Son Jesum Christum, vår Herrgå. Amen.

2 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** herre Gud, gif oss, att vi måge frukta och älska ditt helga namn: ty du öfvergifwer icke regera dem, som uti trone sig stadigt till dig hålla. Genom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, 1 Joh. 3: v. 13.

Förundret icke, mine bröder, om världen hatar eder.

14. Vi wete, att vi äre förde ifrån döden till lif och wet; ty vi älske bröderna. Den der icke älskar brodern, han blifwer i döden.

15. Hwar och en, som hatar sin broder, han äre en mandråpare; och i weten, att hwar och en mandråpare hafwer icke ewinnerligt lif, blifwande i sig.

16. Derpå känne wi Guds kärlek, att han hafwer läst ätt lif för oss: och skole oss wäl låta vårt lif för bröderna.

17. Den som hafwer denna werlds gods, och ser sin broder wara nödställd och slut: sitt hjerta till för honom, huru blifwer Guds kärlek i honom?

18. Mine barn, älskoms icke med orden, eller med tungone, utan med gerning och sanning.

Evangelium, Luc. 11: v. 16.

I den tiden talade Jesus denna liknelsen: En man hade tillredt en stor nattward, och bdd många.

17. Och ursände sina tjenare, den stund nattwarden skulle stå, att han skulle säga dem som budne woro: kommer; ty all ting äro nu redo.

18. Och de begynte allesammans ursaka sig. Den förste sade till honom: Jag hafwer köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det: jag beder dig, gör min ursäkt.

19. Och den andre sade: Jag hafwer köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem, jag beder dig, gör min ursäkt.

20. Och den tredje sade: Jag hafwer tagit mig hustru, och detsför kan jag icke komma.

21. Och tjenaren kom: och sade sin Herra allt detta igen. Då wardt husbonden vred, och sade till sin tjenare: Gack snart ut på gator och gränder i staden, och de fattiga och krympingar, halta och blinda haf här in.

22. Och tjenaren sade: Herre, jag hafwer gjort som du bödd, och här ännu rum.

23. Då sade Herren till tjenaren: Gå ut på vägar och gårdar, och nödga dem att komma här in, på det att mitt hus måtte warda fullt.

24. Ty jag säger eder, att ingen af de män, som budne woro, skall smaka min nattward.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! wi tacke dig, att du oss till din nåd, som är det ewiga lifwet, hafwer genom ditt helga ord kallat; och bedje dig, att du wille genom din helga Anda uppväcka våra hjertan; att wi icke förgräwes höre din ord, utan oss rätt stide till en sådan mäktid, och icke låta oss med något det, som förgängeligt är, derifrån hindra. Amen.

3 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. O Herre Gud! deras bekräm som hoppas på dig, utan hwilken intet är degse, intet betydigt; sträck ut din misfunder öfwer oss, och blif vår återgerare och ledsagare, att wi genom dessa timliga böjers wets misbruk, icke umbäre dem, som ewige äro. Genom din Son Jesum Christum, vår herra. Amen.

Epistelen, 1 Pet. 5: v. 6.

Mine käraste, så ödmjuket eder nu under Guds mäktiga hand, på det han eder uppböjer i sinom tid.

7. Alla eder omsorg kaster på honom; ty han hafwer omsorg om eder.

8. Wäret nyktra och waker; ty eder fiende djefwulen går omkring, såsom ett rytande lejon, och söker hwem han uppsluka må.

9. Står honom emot stadige i trone; och weter, att samma wedermöda wedersars edra bröder i werlden.

10. Men Gud, som all nåd kommer af, den edet kallat hafwer till sinä ewiga kärlihet i Christo Jesu, han fullborde eder, som en liten tid liden, styrke, stödj och stadfäste:

11. Honom ware ära och makt ewinnerliga. Amen.

Evangelium, Luc. 15: v. 1.

I den tiden gingo till Jesum allahanda Publiker ner och syndare, att de måtte höra honom.

2. Och de Pharisæer och Skriftlârde knorrade och sade: Denne undfår syndare, och äter med dem.

3. Då sade han till dem denna liknelsen, sågande:

4. Hvilken är den man ibland eder, som hafwer hundrade får, och om han tappat bort ett af dem, låter han icke de nio och nittio öfver; och går efter det, som bortat är, till dess han finner det?

5. Och då han hafwer det funnit, lägger han det på sina oxlar med glädje.

6. Och när han kommer hem i sitt hus, kallar han tillhoppa sina wänner och grannar, och säger till dem: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit mitt får, som borttappadt war.

7. Jag säger eder, att sammalunda warde och glädje i himmelen, öfwer en syndare, den sig bättrar, mer än öfwer nio och nittio rättfärdiga, som ingen bättring behöfwa.

8. Eller hwad qwinna är, som hafwer tio penningar: om hon borttappar en af dem, tändder hon icke upp lys, och sopar huset, och söker granneliga, till dess hon finner honom?

9. Och då hon funnit hafwer, kallar hon tillhoppa sina wänner och grannqwinnor, och säger: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit min penning, som jag tappat hade.

10. Sammalunda säger jag eder, warde glädje för Guds englar, öfwer en syndare, som sig bättrar.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! wi äre alle, ty wår, såsom wår lifwârde fâr, och hafwe låtit oss draga isfrån den rätta wägen utaf djefwulen och wår fötteliga begärelse: Men wi bedje dig, war oss nådig och förlikt oss alla wåra sonder, för din Söns Jesu Christi skull. Och uppväck wåra hjertan genom din helga Ande, att wi hålle oss fast till din helga Ord, och att wi genom bot och bättring och en rätt tro, måge blifwa qware i sårabusket, som är din Eftirlikliga kyrka, allt uti ändan; och komma till en ewig salighet. Amen.

4 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. Gif och, o Herre Gud! att werloenes lopp
 och fridsamt wara; och att din Christelig
 församling må fröjdas af en fridsam gu:elighet. Gif
 nom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.
 Epistelen, Rom. 8: v. 18.

Aäre bröder. Jag håller det så före, att denna tid-
 sens wedermöda är icke lika emot den härlighet
 som på och uppenbaras skall.

19. Ty kreaturens högeliga åskundan wäntar efter
 att Guds barn skola uppenbaras.

20. Efter kreaturen äro wanfligheten underkastad
 emot sin wilja; men för hans skull, som dem under-
 kastat hafwer på en förhoppning.

21. Ty kreaturen skola och wara fri af förgångli-
 hetenes tråldom, till Guds barnas härliga frihet.

22. Ty wi wete, att hwart och ett kreatur suckar
 och ångslas med och, allt hårtill;

23. Och icke de allenast, utan och wi själwe, som
 hafwe Andans förstling, sucke och wid och själwe
 ter barnskapet, och wänte vår kropps förl. hning.

Evangelium, Luc. 6: v. 36.

Jden tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Wäret
 barmhertige, såsom eder Fader och barmhertig är.

37. Dömmet icke, så warden i icke dömdet:
 förddömmet icke, så warden i icke förddömdet: för-
 låter, så warden eder förlåtet.

38. Gifwer, så warden eder gifwet. Ett godt
 mått, wäl stoppadt, skakadt och öfwerflödande
 skall man gifwa uti edert sköt; ty med samma
 mått, som i måten, skola andra måta eder.

39. Och han sade till dem en liknelse: Kan och en
 blinder leda en blindan? Falla de icke båda i gropen?

40. Lärjungen är icke öfwar sin mästare, men hwat
 och en är fullkommen, då han är såsom hans mästare.

41. Hwad ser du ett grand i din broders öga; men
 en bjelka uti ditt eget öga warden du intet warse?

42. Eller huru kan du säga till din broder:
 Broder, håll, jag will borttaga grandet, som
 uti

i ditt öga är, och du ser icke sjelf bjelken uti ditt öga. Du skrymtare, tag först bort bjelken u ditt öga; och se sedan till att du kan utta i grandet, som är i din broders öga.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! du som är barmhertig, och hafwer genom Christum tillsagt os, att du icke will dömma eller fördomma, utan nådeligen förlåta alla sonder, och hwad wi behöuwe rikeligen gifwa: Wälsedse dig, gör en sådan förtröstaning på din barmhertighet, genom din Helga Ande, wis och fast uti våra erkän: och hjälpe oss detsamma och göra emot vår nåsta, att wi ingen dömma eller fördomma; utan gerna allom förlåte och tillgifwe: och att wi må kunna dömma oss lifwa, och födra ett saligt lefwarne i din fruktan. A.

5 Söndagen efter Trinitatis.

All. Gud! som dina älskare osynliga gäfwor tillredt hafwer; ingjut uti våra hjertan din kärleks kraft, att wi måge älska dig uti och öfwer allting; och undsä dina helga löften och gäfwor, som all är begäran öfwergå. Genom din Son Jesum Christum, vår Herre. Amen.

Epistelen, 1 Pet. 3: v. 8.

Mine käraste: Warer alle wid ett sinne, medlidansfulla, och broderlig kärlek hafwande till hwarannan, barmhertige, wänlige.

9. Icke wedergällande ondt för ondt, icke bannor för onnor: utan hellre twertemot wälsigner: wetande att ären der till kallade, att i skolen ärfwa wälsignelse.

10. Ly den der will älska lifwet, och se goda dagar, att stille sin tunga ifrån det ondt är, och sina läppar, att de icke tala bedrägeri.

11. Wände sig ifrån det ondt är och gödre det godt: söke efter friden och fare honom efter.

12. Ly Herrans ögon äro öfwer de rättfärdiga, och hans öron till deras bön: men Herrans ansigte är öfwer dem, som ondt göra.

13. Och ho är den, som kan göra eder skada, om i ären efter det goda?

14. Ja, om i än något liden för rättfärdighetens skull, ären i dock likwäl salige. Fruktet eder intet för ertas trug, icke eller försträcker eder.

15. Utan belacet Herran Gud uti edor hierta.

Evangelium, Luc. 5: v. 1.

Och det begaf sig, då folket såå Jesum öfver, på det de skulle höra Guds Ord, och han stod utmed sjön Genezaret.

2. Och han såg två båtar stå i sjöstranden; och fiskarena voro utgångne af dem, till att två fin nå

3. Då gick han in uti en båt, som var Simons och bad honom, att han skulle lägga litet ut ifrån landet. Och han satte sig, och lärde folket utu båten.

4. Då han wände igen att tala, sade han till Simon: Lägg ut på djupet, och kastar eder nåt ut till drögt.

5. Då svarade Simon och sade till honom: Mästare, wi hafwe arbetat hela natten, och fått intet; men på din ord will jag kasta ut nåten.

6. Och då de det gjorde, bestöto de en mått stor hoy fiskar; och deras nåt gick sönder.

7. Och de winkade till sina stallbröder, som woro uti den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem; och de kommo och uppfyllte båda båtarna, så att de begynte sjunka.

8. Då Simon Petrus det såg, föll han till Jesu knä, sägande: Herre, gå ut ifrån mig; ty jag är en syndig menniska.

9. Ty en förskräkelse war kommen öfver honom och öfver alla, de med honom woro, för detta fiskafånget skull, som de fått hade.

10. Sammalunda och öfver Jacobum och Johanne hannem, Zebedei söner, som Simons stallbröder woro. Då sade Jesus till Simon: War icke förskrädd, här efter skall du taga menniskor.

11. Och de förde båda båtarna i land och öfvergafwo alltsammans, och följde honom.

Bönen.

Herre Jesu Christe, Iefwande Guds Son, som hafwit gifwit os ditt hellsiga Ord, och med allehanda Iefwanslig wälsignelse benådat. Wi bekänne os till allt sådant wara öwärdige, och allt andt förtjent hafwa: Men

bedje dig, bewara oss för säkerhet och högård, och hela våra synder, och gif oss lycka och salighet till vår fallelse: på det wi genom dig måge både lekamligen och andeligen behållne och bestärnade warda. Amen.

6 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** kraftenes Gud! af hwilken allt godt kommit är, ingjut din kärlek i vårt hjerta, och gif oss trons fördelke: och håll i oss wid makt det goda, som du gifwit hafwer. Genom sin Son Jesum Christum, vår herra. Amen.

Epistelen, såsom nästa Söndagen efter Nyåret.

Evangelium, Matth. 5: v. 20.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Jag säger eder, att utan ęter rättfärdighet öfvergår de Skriftlärdas och de Pharisęers, då skolen i icke komma i himmelriket.

21. **I** hafwen hört, att den gamlom sagdt är: Du skall icke dråpa; men hwilken som dråper, han skall wara skyldig under domen.

22. Men jag säger eder, att hwilken som förtörnas på sin broder, han skall wara skyldig under domen; Men hwilken som säger racka till sin broder, han är skyldig under rådet; Men hwilken som säger, du dåre, han är skyldig till helvetes eld.

23. Derföre, om du offerar din gåfwo på altaret, och kommer så ihåg, att din broder hafwer något emot dig;

24. Så lägg der din gåfwo ned för altaret, och gåt först bort, och förlifa dig med din broder; och kom sedan och offera dina gåfwo.

25. Du skall wara din tråto broder benågen till wänskap snart, medan du ännu äst med honom på wägen, att din tråto broder antwardar dig icke domarenom, och domarenom antwardar dig tjenerenom, och du fastas så i häktelse.

26. **S**annerliga säger jag dig: Du warder der icke utkommande, till des du hafwer betalat den yttersta stärfwen.

Böfen.

Herre Gud, himmelste Fader! vi bekänne, att vi äro ty wåre! arme, elände syndare; och att i oss är intet godt; ty wårt hjerta, kött och blod är genom synden så förderfwat, att wi för den onda begärelsen aldrig kunna hwar frie wara; derföre, käre Fader! bedje wi dig, att du förlåter oss sådana synder, och rensar våra hjertan genom den helga Andan, att wi kunne hafwa lust och kärlek till ditt ord, och hålla oss derefter; och så genom Jesum Christum blifwa i din nåd ewinnerliga. Amen.

7 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** Herre Gud! hwilkens försyn i sin stickelse intet felar! **W**i bedje dig ödmjukeligen, att du berättiger allt det oss skadligt är, och förlånar oss det som gagneligt wara kan. Genom din Son Jesum Christum, vår Herran. **A**postelen, Rom. 6: v. 19.

Käre bröder. Jag talar här om efter människors sätt, för edra köttliga ströplighet skull: Icke som i hwar wren edra lemmar gifwit orenlighetene och orättfärdighetene till tjenst, ifrån den ena orättfärdighetene till den andra: så gifwer också nu edra lemmar rättfärdighetene till tjenst, att de måge warda belige.

20. Ty då i wren syndenes tjänare, då wren i fri ifrån rättfärdighetene.

21. Hvad gagn hadn i då af det, der i nu bligens wid? Ty till sådant är döden ändalycken.

22. Men nu, medan i ären fri wordne ifrån syndene, och wordne Guds tjänare, hafwen i eder frukt, att i helige warden, och till ändalykt ewinnerligt lif.

23. Ty syndens lön är döden; men Guds gåfwa är det ewiga lifwet, genom Christum Jesum, vår Herran.

Evangelium, Marc. 8: v. 1.

Uti de dagar, då folket war ganska mycket, och hade intet, det de äta kunde, kallade Jesus till sig sina lärjungar, och sade till dem:

2. Jag war kunnar mig öfwer folket; ty de hafwa nu i tre dagar töfswat när mig och hafwa intet äta.

3. Och om jag låter dem fastande gå hem, gifwas de upp i wägen; ty somlige af dem woro komne långwäga.

4. Och hans lärjungar swarade honom; Hwar

tager man bröd här i öknen, der man dem med måtta kan?

5. Då sporde han dem: huru mång bröd hafwen i? Svarade de: Sju.

6. Och han höd folket sitta sig ned på jorden: och han tog de sju bröd, tackade, bröt och gaf sina lärjungar, att de skulle lägga dem fram: och de lade fram för folket.

7. Hade de och några små fiskar. Och då han välsignat hade, bad han och lägga dem fram.

8. Så äto de och wordo mätte: och de togo upp sju korgar med afsewor, som öfwer woro.

9. Och de der ätit hade, woro wid fyra tusend; och så lät han fara dem.

Öfnen.

Herre Gud, himmelske Fader! som hafwer genom din Son i öknen, så rikeligen spifat föra tusen män, treutan qvinnor och barn, med sju bröd och så fiskar; vi bedje dig, att du värdigad nådeligen wara när och med din välsignelse; bewara oss från gretighet och detta lefwernets omsorg, att vi ju måge för allting förlika oss efter Guds rike och din rättfärdighet; och så förnimsma din hjälp i allt det vi behöfwe både till lif och själ. Genom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Om Christi Förklaring.

Collecta, näst tillförene på samma Öndag.

Epistelen, 2 Pet. 1: v. 16.

Räre bröder. Vi hafwe icke efterdöjt några kloka fabler, då vi kungjorde eder vår Herras Jesu Christi kraft, och tillkommelse; utän wi hafwe sjelfwe sett hans härlighet.

17. Då han fick af Gud Fader äro och pris, genom ena röst, som till honom stredde af den stora härligheten, så lydande: Denne är min älskellge Son, i hvilken jag hafwer ett godt behag.

18. Och denna röst hörde vi komma af himmelen, då vi woro med honom på det helga berget.

Evangelium, Matth. 17: v. 1.

I den tiden tog Jesus Petrum och Jacobum och Johannem hans broder till sig; och hade dem affides uppå ett högt berg.

2. Och wardt förklarad för dem: och hans ansigte stes som solen; och hans kläder wordo hwit som ett ljus.

3. Och si, dem syntes Moses och Elias, talande med honom.

4. Då svarade Petrus och sade till Jesum: Herre vår är oss godt wara; wäl du, så wilje wi här göra tre hyddor, dig ena, Mossi ena och Elie ena.

5. Mid han ännu talade; si, en ljus sky omskuggde dem: och si, en röst wu skyn sade: Denne är min kärre Son i hwilken jag hafwer ett godt behag; honom hörer.

6. Och när Lärlingarne det hörde, föllo de på sitt ansigte, och wordo swärliga förfrarade.

7. Men Jesus gick till, och tog på dem, och sade: Står upp och rådens icke.

8. Men då de upplyste sin ögon, sågo de ingen, utan Jesum allena.

Bönen.

D Herre Jesu Christe! som med din wälsignade lekamen förklarades på det helga berget, wille oss förtä låta, både din helga mandoms stora härlighet, såsom och våra kroppars klarhet i det tillkommande lifwet; att wi der såsom Mose och Elias fantes när dig i klarhet, Rose och så stina såsom siernor i ewighet, och warda din förklarade lekamen och Engom like: Wi bedje dig ödmjukeligen, gif oss nåd att wi alltid härpå tänke, och oss derwid i all bebrödwelse tröste, och med ett gudeligt lefwarne efterlyste. Detta gif oss milde Herre Jesu Christe; du som lefwer och regerar i den högheden och den helga Andan, wälsignad i all ewighet. Amen.

8 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **G**if oss alltid Herre Gud, din Andan till att wänka och gära det rätt är: att wi, som icke kunne wara dina förutan, måge och lefwa efter ditt helga siene. Genom din Son Jesum Christum, vår Herre. Am. u.

Epistelen, Rom. 8: u. 12.

Så äro wi nu, käre bröder, skuldiga, icke kötsenä, att wi skole lefwa efter köttet;

13. En om i lefwarne efter köttet, så skolen i dö; men om i döden köttens gertnagar med Andanom, så skolen i lefwa.

14. Ty alle de, som drifwas af Guds Ande, de äro Guds barn.

15. Dy i hafwen icke fått tråldomens Anda åter till råddhåga, utan i hafwen fått utforade barns Anda, i hvilken wi rope: Abba, färe Fader.

16. Den samme Anden wirtnar med vår Anda att wi äre Guds barn.

17. Äre wi nu barn, så äre wi ock arfwingar; nems äga Guds arfwingar och Christi medarfwingar; om wi annars lide med honom, att wi ock med honom komma måge till härligheten.

Evangeltum, Math. 7: v. 15.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Wakter eder för de falska Profeter, som komma till eder i fåralläder, men inwånas äro de glupande ulwar.

16. Utaf deras frukt skolen i känna dem. Jäte-hämslar man windruswor af törne, ej eller filon af tistel.

17. Så bär hwart och godt ett trä goda frukt; men ett ondt trä bär onda frukt.

18. Ett godt trä kan icke bära onda frukt; icke kan eller ett ondt trä bära goda frukt.

19. Hwärt och ett trä, som icke bär goda frukt, skall afstiggas och kastas i elden.

20. Derföre skolen i känna dem på deras frukt.

21. Jäte warder hwar och en kommande in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre; utan den, som gör min Faders wilja, som är i himmelten.

Bönen.

Wä taffe dig Herre Gud, himmeliske Fader! af allt hjerta, att du hwärer låtit oss komma till ditt helga ords kunskap: och bedje dig, att du wille oss dermed nådeligen uppehålla och d. ruti oss låta. Wärdigas bewara alla rättfärdiga predikare, som trofast predika ditt ord, för all förargelse och förderf, och gif dem ett långt lif: men straffa och fördritt alla de andra efter deras förtjenst, som icke trofaste handla med ditt ord, hwilka låtas vara menlösa sår, och äro dock glupande ulwar: och din sätliga Christenhet för dem nådeligen bewara. Genom din Son Jesum Christum, vår Herre. Am.

9 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** Herre Gud! ware din misfunds öron öppna till dina sjuwares böner, och på det du må gif

wa dem det de bedja: lär dem det bedja, som dia siu är. Genom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen
Epistelen, 1 Cor. 10: v. 6.

Råre bröder: Låter os icke hafwa begärelse till det godt är, såsom de begärelse hade.

7. Warer icke eller afgudadyrkare, såsom somliga i dem, som skrifwet är: Folket satte sig ned till att äta och dricka, och stodo upp till att leka.

8. Låter os icke eller drifwa horers, såsom somliga af dem le smittade sig med horeri; och föllo på en dag tre och tjugu tusen.

9. Låter os och icke fresta Christum, såsom somliga i dem frestade honom, och wårdo dräpne af ormar.

10. Rörer os icke, såsom somliga af dem knorrade; och wårdo dräpne af förderiswärenom.

11. Allt sådant vederfors dem till ett exempel; med det är os skrifwet till en förvarning på hwilka werldens ände kommen är.

12. Derföre, den som låter sig tycka dan står, han se till, att han icke faller.

13. Eder hafwa ingen frestelse ännu påkommit, utom den meniska; men Gud är trofast, som icke låter eder frestas öfwer edra förmågo: utan går med frestelsen en utgång, så att i kunnen dragat.

Evangelium, Luc. 16: v. 1:

I den tiden sade Jesus till sina Läringar: Denna liknelse: Det war en riker man, som hade en gårdsfogde; den wardt beryktad för honom, att han förfor hans ägodelar.

2. Då kallade han honom, och sade till honom: Hwi hörer jag sådant af dig? Går råkenkap för ditt fögderi: ty du måste icke längre wara min fogde.

3. Då sade fogden wid sig sjelf: Hwad skall jag göra, ty min Herre tager ifrån mig fögderiet? Grafwa orkar jag icke, tigga blyges jag.

4. Nu wäl, jag wet hwad jag will göra, att då jag warder satt af mitt fögderi, måga de anamma mig uti sina hus.

5. Då kallade han till sig alla sin Herres gäldenärer, och sade till den första: Huru mycket äst du min Herra skyldig.

6. Sade han: Hundrade tunnor olja. Då sa

de han till honom: Tag ditt bref, och sätt dig snart ned, och skrif fenitio.

7. Sedan sade han till den andra: Huru mycket äst du skyldig? Sade han till honom: Hundra drade pund hwete. Sade han till honom: Tag ditt bref och skrif åttatio.

8. Och Herren prisade den orätta fogden, att han wäsliga gjorde. Ty denna werldens barn äro wifare än Iusens barn, uti sitt slägte.

9. Och jag säger eder: Ödrer eder wänner af den orätta Mammon; på det, att när i bebdswen, skola de anamma eder uti ewinnerliga hyddor.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! som oss så rikliggen wälsignat, och wårt dagliga bröd så öfwerflödelsen gifwit hafwer. Wi bedje dig, bewara oss för girighet, och upprätt våra hjertan, att wi af din wälsignelse, gerna och mildeligen hjelpe de fattiga; på det wi måge Annas trogne skaffare öfwer dina gåfwor, att oss icke fattas skall i ewighet, när wi af detta embetet satte warde, och för din dom komma skole. Amen.

10 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **O** Gud! du som derutinnan bewisar din allsmåktighet, att du skenar och förlåter det som brutit är; bewisa margfabeligen din barmhertighet öfwer oss, att wi som stå efter det du lofwat hafwer, måge i det himmelska goda delaktige warda. Besom din Son, Jesum Christum, vår Herre. Amen.

Epistelen, 1 Cor. 12 v. 2.

Råre bröder. I weten, att i hafwen varit Hedningar och gått till de stumma afgudar, efter som i förförde woren.

3. Därföre gör jag eder wetteligt, att ingen förkannar Jesum, som genom Guds Anda talar: och ingen kan kalla Jesum en Herre, utan genom den Helga Andan.

4. Gåfwor äro mångabanda; men Andan är en.

5. Och embeten äro mångabanda; men Herren är en.

6. Och krafterna äro mångabanda; men Gud är en, som allt werkar i allom.

7. Uti hwarjom och nom bewisa sig Andans gåfwor till gagns.

8. Den ena warder gifwit af Andan om wiss dom; den andra tala om förstånd, af samma Andan om,

9. Enom androm kren af samma Andanom; enom androm helbregda gåsna af samma Andanom.

10. Enom androm underliga ting göras; enom androm Profetia; en mandrent åtskilla andat; enom androm månsabanda tungemål; enom androm tungemåls uttydelse.

11. Men allt detta wer ar den samme ene Andan: delande hvarjom sitt, såsom honom täckes.

I Evanaelium, Luc. 19: v 41.
Den tiden, då Jesus kom fram, och fick se staden Jerusalem, gret han öfwer honom. Och han sade:

42. Om du och wisse hwad din frid rikthörde, så worde du det wiße ligan i denna dinom dag her tänkande; men nu är det fördofdt för din ögon.

43. Iu den tid skall komma öfwer dig, all dina owänner skola dig belägga, och stansa kring om dig, och tränga dig på alla sidor.

44. Och de skola nederslå dig till jorden, och din barn, som i dig äro; och de skola icke låta igen i dig sten på sten, derfbre, att du icke tänna kunde den tiden, du uti föds war.

45. Så gick han in i templet, och begynte utdrifwa dem, som derinne sålde och köpte;

46. Sägande till dem: Det är skrifwit: Mitt hus är ett bönehus, men i hafwen gjort det till en råfwarekalo.

48. Och han lärde hwar dag i templet.

Wännen.

Allsmåttige, ewige Gud! som ditt ord och din Son Jesus Kristus och genom dem helga Andan uppenbarat och kunnat hwarer: Wi bedje dig, uppväckt våra hjertan, att wi det askwarlisa anamne, och det icke fötsamme och föratte, såsom ditt folk, de otrogne Judar gjorde; på det wi måge lefwa i din fruktan, dageligen försåkas i tron till din barmhertighet, och så en ewig salighet. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

II Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **A**llsmåttige, ewige Gud! hwilkens wålsket widt öfwergår deras förtroende och begäran, som bedje dig; utgjut en barmhertighet öfwer oss, och

gif till det brutit är; och fördka i och det som godt är.
Genom din Son Jesum Christum, vår Herre. Amen.

Epistelen, 1 Cor. 15: v. 1.

Järe bröder. Jag minner eder på Evangelium, som jag eder förkunnat hafwer; hwilket i och anams mat hafwen, i hwilket i och skån.

2. Genom hwilket i och salige warden; huruledes jag eder det förkunnade, om i hafwen det behållit; utan så är, att i förghäwes trots hafwen.

3. Ty jag hafwer i förskone eder förregismit, det jag och undfått hafwer, att Christus är dödd för våra synder, efter skrifterna;

4. Och att han är begrafwen, och att han uppkåns den är på tredje dagen, efter skrifterna.

5. Och att han wa dt sedd af Herre, sedan af de tolf.

6. Sedan warde han sedd af mer än femhundrade bröder på en tid, af hwilke ännu många lefwa; men mestu deler äro affomnade.

7. Derefter wardt han sedd af Jakobo och sedan af alla Apostlarna.

8. På sistone efter allom, wardt han och sedd af mig, såsom af en den der otldig född är.

9. Ty jag är den ringaste bland Apostlarna, så att jag är icke wård kallad Apostel, derför att jag hafwer förföljt Guds församling.

10. Men af Guds nåd är jag det jag är; och hans nåd hafwer icke fång warit i mig; utan jag hafwer mer arbetat, än de alle; dock icke jag, utan Guds nåd, som i mig är.

Evangelium, Luc. 18: v. 9.

Jden tiden sade och Jesus till somliga, som tröste på sig sielfwa, att de woro rättfärdige och försmådde andra, denna liknelsen:

10. Twå män gingo upp i templet till att bedja; den ene en Pharisee, och den andre en Publikan.

11. Phariseen stod och bad så wid sig sielf: Jag tackar dig Gud, att jag icke är såsom andra menniskor, rösware, rättfärdige, bokarlar, eller och såsom denne Publikanen.

12. Jag fastar två resor i weckone, och gifwer tionde af allt det jag äger.

13. Och Publikanen stod långt ifrån, och wille icke lyfta sin ögon upp till himmelen; utan

skog sig för sitt bröst och sade: Gud, mistunda dig öfver mig syndare.

14. Jag säger eder: denne gief dådan hem igen, rättfärdigad, mer än den andre; ty den sig upphöjer, han warder förnedrad; och den sig förnedrar, han warder upphöjd.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! wi bedje dig ödmjukeliggen, att du wille genom din Helga Anda så regera oss, att wi icke förgåte våra syner och warde säkra; utan hafwe en rätt ider och ånger, och dageligen bättre wårt lewne, och tröste oss allena dermed, att du wilt för din Söns Jesu Christi skull wara os nådellig, för låta synderna, och gifwa oss en ewig salighet. Amen.

12 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** allsmåttige och mistundsamme Gud! af hwilkenens gåfwa kommer, att dig af dinom trohet nom wärdeligen och troligen tjent warder; gif oss, att wi utan förbindring måge framkomma till ditt helga löfte. Genom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, 2 Cor. 3: v. 4.

Häre bröder. En sådan tröst hafwe wi till Gud, genom Christum. 5. Icke att wi beqwämlige äre oss sjelfwom något tänka, såsom af oss sjelfwom; men äre wi till något beqwämlige, så äre der af Gudi.

6. Hwilken oss oss beqwämlige gjort hafwer till att föra det nya Testamentsens embete, icke bokstafsens, utan Andans; ty bokstafwen dödar, men Anden gör lefwande.

7. Hade nu det embetet klarhet, som genom bokstafwen dödar, och i stenar utgrafwet är, så att Israels barn icke kunde se på Moses ansigte, för hans ansigtes klarhet skull, den dock återwänder.

8. Hwi skulle icke mycket mer det embete, som Andan gifwer, hafwa klarhet?

9. Ty om det embete, som fördomelse predikar, hafwer klarhet, mycket mer går det embete öfwer i klarhet, som rättfärdighet predikar.

10. Och dertill med, det som förklaradt wardt, war dock i denna måttom lifasom intet förklaradt, emot denna öfwerswinnelige klarheten.

11. Ty hade det klarhet, som återwänder, mycket mer hafwer det klarhet, som waraktigt är.

12. Efter i nu sådant hopp hafwe, äre wi mycket driffige.

13. Och gðre icke såsom Mose, den ett tåckelse hånge för sitt ansigte, så att Israels barn icke kunde se uppå des ånda, som återwänder.

14. Utan deras sinnen äro förstockades ty allt intill denna dag blifwer samma tåckelse oborttaget öfwer gamla Testamentet, när de låsat: hwilket i Christo återwänder.

15. Men intill denna dag, då Mose låsen warder, hånge tåckelset för deras hjerta.

16. Men om de omwände sig till Herran, så worde tåckelset borttaget.

17. Ty Herren är en Ande: der nu Herrans Ande är, der är sribet.

18. Men nu skåde wi alle, såsom uti en spegel, Herrans Klarhet, med upptåckt ansigte, och wi worde förklarade uti samma belåte, ifrån den ena Klarheten till den andra, såsom af Herrans Ande.

Evangelium, Matte. 7: v. 31.

I den tiden, då Jesus åter utgick ifrån Tyri och Sidons gränser, kom han till det Galileiska hafwet, midt igenom de landskändar wid de tio städer.

32. Och de hade fram till honom en döfwan, den der och en dumbe war; och bådo honom, att han wille låga handena på honom.

33. Då tog han honom affides ut ifrån folket och satte sina finger i hans öron, och spottade ut; dermed han tog på hans tunga.

34. Och såg upp i himmelen; suckade och sade till honom: Hephthatha! det är sagt: upplåt dig.

35. Och strax öfynades hans öron, och hans tungas band wardt löst; och han talade redeliga.

36. Och bödd han dem, att de skulle ingom sågat. Men ju mer han det förbödd, ju mer förkunnade de det.

37. Och de förundrade sig öfwermåttan, sågande: Allt hafwer han wäl bestållt; de döfwa låter han höra, och dumbar tala.

Bönen.

Allsmåttige, ewige Gud, all tings Skapare! jag tackar dig, att du bewarar min heliga nåd, och nådeligen bewarat min tunga öron och alla lemmar, för den onda fienden. Och beder dig om din heliga nåd, att

Jag må besynnerligen mina öron och tunga rätt brut
med mina öron söteligen höra; med mitt hjerta wäl be
grunda ditt helga Ord, och med min tunga berömma och
prisa din nåd; på det att ingen skall af min tunga förat
gad, utan hwar man af henne förbättrad wärda. Amen

13 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** allsmåttige, ewige Gud! gif oss tronens, be
nets och kärlekens förökelse: Och på det vi
måge få det du utlofwat, så låt oss älska det du bjudet.
Genom din Son Jesum Christum, vår herra. Amen.
Ephes. 3: v. 16.

Are bröder. Nu är ju Abraham och hans såd löstet till
sagt. Han säger icke uti fäderna, såsom uti många,
utan såsom uti enom, uti dine såd, som du bevitnat.

17. Men det säger jag: det Testamentet, som uti fören
af Gudt fast gjort war på Christum, warden icke o
löst, så att löstet skulle om intet wärda med lagen, hwil
ken gifwen war fyra hundrade och trettio år derefter.

18. Ty om arfwit förkientes genom lagen, så wold
de det icke gifwit genom löstet; men Gud hafwer det
Abraham genom löstet friskänkt.

19. Hwad skall då lagen? Hon är kommen dertill för ömme
trödelserna skull, till des såden skull-komma, hwilke löstet
bedt war, och är öfver af Englarna uti Medlaren hand.

20. Men Medlaren är icke ens Medlare, men Gud är en.
21. Är då lagen emot Guds löfte? Bort det. Men
om en lag wore gifwen, som kunde lefwande göra, så
wore rättfärdigheten sannerliga af I:an.

22. Men skriften hafwer allt beslutit under synd: på det
löstet skulle komma genom Jesu Christi tro, dem som tro.
Evangelium, Luc. 10: v. 23.

I den tiden sade Jesus till sina lärjungar:
Salige äro de ögon, som se, det i sen.

24. Ty jag säger eder: många Profeter och
Konungar äskundade se, det i sen, och fingo dock
icke set: och höra det i hören, och fingo dock icke hört.

25. Och si, en laglot stob upp, och frestade
honom, sägande: Wästar, Hwad skall jag göra
att jag må få ewinnerligt lif?

26. Då sade han till honom: Hwad är skrif
wet i lagen? Huru läs du?

27. Sworade han, och sade: Du Fall älska din Herra Gud, af allt ditt hjerta, och af all din själ, och af alla dina krafter, och af allom dinom håg; och din nästa, som dig sjelf.

28. Då sade han till honom: Rätteliga swarade du; gör det, så får du lefwa.

29. Då wille han göra sig sjelfwan rättfärdigan, och sade till Jesum: Swilken är då min nästa?

30. Då swarade Jesus, och sade: En man for ned af Jerusaleum till Jericho, och kom i röfwarens händer; och de klädde af honom, och sorgade honom, och gingo dådan, och låto honom ligga halfdödan.

31. Då såg det sig, att en prest for neder åt samma wägen; och då han såg honom, gick han fram om honom.

32. Sammalunda och en Levit, då han kom till det samma rummet, gick han fram, och såg på honom; och gick sedan fram om honom.

33. Men en Samaritan reste samma wägen, och kom till honom, och när han såg honom, warunnade han sig öfwer honom.

34. Och gick till och förbant hans sår och gdder olja och wine in; och laden på sin ås, och förde honom till herberget och skötte honom.

35. Den andra dagen for han dådan, och tog fram två pänningar och gaf wårdenom, och sade till honom: Sköt honom; och hwad du mer kostar på honom, will jag betala dig, när jag kommer igen.

36. Swilken af dessa tre synes dig nu hafwa warit hans näste, som för röfwarena kommen war?

37. Sade han: den som bewisse honom barmhertighet. Då sade Jesus till honom: Gad, och gör du sammaledes.

Wdnen.

Vi tacke dig, Herre Gud, himmelske Fader, af allt vårt hjerta, att wi ditt helga Evangelium hört och beräknem din helga wilja förstått hafwe; Wi bedie din grundlösa barmhertighet, att wi af din nåd måge behålla ditt helga ord.

Ihus; och att du wille, genom din helga Anda, så styrka regera våra hjertan, att wi aldrig wike derifrån, ut hälle oss hårdt derwid, och få en ewig salighet. Amen

14 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **B**emärka din Christenhet, o Herre Gud! alltid ty om du icke är henne biståndig, kan för mensklig skröplighets skull icke beständande blifwa. Men henne alltid hafwa din hjälp, till att undfly det, som födeligt är, och efterfölja det som helsosamt är. Genu dikt älskeliga Son Jesum Christum, vår Herre. Amen
Epistelen, Gal. 5: v. 16.

Rådre bröder. Wandrer i Andanom, så fullkomna i icke köttens begärelse.

17. Ty köttet hafwer begärelse emot Andan, och Andan emot köttet: de samma äro emot **annan** så att i icke göra hwad i wiljen.

18. Om i regerens af Andanom, så ären i icke under lagen.

19. Men köttens gerningar äro uppenbara, som äro bor, böfveri, örenlighet, lösaktighet.

20. Afguderi, trolldom, owänskap, lif, nit, wredhet, tråtor, twådrägt, parti.

21. Afund, mord, dryckenkap, frästeri, och sådant mer. Der jag eder tilljdrene afsagt hafwer, och skaer ännu tilljdrene, att de som sådana göra, skola icke ärfwa Guds riket.

22. Men Andans frukt är kärlek, fröjd, fred, långmodighet, mildhet, godhet, etc.

23. Saktmodighet, föskhet. Emot sådant är icke lagen.

24. Men de som Christo tillhöra, försästa sitt kött samt med lustar och beakrelser.

Evangelium, Luc. 17: v. 11.

Då det begaf sig, då Jesus gick till Jerusalem, för han midt igenom Samarien och Galileen.

12. Då då han kom uti en by, mötte honom tio spetälske män; de stodo långt ifrån.

13. Då de upphäufde sin röst, sågande: Jesu, Mästare, warlkunna dig öfwer oss!

14. När han dem såg, sade han till dem: Gå, och wiser eder Presterna. Och hände sig wid de gingo, wordo de rene.

15. Men en af dem, då han såg, att han war ren worden, kom han igen och prisade Gud med hög röst.

16. Och föll på sitt ansigte för hans fötter, tackande honom. Och han war en Samarit.

17. Då swarade Jesus och sade: Woru icke tiorene gjorde? hwar äro då de nio?

18. Ingen är funnen, som kom igen till att prisa Gud, utan denne främlingen.

19. Och han sade till honom: Statt upp, gått, din tro hafwer frälst dig.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! Du som genom ditt Ord och helga Ordelse, oss alla, som tro, ifrån den grusliga syndens spetsiska så nådelligen hjälpt hafwer och ännu dageligen hjälper, i allt det wi behöfwe: Wi bedje dig, uppväck oss hjertan, genom din helga Anda, att wi så dan wälsigning aldrig förgäte: utan alltid leswe i Guds fruktan, och med hjertans förtröning på din barmhertighet, med ett gladt herta dig alltid tacka och lofwa måge. A.

15 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** Herre Gud! bewara och rensa din Christeliga församling alltid; ty hon kan icke blifwa beständande blif förutan. Så bewara och regera du henne alltid i din kraft. Genom din Son Jesum Christum, wår Herre. A. Epistelen, Gal 5: v. 25.

Käre bröder. Om wi nu leswe i andanom, så låter oss och wandra i Andanom.

26. Låter oss icke begära sáfängellig pris, till att förtröna och hata hwarannan inbördes.

Kap. 6: v. 1. Käre bröder. Om en menniska råkade falla i någon synd, i sin andellige åren, upprätter honom med saktmodigom anda; och se uppå dig sjelf, att du icke och frestad warder.

2. Inbördes drager hwarannans bördo; och så fullbör den i Christi Lag.

3. Derföre, om någon låter sig tycka något wara, ändock han låtet är, han bedrag-r sig sjelf.

4. Men hwar och en beordne sin egen ärnning; och så skall han allenast uti sig sjelf hafwa barmhertiche, och icke uti androm.

5. Ty hwar och en skall draga sin bördo.

6. Den som undervisad warder med ordom, han dele allt godt med honom, som honom undervisar.

7. Särer icke wille, Gud låter icke gåcka sig; ty hwad menniskan sår, det skall hon och uppstå.

8. Den som får i sitt fött, han skall af fötten uppstå
a förgånglighet; men den som får i andanom, han skall
uppstå af Andanom ewinnerligt lif.

9. Och när wt göra godt, låt of icke ledas wid, ni
vi skole of i sinom tid uppstå utan återwändo.

10. Medan wt nu tid hafwe, låt of göra godt mot hwar man
men allra mest emot dem, som wære medbröder äro i tron.

Evangelium, Matth. 6: v. 24.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar: Ingen
kan tjena två Herrar; ty att han antingen
skall hata den ena, och den andre älska; eller han
håller sig intill den ena, och den andra föraktar
han. I kunnen icke tjena Gudi och Mammon.

25. Derföre säger jag eder: Sörjer icke för edert
lif, hwad i skolen äta och dricka; och icke för edert
kropp, hwad i skolen klåda eder med. Är icke lifet
wet mer än maten, och kroppen mer än klåden?

26. Ser uppå fåskarna under himmelen: de
så intet, och intet skåra de heller upp, och för
samla intet i ladorna; och eder himmelske Fader
föder dem: ären i icke mycket mer än de?

27. Swilken ibland edet är, som med sin om-
sorg förmått skatta en aln till sin längd?

28. Och för hwar skull sörjen i för klåden?
Skåder skjorna på marken, huru de wåra: de
arbeta intet, ei eller spinna.

29. Dock säger jag eder, att icke Salomo i all
sin hårlighet war så klådd, som ett af dem.

30. Skåder nu Gud så gråset på marken, hwilket
dock i dag står, och i morgon kastas i regnen; skulle
han icke mycket mer göra det eder? o i klenrogn.

31. Så skolen i nu icke hwarja omsorg, sågans
de: Hwad skole wi äta? Eller hwad skole wi
dricka? Eller hwad skole wi klåda of med?

32. Ty allt sådant följa Medningarna: Eder him-
melske Fader wet wäl, att allt detta görs eder behof.

33. Sörjer först efter Guds rike och hans rätt-
färdighet, så faller eder allt detta till.

34. **B**erier icke fördenstull för morgondagen; v morgondagen hafwer sielf sin omförg med sig. Det är nog, att hwar dag hafwer sin egen plåga.

Bönen.

Wet tacke dig, Herre Gud, himmelske Fader! för alla dina wälgörningar, att du hafwer gifwit och krossat och södt, och allt intill denna dag nådeligen uppehållt. Och bedje dig, tag icke din wälsignelse ifrån oss; utan iemvara oss för girighet, så det wet dig allena tjena, dig lifsa, och mild dig blifwa måge, och med afguderit och den skadeliga Mammons tjenst och icke besmittas; utan ätta allt vårt hopp, tröst och lit till din godhet och nåd. Genom Jesum Christum, vår Herr. Amen.

16 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **L**åt oss, o Gud, wera wälwillige till att tjena dig; och uppweck oss till att afkalla din hjälp. Genom din Son Jesum Christum, vår Herr. Amen. Epistelen, Eph. 3: v. 23.

Räre bröder. Jag beder eder, att i icke uppgifwens för mina bedröfweltes skull, som jag lider för eber; hwilka äro eder till pris.

14. Fördenstull bider jag min lida till vår Herras Jesu Christi Fader.

15. Den der rätta Fadren är, gifwer allt det Fader den är i himmelen och på jorden.

16. Att han wille gifwa eder kraft, efter sine hällighets rikedomar, att i starken warden genom hans Ande till den inwärtas menniskan.

17. Att Kristus må bo genom tronan i edor hjertan: skadelligen rotade och grundade i kärleken.

18. Att i mågen bearipa med all helgon, hwad bröden, och länaden, och dröpet, och höiden är.

19. Och dermed känna Christi kärlek den all kunskap swerger; på det i mågen uppfolde warda med allahanda Guds fullhet.

20. Men honom, som rikellaa förmar ädra, gifwer allt det wet bedje ell r tänke, efter den kraft, som werket i oss.

21. Honom wære ära i församlingen, genom Christum Jesum i alla tid, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

Evangelium, Luc. 7: v. 11.

I den tiden gick Jesus ut den staden, som kallades Nain; och med honom gingo många hans lärjungar och mycket folk.

12. Då han nu kom in till stadsporten, så, då bander ut en dödder, sine moders ende Son, och hon var enkla, och en stor hop folk af staden gick med henne.

13. Då Herren såg henne, märkunnade han sig öfwer henne, och sade till henne: Gått icke.

14. Och han gick till och tog på bårerna, och de som boro, stannade. Då sade han: Jag säger dig unger man, stätt upp.

15. Och den dödde satte sig upp, och begynte tala, och han fick honori hans moder.

16. Och en råddbåga kom öfwer alla, och de prisade Gud, sågande: En stor Profet är uppkommen ibland oss, och Gud hafwer öfverfitt fallit.

17. Och detta ryktet om honom, gick ut öfwer allt Judiska landet, och alla de land der omkring.

Wöden.

Herre Gud, himmelske Fader! som hafwer låtit din Son bli i våra menniska, att han med sin dödd för våra synder betala, och oss ifrån den ewiga dödden hjälpa skulle: Wi berö dig, behåll oss alltid i det hoppet, att wi ju like tröste deruppå, såsom vår kära Herre Kristus enkones son med sitt ord uppväckt hafwer, att han skall också på den yttersta dagen oss uppväcka, och gifwa en ewig salighet. Amen.

17 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. Giff oss, o Gud! ditt folk nåd, till att undgå djemulens besmittelse, och med ett rent hjerta följa dig efter, som den sanna Guden är. Genom din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, Eph. 4: v. 1.

Så förmanar jag nu eder, kära bröder, jag fången i Herrenomi, att i wandren såsom tillöbrigt är, i den kallelse, der i uti kallade ären.

2. Med alla ödmjukhet och saktmodighet: med tålamod, undragande den ene den andra i kärlekenom.

3. Wänslaggande eder att hålla Andans enhet, genom fridsens band.

4. En kropp och en Ande, såsom i oss kallade ären, uti ett edert kallelses hopp.

5. En Herre, en tro, ett dop, en Gud och allas vår Fader.

6. Hvilken är öfwer eder alla, genom edert alla och i eder alla.

Evangelium, Luc. 14: v. 1.

Jden tiden hände sig, att Jesus kom uti en mans hus, som war en Szwerste för de Phariseer, om en Sabbat, till att få sig mat, och de waktade på honom.

2. Och si, en wattusigtig menniska war der för honom.

3. Då swarade Jesus och sade till de laglösa och Phariseer: Må man någon hela om Sabbaten?

4. Och de tego. Men han tog honom till sig, och gjorde honom helbregda, och låt gå.

5. Och han swarade, sägande till dem: hwilkens eders åsne eller ore faller uti brunnen, och går han icke straxt till att draga honom ut om Sabbatdagen.

6. Och de kunde intet swara honom dertill.

7. Då sade han och till dem, som budne woro, en liknelse: märkande, huru de sökte efter att sitta främst, sägande till dem:

8. När du blifwer buden af någrom till bröllopslopp, så sätt dig icke i främsta rummet; att icke till åfwentys någon kommer, som buden är af honom, och är ärligare än du:

9. Och då kommer han, som både dig och honom budit hafwer, och säger till dig: Gif denne rum; och då måste du med blygd begynna sitta ned bättre.

10. Utan hellre, när du warder buden, gå och sätt dig i det yttersta rummet; att då han kommer, som dig budit hafwer, må han säga till dig: Min wån sitt upp bättre, och då sker dig heder för dem, som der med dig till bords sitta.

11. Ev hwar och en som upphöjer sig, han skall warda förnedrad: och den sig förnedrar, han skall warda upphöjd.

Bönen.

Wi bedje dig, Herre Gud, himmelske Fader, att du wille genom din helga Ande så regera och styra oss, att wt måge blifwa i din fruktan, och icke warda högsfärdige; utan af allt hjerta böra och anamma din Ord,

och rätt helga Sabbaten: på det wi e^c må genom helga Ord helgade warda; så att wi sätte allt vårt och vår förtroftning uppå din Son Jesum Christ, att han är allena vår rättfärdighet och återlösn och dermed bättre vårt syndiga lefwerne efter Ord, och wakte oss för all förargelse, till dess wi, nöm din nåd, i Christo salige warda. Amen.

18 Söndagen efter Trinitatis

Coll. **D** herre Gud! låt din helga Ande regera i hjertan; ty dig förutan kunne wi icke wara behaglige. Du som lefwet och regnerar med din Son, samman den helga Ande, ifrån ewighet till ewighet. *1. Cor. 3: v. 4.*

Räre bröder, Jag tackar min Gud alltid för er skull, för den Guds nåd, som eder gifwen är i honom Christum Jesum.

5. Att i uti all stycke icke wordne ären, genom honom, i all ord och i all kunskap.

6. Såsom predikan om Christo i eder kraftig worden.

7. Så att eder icke fattas någon gåfwa, och wänt vår herras Jesu Christi uppenbarelse.

8. hwilken eder ock stadfästet intill ändan, att i straffelige ären på vår herras Jesu Christi dag.

Evangelium, Matth. 22: v. 34.

J den tiden, när de Phariseer hörde, att Jesus hade stoppat de Sadduseer munnen till församlade de sig.

35. Och en af dem, som war en skrifwårdare, frestade honom, sågande:

36. Måstar, hwilket är det yppersta budet i lagen?

37. Då sade Jesus till honom: Du skall älska Herran din Gud, af allt ditt hjerta, och af alla dine sijn, och af all din häg.

38. Detta är det yppersta och första budet.

39. Det andra är desso likt: Du skall älska din nästa som dig sjelf.

40. På dessa tu buden hänger, all lagen och Profeterna.

41. När nu de Phariseer woro tillhoppa, så gade dem Jesus, och sade till dem: ...

42. Hvad synes eder om Christo? Swars
Søn är han? Sade de till honom: Davidk.

43. Då sade han till dem: Hwi kallar då
David honom i Andanom Herra? sågande:

44. Herren sade till min Herra: Sätt dig på
min högra hand, till dess jag lägger dina fieder
dig till en fotapall.

45. Efter nu David kallar honom Herra, hu-
ru är han då hans Søn?

46. Och ingen kunde swara honom ett ord.
Och ifrån den dagen dristade sig ej eller någon
att fråga honom något mer.

Bönen.

D Herre Gud, himmelske Fader! wi bekänne oss för
ärma eländiga syndare; wi wete din willja; men
till att förbränne är wi för swage. Rött och blod är oss
modet till hindern: så låter den onde stenden djefwulen
oss icke eller tillfreds; derföre bedje wi dig, att du wille
gifwa din Helga Anda i våra hjertan, att wi med en
fast tro hålle oss till din Søn Jesum Christum; tröste
oss med hans pina och död, och tro syndernas förlåtel-
se genom honom; och så lefwe dermed gudeligen här
på jorden, i din willja och lydnad: och af din nåd, ge,
nom Jesum Christum, så en salig ändalokt. Amen.

19 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** Herre Gud! hör mildeligen till våra bö-
nen och dem du gifwer sinne och willja till att
bedja, gif oss fullbordan till det de bedja. Genom din
Søn, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, Evh. 4: v. 22.

Så lägger nu bort ifrån eder, käre bröder, den
gamla menniskan, der i förra med omgingen,
hwilken genom lusta i willfarelse sig förderfwar.

23. Och förnyer eder i edar sinnes anda;

24. Och ikläder eder den nya menniskan, den efter
Gud skapad är, i sannskyldiga rättfärdighet och helighet.

25. Derföre lägger bort lögnen, och talar sanningen,
hwar och en med sin nästas; efter wi äre inbördes lemmar.

26. Wredgens och synden icke: låter icke solen gå
ned öfwer eder wrede.

27. Gifwer oss icke lastarenom rum.

28. Den der stultt hafwer, han skäle icke mer; uti hellre arbete med sina händer det godt är; på det han något skall hafwa dela med den, som nödortfäst är.

Evangelium, Mattb. 9: v. 1.

I den tiden steg Jesus i Skeppet, och for uti Öfwer igen, och kom i sin stad.

2. Och si, de hade inför honom en borttagna som låg uti en fång. När nu Jesus såg deras tro, sade han till den borttagna: Var wid ett godt mod, min son, dina synder förlåtas dig.

3. Och si, somlige utaf de Skriftlärda såg wid sig sjelfwa: Denke häder Gud.

4. Men när Jesus såg deras tankar, sade han: Hwi tänken i ondt i edra hjertan?

5. Hwillet är lättare säga: Dina synder förlåtas dig; eller säga: Stätt upp, och gå?

6. Men på det i skolen weta, att Menniskornes Son hafwer makt på jorden till att förlåta synder, sade han till den borttagna: Stätt upp, tag din fång och gå i ditt hus.

7. Och han stod upp, och gick hem.

8. När folket det såg, förundrade de sig, och prisade Gud, som sådana makt hade gifwit menniskom.

Bönen.

Mäktige ewige Gud! som genom din Son Jesum Christum, denna fränka menniskan hafwer till lif och såd hjälpa låtit: Wi bedje din grundlösa barmhertighet, att du wille vara oss nådelös, förlåta alla våra synder, och styrka vår tro genom ditt ord: och den Heliga Anda regera oss så, att wi icke med synden, till frälsning bet och annat ondt orsak gifwe, utan leswe i din fruktning, och så undwike både timmeligt och ewigt straff. Amen.

20 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. Gif, o Herre Gud! dina Christtrogna nåd och frid, att de måge både af all smitto renas warda, och af allt hjerta trösteligen tjena dig. Gennu din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Epistelen, Eph. 5: v. 15.

Så ser nu till, käre bröder, buru i wandren wisliga; icke som de omisa, utan som de wisa.

16. Och sticker eder efter tiden; ty tiden är ond.
 17. Dersöre warer icke oförståndige, utan förståndige, hwad herrans vilje är.
 18. Och dricker eder icke druckne af win; af hwilka ett es skickligt wäsende kemmer; utan uppfyllens of den Helga Ande.
 19. Sätande emellan eder i psolmer och lofsånger och andeliga gamisor sjungande och spelande herranom uti edra hjertan.
 20. Alltid tacksågande Gudt och Fadrenom för hwat man, uti wår herras Jesu Christi namn.
 21. Omfom underdånige den ene den andra, i Guds råddhåge;

Evangelium, Matth. 22: v. 1:

Jden tiden sade Jesus till Judarna denna liknelse:

2. Himmelriket är likt enom Konung, som gjorde bröllop åt sin Son.

3. Och sände ut sina tjenare, att de skulle kalla dem som budne woro till bröllopet; och de wille icke komma.

4. Åter sände han ut andra tjenare, sågande: Säger dem, som budne äro: Si, jag hafwer tillredt min måltid; mine oxar och min gädebostap äro slagade, och all ting äro redo; kommer till bröllop.

5. Men de försummade det; och gingo bort, den ene till sin afwelkgård, den andre till sin löpenkap.

6. Och somlige togo fatt på hans tjenare, både och dräpo dem.

7. När Konungen det hörde, wardt han wred, och sände ut sina härar, och förgjorde de dräpare och brände upp deras stad.

8. Då sade han till sina tjenare: Brölloppet är tillredt; men de som waro budne, woro icke wärdige.

9. Dersöre går ut på wägarna; och alle de i sinnen, kaller till brölloppet.

10. Och tjenarena gingo ut på wägarna och församlade alla så många de funno, både onda och goda, och borden wordo all fullsatt.

11. Då gick Konungen in, att han skulle bese gästerna; och såg der en man, som icke war klädd i bröllopskläder.

12. Och sade till honom: Min wån, huru

kom du här in, och hafwer icke bröllopskläder
Och han teg.

13. Då sade Konungen till tjenarena: Bänder
nom händer och fötter, och kaster honom i det ytte
sta mörket, der skall wara gråt och tandagnisla.

14. Ty många äro kallade, och få utkorade,
Öfwen.

Wi tacke dig, Herre Gud, himmelske Fader, för
dina stora barmhertighet och godhet, att du barm-
hertigt och förlåtligt till ditt saligsbrände ord och glädje-
fulla bröllop, och genom din Son förlåtligt öf alla våra
synder; men efter det den dageliga frestelsen, försök-
nelsen och faran är stor, och wi af oss själwa godt
swage, och till synden mycket benägna äre: så bedje wi dig,
att du wärdigas, genom din helga Ande, bewara oss
alla handa ofall. Men om wi fölle och besmittade få
bröllopskläder, som oss din ädre Son Christus Jesus
klädt hafwer, så uppbygg oss åter nådeligen, och gif oss
en rätt ider och ånger, och håll oss faste i trone till ditt
barmhertighet, att wi icke blifwe i sattet till ewig tid.

21 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **O** Herre Gud! låt din nåd allestädes förefin-
nas oss och sedan fullfölja din verk i oss; att
wi alltid måge till goda gerningar benägna wara. Guds
namn din Son, Jesum Christum, vår Herr. Amen.

Epistelen, Eph. 6: 9, 10.

Nåre bröder. Waxer starke i Herranom, och i barm-
hertighets mask.

11. Ikläder eder allt Guds barnest; på det i må-
gen stå emot djefwulens listiga anlopp.

12. Ty wi hafwe icke strid emot kött och blod; utan
emot förskrar och wäldiga: nemligen, emot werlden
berar, de som regera i denna werldens mörker, och
mot de onda ändar under himmelen.

13. Derför tager på eder allt Guds barnest, att
mågen emotstå i den onda dagen, och all ting wäl ut-
rätta och beständande blifwa.

14. Så står nu omgiordade kring om edra länder
med sanninaene, och iklädde rättfärdighetens krasweto.

15. Då förtarna skodde, att i mågen redo wara till
stridsens Evangelium.

16. Men öfver all ting tager tronens stöld, med hwilken i funnen utsläcka all hans ondskas glöddande stoft.

17. Och tager på eder salighetenes hjälm och Andens swärd, som är Guds Ord.

18. I all bön och skellan, alltid bedjande i Andan om.
Evangelium, Job. 4: v. 46.

I den tiden war en Konungsmän, hwilkens son låg sjuk i Kapernaum.

47. När han hörde att Jesus war kommen af Judéen till Galileen, gick han till honom, och bad honom, att han wille komma ned, och göra hans son helbregda; ty han låg för döden.

48. Då sade Jesus till honom: Utan i Ten leken och under, tron i icke.

49. Konungsmannen sade till honom: Herre, kom ned, för min son dö.

50. Sade Jesus till honom: Gack, din son lefwer. Då trodde mannen ordena, som Jesus sade till honom, och gick.

51. Och i det han gick ned, mötte honom hans tjenare, och behådade honom, sägande: Din son lefwer.

52. Då besporde han med dem, hwad stund det war wordet bättre med honom. Och de sade till honom: I går på sjunde timmen öfvergaf sjelsman honom.

53. Då förstod Fadren, att det war den timmen i hwilken Jesus hade sagt till honom: Din son lefwer. Och han trodde, och allt hans hus.

Bönen.

Mäktige Gud! Du som hafwer genom din Son tillagt oss syndernas förlåtelse, rättfärdighet och det wiga lifwet: Wi bedje dig, att du wille, genom din Helga Ande, så uppväcka och styrka våra hjertan, att wi med våra dagliga böner, och synnerligen i alla våra anförningar, måge söka sådan hjälp när honom; och genom en fast tro till hans löfte och ord, sinna och bekomma det nådegåre: Genom din Son, Jesum Christum, vår herre. A.

22 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D** Gud! som är vår starkhet och tillflykt, hör din församlings bön, den du hafwer lärt

henne bedja: och gif of det wi troligen beoja om, & nom din Son, Jesum Christum, vår Herra. *Am. Epistelen, Phil. 1: v. 3.*

Räre bröder. Jag tackar min Gud, så ofta tänker på eder.

4. Hvilket jag alltid gör i alla mina böner för alla, och gör samma bön med glädje.

5. Att i åren delaktige wordne i Evangelio, i första dagen intill nu.

6. Och förser mig det samma, att den uti edert godt verk begynt påswer, han skall det ock fullbordat intill Jesu Christi dag.

7. Såsom mig rätt är, att jag den meningen påswere eder alla: derjöre, att jag i minom böjom, i hwilkom förswarar och stadfäster Evangelium, påswere eder i hjerta, såsom de der alle med mig delaktige åren i nåde.

8. Ty Gud är mitt vittne, huru jag åskundat alla af hjertans grund i Jesu Christo.

9. Och beder, att edert kärlek ju mer och mer till warda i kunskap och i allt förstånd.

10. Att i någon bepröfwad hvad bäst är; på det i måden wära rene, och ingom till förargelse, intill Christi dag.

11. Uppfylte med rättfärdighetens frukt; hwilken genom Jesum Christum kommer till Guds pris och lof. *Evangelium, Matth. 18: v. 23.*

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar denna liknelsen: Himmelriket är liknadt wid en Skattning, som wille hålla räknenskap med sina tjenare.

24. Och när han begynte räknas, kom en fram till honom, som honom war skyldig tio tusend pund.

25. Och efter han hade icke, det han kunde betala med, bød Herren, att han skulle säljas, och hans hustru och barn, och allt det han ägde, och betalas med.

26. Då föll den tjenaren ned, tillbad honom och sade till Herre, haf nålamod med mig, jag will allt betala dig.

27. Då märkunade Herren sig öfwer den tjenaren och låt honom lösa, och gaf honom till det han war skyldig.

28. Då gif den tjenaren ut och fann en af sina medtjenare, som honom war skyldig hundrade penningar. Och han tog fatt på honom, och fäst honom i halsen, drog honom, och sade: betala det du äst skyldig

29. Då föll hans medtjenare till hans fötter och bad honom, sägande: haf tålmod med mig jag will allt betala dig.

30. Men han wille icke, utan gick bort och kastade honom i fångelsset, så länge han betalade det han war skyldig.

31. Då nu andre hans medtjenare sågo det, som skedde, tyckte det dem ganska illa wara, och kommo och tungjorde sin Herra allt det skedt war.

32. Då kallade hans Herra honom för sig, och sade till honom: Du skalkaktige tjenare, allt det du skyldig war, gaf jag dig till; ty du bad mig.

33. Skulle du också icke hafwa förbarmat dig öfwer din medtjenare, såsom jag förbarmade mig öfwer dig?

34. Och hans Herre wardt vred, och antwarcade honom bödlarne i händer, till dess det war allt betaldt, som han honom skyldig war.

35. Så skall också min himmelske Fader gäro eder, om i icke förlåten af edor hjerta, hwar och en sin broder, det de bryta.

Bönen.

Mäktige, ewige Gud! wi bekänne oss för arma elända syndare, och hafwe alltför ofta förbrutit oss emot dig; men wi tacke dig af allt hjerta, att du hafwer tagit våra skulder ifrån oss, och lagt dem på din älskliga Son Jesum Christum: och låtit honom betala för oss. Och bedje dig, att du wille nådeligen behålla oss i tron, och genem din helga Anda, så regera oss här på jorden, att wi kunne lefwa efter din willa, bewisa vår nästa all kärlek, gerna tjena och hjälpa honom, och lägga bort all wrede, hastighet och hämd; på det wi icke skole uppväcka din wrede öfwer oss, utan alltid, genom Jesum Christum, hafwa i dig en mild Fader: hwilken lefwer och regnerar med dig och den heliga Anda, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

23 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. Förlåt, o Gud! ditt folk deras misgerningar, som de af deras sköplighet bedrifwit hafwa, och dermed i synden bundne äro; låt dem genom din

godhet derifrån frlade warda. Genom din Son,
 sum Christum, vår herra. Amen.

Epistelen, Phil. 3: v. 17.

Aäre bröder. Wäret mine efterföljare, och ser på de
 som så wandra, som j oss för en efterdömlig häfte
 18. Ty många wandra, af hwilka jag edes ofta sagt häfte
 men nu säger jag och gråtande, fiender till Christi förs
 19. Hwilkas ände är förtäpelse, och deras buk
 ras gud, och deras ära till skam: de der äta på
 jordene tillhöret.

20. Men vår umgängelse är i himmelen, då han
 och wänte Brälsaren, Herran Jesum Christum.

21. Hwilket vår sköpliga lekamen skall förklara:
 det han skall göra honom lik med sin förklarade lekamen
 af den kraft, der han med förstår sig all ting underlägga.

Kap. 4: v. 1. Så, mine ääre och älskade bröder,
 min fröjd och min krona blifwer så skändande i
 ranom, mine älskellige.

2. Evodiam förmanar jag, och Synychem förma
 nar jag, att de äro eng till sinnes i Herranom.

3. Ja, jag beder och dig, min rättfärdiga maka,
 war dem behjelpelig, som med mig öfwer Evangelium
 stridit häftwa, samt med Clement, och andra
 medarbetare; hwilkas namn äro uti listens bok.

Evangelium, Mattb. 22: v. 15.

Jden tidert gingo de Phariseer bort, och lade
 råd huru de måtte bestå Jesum med order.

16. Och sände sina Lärlingar till honom med
 Herodianer, och sade: Mästar, wi wete, att du äro
 sannfärdig, och lärer Guds wäg rätt, och du rådes
 för ingen; ty du ser icke efter menniskors person.

17. Så såg oss: huru synes dig? är det rätt
 att man gifwer Kejsaren skatt eller ej?

18. När Jesus märkte deras skalkhet, sade
 han: Hwi fresten j mig, j skrymtare?

19. Låter mig se myntet på skattpenningen.
 Och de singo honom penningen.

20. Och han sade till dem: Hwaras beläte och öf
 werkrift är detta? De sade till honom: Kejsaren.

21. Då sade han till dem: Så gifwer Kejsaren om
 det Kejsarenom tillhöret, och Gudi det Gudi tillhöret.

22. När de det hörde, förundrade de sig, och öfvergåfwo honom, gångande ifrån honom.

Bönen.

Wil tacke dig, Herre Gud, himmelste Fader, att du hertill hafwer af din nåd gifwit ok en god frid, och faderlligen bewarat ok för krig, och främs mände härfkap: Och bedje dig, gif ytterligare din nåd, att wi måge lefwå i din fruktan, och efter din willja; och icke gifwa med synden någon orsak till en frid, eller annat sådant krafft. Regem och styr wår öfwerbet, att wår icke förhindrar, utan befordrag bla lydnad, att wi desto fidera wålsignelse och lycka ändet deras regemenske hafwa måge. Amen.

24 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **D**allsmåttige, ewige Gud! låt ok arma sonars dare din barmhertighet wederfaras, att wi, som icke annat än ondt förtjent hafwe, måge af din w löbrt, förnimma nåden, och icke rätten. Genom din Son, Jesum Christum, wår Herrå. Amen.

Erskelen, Coll. 1: v. 9.

Aåre bröder. Wi wände icke igen att bedja för eders och önska, att i mågen uppfylde warda med hans wiljas kunskap, uti all andelig wisdom och förstånd.

10. Att i mågen wandra wårdelsta Herranom till allt behag; och åren fruktamme i alla goda gernings går, och wåren tid i Guds kunskap.

11. Och stärkte wården med allo krafft, efter hans hertliga-maht, uti allt tålmod och långmodighet med glädje.

12. Och tacken Fadrenom, som ok hafwer beqwåma gjort till att delaktige warda i de heligas arfwedel i huset.

Evangelium, Matth. 9: v. 18.

I den tiden, då Jesus talade till folket, si, då kom en öfwerste, och tillbad honom, och sade: Herre, min dotter är nu strax blesad wår ödd; men kom och lägg din hand på henne, så blifwer hon lefwande.

19. Jesus stod upp och följde honom, och hans lärjungar.

20. Och si, en qwinna, som hade lidit blodsgång i tolf år, gick bak efter honom, och kom wid hans klådafåll.

21. En hon sade wid sig sjelf: Wätte jag allena
komma wid hans kläder, så blefwe jag helbregda.

22. Då wände Jesus sig om; och som han
såg henne, sade han: War wid god tröst, dot-
ter, din tro hafwer hulpit dig. Och qwinna
wardt helbregda i samma stund.

23. Och när Jesus kom i Szwersstens huf,
och såg piparena och folket forlande.

24. Sade han till dem: Går edra färde; pigan är
icke dödd, men hon sofwer. Och de gjorde spe af honom.

25. När nu folket war utdrifwit, gick han in,
och tog henne i handen: och pigan stod upp.

26. Och detta ryktet gick öfwer det hela landet,
Bönen.

Utmågtlæ, ewige Gud! som hafwer genom din
Søn tillagt oss syndernas förlåtelse, och hielp oss
mot den ewiga döden: Wi bedje dig, styrk och med
din helga Anda, att wi uti en sådan förtröstning på
din nåd, genom Christum dageligen förblas, och be-
hålle det hopp fast och stadigt, att wi icke dö, utan
en såt sömn insomna skole, och genom din Søn, Je-
sum Christum, på den yttersta dagen, till ett ewigt
lif uppväckte warda. Amen.

25 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. Uppwäck, o Herre Gud! våra hjertan och sinnen
till det som godt är, att wi alltid kunne följa ditt
finne, och din wilja efter, och förnimma den frukt som ef-
terföljer. Genom din Søn Jesum Christum, vår Herre. Amen.

Epistelen, i 1 Petr. 4: v. 13.

Men wi wille icke dölja för eder, käre bröder, om
dem, som affomnade äro: att i icke förjen, så
som de andre, de der intet hopp hafwa.

14. En om wi tro, att Jesus är dödder och uppstån-
den, så skall oss Gud dem, som affomnade äro, öf-
nem Jesum framhafwa med honom.

15. En detta säge wi eder, såsom Herrans Ord:
att wi, som leswe och igenblifwe uti Herrans tillkom-
melse, skole icke förekomma dem som sofwa.

16. En sielfwer Herren skall stiga ned af himmelen
med härskri, och Szwereangelns röst, och med Guds
basun, och de döda i Christo skole uppkå i förstone.

17. Dereser wi, som lefwe och igenblifwe, warde sliska med dem borttagne i skyn, emot Herran i wår dret, och så skole wi blifwa när Herranom alltid.

18. Så tröbber eder nu med dessa orden inbördes.

Evangelium, Matth. 24: v. 15.

I den tiden sade Jesus till sina Lärjungar: När i nu sån se förbödelsens stöggelse, af hwilko sagt är genom Daniel Profeten, stående i det helga rummet; den som läser det, han gifwe att deruppå

16. De som då i Judeiska landet äro, fly de på bergen.

17. Och den som är uppå taket, han stige icke ned, till att taga något af sitt hus.

18. Och den som är ute på marken, gånge icke tillbaka efter sin kläder.

19. Men we dem, som hafwande äro, och dem som dia gifwa i den tiden.

20. Men beder, att eder skylt ser icke om winteren, eller om Sabbaten.

21. Ly då skall wara en stor wedermöda, så att hon hafwer icke varit sådan ifrån werldens begynnelse, och till denna tiden, ej eller wara skall.

22. Och om de dagar icke wordo förskatte, då worde intet lött frälst; men för de utwalda skall, skola de dagar wara förskatte.

23. Om någon säger då till eder: Si, här är Kristus, eller der, så tror det intet.

24. Ly falske Christi och falske Profeter skola uppkomma, och skola göra stor tecken och under; så att om möjligt wore, skola och de utwalde förförde wara.

25. Si, jag hafwer sagt eder det framföre åt.

26. Derföre om de då säga till eder: Si, han är ute i önen, går icke ut: Si, han är i kammaren, tror det icke.

27. Ly såsom linugelden går ut af öfser, och synes allt intill wester; så warer och människas Sons tillkommelse.

28. Men der som åtelen är, dit församla sig
och örnarna.

Bögen.

Wi tacke dig, Herre Gud, himmelste Fader, af all
hjersta, att du hafwer genom ditt ord fört och lifvat
den skadeliga påswiska willfarelsen, och kommit och lifvat
din nåds rätta ljus: Och bedje dig, att du wille nåde-
ligen behålla oss i samma ljus, och bewara oss för all
willfarelse och kätteri. Och enkannerligen dersöre, att
wi icke warde oss otackamme, försöjle och förakte ditt
ord, såsom Judarna, utan att wi det anamme af all
hjersta, derefter håttre wårt lefwerne; och sätte all vår
förtrosthing allena på din nåd och din ätteliga Son:
Jesu Christi förskyllan. hwilken med dig och den helga
Anda lefwer och regerar ifrån ewigbet till ewigbet. Amen.

26 Söndagen efter Trinitatis.

Coll. **O** Herre Gud! regera du så våra hjerstan
och tankar med din helga Anda, att wi
alltid tänke på ändan och din rättwisa dom, och der-
af uppväckas att här gudeligen lefwa, på det wi det
winnefulligen med dig blifwa måge. Genom din Son
Jesum Christum, vår herra. Amen.

Existelen, 2 Theß. 1: v. 3.

Wi skole tacka Gud alltid för eder, käre bröder,
såsom tillbörligt är; ty eder tro förökas störlig-
ga, och allas eder kärlek öfwerflödar inbrödes.

4. Så att wi hellswe berömme oss i Guds försam-
lingar af edert sålamod och tro, uti alla edra försö-
föjelser och hedrofwelser, som i liden.

5. Såsom ett bewis till Guds rättwisa dom; på det i må-
gen wata wärdige till Guds rike, för hwilket i och liden.

6. Efter det är rättwist för Gudi, gifwa dem be-
drofwelse igen, som eder hedrofwä.

7. Men eder, som hedrofwens, rolighet med oss, på
herren Jesus uppenbar wärder af himmelen, samt
med sine krafts Englar.

8. Och med eldslåga till att hämnas öfwer dem,
som icke känna Gud, och öfwer dem, som icke lodig-
åro vår herras Jesu Christi Evangelio.

9. Hwillo wina oss skola, det ewiga förderwel af
herrans ansigte, och af hans härliga makt.

10. Då han skall komma till att förklarans i sin helg-

Son och underlig wardgi allom dem, som tro: Ty wår wittnesbörd till eder om den dagen, hafwen i trodt.

Evangelium Matth. 25: v. 31.

Men när menniskones Son kommer i sitt Majestät, och alle helige Englar med honom: då skall han sitta på sin härlighets stol. Och för honom skola församlas alle folk.

32. Och han skall skilja dem, den ena ifrån den andra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna.

33. Och fåren skall han ställa på sin högra sida, och getterna på den wenstra.

34. Då skall Konungen säga till dem, som äro på hans högra sida: Kommer, i min Faders wälsignade, och besitter det riket, som eder är tillredd ifrån werdenes begyunelse.

35. Ty jag war hungrig, och i gäfwen mig äta: jag war törstig, och i gäfwen mig dricka; jag war bußwill, och i herbergaden mig.

36. Nakot, och i kladden mig; sjuk, och i sökten mig; jag war i hårtelse, och i sammen till mig.

37. Då skola de rättfärdige swara honom och säga: Herre, när sågo wi dig hungrigan, och spijade dig? Eller törstigan, och gäfwet dig dricka?

38. När sågo wi dig wara bußwillan, och herbergerade dig? Eller nakotan, och kladdet dig?

39. Eller när sågo wi dig sjukan, eller i hårtelse, och kommo till dig?

40. Då skall Konungen swara, och säga till dem: Sannerliga säger jag eder: det i hafwen gjort enom af dessa minsta mina bröder, det hafwen i gjort mig.

41. Då skall han också säga till dem på wenstra sidan: Går bort ifrån mig, i förbannade, uti ewinner sig eld, som djeflenom och hans englom tillredd är.

42. Ty ihg war hungrig, och i gäfwen mig äta: jag war törstig, och i gäfwen mig dricka.

43. Jag war bußwill, och i herbergaden mig

icke: något, och i kladden mig icke: jag war sjuk, och i härtelse, och i sökten mig icke.

44. Då skola och de swara honom och säga: Herre, när sågo wi dig hungrigan, eller törstiggan, eller huswillan, eller nakotan, eller swakan, eller i härtelse, och hafwa icke tjent dig?

45. Då skall han swara dem och säga: Sannernliga säger jag eder: hwad i icke hafwen gjordt enom af dessa minsta, det hafwen i och icke gjort mig.

46. Och desse skola då gå uti ewiga pina, men de rättfärdige i ewinnerligt lif.

Bönen. Herre Jesu Christe! Du allmännelige Domare! Öfwer lefwande och döda! Vi bedje dig af hjertat, att när du warder kommande i himmelens församling med stor kraft och härlighet, och alla heliga Englar med dig, till att dömma och församla för dig allt folk på det hwar och en skall få efter som han hafwer fört tjent, medan han lefde, ehwad det är godt eller ondt: du vill då genom din helga Andas förlåna och nåd, att wi icke äre säkra, utan alltid derpå tänke, wäl och bedje: antingen wi äte eller drucke, uppså eller till hwila gå; på det wi derigenom måge ifrån sonden afsträcke warda, och till sann härtning bewest, och på sätone saligheten och det ewiga lifwet ärfwa måge. Du som lefwes och regnerar med Fadren och den helga Andan, wälsignad ewinnerligen. Amen.

27 Söndagen efter Trinitatis.

COL. Giff oss, herre Gud! att wi icke insomme i sonden, såsom de säwitsta jungfrur, utan alltid wäls och bedje; på det wi måga ingå i den ewiga härligheten. Genom din Son, Jesum Christum, vår herre. Amen.

Epistelen, 2 Pet. 3: v. 3.

Råre bröder! Weter det i förskone, att i påstreda dagarna warda kommande bespottare, som wana sig efter sin egen lusta.

4. Och säga: hwar är nu det löfte om hans tillkomme melse? Ty ifrån den dag såderna äro affomnade, öfswer allt såsom det af creaturens begynnelse varit hafwet.

5. Men selfwiltande wilja de icke weta, att himlarna äre harwa och varit i förtiden, och jorden af watten och i watten äre bestånd haft genom Guds Ord.

6. Likväl wardt på den tid werlden genom de samma med floden förderfwad.

7. Sammalunda och nu himlarne och jorden warda genom hans ord sparade, att de skola warda eldenom förwarade till domedag, då de ogudaktiga menniskor fördömas skola.

8. Men ett skal eder icke fördömdt vara, mine käse, att en dag för Herranom är såsom tusende år, och tusende år såsom en dag.

9. Herren fördröjer intet sitt löfte, såsom somlige mena det vara fördröjelse; men han hafwer tålmod med oss, och will icke, att några skola förgås: utan att hwar och en wänder sig till bättring.

10. Men Herrans dag warder kommande såsom en tjuw om natten; och då skola himlarne med en stor hastighet förgås, och elementen skola försmälta af hetta, och jorden med de werk, som derpå äro, skola afbrännas.

11. Efter nu allt detta skal förgås, hurudana bbe eder då vara uti helig omgångelse och gudaktighet?

12. Så att i wänten och stunden efter Guds dag tillkommelse; i hwilken himlarne af eld förgås skola, och elementen försmälta af hetta.

13. Men nya himlar och en ny jord wänte wi efter hans löfte, der rättfärdighet uti bor.

Ewangellium, Matth. 25: v. 1.

Då warder himmelriket likt tio Jungfrur, som togo fina lampor, och gingo ut emot Brudgummen.

2. Men fem af dem woro wisa, och fem säwitsta.

3. De säwitsta togo fina lampor, och togo ingen olja med sig.

4. Men de wisa togo olja i sin kårile, samt med lampomen.

5. Då nu Brudgummen dröjde, bleswo de alla sömniga och sofwo.

6. Men om midnattestid wardt ett anstri: si, Brudgummen kommer, går ut emot honom.

7. Då stodo alla de Jungfrur upp, och redde sina lampor till.

8. Då sade de säwitsta till de wisa: gifwer oss af eder olja; ty våra lampor slötna.

9. Då swarade de wisa, sägande: Jungalunda, på

det både öf och eder icke skall fattas; utan går helor till dem som sälja, och köper till eder sjelfwa.

10. När de gingo och skulle köpa, kom Brudgummen. Och de som redo woro, gingo in med honom i brölloppet, och dörren tillstängdes.

11. På det fista kommo ock de andra Jungfrurna, och sade: Herre, Herre, låt upp för oss.

12. Då swarade han och sade: Sannerliga säger jag eder: Jag känner eder icke.

13. Vaker för denskull; ty i weten hwarken dag eller stund, när Menniskones Son är kommande.

Ödnen.

Herre Jesu Christe, wår käre Brudgumme, som bär mer dig med öf trofswat uti nåd och barmhertighet, i det du wår kött och blod på dig tog, och ditt lif för öf i ödnen utgaf. Wi bedje dig af allt hjerta, du wille förlåna öf nåd, att wi wår köfwer, som wi dig i wår helga öfswelse tillsagt hafwe, troligen på nå mågt, alltid wåntande i tro och ett godt samwete din tillkommelse till domen. Att när du kommande wader, wi icke som de jäwiska Jungfrur sinnas öfwerredde; utan såsom de wisa, hafwa wåra lampor brinnande; och wåke i all Gudaktighet, och ingå med dig uti det himmelska brölloppshuset, som är det ewiga-lifwet och saligbeten, och så der förhidas med dig samt med din Gader och den helga Andan, alla heliga Englar, och de wisa Jungfrur ewinnerliga. Amen.

Evangelier och Epistlar

På de Högtidsdagar,

Som årligen firas.

Jungfru Marie Kyrkogång,
eller Kyndelsmåso Dag.

(Firas på Söndag.)

Coll. O älskättige, ewige Gud! hwilkens enfödde Son på denna daa i mandomen inför dig i

templet framhård wardt: gif oss, dina fattiga barn nåd, att wi rengjorde af alla våra synder, måge inför ditt helga ansigte alltid tryggas och dig behaglige framkomma. Genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

För Epistelen, Malach. 3: v. 1.

Detta säger Herren: Si, jag vill utsända min Engel, den der vägen för mig bereda skall: och med hast skall komma till sitt tempel, Herren, den i sden, och förbundens Engel, den i begäran. Si, han kommer, säger Herren Zebaoth.

2. Men ho kan lida hans tillkommelses dag? Och ho skall bestå, då han låter sig se? Ev han är lika som en guldsmeds eld, och såsom en wasterkos såpa.

3. Han skall sitta och smälta, och fåja silfver; han skall fåja och rensa Levi söner, lika som silfver och guld. Så skola de då offra spisoffer uti rättfärdighet Herranom.

4. Och Juda och Jerusalems spisoffer skall wäl behåga Herranom, lika som fordomdags och i de förra år,

Evangelium, Luc. 2: v. 22.
I den tiden, då deras renselsetidagor woro fulla komnade, efter Mose Lag hade de Jesum till Jerusalemlen, på det de skulle bära honom fram för Herran.

23. Såsom skrifwit är i Herrans Lag: Allt mankon som först dyppnar moderlifwet, skall kallas heligt Herranom.

24. Och på det de skulle offra såsom sagde war i Herrans Lag, ett par turturduswor, eller två unga duswor.

25. Och si, i Jerusalemlen war en man, benämnd Simeon: och den mannen war rättfärdig; och gudskruktig och wäntade efter Israels tröst; och den Helige Ande war med honom.

26. Och han hade fått swar af den Heliga Anden, att han icke skulle se döden, utan han hade sedt tillförene Herrans Christ.

27. Och han kom af Andans tillskyndelse i templet. Och föräldrarne baro in barnet Jesum, att de skulle göra för honom, såsom sedwänjan war i Lagen. I

28. Då tog han honom i sin famn, och lofwade Gud, och sade:

29. Herre, nu låter du din tjänare fara i frid efter som du sagt hafwer.

30. Ly min ögon hafwa sett din salighet.

31. Hvilka du beredt hafwer för allo folke.

32. Ett ljus till Hedningarnas upplysning, och ditt folk Israel till pris.

Bönen.

Herre Gud, himmelske Fader! som hafwer gifwit og din Son till en Frälsare, att han skulle wara Hedningarnas ljus och Judarnas pris: Wi bedje dig, upplys wår Hjertan, att wi måge i honom känna din nåd och faderliga wilja, och hafwa honom till hjelp emot djefwulen, forwan och förbedmelsen, och så genom honom en ewig salighet. Amen.

Jungfru Marie Bebådelse Dag.

Coll. Gud, som af din blotta nåd och barmhertighet rått og till salighet din enda Son, i en af dig ewighet föddet war, i himmeligen i Jungfru Marie lifst affas, och af henne födas. Gif og, käre himmelske Fader, att wi dig för sådan wålgörning må tacksamme wara, och alltid din helga wilja med kärlek efterfölja. Genom samma din Son, Jesum Christum, wår Herra. Amen.

För Epistelen, Ef. 7: v. 10.

och Herren talade åter till Abas, och sade:

11. Åska dig ett tecken af Herranom dinom Gud, antingen nedre i helfwetet, eller ofwan till i höjden.

12. Men Abas sade: Jag åskar intet, att jag icke skall försöka Herran.

13. Då sade han: Nu wäl, så hörre i af Davids hus: Är det eder litet, att i gören menniskom emot, utan att i och gören min Gud emot?

14. Dersföre skall Herren sielf gifwa eder ett tecken: Si, en Jungfru är hafwande och skall föda en Son, den skall hon kalla Immanuel.

15. Sinde och barnog skall han äta, att han skall weta förkasta det onda och utwälja det goda.

Evangelium, Luc. 1: v. 26.

I den tiden wardt Gabriel Engel utsänd af Gud i en stad i Galileen, benämnd Nazareth;

27. Till en Jungfru, som förlofwad war en nom man, hwillets namn war Joseph af Davids hus, och Jungfruns namn Maria.

28. Och Engelen kom in till henne, och sade: Helt, full med nåd: Herren är med dig: wäl signad du ibland qvinnor.

29. Då hon såg honom, warbt hon förfrad af hans tal; och tänkte uppå huradan helkning detta war.

30. Då sade Engelen till hene: Frukta dig icke, Maria; ty du hafwer funnit nåd för Gud.

31. Si, du skall afstå i ditt lif och föda en Son, hwilkens namn du skall kalla Jesus.

32. Han skall warda stor och kallas den Högstas Søn. Och Herren Gud skall gifwa honom hans faders Davids sätte.

33. Och han skall wära en Konung öfwer Jacobs hus i ewig tid: och på hans rike skall ingen ände wära.

34. Då sade Maria till Engelen: Huru skall detta tillgå? ty jag wet af ingen man.

35. Engelen swarade och sadetill henne Den Helge Ande skall komma öfwer dig, och den Högstas kraft skall öfwerflygga dig. Därföre och det Heliga, som af dig födt warder, skall kallas Guds Søn.

36. Och si, Elisabeth din fränka hafwer och afstat en Søn uti sin ålderdom, och detta är sjetta månaden åt henne, som betes wära ofruktsam.

37. Ty för Gud är ingen ring omöjligt..

38. Då sade Maria: Si, Herrans tjenarinna, warde mig efter ditt tal. Och Engelen skildes ifrån henne.

Bönnen. Wi tacke dig, Herre Gud, himmelste Fader, för din outhärliga nåd, att du på en arma syndare tänkt hafwer och låtit din Søn för wår skull taga Wandom. Och bedje dig, att du wille genom din Helga Ande så regera wåra hjertan, att wi måge trösta oss med samma hans helga Wandoms annammelse, pina och död; undsä och bekänna honom för wår Herre och Konung, och genom honom med dig och den Helga Ande, få en ewig salighet. Amen.

Den S. Johannis Döparens Dag.

Coll. O Herre Gud! som din utkorade wån Johannes Döparen utsände, att han genom sin predikan

och döpselse skulle bereda vägen för din Son Jesu
 Christo; gif din nåd, att wi efter hans lärdom må
 bättra vårt syndiga lefwerne, och skadeligen hålla oss
 till den han utwißt hafwer. Genom Jesum Christum,
 vår Herr. Amen.

Löfver, tröster mitt folk, säger eder Gud.

2. Taler ljusliga med Jerusalemlen, och prediker för
 dig, att des tid är fullbordad; ty des misgerning-
 är försluten, ty det hafwer fångit dubbelt af Herrans
 hand, för alla sina synder.

3. Ens predikares löst är i öfnene, bereder Herrans
 väg; görer en jennan sig på markene warom.

4. Alla dalar skola uppbide warda, och all berg och
 högar skola förnedrade warda; och det ojemt är, skall
 jennas, och det oflått är, skall slått warda.

5. Ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda; och
 allt det skall tillsammans se, att Herrans mun talat.

6. En löst säger: Predika. Och han sade: Huru
 skall jag predika? All löst är det, och all des godhet
 är såsom ett blomster i marken.

7. Hdet torfas bort, blomstret förwisknar, ty Her-
 rans Ande blås derin: Ja, folket är hdet.

8. Hdet torfas bort, blomstret förwisknar; men vår
 Guds Ord blifwer ewinnerliga.

* Evangelium, Luc. 1: v. 57.

Så wärdt då Elisabeth tiden fullbordad, att
 hon skulle föda; och hon födde en son.

58. Och hennes grannar och fränder singo hö-
 ra, att Herren hade gjort stor barmhertighet
 med henne, och fröidade sig med henne.

59. Och det bagat sig, på åttonde dagen kom-
 mo de till att omskära barnet, och kallade hon-
 nom efter hans fader, Zacharias.

60. Då swarade hans moder, och sade: In-
 galunda, men han skall beta Johannes.

61. Då sade de till henne: Uri dine släkt är
 ingen som hafwer det namnet.

62. Så tecknade de hans fader, hwad han wil-
 le kalla honom.

63. Och han åskade en tafel, der han att

stref, sågande: Johannes är hans namn. Och alle förundrade sig derpå.

64. Och strax bönades hans mun, och hans tunga och han talade, löfswande Gud.

65. Och stor fruktan kom öfwer alla deras grannar: och ryktet om allt detta gick ut öfwer alla Judiska bergsbygderna.

66. Och alla de, som det hörde, sättes i sitt hjerta: sågande: Hvad månd wåra utaf detta barnet? Ty Herrans hand war med honom.

67. Och hans fader Zacharias warbt uppfyllt med den Heliga Andan, profeterade och sade:

68. Löfswad ware Herren Israels Gud; ty han hafwer besitt och förlostat sitt folk.

69. Och hafwer upprättat oss salighetenes horn, uti sin tienares Davids hus.

70. Såsom han i förtiden talat hafwer, genom sina helga Profeters mun.

71. Att han skulle frakta oss ifrån våra owänner, och utut alla deras hand, som hata oss.

72. Och bewisa barmhertighet med våra sänder, och minnas på sitt helga testamente.

73. Och på den ed, som han swurit hafwer wårom fader Abraham, att gifwa oss.

74. Att wi, frälste utu våra owänners hand, måtte honom tjena utan fruktan;

75. I helighet och rättfärdighet för honom, i alla våra lifsdagar.

76. Och du barn skall kallast den Högsstes Profet; du skall gå för Herran till att bereda hans wägar;

77. Och gifwa hans folke salighetenes luskäpp, till deras synders förlåtelse.

78. Genom wår Guds innerliga barmhertighet, genom hwilken uppgången af ljoden hafwer oss besitt;

79. Till att uppenbarast dem, som sitta i mörkret och dödsens skugga, och flyra wåra fötter på fridsens wäg.

80. Och barnet växte upp och stärktes i Androm; och mistades i öknen, till den dagen han skulle framkomma för Israels folk.

Bönen.

Wälsake dig, Herre Gud, himmelske Fader, af allt öfversta, för din stora nåd, att du icke allenast hafvet låtit predika öf din helga Lag och Budord, utan också gifvet till öf den helga Johannes, att han skulle wisa öf Christum med sitt finger, och tillsäga öf Genom honom syndernas förlåtelse, belighet och rättfärdighet. Och bedje dig också, att du wille genom den helga Anden upplösa våra hjertan, att wi måge sådan hans predikan med en rätt tro anamma, och tjena dig utan fruktan i belighet och rättfärdighet, i alla våra lifsdagar. Amen.

Den Helga Michaelis Dag.

(Hras på Söndag.)

Coll. **D** Gud! som dina helga Englar, uti din obegripliga wisdom dertill skickat hafwet, att de dina utforade wänner till saligbet tjena skola: gif det käre himmelske Fader, nåden till, att wi genom deras tjänst måge wår skende djefwulen med allt det onda, som han öf tillståndar, manneligen öfwerwinna. Genom din Son, Jesum Christum, wår Herre. Amen.

För Epistelen, Uppenb. 8. 12: v. 7.

Och det war en stor skria i himmelen: Michael och hans Englar ströde med draken; och draken ströde och hans Englar.

8. Och de wunno intet, och deras rum wardt icke mer funnit i himmelen.

9. Och den store draken, den gamle ormen, den det heter djefwul och fatanas, wardt utkastad, den det bedrager hela werlden; och han wardt kastad på jorden, och hans öf alar wårdo och bortkastade med honom.

10. Och jag hörde en stor röst, som sade i himmelen: Nu är wår Guds salighet, och kraft, och rike, och makt, hans Christs worden: efter våra bröders ållagare är förfkastad, den dem ållagade för Gud dag och natt.

11. Och de wunno honom för Lamens blod skull, och för des wittnesbords ords skull; och de hafwa icke ållat sitt lif äre intill ödden.

12. Dertfore glädjens i himlar, och de som bo i dem. We dem, som bo på jorden, och på hafwet; ty djef

wulen stiger ned till eder och hafwer en stor wredes wofande, att han icke lång tid hafwer.

Evangelium, Matth. 18: v. 1.

I den tiden gingo Lärjungarne till Jesum, och sade: Hwilken är den störste i himmelriket?

2. Då kallade Jesus fram ett barn, och ställde det midt ibland dem och sade:

3. Sannerliga säger jag eder, utan i omwändben eder, och warden såsom barn, stolen i helle komma i himmelriket.

4. Hwilken nu sig sjelf så förnedrar, som detta baruet, han är den störste i himmelriket.

5. Och hwilken som undfår ett sådant barn i mitt namn, han undfår mig.

6. Men hwilken som förargar en af dessa små, som tro på mig, honom woro bättre, att en qwarnsten woro bunden wid hans hals, och han sänktes ned i hafsens diup.

7. We werlden för förargelse skull! ty förargelse måste ju komma; dock, we de menniskor, genom hwilka förargelse kommer.

8. Är det så, att din hand eller din fot är dig till förargelse, så bugg honom af, och kastan ifrån dig. Bättre är dig ingå uti lifwet halt, eller lemmalös, än att du skall hafwa två händer och två fötter, och kastas i ewinnerlig eld.

9. Och är det så, att ditt öga är dig till förargelse, rif det ut, och kastat ifrån dig; bättre är dig att du ingår i lifwet endogder, än att du skulle hafwa tu ögon, och kastas i hellsweetets eld.

10. Ser till, att i ingen förakten af dessa små; ty jag säger eder, att deras Englar i himmelen, se alltid min Faders ansigte, som är i himlom.

11. Ty menniskones Son är kommen till att frälja det som förtappadt war.

Wömen.

Wi tacke dig, Herre Gud himmelste Fader! för din faderliga barmhertighet, att du, dina helga Eng

Lar dertill sticket hafwet, att de skola wakra på oss, och beskydda oss för djefwulens onda anslag. Och bedje dig, att du så styrer och regerar våra hjertan och sinnen med din helga Andra, att wi måge hålla oss i din fruktan, och icke göra emot din wilja, utan i allahanda åkommande nåd behålla den trösten, att dine bönige Englar hafwa att på oss, och allt det wi hafwe, och göra ett skall wårn om oss, så att hwarken djefwulen eller den arga wetiben oss öfwerfålla och skada kunna. På det, att såsom syndernas förlåtelse och det ewiga lifwet är oss tillagt genom din Son Jesum Christum; må också genom dina helga Englars beskydd, wår kropp och allt det wi hafwe, förswardt och freedt warda. Amen.

All Helgona Dag.

(Firas på Söndag.)

Coll. Förlåna oss, allsmåttige Gud, att din Helgon **Exempel** och esterson må uppväcka oss till ett bättre lefwert: och såsom wi hälle deras äminnelle, måge också i tron och i goda gerningar följa dem efter. Genom samma din Son Jesum Christum wår Heera.

Epistelen, **Uppenb. B. 7: v. 2.**

J Den tiden såg jag Johannes, en annan Enggel uppträda fram solens uppgång; han hade lefwande Guds ande, och ropade med hög röst till de fyra Englar, som gifwit wår skada göra jordena och hafwen.

3. Och sade: Görer icke jordena skada, eller hafwen, eller träen, så länge wi med infogel teckne wår Guds tienare på deras anlete.

4. Och jag hörde talet på dem, som tecknade: wores hundrade fyra och fyratio tusend, som tecknade wores af alla Israels barns slätter.

5. Af Jude slätte tusend tecknade: Af Rubens slätte tolf tusend tecknade: Af Sads slätte tolf tusend tecknade.

6. Af Abers slätte tolf tusend tecknade: Af Nephtali slätte tolf tusend tecknade: Af Menasse slätte tolf tusend tecknade.

7. Af Simeons slätte tolf tusend tecknade: Af Levi slätte tolf tusend tecknade: Af Issachars slätte tolf tusend tecknade.

8. Af Zebulons slätte tolf tusend tecknade: Af Josefs slätte tolf tusend tecknade: Af Benjamins slätte tolf tusend tecknade.

9. Sedan såg jag, och så, en stor skare, den ingen räsa

na kunde, Alf allom Hedningom, och Slägtom, och folkom, och tungomålom, ståndande för stolen och för Lammena, klädde i vida hwit kläder, och palmer i deras händer.

10. Och de ropade med hög röst, och sade: Salighet honom som sitter på stolen, wåröf Gud och Lammena.

11. Och alle englar stodo kring om stolen, och om de älfwa, och om de fyra dluren; och föllo på sin ansigte fram för stolen och tillhådo Gud.

12. Och sade: Amen! låf, och ära, och wisbet, och tack, och pris, och fräst, och starkbet, ware wåröf Gud ifrån ewighet till ewighet! Amen.

Evangelium, Matth. 5: v. 1.

I den tiden, då Jesus sig folket, steg han uppå ett berg; och som han hade satt sig, singo hans Läringar fram till honom.

2. Då öppnade han sin mun, lärde dem och sade:

3. Salige äro de, som äro andelige fastige; ty himmelriket hörer dem till.

4. Salige äro de bedröfwade; ty de skola få hughwaleffe.

5. Salige äro de Saltmodige; ty de skola besitta jorden.

6. Salige äro de som hungra och törsta efter rättfärdigheten; ty de skola blifwa mättade.

7. Salige äro de barmhertige: ty dem skall ske barmhertighet.

8. Salige äro de renhertade; ty de skola se Gud.

9. Salige äro de fredsamme; ty de skola kallas Guds barn.

10. Salige äro de, som lida förfölsjelse för rättwisans skull; ty dem hörer himmelriket till.

11. Salige ären i, när menniskorna försmåda och förfölsja eder, och säga allt ondt emot eder, ljugande för mina skull.

12. Glädjens och fröjdes eder; ty edor lön är stor i himmelen; förty de hafwa sammalunda förfölsit Profeterna, som hafwa varit för eder.

Bönen såsom den 18 Söndagen efter Trinitatis.

Christi Pinas Historia.

Uf alla Evangelisterne utdragen.

Den Första Akten.

Hwad Christus, medan det stämpas efter hans lif, och lider hos sina Lärjungar i Jerusalem, och på mågen till Detagården, före sin blodiga dödstämp.

Då sötebrödsdagens tillstundade, sade Jesus till sina Lärjungar: I weten, att två dagar härefter warder Påska. Och menniskones skull öfwerandwardes till att korsfästas. Då samlade sig de öfwerste Presterne, de Skrifthögskolans och de äldste i folket uti den öfwerste Presters palats, hwilken het Kaiphas, och rådslogo; och de måtte få gripa Jesum med list, och dråpa honom; ty de fruktade för folket. Då sade han icke uti högtiden, att upplöpp icke warder ibland folket. Och gick satan in uti Judas, som kallades Iskariot, och war en af de tolf. Han gick bort och talade med de öfwerste Presterna och förståndarena, huruledes han wille fly honom i händer. Och sade till dem: hwad wiljen I göra mig, att jag förräder eder honom? När de detta hörde, gladdes de och woro öfwerens med honom, att de skulle gifwa honom trettio silfverpenningar: och han lofwade dem det, och sökte efter lägenhet, att han måtte andtwarda honom utan burler. Men på första sötebrödsdagen, då man offrade Påskalammet, gingo Lärjungarne till Jesum och sade till honom: Hwar wil du att wi skole tillreda för dig att äta Påskalammet? Då sände han två af sina Lärjungar, Petrus och Johannes, sågande: Går in i staden; si, när i kommen derin, warder eder mötande en man som bär en wattenkruko, följer honom i huset; der han ingår, och säger husbonden: Måflaren låter säga dig: min tid är hardt när; hwar är herbergställe der

er jag må äta Påskalammet med mina Lärjungs-
ar? Och han skall wisa eder en stor sal, beredd
och tillpyntad, der reder till för oss. Och Lärjungs-
arne gingo ut, och kommo in i staden, och funno som
an dem sagt hade, och tillredde Påskalammet.

Före Påskahögstiden, efter Jesus wille att hans
id war kommen, att han skulle gå af denna
werlden till Fadren: Såsom han hade älskat sina,
som woro i werlden, så älskade han dem intill
indan. Då nu aftenen wardt, kom han och satte
sig till bords med de tolf Apostlar, och sade till
dem: Jag hafwer med mycken åstundan begäras
att äta detta Påskalammet med eder, förr än
jag lider; ty jag säger eder, att här efter skall
jag icke äta deraf, till dess det sulkomnadt war-
der i Guds rike. Och han tog kalken, tackade,
och sade: Lager honom, och lifter eder emellan.
Ty jag säger eder, att jag icke skall dricka det af
wintråd kommit år, intill den dagen jag warder
det drickande nytt med eder uti min Faders rike.

Men wid de äto om natten, då Herren Jesus
förrådd wardt, tog han brödet, tackade brödet,
och gaf Lärjungarne och sade: Lager och äter,
detta är min lefamen, som för eder utgifwen
warder: detta görer till min äminnelse Samma-
lunda tog han också kalken efter nattwarden, tacka-
de, gaf dem och sade: Dricker här af alle, detta
är kalken, det nya testamentet i mitt blod, som
för eder och för mången utgiuten warder till syn-
ternas förlåtelse. Detta görer, så ofta i dricken,
till min äminnelse. Och de drucko deraf alle.

Då nu nattwarden war giord, och dieswulen
hade redan ingifwit Juda Simonis Iskarioth i
djertat, att han skulle förråda honom, wisse Je-
sus, att Fadren hade gifwit honom allt i hans
ber, och att han war utgången af Gudi och gick
till Gud, stod han upp af nattwarden och lade

af kläden, och tog ett linnelåde och bantt om
 Sedan låt han watten i ett bäcken, och begy
 två Lärjungarnes fötter: och torkade med
 linnelådet, som han war ombunden med. Så
 han då till Simon Petrus: och Petrus sade
 honom: Herre, skulle du två mina fötter? Jes
 swarade, och sade till honom: det jag gör,
 du icke nu; här efter skall du det så weta. Pet
 sade till honom: Aldrig skall du två mina fö
 Jesus swarade honom: Om jag icke två dig,
 hafwer du ingen del med mig. Då sade till hon
 Simon Petrus: Herre, icke allenast mina fö
 utan ock händer och hufwud. Jesus sade till
 nom: Den som twagen är, honom göres
 behof, utan att två fötterna, men han är
 ren. Och i ären rene, dock icke alle; ty han
 ste ho den war, som honom förråda skulle,
 före sade han: I ären icke rene alle.

Sedan han då hade twagit deras fötter,
 togit sin kläder uppå sig igen, och satte sig,
 de han åter till dem: Beten i, hwad jag
 gjort hafwer? I kallen mig Mästare och Herre
 och i sågen rätt; ty jag är också. Hafwer
 jag, som är eder Herre och Mästare, två
 edra fötter, så stolen i ock inbördes två
 annans fötter. Jag hafwer gifwit eder efterdöm
 att, såsom jag gjorde eder, så stolen i ock gör
 Sannerliga, sannerliga, säger jag eder: E
 ren är icke förmer än hans Herre: Icke är be
 sändebudet för mer än den, som honom sändt
 mer. Om i detta weten, salige ären i, om i
 gören. Icke talar jag om eder alla, jag wet
 jag hafwer utkorat. Men på det att Kristen
 warda fullbordad: Den der åter bröb med
 han trampade mig med sin fot. Nu säger jag
 det förrån det sker, att, när det skedt är,
 i tro, att det är jag. Sannerliga, sannerliga.

ger jag eder: Hvilken som undfår den jag sänder han undfår mig; men hvilken som undfår mig, han undfår honom, som mig sändt hafwer. När Jesus hade detta sagt, wardt han bedröfwad i andanom, betygade och sade: Sannerliga, sannerliga, säger jag eder, att en af eder skall förråda mig.

Men Lärjungarne begynte wara illa tillfreds och sågo hwar på annan, warande tvebägse, om hwem han talade: och begynte fråga mellan sig, hvilken den war af dem, som det gbra skulle? Och sade till honom hwar i sin stad: Är det jag? Men han swarade och sade: en af de tolf, den som tager i fatet med mig, skall förråda mig. Ja, menniskones Son warder så gångande, som skrifwit är om honom: men we den menniska genom hvilken menniskones Son förrådd warder; den menniskan wore bättre att hon icke wore född. Då swarade Judas, som förrådde honom, och sade: Mästare, icke är jag densamme? Sade han till honom: Du sadet. Och war en af Jesu Lärjungar, som satt wid bordet intill hans bröst, den Jesus får hade; till honom winkade Simon Petrus, att han fråga skulle, ho den war, som han talade om? När han nu låg intill Jesu bröst, sade han till honom: Herre, hvilken äret? Swarade Jesus: den äret, som jag råder det indoppade brödet. Och när han hade indoppat brödet, gaf han det Jude Simonis Iskariot, Och efter den betan for satan in i honom. Så sade då Jesus till honom: det du gbr, gbr snart. Men ingen af dem som wid bordet sutto, förstodo till hwad han sade honom det. Ty somliga mente, efter Judas hade pungen, att Jesus hade sagt honom: Köp hwad behof gøres till högtiden, eller att han skulle gifwa de fattiga något. När han då hade tagit den betan, gick han strax ut, och det war natt. Då han war utgången: sade Jesus: Nu är menniskones Son förklarad, och Gud är

förklarad i honom. Är nu Gud förklarad i honom, så skall och Gud förklara honom i sig sjelfsom; och skall snart förklara honom.

Och när de hade sagt lofsången, gick Jesus ut med sina Lärjungar öfver den bäcken Sidron till Oliberget. Då wardt en tråta emellan dem, hwilkendera skulle synas vara ypperst. Då sade Jesus till dem: Verldslige Konungar regera, och de som makten hafwa, kallas nådige Herrar; men i icke så utan den som först är ibland eder, han skall warda som den yngste, och den der ypperst är, han wara som en tjänare. Ty hwilkendera är större, den som sitter eller den som tjänar? Är icke den som sitter? Men jag är midt ibland eder, såsom den der tjänar; men i ären desamme, som med mig blifwit hafwen uti min frestelse. Och jag will beställa eder riket, såsom min Fader hafwer det beställt mig, att i skolen äta och dricka öfver mitt bord uti mitt rike, och skolen sitta på stolar och döma ma tolf Israels slægter. Och sade Jesus till dem: I denna natt skolen i alle förargas på mig: ty det är skrifwet: Jag skall slå herden, och sären af hjorden skall warda förfingrade, men när jag är uppstånden igen, will jag gå fram för eder i Galileen. Och Herren sade: Simon, Simon, si satan hafwer begärat eder, att han skulle sälla eder såsom hwete; men jag hafwer bebit för dig, att din tro icke skall om intet warda. Och när du är omvänd, så styrk dina bröder. Då sade Petrus till honom: Om än alle förargades, skall jag icke förargas. Sade Jesus till honom: Sannerliga säger jag dig: I dag, i denna natt, förr än hanen hafwer två resor galit, skall du tre resor förfaka mig. Då sade han ytterligare: Ja, skulle jag än dö med dig, skall jag icke förfaka dig. Sammalunda sade de och alle. Och han sade till dem: När jag säner de eder utan säck, utan sträppo och utan skor,

hafwer eder något fattas? Då sade de: Intet. Då sade han till dem: Men nu, ho som såck hafwer, han tage honom, sammalunda och stråppo; och den der icke hafwer, han sälje sin kjortel och löpe swärd. Ty jag säger eder, att det ännu måste fullbordas på mig, som skrifwit är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hwad som skrifwit är om mig, det hafwer en ända. Då sade de: Herre, si, här äro tu swärd. Då sade han till dem: Det är nog.

Den Andra Akten.

Hwad Christus gör och lider hos sin himmelske Fader i Ortaården, förr än han gripes.

Då kom Jesus med dem på den platsen, som kallas Gethsemane, der war en ortagård, i hwilken han ingick, och hans Lärjungar. Så wisse of Judas, som förrådde honom, rummet; ty Jesus pågade ofta komma dit med sina Lärjungar. Och han sade till sina Lärjungar: Sitter här så länge jag går dit bort och beder. Det tog Petrus till sig, Jacobus och Johannes, de två Zebedel söner, och begynte förfråkas, bedröfwad och ångslas; och sade till dem: Min själ är bedröfwad intill döden, blifwer här och waker med mig, och beder att i icke kommen i frestelse. Och han gick litet ifrån dem, wid pass ett stenkast, föll ned på sitt ansigte till jorden, och bad, om möjligt wore, skulle denna stunden undgå honom. Och sade: Abba Fader, all ting äro dig möjelige: är det möjligt, så gånge denna kalken ifrån mig; dock icke som jag will, utan som du wilt. Och han kom till Lärjungarne, och fann dem sofwande; och sade till Petrus: Simon, sofwer du? Så förmåtten i icke waka en stund med mig? Waker och beder, att i icke fallen i frestelse. Anden är wäl willig, men köttet är swagt.

Äter gick han bort andra gången och bad, sågande: Min Fader, om det icke är möjligt, att denna kalken går ifrån mig, med mindre jag dricker ho

nom, så ste din wilje. Så kom han och fann dem åter sofwoende; ty deras ögon woro tunga, och de wiste icke hwad de honom swarade. Och han lät blifwa dem, och gick åter bort och bad tredje gången, sågandes: Fader, är så din wilje, tag denna dricken irån mig: dock likwål ste icke min wilje, utan din. Men honom syntes Engelen af himmelen, och styrkte honom. Och han wardt betagen af en mågta stor ångest, och bad länge. Och hans swett war såsom blodsdroppar, löpande neder på jorden. Och då han uppstod af bönen, och kom till sina Lärjungar, fann han dem sofwoande af bedröfwelse, och sade till dem: Ja, sofwen i ännu och hwilen eder? Det är nog; stunden är kommen, och si, menniskones Son skall andtwardas i syndares händer. Står upp och låter oss gå: si, den är här, som mig förråder.

Den Tredje Akten.

Hwad Christus går och lider hos de andelsta Gädet, Hannas och Kaiphas, och står till rått på Kapitlet.

Doch wid han ännu talade, då kom Judas, en af de tolf, och med honom ett stort tal folk, med swärd och stafvar, lyktor och blöß, utskände af de öfwersta Presterna, Phariseerna, de Skriftlärdarna och äldsta i folket. Men den, som förrådde honom, hade gifwit dem ett tecken, sågande: Hvilken jag kyser, den året; tager honom, och fören honom warliga. Och efter Jesus wiste allt det honom wedersaras skulle, gick han fram och sade till dem, Hvem söken i? Swarade de honom: Jesum af Nazaret. Sade Jesus till dem: Jag året. Stod och Judas, som honom förrådde, med dem. När han då sade till dem: Jag året stego de till rygga, och föllo till jorden. Då sporde han dem åter till: Hvem söken i? De sade: Jesum af Nazaret. Jesus swarade: Jag sade eder, att det är jag. Sedan i mig, så låter dessa gå; på det de ord skulle

warda fullkomnade, som han bade sagt: Af dem du mig gifwit hafwer borttappade jag ingen.

Då steg Judas hastigt fram till honom och sade till honom: Hel Rabbi! och kyss honom. Då sade Jesus till honom: Min wån, hwarester kommer du? Juda, förråder du människones Son med kyssande? Då stego de fram och buro händer på Jesum, och grepo honom. Då sågo de som när wore, hwad på färde war, och sade till honom: Herre, skote wi taga till swärd? Då hade Simon Petrus ett swärd, det drog han ut, och högg till öfwerste Prästens dräng, och högg hans högra bra af; och wat drängens namn Malkus. Då svarade Jesus och sade: Låter det komma härtill. Och sade till Petrus: Stick ditt swärd i skidn; ty alle de som taga till swärd, de stora förgrås med swärd. Eller menar du, att jag icke kunde bedja min Fader, att han skickade till mig mer än tolf legioner Englar? Skall jag icke strida den kalken, som min Fader mig gifwit hafwer? Huru blifwer då Skriften fullkomnad, att så se skall? Så tog han på drängens ära och belade honom.

I samma stund sade Jesus till de öfwerste Prästerne och föreståndarena i templet och till de äldsta och Skaran, som till honom komne wore: Såsom till en öfware ären i utgångne med swärd och stafvar till att taga fatt på mig. Jag hafwer hwar dag varit i templet när eder och lårt, och i kommen edra händer intet wid mig; men detta är eder stund och mörkness makt, på det Skriften skulle fullbordas. Då öfswergåfwo alla Lärlingarne honom och flydde.

Men Skaran och höfswitsmannen, och Judarnas tjänare togo fatt på Jesum, och bundo honom, och ledde honom bort, först till Hannas; ty han war Kaiphe swär, hwilken idet året war öfwerste Prest. Och Kaiphas war den, som hade gifwit Judomen rådet, att det war nyttigt, att en

människa dödde för folket. Men en ung man följde honom, klädd på blotta kroppen uti ett linnkläde, och unge män grepo honom; men han låfara linnklädet, och kom undan ifrån dem naken.

Då ledde de Jesum till öfverste Presten Kaiphas, der de Skriftlärde och äldste församlade woro. Och följde Simon Petrus Jesum och en annan Lärjunge; den samme Lärjungen war känd med öfverste Presten, och gick in med Jesum i öfverste Prestens palats; men Petrus stod utanför dörren. Då gick den andra Lärjungen ut, som känd war med öfverste Presten, och talade med dörravvårdarinnan, och hade Petrus in. Då en tjänstegwinna såg se honom sittande wid ljuset, såg hon på honom och sade: Du war och med Jesum af Galileen. Men han nekade för allom och sade: Jag känner honom icke; ei heller wet jag hwad du säger. Och så gick han ut i gården, och banen gol.

Då sporde öfverste Presten Jesum, om hans Lärjungar och om hans lärdom. Jesus swarade honom: Jag hafwer uppenbarligen talat för werlden: Jag hafwer alltid lärt i synagogan och i templet, der alle Judar kommo tillsammans, och hembeligen hafwer jag intet talat. Hwi spör du mig? Spör dem till, som hört hafwa hwad jag hafwer talat till dem: si, de weta hwad jag hafwer sagt. När han detta sade, gaf en af tjänarena, som der när stodo, Jesus en kindpuss, sågande: Skall du så swara öfverste Presten? Jesus swarade honom: hafwer jag illa talat, så vittna om ondt, men hafwer jag wäl talat, hwi slår du mig? och Hannas hade såndt honom bunden till öfverste Presten Kaipham.

Men Simon Petrus stod och wärmdede sig med drängarna och tjänarena, som hade gjort en koleld midt i palatset; ty det war kallt. Då såg honom en annan tjänstegwinna, och sade till dem, som der när woro: Denne war och med Jesu Nazareno.

Då sade de till honom: Är icke också du en af hans lärjungar? Åter nekade han och swor: jag är det icke. Och litet derefter, wid en timme, kom en annan och sannade detsamma, sågande: Wisserligen är du också en af dem: ty du är en Galileest man, och ditt tungomål röjer dig. Sade också till honom öfwerste Prestens tjenare, dens frände, som Petrus hade buggit drat af: Säg jag dig icke med honom i örtagården? Då begynte han förbanna sig och swära: Jag känner icke denne mannen, der i ortagården. Och i detsamma, wid han än talade, goll åter hanen. Och Herren wände sig om, och såg på Petrus. Och då begynte Petrus tänka på Herrans ord, huru han honom sagt hade: sbrt än hanen hafwer galit två resor, skall du tre resor nekast mig. Och Petrus gick ut, och gret bitterliga.

Men de öfwerste Presterne och de äldste, och hela rådet sökte efter falskt vittnesbörd emot Jesum, att de måtte låta döda honom: och kunde dock ingen finna. Ty många hade burit falskt vittnesbörd emot honom; dock gjorde deras vittnesbörd icke fyllest. På det sista kommo tu falska vittnen, och buro falskt vittnesbörd emot honom, och sade: Vi hörde honom säga: Jag will neder slå Guds tempel, som är med händer uppbyggt; och i tre dagar uppsätta ett annat igen utan händer uppbyggt. Och deras vittnesbörd gjorde icke ändå fyllest.

Då stod den öfwerste Presten upp ibland dem, och frågade Jesum, sågande: swarar du intet? Hvad vittna desse emot dig? Men han teg och swarade ptatt intet. Åter sporde den öfwerste Presten, och sade till honom: Är du Kristus den wälsignades Son? Jag beswår dig wid lefwande Gud, att du säger oss, om du är Kristus Guds Son? Sade Jesus till honom: Du sade det, jag är så. Dock säger jag eder: härefter skolen i så se människones Son sitta på kraftenes högra hand, och komma i him-

melens sky. Då ref den öfwerfte Presten sin kläder sönder, och sade: Han hafwer hådt Gud; hwad gör's oss nu mera vittne behof? Si, nu hören i hans hådelse; hwad synes eder? Då fördoemde de honom alle, sågande: han är saker till döden. Och de män, som höllo Jesum, begabbade honom, spottade i hans ansigte, och kindpustade honom. Somlige bundo för hans ögon, och slogo hans ansigte och frågade honom, sågande: Spå oss Christe, ho är den dig slog? Och mycken annan hådelse sade de mot honom.

Men om morgonen som det dagades, församlade sig alle öfwersta Presterna med de Skriftdärode och äldsta i folket, och hela rådet emot Jesum, att de måtte dräpa honom. Och hade honom för sitt råd, sågande: Äst du Kristus? Säg oss det. Och han sade till dem: Om jag säger eder det, så tron i det intet; frågar jag oss, så swaren i intet: ej eller släppen i mig. Härefter skall människones Son sitta på Guds krafs högra hand. Då sade de alle: Så är du Guds Son? Swarade han: J sågen det; jag är oss så. Sate de: Hwad gör's oss nu mera vittnesbörd behof? Wi hafwe sjelfwe hört det af hans mun?

Den Fjerde Akten.

Hwad Kristus gör och lider hos de werldstiga domare Pilatus och Herodem, och står till rätta på rådhuset.

Då stod upp hela hopen af dem, och hade Jesum bunden inför rådhuset, och öfwerandens wardabden Landshöfdingen Pontius Pilatus. När Judas, som honom förrådde, såg att han war dömd, ångrade det honom, och bar igen de trettio skilpenningar till de öfwersta Presterna och till de äldste, och sade: Jag hafwer illa gjort, att jag hafwer förrådt menlöst blod: Då sade de: Hwad kommer det oss wid? Der må du se dig om. Och

han fastade silfpenningarne uti templet, och gick sin väg, och gick bort och hängde sig sielf.

Men de öfwerste Presterna togo silfpenningarna, och sade: Man må icke fasta dem i offerstian; ty det är blodswårde. Och när de hade hållit råd, köpte de dermed en frukomakares åter till frammandes begrafsning; af hwilko den platsen heter blods plats intill denna dag. Då wardt fullkomadt det som sagt war genom Jeremias Profeten, som säger: De hafwa tagit trestio silfpenningar, der den sålde med betalt wardt, hwilken de köpte af Israels barn, och hafwa dem gifwit för en frukomakares åter, som Herren mig besallt hafwer.

När de nu komne woro med Jesu inför rådhuset, gingo Judarne der icke in, att de icke skulle warda besmittade: utan att de måtte äta Påskalammet. Då gick Pilatus ut till dem, och sade: Hwad klagos mål hafwen i emot denne mannen? Då swarade de och sade till honom: Wore han icke en ogerningsman, så hade wi icke öfwerendwardat honom dig. Då sade Pilatus till dem: Läger i honom och dömer honom efter eder lag. Då sade till honom Judarne: Det är icke lösligt att döda någon; på det Jesu tal skulle fullkomnas, som han sagt hade, då han gaf tillkänna med hwad dödd han dö skulle. Och de begynte klaga på honom, sägande: Denne hafwe wi beslagit dermed, att han förwänder folket, och förbjuder gifwa Keisaren skatt; och säger sig wara Christum, en Konung. Då gick Pilatus åter in i rådhuset, och kallade Jesum, och sade till honom: Äst du Judarnas Konung? Jesus swarade: Säger du det af dig sielf, eller hafwa andra sagt dig det om mig? Pilatus swarade: Icke är jag en Jude: ditt folk, och de öfwerste Presterna hafwa dig mig öfwerendwardat. Hwad hafwer du gjort? Jesus swarade: Mitt rike är icke af denna werlden; om mitt rike wore af denna werldo

den, så fåttade iu mine tjenare derom, att jag icke wore Judomen öfwerandtwardad; men mitt rike är icke här. Då sade Pilatus till honom: Så är du dock en Konung? Jesus swarade: Du säger det; jag är en Konung. Dertill är jag född, och är dertill kommen i werlden, att jag skall vittna om sanningen. Swar och en, som är af sanningen, han hör min röst. Sade Pilatus till honom: Hvad är sanning?

Och när han detta sagt hade, gick han åter ut till Judarna, och sade till dem: Jag finner ingen sak med honom. Och när han anklagades af de öfwerste Prästerne och af de äldste, swarade han intet. Då sade Pilatus till honom: Hörer du icke, huru mycket de betyga emot dig? Och han swarade honom icke ett ord, så att Landshöfdingen förundrade sig stortliga. Men de höllo sitt tal fram, sågande: han gör uppror ibland folket, lärande öfwer allt Judersta landet, begynnande i Galileen, och sedan allt hit.

Då Pilatus hörde nämnas Galileen, frågade han, om han war en Galiteest man. Och då han förnam, att han war under Herodes wälde, försände han honom till Herodem; ty han war då i Jerusalem på den tiden. Då Herodes fick se Jesus, würdt han ganska glad; ty han hade i lång tid haft åstundan att se honom; ty han hade mycket hört om honom; och hoppades så se något tecken: gbras af honom. Och han frågade honom om mång stycken; men han swarade honom intet. Stodo och öfwerste Prästerne och de Skriftlärde, och klagade swärliga på honom. Men Herodes med sitt folk föraktade honom, och begabbade honom, och klädde honom uti ett hvitt kläde, och sände honom igen till Pilatus. Och Pilatus och Herodes wore wänner emellan sig på samma dag; ty emellan dem hade tillförene varit omwänskap.

Då kallade Pilatus tillhopa de öfwerste Prästerne, och föreståndarena, och folket, och sade till

dem: Jag hafwen fått mig denna mannen, såsom den der hafwer förwändt folket; och si, jag hafwer förhört honom i eder närvaro; och finner dock ingen af de ogerningar med denne mannen, der i anklagen honom före, och ej heller Herodes; ty jag förstånde eder till honom. Och si, man kunde icke komma på honom, det döden wärdt är; derföre will jag nåpsan och släppan.

Men i högtiden plågade Landshöfdingen gifwa folket en fånge lös, hwilken de helst begärde Och hade han på den tiden en berömd fånge, nemligen en röfware, som het Barrabas, hwilken gripen war och låg i fångelse med några, de der ett upplopp hade gjort, och hade uti upploppet bedrifwit ett dråp. Då gick folket ut och begynte bedja, att han skulle gädra dem, som hans plågsed alltid war, Svarade Pilatus, sågande: Jag hafwen sedwänja, att jag skall gifwa eder en lös om Påska. Hwilket wiliet i att jag skall gifwa eder lös, Barrabas eller Jesum, Judarnes Konung, som kallas Kristus? Ty han wiste, att de öfwerste Presterna hade utaf afund honom öfwerantwardat. Men de öfwerste Presterna och de äldste gäfwon folket in, att de skulle begära Barrabas, och förgädra Jesum. Då ropade hela hopen, och sade: Tag denne utaf wägen, och gif oss Barrabas lös. Åter talade Pilatus till dem, och wille gifwa honom lös: Hwad skall jag då gädra utaf Jesu, den i kallen Judarnas Konung? Då ropade alle: Korsfäst, korsfäst honom. Då sade han tredje resan till dem: Hwad hafwer han då illa gjort? Jag finner ingen dödsfak med honom; derföre will jag nåpsan och släppan. Men de lade åt med ett stort rop, och begärde att han skulle korsfästas. Och deras och de öfwerste Presternas rop wärdt ju mer och mer.

Då tog Pilatus Jesum och hudslängde honom; men Landshöfdingens frigsöknetar togo Jesum

till sig på rådhuset; och församlade hela skaran till honom, och afkladden, och klädde på honom en purpurmantel, och wredo samman en törnekrona, och satte på hans hufwud, och fingo honom en rd i hans högra hand, och böjde knä för honom, och begabbade honom, och begynte till att helsa honom, sågande: Hej Judarnas Konung! Och spottade på honom, och gifwo honom lindpurstar, och togo rd, och slogo dermed hans hufwud.

Då gick åter Pilatus ut, och sade till dem: Si, jag hafwer honom ut till eder, att i förstå skolen, att jag finner ingen sak med honom. Då gick Jesus ut, och bar en törnekrona och ett purpurkläde. Och han sade till dem: Si, menniskan! När de öfwerste Prästerne och tjemärena sågo honom, ropade de och sade: korsfäst, korsfäst. Pilatus sade till dem: Läger i honom och korsfäster; ty jag finner ingen sak med honom. Judarne swarade honom: Wi hafwe lag, och efter vår lag skall han dö; ty han hafwer gjort sig till Guds Son.

Då Pilatus hörde det talet, fruktade han ännu mer; och gick åter in i rådhuset, och sade till Jesus: Swadan äst du? Jesus swarade honom intet. Då sade Pilatus till honom: Talar du intet med mig? Wet du icke, att jag hafwer makt att korsfästa dig, och hafwer makt att släppa dig? Jesus swarade: Du hade ingen makt öfwer mig, wore hon dig icke gifwen ofwan efter. Fördens skull hafwer han förre synd, som mig hafwer dig öfwerandwardat. Och ifrån den tiden sötte Pilatus efter, att gifwa honom lds. Men Judarne ropade och sade: Öfwer du honom lds, så äst du icke Kejsarens wän; ty den som gör sig till Konung, han är emot Kejsaren.

När Pilatus hörde det talet, hade han Jesus ut, och satte sig på domstolen, på det rum som kallas Lithostrotos, på Ebreiska Gabbatha. Och det

var Påska-tillredelse-dag, vid sjette timman. Och när han satt på domstolen, sände hans hustru till honom, och lät säga honom: befatta dig intet med denna rättfärdiga mannen; jag hafwer mycket lidit i dag i sinnen för hans skull.

Då sade han till Judarna: Si, eder Konung! Då ropade de: Tag bort, tag bort, korsfäst honom. Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa eder Konung? Swarade öfwerste Presterna: Wi hafwe ingen Konung, utan Kejsaren. Men när Pilatus såg, att han intet kunde skaffa, utan sorlet blef ju mer, wille han då göra folket fyllest, och dömda, att så ste skulle som de begärde. Och han tog watten och tvådde sina händer för folket, och sade: Öskylldig är jag i denne rättfärdige mannens blod; i mågen se eder derom. Då swarade folket och sade: Hans blod komme öfwer oss och våra barn. Då gaf han dem Barrabas lös, den i fångelsat satt war för upploppet och dråpet skull, den de begärt hade. Men Jesum öfwerändtwarade han, efter deras wilje, till att korsfästas.

Den Femte Aften.

hwad Kristus gör och lider hos alla i gemen, då domen skall efterkommas på Galgaberget: och hwad som sker i hans dödsstund.

Men frigs-knektarne togo Jesus och klädde af honom mantelen, och klädde på honom hans egna kläder, och ledde honom bort till att korsfästas. Och han bar sitt kors. Och då de ledde honom ut, funno de en man, som der framgick, benämnd Simon af Cyrenen, Alexanders och Rufi fader, den af marken inkom; honom togo de satt, och twingade, att han måste bära hans kors. Honom lade de forset uppå att han skulle bärat efter Jesum.

Men honom följde en stor hox folk och qwinor, de der greto och ömlade sig öfwer honom. Då wände Jesus sig om till dem, och sade: O Jerusa-

lem's dötrrar, gråter icke öfwer mig; utan gråter öfwer eder sjelfwa och öfwer edra barn. Två dagar warda kommande, i hwilka de skola säga: Salige äro de ofruktsamma, och de qwedar, som intet födt hafwa, och de spenar, som ingom hafwa dia gifwit. Då skola de begynna säga till bergen: faller öfwer oss, och till högarna: styler oss. Två är detta stedd på det färska trädet, hwad skall då ske på det rorra?

Leddes der och ut två andre ogerningsmän, med honom till att afliswas. Och de ledde honom på det rummet som kallas Golgatha på Hebreiska, det är, om man det uttyder: Hufwudskallets platsen. Och de gafswo honom dricka bemyrradt win, eller ättiko, beblandad med galla. Och när han smakade det, wille han det icke dricka.

Och de förskäste honom på Golgatha, och med honom de två ogerningsmän, den ena på den höggra sidan, den andra på den wenstra, och Jesum midt uti. Och då blef Skriften fullbordad, som säger: Ibland ogerningsmän wardt han räknad. Och det war wid tredje timman på dagen, då de förskäste honom. Och Jesus sade: Fader, förlåt dem det: ty de weta icke hwad de göra. Då skref Pilatus en öfwerkrift och satte på korset. Och war så skrifwet: Jesus af Nazaret, Judarnas Konung. Denna öfwerkrift läste många af Judarne; ty rummet, der Jesus war förskäst, war hardt när staden. Och det war skrifwit på Hebreiska, Grekiska och Latin. Då sade Judarnas öfwerste Prestre till Pilatus: Skrif icke Judarnas Konung, utan att han hafwer sagt: Jag är Judarnas Konung. Pilatus swarade: Hwad jag hafwer skrifwit, det hafwer jag skrifwit.

Då nu krigsknektarne hade förskäst Jesum, togo de hans kläder, och gjorde fyra delar: en del hwarje krigsknekt, och fjortelen med. Men fjortelen war icke sömmad, utan wirlad, ifrån öf-

merst och allt igenom. Då sade de emellan sig: Skårom honom icke sänder, utan kastom lott på honom, hwem han kan tillhöra. Att Skriften skall warda fullkomnad, som säger: De hafwa bytt min kläder emellan sig, och kastat lott på min kjortel. Och detta gjorde krigsknektarne. Då stodo wid Jesu koss hans moder och hans moders syster, Maria Kleoppe husfru och Maria Maadalena.

Och när Jesus fick se modren och Lärjungen, den han älskade, der när ståndande, sade han till sin moder: Kvinna, si din Son. Sedan sade han till Lärjungen: Si din moder. Och is från den tiden tog Lärjungen henne till sig.

Och folket stod och såg uppå. Men de som gingo der fram, hädde honom, riste sitt hufvud och sade: Twi dig, skönlige står du omkull Guds tempel, och i tre dagar bygger det upp. Hjelp dig sjelf. Är du Guds Son, så stia ned af korset. Sammas ledes och de öfwerste Presterne, och de skriftlärde, och de äldste begabbade honom, och sade: Andra häfwer han hulpit, sig sjelf kan han icke hjälpa. Är han Israels Konung, så stige nu ned af korset och wi wille tro honom. Han häfwer trösk på Gud; han frålse nu honom, om han är något om honom; ty han häfwer sagt: Jag är Guds Son. Begabbade honom och krigsknektarne, och singo till och rådde åttila till honom, sågande: Är du Judarnes Konung, så hjelp dig sjelf.

Men en af de ogerningsmän, som upphängde wotro, hädde honom och sade: Är du Kristus, så hjelp dig sjelf och oss. Då swarade den andre, straffade honom, och sade: Fruktar du icke eller Gud, du som är i samma fördomelse? Och är det wäl råkt med oss; ty wi lide det wåra gerningar wårde åro; men denne häfwer intet ondt gjort. Och sade till Jesum: Herre, tänk på mig, när du kommer i ditt rike. Och sade Jesus till honom: Sannerligen så

ger jag dig: I dag skall du wara med mig i paradiset. Och war detta wid sjette timman.

Och ifrån sjette timman wardt ett mörker öfver hela landet, intill nionde timman, och solen misse sitt stien. Och i nionde timman ropade Jesus med hög röst, sågande: Eli, Eli, Lama Absabani. Det är uttydt: min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfvergifwit mig? Men någre, som der när stodo, när de det hörde, sade de: Han åtalår Elias. Sedan eiter Jesus wiste, att all ting nu wore fullkomnade, att Skriften skulle fullbordas, sade han: mig förslår. Då stod der ett färdil fullt med åttika. Och strax kopp en af dem och tog en swamp och fylsten med åttika, och kringlade isop, och satten på en rök, och höll det honom för munnen, och höll honom dricka. Men de andre sade: Håll, låt se om Elias kommer till att taga honom neder. Då nu Jesus tagit hade åttikan, sade han: det är fullkomnad. Och ropade åter med hög röst, sågande: Feder, jag befäller min anda i dina händer. Och då han hade det sagt, böjde han ned hufvudet, och gaf upp andan.

Och si, förståten i templet remnade i tu stycken, ifrån ofwan och ned igenom. Och jorden skalf, och hållebergen remnade; och grafwarne öppnades, och många de heligas lekamen, som sofwit hade, stodo upp, och gingo ut af sina grafwar, efter hans uppståndelse och kommo i den helga staden, och uppenbarades mångom.

Men höfwitsmannen, som stod der när, gents emot honom och de som med honom woro, och åttade på Jesum, när de sågo, att han med ett sådant rop gaf upp andan, och sågo jordsbäfningen, och de ting som skedd, råddes de frärliga, och prisade Gud, och sade: sannersliga war denne en rättfärdig man och Guds Son. Och allt folk, som ditkomme woro, att se

uppå, då de det sett hade, hwad der skedd, så gingo de sig för sitt bröst, och gingo hem igen.

Men alle hans kände wänner och qwinnor, som honom följt hade af Galileen, stodo långt från och sågo derpå. Bland hwilka war Maria Magdalena, och Maria titilla Jakob och Josefs moder, och Salome Zebedei skvors moder, som alla och, medan han war i Galileen, hade följt och tjent honom. Och många andra, som med honom uppfarit hade till Jerusalem.

Men efter det war tillredelsedagen, att krossarne icke skulle blifwa qwar på koret skvorbatten, ty samma sabbatsdag war stor, både Judarne Pilatus, att deras ben skulle sönderläs, och de borttagas. Då kommo krossarne och sönderstogo den förstes ben och dertill andres, som war korsfast med honom. När de kommo till Jesum, och sågo honom allaredo vara död, stogo de icke hans ben sönder; utan en af krossarne slach upp hans sida med ett spjut. Och strax gick ut blod och watten.

Och den detta såg, hafwer det vittnat: och hans vittnesbörd är sant; och han wet, att han säger sant, på det i och tro skolen. Och skedd detta, så det skriften skulle fullbordas: i skolen intet ben sönderslå på honom. Och åter säger en annan skrift: De skola se, i hwem de stungit hafwa.

Den Sjette Akten.

Jesu Christus warder begrafwen af Joseph och Nikodemus i en Ortsgård, och hwad sig derwid tilldraget.

Då aftonen kom, efter det war tillredelsedagen, som går före sabbaten, kom Joseph, bårdig af den Judarnas stad Arimathea, en rik man och rätlig råds herre: god och rättfärdig, den icke hade intvänt deras råd och gerningar: ty han älskade och efter Guds rike, och war Jesu lärjunge,

dock lönliga för Judarnas rådsla skull. Han tog
 sig dristighet till, och gick in till Pilatus, och
 beddes af honom, att han måtte taga Jesu lekame-
 nen. Då förundrade Pilatus, att han allareda
 war dödd, och kallade till sig höfwitsmannen, och
 frågade, om han längesedan dödd war. Och då
 han det förnummit hade af höfwitsmannen, gav
 han Josef lekamen. Och han köpte ett linkläde.
 Kom och deslikes Nikodemus, som tillförne hade
 kommit till Jesum om natten; och bar en bland-
 ning af mirrham och aloë wid hundrade pund;
 då togo de Jesu lekamen ned och svepte den i
 ett rent kläde, med wälluktande kryddor, såsom
 Judarne plåga begrafwa. Och war på det rum-
 met, der han förbiäst war, en brtagård, och
 brtagården en ny graf, hwilken Josef hade ut-
 huggit i ett hålleberg, der ingen hade uti lag
 warit, i hwilken de lade Jesum för Judarnas till-
 redelsedag skull; på sabbaten begynte gå upp;
 efter grafwen war när. Och wälte en stor sten för
 dörran åt grafwen, och gingo sina färde. Då wa-
 ro der några qwinnor, som med honom kommo
 woro af Galileen: Maria Magdalena och Maria
 Jose, sittande emot grafwen, de der besågo graf-
 wen, och huruledes hans lekamen lagder wardt.
 Och gingo sedan tillbaka igen, och tillredde wäll-
 luktande kryddor och smörjelse. Men om sabbat-
 ten woro de stilla, som budit war i lagen.

Dagen efter tillredelsedagen kommo tillsammans
 de öfwerste Presterna och de Pharisear inför Pi-
 latus, och sade: Herre, oss kommer ihåg, att
 den fördraren sade, när han ännu lefde: Efter
 tre dagar will jag stå upp: bjud förden skull, att
 man förwarar grafwen intill tredie dagen, att
 hans Lärjungar icke komma och stjåla honom
 bort, och säga för folket, han är uppstånden i
 från de döda. Och blifwer så den sista willan

ärre än den första. Då sade Pilatus till dem: Her hafwan i wakt, går och förwarer som i lunden. Då gingo de bort och förwarade grafwen med waktare, och beseglade stenen.

Påsta-Dag.

Om Christi Uppståndelse.

och brod han talat och gdr hos sina lärjungar, emedan han, i hela fyratto dagar, som oftast för dem sig uppenbarar.

På sabbaten framgången war, hade Maria Magdalena och den andra Maria, som kallas Jacobi, och Salome, och Johanna och andra, som med dem woro, och hade ömnit med Jesum af Galileen, köpt wälluktande kryddor, på det de skulle komma och smörja Jesum. Men på sabbaten woro de illa, som budit war i lagen. Om sabbatsafton i gronlagen af den ena sabbaten, emedan det icke är tillåtet, på den första sabbaten, då solen uppstod, kommo de till grafwen, bärande de wälluktande kryddor, som de köpt och tillredt hade. Och så, det wardt en stor jordbävning; ty Herrans Engel steg ned af himmelen, och gick fram, och wälte stenen ifrån dörren och satte sig på honon. Och han war påseende som en ljunaeld, och hans kläder hwit som en snö. Och waktarena blewo försträckt af råddhåge, och wordo som de hade varit döde.

Men qwinorna sade emellan sig sjelfwa: Ho skall wälta stenen ifrån grafwens dörr? ty han war gånna stor. Och när de sågo till, sågo de stenen vara afwäktad ifrån grafwen. Och när de ingångne woro i grafwen, sunno de intet Herrans lekamen. Då lopp Maria Magdalena, att hon det säga skulle. Och det begaf sig, då qwinorna derom utspredde woro, att de icke sunno Jesu lekamen, så, då troddo när dem två mån i stinande kläder. Då wordo de befärad, och slogo sina ansigten neder åt jorden. Då sade de till dem: Hwi söken i den leswande ibland de döda? Han är icke här, han är uppstånden. Kommer ihåg, huru han sade eder, då han ännu war i Galileen, sågande: Att människones Son måtte andwardas i snidiga människors händer, och korsåttas, och uppstå på tredje dagen. Och så kannte de komma ihåg hans ord. Och gingo tillbaka ifrån grafwen, och bådade detta allt dem elofwa och allom dem omkring, och sade detta till Apostlarna. Och deras ord antes för dem såsom galenskap, och de trodde dem intet.

Då nu Maria Magdalena lopp åstad, som sagt är, kom hon till Simon Petrus och till den andra Lärjungen, som Jesus åstode, och sade till dem: de hafwa tagit min Herras bort, och jag wet icke hwar de hafwa lagt honom.

Då stod Petrus upp och gick ut, och den andre Lärjungen, och kom till grafwen; båda lupo de tillika. Och den andre Lärjungen lopp före, snarare än Petrus, och kom först till grafwen. Och när han lutade sig ned, fick han se lakanen lagd; dock gick han icke in. Så kom Simon Petrus efter honom och gick in i grafwen och såg lakanen lagd ensam, och swetteduken, som hade varit om hans hufvud, och icke lagd när lakanen, utan afsides uti ett rum tillhoppa swent. Då gick och den andre Lärjungen in, som före war kommen till grafwen, och såg det och troddet; ty de förodo icke ändå Kristerna, att han skulle uppfå ifrån de döda. Och Lärjungarna åingo åter till hoppa igen. Men Petrus undrade på det der. Redt war.

Men Maria stod och gret utanför grafwen. Wid hon så gret; lutade hon sig in i grafwen, och fick se två Englar i hvitta kläder sittande, den ena wid hufvudet och den andra wid fötterna, der de hade lagt Jesu lekamen. De sade till henne: Kvinna, hwad gråter du? Sade hon till dem: De hafwa tagit bort min Herras; och jag wet icke hwar de hafwa lagt honom. När hon detta sade, wände de hon sig om, och fick se Jesum stådande; och wiste icke att det war Jesus. Sade Jesus till henne: Kvinna, hwad gråter du? Hvem söker du? Hon mente, att det hade varit Drtegårdsmästaren, och sade till honom: Herr, hafwer du burit honom bort, såg mig hwar du hafwer lagt honom, och jag will tagan. Jesus sade till henne: Maria! Då wände hon sig om, och sade till honom: Rabbuni, det är mästare. Sade Jesus till henne: Kom icke wid mig; ty jag är icke ännu uppfaren till min Fader. Men gack till mina bröder, och såg dem: Jag far upp till min Fader och eder Fader, och till min Gud och eder Gud. Detta är den Maria Magdalena, af hvilken Jesus sju dygn efter utdri wlt hade; hwilko, när han uppfanden war om morgonen, på första Sabbaten han först syntes. Hon kom och bådade Lärjungomen som plågade wara med honom, de der förriande och gråtande woro, att hon hade sett Herran; och hon hade detta sagt henne. Och när de hörde att hon war lefwande, och war sedder af henne, trodde de intet.

Och när de woro ingångne i grafwen, sågo de en ung man sittande på högra sidan, klädd uti ett fide hvitt kläde.

och de woro förskräckte. Men det war Guds Engel. Och han sade till dem: Rådens icke; ty jag wet, att i den Jesum af Nazareth, som war korsfäst. Han är icke död, han är uppländen, som han sagt hade. Kommer och ser rummet, der Herren war lagd uti. Och går snart bort, och säger hans lärjungar och Petro, att han är uppländen ifrån de döda: Och si, han skall gå fram för eder uti Gattiken; der skola de så se honom, sasom han eder sagt hwar. Och si, jag ha wär sagt eder det. Och de gingo hastigt derut, och flydde ifrån gräfwen med råddhage och stor alldje; löpande till att kungöra hans lärjungar. Och dem war råning och hopenhet påkommen. Icke eller sade de något för någrom; ty de råddis. Och wid de gingo till att kungöra hans lärjungar; si, då mötte Jesus dem, och sade: Hel eder! Da gingo de fram och togo på hans fötter och tillbådo honom. Då sade Jesus till dem: Rådens icke, går och kungör det mina bröder, att de gå till Gattiken, der skola de så se mig.

När de gingo bort, si, några af wåktarena kommo i staden, och kungjorde de öfwersta Presterne allt det, som sedt war. Och de samlade sig med de äldra, och rådgjorde, och gånwo frisksnektarre en stor summa penningar, och sade: Säger hans lärjungar kommo om natten och stulo honom bort med en wi iswo. Och om det kommer för Landshövdingen, wille wi fölla honom, och begå det så, att i stolen wara utan soro. Och de togo penningarna, och gjorde som de woro lärde. Och detta är berättadt ibland Judarne intill denna dag.

Och si, två af dem gingo på samma dagen till en by, som låg wid fertio stadier wägs ifrån Jerusalem, benämnd Emaus. Och de talade med hwarannan om allt det som sedt war. Och hände sig, då de talades wid, och berättade hwarannan, kallades också Jesus och gick med dem. Men deras ögon woro förhållne, att de icke sågo honom. Då sade han till dem: Hwad är det för tal, som i hwar en emellan, wid i gån och ären berättade? Då svarade endera som het Kleofas, och sade till honom: Hst du allena ibland främmande män i Jerusalem, som icke wet, hwad der sedt är i dessa dagar? Sade han till dem: Hwad? Sade de till honom: Om Jesu Nazareno, som war en Prophet, wåktig både i gerningar och ord, för Gud och allo folkena. Och huru ledes de öfwerste Presterne, och wära förmån, öfwerantwardade honom i dödens fördomelse, och korsfäste hos

nom. Men vi hoppades, att han skulle vara den, som förlofa skulle Israel. Och öfver allt detta är nu tredje dagen, sedan det skedde. Och några qvinnor af våra, hafwa förkräft oss, de der bittida om morgonen hade kommit till grafven. Och då de icke fannit hans lekamen, kommo de och sade, att de och Englasyn sett hade, hwilke de sagt hade, att han lefwer. Och någre af dem, som med oss woro, gingo bort till grafven, och sunno såsom qvinnorna sagt hade; men honom sunno de icke.

Då sade han till dem: D i galne och senhertade till att tro uti allt det som Profeterna sagt hafwa: Skulle icke Kristus sådant lida och sedan ingå i sin härskabet? Och han begynte på Moses och alla Profeterna, och gjorde uttydelser för dem i alla skrifter som woro om honom. Och de begynte nalkas intill honom dit de wille, och han låts som han wille gå längre fram. Och de nådgade honom, sågande: blif när oss; ty, det lider åt aftonen, och dagen är försliden. Och så gick han in till att blifwa när dem.

Och det begaf sig, då han satt till bords med dem, tog han brödet, tackade, bröt det, och slet dem. Och deras ögon öppnades, att de kände honom. Och så försvann han uti deras åsyn. Och de sade emellan sig: War icke wårt hjerta brinnande i oss, då han talte med oss i wägen, och uttydde oss skrifterna? Och i samma stund stodo de upp och gingo till Jerusalem igen, och sunno församlade de elofwa, och de som med dem woro, de der sade: Herren är sannertligen uppkänd, och är sedd af Simon. Och de förstälde, hwad som skedd war i wägen; och huru han wardt känd af dem, i det han bröt brödet. Och de trodde icke eller dem.

Men om aftonen på samma sabbaten, då dörrarne woro lockta, der Lärjungarna woro församlade, för Jesus barnas rådsla skull. Som de nu här om talade, kom Jesus stelf wid de sitta till bords och stod midt ibland dem, och sade till dem: Frid ware eder! Och förefastade dem deras ötra och hjertans hårdhet, att de icke trett hade dem, som hade sedt honom vara uppkänd. Då words de försärade, och fruktade, menande att de sågo en anden. Då sade han till dem: Hwi ären i försärade? Och hwi uppriaga sådana tankar i edra hjertan? Ser mina händer, och mina fötter, att det är jag sjelf. Rager på mig, och stöder; ty anden hafwer icke fött och ben, såsom i sijn mig hafwa. Och då han det sagt, wissade han dem händer och fötter, och sin sida. Då woro Lärjungarne glade, att de sågo Herren. Och som de icke ännu trode
de

för glädje stull, utan förundrade sig, sade han till dem: Hvarven i här något att äta? Då singo de honom fram ett stycke stekt fisk, och något af en honungskaka. Och han tog det, och åt deraf i deras åsyn.

Och han sade till dem: Dege äro de ord, som jag sade till eder, då jag ännu war med eder, att allt måste uppbordas, som skrifwit är i Mose Lag, och i Profeterna, och i Psalmerna om mig. Då öppnade han dem deras ögonne, att de förstodo skrifterna. Och sade till dem: Så är det skrifwit, och så måste Christus lida och tredje dagen uppstå ifrån de döda; och predikas i hans namn både i Jerusaleum, och i synernas förlåtelse ibland allt folk, begrundande i Jerusaleum. Men i ären viktne till allt detta. Då sade han till dem: Frid ware eder! Såsom Fadren har lofwat mig, så sänder och jag eder. Mår han detta sagt hade. Mår han på dem, och sade till dem: Tager den helga Andan. Swilkom i förlåten synderna, dem förlåtas, och hwilkom i behållen dem, dem äro de behållne.

Men Thomas, en af de tolf, hwilken kallas twilfving, war icke med dem, när Jesus kom. Då sade de andre lärjungarne till honom: Wi sågo Herran. Sade han till dem: Utan jag ser hålen efter spikarna i hans händer, och sätter mitt finger i hålen efter spikarna, och tagge min hand i hans sida, tror jag det icke.

Och åtta-dagar derefter wero åter hans lärjungarne, och Tomas med dem. Då kom Jesus wid dörrarna wero lyfta, och stod midt ibland dem, och sade: Frid ware eder! Sedan sade han till Thomas: Räck hit ditt finger, och se mina händer: och räck hit din hand, och sät henne i min sida: och war icke twiwelaktig, utan trogen. Thomas swarade och sade till honom: Min Herre, och min Gud. Jesus sade till honom: Efter du såg mig, Thomas, tror du. Sällge äro de, som icke se, och dock tro.

Derefter uppenbarade åter Jesus sig wid Eberthas, och uppenbarade han sig i så måtto: Simon Petrus, och Thomas, som kallas twilfving, wero tillsammans, och Nathanael, som war af Kana i Galileen, och Ebedel söner, och två andre af hans lärjungar. Sade Simon Petrus till dem: Jag will gå och fiska. De sade till honom: Wi gå och med dig. De gingo ut, och stes utstrar i båten, och i den natten singo de intet.

Då nu morgonen war, stod Jesus på stranden: dock icke lärjungarne icke, att det war Jesus. Sade Jesus till dem: Wår, Hvarven i något till mats? De swarade

honom; Nei. Då sade han till dem: Kastar ut nätet på bårens sidan om båten, så warden i sinnande. Då kastade de ut, och fow så mycket fisk, att de förmodde det icke draga. Då sade den Lärjungen, som Jesus älskade, till Petrus: Herren äret.

När Simon Petrus hörde att det war Herren, kallade han om sig fjortelen, ty han war ngken, och gaf sig i sjön. Men de andre Lärjungarne kommo med båten; ty de woro icke långt ifrån landet, utan wid påf tusendredde alnar, och drogo fisknätet. Och när de woro stignade på landet, sågo de der warda lagd gödd, och en fisk derpå, och brödd. Och Jesus sade till dem: Tager hit af de fiskar som i nu sigen. Simon Petrus steg in, och drog nätet på landet, fullt med stora fiskar, hundrade semtio och tre. Och ändock de woro så många, gief nätet likwäl icke sönder. Sade Jesus till dem: Kommer och äter. Och lagen af Lärjungarna djerdes till att spörja honom, sågande: Ho är du? Efter de wisse att det war Herren. Då kom Jesus och tog bröddet, och gaf dem, och siken sammaledet. Detta war nu tredje resan, att Jesus uppenbarades sina Lärjungar, sedan han war uppstånden ifrån de döda.

Då de nu ätit hade, sade Jesus till Simon Petrus Simon Johannis, älskar du mig mer än deka? Han sade till honom: Ja, herre! du wet att jag älskar dig. Sade han till honom: Göd mina lam. Uter sade han till honom: Simon Johannis, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, herre! du wet att jag älskar dig. Sade han till honom: Göd mina får. Sade han till honom tredje resan: Simon Johannis, älskar du mig? Petrus wardt bedröfwad, att han sade tredje resan till honom: älskar du mig? Och sade till honom: Herre, du wet allting, du wet att jag älskar dig. Sade Jesus till honom: Göd mina får. Sannerliga, sannerliga säger jag dig: när du war ung, omgjordade du dig sjelf, och gick hwart du wille; men då du warder gammal, skall du uträcka dina händer, och en annan skall omgjorda dig, och leda dig dit du icke wille. Men det sade han, älskande tillkänna, med hwad ödd han skulle prisa Gud.

Och då han detta hade sagt, sade han till honom: föll mig. Petrus wände sig om, och såg den Lärjungen följa som Jesus älskade, hwilken och i nattwarden låg intill hans bröst, och sade: Herre, hwilken är den dia förräder? Då Petrus såg honom, sade han till Jesus: Herre! hwad skall då denne? Sade Jesus till honom: Din jag wille ati

an skulle blifwa till des jag kommer, hwad kommer det dig wid? Sbli du mig. Då gick ett tal ut ibland bröders; denne Lärjungen döde icke. Och Jesus sade icke till honom; Han döde icke, utan om jag wille, att han skulle blifwa till des jag kommer, hwad kommer det dig wid? Denne är den Lärjungen, som vittnar här om, och den detta frimolt hafwer, och wi wete, att hans vittnessbörd är sant.

Men de elofwa Lärjungarna gingo till Galileen upp på ett berg som Jesus hade dem förelagt. Och wardt han sedd af mer än femhundrade bröder på en tid, af hwilka ännu många lefwa; men mestadelen dro oisomnade. Och när de sågo honom, tillbådo de honom; men somilge twiflade. Och Jesus gick fram, och talade med dem, och sade: Mig är gifwen all makt i himmelen och på jorden. Går fördenfull ut i hela werlden, och predikar Evangelium allom kreaturom; och lärer allt folk, och döper dem i namn Fadrens, och Sons och den Helga Andas. Och lärer dem hålla allt det jag eder befallt hafwer. Den der tror och blifwer döpt, han skall warda salig; men den der icke tror, han skall warda fördömd.

Men den som tror, skola de utdrifwa djeflar. De skola tala med naturen. De skola fördriwa ormar. Och om de dricka något, som ödeligt är, skall det dem intet skada. På de franka skola de lägga händerna, så warder det bättre med dem. Och si jag är när eder alla dagar intill werldens ända.

Om Christi Himmelsfärd.

Men före än han upptagen wardt, betedde han sig sina Lärjungar, efter sin wina, lefwande, med mångahanda bewisning; då han lät sig se af dem i fyratio dagar, och talade med dem om Guds rike; öppnade han deras sinnen, att de förstodo Skrifterna.

Och då han hade församlat dem, hödd han dem att de icke skulle gå ut af Jerusalem; utan förbida Fadrens löfte, sågande: Si, jag will sända öfwer eder min Faders löfte, det i höret hafwen af mig. Men i skolen blifwa i Jerusalem, till des i warben beklädde med kraft af högdene; ty Johannes döpte i watten; men i skolen döpte warda i den Helga Andan, icke många dagar här efter. Då de nu församlade woro, frågad de honom, sågande: Herre, skall du i denna tiden upprätta igen Israels rike. Då sade han till dem: Det hörer eder icke till att wetatid och

stund, som Fadren hafwer satt uti sin makt. Men i stelen undså den Helga Andas kraft, som öfwer eder komma skall; och stelen wara mina vittne uti Jerusalem och Judeen, och Samaritanien, och sedan intill världenes änd.

Och han hade dem ut till Betanien, upplyste sin händer, och välsignade dem. Och sedde, att då han hade välsignat dem, skildes han ifrån dem, och wardt i deras åsyn upptagen, och uppför i himmelen; och en sky tog honom bort utaf deras åsyn, och sitter på Guds högra hand. Och som de uppsågo i himmelen efter honom, så som han uppför; så, två män stodo när dem, kläddes i hvita kläder, de der och sade: I Galileeste män, hwi stån i och sen upp i himmelen? Denne Jesus, som upptagen är ifrån eder i himmelen, han skall så komma, som i honom sett hafwa uppfara i himmelen.

Och de tillbodo honom, och gingo sedan in till Jerusalem igen med stor glädje ifrån berget, som het Osioberedet, hwilket ligger ifrån Jerusalem en sabbatsresa. Och då de inkommo, stego de upp i salen, der de stadigt blefwo. Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas, Philippus och Thomas, Bartholomeus och Mattheus, Jakobus Alphelsson, och Simon Zelotes, och Judas Skot. Alle dese woro stadigt tillhoppa, endrågteliga i böner och åkallan, samt med kvinnorna, och med Maria Jesu moder, och med hans bröder; Och woro alltid i templet, prisande och lofwade Gud.

Alli de dagar stod Petrus upp ibland lärjungarna och sade: (och war hopen af namnen wid tjugo och hundra) I män och bröder, den skriften måste fullbordas, som den Helge Ande tillförene sagt hade genom Davids mun om Juda, som deras ledsagare war, som grepo Jesum; Ly han wardt råknad i vårt tal, och hade fått med oss detta embetet: Och han förwerfwade en åker för orättfärdig lösa, och upphängde sig, och remnade midt i tu; och alla hans inelsswor gånwo sig ut. Och detta är uppenbart wordet allom dem, som bo i Jerusalem; så att den åkeren kallas på deras mål Akedama, det är, blodsåker. Ly det är skrifwit i Psalmboken: Deras hemman warde öde, och ingen ware som deruti bor; och hans embete så en annan. Så måste nu en af dese män, som med oss varit hafwer i all den tid, som Herren Jesus ut och ingick med oss, ifrån Johannes döpet till den dagen han ifrån oss tagen wardt, med oss ett vittne warda till hans uppståndelse. Och de satte två i walet, Josef, som kallas Variabas, med det wedernamnet Justus, och Matthias. Och bado,

sade: Du Herre, som känner allas hjertan, wisa ut vilken af dessa två du utwalt hastwer, att han skall få denna tjensten och Apokla:embetet, der Judas isränsollen är, att han skulle bertgå i sitt rym. Och de kostade lott krom, och lotten föll på Mattheus. Och han wardt rådd ut till de elliwa Apostlar.

Och då Pingstsdagen fullkomnad war, woro de alle erdrågteliga tillsammans. Och wardt hastigt ett dån af himmelen, såsom ett mäktigt stort wäder kommit hade, och uppsplätte allt huset, der de säto. Och dem syntes sländerbelade tunger såsom af eld, och blef sittande på öron och en af dem. Och de werdo alle uppsplide af den heliga Andan, och begrannte till att tala med annor tungomål, efter som Andan gaf dem att tala.

Men de strögo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem, och stadfäste ordet med efterföljande tecken.

Kyrko = Böner.

I. Allmänna Kyrko, Böner.

1) Om den Allmänna Gudstjensten.

Gudstjensten börjas, efter omsändigheterna och orternas beskaffenhet, med en kort Psalm eller vers. Sedan Presten imedlertid gått för Altaret, fullföljer han, wändt till folket, den började Gudstjenstens sålunda:

Hella, Helig, Helia, Herre Gud, Allsmåttige! Fulle äro himlarna och jorden af Din härlighet! Wi prise och äro Dig: Wi tillbedje dig: Wi tacke Dig för Dina under. O! Herre Gud, Himmelske Konung, Gud Fader Allsmåttigt! O! Herre, den Allrahögstes ensödde Son, Jesu Ehriske! O! Helige Ande, fridens, sanningens och nådens Ande! Dig, ewige Gud, läswo alla Dina werk; Ewig, såsom Du, är Din magt: Oöändertlig, Din godhet. Se, ewige Fader, med mildhet till ett folk, samladt i Din helgedom, att tillbedja Dig, tacka Dig för Dina nålgärningar och anroga Din nåd för sitt andeliga och lekamliga mål. Upplys wårt förstånd i Din kunskap, och lär wåra hjertan att bära Dig heliga offer af en sann lydaktighet. Tryckte under börden af wåra synder, nede falle wi inför Dig i skofket och bedje om nåd och förlofsning af Dig, O! Gud, wår Frälsare! Mild och god är Du: Stor i nåd och förbarmande. Här nådigt de skenade suckar, som här böjas till Din thron!

Här faller Presten, tillika med Församlingen, på knä och beder
Jag, fattig, syndig människa, som, med synd född
 jemväl sedan i alla mina lifsdagar, på mångfaldig
 sätt, emot Dig brutit hafwer, bekänner af allt hjerta
 inför Dig, helige och rättfärdige Gud, kärleksrike Fa-
 der, att jag icke hafwer älskat Dig öfwer all ting, icke
 min nästa såsom mig sielf. Emot Dig och Dina heliga
 bud hafwer jag syndat med tankar, ord och gerningar,
 och wet mig fördenskull en ewig fördomelse wärd wara,
 om Du skulle så dömma mig, som Din rättwisa kräwer,
 och mina synder förtjent hafwa. Men nu hafwer Du,
 käre himmelske Fader, utlofwat att med mildhet och
 nåd omfattat alla botsfärdiga syndare, som sja till Dig
 omvända, och med en lefwande tro fly till Din Faderliga
 barmhertighet och Frälsarens Jesu Christi förtjenst.
 Med dem will Du öfwerse, ehwad de emot Dig brutit
 hafwa, och aldrig mer tillräkna dem deras synder. Der-
 uppå förlitar jag mig, arme syndare, och beder Dig
 trösteligen, att Du, efter samma Ditt löfte, wärdes
 wara mig miskundsam och nådig, samt förlåta mig alla
 Ia mina synder, Ditt heliga namn till pris och ära.

Den allsmåttige, ewige Gud, för sin stora, out-
 grundeliga barmhertighet och Frälsarens Jesu Christi fört-
 tjenst, förlåte oss alla våra synder, och gifwe oss nåd att
 hållra wårt lefwarne och få med honom ett ewigt lif!

Derefter läser Presten:

Herre, förbarma Dig öfwer oss! Ehriffe, förbara
 ma Dig öfwer oss! Herre, förbarma Dig öfwer oss!

Samt derefter, sedan han stigit upp:

Ära ware Gud i högden, och frid på Jorden,
 menniskorna en god wilje!

Eller också sjunger Församlingen, sedan Presten uppstått:

Herre, förbarma Dig öfwer oss! Ehriffe, förbara
 ma Dig öfwer oss! Herre, förbarma Dig öfwer oss!

Derefter Presten, uppstigen och wänd till Altaret,
 sjunger: Ära ware Gud i högden!

Sedan sjunges en Psalm.

Derefter wänder sig Presten till Församlingen och
 sjunger: Herren ware med eder!

Församlingen svarar: Med dig ware också Herren!

Eller läser Presten, (då Församlingen icke svarar):

Herren ware med eder!

Presten wänder sig åter till Altaret och läser eller sjun-
 ger, på Wändagen och tillfälliga högtidsdagat, den

Bön, som här efter följer; men på Söndagar och andra Helgedagar, den, som står framför Episteln.

Lätom oss bedja:

Wi bedje dig, allsmåttige Gud, himmelske Fader, att du förlånar oss en sann tro, ett fast hopp till din barmhertighet och en rättfärdig kärlek till vår bästa, genom Jesum Christum, vår Herr! Amen.

Sedan läses eller sjunges den af dagens texter, öfver hvilken icke predikas, och må begynnas sålunda:

Deja efterföljande ord skrifer Propheten N., Evangelisten N., Aposteln N.

Derefter läses eller sjunges Tron, hvarunder, i förra sälet, Presten står wåno till församlingen. Om hon sjunges brukas den i Psalmboken införda rimade Tron. Då Tron läses, må den Apostoliska Tron nyttjas:

Wi tro på Gud Fader, allsmåttig, himmelens och jordens Skapare.

Wi tro också på Jesum Christum, hans enda Son, vår Herr, hwilken afad är af den Heliga Andan: född af Jungfru Maria: pint under Pontius Pilatus, korsfäst, dödd och begrafven nederstigen till helvetet: på tresdje dagen uppstånden igen ifrån de döda: uppstigen till himla: sittande på allsmåttig Guds Faders högra hand: dådan igenkommande, till att döma lefwande och döda.

Wi tro också på den Heliga Andan: en helig, Christelig Årka, de heligas samfund: Söndernas förlåttelse: de dödas uppståndelse och ett ewigt lif.

Sedan sjunges en tjenlig kort Psalm eller vers till Predikstolen, hwarefter Predikan hålles, i anledning af de antingen wanliga, eller för särskilda dagar påbudna, Texter.

På flera högtidsdagar, Böndagar, Nyåredagen, Påskfredagen, Heliga Treenighets- och Åventis-Söndagen, sjunges på Predikstolen en till ämnet lämplig Psalm.

Efter Predikan, börjas, på wanliga Söndagar, Bönerna med: Lofwad wåre Gud m. m. och sedan: Barmhertige Gud m. m., men på Böndagar, med Litanien, och på Fastlags-Söndagen, i Passions-Predikningar och på Påskfredagen, med Passionsbönen, och på de större högtidsdagar, med de dertill särskildt utsedda Böner, samt fortsattes med Bönerna för Öfwerheten, Bönerna för wisa tillfällen, (till en Riksdagsbönen, under påstående Riksdag o. s. w.) för

frukten på jorden (den dertill wanliga tiden), Förböner för de sjuka, Tacksägelse för de tillfrisknade och för de afledna med Lysningar för Brudfolk, Mattwardsbönen (så Mattward hålles), och sist Fader vår m. m. Derefter uppläsas Konungens Förordningar, samt wederbörande Collegiers och Ambetsmäns Rungelser m. m. (hwilka böra vara lemnade till Prestskapet förrän Gudstjensten börjas), och sist Slutbönningen öfwer Börsamlingen.

Böner efter Predikan.

Läfwad ware Gud och wälsignad i ewighet, som oss med sitt ord tröstat, lärt, förmanat och warnat hafwer. Hans gode Ande stadfäste det samma i våra hjertan, att wi icke må finnas ordets glömske bärare, utan dagligen tillfoga i tro, hopp, kärlek och tålamod intill Andan, och salige warda genom Jesum Christum, vår Herra. **A.**

Barmhertige Gud, allgode Fader, hwilkens nåd war rar ifrån släkte till släkte! Du är tålig, långmodig och förläter alla bostärdiga deras misgerningar och synder! Se mildeligen till ditt folk, och hör dina barns suckar! Wi hafwe syndat: wi hafwe ogudaktige varit, och derigenom gjort oss omärdiga din godhet och kärlek: emot dig hafwe wi syndat och illa gjort inför dig: men tänk icke på våra öfwerträdelsor. Förbarma dig öfwer oss. Hjelp oss, Gud, vår Frälsare, för ditt Namns skull. Fräls oss och förlåt oss alla våra synder, och gif oss din Heliga Andas nåd att bättra vårt syndiga lefwarne, och att få med dig ett ewigt lif, genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Dig, ewige och allsmågtige Gud, all tings Skapare och Bestämmare, åkalle wi. Förbarma dig öfwer oss, för Jesu Christi skull, hwilken du, efter ditt undransvärda råd, hafwer skickat oss till en Medlare och till ett försoningsoffer för våra synder, på det du både din rättfärdighet och din barmhertighet bewisa måtte. Helga och regera oss med din Heliga Ande. Församla, stork och bewara din Christenhet, genom ordet och de heliga Sakramenten. Gif oss nåd att, efter ditt ord, med en rätt tro, wandra i ett heligt lefwarne. Bewara och wälsigna vår älskelige Konung (här införas, efter omständigheterna, de öfrige af det Kongl. Huset), det Kongl. Husets Anförwandter, alla trogna Ambetsmän, Frigämlen till lands och watten, samt alla rikets öfrige innebyggare, ditt heliga Namn till ära och oss alla

till inbördes välfärd. Välsigna Riksstyrelsen, gif fridsam och lycklig sammanlefnad, god och tjenlig värdhet, rättfärdiga och Christeliga råd uti allt, hwad wi företage, och efter detta lifwet en ewig salighet, genom din Son, Jesum Christum, vår Herre. Amen.

En annan.

Wi tacke dig, Allsmågtige, Himmelske Fader, för all den nåd och alla de välgörningar, som mig genom din faderliga försorg dageligen röne — för allt det goda och sällsamt njutit — för hwarje satig stund, då wi fått öfwerlemnas och åt betraktandet af din oändliga kärlek — för alla goda föresatser, som du uppöfadt inom oss, och för hwarje nyttig och dig behaglig seering, wi kunnat åstadkomma genom din nåd.

Wi tacke dig för det förtroende, hwarmed du oss försdragit — för den faderliga långmodighet, hwarmed du öfversett våra brister, dem wi bekänne och ångre af hjertat — för hwarje glad stund du oss skänkt, den wi i din fruktan lyckligt fått upplefwa med våra nära och wänner — för all hjälp och försorg, som wi äfwen i det lekamliga erfarit, då wi under din välsignelse offörde och med framgång fått ståta vår fattighets wår — att intet godt felat oss — att wi egt behållit och krafter, och i vår anletes smett kunnat både förwärfwa och njuta vårt dagliga bröd.

Herre! wi wete att alla dina verk äro godhet, och att din kärlek till oss sträcker sig så widt som himlarnes äro. Ho skulle då icke med ödmjukhet och ett barns undergifwenhet för din wilja, draga det kors du på oss lägger. O, att i vårt samfund ingen siels wöre orsak till en plåga och ofärd. Fader! din wille, din rättwisa och gode wille ske alltid ibland oss.

Med kärlek och hjertans förtrostan anförtro wi dig våra stilkommande dagar; wære du allt framgent vår Gud och vår Fader! Styrk du vårt bemödande att såsom sanna Christne, efter din Sons föresyn, lefwa rättfärdigt, tuktigt och gudligt. Lefwa oss härunder genom hoppet om en ewig salighet, och låt oss i alla lifstid af lifwet erfara din Gudomliga hjälp och närwärelse.

Uppfyll vår älskade Konungs hjerta med din widskånds andå, att det må blifwa honom lätt att wårda oss dina dyra pligter, på det, genom hans wisa, milda och rättwisa regering, din sanna dyrkan må befordras, rättfärdighet och frid upåstå. Beskydda och välsigna

Konungens högtäladade Gemål Drottningen (här tilläggas efter omständigheterna, de öfrige af det Kongl. Husets), det Kongl. Husets Ansörwandter, alla trogna Ämbetsmän, Riksmakten till lands och watten, samt alla Rikets öfriga Innebyggare, ditt heliga Namn till ära och oss alla till inbördes wälfärd.

Wår Fader för alla menniskor, för de glada och beordswade, för de rika och fattiga, för de lockliga och de öfwergifna, för enkor och faderlösa — hjälp, trösta och wedergicka alla, som hoppas på dig.

Om du icke wore, Herre, hwad wore wt utan dig? Men du är — du är wårt hopp, wår tillflykt, wår salighets Gud, menniskoflägtets Fader! Dyrke och förtröstanfulla nedkaste wi oss för dig, wi prise i dag och ewigt ditt namn, ty du är wår Gud. Amen.

Bön för dem, som skola begå Herrans Nattward:

D Herre Jesu Christe! som i den heliga Nattwarden gijwer oss, under bröd och win, din dyra lefamen och blod! Förlåna dem, som nu tänka deraf delattige warda, din heliga Anda, att de den wärdigt undfå, sin tro till styrka och försäkran om syndernas förlåtele. Gif nåd, att de med rättfärdiga hjertan påminna sig din bittra pina och död, förnya det förbund, som de i Döpselsen ingått hafwa, och allwärligen föresätta sig, med din hjälp, att framhärda uti en sann tro, gudaktighet, kärlek, fast hopp och Christeligt tålmod, och således icke uppsåtligen öfwerträda, hwad de wid aflösningsen inför ditt heliga ansigte utlofwat hafwa; på det de med alla trogna må omsider af den stora Nattwarden i himmelen delattige warda! Amen.

Fader wår, som äst i himlom! m. m.

Sedan allt är slutat på Predikstolen, sjunges en kort Psalm eller någre verser, hwatunder Presten går för Altaret.

Då Nattward hålles och sängen är slutad, börjar Presten, wänd åt Folket, med denna förmaning:

Wälsignade Christne! Synom apdåktiga hjertan! Beträkta med wördnad de Mådemedel, hwarmed Guds förbarmande kärlek wid Jesu bord hugswalar betsfärdiga och betungade själar! Här begås i dag Jesu Nattward. Här utdelas och anaminas, under bröd och win, Hans lefamen och blod, på ett öfwer naturligt och oröranfälligt sätt, efter Guds eagen wisbet, sanning och allsmåktighet, som den heliga Nattwarden sielf stiftat haf

ner. Huru wi skole icke finnas att warda delaktige af dessa dyra bådswor, läser och Apostelen Paulus, då han förmanar, att wi, hwar för sig, pröwe och själwa, och så äte af detta bröd, och dricke af denna kalk. Och hafwe wi då pröwat och rätteligen, när wi besinnat våra brott och synder, hungrt och törste efter rättfärdigbeten och försoningsnåden i Christo, hwarom alle böffärdige i detta Sacrament försäkrade warda, och när wi fatte ett allwarligt uppsåt att här efter bättra oss, åf synden och föra ett rättfärdigt lefwirne. Så hafwer ock vår Herre besallt, att bruka detta Sacrament Sig till äminnelse, det är, att wi härwid ihågkomme Hans dödd och blodds utgjutelse, och betänke och tro, att den till våra synders förlåtelse skedd är. Dersföre, om wi, med uppriktig hjertas ånger och tillförlit till vår dyre Frälsare, äte af detta bröd och dricke af denna kalk, i en fast tro till de ord, som wi här höre, att Christus är dödd för oss, och Hans blod utgjutet för våra synder; så warder wi ock förowisade om syndernas förlåtelse, frälste ifrån döden, som syndens lön är, och så ewinnerligt lif med Christo. Men den som owärdigt, det är, med ett oböffärdigt hjerta, utan tro på Guds löfte, utan förfonlighet och utan uppsåt till bättring, äter af detta bröd och dricker af Herrans kalk, han warder saker på Herrans lekamen och blod, och ådrager sig dermed förödmelse. Derifrån Gud Fader och Son och den Helige Ande oss nådigt beware! Amen. Sedan sjunger eller säger Presten, ännu wänd till folket: Herren wære med eder!

Då Presten läser, swaras icke, men då han sjunger, swarar Församlingen:

Med dig wære och Herren.

Presten sjunger eller säger ytterligare:

Upplyfter edra hjertan till Gud!

I det förra fallet swarar Församlingen:

Gud upplyfte våra hjertan!

Sedan läser eller sjunger Presten, wänd till Altaret:

Wår Herre Jesus Christus, i den natt då han förredd wardt, tog brödet, tackade, bröt det och gaf sina Pärjungar och sade: Lager och äter! Detta är min lekamen, den för eder utgiffwen warder. Göras det till min äminnelse.

Sammanlunda tog han ock kalken, tackade, och gaf sina Pärjungar och sade: Lager och dricker här af alle! Denna kalk är det nya Testamentet i mitt blod, som för eder och

för många utgötet warden till syndernas lörlåtelse. Så ofta, som I det gäden, gäder det till min äminnelse.

Derefter läses eller sjunges:

Helig, helig, helig Herre Gud, Allsmågtige. Fulle äro himlarna och jorden utaf din härlighet. Gif Salighet af höjden! Bålsignad ware han, som kommer i Herrans namn! Gif salighet af höjden.

Presten fortfar:

Lätom of nu alle bedja, såsom war Herre Jesus Kristus sielf of lårt hafwer:

Fader war, som är i himmelen! helgadt warde ditt namn: tillkomme ditt rike: ske din wilie, såsom i himmelen, så of på jorden: wårt dagliga bröd gif of i dag: och förlåt of våra skulder, såsom of wi förlåte dem, of skyldige äro: och inled of icke i frestelse: utan fräls of ifrån ondo; ty riket är ditt, och magten och härligheten, i ewighet. Amen.

Sedan säger Presten:

Herrans frid ware med eder!

Nu framtråda Nattwardsgästerna, och Församlingen instämmer:

D Guds Lamm, som borttager werldens syndet, fräls of, milde Herre Gud!

D Guds Lamm, som borttager werldens syndet, bär of, milde Herre Gud!

D Guds Lamm, som borttager werldens syndet, gif of din frid och wålsignelse!

Derefter sjunges af Församlingen någon Nattwards-Psalms. Under sången meddelas, at hwarje Nattwardsgäst, först Brödet, hwarwid för hwar och en säges:

Jesus Kristus, hwilkens Lefamen du annamat, beware: dia till ewinnerligt lif! Amen.

Sedan Kalken, hwarwid äfwen för hwar och en säges: Jesus Kristus, hwilkens blod du annamat, beware: dia till ewinnerligt lif! Amen.

Sedan sången är slutad, säger Presten:
Herran ware med eder.

Lätom of tacka och bedja:

Wi tacke dig, allsmågtige Fader, som denna heliga Nattwarden, genom din Son, Jesum Christum, of till tröst och salighet, stiftat hafwer, och bedje dig: Fårlåna of nåd att så begå Jesu äminnelse på lördagen, att wi ofskä måtte delaktige warda af den stora Nattwarden i himmelen. Amen.

Eller:

Wi tacke dig, allsmåttige Gud, att du öf genom denna
dyra nådemåttid hugswalat och wedergwielt baf-
wer, och bedie dig, att det må lända vår tro till styrka
och öf till förkörling i Gudsaktighet och alla Christeliga
dygder, genom din Son, Jesum Christum, vår herra. *A.*

Derefter wänder sig Presten till Folket och sjunger:
Tackom och lofwom herran: Halelujah, Hale-
lujah, Halelujah!

Församlingen svarar: Herran ware tack och låf!
Halelujah, Halelujah, Halelujah!

Eller och säger Presten:

Tackom och lofwom herran: Herran ware tack och låf!

Siff säger Presten:

Björ edra hjertan till Gud, och annamer Wälsignelsen:
Herren wälsigne eder och beware eder: Herren upplöse
sitt ansigte öfwer eder, och ware eder nådlig, Herren
wände sitt ansigte till eder, och gifwe eder en ewig frid, i
Guds Faders och Sons och den heliga Andas namn. *A.*

Efter Wälsignelsen sjunges en kort Psalm eller vers.
Når Herrans Nattward icke begås, och allt är
lutadt på Predikstolen, sjunges en Psalm eller
vers, hwarefter Presten, wänd till Församlingen,
sjunger eller säger: Herren ware med eder!

Då Presten läser, swaras icke, men då han sjunger,
svarar Församlingen: Med dig ware öf Herren!

Derefter läser eller sjunger Presten bönen efter Ewange-
lium för dagen; men å Bönedagar, efterföljande Bön:

Herre, Herre Gud, barmhertig, långmo-
d, af stor nåd och mildhet! åter i dag hafwer du kallat öf till
bättring: ännu i dag tillbjuder du öf din nåd. Wätte
ingen ibland öf ännu längre förhårda sitt hjerta. Upplös
du öf, att vår ångert må wara upprigtig, vår bättring
allwarlig. Gåt öf aldeis uppsåtlichen kryta de löften, wi
dig i dag gifwit; och förlåna öf nåd att alltid blifwa
det folk, som, under alla liften, förtröstar på din måg-
tiga bielp, genom Jesum Christum, vår herra. Amen.

Sedan sjunger Presten: Tackom och lofwom
herran. Halelujah, Halelujah, Halelujah!

Församlingen svarar: Herran ware tack och
låf! Halelujah, Halelujah, Halelujah!

Eller och säger Presten:

Tackom och lofwom herran. Herran ware tack och låf!

Siff säger Presten:

Björ eder hjertan till Gud, och annamer Wälsignelsen:
 Herren wälsigne eder, och beware eder; m. m.
 Gudstjensten slutas med en Psalm eller vers.

2. Litaniën.

Ewige, allsmågtige Gud, förbarma dig öfwer oss!
 Herre, hör vår bön! Herre, hör vår bön!
 Herre Gud Fader i himmelen!
 Herre Guds Son, världenes Frälsare!
 Herre Gud, du Helige Ande! } Förbarma dig
 } öfwer oss!
 War og nådig, stona og, milde Herre Gud!
 War og nådig, hjelp og, milde Herre Gud!
 För alla synder,
 För all wälfarelse,
 För allt ondt,
 För djefwulens försåt och list,
 För pest och hungers nöd,
 För krig och örlig,
 För uppror och tvedrägt,
 För hagel och omäder,
 För eld och wäda,
 För en ond brådödd,
 För den ewiga döden,
 Genom din heliga födelse,
 Genom ditt kors och död,
 Genom din heliga uppståndelse
 och himmelsfärd,
 o dödens stund,
 På öfver, domen,
 O arme iondare bedje dig,
 Att du din heliga Christna Lycka wärdes stora
 och beskärma,
 Att du alla Biskopar, Lärare och Äbbotar, i en sann
 lära och heligt lefwerne wärdes bewara,
 Att du falsk lärdom och all förargelse wärdes afstyra,
 Att du alla wälfarande och försörda wärdes igenfalla,
 Att du of-seaer öfwer alla våra andeliga fiender
 wärdes förläna,
 Att du wärdes uti din såd trogna arbetare sända,
 Att du din anda och kraft wärdes med ordet gifwa,
 Att du alla bedräfwade och swärmodiga wärdes
 hjälpa och trösta,
 Att du alla Konungar och Förstat wärdes feld och
 endrägt gifwa,

Bewara og, milde
 Herre Gud!

Hjelp og, milde
 Herre Gud!

För og, milde
 Herre Gud!

Att du vår älskade Konung, (här infördes efter om-
 ständigheterna det Kongl. Huset) det Kongl.
 Husets anförwandter, samt alla trogna Ämbets-
 män, wårdes wälsigna, trösta och besträma, och
 till vårt regering=slätt all wälsignelse förlåna,
 Att du Riksmå:ten till land och watten wårdes
 styrka och bewara,
 Att du alla dem, som i nöd och farlighet äro,
 wårdes till hjelp komma och undsätta,
 Att du alla hastwande arthumor och barnafödderstor
 wårdes bewara och hjelpa,
 Att du alla sjuka wårdes wedergwicka och trösta,
 Att du alla offwådiga fångar wårdes förlösa,
 Att du alla enkor och faderlösa, fattiga och för-
 treckta, wårdes försvara och försörja,
 Att du oss, enot våra stender och förföljare, wår-
 des ett försönligt hjerta gifwa och dem omwända,
 Att du alla wägfarandot till land eller watten wår-
 des med dina heliga Änglar ledfaga och bewara,
 Att du frukten på jorden, Bergsbrufen, Sjöfarten
 och andra löffliga Næringsmedel, wårdes wälsig-
 na och nåd förlåna dem rätteligen att bruka,
 Att du dig öfwer alla menniskor wårdes förbarma,
 Att du wårdes oss nådigt höra,
 O Jesu Christe, Guds Son, förbarma dig öfwer oss!
 O Guds Lamm, som borttager werldens synder, fräls
 oss, milde Herre Gud!
 O Guds Lamm, som borttager werldens synder, hör
 oss, milde Herre Gud!
 O Guds Lamm, som borttager werldens synder, gif
 oss din frid och wälsignelse!
 Christe, hör vår bön! Christe, hör vår bön!
 Herre, förbarma dig öfwer oss!
 Christe, förbarma dig öfwer oss!
 Herre, förbarma dig öfwer oss!
 Herre, handla icke med oss efter våra synder!
 Och wærgäll oss icke efter våra misgerningar!

Låtom oss bedja:

Herre, allsmågtige Gud! som hör de böffärdigas sues-
 kar, och tröstar de öfswade hjertan, hör den bön,
 som wi, uti vår nöd, frambrä, och hjelp oss, att allt
 det onda, som synd, djefwul och werld oss tillfoga, må,
 genom din Andas kraft, warda förstördt och till intet; på
 det wi, frälske från allt ondt, må dig i din Församling

alltid tacka och lofva, genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Eller:

Herre, gåt icke till doms med oss; ty för Dig är ingen lefwande rättfärdig.

Lätom oss bedja:

O Herre Gud, himmelske Fader, som icke vill sons dæres död, utan att de omvända sig och lefwa: Wi bedje dig af allt hjerta, att du wårdes afbjudas ra sonders förtjenta straff, och förlåna oss din heliga nåd till att här efter bättra vårt syndiga lefwerne, genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Eller:

Se, Herre, i nåd till ditt folk! Wi förtroffe uppå din godhet.

Lätom oss bedja:

Allsmäktige Fader, ewige Gud, himmelens och jordens Herre, som, igenom din förson, allting skapar och regerar, igenom din wisshet allting väl gör. Wi bedje dig, genom vår Herra, Jesum Christum, att du förlåter oss alla våra synder, och nådigt förlånar oss endrågtsighet och en beständig frid, att wi må lefwa i din fruktan och alltid prisa och ära ditt heliga namn, genom Jesum Christum, vår Herra. Amen.

3. Sfrige till allmän Gudstienst hörande Böner.

1. Bön på Jul-Dagen.

Ewige, allsmäktige Gud! Trofast i nåd och barmhertighet: Stor är den glädje som du wid Jesu födelse låtit bebåda menniskolågtet: Outsäglig den kärlek, som du bewisat werlden, då du utgaf din enda Son, på det att swar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få ett ewinnerligt lif. Ewige Förbarmare, Swad är wi? Skoft och alla: dock låter du dig wårda om oss, otacksamma barn, affällige syndare; dock förbarmar du dig öfwer oss. I dig, dyre Trålsare, se wi det sanna Huset, som upplyser oss, den store Läkaren, som förkunnar oss nåd och ingiuter tröst i våra förkrofade hjertan, den mäktige Trålsaren, som oss förlösar ifrån sond och död, den kärleksrika medlaren, som igenom sin förtienst öpnat oss vägen till Gud, Himmel och Salighet. Ware vårt hjerta, vårt lif, vårt allt i det heli-

dot! Dig wilje wi älska, uppå dig förtrösta, med lyd-
 stiga hjertan din lära annama, och med yttersta lit
 hålla och din wandel till efterson. Vöj våra hjertan
 till dig och styrk oss, genom din kraft, att i ett helligt
 lefwerne wara dina efterföljare allt intill döden, och
 efter detta lifwet hos dig ewigt salige warda! Amen.

2. Bön på Nyårsk-Dagen.

Ewige Gud! Stor i trohet! Oföränderligi nåd! Du
 blifwer alltid såsom du är, och dina år bakwa ingen
 ånda. Hwårt ögonblick påminnas wi om dina wälser-
 ningar. Ware derföre vår första sukt wid detta års-
 wite dig helgad. Påswad ware du, Gud, wår tillflykt
 och wår Fader, ifrån år till år, ifrån släkte till slä-
 kte. Påswad, din ewiga godhet, din grånlösa nåd!
 Med botfärdiga hjertans ånger esinra wi oss i dag den
 fallinnighet och den obörsambet, hwarmed wi under
 det förflutna året hemödt din outsägliga godhet. Se
 dock icke, Ewige Gødarmare, till wår otacksambet,
 våra synder, utan till din Sone, wår Frälsares, he-
 liga förtienst! Låt oss för hans skull winna nåd och
 förlåtelse! Förbarma dig öfwer oss och låt din kärlek
 emot oss icke upphöra! Dinsatta med ditt faderliga båg-
 när älskade Konunga! Skydda och ledsaga honom på alla
 hans wägar! Förlång hans lefnads- och regeringstid,
 låta hans omsorger, och förlåna honom wisdom och
 styrka, att föra en ärerik spira öfwer sitt folk, en spira
 som främjar gudsfruktan och dygd, sanning och rätt,
 samt undersåtares andeliga och lekamliga wälfärd. För-
 nya oss, o Gud! din nåd öfwer Konungens älskade
 Gemål, Drottningen, (Enkedrottningen) och hela wårt
 Konungabus! Utbred din wälsignelse öfwer wårt Fä-
 dernesland och befrämja alla inbyggares löfliga wälf-
 upplys och befrämja Rikets Ambetsmän! Beskydda
 Krigsmakten till land och watten; utpehåll, styrk och
 wälsigna din Församling länom ditt ord-om de heli-
 ga Sakramenten; gif upplyska och rätt sinniga Lärare,
 hwilke, med Andans kraft, befodra din ära och sina
 Åhöreres sällhet. Wälsigna Uppfostringswärlen, och
 gif alla föräldrar nåd att uppföda sina barn till nyt-
 tiga medlemmar i samhället på jorden, och saliga arf-
 wingar till ditt rike i himmelen. Gif, o Gud; att wi i
 detta år och hela wår öfrelsa lifstid sorgfälligt wandra på
 dina wägar, trolighn hålla dina bud, och willigt göre,

hwad dig behagligt är! I din bok wote alla wåre dagar krefne, då den förste af dem ännu icke kommen war. Låt oss, med wördnad och undergifwenhet för din sieskelse, att emottaga hwad oss i detta lifwet möta kan: i medgång tacksamme, i motgång tålsige! På dig hoppas wi, ewige Gørbarmare! I ditt faderliga hån anbefalle wi oss och wåra kommande dagar. Herre! led oss efter ditt råd, och upptag oss till slut med åra! Amen.

3. Bön på Lång-Fredagen.

Herre Jesu, du är dödad och hafwer igenlöst oss Gud med ditt blod. — Dyre Frälsare, hwilket förstånd kan begripa din kärlek? Hwilken tunga tolka ditt låf? Med rödda hjertan tillbedja wi dig, som gifwit dig sjelf till ett försoningsoffer för hela werldens syndet, och genom din dö d berett oss frid för wåra samweten, kraft till det goda, tröst i alla beordjwelser, och ett grundadt hopp om en såll oddollighet. Huru skulle wi någonstun kunna förgåta dig, förgåta hwad du för oss arme syndare, gjort och lidit? Låt oss, under en liflig känsla af det djupa sondaselände, hwarutur du oss födelosat, att i dig och din allena gällande förtienst, med en lefwande tro, söla wår frälsning. Du dog, på det wi ewigt måtte lefwad dig, Herre Jesu, blif we ewigt wårt hjerta, dig blifwe hela wårt lefweras helgadt. Du bar ålskat oss in i döden; låt oss ålska dig öfwer all ting, och af tacksam kärlek till dig ålska hwar annan inbördes, ja och ålska dem, som wot oss bröta. Och när wi någon-gång frestas till synd, måtte åtan kan af ditt lidande förwara oss att aldeis med uppsåtliga öfwerträdelse försjåssa dig på nytt. När under denna tidens wedermöda ofta all annan tröst förswinner, låt oss tänka på din slädngeft och i ditt lidande se den wågen, du sjelf gick till din Fader. När i dödens stund alla jordiska tillflykter upphöra, blifwe din dö wår kraft i swagheten, wår styrka och försön, att, såsom du, antwara wår anda i din Faders hån det! Du har fullkomnat återlösningens stora werk och blifwit kronat med åra och härlighet, låt oss, ack låt oss, uppmuntrade af ditt efterdöme, med ståndaktighet fullborda det löpp, oss förelagdt är, och wara dig trogne intill döden, att wi, ewigt med dig förenade i din himmel, der måtte blanda wårt lof med deras, som öfwerwunnit genom ditt blod! Amen.

4. Bön på Påsk-Dagen.

Helige Frälsare, Herre Jesu! dig tillhörer ära, magt och härlighet, ifrån ewighet till ewighet. Wi läjwe dig, wi tillbedje dig, wi tacke dig för dina wälgerningar. Du kom i werlden, att upprätta vårt fallna släkte och förkunna det salighet. Du gaf dig sjelf i döden, och led våra synders straff, att wi skulle frälste warda. Du hafwer ock bewisat dig vara det Segerherren, som döden i ditt wäld hade, och igenom din seger öppnat oss ingången i din härlighets rike. Helig är den sanning, som oss i dag förkunnas om din uppståndelse ifrån de döda: Stor den glädje, hwarmed denna sanning uppfyller våra hjertan. Jesus är uppstånden! Hvilken fast grund för vår tro, hwilken glad-utligt för vårt hopp, hwilken salig tröst, under åtanke af grafwen och förgångelsen, att wi ock, igenom din kraft, skole uppstå till ett ewigt lif! Allt mörker är nu förwandlat i ljus: all twiflan i wisshet: all sorg i glädje. Hwar är din udd, O dödd? Hwar är din seger, O graf? Gudt ware tack, som oss segren gifwit hafwer, genom vår Frälsare, Jesum Christum! O! att den tacklamhet, wi för dig nedslägg, wore dig mera wärdig, din lydnad, hwartill wi oss förpligte, mera ten och fullkomlig! Men ännu känne wi vår smaghet, stärk oss med din kraft; låt oss mer och mer känna och behaga dig, på det wi en gång i himmelen ewigt måge hos dig så blifwa och lefwa. Amen.

5. Bön på Christi Himmelfärds-Dag.

Helige Frälsare, Herre Jesu Christe! Fullkomnad är ditt stora återlösningswesk på jorden. Itti ditt ewiga rike är du ingången. Himmelska härfaror sjunga ditt lif. Stulle icke ditt återlösta folk prisa och tillbedja dig? Herre Jesu! wi tacke dig af allt hjerta för din kärlek, för allt hwad du, under din wandring, gjort och lidit, för att bana oss wägen till himmelen. Du är uppsatt på din härlighets thron; tänk uppå oss till det bästa. Du är uppbörd öfwer alla himlar; se i nåd till oss, som ännu äre främlingar på jorden. Herre Jesu! afwänd våra synders förtjenta straff. Gånd din Anda, som förklarar oss din återlösnings nåd och kraftigt werkar vår bättring. Lär oss i en rätt tro att känna dig, och göra oss sticeliga att tjena dig i helighet och rättfärdighet. Du hafwer lofwat att wara med dina trogna alla dagar, intill werldens ända. Willede Förbarmare, fullbordad uppå oss ossa ditt löfte. War med oss i lif

wet, war med os i döden, och när du i ditt Majestät kommer, till att dömma jordens krets med rättfärdighet, låt os, ibland din Faders wälsignade, få ingå i det rike som du os beredt, att der ewigt wara med dig, glädjas af din härlighet och sjunga ditt lof. Amen.

6. Bön på Pingst-Dagen.

Helige, allsmågtige Gud! Gränslös än din wisheit, din magt, din ära: utskäglig den nåd, hwarmed du wårt släkte omfattar. Hwar dag förkunnar din godhet, hwart ögonblick af wårt lif öfwerlyftar os, att du är kärleken. Den högtid wi nu sira, återfallar i wårt själ minnet af en ibland dina största wälgerningar. På denna dag utrustade du Christendomens förstabe-kännare med wisheit och kraft, att utbreda Evangelii wälsöjande ljus. På denna dag sände du dem din Anda, att stadfästa dem uti din sanning. Deras tal innehåller dina bud, deras ord wägen till salighet.

Låt, o Ewige, detta ljus, hwilket du för os upprättat, alltid leda os på lifwets väg. Låt Christi Lära wara rättfärdret för alla våra tankar, begär och ämningar: styrka os i wårt swaghet, upprätta os i våra bekymmer, och kraftigt hugswala os i den sista striden. Sänd din Anda i våra hjertan, som lärer os att känna lyckaligheten af den sanna wisheitens och dygdens utöjning, och stadfäster os i ett tröstfullt hopp om den ewiga salighet, hwilken du af nåd beredt dem, som dig troget älska och lyda, som Jesum Christum, wår Frälsare. Amen.

7. Bön på Hel. Treningets-Söndag.

D! huru dyrbara, ewige Gud, äro os begreppen om dig! Huru stort, deras föremål! Öhwart wårt öga sig wändee, upptäcker det oräkneliga språ af din Wisheit, din Allmakt och din Godhet. Himlarna förtälja din ära: Stjernhwalfwet förkunnar ding händer's werk, och jorden öfwerflödar af dina rika häfswor. Med ett Warde! skapade du werldar utan tal, hwilken's gräns intet dödligt öga måter. Med ett ord fullkomnade du den stora ledja i naturen, hwilken's ordning, hwilken's samband, hwilken's lagar wi skåde med häpenhet och förundran. För ditt hot skälswa bergen, hafwet och alle jordens inbyggare. Dock nedlåt du dig, ifrån höiden af din ära, till fallna menniskors frälsning Du sände os din Son till Lärare och till ett försonings-offer för våra synder. Igennem den Heliga Anda öljuter du tröst i våra hjertan, kraft och nåd

att wandra dig till behag på salighetens väg, när wi ned rättfäffens tro och hopp nalkas din thron. Milde Gud! gif oss nåd att rätt erkänna dessa dina wälgerningar, att med lydaktigt hjerta wandra på den väg, du för oss utslakat, och med ljuslig förtröskan nyttja de medel, du oss lemnadt, att allt närmare och närmare umgås med dig. O Gud! wi kunne teke fatta dina fullkomligheter. De äro wida högre, än allt, hwad dödliga warelserns sinnen kunde bearipa. Här oss dock, o Ewigge, att wörda, hwad wårt förstånds mörker hindrar oss att inje uti läran om dig, ditt wäsende och dina egenheter. Glade i hoppet, att ett förklaradt ljus i ewigheten skall fullkomna denna kunskap, gif oss nåd att med tacksamma hjertan så prisa dina wälgerningar här i tiden, att wi, efter detta lifwet, delaktige warda af den ewiga saligheten, hwilken Jesus Kristus oss förwärfwar! Amen.

8. Bön efter Catechismi:Predikan.

Umsmägtige, ewige Gud! Erbåna oss din nåd, att wi, genom ditt ord, må dagligen förskyras i en sann kunskap om dig och hwad du af oss fordrar, samt derigenom lära att tillbedja dig i en rätt tro och oswiklig lydadt. Uegjut, Helige Ande! din kraft öfwer Christi dyrt återslöta församling: uppehåll och bewara henne i en rätt lära: lät henne allt mer och mer tilltoga, på det hon här i en sann gudaktighet må tjena dig, och sedan fullkomna ditt lät i ewighet, genom Jesum Christum, wår Herre. Amen.

9. Bön efter Pasions:Predikan.

Outsägelligen stor, Herre Jesu Christe! war din kärlek till det fallna menniskolläget, att du blifwit menniska för wår skull, och halwer lidit smålet, ångest, plna och dödt för oss syndare, som annars ewanerligen dö skulle. Gif oss nåd, att wi denna dyra wälgerning alltid oss till finnes före och med tron annamme, såsom ock dig med Fadren och den Heliga Ande dersöre läfwe, ett Christligt leiwerne före, samt i all nöd och motgång oss dermed tröste, att du, Herre Jesu, är wår Tröstare, som oss halwer förlostat från döden, djefwulen och helwetet, och skall slutligen frälsta oss ifrån denna mödosamma werlden och taga oss till dig i den himmeliska fröjden, der wi ditt löf fullkomna skole i all ewighet. Amen.

10. Bön wid Hof-Rätts- och andre Rättegångs: Predikningar.

Helige Gud! Rättfärdige Dommare öfwer menniskors

uppsåt och gerningar: Du, som älskar friden och vill, att bröder bo endrågteligen tillsammans! Du hor af ewighet förefatt alla de ordningar, som människors ondska skulle åstadkomma på jorden, och till förekommande deraf, sjeff giffwit lagar, efter hvilka jordens Samfund njuta borgerlig frid och lycksalighet. Du, som hatar allt ogudaktigt wäsende och hafwer rättwissan får, uppslys och h. lga de mäns förstånd och hjerta, hvilka du satt till Domare öfwer oss, att de med Christellig klockhet och sorgfällighet pröfwa alla förekommande mål, under din trogna åfaktan, utan allt onseende till personen, utan wrånghet och egen nytta, fatta sina beslut, med frimodighet afkunna dem, och sådse påminna sig, att de hålla din Dom på jorden och bewaka din rätt ibland människor. Wäck alla brottliga, att erkänna sina öfwertrådelser; alla wittnen, att tala sanning af hjertat; alla sakkbrände, att icke wrånga den fattiga rätt, eller genom tidens utdrägt föröka dess lidande; alla sakkällda, att låta straffet tjena sig till förbättring; alla af lagen Skyddade, att af den olyckliga och felande icke utfodrar den yttersta stråwen; alla Besallande och Lydande, att Christeligen och fridsamt hemdta hwarandras. Du Fridens Gud! Gif oss alla nåd att af lagbråkarens udelhet och nåpsl känna människofröderwets ofälla följder, af de upprättades glädje taga oss en uppmuntran att wälskiana din saderliga omsorg, som genom goda lagar och Domare wårdar och befrämjar vårt Samfunds säkerhet och sällhet, och sådse bestå oss att hafwa frid med alla människor. — Herre, gör vår bön, genom Jesum Christum, vår Herre! Amen.

11. Bön efter Becko-Predikning.

Barmhertige Gud! Himmelske Fader! Med wördnadsfulla hjertan nedlägge wi inför din thron våra böner, och prist de wärgsalliga wälgerningar, som du oss intill denna stund nådelligen bewisat. Schwart wi wände våra blickar, finne wi otaliga spår af din wåghet och godhet, otaliga ämnen för vår tacksamhet, hvilka din wälgörande hand för oss beredt. Dagligen funger du oss den väg, som leder till den sanna lycksaligheten. Dagligen lärer du oss genom ditt ord att känna dig och den du till sondares fråskning såndt hafwer, Jesum Christum. Dagligen läter du den Lära för oss predikas, som förkunnar trost för den bedröfwade, upprättelse för den fallna och styrka för den swaga att segra öfwer

na hinder på salighetens väg. Ödelåna oss, milde Fader! din heliga Andas kraft, att under hela vår vandring blifva ditt ljus och din sanning. Led våra hjertan i din ruktan, att villigt leda dina bud, och med barnslig försäklhet vara din heliga villja och stiftelse undergifna. Örlige Förbarmare! Vi bekänne våra fel och brister inför dig. Ödelåt oss våra synder, för din Söns, Jesu Christi skull, och låt oss wedersaras din nåd, som vår Tröskare alla botfärdiga syndare tillagt och förvärfvat hafwer.

Skadda med din mäktiga hand, allsmäldige Gud! detta Land, (denna Stad,) och låt din wälsignelse berifrån aldrig wilka. Usmänd krig, hunger och dyr tid, och alla tröskande land-plågor. Upplös alla dem, som i mörker wandra, och led dem, genom din nåd, till omvändelse och salighet. Fördrif alla otrons och wantrons willor, och gif, att en sann Christendom må warda mer och mer allmän och werksam ibland oss. Alla Konungars Konung! Vi bedje dig för vår älskade Konung! Gläd honom med din wälsignelse, och gör hans regering, intill sednaste ålder lyckosam och ärofull. Wälsigna alla Rikets inbyggare, och främja våra händeres verk i alla löfliga wärf. Örlige Förbarmare! Trösta alla bedröfwade och nöddlidande. Förbarmma dig öfwer alla Enkor, alla Fader: och Moder:lösa Barn, alla Battiga, alla Sjuka, alla Aflidande, öfwer alla menniskor; ty dig förutan är ingen hielpare. War deras tillflykt och befräm. Helige, Allsmäktige Fader! du, som är när alla dem, som åkalla dig! Du wet bättre än wi, hwad oss nyttigt är. I din wisbet och godhet öfwerlåte wi oss med förtröskande hjertan, att du nådigt gifwer oss hwad nödigt är, både till kropp och siäl. Stork oss i denna tro, och lär oss i denna öfwerskygelse, under alla skiken, att söka vår själasfred, genom Jesum Christum, vår Tröskare. Amen.

12. Bön för Frukten på jorden.

Allsmäktige Gud, barmhertige Fader! som, för din godhet skull, landet med allahanda frugt uppfyller, deraf menniskor, samt andra kreatur, hafwa sin föda. Vi bedje dig, att du, af din faderliga barmhertighet, wärde föra Ödernesland nådeligen wälsigna wille med korn och fårenna. Örlån, till jorden gröda, en tjenlig wäderlek och bewara henne för allahanda fördrärf. Krön året med ditt goda. Bewara oss, o Gud, för ofruktigamma år, hunger och dyr tid, och se till oss i barmhertighet. Vi bekänne våra synder inför

Dig: war ditt folk nådig, och öfwerallt öf icke; utan wälfångna öf med allt det, som du öf till uppehålle öf ordnat hafwer: ditt heliga namn till pris och ära, gör gorn Jesum Christum, war Herra. Amen.

13. Bön för Konungens och Rikets Ständers allmänna Sammankomst.

För det nu warande allmänna Riksmöte bedje wi dig, himmelske Fader, att du dertill wille gifwa din wälfignelse, att alla saker uti enighet, sänja och kärlek må utföras; ditt namn till pris och ära, war åskade öfwerbet och Fäderneslandet till wälfärd, frid och lycksalighet, och att du wille öf alla bewara ifrån olycka och förderf.

D! Gud, hör nådeligen din Örfamplings bön. Amen.

14. Åksägelse efter Kongl. Maj:ts och Rikets Ständers slutade allmänna Sammankomst.

D! Gud, himmelske Fader, stor i råd och mäktig i gerningar, dig tacke wi öf allt hjerta, att du öf din faderliga mildhet under nu slutade Riksmöte lätt allt wäl öf bibehållit förtroendet och endragt, öfblånat goda och hellsamma råd, samt främjat och befordrat alla löfliga, till Konungens och Rikets wälfärd öfstående, öfwerläggningar. **W!** bedje dig, bewara alla dem öf Konungens trogna underfattare och samtelliga Ständer i Riket, som öfksamlade warit; uppehåll dem wid hellsa och krafter; låt dem glade återkomma hwar och en i sin boning; och hellswe länge i wälfignelse njuta frukten öf de redliga öfstaten, som de för allmänt wäl öfdragat. **Gud!** hör nådigt din Örfamplings bön. Amen.

15. Morgonbön, att nyttjas i de offentliga Öfneslunderna.

Fölge Gud, milde Fader, hwilkens allmagt ömfattar himmel och jord, och allt hwad skapadt är! Under ditt beskydd hafwer jag denna natt hwilat trygg. **Dag** lesower: kropp och själ äro wederqwickta, och jag får åter skada dagens glada ljus. Med hwar morgon låter du din nåd wara ny. **Lär** mig äiwen hwar morgon att öfkränna din ära, din nåd, dina wälgärningar. **Ware** din ewiga godhet öfskad, som gifwit mig öfsmåga öf upplysta min själ till öf tankan öf dig dina werck, dina öföfkomligheter, och att glädjas öfwer den salighet, som, igenom din Söns öfsoning, mig och alla menniskor öfbedd är. **Dag** mig, o Ewige! i denna dag i ditt nåderiska hägn och regera mig med din Ånda, att jag i kärlek till dig, i kärlek till nästan och i alla goda werck. **skäde** må tilltaga. **Skapa** i mig, o Gud! ett rent hjerta och bibe.

behåll mig oafslåtliga i din sanna dyrkan. Vår mig ett troget följande dina bud, och i deras efterföljd, i tro och goda gerningar, finna den gladaste tillfredsställelse för alla lifwets mödor. Låt mig vara och förblifwa ett barn, på det mig må wäl gå i tid och ewighet! Wälsigna och bewara Konungen och all Öfwerhet. Wälsigna Fäderneslandet och alla dess inbyggare, hwar och en i dess fall. Bewara mig och de mina. Och gif oss nåd, hwad för detta och det tillkommande lifwet nödigt och helsosamt är, för den barmhertighets skull, hwarsom ou och förjåkrat, genom Jesum Christum. Amen.

16. Årtonbön, att bekas i de offentliga Bönestunderna.
Gwige Gud! milde Fader! Igenom din godhet hafwer jag åter tilltryggalagt en dag af min lefnad, under åtnjutandet af dina mångfaldiga wälgerningar. Jag tackar dig därför med ett barns hjerta, som upprigtigt wärdar din nåd. Hafwer jag tänkt eller uträttat något godt, så är det ditt werk, som mig dertill wäckt och styrkt genom ditt Ord och din Ande. Ännu lefwer jag i ofullkomligheten och felar uti allahanda stycken. Red mig swaga, O! Allsmåttige, med faderlig långmodighet, och gif mig nåd att dageligen tillwära i det goda. Wätte din ära framgent vara målet för hela min wandel, och mitt lefwerne ett bewis, att jag, såsom ditt barn, oafslåtliga besittar mig att efterfölja min Frälsare! Låt mig äfwen i denna natt, igenom en ljuflig hwila, härtill samla nya krafter och då jag genom din nåd uppvaknar, warde det min första omsorg, huru jag mer och mer må finnas dig wälbehaglig! Wake din milda Förson Öfwer Konungen och Öfwer all Öfwerhet! Skydda Fäderneslandet och alla dess innebyggare: Bewara mig och de mina. Hjelp de nödlidande. Hugswala dem med din tröst, och styrk alla döende i denna sista strid, för din Söns, vår Frälsares, dyra försonings skull. A.
 17. Bön för de barn, som beredas att första gången begå Herrans Heliga Nattward.

Store Gud! kärleksrike Fader! du som redan i Döpet ibland dina bekännare uppragat de barn, hwilka snart selswa Nola högtidligen stadfäst det förbund, som de då med dig upprättade. Gif dem nåd, under deras beredelse tid, att lära rätt känna wigten och wärdet af detta förbund, och deri blifwa rättfärdige och trogne. Och när de en dag, med egen mun och öfwerlygelse, inför dig förnya sina trohetslöften och besegla dem med den Heliga

Nattwarden, måtte de blifwa faste och stadige i den
Christeliga tros bekännelse och utöfning! Amen.

18. Bön i Krigstider.

Herre, Allsmåttige Gud, Ewige Fader! dig anrope
vi i bönhör og och bete din nåd emot ditt folk. Fråls
det utur all nöd, hwarmed krigets faror hota! Wålsigna
des wapen med ära och framgång emot des fiender, som
wilja det förtrycka. Utan din hjelp, Herre, förstår ing
gen wädom, ingen starkhet, ingen makt. Du är allent
den, som i böiden uppsätter den ringa, och i skicket ned
slår den stolta. I ditt namn uppresa wi baneret. På
ditt namn förtröste wi. War ditt folk bistånd, O! Alls
måttige, och förlåna os segren, att wi, frälste från våra
fienders hot, må i fridens lugn, för fridens sälla fruga
ter, hembära dig ett ostört låf! Hör os, milde Gud
och Fader, för din Söns, vår Frälsares, skull. Amen.

19. Bön i dyre tid och stor hungersnöd.

Allsmåttige och nådige Gud, som låter allt wåra på
jorden, menniskor till uppehälle och djuren till fö
da! Wi hafwe med våra synder afwändt ifrån os din
wålsignelse, så att wi af hunger försmåtte. Herre wår
Gud, se till vår nöd. Se dertill, att de små, men
Idsa barnen, ja och de oskälige djuren, lida med os.
Vandra, O Herre! denna landsplåga. Gif os tålmod.
Gif kraft och wålsignelse till wårt ringa förråd. Wåls
signa åter jorden med frugtbarhet: gif tjenlig wåders
fett: slänk os nödtorftigt uppehälle, och förlåna os nåd
att hädanefter alltid tacksamt och måttligt nyttja dina
gåfwor. Wi wilje dig lofwa i tid och ewighet, genom
din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

20. Bön under smittosamma Sjukdomar.

Allsmåttige, ewige Gud, rik af nåd och förbarmande!
Inför dig nedfalle wi och bekänne med ångertfulla
hertan. Wi hafwe icke förtjent bönhörelse. Men wi
anrope din miskund: war os nådig: skona os Herre!
Handla icke med os efter våra synder, och wedergåll os
icke efter våra misgerningar. Fråls os ifrån den swåra
och smittosamma farsot, som härjar ibland os, och spris
der förfärelse och saknad i alla slægter. Se i barmhert
sigbet till os. Gif ditt nödställda folk wisbet och nåd,
att, under ödmjuk förtröstan till din hjelp, nyttja de läs
kemedel din godhet os unnat, och wålsigna deras belande
kraft! Stått os i alla händelser, att med tålmod för
stå os i dina händer och afbida din hjelp. Låt dem, som

lyste och afiidande äro, att med undergifvenhet och värda
 nad förtrösta på dig. Lindra deras plågor, och låt dem,
 å tankan af dina redan åtnjutna välgörningar, och af
 den bättre werld, som du beredt dina barn i det tillkom-
 mande, finna tröst och wedergwälfelser till sina själar. Och
 nedan du ännu förunnar och glädjen att samlas i din
 helgedom, och krafter att i det gddas utförning fullborda
 vår helgelse — lär oss befinna, hwad till vår frid hörer,
 på det oss wi, uti lidandets stunder, måge, med tåligt och
 förtröstanfullt sinne, underkasta oss din wilja, och alltid
 wara beredde att, på din kallelse, gå bort till våra fäder,
 och för våra här tillbragta dagar göra dig tåknskap. Am.

21. Bön för bedröfwade och swärmodiga.

Allsmågtige, ewige Gud, deras tröst som bedröfwade äro!
 Och deras styrka som swaga äro! Hör nådigt deras bön,
 som i sin bedröfwelse sucka och ropa till dig; att de må
 erfara din hjälp och hugwälfelse i deras nöds och bedröfs-
 welses tid, genom Jesum Christum, vår herra. Amen.

22. Bön att nyttias wid Hellsobrunnar, i den all-
 männa Gudstjensten och Bönestunderna.

Ewige och allsmågtige Gud! Du som öfwer allt i na-
 turen nedlagt gäfwor till människors sällhet! Wi pris-
 se din allmakt i dina werk, och din wisshet i dina me-
 del: Din kärlek, som gifwer oss glädjens dag, din nåd
 som öfver vårt bönn i plågans stund, och din osynli-
 ga kraft, härilig och välgörande, högst från himmelens
 sky, ned uti jordens doldaste ådror. Du allena är vår
 tillflykt och tröst. Dig förutan är ingen hjälpare. Dig
 ware vår suck helgad! Wälsigna du de inbördes för-
 böner, som en gemensam nöd här lägger på våra läp-
 par. Behage dig det bönn, som oss här förenar att söka
 din hjälp. Helga oss till förtröstan och undergifvenhet.
 Lär oss i allt wörda din styrkelse, och erkänna din hand,
 i de medel du beredt att lindra vårt släktes plågor.
 Och då du låter oss röna kraften af din välgörande
 hjälp, så gif, att wi håre dig tacksamhetens heliga offer
 och åt din ära helge den förenade styrka du oss förlånar.
 Hela oss, Herre, så warde wi belade. Hjelp du oss, så
 warder oss hulpet. Hör oss, O Fader vår! m. m.

4. Om Dörelsen.

Wårn=Dop.

Först frågar Prästen, hwilka barnet tillhörer, der det

honom eljest icke är kunnigt; om barnet förut är döpt, eller ej; och hwad namn det skall hafwa samt börjar sedan sålunda:

I Guds, Fadrens och Söns och den Heliga Andas, namn. **O**f Christna är igenom Guds ord wäl kunnigt, att alla menniskor födas med synd. Wi wete också, att om Jesus, Guds Son, wår Frälsare, icke kommit i werlden, hade wi blifwit ewigt förtappade. Emedan nu detta barnet, så wäl som wi och alle andre, förrän de igenom Watten och Andan warda födde på nytt, icke kan ingå i Guds rike, utan dertill behöfwer Guds nåd och hjelp, den Jesus alla menniskor, ehwad de äro yngre eller äldre, förwårswat och tillbjuder; dertför wilje wi fullgöra, hwad en Christelig kärlek af oss kräfwet, och genom dopet öfwerlemnna detta barn till Gud wår Frälsare Jesum Christum: bedjande af allt hjerta, att han wårdes det nådeligen undfå och förlåna det sin Andas kraft, till tro, till syndernas förlåtelse och till en sann gudaktighet; att det, såsom en rättstappers medlem i hans församling, må delaktigt warda uti all den salighet, som Jesus oss förwårswat och Christendomen lofwat. Hårtill förlåne Gud sin wålsignelse, för Jesu Christi skull! Amen.

Upplöfter edra hjertan till Gud!

Wår Herre, Jesus Kristus, hafwer den heliga Döpselsen sielf stiftat, då han sate till sina Lärjungar: (Matth. 28 Cap. 18, 19 vers.)

Wig är gifwen all magt i himmelen och på jorden. Går förden skull ut och lärer allt folk. Döper dem i Fadrens och Söns och den Heliga Andas namn, och lärer dem hålla allt, det jag hafwer eder befallt.

Om Döpselsens nytta och nödwändighet läret oss wår dyre Frälsare: (Marc. 16 Cap. 16 vers.)

Den som tror och blifwer döpt, han skall warda salig: men den som icke tror, han skall warda fördömd: Och (Johannis 3 Cap. 5 vers.)

Utän en warder född af Watten och Andan, kan han icke ingå i Guds rike.

Ötterligare läser Presten följande Bön:

Nåsmågtige, ewige Gud, kärleksrike Fader! Wi beskje dig, att du wårdes med nåd omsatta detta barn, det du till delaktighet i Jesu Christo kallat hafwer. Upptag det, igenom den heliga Döpselsen, till ditt barn, till en medlem i din Söns rike. Upplys

med din wisdom. Helga det hjerta, och förlång
t, igenom den Helga Anda, kraft att fly synden och
ena dig i helighet och rättfärdighet, genom Jesum
Christum, vår Herra. Amen.

Att Gud nådeligen hörer sin Församlings bön,
som förvisar oss det heliga och trostrika Evange-
lium, hwilket läses hos Marcus: (i det 10 Cap.)

De boro barn fram till Jesum, att han skulle
lägga händerna uppå dem; men Lärjungarne näpste
em, som barnen framboro. När Jesus det såg,
sardt han mislynt och sade: Läter barnen komma till
mig, och förmenar dem icke, ty sådana hörer Guds
röst till. Sannerligen säger jag eder: Hwilket icke
indfår Guds rike, såsom ett barn, han kommer der
in. Och han tog dem upp i famnen, lade hän-
derna på dem, och wälsignade dem.

Derefter lägger Presten sin hand på barnets

hufvud och beder:

Fader vår, som äst i himlom! m. m.

Presten för: far att bedja:

Herre Gud, den ewige Förbar-
maren, hwilkens försyn
lätit dig födas, och hwilkens nåd kallat dig till del-
aktighet uti ljuset, genom vår Frälsare Jesum Chris-
tum, beware dig ifrån syndens wärde, och behålle sig
i sin sanning och fruktan, nu och till ewig tid! Amen.

Lätom oss höra den Christna tro, till hwilken detta
barnet skall döpas:

Jag tror på Gud Fader, allswärdig, himmelens
och jordens Skapare.

Och på Jesum Christum, hans enda Son, vår
herra, hwilken affad är af den Heliga Anda: född af
Jungfru Maria: pint under Pontius Pilatus, korsfäst,
död och begrafwen: nederstigen till helwetet: på tredje
dagen uppkänd igen ifrån de döda: uppkigen till him-
la: sittande på allswärdig Guds Faders högra hand:
dådan igenkommande, till att döma lefwande och döda.

Och på den Heliga Anda: en helig, Christelig
Kyrka, de heligas samfund: syndernas förlåtelse: de
dödas uppkändelse: och ett ewigt lif.

Wtterligare säger Presten:

Detta är den Christna tro, som vi bekänne: Detta
ta den bekännelse, som förbinder oss till de döda plig-
ter, hwilka vår Frälsare oss lärer: (i Mattb. 22 Cap.
37, 38, 39 vers.)

Du skall älska Herran din Gud af allt ditt hjerta, af all din själ, och af all din beg. Detta är den första och yppersta budet. Det andra är detta lifvord: du skall älska din nästa såsom dig själv.

Derefter frågar Presten:

Barn, vill du till denna tro warda döpt, och genom Döpet till dessa heliga pligter förbindas? Fadradrarna sw. Ja.

Nu tager Presten barnet och begjuter det hufsvat tre gånger med watten, och säger:

Jag döper dig N. N. i Fadrens och Sonens och den heliga Andas Namn. Amen.

Sedan barnet blifwit återlemnadt till Fadradrarna, säger Presten:

I den Treenige Guds Namn är nu detta barn, igenom den heliga Döpfelsen, upptaget till medlem af den Christna Församlingen och berättigadt till ett fullkomligt åtnjutande af alla dess förmoner. Gud förlåne det sin nåd att, i alla sina lifsdagar, sitt Döpfelsesförbund troget hålla och uppfylla!

Låt om och tacka och bedja!

Målmåttige, ewige Gud! Kärleksrike Fader! Vi tacke dig af allt hjerta, att du din heliga Christna kyrka, alltid wid magt håller och förökar, och nu hafwer låtit detta barnet föddas på nytt till ett ewigt lif. Vi bedje dig, att du wärdes det uti din nåd städse bewara, och gifwa din wälsignelse till dess Christliga uppföstran och till dess dagliga tillwänt i din kunskap, att det, igenom en sann tro och ett heligt lefwarne, alltid må wara dig behagligt, och efter detta ta lifwet undfå de saligas arfdel i himmelen, genom din Son, Jesum Christum, vår herra! Amen.

Sedan läser Presten öfwer barnet Wälsignelsen:

Herren wälsigne dig och beware dig: Herren upplöse ditt ansigte öfwer dig, och ware dig nådig: Herren wände ditt ansigte till dig, och gifwe dig ett ewig frit, i Guds, Fadrens och Sons och den heliga Andas namn. Amen.

Sist förmanar Presten Fadradrarna således:

Allsade Christne! emedan detta barnet, genom nyfödelsens bad, som är stedd genom Watten och den heliga Andas, blifwit Guds barn och Jesu Christus medarfwinge; så betänker J, som dertill wittnen wardit, eder pligt, att näst barnets föräldrar, och i syn

erhet wid deras fränfalle, i barnets omvändiga år, rådfälligt tillse, att det uppväxer i dygd och Herrans uttan; så att det troget håller, hwad nu genom det i Döpet utlofwadt är. Om I detta med Guds nåd wiljen efterkomma, så swarer hårt. Ja! Sw. Ja! Då Döpet sker offentligen, inför en hel Församling i Kyrkan, lägger Presten följande erinran:

Trohetne, låtom oss böja tacksamma och wördnadsfulla hjertan till Gud, som genom Döpselen öppnat för oss ingången i Christi rike. Påminnom oss det wigtiga förbund, wi alle hafwe gjort, och glömmom aldrig de löften, wi i Döpet swurit wår Gud och Frälsare Jesus. Blifwe det wår allwarliga föresats, att i förtrostan till wår himmelske Fader, sitta i wårt kallelse, Gudsfruktan och dygd, allt mer och mer lifna wår Gudomeliga Förelöpare, som kallat oss alla till de heligas arfdel i Huset! Amen.

Derefter säger Presten: Går i Herrans feld!

Nöds-Dop och dess bekräftelse.

När barnets swaga tillstånd icke tillåter att kalla en Prest, må en annan, till laga ålder kommen, Gudsfruktlig person, man eller qwinna, döpa barnet, och bär den, som nödsdopet förrättar, tillse, att rent och obemångdt watten framkaffas, hwarom de närwarande Dopwittnen äfwen böra vara försäkra de; samt derefter, under samlade tankar till Gud, hwaras verk och heliga Inrättning detta är, begiuta barnets hufwud tre gånger med watten och säga:

Jag döper dig N. N. i Fadrens och Sohens och den Heliga Andas namn. Amen.

Derefter bedies: Fader wår, som äst i himmelen! m. m.

Och läses Wälsignelsen: Herren wälsigne oss m. m.

Här barnet, som fått nödsdop, blifwit wid lif, bekräftas döpet utaf Presten, som då af dem, hwilka warit närwarande, gör sig noga underserrättad, om barnet är på förenämnda sätt döpt, och tillika fått namn. Finnet han derwid något hufwudsakligt fel wara begånget, så bär barnet anses såsom odöpt, och döpas på det sätt, som i detta Capitel om barndop förestrifwet är. Wien finner Presten wara så tillgånget, som wid nödsdop ske bär, och ofwansföre sagt är, tilltalar han de närwarande sålunda:

Jweten, Christne, att vår Herre Jesus Kristus uttryckligen befallt, att, i Fadrens och Sonens och den Heliga Andas namn, döpa dem, som wilja antaga Jesu lära, och blifwa hans barn. J weten och att Christne Föräldrar äro förbundne att tidigt fram bära sina barn till Gud deras Frälsare, belga dem till hans tjenst, och genom Dopet låta dem upptagas till medlemmar af Christi Församling, på det de wil delaktige warda af all den salighet, som Jesus oss förs wärswat, och Christendomen lofwar. Och emedan detta barnet N. N., efter Jesu Christi befallning, är med watten döpt i Fadrens och Sonens och den heliga Andas Namn; så gillar och stadfäster jag, såsom Christi tjenare, samma dop, uti den heliga Treenighetens Namn. Guds nåd är hwarken instränkt till person, tid eller rum: och kunne wi således wara förwiskade, att detta barnet är, genom döpselsen, upptaget till Guds barn, och arfwinge till det ewiga lifwet. Hvarom försäkrar oss det heliga Evangelium, som läses hos Evangelisten Mareus: (uti det 10:de Cap.)

De börd barn fram till Jesum, att han skulle lägga händerna uppå dem: men Påtjungarne nåpste dem, som barnen framboro. När Jesus det såg, wardt han mislynt och sade: Låter barnen komma till mig, och förmenar dem icke, ty sådana böree Guds rike till. Sannerliga säger jag eder: Hvilken icke undfår Guds rike, såsom ett barn, han kommer det aldrig in. Och han tog dem upp i sannes, lade händerna på dem och wälsignade dem.

Derefter lägger Presten handen på barnets hufwad och beder: Fader vår, som är i himmelen! *u. u.*

Presten fortfar att bedja:

Herre Gud, den ewige Förbarmaren, hwilkens försök låtit dig födas, och hwilkens nåd kallat dig till delaktighet uti ljuset genom vår Frälsare Jesum Kristus, beware dig ifrån syndens wälde, och beväpna dig i sin sanning och fruktan, nu och till ewig tid! Amen.

Lätom oss höra den Christna tro, till hwilken detta barnet är döpt:

Jag tror på Gud Fader, allsmågtig, himmelens och jordens Skapare.

Och på Jesum Christum, hans enda Son, vår Herre, hwilken essad är af den Heliga Andas född af Jungfru Maria; vint under Pontius Pilatus, korsfäst,

och begraven: nederstien till helmetet: på tredje igen uppstående tuen ifrån de döda: uppstigen till himla: sittande på allsmäktig Guds Faders högra hand: Han igenkommande till att döma lefwande och döda.

Och på den Heliga Andan: en helig, Ebriskelig kyrka, de heligas samsfund: syndernas förlåtelse: de dödas uppståndelse: och ett ewigt lif.

Ytterligare säger Presten:

Detta är den Christna tro, som vi bekänne, och en bekännelse, hwatigenom detta barn förbindes till de böra plikter, hwilka vår Frälsare oss lärer: (i Mattb. 22 Cap. 37, 38, 39 verk.)

Du skall älska Herran din Gud af allt ditt hjerta, af all din själ och af all din bog. Detta är det första och yppersta budet. Det andra är detta likt: Du skall älska din nästa såsom dig sjelf.

Låt om oss tacka och bedja!

Allsmäktige, ewige Gud! Kärleksrike Fader! Vi tacka Dig, att Du igenom den heliga Döpfelsen låtit detta barnet komma till delaktighet af Jesu Christi dyra försoning, och födas på nytt till ett ewigt lif. Vi besörge dig, att du wärdes det i din nåd ständse bewara och med alla andeliga gäfwor wälsigna. Upplys det med din wisdom. Helga det hjerta och förlåna det, igenom den Heliga Andan, kraft, att fly synden, och tjena dig i helighet och rättfärdighet. Gif din wälsignelse till den Ebriskeliga uppfostran, och till den bagliga tillwärt i din kunskap, att det, igenom en sann tro och ett besigtigt lefwarne, alltid må wara dig behagligt, och efter detta lifwet undfå de saligas arfdel i himmelen, genom din Son Jesum Christum vår Herran! Amen.

Sedan läser Presten Wälsignelsen:

Herran wälsigne dig och beware dig: Herren upplyse ditt ansigte öfwer dig, och wate dig nådig: Herren wände ditt ansigte till dig, och gifwe dig en ewig frid, i Guds, Faders och Sons och den Heliga Andas, näm. Amen.

Sist förmanar Presten Kaddrarne således:

Wälskade Christne! emedan detta barnet, genom nya döpfelsens bad, som är skedd igenom Watten och den Heliga Andan, blifwit Guds barn och Jesu Christ med- arfwinge; så betänker I, som dertill wittnen warit es der pligt, att näst barnets föräldrar, och isynnerhet wid deras fransfälle, i barnets omtyndiga år, sorgfälligt tillse, att det uppväxer i dygd och Herrans fruktan, så att det

troget håller, hvad nu genom eder i Dopet utlofwadt är. Om I detta med Guds nåd wiljen efterkomma, så swarer hårtill Ja! Sw. Ja.

Då Dopet sker offentligen, inför en hel Församling i Kyrkan, tillägger Presten följande erinran:

Christne, låtom oss böja tack samma och wördnadsfulla hjertan till Gud, som genom Dopelsen öpnat för oss ingången i Christi rike. Påminnom oss det wigtiga förbundet, wi alle hafwe gjort, och gblimmom aldrig de löften, wi i Dopet swurit wår Gud och Frälsare Jesus. Blifwe det wår allwärliga föresats, att, i förtröstan till wår himmelske Fader, sitta i wår kallelse, gudsrukta och dygd, allt mer och mer likna wår Gudomlige Förelärd, som kallat oss alla till de heligas arfdel i ljuset. Amen. Derefter säger Presten: Går i Herrans frid!

Hittedarns Dop.

Förelärdas efter ofwansående föreskrift: dock bde märkadt, att, i förmaningen till Faddrarna, orden: nåst barnets Förelärdar, och i synne ebet wid deras frånfälle, utelemnas, då hwarken Fader eller Moder äro kände. Begynnelsen sker med efterföljande ord:

Nåskode Christne! Wår herre och Frälsare Jesus Christus hafwer sagt: utan en wårder född af Watten och Anda, kan han icke ingå i Guds rike. Nu wete wi icke, om detta barnet är döpt, då det, emot den himmelske Faderns bud, samt selskwa Naturens lag och känsla, af egen Fader och Moder blifwit öfwerliewt. Derjude wilje wi fullgöra, hvad en Christelig kärlek af oss kräfwer, och genom dopet öfwerlemna detta barn till Gud, wår Frälsare Jesum Christum, bedjande af allt hjerta, att han wårdes det nådel gen undfå, och förlåna det sin Andas kraft, till tro, till syndernas förlåtelse och till en sann gudaktighet; att det, jäsom en rättklaffens medlem i hans Församlinga, må delaktigt warda utaf all den salighet, som Jesus och förs wårswat och Christendomen lofwar. Hårtill förlåne Gud, för Jesu Christi skull, sin nåd och wålsignelse!

5. Om Brudwigsfel.

Först gör Presten denna förmaning:

I Guds, Faderns och Söns och den heliga Andas, namn. **D**yre Christne! Äktenskapet är af Gud selskiftadt, till Sambälens bestånd och till förenade makars ämbets

å hjälp, att låtta lifvets mödor, mildra mötande bes-
 mmer, och igenom en sorgfällig uppfostran bereda efters-
 mmandes sällhet. Denna stiftelse är helig: Helige äro
 de förbindelser: Heliga, des ändamål. Mannens pligt
 är, att älska och ära sin hustru, och, genom förstånd
 och välvilja, mer och mer söka att vinna hennes förg-
 öende. Så dörr och hustrun med kärlek och tillgifvens
 att möta sin man, ömt deltaga med honom i omsorgen
 för deras hus, och så sticka sig, att hon må tackas den
 äkta, hvilken hon gifwen är till hjälp. Man och hustru
 dörra det mål besinna, att de ingått i ett stånd, des
 deras gemensamma sällhet fördrar, att de å ömse sidor
 i trofastheten hålla deras äktenkapsförbund, igenom sorg-
 fälligt uppmärksamhet på sig själwa och sina pligter, sö-
 ka att förtjena hvarannans äktning och kärlek, samt
 öfse förelösa hvarannan i en sann Gudsfruktan. Ty
 öfger der makt uppå, att bedja Gud om en sådan må-
 ning, hwilkens hjerta, öryet för Sanning och Dygd, kän-
 ner sina pligter och sällheten i deras utföring. Då bes-
 önnas och fortsättes äktenskapet efter Guds vilja.
 Så främjas igenom denna förening den högsta lyck-
 ligheten på jorden. Derfll wi öf öfwer detta Bruds-
 kap bedje den Allsmåttige om nåd och välsignelse.

Sedan frågar Presten dem, först Brudgummen:

Inför Gud den Allvetande, och i denna Försams-
 lings närvaro, frågar jag dig N. N. om du vill haf-
 va denna N. N. till din äkta hustru, och älska henne
 med nåd och lust? Sv. Ja.

Dernåst Bruden:

Inför Gud den Allvetande, och i denna Försams-
 lings närvaro, frågar jag dig N. N. om du vill haf-
 va denna N. N. till din äkta man, och älska honom i
 god och lust? Sv. Ja.

Du emottager Presten ringen af Brudgummen och beder:
 Herre, Allsmåttige Gud, hwilkens ändamål med äk-
 tenkapskets stiftelse äro heliga, wisa och välgörans-
 ke! Wi bedje dig: Se nådeligen till det förbund, hwil-
 ket desse dine tjenare med detta wårdtecken, inför dig,
 öfse öfse! Och låt uppå dem uppfyllas de löften, hwil-
 ka du tillsaat hafwer alla dem, som östraffligen lefwa
 under ditt Ord, och troget hålla de förbindelser, dem
 du till människors bästa stiftat! Amen.

Derefter tager Brudgummen ringen och säger, under
 det han tillika med Bruden håller densamma:

Jag M. N. tager dig M. N. nu till min äkta hustru, att älska dig i nöd och lust, och till ett värde tecken gifver jag dig denna ring.

Bruden svarar:

Jag M. N. tager dig M. N. nu till min äkta man att älska dig i nöd och lust, och till ett värde tecken emottager jag denna ring.

Sedan sätter Brudgummen ringen på det Brudens finger å wänstra handen, som är näst till lillfingeret, hwarwid Presten säger:

I Guds, Faders och Söns och den Heliga Andas, namn. Amen.

Ytterligare säger Presten:

Emedan I nu hwarannan till äkta tagit, och sådant här offentligen inför Gud och denna Christna Församling bekännat; alltså stadfäster jag, såsom Christi tjänare, detta edert äktenkapsförbund, i Guds, Faders och Söns och den Heliga Andas, namn. Amen.

Derefter läses:

Fader wår, som är i himmelen! m. m.
Att äktenskapet är ett beligt förbund, som efter godtycke af menniskor icke kan upplösas, lärer oss wår Frälsare uti Evangelisten Matthei 19 Capitel.

Phariseer kommo till Jesum och sade: är det en man lofligt, att skilja sig wid sin hustru, för hwad orsak det wåra må? Då svarade Han och sade till dem: Hwarwen I icke läst, att Han, som af begynnelsen skapade menniskorna, skapade dem man och qwinna, och sade: Förden skull skall en man ömsörgifwa fader och moder, och b'iswa när sin hustru, och de tu skola wara ett. Så äro de nu icke tu, utan ett. Det Gud hafwer förenat, skall menniskan icke åtskilja.

Sedan säger Presten till Brudparet:

Bekänker dessa Herrans Jesu Christi ord! Förgäffer aldrig, att edert äktenkapsförbund är orögligt, och upptager med tålmod och tacksägelse allt, hwad eder, efter Guds skickelse, kan wedersaras.

Presten säger ytterligare:

Herran wåre med eder, och ledsage eder i sin sanning och fruktan, nu och till ewig tid! Amen.

Åskundas Wellet och Brudmekan, så slutas här, och förkommer nedanför, huru i den händelsen vidare skall förhållas. I annat fall fortfar Presten på följande sätt att bedja, sedan Brudparet nedfallit på knä:

Gåtom

Väkom och bedja!

Ålsmågtige, ewige Gud! Osfränderlig i nåd och barmhertighet! Vi bedje dig, att du wårdes uppfylla dessa tjenares hjertan med din Heliga Ande, och med allrelig och lekamlig wålsignelse dem nådeligen omfatta. Ålskna det förbund, som de i dag insäde dig stadfäst. i nåd, att sällhet och trehet allid må mötas i deras s. enighet och kärlek försjuftwa deras möder och s. nmanders dygder, till tredje och sjerde slägte, glädjas i deras ålderdom! Hör, milde Gud, deras böner, och waras beskärn, när de dig åfälla. Led dem efter ditt, att de, efter fulländad wandring, må samlas i de lgas ewiga böntingar, genom din Son, Jesum Christum, wår Herra! Amen.

Gud, Ålsmågtig, sände Ett ljus och Sin sanning, m eder beware i alla edra lifsdagar! Guds hand berme eder! Hans helige Änglar ledsage eder! Gud, der och Son och den Helige Ande, låte Sin nåd måk: i wara öfwer eder! Amen.

Deretter läser Presten öfwer Brudparet Wålsignelsen: Herren wålsigne eder och beware eder: Herren upplyse ditt ansigte öfwer eder, och wåre eder nådig: Herren låte ditt ansigte till eder, och gifwe eder en ewig frid, i uds, Fadens och Söns och den Heliga Andas, namn. Amen.

När wigsel sker i Kyrkan, och Wellet samt Brudmefkan ålskundas, hwilket sednare icke sker öfwer Enke-Brudar eller ålderstagna Brudar; träder Brudparet, efter Predikan och Communionen, fram idr altaret. Sedan Brudparet nedfallit på knä, säger Presten:

Väkom och bedja!

Ålsmågtige, ewige Gud! Osfränderlig i nåd och barmhertighet. Vi bedje Dig, att Du wårdes med Din Heliga Ande uppfylla dessa Dina tjenares hjertan och Ålskna Din wålsignelse, att i den idrening, som de nu med warannan ingått, Christligt, årligt och wål lesnwa, Dig å behaga och sig sjelfwa till tinnelig och ewig lycksalighet, nom Din Son, Jesum Christum, wår Herra. Amen.

Sedan sjunger Presten följande ord, efter de Noter, som till Brudwålsignelsen plåga brukas:

Herren ware med eder!

Församlingen svarar: Med dig ware och Herran!
Presten sjunger vidare: Upplyfter edra hjertan till Gud!

Helige Herre, allsmåttige Fader, ewige Gud, himmels och jordens Skapare! Du, som, när alla ting skapade woro, skapade människan, att derdöfwet wara en herre: Och, då för mannen icke war godt att wara allena, gaf honom qwinnan till hjelp! O! Gud, - som med och qwinna hafwer förenat och gifwit dem Din wålsignelse, se nu mildeligen till dessa personer, som hafwa gifwit sig i äktenkapstånd, och begära att of Dig warda befrämjade. Gif nåd, att de må lefwa i kärlek och frid i ärbarhet och trohet, och i Din fruktan alltid faste blifwa. Omfatta dem med all andelig och lekamlig wålsignelse, och låt dem komma till en begärlig ålder, att de må se sina barn, till tredje och fjerde slägte, glädjas a deras dygder, och efter detta lifwet få en ewig saltahet. (Här utas sången och Pseket borttages, hwarefter läses: genom vår Herra Jesum Christum, Din Son, som ut en sähn Gudom med Dig och den Heliga Anda lefwe och regerar till ewig tid. Amen.

Gud, Allsmåttig, sände Sitt Hus och Sin fanning som eder beware i alla edra lifsdagar! Guds hand befrärme eder! Hans helige Änglar ledsage eder! Gud Fader och Son och den Helige Ande, låte sin nåd måttig wara öfwer eder! Amen.

Derefter läser Presten öfwer Brudparet Wålsignelsen: Herren wålsigne eder och beware eder: Herren upplöf sitt ansigte öfwer eder, och ware eder nådig: Herren wände sitt ansigte till eder, och gifwe eder en ewig frid: i Guds, Faders och Sons och den Heliga Andas namn. Amen.

Sedan wänder Presten sig åter till Altaret, och fullföljer Gudstjensten.

När Brudgumme och Brud hemkomma i Brudhuset sjunges en Brölopspsalm, och sedan sången är ändad läses följande bön:

Allsmåttige, ewige Gud! Gif Din wålsignelse öfwer detta Brudhus, att alle de, som här tillådes äro må blifwa i frid, efterfölja Din wilja, och lefwa till behag; genom Jesum Christum, vår Herra. Amen

Och Wålsignelsen:

Herren wålsigne of och beware of: Herren upplöf sitt ansigte öfwer of, och ware of nådig: Herren wände sitt ansigte till of, och gifwe of en ewig frid: i Guds Faders och Sons och den Heliga Andas, namn. Amen.

6. Om Barnavinnors Fyrkogsång.

Åtta Hustrur tagas i Kyrka sålunda:

Hustrun, som skall fyrkotagas, faller på knä, och Pressen läser följande bön:

Umsåttige, ewige Gud, som gaf den wälsignelse öfwer menniskan, när Du henne skapat hade, att hon skulle årbå sig och uppfylla jorden! Vi tacke Dig för den barmhertighet, som Du emot denna Din tjänarinna bewisat öfwer. Hör, milde Fader! hennes bön! och wære Dig behärlig den tacksågelse, som hon med wördnad inför Dig frambrår, då hon, med hellsa och starka krafter, åter kan uppträda i Din helgedom. Årbå ån widare öfwer henne och hennes hus den wälsignelse, hwilken Du lofwat dem, som Dig frukta. Helga hennes hjerta, till att bära dig rifa frukter af tro, af hopp och förtröstan; och gif, att hon med glädje må uppfylla sina ämna förbindelser och njuta Din salighet, genom Jesum Christum, vår Herras! Amen.

Derefter stiger hustrun upp, och Pressen tager henne i hand och säger:

Herren ledsage dig i Sin sanning och fruktan, nu och till ewig tid! Amen.

När en Moder, som hafwer förqwaft sitt barn, skall intagas, sker det med denna bön:

Umsåttige Gud, Himmelske Fader! Se mildeligen till denna bedröfwade qwinna, som af den stora sorg trerets, att hon, igenom wäda och ovarsamhet, förqwaft sitt barn. Åstörka hennes tårar, omfatta henne med nåd och gif henne kraft, att med ett förtröstande hjerta nalkas Dig, samt att tjena Dig i hellsahet och rättfärdighet i alla sina lifsdagar; genom Jesum Christum, vår Herras. Amen.

Herren ledsage dig i Sin sanning och fruktan, nu och till ewig tid! Amen.

Detta bönesätt kan också brukas för Ammor, som af wäda förqwaft barn, endast med den ändring, att, för sitt barn, säges: ett barn.

Då andra qwinnor fyrkotagas, som för wästen, under äktenhetslöfte hållade, födt barn, sker det med denna bön:

Umsåttige, ewige Gud, som äktenskapet skiftat hafwer, att det må tuktigt och ärligt hållas ibland människor! Se mildeligen till denna qwinna, som Din ordning öfwerträdt, och Dina stadgar lättfinniat brutit. Årlåt henne denna synden, och gif henne nåd, att hådanester, enligt Dina hellsa bud, föra ett koft och Christeligt lewne; genom Jesum Christum, vår Herras. Amen.

Herren ledsage dig i Sin sanning och fruktan, nu och till ewig tid! Amen.

7. Huru Lik skall jordas.

När den döde är nedsatt i graven, kastar Presten med Skofen tre gånger jord på Liket och säger:

Uti jord är du kommen. Jord skall du åter warda. Jesus Kristus vår Frälsare, skall dig uppväcka på den yttersta dagen.

Lätom oss bedja!

Mäktige, barmhertige och ewige Gud! Du, som för syndens skull hafwer förelagt menntan, att hon dö måste: Du, som också, på det wi icke till ewig tid skulle blifwa i dödens wäld, hafwer lagt döden på Din ensödda Son, Jesum Christum, hwilken ingen synd hade, och hafwer så, igenom Hans dö, förwandlat vår dö, att den icke skall wara oskadlig! Wänd nu Ditt faderliga ansigte till oss, Dina barn, och gif oss nåd, att wi, hwar för sig, måtte så begä denna begrafning, att wi alltid besinne, huru också wi, när Dig behagar och bådankalla, skola åter warda jord, och märke det granneligen i wårt hjerta, att wi uti denna werlden icke hafwe någon waraktig skad. Gif oss, barmhertige Fader, nåd, att såda det, som ewigt är, och alltid wandra så efter Din heliga willia, att wi på den yttersta dagen må uppstå till ett ewigt lif, genom din Son, Jesum Christum, vår Herra. Amen.

Lienliga Böner, Psalmer eller versar utur Psalmboken, wäljer Presten efter tillfället, såsom också något Skriftens, språk.

Derefter läses Bönen:

Fader vår, som äst i himlom! m. m.

Och Wälsignelsen:

Herren wälsigne oss och beware oss: m. m.

Bön när Lik-Predikan hålles.

O Herre Gud, Du, som för syndens skull lätit menniska för dö och warda jord igen, lär oss alla rätt betänka, att wi dö måste, på det wi må förståndligt warda. Sörstana oss en sann tro på din Son, Jesum Christum, hwilken för våra synders skull är dödad, för vår rättfärdighet uppväckt, och lefwer i ewighet. Gif oss nåd, att dagligen dö strå synden, och lefwa efter din heliga willia, så att, när vår dödsstund kommer, wi må finnas Christeligen beredde, att falligen Wilias bådän. Upptag då vår själ till dig, och lät våra kroppar, sedan de hwilat i sina arister, på den yttersta dagen uppstå till ett ewigt lif. Amen.

Böner för offentlig och enskilt Andakt.

A) Christelig undervisning om Bönen.

Helig är Gud, den lefwande och ewige, Jehowah, den förste och siste, A och D, begynnelsen och änden. Himmel och jord tillbedja honom! Allt, det lida hafwer, lofwe Herran!

2. Till denne alldrabeligaste Guden får du framgå, isla och ewärdiga menniska, som dock ej annat är, än skett och aska. Med hwad sinnesstreck wägar du nalkas honom, och hwilka ord will du tala till honom?

3. Samla alla dina förströdda tankar och bekänna hwem Gud är. Bed med andakt, eller ock bed alldeles icke. Du står inför Guds ansigte. All werldens Herre hörer ditt tal och ransakar ditt innersta.

4. Upplyst ditt hjerta och wänd det åt ewigheten. Förgått allt, hwad jordiskt är. Glicka dig så lifasom unnes ingenting annat i werlden, utom Gud och din själ. Haf akt på ditt företag. Allt bedja, är den allras viktigaste och heligaste förrättning i hela din lefnad.

5. Bed Gud allraförst om gäfwan att kunna rätt bedja. Bed om hans heliga Anda, som är en nådens och börens Anda, att han måtte upptända tross och oppets eld i din själ, uppväcka och underhålla din andakt under sielfwa din swaghet och mana godt för dig med outslägliga suckan.

6. Innan du beder Gud om andra gäswor, så bed om förlåtelse för dina sonder, Ty dessa äro de mojn, som uppstå framför nådastolen och undandliga för dig inför Guds ansigte, så att du icke warder bönhörd. Tank på dina öfberträdelser med betfärdighet. Sök att lita dig inför den ewiga rättfärdigheten, hwilken icke ogudaktigt wäsende icke behagar. Utgiat ditt förströskade hjertas bedröfwelse inför honom med ett ännu öfverfullt bättringsror: Gud, miskunda Dig öfwer dig syndare!

7. Tag din tillflykt till Jesum Christum och bed den för din Gudomlige förebedjare, att han talar för dig. Din bön är ofullkomlig och äger ingen förtjenst; men hans bön är kraftig och ewigt gällande. Hvad han beder för sina trogna, det frångår sig genom allt till himmelen. Gud skall icke neka så utvalde och älskade sine Søn, hvad han begär. I Christo Jesu äro alla Guds löften och tillfägelser Ja och Amen.

8. Tänk på, hvad du talar i bönen, och låt intet fåfängligt ord utgå af din mun. Gud gifwer akt på hvarje suck, som går af ditt hjerta. Det är intet ord på din tunga, det Gud icke märker. Låt derför din bön vara hjertats utgjutelse, och icke ett tomt ljud, som försvinner utan kraft och välsignelse.

9. En bön utan andakt är såsom en kropp utan lif. Sjålen förmår icke lyfta sig upp ifrån skoftet, förrän hon ikläder sig andans wingar. Gud är en ande, och de, som tillbedja honom, måste tillbedja i anda och sanning. Wakta dig fördenksfull, att du icke i dina böner framförer ord utan mening, utan estertanta och andakt, obekymrad, om ditt hjerta wakar eller sover.

10. Guds summa aldrig att bedja. Låt ingen ting af hålla dig ifrån denna saliga öfning. Tänk: nu vill Gud höra mig: en annan gång torde jag med ångest ropa till honom, utan att få swar. Söker Herran, medan man kan finna honom: åkaller honom, medan han är när. De fördömda skola ropa, men icke börde blifwa.

11. När du uppwaknar om morgonen, så låt ditt hjertas första tanka uppgå till ditt lifs Herre, och ditt ögas första blick wända sig till din Gud. Bed om morgonen, liksom skulle du den dagen dö. Bed om aftonen, som skulle dina ögon lyftas af döden och ej öppnas förrän i ewigheten.

12. Påminn dig, med hwilken ödmjukhet och med hwilken djup känsla af sin ringhet alle helige barna talat med Gud. Då Abraham bad till Gud, sade han: se, jag hafwer företagit mig att tala med Herran om, ändock jag är skoft och aska. Med huru ödmjukadt hjerta talade icke Ezra: Jag skämmes och blyges att upplyfta mina ögon till Dig, min Gud. Då Jesus bad på Oljoberget, låg han på sitt anlete mot jorden. Dina åtbörder skola vara ett utmärkt tecken till den innerliga ödmjukheten i ditt hjerta.

13. Förlåt alla dina fiender och bed med ett försens-
 lat sinne. Den, som, intagen af hat och bitterhet,
 äter Fader vår, honom straffar hans egen mun, och
 hans egen bön fördömmet honom. Lyd fördenksfull
 Petrus Jesu befallning: när i bedjen, så förlåten,
 om i hafwen något emot hvarannan, så skall och eder
 himmelske Fader förlåta eder.

14. Utvälj dig en eller annan bönebok i synnerhet,
 och gör dig med densamma i möjligaste måtto bekant.
 Det ena glöddande kolet upptänder det andra. Likaså
 afswa andertida böner en mäktig kraft att nåcka sin-
 net till andakt.

15. Men lär dig och derjemte att bedja med egna
 ord. Gåtan de alltid blifwa ofullkomliga, äro de
 och icke förbräddade hos Gud, som ser till hjertat.

16. Hör Gud uti hans ord, så skall Gud höra dig
 uti din bön. Ly den sitt bra afsvänder istän lagen,
 hans bön är en skyddelse. Han skall söka Herran i
 bödens tid, och icke sinna honom.

17. Helga dageligen några stunder till ett förtro-
 ligt samtal med din Gud. Ditt hjerta borde mera
 och oftare wara i ewigheten, än i werlden. Wär om-
 vårdning är i himmelen. En rätt Christens högsta
 nöje i tiden är gemenskapen med Gud i Christo Jesu.

18. Ängra aldrig den tid, som du använder till
 bönen. Dina bönestunder äro de sällgaste i hela din
 lefnad. Så länge werlden stått, har ännu aldrig
 någon from människa, hwarken i lifwet eller i döden,
 ämbit ängra den tid, då hon i bönen legat inför
 sin Gud.

19. Då du känner hos dig någon besonnerlig och
 sinnande andakt i din bön, så far fort med densamma,
 så länge denna känsla hos dig är warm. Följ
 på sådan den Heliga Andas rörelse i ditt hjerta. Ly
 detta är den stunden, då Gud besöker dig, och då
 Herren Jesus står för dörren och klappar.

20. Wåga ej ett nalkas din Gud med ett hårde
 och egudaktigt hjerta. Ly, om du hotar Gud, huru
 all han kunna ålsta dig? Edra fiender skilja Gud
 och eder istän hvarannan; eder ondska bortspjumar
 hans ansigte. Ly, om du icke hörde warden.

Gud hörer icke syndares böner; utan den, som from är och gör hans vilja, honom hörer han.

21. Låt ditt hjerta icke förtungas af frägersi och dryckenskap: ty det warder då ossickligt att i andakt lyfta sig upp till Gud. Druckna läppar tala ej annat än oförståndiga ord. Skola drinkare icke ärfwa Guds rike, så kunna de ej heller wänta sig bönhörelse. Gud säger: warer nyktre och slitige att bedja.

22. Wortlägg alla qwäljande werldsliga omsorger: ty igenom dem råkar ditt sinne i många förströdelser, som förä din bönens andakt och lugh. Den, som håller på att arbeta sig ned i jorden, huru kan han se upp till himmelen? Du kan icke på en gång tala med Gud och werlden.

23. Låt din tunga och dina läppar alltid och alles städes wara Guds helgade. Wäni dem icke till onyftigt och kamligt tal, icke till eder och swordomar. Om du den ena stunden beder, och den andra stunden kannas och swärjer, huru kan Gud bönhöra dig? Af samma mun utgår pris och bannor: det bör icke så wara, mine bröder.

24. War försigtig och warsam. Den listige fienden är alltid färdig att förä dig i din andakt. En trågen bön eroar och förbittrar honom, och derför försöker han alltid att hindra och afbryta den. Se till, att han ej rycker orden utur din mun och andakten ifrån ditt hjerta.

25. Börja alla dina arbeten och sysslor med Guds åkallande. En rättssakens bön är halfwa arbetet. Utan Gud förmår du intet. Det är säfångt, att i kistida uppstån och åten edert bröd med sorg. Herrens wälsignelse gör rik, men icke eder möda.

26. Rörghat icke att, äfwen midt under dina sysslor, upplysta ditt hjerta till Gud, utan att någon menniska märker det. Äfwen de lönlige suckar höres Herren,

27. Göt att blifwa förtrolig med Gud. Låt aldrig hans allestädes werkande mildhet och nåd komma utur dina tankar. Tala med honom, såsom en wän talar med sin wän, såsom ett fromt barn med sin äffelige fader: icke med häfwan och råddhåga, såsom en fördomd misddådare. Gud är icke någon fiende eller trö-

rann, utan en god och kärleksrik Fader. O! det är visserligen icke någon ringa ting, att en dödlig, fattig och eländig människa kan fördrifva sig att tala med den Allsmåttige, när som helst hon vill.

28. Väni dig wid några korta bönesuckar, hvilka du dageligen och stundeligen kan föra på tungan och baswer i hjertat. En kort åkallan, som otwunget framtränger, en enda suck, som af ett fromt hjerta utgår, är ofta kraftigare, än många och långa på hwarandra följande böner. Publikanusens bön war kort, men blef likwäl hörd. På detta sätt warder ditt hjerta småningom ett Guds tempel, der han utan återwändande tillbedes.

29. Frambär ditt offer åt Gud med willigt sinne på icke bönen warda dig en börda eller ett tungt arbete. Du bör anse det för den största ära och sällighet, att du får tala med din Gud, och att han vill låta dina ord till sig framkomma och blifwa gälsande.

30. Ätnjut icke det dagliga brödet, innan det blifwit helgadt genom bönen. Bewisar Gud godhet emot dig, så skall du ock gifwa honom hans ära. Swad du med tackfågelsar undfar af Gud, det lånder dig till wälsignelse. Din halsa och ditt lif skall du derigenom bibehålla; och i hwarje smula och i hwarje droppe skall du smaka din Guds Godhet.

31. Håll hwar morgon och afton din gudstjenst med ditt husfolk. I kunnen utbedja åt eder mången wälsignelse af Gud. Om i alle bedje endrägteliga med hwarannan, då är Kristus midt ibland eder, och ditt hus och din boning warder en Guds helgedom.

32. Men tala äfwen med Gud i din ensllighet. Utwälsj dig ett stilla rum, der du, oförd af alla hinder och i lugn, må kunna tala rätt förtrolligt med honom. Gå in i din kammar och bed till din Fader i det fördolda; och din Fader, som i löndom ser, skall uppenbarligen wedergålla dig.

33. Förest och framför allt bör du anropa Gud om det andeliga, himmelska och ewiga goda. Ewigheten diwerträffar allt förgångligt. Sjålen är otödlig, en sått af den lefwande Gudens anda, då kroppen ders

emot endast är en bönad af jord. Tro, kärlek, tålmod, egen försakelse, ödmjukhet, saktmedelighet, lykt, förnidsambhet, måttlighet, Guds nåd, syndernas förlåtelse, hoppet om saligheten, dessa äro de ädlaste gåfverorna. Bröd, kläder och boning äro der emot ringa. Söker först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder allt detta till.

34. Ålka din nästa såsom dig sjelf. Tänk på honom i din bön, så skall äfwen andras förböner komma dig till godo. Många finnas, som äro mindre lyckliga, än du: utbed för dem en välsignelse af Guds mildhet. Äfwen kunna de finnas, som svärva i större slafskådd, än du. Sönda dia, lifasom för att rädda dem, och bed för dem med sådan ismet, som hade du sjelf blifwit fattad af Guds vredes hand. Din nästas nöd och fara bör oroa och bedröfva dig; lifasom hans lycksalighet bör vara din innerliga önskan och glädje.

35. Möter dig någon widrighet, så ansökro den af Gud i bönen. Lider någon ibland eger bedröfvelse, han bedje. Klaga din nöd för Gud. Hans kärlek och barmhärtighet är stor. Bönen lyfter besymtten ifrån det betungade hjertat. När man klagar sin olycka för en medlidfam, förtrogn wän, så faller hälftva tyngden deraf bort. Men du har ingen trognare, ingen ömsiäre wän i himmelen och på jorden, än din Gud.

36. Vi beträcke vårt ansigte i bönen. Af hvilken orsak? Ikke allenast att förwara vårt nyne ifrån förstörelser och hinder i dess andakt! utan äfwen för att utmärka, huru ringa wi äre och öwärdige att tala med Gud. Sjelfwe Seraphim betänka äna ansetten för Guds bestighet.

37. Att under bönen nedsfalla på sina knän, är ett tecken till ödmjukhet. Vi kunna aldrig nog djupt ödmjuka oss för den ewige Konungens majestät. Om wi rätt sinne se en enda symt af Guds wäsendes härlighet, så skulle wi af häpnad nedsfalla till jorden. Inom ödmjukhet erkänne wi oss styloige att bewisa Gud allena äran.

38. Fullfölj din bön alldeles till slut. Skä-icke der ifrån, då bön blett är basist. Allt icke fram-

bära åt din Gud hälsna, utan hela offer. Och hvad kan vara så angeläget eller så viktigt, att det skulle blija dig en anledning att afbryta ditt samtal med Gud?

39. Blif icke otålig, em Gud icke genast bönhör dig. Han vill pröfva din tro, ditt tålamod och ditt hopp. Han vill draga ditt hjerta desto närmare till sig, göra ditt begär till honom desto lifvigare, och sålunda desto mera uppelda sin andakt. Dita är det och hans heliga affigt att, efter en lång fördröjelse, desto mera glädja sina barn, medelst en öfrömodad bönhörelse och hjälp.

40. Twiffa icke, att Gud skall wälsigna din bön. Han gifwer dig wiserligen hvad du begär, eller och något bättre. Du beeter honom tillfventyras em en jordisk förmon; och Gud gifwer dig, i det stället, förnöjsambet eller något annat ondelligt godt. Du beder Gud, under din sjukdom, om hälsa och en längre lifstid; och han gifwer dig det ewiga lifwet.

41. Men då Gud bönhörer dig, så förgåt icke belä att tacka honom derföre. Huru ofta har icke Gud allaredan hört dina böner; Om morgnen bad du om hans godhet och wälsignelse; och då aftnen kom, war du af ingen olycka träffad, utan fick hela dagen igenom åtniuta hans wälgerningar. Wid nattens annalkande bad du em hans beskydd; och då morgnen kom, wakenade du frisk och sund, och intef endt hade dig wedersarika. Den som rikeligen tackar för den redan erhållna bönhörelsen, han warderick framgent desto wigare bönhörd.

42. Så gack då till din bön med andakt och glädje. Läg Amen dertill med hjertats wighet och förtröstan. Wänta alla ögonblick den annalkande gudemelliga hjälpen. Förbida med tron tillförfiat i Christo Jesu, den högstes rika wälsignelse, och säg med glädje hertata: Lofwad ware Gud, som min bön icke förtastat, och icke wänder sin godhet ifrån mig.

Ri Bön om nåd och anda att råteligen bedja.
Ewige, Barmhertige Gud, Du som allena wet
 hvad oss nyttigt är, och rikeligen förmår guds

ra öfver allt, hvad vi bedje eller tänke! Utgiut
 öfver oss nådens och bönnens Anda, som manar
 godt för oss med outsläglig sudan. Gif, att vi,
 vi sann tro och helig andakt, tillbedje Dig, och
 låt för Jesu Skull våra offer vara dig behagliga.
 Herre, öppna mina läppar, att min mun må
 förkunna ditt lof. Uppväckt min själ, upplifva
 mitt sinne, att jag icke med munnen allena, utan
 också med hjertat må nållas dig, att jag må tillbedja
 dig i anda och sanning, att ingen skrymtan, ins-
 ga särångliga affigter må wanbelga min bön.
 Låt din vilja vara min vilja, din ära och min
 själs salighet mitt högsta systemål. Styrk mig i
 tron på din ewiga kärlek, på ditt löfte om en
 nådig bönhörelse. Lär mig vara tillfreds med
 dina råd och, i hjertats ödmjukhet, under hopp
 och förtröstan, ställa allt till det wisa faderliga
 wälbehag. Nåderike Gud! wi nedlägge våra
 böner inför dig, icke på vår rättfärdighet, utan
 på din stora barmhertighet och i din Söns wär-
 derälsares Jesu Christi namn. Men gif, att wi
 med förtröstan måtte framgå till nådastolen,
 att wi må få barmhertighet och finna nåd på
 den tid oss hjelp behöfwek. Förlåna oss de ut-
 förade barns Anda, din egen Söns Anda, i
 hwilken wi rope: Abba, färe Fader. Stoft och
 aska äre wi: uppehåll oss med din nåd, att icke
 ditt gudomeliga majestät och vår stora öwärdig-
 het må afsträcka oss ifrån att bedja dig. Gif, att
 wi alltid och allestädes må upplyta heliga bön-
 der, utan förmåtenhet och utan fruktan, att wi
 må framhärda i böner, åkallan, förböner och
 tackläggelser, för oss och alla människor, och, efter
 ditt nådefulla löfte, undså, hvad oss nötiat och
 nyttigt är: genom din Son, wär Herran Jesum
 Christum. Amen.

C) Kyrko-Böner.

I. Allmänna Kyrko-Böner.

(Införde i Evang. Bok. sid. 149—184.)

II. Enskilda Kyrko-Böner.

a) Bön, när man vill gå till Kyrkan.

Ålsmåttige Gud, allgode Fader! på din nådefulla kallelse vill jag gå till ditt hus, och tillbedja i din fruktan. Herr! led mig i din rättfärdighet, bana mig din väg, för mig på dina budords stigar; ty du är min salighets Gud. Låt mig besinna, hur lifliga dina boningar äro, Herre Gud Zebadth! hvilken salighet det är, att få åkalla ditt namn i de heligas församling, att få lära rätt känna och troget prisa dig. Ja, Herre! min själ längtar och trångtar efter dina gårdar. Kommer, låter og tillbedja och knäböja och nederfalla för Herranom, den og gjort hälsningar; ty han är vår Gud, och vi hans folk og försärfar. Må våra röster höjas till din ära: må våra hjertan nedlägga rena offer för din fotapall. Helig är du, o Herre! och helighet är ditt huses prydnings ewinnerliga. Selga og till din kyrkan, möt og med din nåd, uppfyll og med din Anda, och Gif, Herre Jesu! salighet i ditt namn. Amen.

b) Bön, när man är kommen i Kyrkan.

Herre Jesu Christe, min och hela världens Frälsare! På ditt ord och befallning är jag nu kommen i ditt hus, der du lofwat vilja vara midt ibland dem, som äro församlade i ditt namn. Detta är ett beligt rum, ty här bor wisgerligen Gud och här är himmelens port. Rena dertfore mitt hjerta ifrån alla werdliga begär, alla fåfängliga tankar, och låt det ewiga och himmelska vara målet för min själs längtan. Gif, att jag må tillbedja dig i anda och sanning, i ödmjukhet och andakt anropa din nåd, af hjertat åkalla ditt namn och frambära heliga tackoffer för dina wälgerningar. Låt mig i dina lifse se Hus. Led mig med din anda i all sanning. Wätta mig med ditt huses rika hälsningar. Öppna min själ för ditt saligbrande ord, och låt detta ditt uttände bära rik frukt

i mitt och alla mina medchristnas hjertan. Gif nåd, miloaste Herre Jesus! att jag så troget må tjena dig i din församling på jorden, att jag också må bli en medlem af de heligas församling i himmelen, och der ewigt sjunga din årg, Du, som med Fadren och den Heliga Andan lefwer och regerar i all ewighet. Amen.

c) Bönescük före predikan.

Herre Jesu! gif mig wisdomens och uppenbarelsens Andan till din kunskap, att jag må rätt förstå och i mitt hjerta förfara ditt helga ord, samt använda det till min bättring och ewig salighet. Amen.

d) Bön, när man är kommen ifrån Kyrkan.

Barmhertige Gud, himmelske Fader! Jag tackar dig af allt mitt hjerta, att du i dag låtit mig förkunna ditt helga ord, som allena kan wåra själar saliga göra. Min ande är upplifwad af ditt Hus och din sannng, mitt samwete bugwaladt af dina nådes löften. Med förtröstan och hopp kan jag nu säga: Herre! du är mitt hjertas tröst och min del. Gud, min salighets Gud! Besegla med din Anda ordet uti mitt hjerta, att min siäl deri må ega sin förädelse, mitt samwete sin frid, mitt andeliga lif sin närings, så att jag icke befinnes wåra en glömsk åhörare, utan en-trogen utöfware af dina bue. Gif, att jag må använda dina heliga dagar till din ära och min själs uppbyggelse, och, i allt hwad jag mig företager, besega ditt namn, så att jag och, när arbetsdagen kommer, må kunna tjena dig i mitt fall, under hopp och wålnögnelse. Med glad hjerta skall jag då, efter fulländad arbetstid, om du dertill nåd förlånar, åter besöka ditt tempel och lofsjunga dig i helgedomen. Men skulle din gudomliga wilja så wåra, att denna kyrkogång blifwer för mig den sista, så låt mig, nåderike Gud! i en fast tro till dig skiljas bådän och ingå i ditt himmelska tempel, och der i de saligas församling dig lofwa och prisa i all ewighet. Amen.

e) Underwäsning om en christella beredelse till den heliga Nattwarden, med dertill hörande böner.

a) Underwäsning om en christelig beredelse till den heliga Nattwarden.

Det tillhör en christen, att dageligen tillwänta i näden och i Guds och vår Herras Jesus Christi kunskap, att i en daglig bättring söra sig, att wåra ren frön af löffsens och andans besmittelse och fullborda besä

gelsen i Guds sanna fruktan. Thuru han är förd
ifrån mörkret till ljuset, ifrån satans makt till Gud,
och fått del ibland dem, som helgade äro genom tres-
na, vet han dock, att i hans fött het icke godt, att
han dageligen behöfver två fina kläder rena i Lambs-
sens blod, dageligen bde förtgå i helgelse på den vä-
gen, som drager till lifvret. Han vakar, han beder,
han betraktar Guds heliga ord. Han inbjdr lifvar sig
allt mer med Christo, för att äga honom hel och häls-
len, såsom han öf af Gudi gjord är, till visdom,
till rättfärdighet, till helgelse och till förlösing. Han
emottager således dageligen i tron det brödet, som
nedkommer af himmelen och är verdens lif: och han
vinner i föreningen med Christo allt större lust, allt
högre kraft till alla christeliga dyg. er.

Vien en sådan helig finnesförfattning är en chris-
sten hvarje stund för dig att begå Jesu heliga natt-
ward. Hans dageliga lefnad är en dagelig beredelse
dertil. Så borde visserligen alla de vara till finnes,
som bära Jesu Christi namn. Men huru är det, o
människa! Äter ou dessa brölopskläder, eller vill du
utan dem framgå till nådabördet? Stanna bestän-
dig, hör Apostelens förmaning: "Pröfve människan
sig sjelf; och äte så af detta brödet och dricke af dens-
na salken." Betänk, att den, som omärdeliga åter
och dricker, han åter och dricker sig sjelfsvom domen,
han blifver saker på Herrans lekamen och blod. Vill
du till din salighet anamma Jesu heliga nattward,
så måste du bivera i sva synden; ty Christus och Bes-
nal kunna icke förlitas. Så sök då Herran, medan
du kan finna honom; åkalla honom, medan han när
är. Han är icke långt bort ifrån hvarjom och enom
af oss; ty i Gudi lefve vi, rödas och hafve vår
warelse. Omvände vi oss till honom, så skole vi lefs-
va, och bekänne vi våra synder, så är han trofast
och rättvis, att han förlåter synderna och renar oss
af all orättfärdighet. Så bivera i sva syndaren sin
väg, och den ogudaktige sina tankar, och omvände
sig till Herran; så fördarmar han sig biver honom,
och till vår Gud; ty när honom är mycken förlåtelse.

Här fordras således bättning; men den bestå-
galunda i blotta ord, icke deruti att man endast med
munnen bekänner sig vara en syndare, och beklagar,
att man illa lefwat; den består icke heller i utvärtas

sten och åtbåjvor, icke i kreppens pinande, icke i ett hängande hufvud, icke i tvungna suckar, icke i skrymtsaktiga tårar, eller en bycklad bedröfwelse; utan i hjertats innerliga förändring och sinnets förnyelse. Gud kan icke bedragas af något utwärtens sten; han ransakar hjertan och pröfwar njurar. Om i mig af allt hjertats söken, säger han, så skall jag låta mig finnas af eder.

Till en sådan hjertats omvändelse, till en sann och oskrymtad bättring fordras:

1. En innerlig erkänsla af synden, en sann och uppriktig ånger öfwer det onda. Man måste besinna, hvarifrån man fallen är, och bättra sig, besinna med förskräckelse, att man genom synden sig ett sig förtjent att förskjutas ifrån Guds ansigte, och kastas i det yttersta mörkret. Job sade: När jag syndar, så märker du det straxt, och låter min misgerning icke wara ostraffad. Min ben äro förskräckta, sade David, och min själ är swårliga förskräckt. En sådan sorg och ånger, en sådan fasa och förskräckelse uti själ och samwete uppväcker Guds heliga lag. Den skäcker oss våra synder under ögenen och låter oss känna deras styggelse; den visar oss, huru wi på många handa sätt förbrutit oss både emot Gud och menniskor; den ropar we och förbannelse öfwer hwar och en menniskas själ, som illa gör; och det wäckta samwetet upprepar des dom. Härmed är dock endast början gjord till syndens kännedom, och fullkomnad är den icke, om den ej är fötenad med leda och affky för des styggelse, leda och affky icke blott för en och annan, utan för alla synder, och förnämligast för dem, som warit mest behagliga för det lödtsliga sinnet. Således måste den högmodiga fatta affky för sitt afgudereri, den wäls lustige för sina orena begärelser, den girige för sitt jordiska sinne, den hatfulle för sin bitterhet, den lögnaktiga för sin sanningelöshet, den bedräglige för sina ränker, den oredlige för sitt orättfångna gods, den obarmhertige för sin kärlekshet, drinkaren för sin omåttliga och tygellösa lefnad, wäldswerkaren för sitt öfwermod, swårjaren för sina eder och sitt gudlösa tal, alla, med ett ord, för de laster, hwilka de älskat och öfwat. Allt ångra synden och likwäl älska benne, är att icke ångra benne. Man måste ogillas, affkyas, hatas såsom en styggelse, såsom ett afgrundens föret; såsom det högsta onda. Inga ursäkter, låtet

förbehåll, intet undantag får här äga rum. Den der syndar på ett han är saker till allt.

Men att så känna, erkänna och afsky synden, ders till förstå icke våra naturliga krafter. De äro af synden förderfwade. Hon har förblindat förståndet, så att wi icke kunna förbjuda den wederskygghet, hon har förwillat inbillningen med sitt sagta stän, och har fångslat wiljan och gjort henne till sin slaf, hon har besmittat och förhårdat hjertat. Det är endast Guds nåd och den heliga Andas kraft, som kan wäcka ett rätt misshag till synden. Wätte wi då alle bedja: "Utrensaka mig, Gud, och så weta mitt hjertas bepröfw mig och förnim, huru jag menar det: och se till, om jag på enom ondans wäg är, och led mig på den ewiga wägen." Wätte wi alle utan förbehåll, utan dröjsmål öfwerlemnna oss åt Guds nåd, som will fångra syndens dimma och bryta den boja, på det wi må inse, huru hwarje synd skiljer oss ifrån Gud; huru den är ett uppror i hans rike och ett brott mot hans heliga Majestät; huru han-känner alla våra, äfwen hemliga, brister, så smärre, som större samt huru våra öfwerträdelse förskjena icke allenast ett timmeligt, utan ock ett ewigt straff, så att wi deraf må wäckas till "en sorg efter Guds sinne, som åstadkommer bättring till salighet."

En sådan sorg vill den Helige Ande i oss uppväcka, så ofta han genom ordet påminner oss om Guds heliga wrede öfwer synden. Och frågar då en upps wäckt och bederfwad själ: "hwad skall jag göra att jag må warda salig?" hwart skall jag wända mig? hwar med tillfredsställa den ewiga rättwisa? hwar med försona alla mina öfwerträdelse? Uck! jag finner intet annat hos mig, än synden, än oförmögenhet att bjelas på mig utur mitt elände. Öfwer, ack! öfwer då ingen nåd, ingen förlofning, ingen rättfärdighet, hwarigenom jag kan bestå inför den Heliges dom? Jo, swarar anden i ordet: "Tro på herran-Jesum så warder du salig." Och si, detta är det, som

2. Fordras till rättfönnig omvändelse. Tro på herran Jesum: ja, will du undfly den tålkommande wreden, så hastå till honom, som släckt wreden med sitt blod. Träd fram till hans kors; se, hwad han lidit för syndare. Huru honom roya: "mig hafwer du arbete gjort i dina synden och nåda i dina utgörelse"

gar." Hört honom utbrista: "min Gud! min Gud! hvi hafwer du öfvergifwit mig?" Hört det, och utgiut de bittraffe tårar öfwer ett syndaelände, så stort, att det kostade Guds egen Söns blod. Glå dig för ditt bröst och säg: "äck we, att jag så syndat hafwer!" Men hör honom ock, döende, för himmel och jord förkunna: Allt är fullkomnad! Men se ock här "förseningen för dina och hela världens syndar," och betänk hwad Jesus-sjelf sagt: "Salige äro de som hungra och törsta efter rättfärdigheten; ty de skola warda mättade. Derar själar uppfyller Gud med god ting, men dem, som på sina gerningar försörbsta, dem låter han komma blifwa. Han will bo när dem, som en bedröfwad och förkrosad ande hafwa och frukta för hans ord. Han will wedergicka och belö dem, som känna sin andeliga sjukdom. De helbregda behöfwa icke läkare, utan de fränke." Ju mera du känner dig arm och eländig och omärdig Guds nåd, ju närmare är du din räddning. "Gud står emot de bögsfärdiga, men dem ödmjukom gifwer han nåd. Ett besdröfwadt och förkrosadt hjerta warder Gud icke föraktande. Det är ett offer, som honom behagar. Den sin misgerning nekare honom warder icke wäl gånghende; men den henne öfvergifwer och bekänner, han skall få barmhertighet. Der synden i känslan öfverflödar, der öfverflödar nåden mycket mer. Salige äro de besdröfwade, ty de skola få hugswalelse." Att wära rätt förlånen om frälänina, är det första wälsignade stegget på salighetens wäg. Låt dig ej själafjänden undet den tryckande bördan af dina synder försöra dig till mlströstan och förtwiflan. "Gå teditel:ga fram till nås daskolen, att du må få barmhertighet och sinna nåd på der: tid, dig hjelp behöfwas." Med ett ord: "Tro; och din tro skall frälssa dig."

Till tron är nödigt att utaf Evangelio lära rätt känna sin återlösare till hans person och wälgerningar, så att man wet på hwem man tror; ty detta, säger Jesus, är ewinnerligt lif, att känna dig allena sannan Gud, och den du såndt hafwer, Jesum Christum. Hårtill ferdras widare, att med innerlig öfvertygelse ärkänna sanningen af hwad Gud i sitt ord uppenbarat, erkänna, att intet annat namn under himmelen är menniskorna gifwet, i hwilket de kunna salige warda, än Jesu namn allena, ingen annan försöning möjlig, än den han erlagt, ingen an-

nan wäg till saliheten, än den han med lära och lefwers
ne utikalat. Det fordras änteligen, att med hjertats
innerliga begär och tillförsigt hålla sig till Frälsaren
Jesum Christum, till honom och intet annat, i denna
förtröstan tillägna sig hans förtjenst och rättfärdighet,
låta sig renas af hans blod, på nytt födas af hans
Anda, och wäckas till dit lif, som af Gud är. Det är
då icke nog, att i allmänhet tro, det han är försonin-
gen för hela werldens synde, och att Gud hafwer ut-
gifwit honom, på det hwar och en, som tror på hos-
nom, icke skall förgås, utan få ewinnerligt lif. Denna
allmänna tro måste och wära min enskilda, denna öfwers-
tygelse måste nedtränga i hjertat, wäcka hunger och
tröst efter rättfärdigheten, drifwa mig att söka Jesum,
att hålla mig till honom, att förtrösta på honom, så-
som min Frälsare, mitt lif, min salighet, att inför-
lifwa honom med hela hans förtjenst, i mitt inner-
wäsende, att genom honom, medlaren mellan Gud och
människor, åter förenas med Fadren, och rättfärdig-
had af trone winna frid med Gud. Wå då ingen,
som i Jesu beliga nattward vill söka gudaktighetens
föro hemlighet, lita derpå, att han hafwer gjort sitt
Grifftermål, hört aflösning förkunnas, lått många bö-
ner, fällt många tårar o. s. w. Det är på Jesum
allena, icke på något wårt eget werk, egen förtjenst
eller egen wärdighet, som wi skole förtrösta. I honom
allena är salighet, genom honom allena hafwe wi rätt
att kallas Guds barn, af honom allena få wi nåd.
Kommer, säger han dertfore, till mig, alle i, som ars-
beten och ären bekunnade: jag will wederqwicka eder;
och i skolen få ro till edra själur.

När en sådan tro är sannsyldig, då är hon ingar-
lunda förfång; utan som ett godt träd bär god frukt, så
werkur hon genom kärleken, renar människans samwete
ifrån de döda gerningar, ingiwer henne ett andeligt lif,
drifwa henne att tjena Gud i sanssyldig helighet och
rättfärdighet, och att älska sin nästa som sig sjelf. Ty
Christi kärlek twingar oss, efter han för wår skull död
är, att wi icke mera lefwe och sjelfwom, utan honom,
som för oss död och uppstånden är. Och efter wi söke
warda rättfärdige genom Christum, så wi icke göra hos-
nom till en syndatjenare, derigenom, att wi sjelfwe
framhärde uti synden, utan skole bewisa wår tro
med våra gerningar och wandra i ett nytt lefwerne.

Sedan vi nu äre förlösnade vor:ne med Gud, skola vi icke hålla oss efter denna världen; sedan vi äro förenade med Christo, skola vi icke älska det som ondt och sonsdigt är; sedan vi hafwe undflytt världens orenlighet, skola vi icke ännu låta oss deraf besmittas, att det sista icke må vara värre än det första.

I sinnerhet måste vi, som Christne, om vi vilje bewlta oss hafwa den rätta tron och trösta oss med hopp om syndernas förlåtelse, samt hämta en sällg nytta af Jesu Christi heliga nattward, besitta oss, genom den heliga andas bitänd, att undån hat, afund, wrede och bitterhet emot vår nästa. Jesus har sjelf lärt oss det. Han säger: "Om du offrar din gåsua på altaret, och kommer så ihåg, att din broder hafwer något emot dig: så lägg der din gåsua ned för altaret, och gåck först bort och förlita dig med din broder: och kom sedan och offera din gåsua." Och på ett annat ställe: "Om du icke förlåta menniskorna deras brott, så skall ej heller eder himmelske Fader förlåta eder edra brott." Huru fridande wero ock ett oförfonligt hjerta emot detta heliga sacrament, hwilket icke allenast förlösnar Gud och den bortförlige syndaren genom tron, utan ock genom kärleken förbinder den ena menniskan med den andra. "Detta är det budet, som vi hafwom af honom, att den der älskar Gud, han skall ock älska sin broder."

Således älsager oss, om vi vilje wara wärdige gåstet wid Förlösnarens bord, att bortlägga all ondska, hat och afund emot vår nästa, och dagligen bedja Gud, att han wille förlåna oss ett wäntligt och förfonligt hjerta, på det "Andans frukt må wisa sig hos oss i kärlek, fridsamhet, långmodighet, mildhet och alla christeliga dygder." Icke att vi dertgenom kunne förwärfwat oss någon förtienst, någon egen wärdighet; med det wilstor, Herrens förefristwit för ett sällgt åtnjutande af förfonningens nåd, är heligt och oföränderligt, som hans eget wäsende. Der tron är lefwande, der lefwer och kärleken, kärleken till Gud och till alla Jesu återlösta; och återlöste med hans blod äro alla ehwad sinrelag de ock emot oss må hysa, de må wara kände eller okände, wänner eller owänner, wälgörare eller förfidliare. "Alle äro wi ett i Christo Jesu; alle utgöre wi en lekamen, efter wi alle af ett brödd delaktige äro: alle äro wi lemmar i en kropp, hwars hufwud är Jesus Christus."

Detta allt bör före skriftermålet nega betänkas

och behjertas; så att ingen med ett obotfärdigt, trolöst och skrymtaktigt hjerta, må inför Gud framtråda. Eder ett sådant hjerta är aflåsningen ingen aflåsning, utan ett blindande i synden till större ansvar och fördömmelse. De obotfärdige hafwa ingen del i det erd, som förkunnar nåd och förlåtelse åt ångerfulla och efter nåden hungrande själar. Men då dessa upplåta sitt hjerta för Herren, som står för ödren och klappar, så vill han till dem ingå och hålla nattward med dem och de med honom. Han vill trosfwa sig med dem i nåd- och barmhertighet, och woro än deras tro icke större än ett senapskorn, likväl borttaga den börda, som dem betungar. Äfwan med en swag tro blifwer själen till sin salighet delaktig af Guds husets rika häfwer. Den salta Guds grund blifwer ståndande, och hafwer detta insegel: Herren känner de fina.

Uti sjelfwa Skriftermålet hör en christen, sedan han med andåktig uppmärksamhet och nödig tillämpning på sig sjelf afhört skriftestafet, iakttaga följande: 1. bekänna, det han i synd född är, och sin skuld sedan med många synder fördäkt; 2. erkänna, att han dermed förtjent Guds wrede, timmeligt och ewigt straff; 3. beröwer betyga en hjertans sorg, med leda, affly och hat till synden; 4. med tron omfatta sin Herre Jesum Christum, som honom från synden förlöstat och förlåtelse förwärfwat; 5. genom Guds nåd fatta en allwarlig föresatts till bättring och helgelse; 6. innerligen anropa Guds barmhertighet om nåd och förlåtelse; samt, när aflåsning derpå af Guds ords tjenare förkunnas, emottaga den, icke som en människa, utan, såsom den och sannare ligen är, såsom Guds egen tillräggelse, såsom en försäkran från himmelen om syndaförlåtelse, nåd och salighet.

Efter Skriftermålet och aflåsningen skall han hjerteligen tacka Gud, att han honom till syndernas fängsla fört hafwer och öppnat honom sin nådesfamn, och innerligen bedja, att Gud wille låta honom förnimma den heliga aflåsningens kraft i sitt hjerta till trons fördömmelse och en helig wandel. Sedan skall han än ytterligare bereda sig till den heliga nattwardens anammande, genom beinnande bön till Gud, och genom christliga betraktelser öfwer den heliga nattwardens höga värde och saliga förmåner, öfwer Jesu kärlek, Jesu heliga bud och dyra löften, bekräftade genom hans bittra lidande och död. Under sådana heliga

betraktelser skall han med värdenad och andakt framtråda till det dyra nådabordet, med fast tro hålla sig vid Jesu ord; "Detta är min lifamen, som för edet utgifwen warder; detta är mitt blod, som för edet utgjutet warder till syndernas förlåtelse;" och så äta och dricka, att han blifwer med sin Gud och Frälsare innerligen förenad, och i denna förening vinner frid och salighet.

Efter denna dyra, himmelska måltid underlåter icke en sann kristen att för Jesum sin Frälsare fram-bära lof och tackfägelse af sitt innersta hjerta, och be-dja, att denna lifsgifwande själaspis måtte lånda till näring och styrka för hans tro, för hans kärlet till Gud och menniskor, för hans föresats att wandra i ett heligt lefwerne, och för hans hopp om ewigt lif.

Den himmelske Fadren gifwe alla dem, som nås af hans barmhertiga nåd, sin nåd att, fläddes i de rätta bröds-lopps-fläderna, så begå Jesu nattward på jorden, att de ock måtte delaktige warda af den stora nattwarden i himmelen; för Jesu Christi skull. Amen.

b) Skrifts och Nattwards-Böner.

1. Bön om en sann omvändelse.

Allsmåttige, ewige Gud, barmhertige Fader! du, som sökt mig på mina wägars willa och fattat mig med din nåd, se med mildhet till min stora swaghet, tag mig wid handen och led mig på den ewiga wägen. Af din nåd allena kan jag frälsas, genom din nåd allena hemta krafter till sann bättring och tro. Ack! wi äre icke beqwäma att ens tänka något, såsom af oss sjelfwa: äre wi till något beqwäma, så är det af dig, Herre, du trofaste Gud! Rött och blod kunna hwarken förwäntwa eller ärfwa ditt rike. Du måste oss omvända, om wi skola omwände warda. Wiljan hafwer jag, äfwen den är dlet werk; men för mågan finner jag icke. Men hafwer du gifwit wiljan, Herre! så gif ock förmågan. Gif mig din heliga Andä. Låt honom kraftigt verka i mig en rättfärdig syndens känsla och upplysa mitt förstånd ögon, att jag må känna syndens gruslighet, att jag må befinna huru den följes af ett heligt misshag och af ett förtjent straff; men deremot, huru omätlig och outsäglig din barmhertighet är emot dem, som en sann bättring

jöra. Du har mött den fallna David med din nåd, du har upprättat en syndig Manasse, du såg till Sionserffans, du såg till Petri tårar; du hörde Publitanens, du hörde röfwarens bön. Jag bekänner, som dege, att jag syndat; ja, syndat härver jag och lås ner min öfverträdelse. Vittunda dig öfver mig syndare. Förkasta mig icke ifrån ditt ansigte. Du vill ju ingen syndares döo, utan att han emvänder sig och lefwer. Så har du lofwat, barmhertige Fader! och stadfastadt är detta löfte med Jesu, min Frälsares, blod. Åh! låt det rena mig från alla mina synder. Åh! låt mig vinna frid i dig, genom min herre Jesum Christum. Åh! låt sanningens Andå leda mig i all sannings och styra mina fötter på fridens väg, att jag må fullberda loppet, behålla trou och en gång vinna salighetens oförwanfliga irona. Hör nådeligen min bön, trofaste, barmhertige Gud! du, som är högtlofwad i tid och ewighet. Amen.

2. Morgonbön på Skrifstedagen.

Gud! med de många tusende af dig skapade warelseter, som i denna morgonstund nalkas din thron, förenar jag mig att hembära dig tacksamhetens offer för ditt faderliga beskydd under denna framlidna natt. Lofwad ware du, att du icke bortröckt mig i mina synder, utan låtit mig upplefwa denna dag, då jag kan tänka på min bättring och söka din nåd. Gud! du är en mild och långmodig Fader. Wätte din nåds tillelser wäcka mig att besinna, huru olycksalig jag är uti mitt naturliga förderf, huru syndens väg slutteligen leder till mörker, döo och ewig förtärfelse. Wätte din kärlek beweka mig att på det allwarligaste öfky allt syndigt wäsende, hwilket är dig så misshagligt. Åh! låt denna föresats blifwa rätt innerlig och kraftig i min själ, på denna dag; som jag will belga åt estertanken öfwer mig sjelf och pröfningen af min förda wandel. Led mig i denna affigt till en rätt känedom af mitt hjerta och mitt lefwerne. Gif, att jag utan skrymtan ransakar mitt inre, icke undansömmer något af mina fel, icke lättfknigt öfwerfer mina skdesynder, och icke håller mig för bättre, än jag i sielfwa werket är. Swad skulle det hjälpa mig, om jag tillade mig ett wärde, det jag icke äger, om jag sjelf wille dömma mig oskyldig och ren, twärt emot den sannings dom, o Gud! Nej, allestädes när-

varande och allvetande Herre! för; dig ligger all min wandel öppen. Du är vittnet till mitt görande och tänkande. Du känner mig: mitt hjertas hemligaste djup är dig uppenbart. Ty vill jag och inför dig bekänna alla mina fel och all min swaghet. Förlåna mig din nåd att göra det med ett rått ödmjukt och ångersfullt hjerta.

Gif mig, färe himmelske Fader! — ty utan dig är jag icke skicklig att tänka eller göra något godt — gif mig din Ande, att jag i sannskyldig andakt må företaga denna wärtiga förrettning. Drag min själ ifrån alla förskräckelser, alla werldsliga omsorger, alla jordiska förnjelser, ja, ifrån allt, som kunde hindra wälsignelsen af denna nådedag. Låt mitt hjerta känna denna saliga tröst, att jag, för Jesu skull, funnit nåd inför dina ögon. Stärk min förtröstan på min Träskares förtienst och förfsonings död, och låt, o Gud, din benådade kärlek framtigt drifwa mig att med willigt hjerta helga dig hela min framtida lefnad. Förbarma dig och öfwer alla dem, som gemensamt med mig i dag förödmjuka sig inför dig, och woderaweck äfwen deras själar med trösten af din nåd. Ja, trösta, hjälp och wälsigna oss alla, för Jesu Christi skull. Amen.

3. Bön före Skriftermålet.

Inför dig, Allwetande! som ramafar hjertan och pröfwar njurar, nedfaller jag i stoftet och bekänner under blygd och ånger, att jag är en fattig, syndig menniska. Skapade efter ditt belåte, gingo mina första föräldrar rena och oskyldiga utur din hand; men de trodde ormen mera än dig, och äto af den förbudna frukten, och steto sig utur dina faderliga armar, och förspillde ditt himmelska arf, och blefwo eländiga warelser, ja, de eländigaste på jorden. Uck, Gud! jag känner det, i mitt syndiga hjerta har denna ormen innästlat sig, och förgiftat sjelfwa llfwets källa. Här ligger ett syndafred, som utan att jag märker det, groor och utbreder sig och minsta anledning är färdigt att utbranta i den ewiga dödens frukter. Ja, jag hörer till ett inndigt släkte, jag är en gren af en ond slam, jag är med synd född, och bär i min själ djupa märken af mina första föräldrars fall. Du gaf mig i det heliga Dopet ett reningsmedel ifrån arfsyndens smitta; litwål är jag ännu dermed behäftad. Du har, genom din Ande, gifwit mig nåd och kraft att all mera utrota ogräset utur min själ; dock wäxer det der
ännu

inu och förbräner den goda säden, så att den icke får
 ära frukt. *Ack, Gud!* skulden dertill är min. Jag har
 icke allenast försummat att utketa syndaförderfvet, utan
 jag gifvit det ständis näring: jag har hopat skuld på
 skuld, och i alla mina lifsdagar emot dig brutit. Jag
 har brutit emot dig, ehuru jag wetat, att du är en hög
 Gud, som hafar det onda, en rättfärdig Gud, som
 raffar det; jag har brutit emot dig, kärleksrike Fader!
 jag, som öfwerhopat mig med oändeliga wälgerningar,
 och som genom din nåd welat uppsostra mig till ett
 ärodigt barn, emot dig har: mer jag brutit och ökat min
 skuld med en straffbar otackjambet. *Ack ja!* dig hade jag
 öfwer älska öfwer all ting; och jag har älskat mig sjelf och
 världen och dess lustar, och gifvit mitt hjerta åt afgus-
 arna. Min nästa hade jag bort älska, såsom mig sjelf;
 men min egen nytta wådde ofta hos mig mer, än hans
 rätt, min egen fördel mer, än hans wäl. Rättwis-
 aheten och kärleken hafwa ofta blifwit af mig för-
 ättna; ofta intego wrede och hat, afund och illwilja
 mot min själ; ofta lemnades den åt orena begärelser, stridans-
 e emot ordningens bud, emot nästans rätt; ofta blef
 jag i mig sanningen åsidosatt, ofta lögnen byllad; ofta mina
 redskriftnas ära kränkt, eller icke, såsom sig bort, skyd-
 ad och försvarad. Herre! jag är den tjänaren, som är
 öfwerdlig mer, än tio tusend pund, mer, än jag sjelf kan
 löse. Hade jag eck endast syndat på ett, så wore jag ännu
 öfwer saker till allt. Nu, på huru mångfaldigt sätt har
 jag icke syndat emot dig och dina heliga bud, syndat både
 med tankar, ord och gerningar, syndat ännu genom förbrö-
 ande af hwad du förbjudit, ännu genom uraktlåtande af
 hwad du befallt, syndat ännu med uppsåt, ännu af swaghet,
 ännu wetterligt, ännu owetterligen, syndat, ehuru du allt
 ifrån min barndom arbetat på min bättring; kallat och
 öfvertröstat mig på mina wågars willa, ofta rört mitt hjerta
 med din förekommande nåd, uppväckt mitt samwete och
 öfvertröstat mig din hand, att draga mig utur förderfvet.
 Rättfärdige Gud! wärd wore jag att förskjutast ifrån ditt
 ansigte, wärd att straffas i tiden, att straffas i ewighe-
 ten, wärd helwetet och den ewiga fördömmelsen. *Minna*
hader hafwa förtjent det; och det bleswe min lott,
om du skulle dömma mig efter din strånga rättwisa.

Men, Herre! du är icke endast min domare, utan
 äfwen min Fader. Så har du uppenbarat dig i ditt ord.
 Du har lofwat, ewige, sannfärdige Gud! och detta löste

att oerjylat med din egen Söns blod, att du med mildhet och nåd vill omfattat alla botfärdiga syndare, alla dem, som under ånger, under hat och affky för synden, med en lefwande tro fly till din faderliga barmhertighet, fly till Frälsarens Jesu Christi förtjenst, för att till nåde wara i hans obö, för att belade wara genom hans jär, och genom honom återwinna sitt förlorat barnskap. Du har lofwat det; och hwad du lofwat, det håder du wärligen. Ja, du vill öfwerse med alla botfärdiga ehwad de emot sig brutit hafwa; du tillräknar dem icke deras förra synder till fördömmelse, så föra, så många de och må wara. Du har sielf sagt: om edra synder wore blodreda, så skole de wara snöhwita; och om de wore såsom en rosenfärga, så skole de wara såsom en ull. Milde Frälsare! på korset bad du: Fader! förlåt dem det; och lade till den botfärdige röswaren: Jag skall du wara med mig i paradiset. På samma nåd, och på den allena, förlitar jag mig, arme syndare, och beder dig, ewige förbarmare! i försökstän på ditt eget löfte och på din förtjenst, att du waroes förlåta mig alla mina synder och belat alla mina brister, att jag må prisa ditt namn, din faderlighet och barmhertighet, och, deraf upplifwad, helga till din ära alla mina lifsdagar.

Ja, Allsmågtige! du, som förnär af natten skapa dag, af mörkret göra ljus och af döden i lif, skapa och uti mig ett rent hjerta och gif mig en förnyad anda. Ewige Gud! du, som klådar djupast ned i min själ, der min egen swaga blick förlorar sig; du, som följet belat loppet af min bana in i det oändeliga och åger alla mina gerningars följder i din hand; du, som icke behöfwer inkränka dina domar öfwer en swag dödlig inom ögonblicken af de närwarande lif: jag beder dig, Herre! för din stora outyrmdeliga barmhertighet och Frälsarens Jesu Christi förtjenst, förlåt mig alla mina synder, och gif mig nåd att bättra mitt lefwarne, att dagligen förnyas till ditt beläte, att i tro och helgelse fortgå på den sanna gudaktighetens väg in till döden, och derefter komma till det ewiga lifwet, med Jesu Christo min Frälsare, och med dig, all fullkomlighets Fader, all sakhets Gud. Amen.

4. Bönstuck wid skriftermålet.

Du aldramildaste, korsfäste Herre Jesu Christe! Erbarm dig öfwer mig, arme syndare, och se till

mig med din barmhertighets ögon, såsom du såg till Petrum, då han dig förnekat hade, och såsom du såg till synderskan wid berdet i Pbariscens hus, samt till röfwaren på korslet. Gif mig, genom din nåd, att jag med Petro begråter mina synder, med synderskan dig af hjertat älskar, och med röfwaren får vara med dig i Paradis.

5. Tackjägelse efter undsängen afböning.

Lofwa Herran, min själ! och allt, det uti mig är, hans heliga namn. Lofwa Herran, min själ, och för såt icke hwad godt han dig gjort hafwer. Den dig alla dina synder förlåter, och helar alla dina bristet. Den ditt lif förbliser ifrån fördert, och fröner dig med nåd och barmhertighet. Ja, lof och tack och ära ware dig, barmhertige Gud och Fader! att du i Jesu Christo förlåtit mig mina synder, och genom försönningens embete gifwit mig derom en dyrbar försäkran. Behåll mig, förbarmande Fader! i nåden; styrk min tro; förlåna mig din Heliga Andas, att jag i barnslig tillförlit förtröstar på ditt faderliga hjerta, och i denna förtröstan hemtar nåd och kraft till allt hwad dig behageligt är. Låt din frid, som öfwerår allt förstånd, förwara mitt hjerta och sinne i Christo Jesu. Ware hans förtjenst alltid mitt beskydd i frestelsen, min tröst i lidandet, och en tryggelig grund för mitt hopp om ett ewigt lif. Låt dina nådelöften på mig uppfyllas, då jag nu nalkas ditt herd, för att måttad warda af ditt huses rika häfwor. Det förlåne mig Gud Fader, genom Jesum Christum, i den Heliga Andas kraft. Amen.

9. Aftenbön på skrifstedagen.

Nådige och barmhertige Gud! dig tackar jag för alla kända och okända wålgerningar, dem du denna dag mig bewisat. Men i synnerhet prisar jag den nåd, med hwilken du så troget omfattat min själ, räddat henne ur det elände, hwari sunden henne störtat, och wedersätt henne med den tröstande tilljagelsen om föråttelse. Ack! huru war mig om tröst stor ångslan, innan dina hugswalelser, o Gud, uppfyllade min själ. Huru förstade jag efter din nåd, innan jag hörde ditt tillfreds ställande tilltal: war wid ett godt mod, mitt barn! dina synder förlåtas dig. Nu har du nådigt upptagit mitt

botfärdiga hjertas offer; nu har du mildeligen förlåtit mig alla mina öfverträdelse. Mina sonder tryckte mig, såsom en tung börda, och kurbwade mig all glad tillförligt till dig; men dem har du tagit ifrån mig och kastat i basiens djup. Du har å nyo gifwit mig det barnasinne, i hwilket jag nu, såsom en benädd Gål, kan frimodigt utropa: Abba, käre Fader! uppslag, o Gud! med nåd mitt ödmjuka hjertas tackoffer, och låt den glädje, jag nu äger i dig, och i hwilken jag känner mig så salig, aldrig förswinna ur min själ.

Gud! du har i dag uppväckt i mitt hjerta den uppriktiga föresatsen, att belga mina öfriga dagar åt dig och dina bud. På det högtidligaste har jag detta lofwat inför ditt heliga ansigte. Åck! ingif mig äfwen wisdom och allwar, båg och kraft, att betänka, hwad min freid tilljörer, och att utföra dessa saliga beslut. Äns nu skall jag wäl ofta stappla under loppet af min lefnads-ty jag förblifwer dock alltid här i tiden swag och wansmåttig. Men om jag icke syndar med uppsåt, med wett och wilja, om jag redeligen kämpar emot förderfwets; då hoppas jag med tillförligt på din barmhertighet för Jesu skull. Uppehåll du mig på den rätta wägen. Gif, att mina steg icke flinta. För mig allt närmare fullkomlighetens mål i en sann och lefwande tro, i christelig wisshet och dygd, till dess jag ändtelligt, i en bättre werld, uppnår en mera fullkomnad, en obestäfad belighet.

Låt mig i denna natt roligt hwila. I den saliga föreningen med min Frälsare, litar jag fast derpå, att du skall afwända all olycka och alla faror. Låt mig i morgon, frisk och sund, åter uppwakna med ett lugnt och i dig förändigt sinne. Gör mig stickelig att då wärdigt begå Jesu Christi ämnenne. Låt mig, skild ifrån allt, som kunde förströ min själ, endast tänka på din kärlek och på min korsfästa Frälsare; och styrk mig derigenom till en sann gudsfruktan och en ståndaktig trohet i Jesu efterföljd. Amen.

7. Morgonbön på Nattwardsdagen.

Herre! genom din barmhertighet har jag upplefwat denna dag, som är så wigtig för min själ. Så swag och syndig jag är, får jag dock i dag blifwa ett wittne till min Frälsares lidande och död. Med all min stora öwärdighet och mina många brister, får jag dock i dag offentligt prisa din stora kärlek, som du genom din

Sons såndande så underbarligen bewisat den fallna mensiskan. I dag får jag med mina bröder-högtideligen beskänna, att icke ingen annan är salighet, och att intet annat namn är menniskorna gifwet, i hwilket de skola saliga warda, utan i Jesu namn allena. Huru wälsignad blifwer icke denna dag för mitt hjerta och mitt lefwerne, om jag wärdigt begär din Sons heliga nattward!

Men huru kunde jag det utan dig, min Gud! och utan bistånd af din gode Ande? Huru swagt är icke mitt hjerta, huru stort mitt behof af din hjelp! Förlåna mig nåd, att jag, stild ifrån alla jordiska omsorger, ifrån alla sáfängeliga tankar, och ifrån allt, som kan förstörda mitt sinne, måtte helga denna dag åt betraktandet af min Frälsares kärlek. Huru dyrbar är ej den nåd, om hwilken denna dagen mig påminner! Jag är en af Jesu återlösta, och genom hans döda försoning har jag att fröjda mig öfwer mitt återwunna barnskap och min beskafade ödbödelighet. Du will genem tron på din Son uppsluta mig i din gemenskap, bewärdiga mig med din kärlek och gifwa mig allt det, som kan göra mig werkligen lycklig. Du will för Jesu skull förlåta mig alla mina synder och göra trösten af din nåd kärbar för mitt hjerta. Huru dyrbar är din godhet, o Gud! huru obeskrifligt och outsägeligt ditt faderliga förbarmande!

Så fröjda dig, min själ! wid denna saliga högtid. Ware dig denna dag en helig glädjedag. Ware långt ifrån dig alla sáfängeliga omsorger, då det himmelska goda allena bör fåsta din uppmärksamhet och wara det högsta målet för ditt begär. Ware det långt ifrån dig, att wid din återlösares bord göra dig skyldig till en tanklös lättförmighet, att insinna dig såsom en owardig gäst och sielf hindra den wälsignelse, dig der bjudes. Gud! helga du mitt sinne och mina känslor, och meddela mig den rätta trons gifwa, att jag med from glädje må beskänna Jesum min Frälsare och blifwa delaktig af hans försoningsnåd. Mätte din kärlek röra mitt hjerta till tackförmighet och genkärlek. Mätte den ståndaktiga trohet, med hwilken min Frälsare utförde det stora återlösningsverket wara mig en helig och beständig påminnelse, att helt och hållet öfwerlåta mig åt honom, att tillbedja honom med fröjd, att troget följa hans föreskrifter och förblifwa hans egendom. Gör mig dertill stickelig, och skaffa i mig, hwad dig behaeltigt är, änom Jesum Christum, min Herre och Frälsare. Amen.

8. Bön före den heliga Mattwardens begående.

Herre Jesu! du, som är våra själars rättte och ens de lärare, till dig kommer jag och beder: belä mig, Herre! så warder min själ helbregda; rena mig, du rena och obesmittade Guds lamb! med ditt dyra blod, som allena og rena kan af alla våra synder. Jag är försmåttande i mitt elände; medergwect mig, du lifsens källa! Jag är diwerhölsd af syndens mörker; kringra det, du, som är det sanna ljuset. Jag är fattig på allt godt; gör du min själ rik, du ärones Konung! som för min skull bar fattigdomens börda, att jag och nom din fattigdom skulle rik warda. Jag är ett bortslappat får; gode herde! uppsök mig. Jag är ett förlorat barn; upptag mig åter till nåd. Jag wore wård förödmjelsen; skona mig, milde Herre Gud! Låt mig åtnjuta din kärleks ljuslighet, försmaken af det ewiga lifwet, sötman af din godhet. Kläd mig i din rättfärdighet, låt din helighet vara min prögnad, din barmhertighet mitt stöd, din utståndna smärta min gläse, din ödd mitt lif. Mildaste Herre Jesu! uppsyll mig med din nåd, med din Anda, med din kärlek, med din saktmodighet, med din ödmjukhet, med ditt tålmod. Du ädla lifsens bröd! spisa mig till det ewiga lifwet. Du ädla lifsens saft! wedergwect mig i ewighet, att jag, som hungrar och törstar efter din rättfärdighet, måtte i dig hafwa lif och förndjelse och ewigt nöghelga mig till din boning, du som stelf sagt: den det åter mitt tött och dricker mitt blod, han blifwer i mig och jag i honom, och jag skall uppwäcka honom på den yttersta dagen. Låt detta saliga löfte på mig uppsyllas, då jag nu nalkas ditt bord, för att måttad warda af ditt huses rika häswor. Bered mitt hjerta med din nåd, belga min själ med den Anda. Gif mig din frid och wälsignelse, för din dyra försjullans skull. Hört mig, min Herre och min Gud! Amen.

9. En kortare.

Herre Jesu Christe! Förbarma dig öfwer mig; ifläd mig din rättfärdighet; möt mig med din kärlek; rena mig med ditt blod; omfatta mig med din nåd; fläs på i mig ett rent hjerta; besegla nådens löften i min själ. Jag kommer i ditt namn; jag stöder mig på din försienst; jag tror, att du är ödd för mina synder och för

min rättfärdighets skull utpräckt. Kärleksrike Fälskäre! styrk min tro till ewinnerligt lif. Amen.

10. Bönescak under den heliga Mattwardens åtnjutande.

Jesús Kristus, hwilkens lekamen jag anammar, beware mig till ett ewinnerligt lif. Amen.

Jesús Kristus, hwilkens blod jag anammar, beware mig till ett ewinnerligt lif. Amen.

11. Bönescak efter den heliga Mattwardens åtnjutande.

O Herre Jesu! blif när mig, att jag må blifwa när dig ewinnerliga. Amen.

12. Tacksägelse efter den heliga Mattwarden.

Herre Jesu! du, som tronans begynt och fullkomnat hafwer, och låtit mig undskän din heliga Mattward, gif, att denna dyra själaspis må lända min tro till styrka och förbättring, min själ till en sann lättedom, ett hjerta till tröst i all nöd och motgång, mitt lefwerne till behjälpsamhet, mitt hopp till seger, när jag med döden kämpa skall. O Herre Jesu! du är ju det himmelska brödet; huru kan min själ hungra? Du är lifvets wälbehållare; huru skulle jag törsta? Du är min Immanuel; ho hwad må jag vara emot dig? O! jag är wis derpå, att hwad som är döden eller lif, eller englar, eller förstadöme, eller wärdigheter, eller de ting, som nu äro, eller de ting, som tillkomma skola, eller höghet, eller djurhet, eller något annat kreatur skall stilla mig ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu, vår herra. O Herre Jesu, föröka denna min tro, behåll mig i denna saliga tillförstått, allt intill ändan, att jag må bekomma tronens ändalighet, själens ewiga salighet. Amen.

13. Om lefwernets förbättring.

O Gud, du Hellige Ande! som mitt hjerta med all sköns tröst och innerlig fröjd utpfyller, bered dig i mitt hjerta en boning. Bewara mig för alla ondska tanke, ord och gerningar. Uppstånd i mig en sann gudaktighets iswer, att jag måtte dageligen tilltoga i alla drikkeliga dygder. Din gudomeliga nåd emfatte mig, utredde och wälsigne mig, att, såsom jag hwar dag närmare och närmare närkas döden, jag dess dageligen må mitt lefwerne förbättra, wara brinnande i böner och tacksägelse.

ser, och alltid bereda mig till en salig bådansfärd.
Hör mig, min Gud! för Jesu Christi skull. Amen.

14. Afstombön på Nattwardsdagen.

Jag tackar dig, o Gud! för det outhärliga goda du i dag bewisat min själ. Att jag kunnat tänka på dig, såsom min Skapare och Fader, att jag i din Söns gemenskap kunnat fröida mig af din kärlek och blydhet, att jag blifwit delaktig af Jesu återlösnings wålsignelser och känd trösten af sündernas förlåtelse i mitt hjerta; detta allt är en wälgerning af dig, för detta allt prisar jag din barmhertighet.

Herre! jag känner wärdet af den tröst att med dig wåra förenad. Jag är genom Jesum ett benädat barn af min himmelske Fader. Låt, o Gud! denna tröst aldrig wika ifrån min själ. Den upplifwe mig till lifwet i gudaktigheten; den uppbjude mig öfwer allt det flugtiga, jordiska och förgångeliga, som tillhörer denna tid; den ingifwe mig ett stilla tålmod och en lugn nderafwenhet under din wilja wid alla mina lidanden och bedröfwelser; den uppmuntre mitt hjerta till förtröstan på dig, när känslan af des brister will göra det oroligt; den gör mig en gång stark att lemna jorden med christeliat mod, och öfprene mig en ljus och glad utågt i det tillkommande lifwets salighet.

Och så, min Gud! öfwerlämnar jag dig hela min framtida lefnad, med alla des fröjder och alla des lidanden, i den sanna öfwerlygessen, att du för Christi skull är min helde Fader. Du, som allt hittills handlat så wäl emot mig, skall och bådanefter wäl göra. Din kärlek beskydde mig i den förestående natten: under din uppfigt och ditt beskärn fruktar jag ingen olycka, och så länge jag ännu wandrar på denna lidan arafwen, tröstar jag på din godhet och barmhertighet. Ja, ewigt skall du wåra min Gud och mitt bästa goda. Du har utafwit din Son för mig: du will och wikt gifwa mig allt med honom. Med denna glada förtröstan tillsluter jag min dagon och låaaer mig till ro. O Herre! låt mig somna i din famn. Låt min själ inneslutas i dina händer, att hon må hwila med frid och uppmakta med glädje. War mig nådlig, o Fader! och förskjut icke denna min sista suck, för min Trälsares skull. Amen.

D. Böner för enskilt andakt.

I. Böner för åtskilliga Stånd.

1. En Konungs bön.

Allmäktige Gud, himmelens och jordens Herre! du som allting med din vilja frambragt, med din vishet och makt regerar, med din godhet och kärlek upprättat! Jag ödmjukar mig i skottet och nedlägger min krona inför dig, all verdens Konung och Domare. Jag tillbeder din stora nåd, att du uppbjöt mig till det ärofullaste kall på jorden, att du ansökt mig de dyraste och beligaste pligter ibland mina medmenniskor, och utsatt mig att styrva och värda ett ährifullt folk. Ack, Herre! bistå din tjänare, att jag värdigt må utföra ett så viktigt och ansvarsfullt värf. Lär mig betänka, att jag icke af mig sjelf äger detta företräde, utan att ditt, o Gud! är riket och magten och äran och härligheten. Låt mig aldrig glömma, att dina ögon följa mig, att din hand är öfver mig utsträckt, och att jag en dag skall för alla mina gerningar, göra räkenskap inför dig, du Allrahögste! Låt mig alltid ihågkomma, att det är ditt stora verk, som blifwit lemnadt i min värd, att de äro dina barn, som stå under min lydnad; att du, o Herre! bästär skapat och alla, både höga och låga, både stora och små, att du med lika kärlek värdar och alla, och med lika rättvisa dömer och alla. Så beder jag dig nu, med Salomo, om ett visst och förståndigt hjerta, att jag din heliga vilja må rätt förstå och frimodigt utföra. Gånd mig vägheten af din höga himmel och från din kärleksliabets thron. Låt denne beständigt vara med mig och arbeta med mig, så att jag må kunna se och weta, hwad dia wäl behöwar, att jag må förswara sanning och rätt och emotstå de orättfärdiga, att jag i alla mina gerningar må följa hwad dig är täckt och för ditt folk nyttigt. Bewara mig för onda rådgifwarsre och fallna männer: tillslut mitt hjerta för ärelöshetens retelser och smickrets försåt: afwänd ifrån mig de ogudaktigaas her, att jag icke med dem förgå och wärder till intet. Ack dia, Herre! är all min makt, i din fruktan all min trygghet och ära. Förrunna mig friden, o Fader! Förskona din tjänare, förskona ditt folk ifrån felgets olyckor. Låt aldrig höghudet eller hämden

göra mig skyldig till värnlöshets flagan och länders förödelse. Men då fienden orättwist hotar och anfaller, låt mig draga svärdet i ditt namn, och i förtröstan på ditt bistånd träda fram till vår frihets och wärlagars försvar, och efter lycklig kamp återwända med seger och frid. Utåt din wälsignelse öfwer landet och alla dess innewanare. Låt mig lefwa med mitt folk, som en fader med sina barn, i wäshet och kärlek, i förtroelighet och frid, i redlighet och christeliga dygder; så att wt med hwarandra gemensamt må öfwa oss i en sann Gudsfruktan, all wäshets begynnelse och fullbordan. Och när jag sist, på din befällning, kall skiljas ifrån denna jordens åra och makt, o min Gud! låt mig då med glädje få ställas inför din härlihetens thron, och af dig emottaga den oförwanstliga kronan, för Trälsarens Jesu Christi skull. Amen.

2. En Undersåtes bön.

Allwise och nådige Gud, som med wäshet och ordning allting regerar! Jag tackar dig, att du låter mig lefwa i stödet af ett christeligt sambälle, i skygd af milda och wälgörande lagar, under wården af en upplyst och rättwis öfwerhet. Detta är din stiftelse, o Fader! en snäll bild af din egen milda och rättwisa regering, en förberedelse till den högre ordning, hwar till du kallat alla dina barn på jorden. Lär mig och att häruti förstå och wörda dina faderliga affäster, att dageligen öfwa mig i lydriad, undergifwenhet och tålmod, och derigenom wänjas att i hjertats ödmjukhet tillbedja dig, alla Högarens Herre. Låt mig i alla mina gerningar ihågkomma, att öfwerheten är din utwalde tjänare, utrustad med din makt, för att utbreda ditt namns fruktan och åra; omfaktad af din nåd, för att sammanfåsta alla hjertan med ordningens och kärlekens band; wäpnad med ditt swärd, de onda till straff, men de goda till pris, åra och beskydd. Jag beder dig, o Herre! att du mildeliken wälsignar den wälgörande inrättning, som du sielf stiftat, så att ditt öfynliga rike må blifwa uppenbart ibland oss; att sanning, rättwisa och dygd må dagligen främjas och tillwåras; att lycksalighet och frid må bo i våra hyddor. Gif lycka och wälgång åt dem, du utsett till wäktare öfwer landet och folket. Låt wår älskade Konung få rådas ibland dina utkorade, dem du wårdar och skyddar. Gif honom Salomos wäshet och Davids hjertmod. Öf hans dagar många, hans mödor, lätta, hans hjerta gläd.

och frimodighet i din truktan. Låt honom alltid vara omgifwen af upplysta rådgifwars, trogna wänner, redeliga embetsmän och ett gudstruktigt folk. Låt alla råd styras af din Andas, alla företags framjas af din nåd, alla medborgare förenas af din kärlek, alla sàgter samverka till ditt rikets förkofran, så att vårt låra jädernesland må efter din wilja regeras, att wi må wara ditt egendomsfolk, det sig om goda gerningar besittar, och utgöra ett helga manna samfund i gudaktighet och ärlighet, i frid och rolighet, genom Jesum Christum, vår Herra. A.

3. En Embetsmans bön.

Näsmågtige och allwise Gud, ifrån hwilken all god och fullkomlig gåfwa kommer! Jag tillbeder din milda försön, som ansett mig wärdig ett rum ibland ordningens och rättwisans tjenare på jorden. Jag beder dig om bistånd och kraft att wäl utföra det wärf, du mig anförtrott. Af din wåghet ledd, skall jag snart låra mig förstå mina pligter, och af din nåd upplyswad, med glädje dem uppfylla. Utgjut, gode Gud! i min själ din heliga Andas sanning och kraft, så att mitt förstånd tillwäyer i den rätta kunskapen, att mitt hjerta befästes i redlig wilja och mitt samwete förwaras ifrån synd. Ehwad helst jag företager i mitt kall, blidme jag aldrig, att jag går i din tjenst, du, allwerldens Konung och Herre! att den öfwerhet, jag tyder, är din stiftelse, och de medchristna, dem jag gånar, äro dina barn. Förföna mig för swära frestelser, och hjety mig att dem öfwerwinna. Fråls mig ifrån alla synder, och bewara mig ifrån de ogudaktigas råd. Låt mig njutas med min del, utan afund och utan knot, och i synnerhet warda rik på goda gerningar. Gif, att jag må kunna troget wärda min pligt, utan klander och utan intrång i det mig icke tillhörer. Må jag förblifwa, deri jag kallad är, och i stillhet förblida din wiljas råd öfwer mitt framtid. Och när stunder är inne, upptag mig då, o Fader! till dig, att ewigt tjena dig ibland det rätta egendomsfolket i himmelen. Amen.

4. En Lärares bön.

Herre Jesu Christe! du, som är det ewiga ordet i Gudi, och i tiden uppenbarad såsom wehnsbornas Ijus, full med nåd och sanning! Af din nåd är jag kallad till det answarsfulla wärf att predika din låra och ditt förs, till sönndares omwändelse, bättring och ewiga salighet. Jag wet, o Herre! att detta är endet ä-

mig för swårt, och att jag icke kan uträtta det allena. Jag känner det i mitt hjerta, och erfar det i min dage
 ligg tjent, huru mina läppar äro för swaga att rätt
 tolka det ewiga lifvens ord, huru mina händer icke äro
 wärdiga att bära ditt rikes nycklar, huru min anda är
 för inkränkt att rätt fatta och förkunna det din Ande
 tillhörer. Blika mig, o Jesu! med din nåd, som är
 mäktig i de swaga. Ditt ljus bestråle min själ, så att
 jag må förstå ditt rikes hemligheter. Din kraft uppelste
 mitt hjerta, så att jag troget, frimodigt och ståndaktigt,
 må bära ditt namns vittnesbörd i den församling, som
 af ditt blod blifwit frälsd och helgad. Bewise din salige
 gärande lära sin werkan först på mig själf, på mitt eget
 fiende och min egen wandel, att jag må warda för dina
 bekännare en eftersyn i tro, i umgänge, i kärlek, i nit
 i trohet, i hjertats renhet, så att jag icke predikar an-
 drom och finnes själf fräffelig; utan att jag låter mitt
 ljus lysa för mina bröder, att de må se mina goda gers-
 ningar och priså dig och din Guds, som är i himmelen.
 Rusta mig själf, Herre! till strids, då werlden och den
 onda fienden anfaller mig: iflåd mig trons wapen, så att
 jag utom försäran, må, i ditt namn, gå alla motstånd-
 dare till mötes. Gif mig tålamod att fördraga de otack-
 samma de hårdhertade, de respektlösa och gudlösa, och
 hjelp mig att upprätta dem med saktmodigom anda,
 under hopp, att du g. swer dem nåd till bättring och sann-
 ningens känedom. Ack Jesu, min Frälsare och min
 Gud! jag är din tjensare: wälsigna mig i mitt arbete,
 styrk mig i mina strider, trösta mig i mina bekymmer
 och sorgor. Gif mig kraft att rätt utdela sanningens ord
 och dina heliga sakrament, ditt återlidna folk till wis-
 dom, till rättfärdighet, till behjelp och till försökning.
 Låt mig icke sälsamt arbeta i din winnård; låt icke det
 himmelsta utslädet emellan mina händer fruktloft försök-
 tas: låt mig icke borttrappa den bjerd, för hwilken jag
 en dag skall göra räknskap inför dig. Ack, att jag må
 kunna göra den med fröjd, och icke med sukkan! Ack! att
 jag må, på din bbara sida, må kunna säga: Herre! här
 är jag och barnen som du mig afswit hastwer. Hör mig,
 blika mig, wälsigna mig, du allas wär högte lärare och
 herde, för din oändliga kärleks skull. Amen.

5. En Andräres bön.

O Gud, du Helige Ande! som det himmelska ordet, må
 va själars rätta näring, af nåd låter ibland oss

heltjen förkunnas och utdelas. Sänd till oss rättssinniga, nitälskande och trogna lärare, som oss med all flit och trohet undervisa, som lära oss vägen, den vi vandra skole, och som med ett gudeligt lefwerne oss föreläsa. Bered och upplifwa, äfwen wår hjertan med sin nåd, att de för den saliggörande läran må öppna sig med helig längtan att anamma den med fröjd, att de nå tillwåra i tron, hoppet och kärleken, samt bära hundra gårdesfrukt i tålmod och alla christeliga dygder. Behåll oss wid det ena, så att wi Herrans wår Guds namn alltid frukte; och låt oss på den yttersta dagen få ett rum i de utwalda församling i himmelen, genom Jesum Christum, wår Herre och Frälsare. Amen.

6. En Domares bön.

Ullwetande, rättfärdige, allestädes närwarande Gud, hela werldens Herre och Domare! I förtröstan på ditt nådefulla bistånd wägar jag upptråda ibland mina röder, som tolf af lag och rätt. Jag beder dig om nåd och kraft att detta wigtiga fall med godt samwete utföra. Låt mig i alla domar ihågkomma, att du sjelf är närwarande och att mitt embete tillhör dig, att sanning och rätt äro ditt rikets prydnader, att ordnina, kärlek och frid äro ditt rikets ära och dina barns lycksalighet; så det jag, såsom din tjenare, må göra din wilja uppenbar, ditt herrawälde kändt, och din fruktan allmän på jorden. Jag wet, huru jag i detta wigtiga wärf måste wara i dwellig strid med onskan, med rånforna, med rättwisn, hämdlyfnaden, wäldet och hela mörkrets makt. Gör mig skimodig och stark i din kraft, o Gud! Låt jag alla sanningens motståndare öfwerwinne, så att jag icke förwillas af de egerningsmäns falska ord, icke uttrötts af deras skämplingar, eller faller för deras förfä. Gör all ting, o Herre! bewara mitt eart hjerta, så att jag icke drages in uti de ondas råd, icke af egens egotta, manwän eller hat, förledes att hafwa anseende till personen, och, någon till behag, wrånga den offwuldiga sak och skrifwa orätt dom: utan hjelp mia, att jag alltid må hafwa din wilja för mina ögen, dina bud i mitt hjerta, och min egen förestående råken till min ägeliga warning och tröst. Sänd mig ditt Hus och din öfning, att de Ieda mig, så att jag din lag framför I ting älskar, och ditt namn öfwer all ting fruktar; så, att jag efter ditt behag min wandring fortfattar och utar; så att jag må kunna medföra de offwuldigas wäl-

signelser och ett godt samvetes vittnesbörd i min graf, samt omsider, wid din Söns, vår Frälsares, sista uppenbarelse, få höra den gode och trogne fienarens dom och ingå i den ewiga glädje, genom samma din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

7. En Krigsmans bön.

Auswäldige och rättfärdige Gud! du, som i skoffet nedslår de stolta och upphöjer dem, som i ödmjukhet på dig förtrosta. I ditt namn går jag att strida för mina faders jord, för min medborgares frihet och lugn, för de lagar och den Siverhet, under hwilkas beskydd jag will lewa och dö. Gif mig ett oförfäradt mod, så att jag hwarken fruktar faror eller dö, då det gäller min pligt och din ära. Du har ofta fordom med kraftig hand bistått ditt folk emot förtryckare, och strålat det ifrån stolta fienders hotelser. Låt mig på din hjälp alltid förtrosta, du härarnes Gud! och af din nåd hoppas framgång, seger och beström. Bewara mig för öfwersdåd, grymhet och wäld. Gör mitt hjerta ödmjukt i lyellan, oförskräckt i faran och lugnt i döden. Mitt lif äger jag af dig, o min Gud! Ware det min glädje att lewa på det för din ära och mina bröders wälfärd. Min tid är i dina händer, o Herre! Ware det min tröst, att i ditt allwisa, faderliga råd äro alla mina stunder räddade, den första med den sista. Lär mig, styrk mig, hjälp mig i synnerhet att strida emot fienden till min själ, att iklåda mig din Andas rustning, i tro, hopp och rålamod, och hålla mig till den hielten, genom hwilken du of allra segren gifwit baswret, din Son Jesum Christum, vår Herra. Amen.

8. En Läkares bön.

O Herre, Iefwande och allsmåttige Gud, all tingö Skapare och uppehållare! Du, som med så beundranewärd wärdhet och konst bildat mennessans kropp af jord och upplifwat den med en släkt af din Andas! Det är i dig, som wi lefwe, rödas och hafwe vår warelse. Ifrån dig är vårt lif upprunnet; genom din milda förlöfnad äger det sitt uppehälle och sitt bestånd; i din lifnatur äro förwarade oräkneliga medel till förmindring af des plågor och belande af des brister. War mitt råd, o Herre! och mitt bistånd, då jag går att använda dessa medel till min lidande nåstas hjälp. Lär mig, i trogen utöfning af mitt kall, att med sorgfällighet och ömsert

vårda det dyrbaraste i din synliga Skapelse på jorden, menniskollifwet. Upplys mig, att jag af förhållande icke felar: styrk mig, att jag af twekan icke förwillas: medergwick mig med din kraft, att jag under hopade mödor och bekymmer icke förtröttnas: uppslifwa mig med din kärlek, så att mitt hjerta, wid den dageliga åsynen af andras nöd, icke förhårdas. Wid den fattiges sjuksång, som den rikes, låt mig ibågkomma, att det är en broder, som lider. Gif din nålsignelse till minna bemödande, du helkans och lifwets Gud! så att de plågade må finna lif, de besdröfwade tröstas, och de sjuka blifwa helbregda, så att samhället må återwinna friska och nyttiga medlemmar, så att makar och wänner, föräldrar och barn må återfå sina dagars lugnad och tröst. Under wården af mina medmenniskors timmeliga lif må jag också påminna dem, huru det är förgångeligt, ostadigt och kort, att de må för all ting söka själens helka i din nåd och det ewiga lifwet i din förentag, och sålunda förbereda sig på den förwandling, som ingen menstlig konst eller makt kan emotstå. Detta må jag också alla dagar sielf lära, o min Gud! och i den gudomliga läkarens hellobrunn aftwå naturens och tidens smittor, och förstärka mina krafter till det oförgångeliga lifwet ibland dina utwårda. Amen.

9. En Handlandes bön.

D Herre-Gud, som öfwer alla jordens länder utbreder dina rikedomar, på det menniskorna alltså må tillbedia dig, fröjda sig af din godhet, och broderligt gif meddela hwarandra af de oräkneliga gåfwor, du åtdem, hwar på deras ort, förunnar! Låt mig wåra en trogen och redlig tjänare i denna din wålgörande busbållning; och fördelåna mig af mitt arbete den frukt, som öfwerensstämmer med dina högre affigter, samt med min egen och nåstans sanna wålfård. Utan din nålsignelse kro alla uträkningar fåfånga. Herre! gif mig af din nåd lycka och framgång i mitt wårk. Låt mina företag wåra nyttiga, icke allenast för mig sielf, utan också för andra, för det samhälle, som gifwer mig skydd, för de medborgare, som dela med mig samma pligter och samma rättigheter, för den öfwerbet, som wakar öfwer vårt fäderneslands frihet och förkofran. Gif, att jag alltid må hafwa dig för mina ögon och i mitt hjerta, så att jag handlar öppet och redligt med hwar man, åts

ndjes med den minst, du i den försyn mig befrar, och bevarar mitt samvete för alla förebräelser. O Herre! afvänd långt bort ifrån min själ all egen nytta, stridighet och denna världens sjäfänga sorger, igenom hvilka lifwets glädje förbittras och din fruktan utplånas. Men lär mig att församla ågodelar i himmelen, att söka efter ditt rike och din rättfärdighet, att blifwa rik på menniskofärlig, dygd och goda gerningar. Och när du fallar mig ifrån det förgängeliga, o Gud! så gör mig delaktig af dina utvaldas arfwedel i det ewiga ljuset, för vår Frälsares Christi skull. Amen.

20. En Handtwerkares bön.

Umsämlige och nåderike Gud, som befallt oss arbeta i stillhet och äta vårt eget bröd! Jag wet, hur all mencklig wissdom och konst, utan din nåd, till intet gagnar; ty om du, Herre! icke bygger huset, så arbeta de sjäfängt, som derpå bygga. Gif mig fördens skull din wälgignelse, att jag mitt handtwerk wäl och lyckligt wårdar, mig deruti med flit och redlighet försörjer, alla oroliga bekymmer bortlägger och på din milda försyn stadigt förtröstar. Främja du mina händeres werk. Förlåna mig hetsa och krafter till mitt arbete. Gif mig trogna modarbetare och ett godt förtroende med alla menniskor. För all ting gif mig ett förnöjsamt hjerta, att jag icke afundas mina medbröder en rikare lott och ej misnöjes med min egen; utan att jag fast hellre delar med mig åt min fattiga nästa af det förråd, du mig skänker. Lär mig att rätt nyttja den tid, du själf så wisligen indelat för mitt timmeliga lif och för min själ. Gif mig nåd att de sex dagar ansända i flit, idoghet, nykterhet och ett kristeligt wäsende; men på den siunde ibågkomma din hvilodag, så att jag den helgar i andakt, böner och lessånger. Rik eller fattig, må jag dock alltid leswa lycklig och förnöjd i din fruktan, min Gud! Så hoppas jag när mina arbetsdagar här på jorden hafwa ett slut, så börja den ewiga, fröjdefulla sabbaten i din härlighet, med alla dina utvalda och med din Son Jesu Christo, vår Herre och Frälsare. Amen.

21. En Jordbrukares bön.

Umsämlige Gud, barmhertige Fader, hela naturens Skapare och Herre! Efter skapelsket wet du

iffadrd för oss tillgång, och de härliga frukter söke
i förqäfwes mera på jorden. Men du har tillwål icke
äntagit oss all wälsignelse, o Fader! Säkän ibland
skel och törnen, säkän med möda och swett, säkän un-
re fruktan och bekymmer, har du ännu lofwat oss
rliga stöddar af din godhet. På din tillfågelse ned-
råfwes jag fördenstull mitt korn i jorden och hoppas,
att du i behaglig tid återqfwes mig det med wälsig-
esse. Jag må plantera och watta, jag må plöja
och så, jag må swettas och bekymras; det är dock allt
ifångat, om du icke qfwes wårten. Ack Herre! hö-
r en bön, jag i mitt arbete till dig uppsänder. Gånk
in milda blif öfwer ångar och salt. Uppliwa dem
med de wälsöwande solstrålarna: uppsrika dem med det
lufliga regnet: afwänd all skada och förderf. Låt året
rodnas med ditt goda och landet wälsignas af din rikes-
om. Bewara mig för otroget busfolk, för bedrägliga
rbetare, för wåniga och illundiga grannar, och för
all hwad uti min ärliga näring kan göra mig hinder
eller förfång. Låt mig behålla en god helsa, ett förs-
bidt sinne och ett roligt samwete, som är ett dagligt
åttabud. Men ett beder jag dig för all ting, o min
Fader! att du sjelf bereder mitt hjerta för det goda ut-
öbet ifrån himmelen, så att det må bära hundrades
allt frukt i tålmod och christelliga dygder. Och när
en stora dagen infaller, då du utsänder dina stöddemän
att ställa waråset ifrån hwetet, ack! låt då min själ så
wemföras ibland de utwalda lärswarna i dina himmelska
oningar, för min Frälsares Jesu Christi stull. Amen.

12. En Dagakaris bön.

Utmåttige och barmhertige Gud, som med ditt kraf-
tiga ord hela werlden i beqnnelsen skapat och ännu
wälsignad wid makt håller. Jag tackar dig af allt mitt
hjerta, att du förlånat mig helsa och krafter, och be-
wärrer dig om nåd att rätt använda dem. För spändas
stull är mitt arbete wordet tungt, och mitt brödd måste
wärra åta i min anletes swete. Men om du, Herre!
wårdes styrka och wedergwecta mig, så drager jag ha-
rens tunga och betta med glädje. Hör mig, milde
Fader! när jag om morgonen lyster mina händer till
dig: med tackfågelse, lofsåna och bön. Wälsigna mig
under mina arbetsstunder, så att jag med redlighet och
allt fullgör det mig tillhör. Och när jag om aftonen

gå till hvila; sänd dina heliga englar att värda og beskydda mig: Låt mig icke misundias eller bedröfvad, så jag är ringa och fattig. Låt mig blott vara gud delig och låta mig njota, så har jag vinning nog. Gif, att jag, såsom en trogen tjänare, må dageligen vara beredd på min stora husbondes ankomst, och i tålmod förbida den sista aktonen, då dagens lön utfaller. Åh! låt mig då så ingå i min Herras glädje, genom din Son Jesum Christum, vår Brädljare. Amen.

13. Bön, då man är sinnad ingå i äktenskapet.

Allwise och barmhertige Gud, som af begynnelsen skapat människan, man och qvinna, och sliet äktenkapets heliga förbund! Upplys mig, att jag må värdia en maka, som är dig bekantlig. Gif, att mitt hjerta icke förblindas af det förgångeliga, af rikedom, af såring och lycka, som lysa för världen, men ofta skänka blott ångst och sorg; utan lär mig söka en värd, som är dig tukt och rik i din fruktan. Gif mig en fördan, o Herre! och låg våra händer tillsammans i en välsignad stund, och tillred åt oss en luan och förnjeslig bönings för långa tider. Der låt oss till en behaglig ålder så sammanleva i kärlek, förnjesfambet och frid, glöde af dina välgärningar och ditt beskydd, nyttige för oss själwa, våra hus och samhället, tållor i pröfningen, motgången och sorgen, undergifne i allt din faderliga vilja. Helga vår förening med Brädljarens Jesu milda närvarande, att hans kärlighet må wara os uppenbar, såsom för brudparet i Cana, att vi må tro på hans namn och smaka sötman af hans kärlek, ju längre desto nymigare och fullkomligare. Åh, må aldrig våra hjertan drivas ifrån denna himmeliska wån, som oss utkorat och helgat i sitt blod, som oss nämnt efter sitt namn, och skänkt oss sin kärlekets frud, som kallat oss till det stora, glädjesulla förslöppet i helgonens sal; der jag beder dig att gif så inåd; genom samma din Son Jesum Christum, min Herre och Brädljare. Amen.

14. Åtta Makars Bön.

Barmhertige, ewige Gud, som med egen hand förred oss till det som du förda man och qvinna, att de skulle wara ett, och som helgat detta förkningsband till en äminnelse af din sörsta kärlek för människoläget: Dig, pris

o Fader! att du i din milda förfon utsett oss för
 hvarannan, och i en välsignad stund slutit våra hjertan
 och våra händer med detta heliga band tillsamman.
 Må vi ut denna dyra förening lära oss, att du
 är kärleken, och att ingen kan vara lycklig förutan
 dig. Gif oss nåd att rätt tillbedja din faderliga gods-
 äkt, att värdigt emottaga och njuta dina stora välsig-
 ningar, att troget ihågkomma och uppfylla våra
 samna förbindelser. — Må vi aldrig glömma, att vårt
 förbund är inför ditt heliga ansigte stadfastadt, och att
 icke din rättfärdighets ihrop skole vi anlägga tåfens-
 kap, huru vi det hållit. Vår öf fördenstull att, som
 kristliga makar sammanstå i trohet, enighet och
 frid; att uppmuntra hvarannan i gudstrutan, dygd,
 vishet och tålmod; att, i förtröstan på din välsignels-
 se, v. dligt sträwa till gemensam välmåga och vara
 nöjde med vår lott; att med blygt draga hvarannans
 fördor, och med Christliga österd men fördrötra hvar-
 annans svagheter. Främja, o Herre! våra händer
 verk. Går oss lyckliga i våra företag och i våra hus.
 Gif oss trogna och lidiga tjenare. Vibe håll oss vid
 helso och ett gladt sijn. Låt barnen, dem du gifwit
 oss, ungar oss, uppvara till ditt namns ära och våra
 gamla dagars glädje och trö. Men då du går värt.
 ättenskap lyckligt och välsignadt, så bewara äfven vä-
 ra hjertan, att de icke för nära sålka sig vid denna
 världen; utan låt vår inbördes kärlek draga oss alla
 till en närmare till din kärlek. Öf skulle du oss behaga
 förbita oss med elskor och sorgar, så hjälp oss att bära
 koret med under iswenhet och förtröstan. Bewara oss,
 o fridens Gud! för oensighet och alla skadliga misstan-
 kar; och när vi lese, så lär oss att, såsom dina barn,
 låsigt fördraga och förlåta, den ene den andre. Öf
 förbit nådeliga den doagen, o Fader! då vi skole stillas
 utan hvarannan. Öf första den bedröswade, som qwor
 öfsvor ensam i sorgen, och låt oss åter, så oinsamma
 hvarannan i den ewiga glädjen. Amen.

15. En Enkling's bön.

O du, tillbedjanswärde, nådesulle Gud, som, efter
 ditt allwiss rådd, behogat hådankalla min älskade
 maka, mina dagars glädje och trö! Jag tillbeder dina
 outarunderliga affgater, jag ödmjukar mig under din
 faderliga hand och emottager med undergiffwenhet det

härda slag, som träffat mitt hjerta. Styrk mig, Herre! att med tålmod kunna bära, hvad du befier mig beslutat. War min tröst i den svära bedröfwelse, som mig tillsticket. Må jag under tårarne icke förgämmas att tacka dig för fördna glada dagar, och att äfwen sorgen prisa ditt namn. Hugswala, o Fader! mitt bedröfwade hjerta med din nåd: förjaga ifrån mig alla onödiga bekymmer, och förbringa de tunga moån, som försmörfa mina ensliga stunder. Må jag fast hellre tänka på den saliga förlöfning, min bortgångna wälsunnit, och glädja mig med hoppet att en gång så möta henne ibland dina englar och helgon. Under wäntan på denna saliga åter'dr ning will jag, med din heliga Andas bistånd, besöka mig om en ärbar, efterdömelig och dig behagelig lefnad, sådan som bäst egnar en din salnads och er wärdig makas äminnelse. Bedröfwad ett färt och påliteligt stöd för mitt hus och de mina, beder jag dig, o min Gud! att du hjälper mig i min ensamhet, att du wälsignar mitt arbete och mitt kall, att du låter alla mina äretingar lönda till din ära och min sanna wälsärd. Någon stor sällhet wäntar jag icke mera här i tiden: men så ofta mitt hjerta ännu känner sig lättadt, gladt och förhöjdt, skall jag ej förgämmas att derför tacka och wälsigna din faderliga godhet. Ut i alla stunden will jag biva mig i den härlika bönen: Fader! icke icke min, utan din wille. Jag om ännu flera och swärare wedermärdigheters skulle mig förestå: så uppehåll mig med din ewiga tröst, att min tro må bepröfwad och mitt hopp stadfast warda, att jag må framhärda intill ändan ståndaktig och trogen, och omsider, efter denna tidens wedermäda, så inträda i din härlighet, genom din Son Jesum Christum, wäls Herre. Amen.

16. En Enkas bön.

Barmhertige och nåderike Gud, du som i all nåd hjälper och i alla sörger hugswalar, du som är de wärnlödas förswarare och de faderlödas fader! till dig flyr jag för att finna tröst och befridd i min sorgeliga ensamhet. Jag har förlorat mitt icke högsta och dyrbaraste älske. Med tårar återkallar jag de fördna lyckliga dagar, i sammanleskaden med en god och älskad maka, som war min dageliga tillflykt och mitt sällskap. Jag ser nu icke denna älska wäg i min

ning: jag hör icke mera hans uppmanande röst: jag får icke mera luta mig intill hans hjerta i farans, bekymrets och lidandets stunder. Han är bortgången i det tylla, och återvänder icke mera till den öfvergifna. Ack! öfvergif mig icke du, Herre! i min nödsöfwelse. Ödmildra och trösta den sorg, som, efter ett eget allwisa råd, blifwit min leet. Utsträck din sanneliga hand till min hjälp, så äger jag en liflig tröst för hwad jag saknar, och ett säkert hopp för hwad mig besår. Öwag, ensam och wärnlös, förmår jag sjelf icke wärja mig mot en ond och förlätelig werld: men jag hoppas på ditt bi'ånd, o Gud! som är enfans och faderlösas wärn. Wår sak skall du wäl utföra och vår rätt stödda; wår bonting skall wäl under dina winnars slugga förblifwa ofskadd och lugn. Om brödet skulle lifwa knappt för mig och de mina, så kommer jag tilläg huru du i de fordna tider wälssanade den fattiga skolan i Farpath, så att hon af ett ringa förråd hade nog för sig och barn i lång tid, och hoppas, att du ännu med mildhet ser till den betryckta. Herre! gif mig nåd, att jag uti denna min ensamhet mig wärdigt stikar, mitt hopp och min förtrostan till dig allena ställer, och låt den gudfruktiga Hanna dig tjena med bön och åkallan, natt och dag. Så kan jag med tillsörstigt öfweremna mig i ditt faderliga högan, och utan fruktan gå till alla mina tillkommande bden till mötes, dem jag wet, att du med nåd och wisshet till mitt bästa stikar. Så kan jag trösta mig, under denna tidens sorg och bekymmer, att uti dig alltid äga stöd och beskydd. Så kan jag hoppas att omsider blifwa upptagen från denna tårarnas bonting till din glädje, och der återfinna dem jag här åkallat, och der så lefwa till ewig tid i en liflig förening med dig och alla dina trogna. Herre! hör din tjennarinnas ödmjukta, förtrostanfulla bön, för Brälsfarens Jesu Christi skull. Amen.

17. En hafwande Qwinnas bön.

Umsmäktige och barmhertige Gud, himmelens och jerdens Skapare! I din faderliga wärq innesluter jag mig och den d. ra tant, jag bär under mitt hjerta. Med lugn förtrostan öfwer jag mig under den dom, du efter sondafallet öfwer wår förlita meder afkunnat, och hoppas, att du hjälper mig öfwerwinna wedermidskan, då jag sjelf går att blifwa moder. Bewara mig

under denna min ömma väntan, så att ingen
 eller farlighet, ingen rädsla eller sorg må oroa
 försträcka mig: och bibehåll mitt sinne stilla och förnöja
 i din fruktan, Hör mig uppmärksam på mig sjelf
 min vandring, så att jag i alla mina gerningar
 handlar med tacksambhet och visdom. Et rik mig
 Herre! med din nåd, att jag tålligt må förbida till
 till min förlofning och dertill bereda mig med ödmju-
 het, stillhet och hön. Och när min stund är kommen
 o Fader! då jag svärfvar emellan hopp och fruktan
 hjälp mig då att oförsträckt underkasta mig ditt beskydd
 med afslan af ditt gudomliga bistånd: och lät mig
 sorg blifwa förvandlad i glädje. Med djupaste värd-
 nad vill jag tacka och välsigna dig, då jag får se
 mitt barn till mitt bröst. Med helig andakt vill jag
 skönda att öfverlemnna det i Frälsarens armar, för
 i den heliga Öpelsen födas till det högare lifvet och
 upptagas bland ditt rikets a. svingar. Med din
 nåd hoppas jag så se det uppväxa till en sann
 och Christliga dygder. O Gud! jag ödmjukar mig
 der ditt allvissa råd och förtroer mig i dina händer. Din
 vilja är alltid min välfärd. Du hastver mig skapat och
 återlid: gör med mig som dig godt synes. Du är
 min tröst och min säkra tillflykt. Bewara mig, för-
 enta, hör mig, för din Söns, min Herres, Jesu Christi
 si skull. Amen.

18. Sörsälbrars hön.

Allgode Fader, alla martiers Skapare och Upp-
 hållare! Med tacksamt hjerta välsignar jag dig
 godhet för de barn, dem du mig förlånt, till mitt lif
 glädje och min älderdoms hopp. Ack! att jag må råd-
 värda detta lilla och dyrbara lån, så att det, helga
 och fullkomnadt, må ömsider finnas värdigt att med
 välbehag åter i ditt faderliga stöte upptagas. Låt mig
 hvilka förbindelser och hvad animer mig härvid öf-
 ger: jag känner hos mig sjelf och e far dageligen, hur
 ru lttet mina egna krafter deremot svära. O Gud!
 förlåna mig funskap och förmåga att rätt uppfylla det
 wiktiga kall, mig tillhör. O f., att jag rätt för-
 för mina bröns lif, hella och tinneliga välfärd, men
 i sannerhet för deras själ. Låt mig att bilda dem till
 goda efterdomen, att waka öfver deras unga smärta

Och förwara dem Af från lastens gift, att inplanta hos
 em kärleken till dig och dina lagar. Må jag ej med
 tidig hårdhet belära deras barnsliga swagheter, ej med
 bitterhet reta och förarga dem, ej med öfwerdrifna för-
 ringar nedtrycka, modfälla och mishandla dem. Men
 lå jag och aldrig vara blind för deras fel, aldrig
 med eftergiftighet nära deras wanarter, aldrig med
 räfslöshet underlåtta deras ondskap. Må jag afka dem
 äsom din gäfwä, min Gud! och uppföda dem i tuft
 och herrans förmaning. Uck! hwad förwår jag, i min
 waghbet, af mig sjelf uträtta: hwad hätar all min om-
 org, utan din wålsignelse: hwad till tjenar, det jag
 lanterar, det jag wottnar och hägnar, om du, Her-
 e! icke gifwer wårten? Så beder jag dig fördenstull,
 og mina fattiga barn under din egen faderliga om-
 wårdnad. Wenåda dem med din Heliga Ande, att de
 nå lära sig en sann gudskärfkan, all wisshets beagnel-
 e, att de må blifwa, sanna och rotade i din kunskap, att
 aldrig ondskap må förwånda deras förstånd, eller salst
 ära bedragna deras själ. Förlåna dem ett odmjukt, lyd-
 skigt och rättfämnigt hjerta. Uts dem förstånd och ett
 godt mod, och lär dem tillwåra i widsdom, ålder och
 råd, inför dig och menniskor. Ingiut i deras bröst den
 rätta sannaödrande tron och den lefwande kärleken, och
 låt dem deruti framhårda intill ändan. Uppwäck hos dem
 en allwärlig längtan till all rättig kunskap, men i synner-
 het till ditt gudomliga ord! så att de det betrakta både
 natt och dag, att de med wördnad och glädje söka ditt
 heliga hus och äro brinnande i bönen. Så stola de uti
 din fruktan lära sig den sanna dygdens wärde och utöf-
 ning. Så skall din nåd göra dem redliga i all deras wans-
 bel, i deras förhållanden wärdiga, i deras åthäfwor ses-
 sliga, i deras gerningar ostraffliga, i deras ord sannfärs-
 liga, i deras förändelser trefalla, i deras arbete fle-
 liga, i deras kallelsets uträttande lofliga, med deras
 ett förnöjda, i alla saker förståndiga, mot alla menniskor
 uppriktiga, saktmediga, wånliga. Bewara dem, o Gud!
 lå de, med oförfarne sig, tråda in uti en förderwad
 werld, så att de icke af endt sållskap förörde wärda.
 Wåls deras unadoms eld, så att den icke upplammar
 till en förörande låga. Förwara deras hjertan från de
 aler, för hwilka deras ålder är i synnerhet utiätt,
 från werldliga sätänga, pyptighet och högård, från öde-
 ligen oordentliga och orena seder, hwarigenem så mån-

gen hoppfull yngling iörsödt sin kropps helsa, tårlig och kraft, och utsläckt den leswande himlaagiskan i själ. War deras beskydd i alla sador, deras stöd i all bekymmer, deras tröst i all bedröswelse. Ack, min Gud förskona mig ifrån det swåraste af alla föräldrars sorgen den, att se mina barn olyckliga, eller förtienta att wara det. Lag dem hellre bort i deras förlä ofkuldstillhet att de må wara hos dig i roslighet. Låt mig här i tiden den halwa åra och glädje af dem, jag södt och uppframat: låt mig samlas till mina sader med den trösten att jag genom dem fördfar ditt rike: och då jag på den sista dagen framträder för din thron, o Fader! låt jag gen af dem, du mig afwit, wara borttappad; men låt oss alla så samlas med fröjd i dina saliga boningar, och der glädjäs med Trölsfaren Jesu Ebristo och alla dina utkorade barn till ewig tid. Amen.

19. Ett Barns bön.

Mildaste Jesu, min broder och min Gud! dig vil jag tacka och bedja. Du har sjelf warit ett barn och du låter barnen komma till dig och förmenar dem icke. I den helliga Djupelsen upptog du mig i din famn och wälsågnade mig. Du låt mig så räknas ibland Guds arfwingar och inskref mitt namn i lifvans bok. Pris ware dig, o Herre! som hafwer barnen så kär. Ack! låt mig alltid så höra dig till. Din du bliwer hos mig, så får jag ett lydigt hjerta till att lära ditt ord och styrker min tro, så att jag kan tillwera i alla de stöfen, war himmeliske Fader tillhöra. O min Trölsfäre! bewara mig ifrån alla synder, att jag icke bortkommer ifrån dig. Läg din milda hand uppå mig, så bliwer jag i alla mina dagar ett fromt och ofskildt barn, som hörer himmelriket till. Lär mig att rätt hedra sader och moder och alla dem, som äro saderlika om mig wårda. Din gode engel, som alltid ser Guds faders ansigte i himmelen, ware med mig på alla mina dagar, att jag må wara ditt älskade barn i tid och ewighet. Amen.

20. Faders och Modersäsa Barns bön.

Älskadtige och nådige Gud! du, som är den rätte Fadren öfwer allt hwad fader heter i himmelen och på jorden! Örbärga dig öfwer mig, som är ett smått och

wärnlöst barn. Då jag ser andra minä lifar glädja af fära föräldrars omwårdnad och ömhet, måste jag ia denna lycka. Jag har ingen fader, som beskydder mig, ingen moder, som bär omsorg för mig: jag är en ensam främling i ett ofärdigt land. Men du, Herse Gud! är en fader för alla faderlösa. Jag flyr till i minn swaghet, och beder dig, att du tager mig under din wård och i ditt försvar. Wöj wälgörande biers till ömhet emot mig. Låt mig icke heller förglösas, i hwad tillstånd jag är, utan wisa mig ödmjuk, artig och tacksam emot alla dem, som göra mig godt. I din nåd kan jag wäl i framtiden blifwa lycklig, jag och nu är ringa. Ack, lär mig blott att alltid äta dig, alltid lyda dina bud och wakta mig för alla öder. Har jag dig till min wän, så fruktar jag mig icke, belä werlden öfwer gifwer mig. Bewara mig för otillfärdighet, såsom för själens farligaste gift. Styrk mig i alla frestelser: bistå mig i alla pröfningar: wärn mig i alla olyckor och sorgor. Gatta min swagard och ledsaga mig till den gudomeliga barnawärdens Jesus, att han må upptaga mig i sin famn och älska mig. Gif mig nåd att här i werlden tjena dig med en sann fruktan, och gif mig ett rum ibland de utvalda barnen i himmelen, för min återlösares su Christi skull. Amen.

21. En Husfaders eller Husmoders bön.

Älskande Gud, alla herrars Herre! Du, som gifwit mig ett hus att förestå och wårda, och som alla dagar i min boning wälsignar mig med dina stora och mångfaldiga wälgörningar. Jag tackar dig för denna din faderliga godhet, och beder om nåd att rätt kunna förestå och troget uppfylla de dyra förbindelser som åligga. Låt mig alltid ihågkomma, att allt, hwad jag på jorden äger, är ett lån af dig. Ack! att jag icke förwakta det såsom en god och trogen tjänare, som du en dag kunde finna wärdig att sättas öfwer mig. Lär mig att bemöta mina tjänare, såsom dina ättillias barn, med saktmod, wisbet och kärlek, så att de uppfylla sitt kall med glädje, och icke med suckan. Du är en fader för alla menniskor. Du hafwer också gifwit mig den faderliga makten i mitt hus, på det jag må vara i ditt ställe och lära allt mitt husfolk frukta dig och hålla dina bud. Derföre, o min Gud! gif mig

Din Heliga Ande, som upplyser mitt förstånd och beger min vilja, som styrer min tunga och leder mina steg att jag i ord och gerningar må blifwa en föresyn för de mina. Være mitt hus ett tempel till din sammankomman, fruktan och ära: må wi alle, som der bo, utgå till utvald och dig wälbehagelig församling, som dageligen prissar ditt namn med bön och lof, med tro och wandel. Utvänd dina heliga englar, som oss beskydda både dag och natt, som afwärja alla faror och olyckor, som oss bekröna med din nåd och wälsignelse. O Gud! låt mig aldrig förglömmas, att jag också hafwer en Herre i himmeln, som en dag skall affordra mig räkenskap. Lär mig waka och bedja, att jag finnes redo, då du kommer, och att jag, såsom en redlig förwaltare af dina gåfwor, må ingå i din glädje. Amen.

22. Ett Tjenstebjörns bön.

O Herre Jesu Christe, Guds Son! Du, som själadommat dig och påtagit dig en tjenares ställe, att du alla fattiga syndare måtte hjälpa och förlösa. Förlåna mig nåd att vara så till finnes, som du wälsignar. Gif mig ett saktmodigt och lydigt hjerta, att jag befinnet all ting fraktar och älskar dig, min Herre och min Gud! Lär mig också bewisa denna fruktan, och kärlek till min dageliga tjänst; att vara trogen bödmäst och tillgifwen emot mina lekamliga herrar, i all uppriktighet: icke såsom en skymtande ämnetjänare, för att blott behaga menniskor, utan såsom din tjenaare, för att tillfreds dig och göra din wilja af hjertat. Jag tror icke, o Herre! att, hwad godt hwad och en guds det skal han af dig igenfå, ehwad han är tjenaare eller fri. Så beder jag dig nu, att jag måtte så kunna mig till i detta mitt ringa stånd, att du icke skänk mig din nåd och wälsignelse. Hwad timligt godt mig kan tillfalla, det lemnar jag allt till ditt milda och älskade derliga wälbehag. Lär mig blott i alla liften, wälsignad gudelig och älska mig nåd, så har jag winning och lät mig också stanna godt och christeligt husbondefolk, som icke förakta eller mishandla en swag tjenaare, utan mig i kärlek och saktmod fördraga; så att wi må lefwä tillsammans i enighet, förtroende och frid, och behålla ett godt samwete i alla våra lifsdagar. Du, Herre, är den store egendomsheeren och allas vår husfader. Du wilt en dag ställa oss alla till räkenskap, huru wi

tjent hafwe. Uck, mil.aste Frälsare! gif nåden, då du kommer, och gif oss lönen ibland dina utvalda, och låt oss få tjena dig till ewig tid i himmelen. Amen.

23. En Ynglings bön.

G Herre Gud, all wiskhets och lycksalighets ursprung! Lär mig känna dina lagar ifrån min ungdom, att jag må wis warda och min wäg ostraffetiga gå. Medan jag nu är i wåren af min lefnad, låt mig skynda att förbereda en glad och fruktbårande höst. Hwad jag nu utsår, skall jag i en annan tid uppsåra: hwad jag i ungdomen församlar, skall på de gamla dagar wara min lön. Min tid är en bortflytande ström, som aldrig återwänder; lär mig, o Herre! att rätt bruktja hwart och ett närwarande ögonblick, så att jag icke framdeles behöfwer tänka på det förlutna med ånget och blygd. Snart är den glada och lifliga åldern förbi: snart är hela lifwets dag förliden, och natten kommer, då ingen kan verka. Uck! låt mig icke onyttigt förspilla ungdomens dagar; gör dem fruktbara för min framtid och min ewighet. Gör all t. n. låt mig sorgfälligt wårda den lefwande elden, som du sjelf uppländt i mitt bröst. Må den beständig brinna helig och klar till din sanna dyrkan. Lär mig känna mitt hertas uppsåt. Jag har att strida med en ond och förförst world; bibehåll mig alltid wid det ena, att jag ditt namn fruktar. Min själ har blifwit dyrt köpt af min återlösare; gif mig nåd att förwara henne för den onda fiendens anslag. Wänd min fet länat bort ifrån de ogudaktigas wågar, och när skalkar locka mig, så drag mig ifrån deras sällskap. Bewara min ungdoms oskuld och frid, så att jag behåller din nåd i alla lifwets åldrar. Gif mig, o Gud! hwad jordiskt godt du finner mig mest nyttigt och dig bäst behagar: låt mig upplefwa den ålder, som öfwerensstämmer med dina ändamål, och falla mig hådan på den dag, du i ditt allwisa råd bestämt. Jag öfwerkennat det allt med förtrostan i dina faderhänder, och hoppas att både i lif och död få höra dig till. Wilken lott du och här i tiden wårdes mig beståra; så wet jag dock, att min förlofare lefwer, och skall förwara det himmeliska godset åt sina medakfwingar orubbat intill sin stora dag. Gif mig min del ibland dem, o Fader, för din Söns Jesu Christi skull. Amen.

24. Bön på Ålderdomen.

D min Gud och Fader! Jag tillbeder din stora gods bet, att du burit mig på dina armar, såsom ditt barn, allt ifrån mina första år. Jag sätter och mitt hopp till dig på mina gamla dagar. Hvilka oräkneliga välgörningar har du icke bewisat mig allt ifrån barns domen? Min tunga säger inga ord, mitt hjerta ingen känsla, fullkomligen swarande emot din nåd. Du har alla dagar gjort mig godt genom kända och okända händer. Du har lärt mig genom tusende tungor: Du har upplifvat och styrkt mig med din Andas undervisning, och det ord, som ifrån din mun utgått, har varit i alla liften min glädje och tröst. Jag kan icke ens räkna alla prof af din faderliga omvårdnad: ännu mindre förmår jag nog värdigt tacka dig dertföre. Åh nej! jag är dertill för swag. Jag är fast mera full af brist och förderf, jag är betunad af många fel och synder, jag har wedergått dina många välgörningar med ett tacksamhet och otydnad. O du, nådefulle Gud! wänd till mig, fattige syndare, ett mildt ansigte, då jag wid grafwens brädd ödmjukar mig inför dig och beder dig om förlåtelse. Min tid är all, så att jag föga eller intet godt mera kan här på jorden uträtta, men lås dock din heliga Andas lära mig att rätt ångra det framfarna, att göra bot och bättring i hjertats ödmjukhet, och att försöna mig med dig, medan nådens dag warar. Herre, min Gud! låt det wara mitt bästa all war att fullkomna min omwändelse; så kan jag lätt bära ålderdomens besvär, så kan jag lugn stillas wid denna werlden och med fröjd inställa mig för din belliga domstol. Du har fördragit mig med faderligt talas mod: Du har i hela min lefnad handlat med mig efter din barmhertighet: Du har skonat mig i min swaghet, och hulpat mig i min nöd. Jag wet, att denna din kärlek ännu är lika warm, att du icke wilt öfwer gifwa ditt barn i den bräckliga åldren, och att du ej pålägger mig swårare ördra, än mina uttömda krafter kunna dragga. I dina fadershänder öfwerlämnar jag mig med förtröstan och hopp. Går mina sista dagar till belliga tackägelses, bättrings- och bönedagar, så att jag använder dem dig till bebar och mig till ewig fromma. Bewara mig för ålderdomens wanliga swagheter och fel så att jag icke klagar öfwer min lott, icke bannar och förtdenar mina wedristna, icke med otålighet och miss

nöje oröar dem, som mig tjena och värda. O min Gud och min Herre! när jag ser tillbaka på det många goda, du bewisat mig, och när jag rätt tänker på den tillkommande saligheten, som kallas; hwardfwer skulle jag då mignöjas eller knota? Så vill jag nu wara glad i Gud och min Frälsare alla minna återstående lefnadsstunden; ty jag förbedar min förleknina. Åh! låt den komma såsom en lustig och stilla sömn! och låt dina heliga englar föra min själ i de ewinnerliga byddos, för Herrans Jesu-Christi skull. Amen.

II. Böner wid åtskilliga tillfällen.

1. Bön i Medgång.

O Herre, all godhets och lycksalighets ursprung! Du som så nådeligen mig ledsagat allt ifrån min barnsdoms dagar, och som ännu i hwarje stund låter mig elsfära din nåd; huru skall jag wedergålla dig allt det goda, du mig gjort hafwer? Ty din barmhertighet är hwar morgon ny, och din trohet är stor. Lär mig, o Herre! att med min wandel prisa dig, att med mina gerningar lofsunga ditt namn. Äfwen glädjen och medgången är en pröfning. Åh! låt den icke stilla mitt hjerta ifrån dig, icke fångas det wid denna verdenswäsende; utan bjda det till innerligare tacksamhet till dig, och upplifwa det till warmare kärlek emot nästan. Låt mig af lyckan ej insöfwas i säkerhet. Lär mig, genom din Andas, stitigt wala och bedja, att jag i stormen icke förskräckes, och af frestelserna icke öfwerwannes. Gif mig wisshet och kraft att använda det goda, du mig förlånt hafwer, till din ära, till min själens wälfärd och till min egen sanna lycksalighet. Ödr mig delaktig af de himmelns ågodelarna, dem rost och mal ej kunna försåra; när världen förgås med all hennes lusta, skola de förblifwa ewinnerliga. Giff, o Fader! wärdes af nåd mig gifwa den ewiga oförgångliga glädjen i himmeln, för din oändeliga barmhertighets skull. Amen.

2. Bön i Motgång.

O ewige Gud och Fader, hwilkens alla wågar äro godhet och sanning! Stärk mig i tron på din milde försyn, att mitt hjerta af sorgen ej må nedslås, utan i hopp och tålmod din hjälp förbida. Låt ingen motgång, ingen swärta så djupt nedtrycka mig själ, att

jag mistrostat om din kärlek; utan lär mig att, undergifswen din heliga wilja, med barnslig tillit följa din ledande hand, äfwen på de mörka och törniga vägar, hwilka dock sluteligen föra mig till dig, mitt lif, min salighet! Du bedröfwar mig wist icke af hjertat, utan af kärlek pröfwar du de dina. Styrk mig att, till min förbättring, till mitt ewiga wäl, håra denna börd, som du mig uppå lagt; och när jag i min nöd till dig ropar, war icke fjerran ifrån mig. Och om jag i min swaghet skulle förtröttnas och uppgifwas på wägen, blif då, o Jesu! min styrka och mitt skydd. Lär mig, i denna fotspråk, tåligt böja mig under den himmelske Fadrens wilja, och trösta mig af den seer, som du wunnit öfwer allt denna werldens twång. Herre! du är min flirpa, min borg, min Förelfare, min Gud, min tröst, den jag mig wtd håller, och mitt bestäm. Amen.

3. Bön i nöd, frestelse och bedröfwelse.

Utför djupet ropar jag till dig, oösmågtige Herre Gud! I min ångest flyr jag till dig, min hjälpare och tröstare! Låt min bön hynna fram till din thron; böj dina ören till min klagan, och undsätt mig snarliga. Bedröfwelsen har fattat min själ, och ingen är den trösta kan, utan du, min Gud! Nöden betar och tränger mig på alla sidor, och ingen är den mig rädda will, utan du, milde, kärleksrike Färlfare! Dersöre tager jag min tillflykt till dig. På mig hoppas jag: låt mitt hopp icke till skam warda. På dig förtröstar jag: bortskaka mig icke ifrån dig. Till dig ropar jag: till slut icke ditt hjerta för ditt nödsstända barn. Du hörer de eländigas böner: dersöre kommer alle lefwande till dig. Men, Herre! när jag tänker på min stora synd; då måste jag bekänna, att de är min egen ondskap, som så skiljer mig ifrån dig; då måste jag i mitt jämswete erfara, hwad elände det medförer, att barna förgått sin Gud. Men jag förlitar mig på din barns hertighet, du trofaste Gud! att du icke låter mig fressas öfwer mig förindaga, och att du gör på frestelsen en utgång, så att jag den kan draa. Då min synd plågar mig, då din wrede försträcker mig, så framgår jag tröskeliga till nådastolen, uti Färlfarens Jesu Christi namn, och beder om förlåtelse, nåd och förlofning. Din egen Son, o Herre! är min öfwerste prest, min medlare och förbedjare: huru skulle du då

förwågra min bön? Skulle jag twifla på det nådesfulla löftet, att hwad jag beder i hans namn, det skall mig giffwet warda? *Nej, o Fader!* jag will med öds mykhet och tålmod emottaga den bittra sorgelacken, som du mig råder, ty jag hoppas att härfter få dricka tillfyllest utur din nådeskrunn. Det skall i nöd den blifwa min tröst, att du will blifwa min bilsörare. Jag skall säga, som David: Herren hörer vår skri: Herren böjer sina öron till vår klagan: vår bön uppsäger Herren. Men wi stole aldrig förgåta din godhet, utan predika ditt namn och förkunna ditt lof alltid och allestädes. *O Herre!* hör min bön: *O Herre!* hjälp och förleka mig, fräls mig för ditt namns skull, för din ewiga kärleks skull. Amen.

4. Bön i Själångest.

Herre, allsmågtige och rättfärdige Gud! din wrede är en förtärande eld; men den warar ju blott ett ögers blick? Låt den sakta sig, milde Fader! Låt den öfwerå. Herre! jag plågas storliga: min själ är bedröfwad intill döden. Men straffa mig icke i din wrede: nåps mia icke i din grymhet. I min nöd ropar jag till dig: em tröst är mig stor ångslan. *O min Gud!* förbarma dig öfwer min fattiga själ, att hon icke förderfwas. Jag haswer med mina synder detta onda förskjutat, och är wård att af dig warda förkastad. *O Herre Jesu!* du, som sjelf tömt den ewiga wredens kalk till sista droppan, det är ju deå ingen syndare så stor, den du icke till nåd upptager, då han i tron till dig kommer? *Nej, mildaste Frälsare!* du som sjelf frestades för att bjelra dem som frestas, förbarma dig öfwer mig. Gör din hårda strid, för din blodswett, för din pina och död, stett mia hi i denna stunden. Hugswala mig med din nåd: lindra min smärta: fördrif det oroliga twiflet ur mitt bröst: fördröka mitt tro: stadfäst mitt hopp. Låt din Helige Ande styrka och steds ja mig, att jag må lida och umgälla såsom din gode strideman och änteligen behölla segren. Gör mig, bönhör mig, hjälp mia, min Frälsare och min Gud! Jag wet, att du en förbrädd rö lufe sönderbryter, att du en rykande röke ej utsläcker, att du ett bedröfwadt hjerta icke förstuter. Detta är mitt hopp och min tröst: Ja och Amen.

5. Bön i Sjukdom.

Barmhertige Gud och Fader! I min stora nöd ropar jag till dig och hoppas på ditt kärleksfulla bistånd.

Du plågar mig icke förgäfwes: Du tänker på min själ bästa, då du agar mig med din faderliga hand. Ut huru har jag icke i helsans tid förgåtit dig, mitt lifs Herre! och utwalt den sáfångelliga werlden till min wån, och leiwat efter mina egna lustar och begåtelser? Huru litet har jag besinnat, hwem jag är och hwad jag warda skall? Men nu will du, o Fader! påminna mig min lättänthet och dårskap. Nu will du, genom sjukdomen, låra mig, att mitt lif ett mål hafwer och att jag håoan måste. Nu förstår jag, huru mina dagar äro såsom ett intet inför dig. Ut ja, huru platt intet äro alla menniskor, de dock så säkre leiwat. De gå kort såsom en flugga och göra sig mycken onyttig oro. Nu, Herre! wid hwem skall jag trösta mig? Tråls mig ifrån alla mina synder. Skona mig, för din stora barmhertighet skull. Du wet att jag är ett skoft inför dig: försök mig icke med din wrede. Du wet, att jag är din na hånders werk: handla med mig: som en Fader med sitt barn. Du war min tröst, då jag än wid min moders bröst låg: Jag beder dig, att du icke öfwer gifwer mig i min swaghet. Jag förmär icke rätt bedja dig: att låt mina tysta suckar af dig blifwa hörde. Tillräkna mig icke min otålighet och min klagan: jag wet, huru jag med mina synder förtjent allt hwad jag lider, och ännu mera ond. Men jag wet och, att min Trålsare burit alla mina skulder. O Herre Jesu Ebriske! blif min läkare. Hela mig du, ty jag är ganska swag. Lifs dra min smårta och stilla min ore. Om natten wakar jag i bönen till dig: gif mig lisa i alla plågor, och låt mig så somna i din famn. Om morgonen långtar jag efter hugswalelse och förnildring, låt mig finna den uti ditt ord, i dina löften, i din försoning. Herre! will du, så kan du bjelpa mig i mitt elände, så kan du ännu bewisa på mig din underliga makt, liksom på Hilla, hwars lifstid du förlånade. Wår jag beder dig i synnerhet för min fattiga själ. Hwad kan jag i min swaghet för henne uträtta? Förwåra den, o Herre! att hon icke förderfwås. Och är det din willa, att denna sjukdom blifwer min hådanfård, så will jag gifwa mig med ödmjukhet och förtröstan under ditt beslut: ty jag är icke bättre än mine fäder. Wi hafwa enas handa ingång till lifwet, och enahanda utgåna, att wi alle måste hådan. Ut! war mig nådig i den sista stund den. Låt din tjenare fara med fride, efter som du sagt

håjer. Låt mina ögon få se din salighet; låt mig, liksom den rättfärdige Simeon, få trycka dig till mitt bröst, och i dina händer befälla min anda. Amen.

6. Vår i svår Sjukdom.

Mäktige Gud, barmhertige Fader! förbarma dig öfver ditt swaga, lidande barn. Tänk deruppå att du af kärlek utgivit din enda Son, på det att hwat och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif. Dig, befäller jag mig, arme, sländige sondare, med kropp och själ. Handta icke med mig efter din stränga rättfärdighet. War mig nådeligt upptag mig till ditt barn, medan jag lefwer och när jag dö. O Herre Jesu, min enda tröst och hjälp! Du häjwer durit alla mina plågor. Du har för min skull blifwit slagen och särad. O Guds lamb, som borttager wäldens synder! låt icke ditt heliga blod wara på mig förlorat. Hela mig med dina sår. Tänk derpå, att du är min gode herde. Öfvergif mig icke på den sista swära wägen, att jag icke borttappad warder ewinnerliga. Lågg mig på dina arlar och hemta mig hem till den frälska bjorden, det himmelska fårabusket, der jag får skåda ditt ljussliga ansigte och din härlighet utan ända. Herre Gud, du Helige Ande! som är alla sjukas, alla bedröfwades och lidandes tröstare! Hugswala mitt förkrofvade hjerta: öfver mitt wacklande mod: bewara min swaga tro, att den af plågan icke utsläcks. Fräls mig ifrån din onda fiendens anslag. Låt mig icke falla i själängest och förtwiflan: gör mig öfverkräckt och frimodig wid dödens ankomst. Tag bort ifrån mig all otålighet och låt mig draga försöks bända utan knot. Besök mig uti herrans Jesu Christi frid: hjälp mig att låmra en god äm, fullborda leppet och behålla trenen. Och då min tunga icke mera förstår tala, mitt förstånd intet förnimma, mitt hjerta intet bedja, framgår du då min suckar i det aldrabelligaste och mana godt för mig. O du tillbedjanswärde, treenige Gud, Fader, Son, och Helige Ande! hör mig i nöden: hjälp mig: trösta mig: förlofa mig till ditt himmelska rike. Amen.

7. Tacksägelse efter öfwerståndn Sjukdom.

Jag tackar dig, allsmåttige Gud, min käre himmelske Fader! att du gjort slut på mina plågor, att du låtit mig uppstiga från min sjukfång och förwandlat min sorg i glädje. Du fann i din wisshet för godt att hemföra och aga mig: men med en faders milda och stena

samma händ. Du syntes en lifen tid wända ditt ansigte bort ifrån mig; men åter såg du till mig i nåd, såsom till ett älskad barn. Jag tänkte i min nöd, såsom Hissia: min tid är borta och ifrån mig tagen, såsom en herdes bydda, och du loftar dagen för mig, förrän aftenen kommer. Men nu förnimmer jag, att denna min sjukdom icke war till döds; utan till din ära, min Gud! att ditt namn skulle derigenom prisadt warda. Du hafwer mitt lidande förwandlat, mina plågor borttagit, och mig helsan återskänkt. Du hafwer fört mig tillbaka ifrån döden och förlängt min lefnad med ännu några dagar. Ak, Herre min Gud! huru skall jag rätt prisa dig för all din stora barmhertighet: huru skall mitt hjerta rätt tacka dig, att jag åter blifwit upprättad och styrkt, att jag åter med helbregda kropp och sinnen kan besöka ditt heliga tempel, kan wandra på mina förelagda vägar och utföra min kallelses pligter? Detta är allt ditt werk, o Fader! hade icke du varit min hjälp, så låge jag allaredan i det stilla. O må den tid, du mig ängo förlånar, blifwa en sann-bots och bättringstid. Jag will dageligen i ödmjukhet påminna mig din faderliga tuktan, ångra min lätt sinnighet och mina synder, och taga mig till wara, att jag icke mera bröter dig emot. Behåll mitt hjerta wid det ena, o Fader! så att jag ditt namn alltid fruktar. Gif mig din Heliga Andas nåd, att jag med ny helsa också börjar ett nytt lefwerne. Lär mig med lydriad och kärlek ditt namn prisa och ditt lof förkunna. Låt mig ihågkomma min Frälsares ord: Si, du är worden helbregda; synda icke åter, att dig icke wedertaras något warre. Styr förden skull, o Herre! belå min wandel, att jag alltid lefwer dig till ära och min nästa till nytta; att jag är trogen i mitt kall och förnöjd med min del. Förlåna mig nåd, att synden icke mera må wåldig vara i min dödliga lefamen, utan att jag må tjena dig, min Herre och min Gud! i helighet och rättfärdighet i alla mina lifsdagar; att jag med en frisk kropp, en obesmittad själ, ett gladt hjerta och roligt samwete, må prisa dig, så länge jag här lefwer: och omsider, i den stora himmelska församlingen, sjunga dig ett beligt oupphörligt lof ibland dina helgon och englar. A.

8. Sackiaelic för Guds hjälp i nöden.

Mild och barmhertig är du, o Herre vår Gud! all stor nåde och trofast. Din wrede warar blott ett

hjonblik; men din kärlek och barmhertighet utan ånda. Du bedröfwar en liten tid; men efter sorgen gifwer du glädje, och efter orädder låter du solen skinna. Jag war i nöd och ropade till dig: då hörde du min klagan och utsträckte till mig din starka hand och drog mig upp ur uteländets djup. Och detta allt har du mig bewisat af blotka nåd och faderliga godhet. Dersöre will jag lofwa dig i allan tid: dersöre gläder sig mitt hjerta, att du så gern hjälper: dersöre sjunger jag dig, o Herre! att du så wäl emot mig gör. Min själ skall berömma sig af din stora nåd: och alle de elände skola det höra och trösta sig. O Herre! gif mig din Heliga Andas kraft, att jag bät: efter ålfar dig öfwer all ting och min nästa såsom mig sjelf, och att jag i denna kärlek intill åndan fast blifwer. Börlåna mig och sluteligen ett saligt afsted ifrån denna werlden och en fröjdesfull uppståndelse på den dagen, då du warder kommande till att dömma lefwande och döda. A.

9. En Christens bön på sin födelsedag.

O Herre! allsmåttige Gud! min nådelige och barmhertige Fader! Till dig upplyfter jag min själ och tillbeder dig, som i himmelen har din stul, men som i såderlig kärlek bor här på jorden när alla dem, som ditt heliga namn frukta. Dig tackar jag på denna min födelsedag, att du efter ditt wisa behag låtit mig födas af christeliga föräldrar och i en christelig församling, bekl jag wet förwilt, att du räknat alla mina dagar, den första med den sista. Du war min tröst och min hjälp, allt ifrån min barndom. I mitt naturliga syndsörderf hade jag förtjent att af dig warda förskjutet. Men genom din stora nåd blef jag, i den heliga ödpelsen, upptogen till din arfwinge och min Brälsares Jesu Christ medarfwinge. I det nya födelsens bad erhö jag ett nytt ll och ett nytt namn ibland dina utkerade. Din helige Ande tarlade ifrån den slunden mitt hjerta till sitt tempel och hörljade sin nådes arbete i min fattiga själ, för att smäningsom sninga mitt naturliga mörker, upprända och underhålla tronens ljus, gifwa mig hög och kraft till din sanna fruktan, för att öfwerles förwärfwa och döda min gamla menniska, mitt födelsliga förderfswad flane, och åter skapa en ny, efter din willja, min Gud! att tjena dig i beligbet och rättfärdighet, att ålfra dig öfwer all ting och min nästa såsom mig sjelf. Huru skall jag wedergåta dig allt det goda, du mig sjort påfwer?

Men jag wet, att jag i min stora swaghet icke äger nå-
 got wärdigt tackoffer att hembära dig för dina wälgernin-
 gar. Swårtom känner jag med bedröswelse, huru jag
 med många synder dig förtjänat, så att jag icke är wärd
 att kallas ditt barn. Ack, mildaste Herre! tillräkna mig
 icke mina brister. Handla med mig i nåd för din Söns
 Jesu Christi skull! Ja, jag förtroddar deruppå, att du
 mig icke förkastar, fastän jag hwarken rätt kan dig tacka
 eller lyda. Dersöre helgar jag dig mina läppars och
 min själs löf, fastän ringa och ofullkomligt. Jag tackar
 dig, o Herre! att du så nådelig äst; mitt hjertafröjdar
 sig, att du så wäl emet mig gör. Af dina wälgernin-
 gar warde jag måttad hela dagen. Du skänker mig
 wälsust såsom af en fröm. Du leder mig i din sannings-
 ljus: du undervisar mig och lärar mig wägen, den jag
 wandra skall. Du öppnar för mig din heliga boning;
 att jag må tillbedja med den hopen, som hädan till håller:
 och det är en kostelig ting att tacka dig och lofsiunga ditt
 härliga namn, du aldradögste! Din nåd är mäktig i min
 swaghet, din tröst upprättar och styrker mig i all min
 nöd och wederömda. Då jag under syndens tunga börd
 försnårtar, går jag tröffeliga fram till wäddafölen, der
 jag finner lättnad och hjelp i all min bedröswelse. O nåd
 öfwer all nåd, salighet öfwer all salighet som en swag
 och usel syndare blifwer meddelad, genom den ewiga Fa-
 drens wärdeliga kärlek, genom den ensödde Sonens dyra
 förtjenst och den Helliga Andas saligaöfrande kraft. Äls-
 wen mitt timeliga lif uppehåller och fröjdar du med ditt
 godhets rikedomar. Du förlånar mig krafter att wårda
 mina arbeten och mitt kall: du wälsignar min närhet och
 gifwer framgång åt mina företag; du hjälper och befräm-
 dar min del: din nåd är emot mig hwår morgon na, och
 din trohet är seg. Du bär mig på dina händer, såsom
 en Fader; du öfber mig med din staf, och du gifwer din-
 na englar befälning om mig, att bewara min soe lifsa-
 kall och min själ ifrån föderiwaren. Dersöre skall min
 själ lofwa dig, o Gud! så länge jag är till. Jag will
 med mina läppar förkunna det myckna goda, du mig
 gjort hafwer. Ifrån solens uppgång intill dess nedergång,
 ifrån ewighet till ewighet ware din ära spord. Med
 allt det lif och anda hafwer, will jag prisa dig, min
 Herre och min Gud! Halleluja!

Slutestgen gifwer jag mig med kropp och själ och
 allt hwad jag äger i dina händer. Beg mig i dag och

alla dagar i ditt gudomliga beskydd. Drag icke din hand ifrån mig. O Gud! du är min salighet. Gif mig af din faderliga godhet, hvad dig helst behagar: ty det vet jag är mig mest nyttigt. Öfverläna mig af timligt godt, hvarsteden fattigdom eller rikedom; men låt mig vara gudelig och låta mig nöja, så har jag vinnning nog. Bibebäll mig, under alla lifsten, i ett christligt tålamod, ett stadigt hopp och en oförnyttad kärlek. Låt aldrig världen och hennes lusta, aldrig köttens begärelse, ögenens begärelse och ett högfärdigt lefverne draga mitt hjerta från din fruktan. Gif mig en lefwande och fast tro, så att hvarken dödd eller lif, eller de tina, som nu äro, eller de, som komma skola, må stilla mig ifrån din kärlek i Kristus Jesu, min Herre och Frälsare. Jag beder dig, o Fader! att du sinnerhet i dödens stund wille taga min fattiga själ i ditt förvar. En jag wet, att allt hämver sin tid, att dödas hämver sin tid och dö sin tid. Jag wet, att ett år blir mitt lif, och en födeljedag min lif. Öfverdem till befäller jag dig i dag min själ, likasom woro det lif året och lifa dagen jag lefwer. När jag lyckligen kemma till din rolighet, så blir dödsdagen bättre än födeljedagen.

Så tackar jag dig nu, mildaste Fader! för alla mina dagar, och väntar i tro och hopp den saliga stunden, då jag får begynna det gatta lifwet hos dig i himmelen. Åh! att jag wäl hade förlordat loppet och kämpat den goda kampen till slut. Likwäl tror jag, dersåre talar jag dersåre beder och hoppas jag att så se Herrans goda i den lefwandes land. Gif mig, o Gud! för min återstående tid här på jorden, din Heltiga Andas nåd, som upptänder i mig det sanna lifwet, så att icke jag, utan min Herre Kristus, må lewa i mig. Öfwerall mig icke. Ju flera födeljedagar jag öfwerlefwer, desto närmare kommer jag min lifa lefnadsdag, desto mera bebdöwer jag storlas och beredas af din nåd. I mitt yttersta kom till mig och håll min själs egon öppna, att hon icke insomnar i döden. Redda mig dermed, att Kristus gör mitt lif och döden min wäning. När slutligen min jordiska bodda punktsfaller, så tag emot anden i dina händer, att föras till den boning, som ewig är i himmelen, der du, Herre Gud, blifwer allt i allom prisad af alla englar och helgen i ewighet. Amen.

III. Böner för Resande till Lands och Sjö.

a) Böner till Lands.

1. Bön, när man begynner sin Resa.

Herre, allsmåttige Gud! du, som i din visshet utskärfat den väg, vi vandra stolt och räknat alla våra dagar, den första med den sista: du, som äfven allt hjärtill så faderligen ledsagat alla mina steg: var nu mitt bistånd, mitt beskydd och min tröst, då jag, under åkallan af ditt milda hägn, denna resan begynner. Utom din välsignelse kan hvarken min ingång eller utgång, hvarken början eller slut blifwa lyckliga: to det står icke i någon menniskas makt, huru hon sin väg wandra skall. Du leder oss efter ditt råd och upptager oss på sifstone till dra. Dig anropar jag derföre med ödmjuk och förtroende hjersta. Låt mig fåna nåd för dina ögon. Gif mig lycka, o Gud! till denna resa: välsigna des början, färdgång och slut. Jag anbefaller dig min kropp och mitt själ; låt mig icke sakna ditt beskydd och din vård. Jag anbefaller dig de hemmablivande mina: sörg för dem efter ditt wisa råd; och war deras hjälp och försvar. Jag anbefaller dig det timeliga goda, du mig förlånat, att det, om dig så behagelligt är, ingen skada må lida. Jag anbefaller dig alle mitt kallelsets verk: styrk och välsigna mig, att jag, efter din wilja, må det wäl och lyckligen utdra. Låt din helliga engel ledsaga mig, såsom han ferdom ledsagade den fromme Tobias: låt mig, såsom Elias, för all fatlighet under min resa skeddad wara: låt mig i bekommer och nöd njuta din tröst, såsom Hagar: din fröjd, äfven under nattens mörker, såsom Jacob: ditt mäktiga hägn, din faderliga omsorg, såsom Israels barn under wandringen genom öknen. Ja, led mig, såsom en fader leder ett swagt och slappande barn. Låt nådse ditt ord wara ett ljus på mina vägar och en lofta för mina fötter. Förbarmande Fader! du, som mig ropat och allt hjärtill så underligen uppkallat, låt och nu din mäktiga hand wara utsträckt att skudda och välsigna mig. Kärleksrike Förlökare! Du, som utglömt dig sjelf till arma syndares räddning, låt och samma döra nåd följa mig under hela min lefnad, så att jag res nod i ditt blod, måtte efterblida dina fotspår. Nådefulle Hugswalare! led du mig i din sanning och fruktan

så att jag seke wiker af hwarfen till den högsta sidan eller till den wenstra; utan tackom Jesum Christum, som är wägen, sanningen och lifwet, wäl sunnborða loppet, och wid des slut infommer i det rätta säderneslandet i himmeln. Amen.

2. Morgonbön under påstående Resa.

Lofwa Herran, min själ, och allt det i mig är, hans heliga namn! På främmande ort har han warit hos mig, under nattens mörker har han mig bewarat, och låtit mig med hellsa och styrkta krafter åter skåda dagens ljus. Din milda Förmynd, kärleksrike Fader! har jag att tacka för det mångfaldiga goda, som diwer allt minn mörker, till lättnad, till säkerhet och glädje på mina vägar. Du har med din kärlek förenat dina trognas hjertan i alla land, så att de med beredwillighet tjena och bilja hwarandra inbördes. Du har ock skickat en Christellig Skerker, att, efter din wilsja, bereda oss hielp och beskydd, ehwart jag går. Ja, dina englar har du gifwit befälning, att de skola håra oss på sina händer, så att wi seke stöte wår fot emot stenen. Du utsänder dina härskar dem till tjenst som sällgheten ärfwa skola. Dertfore tackar jag dig, o Herre! och prisar ditt heliga namn. Låt mig ock i denna dag din hielp seke sakna. Bewara mig för sjukdom, för sorger, olyckor och allt ondt. Gif, att jag må finna goda, rättfämniga menniskor, som willigt bistå mig i allt hwad jag behöfwer, och som besökta mig med sedlighet och kärlek. Låt mig lyckligt uppbinna målet för min dagresa, och gif din faderliga wälsöelse till mina förrättningar. Wag när mig med din speliga Ande, att han bewakar min själ för onda tankar och mitt hjerter för onda efterdommen och werldens förförelse. Gif, att jag till dig må skälla mitt beake, med dig umgås i stilla böner, din nåd och dina wälsöenningar beständigt ihogkomma, på din hielp och ditt beskydd alltid förtrösta. Så skall jag, för allt ondt bewarad, i aften och alltid, ja ewigt, lofwa dig, genom Herran Jesum Christum. Amen.

3. Bön om en lycklig förtåg.

Utmäktige och barmhertige Gud, som, på alla mina vägar, med din trofasta kärlek mig regerar, fört och wälsönnat hafwer! Jag tackar dig, min Herre och min Gud! att du, på denna min föresatta resa, allt hårtill så nådeligen mig hulpit och beskyddat. Mild är

du, och din godhet warar ewinnelliga. Bewara mig allt framgent, o Fader! så att mina fötter icke sluta på wägen, så att inga hinder må skrån det föresatta målet, mina afhålla, intet ondt till kropp eller själ mig skada. Gif lycka, framgång och wålgänne till mina lösliga wår och sbreraganden. Led mig wid handen, att jag må, efter wål sbrättadt ärende, med glädje återi de mina, och med dem öfra dig lof och tackjägelse för din stora nåd och barmhertighet. Ja, priia will jag Herran, så länge jag lewer, och lofsjunga min Gud, så länge jag är till. Amen.

4. Åstombön under påstående Resa.

Mildmåttige Gud, käre himmelske Fader! Dig tackar jag för all den barmhertighet och trohet, du mig beviljat hafwer, I synnerhet priiar jag dig denna åstons flund, att du förlånat mig en wålgänad reise-dag, att du bibehållit mina löskrakter och bewarat mig för så mycket ondt, som kunnat mig öwersälla och skada. Dig tackar jag, att du låtit mig finna ett berberge, der jag i sbrtröskan på dig, hoppas så njuta en rolig hwila. Sbrlått af nåd och för Christi skull, hwad jag i dag och alla mina lidtagor emot dig brutit, med tankar, ord och gerningar. Låt mina trötta lemmar finna weberqwickelse i en stilla och rolig sömn, och min själ hwila i dig, Herre, min salshets Gud! Åsmänd nådeligen tiska mig alla farer, både till kropp och själ, och sånd dina belsiga englar till min wård. Låt mig i morgon med belfa uppwakna, så att jag med glädje kan tacka dig för din trohet och barmhertighet, samt i ditt namn fortsätta min reja. Låt oss, o Gud! i nåd på de mina, och hör de böner, dem wi, på stilda orter, med sbrrenade hjertan upplända till dig. Du, som är öswerkollt närwarande, och låter din kärlek och makt spridas intill werldens ända. Amen.

5. De hemmawarandes böner för dem som bortreke äro.

Mildaste Gud och Fader! Du, som befällt oss hafwa böner och sbrböner för alla människor, och som lofwat höndra oss af din stora mildhet! Ditt gudomes lisa besked attropar jag för min kära man, (fader, son, broder, m. m.) under hans nu påstående resa, då han, stild skrån sitt hem och de sina, måste sakna den uppsmuntran och det kiskan, som jag så gernar honom, skänkt. Jag kan icke se, icke höra honom, icke umgås med

honom; men mina tankar, mitt hjerta, mina förböner
 sölja honom på alla hans vägar. O Fader! du, som
 är kärleken, wårdes i nåd böja dina öron till de
 suckar, jag till dig uppsänder. Bewara den wån, som
 är mig så dyrbar och kär, bewara honom till kropp
 och själ. Gif honom bessa och wålgång, glädje och ett
 friskt mod, dageligt bröd och fromt: gudfruktigt um-
 gångesfolk. Wålligna honom uti allt hans christeliga
 förbehåwande. Gif dina heliga englar befallning om
 honom, att de honom bewara på alla hans vägar:
 och låt honom med wålfdrättade ärender lyckligen
 återwända. Dock ware allt detta och alla våra öf-
 riga angelägenheter öfwerlemnade till ditt gudomliga
 wålbefag, du, som bäst wet, hwad oss göres behof.
 Handla med oss efter din faderliga wilia, och låt oss
 hwila med förtröstan wid dina wisa råd. Och då du
 nådeligen hörer våra böner, så gif oss och nåd att
 erkänna dina wålgerningar och hembara dig, för all
 din godhet, ett innerligt och troget lof. Genom din
 Son, vår Herre, Jesum Christum. Amen.

6. Tacksägelse efter wål fördrättad Resa.

Trofaste Gud, milde Brälsfare! du, som så nådeligen
 ledsagat mig på mina vägar, och i en lycklig stund
 lätt mig tillbaka lända: huru skall jag, som är ett
 stoft inför dig, kunna wårdigt beröfva din godhet, huru
 skall min swaga tunga förkunna all din nåd? Wåll-
 signat har du mig med bessa och sundhet, med godt och
 fromt umgångesfolk: wållsignat har du mitt wärf och
 mina fördrättningar. Ifrån flada och farlighet har
 du mig bewarat, med din nåd har du mig styrkt, med
 din mäktiga hand mig beskyddat. Ja, såsom en fader
 beswärdar du föddt och uppehållit mig, såsom en fader lett
 mig wid handen, såsom en fader förswarat, tröstat och
 hugnat mig. Afwen öfwer de mina har din allina förband
 i nåd varit utsträckt. Bewaradt är mitt hus, min
 wårdnad och allt hwad mig tillhörer. För allt detta,
 för alla dina gudomliga wålgerningar prisar jag, med
 alla de mina, ditt heliga namn. Se, o Herre! med
 nådigt wålbefag till vårt tackoffer, och led och så igen
 nom lifwet, att wi, efter fulländad wandring här på
 jorden, måtte hemkomma till wårt himmelska faders
 nesland, och der i ewighet, med heliga tungor och
 tenade hjertan, lofsjunga ditt herliga namn. Amen.

b) Böner till Sjds.

1. Bön, när man begifwer sig till Sjds.

Usmäktige Gud och Fader! Du, som hafwer skapat himmel och jord, hafwet och det torra, och lärt menniska sinna vägen öfver wattenets djup! Under så kallan af ditt bistånd företar jag nu en resa, på hwilken många farligheter och olyckor mig kunna indta. Herre, hjälp! Herre, låt allt wäl gå! Stig, o Jesu! med mig i skeppet. I ditt wäld äro elementerna. Hafwet och vägen äro dig i-öfoga. Är du med oss, ho kan då wara emot oss? Sörilåna oss en lycklig färd. Bewara både folk, skepp och gods. Uppehåll oss wid helsan och styrk våra krafter, att wi uthårda kunna. Led oss öfver böljorna till en önskad hamn. Wälsigna våra löstiga förrättningar, och låt oss med glädje så återse en älskad hembygd. Helige, gode Ande! gif din nåd i våra hjertan: lär oss troget bedja och med ett fast hopp hålla oss till dig, du, hwars allmakt och gudomeliga försyn allena förmår föra oss öfver det brusande hafwet. O Herre! war vår hjälp, vårt bistånd, vår tröst och vårt hopp. Dig lofwe och prise wi här och i all ewighet. Amen.

2. Morgonbön till Sjds.

Barmhertige Gud och Tröstare! du, som under nattens mörker så nådeligen uppehållit och bewarat mig och alla mina medresande, samt skepp och gods, så att faran och olyckan oss icke förderiwat! Dig lofwe wi, dig prise och äre wi. I ditt beståm öfwerlemne wi oss i den dag, som nu uppgått, och alla våra kommande dagar. Låt oss öfver våra själar uppå din rättfärdighets sol, att wi utt des strålar må hafwa lif och salighet. Beskräma oss både till kropp och själ. Gif oss din Andas nåd, att wi må undsyn allt sondigt lefwerne, allt hwad dig icke behagar, så att wi icke drage öfwer oss straff och strård. Sörilåna oss, trofaste Guds, ett fast och lefwande hopp på din faderliga godhets Gif oss en wälsignad resedag, och hjälp oss, när dig behagar, till en trygg hamn, att wi åter må wederqweckte warda och prise dig för all din barmhertighet och nåd. Herre, du wet bäst hwad war wälsärd i tid och ewighet tillbröer. Skeddin wi i Jesu namn. Amen.

3. En dagelig bön till Sjds.

Herre, Herre! wi befinne oss här på ett swagt färl, som lätteligen kan af stormen sönderkrossas och af

välsägaren fördränkas. Vi Fringsväfwe på en planka öfver
 de brusande djupen: och det är blott ett steg emellan oss
 och döden. Men du är en allsmåttiga Gud. I din hand
 hvilat hela vårt lif: och för dig, som råder öfver alla
 lapade ting, är detta bräckliga skepp tillräckligt att up-
 pehålla oss i faran och förbielipa oss till en önskad strand.
 Ge oss nåd, o Fader! till denna ringa frän, som simmar
 på hafvets yta: och gif oss, om dig så behageligt är, en
 god vind och en lycklig frömgång. Vädren äro dine tje-
 nare. Vi segla i dina vingars skugga. Gif godt förs-
 stånd, hellsa och krafter åt dem, som skeppet styr: gif
 waksamhet, styrka och mod, åt dem, som lyda stola. Als-
 wänd nådelligen alla hinder, alla faror, alla olyckor. Gif
 oss nåd, o du hönens Ande! att vi städse må hafwa våra
 hjertan upplystade till dig, och så tjena dig i vårt fall,
 att vi för vår resa kunne hoppas din wälsignelse. Men
 skulle du, som allena wet, hwad oss nyttigt är, efter ditt
 behag låta någon motgång tillstöta, så förlåna oss tåla-
 mod, ståndaktighet och ett fast höpp till dig, du, som
 frän nöden frälsar, och låter oss tjena dem till det bästa,
 som dig får hafwa. Hör och böhör oss, styrk och
 hjälp oss, för ditt heliga namns och löstes skull. Amen.

4. Åftonbön till Guds.

Herre! Du är stor i nåd och mäktig i gerningar. Pris-
 lod ware din faderliga barmhertighet, att du i dens-
 na dag oss med skepp och gods uppehållit och bewarat.
 Wälsignat ware ditt namn, att wi frän nöd och fara
 frälste äro. Den mörka natten inbryter, och wäddor oms-
 allwa oss på alla sidor. Wllif när oss, mildaste Herre Jes-
 su! Ge icke på våra många synder och vår stora orwär-
 dighet, utan på din nåd och barmhertighet. Wäps haf-
 wet och stormwågorna, att de icke må uppsluka oss. Be-
 wara oss till kropp och själ. Uppehåll skeppet och ledsaga
 det den rättia koston till det farliga hafwet. Gif, att
 wi, under ditt beskydd, må tryggae hwila: och låt själen
 till dig waka i en lewande förtröstan. Förkänn, oss, du,
 som är vår Gud och vår Fader, att wi, efter nattens
 hvilas wedergrewekte, må uppwakna med alldje till en ny
 dag och ett nytt hopp på din ewiga barmhertighet. Ge
 nom Jesum Christum, vår Herra. Amen.

5. En kortare.

Herre! allsmåttige Gud! du, som i ditt ord sagt haf-
 wer: om du går igenom watten, will jag vara när

dig, att strömmarne icke skola dränka dig. Vi bedja dig af allt hjerta: war och när os under nattens mörker, och bewara os, att ingen nöd eller olycka må oss och vårt skepp wedersaras. Ut till ditt faderliga beskydd anbefalle wi os i denna natt och alltid, med kropp och själ. War os nådelig och bewara os, för ditt Söns, wår Frälsares Jesu Christi skull. Amen.

6. Tackägelse efter Storm.

Allsmåttige, ewige Gud, låre himmelste Fader! Lofnad ware din stora barmhertighet, att du så nådesliten frälst os utur den swåra nöden, att djupen icke uppslukat os, att waktussoderna icke fördränkt os, utan att wi ännu, wid lif behållne, kunne i stillhet prisaf och wåhigna ditt heliga namn. Då du låtet din röst höras öfwer waktunen, o herre! så blåswar jorden, och himmelens grundfåsten skakas. Wådrén äro dina söns bebud: eldsågorne dine tjenare; när du talar, utgår stormen öfwer wakturymderne; när du bjuder, utpredras sig skorna under himmelen, och hajsbåljorna utur djupet. Store Gud! wi äre stoft-insödr dig. Wid den minsta fläkt af din Anda, är hela wår waresse föreswunnen, såsom en flugga. Ett enda af dina ögonkast förtär wårt lif i ett ögonblick. Du behöfwer blott wår röra os, och wi äre till intet. Om du wille med os en ända gära, ho kunde stå din allsmåttiga hand emot? Men du är och mild och barmhertig emot alla dem, som dig älska. Du hörer dem, som dig i tron åkalla. Du frälsar dem ifrån olyckan: Du wårdar och förswarar dem, såsom en fader sina barn. Derför, när bebuds welle på färde är, så söke wi dig, o herre! När du förtsträcker os med din wredes hotelser, så rope wi med ångslan. Wi åkalle dig i nöden, att du må hjälpa os efter din stora mildhet. Pris och ära och lof hembäre wi dig, nådelige Fader! att du wåra böner höret hafwer. Utur djupet anrope wi din barmhertighet; wi utsträckte wåra måktlösa händer upp till din himmel, derifrån all hjälp kommer, som på jorden sker. Wi tänkte: för dig är ingen ting omöjligt: wådrét kan du nåpsa, att det stilla warder, och hafwet och wågen äro dig lydiga. Derför ropade wi till dig i wår nöd: Herre! fräls os; wi förgås. Och nu, Fader! tacke wi dig af hjertat, att du hört dina dron till wåra flagerop. Du har icke welat straffa os efter wåra synder, icke wedergålla os efter wåra misgärningar. Du har tröstat os med din hjälp: din fris

nodige Ande har uppehållit oss. Du har sagt till vår själ: si! jag vill ännu föröka dina dagar; du skall icke dö, utan wid lif blifwa. Dess äre wi glade, o Herre! att du så wäl emot oss gör: wårt hjerta fröjdar sig, att du så gerna hjälper. Kommer hit, och hörer till oss, som Gud frukten: wi wilje förkälja, hwad han vår själ gjort hafwer. Till honom ropade wi med vår mun: honom skole wi prisa med vår tunga. Lofsbad ware Gud, den våra böner icke förkastar, den in godhet aldrig ifrån oss wänder. Halleluja! Amen.

7. Tacksägelse efter slutad Söresa.

Din nåd och din makt will jag prisa, o Herre! Du, som oss med din starka hand, under vår farliga resa, så nådeligen uppehållit, så kraftigt beskyddadt, så underligen bewarat, och lättit oss framkomma till den innskade, trygga hamnen! Åh! att jag rått kunde lofsunga dina under, du nåderike Fader! att jag wärdigt kunde prisa och uppbjuda ditt namn! Ditt öga har wifit oss wägen öfwer hafwets wida rymder: din hand har wärdigt öfwer de farliga djupen. Pris och ära och tack ware dig, allsmågtige beskyddare! Låt mig alltid med hjerta, mun och gerning, prisa ditt namn, du, alltsåes närwarande! Låt mig aldrig, hwarken i lugnet eller stormen, hwarken i glädjen eller i bedröfwelsen, förgåta dig, min Herre och min Gud! Hela mitt lif är såsom ett brusande haf. Ledsaga mig, o Fader! efter ditt råd, så att jag wäl fullbordar det förelagda löppet: och urtag mig, när dig så behagligt är, i den ewiga hamnen, i det himmelska lugnet, der jag så bö i frid med dig och dina utforade barn ewinnerliga. Amen.

IV. Morgon- och Afstonsböner.

Dagelig Morgon- och Afstonsbön.

Jag tackar dig, Gud! min käre himmelske Fader, genom Jesum Christum, din älskade Son, att du mig i denna natt (dag) för all flada och farlighet beskyddat hafwer, och beder dig, att du förlåter mig alla mina synder, och mig i denna dag (natt) nådeligen bewarar för synd, olycka och allt ondt, så att mitt lefwerne

och alla mina gerninger må Dig behaglige wara. Jag öfwerlemnar mig med kropp och själ dina bänder; din faderliga wård ware mitt beskydd! Amen.

Söndags Morgon.

Herre, himmelste Fader, ewlge Gud! Din signad ware din gudomeliga kraft och allmakt; Lofwad ware din outgrundeliga godhet och barmhertighet; prisad din ewliga wisshet och nåd, att Du hafwer så mildeligen beskyddat mig i den framledna natten med din måtriga hand, och låtit mig åter stå en dag, på hwilken Du sifstat en åminnelse af dina under. Du nådelige och barmhertige Herre! prisa dig will jag i församlingen. Ditt lof skall alltid wara i min mun. Ja, lofwa Herran min själ! och allt det i mig är, hans beliga namn: låfwa Herran, min själ! och förgåt icke, hwad godt han dig gjort hafwer; den dig alla dina synder förlåter och helar alla dina brister, den ditt lif förlöser ifrån förders, och fröner dig med nåd och barmhertighet. Herre! låt Dig behaga mitt hjertas offer, och hörd nådigt des bödn. Bewara mig i denna dag ifrån alla faror, all skada till kropp och själ. Gif dina englar befalning om mig, att de bewara mig på alla mina vägar. Betäck mig med din sköld, och för mig på din buds stig, att jag, såsom ett ljusens barn, må ostraffeligen wandra i din sanna fruktan. Wapna mig med din kraft mot alla andeliga fiender. Negera mig med sin anda, att jag intet annat företager, intet annat tänker, tolar, gör, än det, som är ditt gudoms mosebåt till ära. Gif, att jag så begagnar den timeliga hwila, Du mig i dag förs

minnar, att min själ må hvila i dig, och fin-
 na din frid, som werlden icke gifwa kan. För-
 ipa i mig det lif, som af dig är, att, såsom
 Kristus på denna dag är uppstånden ifrån
 de döda, genom din härliga makt, jag och från
 denna dag må wandra uti ett nytt lefwerne.
 Låt mig derför i dag så höra och betrakta ditt
 heliga ord, att det må lända mig till upplys-
 ning, bättring och salighet. Låt dina heliga
 bud, dina saliga löften så förwaras i mitt hjer-
 ta, att jag må äga en säker ledning och en
 fast tröst för alla mina öfriga dagar. Jag hel-
 gar mig i dag, jag helgar mig för hela min
 lefnad med kropp och själ till din dyrkan. Lif-
 wa min andakt, helga mitt hjerta till ett lef-
 wande offer, att allt, hwad jag tänker, will och
 gör, må vara en ren, förnuftig och dig behö-
 gelig gudstienst. Lär mig rätteligen tillbedja
 dig i helgedomen, lär mig troget dyrka dig i
 mina dagliga göromål. Lär mig befinna, att
 Du ei kan, ei will tjenas blott med utwärtas
 åbärfwor, utan i anda och sanning. Herre!
 Du, som bor i höjden och helgedomen, och när
 dem, som en förkrofad och ödmjuk anda hafwa,
 bered mitt hjerta till din honing, och blif
 der med ditt ljus, med din kraft, med din sa-
 lighet. Hör, allgode Fader! ditt swaga barns
 bön, för den ewige Sonens, min Frälsares,
 Jesu Christi skull. Amen.

Söndags Afton.

Ewige Gud, barmhertige Fader! Inlätt dig
 framträder jag, med mitt afkonoffer, och
 loftar dig af mitt hjerta, att Du i dag och
 hela min lefnad, genom så nådeligen bewarat
 mig wälsignat. Prisad ware din milda För-

syn, som i sin wisheit öfwer allt förordnadt synliga och osynliga wårdare af menniskans wälfärd. Prisad ware din faderliga kärlek, den du uppenbarar i Jesu Christo, och den ännu dagligen din Ande uppenbarar till våra själlars upplysning, bättring och salighet. Afwen i dag har lifsens ord blifwit förkunnadt, afwen i dag har du kallat oss till nådens beläfrighet. Gode Gud! låt den ädla säden rötta sig i vårt hjerta, mogna och bära rika frukter af tro och öfretliga dygder. Rensa bort syndens ogräs ur vår själ. Gif nåd att besegra alla hinder af ljumbhet, lätt sinnighet, werldskärket och motwilja mot dina heliga bud. Afwen i dag har jag, ty wär! rönt, huru lätt dessa hinder kunna afwäla mig från din sanna kännedom och dyrkan; rönt, med hwilken swaghet, med huru många fel och brister jag är behäftad; rönt, huru litet jag ännu är fri från förwiltelser och synder. Fader i himmelen! förbarm Dig öfwer mig, och förlåt, för Jesu skull, hwad brätt är. Låt mig, i hoppet på din ewiga barmhertighet, få gå till hwila. Jag är en swag och syndig menniska; beskydda mig med din hand: jag är idel stoft och aska, uppehåll mig med din nåd. Låt skyddande englar omgiffwa mig och waka för min säkerhet, att intet ondt mig nalkas mitt läger, igen olycka drabba mig. Gif, att mitt hjerta må tränga till dig under nattens mörker, och min själ i sijnens sömnens söte vara fästad wid Dig, lefwande Gud. Du, som är min tillflykt, mitt försvar, min ende Frälsare! Låt mig hwila lugnt i dina faders armar; påminn mig när jag insomnar, att det är i dig wi lefwe och öfwas och hafe we vår warelse, att ehwad i Guds eller wår

, ehvad wi lefwe eller dö, höre wi dig till. Vare din nåd icke fierran ifrån mig: ware din Omakthand mitt befärm. I diuwaste mörker ultar jag intet; ty du är med mig, Herre! Du är min ledare och mitt stöd. När jag dig afwer, så frågar jag efter himmel och jord intet, om mig än kropp och själ försmåttade, är i dock, Gud! alltid mitt hjertas tröst och min tröst. Förjaga från mitt läger alla onyttiga omringler, alla oroliga tankar, alla plågor och qual, och låt mig glad och sund i morgon uppwakna. Ren skulle, o du lifwets och dödens Herre! denna natt wara min sista, så låt mig, i kraft af min Frälsares segerrika uppståndelse, wakna på en så skönare dag till mötes. Fader! jag anbefalar min kropp och själ, mina anhöriga, mina vänner och wälgörare, ja, alla dina på jorden ringspridda barn, i ditt mäktiga beskydd. Sträcket i din hand öfwer oss alla i nåd och barmhertighet, och gif oss din frid, genom din Son Jesum Christum, wår Herra. Amen.

Måndags Morgon.

Dig, gode Gud och himmelske Fader! prisar och tackar jag, att Du i den framlidna natten uppehållit och bewarat mig ifrån allt ondt, både till kropp och själ. Mångfaldiga färor omgäfwor mig; men Du betäckte mig med din stöld. Af sömnen släptraad, låg jag liksom dödens armar; men Du har låtit mig wakna till ett nytt lif. Mörkret ombwärfde mig; men Du sade: warde lius; och det wardt lius. En ny dag har uppgått, förstärkta äro mina krafter, jag kallas till arbete och werksamhet. Lär mig, o Gud, att afwen i detta wörda din nåd: låt mig erkänna, att det är nödigt, ej mindre

för min själs pröfning, än för mitt timmeliga bästa, ej mindre för rätta lifars, än mitt eget väl. Ja, Gud, det är på din kallelse jag till mina gromål; äfwen i dem följer jag din vilja, äfwen i dem lemnas mig dyrbara tillfällen att dyrka dig. Gif, att jag i alla min förrättningar wänder mitt hjerta till Dig, och i wördnaden för din heliga ordning och i hoppet om din wälsignelse hemtar lust och driftkraft och mod att fullgöra hvad mig åligger. Styrk mig i den saliga öfvertygelsen, att, äfwen i den lägsta trets, är troheten dig behaglig, att ett ringa pund, rätt användt, icke eler saknar din wälsignelse, och att Du wilt belöna äfwen den tjenaren, som öfwer en ringa ting warit trogen. Lär mig blott göra ellers ditt behag, och hjelp, att jag må öfrigtligen begynna, fortsätta och fullända denna återhördade arbetslid, ditt heliga Majestät till ära, mig och min nästa till nytta och glädje, uppbyggande krafter, Du nådeligen förlånat. Engif mig wisdomens anda, att all ting wäl förrättas. Styr mina tankar och begär till det, som Dig wäl behagar. För mistrostan, werldskärlek, girighet, öfskärighet, tröghet, bewara mig, min Herre, Gud! Bewara mig för hwarie afsteg från dina Budords väg, för alla willfarelser, alla onda lustar, alla synder. Låt intet wara mig så lätt, att det drager mitt hjerta från dig fruktan. Öfrens mig från allt, hvad som Dig missagligt, och låt din nåd werka i mig, hvad Dig behageligt är, på det jag må tjena Dig i en sann tro, öfrymtad helighet och rättfärdighet. Gud, min Fader och mitt lifs Herre! Ut Dig öfwerlemnar jag mig med allt hvad jag beswer. Wårda sjelf din egendom, förhöj ditt wert, befämja i mig och genom mig din

vilja, och låt min hela lefnad blifwa ett dig be-
 jagligt offer, genom din Son Jesum Christum,
 min och allas vår Herra. Amen.

Måndags Afton.

Allsmåttige, ewige Gud, vår Herras Jesu
 Christi Fader! jag tackar dig af allt mitt
 hjerta för denna framlidna dag, och för den
 milda nåd, hwarmed Du mig omfattat. Ditt
 gudomliga hägn allena har skyddat mig för
 de mångfaldiga, fall af mig till sörsta delen
 plånda, faror, i hwilka jag swäfwat. Utan din
 vilja och måttiga försyn wore elden, lusten,
 wattenet, alla naturens krafter, för mig förstör-
 rande. Men det är din faderliga hand, som af-
 wänder skada, farlighet och allt ondt. Du har
 uppehållit min kropp och själs krafter. Du
 har öppnat mig tillfällen att efter din wilja an-
 vända dem. Du har wälsignat mitt arbete och
 gifwit mig allt, hwad jag till min näring be-
 höfde. Gode Gud! Du har gjort ännu mer,
 Du har låtit din Ande följa mig med sin nåd,
 ledsaga mig med sin hand, styrka mig med sin
 kraft, undanröda, och huru många frestelser,
 i hwilka jag så lätt kunnat falla, och gifwa
 mig så många anledningar, så många wädel-
 ser, så många uppmuntringar till att söka din
 salighet. Dock, Herre! huru skulle jag kunna
 uppräknat alla dina wälgerningar, huru pris-
 af den trohet och barmhertighet, du mig bewi-
 sat. Emottag, allgode Fader! mitt hjertas in-
 herliga tacksågelse. Åh! att jag icke kan frata
 bära den utan bygsel öfwer mitt eget förhållan-
 de. Åh! att ännu så många sel och synder mig
 widlåda. Ewige Förbarmare! se till mig i nåd
 och barmhertighet, och förlåt, förlåt, för Jesu

Full, hwad jag felat, förlåt, och gif mig nåd
 att jag, renad i din Söns blod, må fullbordas
 helgelsen i din sanna fruktan. Jag förtrösta
 på dina kärleksrika löften genom Jesu Christi
 stum. Låt mig få erfara sötman af ditt nåd och
 lugnet af ett fredadt samwete. Bewara mig
 och, samt alla dem mig tillhöra, i denna in-
 slundande natt, och i alla våra lifsdagar. Tro
 faste Gud! waka öfwer oss Du, när våra be-
 gonlost äro af sömnen igenlutna. I mörkret
 war vårt ljus, i nattens faror vårt beskydd,
 i swagheten war kraft och vårt beståm. Du
 är allena den, från hwilken all hjelp kommer.
 All hjelp kommer ifrån dig, o Herre! Du, som
 himmel och jord gjort hafwer. Wi öfwerlemnas
 oss i din nåd. Låt oss hwila trygge under ditt
 beståm, och med helsa och styrkta krafter åter
 uppvakna. Herre, min tid, mitt lif, min wäls-
 färd, allt står i dina händer. Handla med mig
 som dig godt synes, och låt mig wara din i lif
 och död. Amen.

Lisdags Morgon.

Lofwad ware Gud, himmelens och jordens Skap-
 are. Lofwad ware Herren, som uppehälle-
 ler allt med sitt kraftiga ord. Lofwad ware
 den Ewige, som med sin Andas lifwar och styr-
 rer allt. Han hafwer förordnat tidernas stife-
 ten, han hafwer åtskilt ljus och mörker, dag
 och natt, och bjudit, att samma wisa ordning
 skall fortgå, så länge jorden blifwer bestån-
 dande. Arbete och hwila skola omskifta med
 hwarandra, som dag och natt. Han kände war-
 swaga wäsen, och afmätte allt efter war för-
 måga. Ja, Herre! huru stora och många äro
 dina verk! Du hafwer dem alla wisligen för-
 ordnat. Synarne förtälja din ära, och fästet

färlunnar dina händer's werk. Den ena dagen säger det den andra; den ena natten kungör det den andra; uppsyllt är jorden af din gods bet. För dessa dina oräkneliga wålgerningar hote wi tacka dig, förrän solen uppgår, och i bönen nedfalla inför dig wid dagens första gryning. Derföre prisar jag dig och nu på denna morgonsstunden, att Du i den framlidna natten så faderligen befrämjat mig ifrån alle ondt, låtit mig roligt hwila och med helsa och förstärkta lifskrafter åter uppwakna. Herre! inför dig är allt mitt begär, och mitt hjertas fruktan är dig icke fördojd. Uppehåll mig med din kraft. Skydda mig i denna dag för alle ondt, och låt i en sund kropp bo en sund och af dig renad själ, den sig om alla goda gerningar bestlar. Gif nåd, att jag må bortläggga mörkrens gerningar och iflåda mig ljusens wapen, på det jag må ärliga wandra, såsom om dagen, icke i frästeri och dryckenkap, icke i otul och stamliga lustar, icke i lif och bitterhet, utan iflåda mig Herran Jesum Christum, och i en sann tro följa hans fotspår. Låt ditt ord wara mina fötters lyfta och ett lys på mina wågar, att jag icke må wila hwarken till den högra sidan eller den wänstra, icke modfällas och förtröttas i det som godt är, låt mig sådse befinna, att jag är satt hit på jorden, för att i din sanna fruktan befrämja din ära och minna likas bästa. Uppwärm mitt hjerta med din kärlek, låt den hos mig wäcka och underhålla ett kärleksfullt tänkesätt emot min nästa, och beweka mig att, efter min förmåga, hjälpa dem, som nödsställde äro. Herre! jag är sjelf en swag och eländig människa; hör min röst, när jag ropar till dig i nöden, och förkasta icke min bön den stund, jag hjelp behöfwer. Öhi dina

bron till min suckan, uppfyll mig med din nåd. Låt mig i dig äga min tröst, min glädje, min förnöje, mitt allt. Led mig efter ditt råd, och upptag mig på sissone till ära; genom din Son Jesum Christum, vår Herr. Amen.

Tisdags Afton.

Barmhertige Gud, heliga Fader! under ditt beskydd har jag åter tillryggalagt en dag af min lefnad. Jag tackar och prisar dig för den nåd, Du äro mig bewisat. Faderligen har Du ledt mig wid handen äfwen denna framtidna dag, och äfwarit de många, de otaliga faror, som annars så lätt hade kunnat drabba mig. Huru många af mina likar hafwa icke i dag oförmodat blifwit dödens rof: huru många dukat under för motgångens stormar: huru många blifwit skadade till sina lemmar, till sin hellsa, till sin timmeliga wälsärd! Jag är bewarad: jag har kunnat arbeta i mitt kall, jag har beundrat din wälsignelse; dagens bördor har icke nedtryckt mig, mätande swårigheter icke nedslagit mig; mången hugnad och tillfredsställelse har jag erfarit. Detta, Herre, är allt ditt verk. Jag är för ringa till all den barmhertighet och all den trohet, som Du med din tjänare gjort hafwer. Ja, hvad är jag? en fattig, syndig menniska, som, midt under åtnjutandet af din nåd, så ofta glömt dig, och förtiente att af dig förgrädas. Med din blygsel måste jag erkänna det; men, Herre! gå icke till doms med din tjänare förbarm Dig öfwer mig för Jesu skull, och låt mig i tröst af hans bittra lidande och blodiga döds så höjpas nåd och förlåtelse. Det är endast i tron på denna din förlåtande kärlek, som jag utan fruktan kan möta nattens faror och öfwerlemna mig åt sömnen. Herre!

Låt icke det hopp, jag sätter till dig, om intet värda. Låt det sprida lugn i min själ, och förjaga all den oro, alla de bekymmer, som kunde störa min hvila. Låt ditt gudomeliga starhets ljus lysa öfver mig i mörkret. Låt din mäktiga hand vara utsträckt till mitt beskydd, ditt vakande öga värda mig, din frid omhvarfva mitt låger. Ja, Herre! blif när mig; ty det lider åt aftenen, och dagen är förriden. Du är allena min starkhet, min klippa, min borg, min förlofare, min Gud, min tröst, den jag mig vidhåller, min stöd, mitt salighets horn och mitt beskydd. Till dig sträcker jag mina händer med bönjukhet och förtröstan. Herre! bönbdör mig; tag icke din hjälp ifrån mig. Vårre allt, hvad mig tillhör, under ditt gudomeliga hägn. Låt mig i förtröstan på dig ställa inbjerta, och i morgon, om dig så behageligt är, med glädje uppvakna, att i solens lifgivande strålar åter skåda bilden af din kärlek och välsignelse, och prisa dig, Du all välsignelses Gud! genom Jesum Christum, vår Herre. Amen.

Onsdags Morgon.

Gwige, oändelige Gud! Du, som emottager pris och dyrkan af alla warelser, ifrån jordens dalar, der den glada fågeln sjunger din godhet, allt upp till himmelen, der morgonsstjernorna lofwa dig; emottag och af mig den tacksågelse, som blandar sig i alla warelser, öf. Englarna tillbedja dig i ljusets rymder; låt och mig frambräta mitt offer, ändock jag är skott och aska. Dräkneliga är dina wälgerningar. Din godhet är hwar morgon ny. Lifwen i denna stund erfar jag det, då, flyddad af din hand under en framsiden natt jag sått upp.

walna med helsa och, styrkt af din kraft, åter
 med glädje skåda en ny dag. Friid och ära och
 tack wære dig, o Du mitt lifs Herre och uppre-
 hållare! o Du min Fader och min Gud! Låt dig
 öfwerlemnar jag för denna dag och för hela min
 öfriga lefnad alla mina angelägenheter. Omfatta
 mig och de mina med din gudomeliga barm-
 hertighet, och gif oss din nåd, att i allt vårt
 gbrande och låtande endast söka din ära, och
 wandra inför dig på sanningens och gudaktige-
 hetens wäg. Såsom morgonregnet uppfriktar
 jorden och din wälsignelse sänker sig i daggens
 droppar, så, o Allgode! utgiut och öfwer mig
 din nåd, din andeliga wälsignelse, att mitt tröga
 och kalla hjerta må uppfriktas, wederqwetas,
 lifwas att med lust och glädje göra din wilja.
 Stegera mig med din Heliga Anda, att jag må
 tjena dig med rent hjerta, i öfrymtad rätt-
 färdighet och helighet. Upptänd i min själ en rätt
 kärlek till dig, Du som mig först älskat öfwer-
 wer. Wäck i mitt hjerta en rätt tacksambhet för
 alla de krafter och gåfwor, med hwilka Du mig
 benådadt, och gif, att jag alltid brukar dem efter
 din affigt. Upplys mitt förstånd med ditt ljus,
 och låt mig dageligen tillwäxa i din kunskap.
 Styr min wilja, så att jag intet annat begär
 och åstundar, än hwad dig behageligt är. Låt
 mitt hjerta i föreningen med dig söka den frid,
 som werlden icke gifwa kan. Bewara mig, att
 jag icke bestådar mitt samwete med orena lus-
 star och fötteliga begärelser, som strida mot
 själen. Bewara min tunga ifrån det ondt är,
 och mina läppar, att de tala ingen falskhet.
 Låt mig hafwa dig för ögonen alltid, och böj
 mina öron till din muns tal. Gif, att jag med
 mina händer må arbeta det som godt är, och
 styr mina fötter på fridens wäg. Låt mig, o

Gud! i tiden prisa dig med en helig wandel,
och i ewigheten få hembräda dig ett högre och
renare låf. Hör mig, för Jesu, min Frälsares
lyd. Amen.

Onsdags Uftron.

Helige, treenige Gud, Du, som är mitt lif,
min salighet, min tröst för tid och ewighet!
Dig tackar och prisar jag af allt mitt hjerta,
att Du så nådeligen bewarat mig i denna nu
framsidna dag, och beder dig, för din ewiga
kärleks skull i Christo Jesu, att Du mildeligen
wille förlåta mig alla mina synder och öfwer-
flyta alla mina brister. Då jag ser tillbaka på
den framstutna dagen, öfwertrygas jag, att jag
på mångahanda sätt åsidosatt dina heliga bud
och förtjent att af dig förskjutas. Men, Her-
re, tag icke din hand ifrån mig, fattige syndas-
re. Låt en stråle af din nåd tränga ned i min
själ, upplifwa min anda, rena min wilja,
styrka mitt hopp. Af din nåd allena kan jag
sällst warda: på den förtröstar jag, och beder
dig, att Du öfwen i den nu instundande nat-
ten wårdes wara mitt beskydd. Du är min
Herte och min Gud; uti dina händer anbefaller
jag min kropp och min själ, mitt lif och min
wälfärd. In för ditt gudomeliga majestät böjer
jag mig i siofret. Herre! jag släpper dig icke,
med mindre Du wälsignar mig. Låt mig i förs-
eningen med dig och den Du sändt påswer, Jes-
sum Christum, åtnjuta din nåds margfaldiga
rikedom och ledas af din Anda. Din oändliga
makt uppehålle mig: din omäteliga barmher-
sigbet omsatte mig: din wärhet och helighet gjus-
te sig i mitt hjerta, så att jag må smaka sö-
man af din godhet, intränga i djupet af Jesu

Christi kunskap, och i din ewiga fanning finne nåden till det ewiga lifwet. Gud, Fader, Son och Ande! min Skapare, min Frälsare, min Hugswolare! tag din boning i mitt hjerta, led soga mig med ditt ljus, styrk mig med din kraft, upprätta mig med din tröst. Herre! wälsigna mig och bewara mig; Herre! upplys ditt ansigte öfwer mig och wære mig nådelig; Herre! wänd ditt ansigte till mig och gif mig en ewig frid. Så, mitde Gud! går jag under ditt beskydd trygg till hwila. Och när en gång jag skall sänkas i dödens, såsom nu i sömnens, stöte, och min bräckliga bydda skall sänderfalla, Allsmåttige! upphåll mig då i den fista stunden, hör min tysta suck, och låt mig i Jesu namn stilla insomna i dina faderliga armar. Amen.

Torsdags Morgen.

Herre Jesu Christe! Du är det ewiga och sanna lifet, som bortdrifwer nattens mörker och dödens skugga. Swad solen är för mitt öga, det är din himmekla lära för min själ. Du har låtit mitt öga öppnas för dagen; och Herre! öppna också mitt hjerta för ditt ewiga ljus. Du har låtit nattens mörker wila; klinga ra och det mörker, som betäcker min själ. Du har låtit mig wafna till ett nytt lif, och genom hwilan stärkt mig nya krafter; uppväckt öfwen i mig det sanna, det ewiga lif, som af dig är, och gif mig Andans kraft till tro och helgelse. Öfbönd genom ditt måttiga hägn från alla olyckor, alla faror, i den framlidna natten, framgår jag dig, Herre! för denna och alla dina öfriga wälgerningar mitte hjertas tackoffer. Du har betäckt mig med din sköld, och hållit om mig trogen wård. Bewarat är allt, hwad mig tillhör, bewaradt af dig, du som

är allt med ditt kraftiga ord, och utan Omfif-
 else af ljus och mörker leder tingens omvär-
 lingar, efter din wisshet, till en god ända.
 Härlig är din makt, prisvärd din godhet. Jag
 vill tala om dina under; men min stapplande
 tunga förmår icke värdigt prisa dem. Likväl
 är och förblifwer Du, Herre! i tid och ewighet
 min högsta tillflykt, min fasta borg, min star-
 ka hjälp, min Gud, på hwilken jag förtröstar.
 Derföre frödar sig mitt hjerta, och min själ
 är glad i Gud, min Frälsare. Med förtröstan
 kallas jag dig. Herre! Du, som sökt mig i
 nåd och barmhertighet, Du, som lät dig födas
 menniska, och i menslig natur pröfwat den
 swaga mensklighetens lott; jag kallas dig, min
 Herre och min Gud! och beder dig, att du må
 låta din barmhertighet i dag och hwarje dag
 vara öfwer mig, såsom en söm morgonrodnad,
 såsom ett fruktsamt morgonregn. Låt det dagas
 i min själ, och morgonstjernan, det sanna ljus-
 set, som upplyser alla menniskor till det ewiga
 lifwet, uppgå i mitt hjerta. Herre! war mig
 nådelig: ty jag wäntar efter dig; min själ
 wäntar efter dig ifrån den ena morgonwäkten
 till den andra: war mig nådelig, sträck ut din
 arm till mitt beskydd, att ingen fara må mör-
 ta, ingen olycka kallas mig. Men är det din
 wilska, att lidandet skall blifwa min lott, så
 trösta mig med din nåd, lindra det onda med
 din hjälp, gif tålmod, gif styrka, gif förtrö-
 stan och hopp. Utrusta mig med din Ande mot
 alla mina själs fiender, mot satan, bött och
 werld: lär mig strida i ditt namn, att jag må
 behålla segren. Främja, o Gud! wära händer
 verk; ja, wära händer verk främja du, Her-
 re! Stärk wåra krafter, och lär oss rätt att
 wända dem, att wi, enligt dina bud, må i

Christelig trohet fullgjöra vårt dagsarbete, och när aftenen kommer, gå lugnt till hvila. **Ps**
 och för din barmhertighets skull. Amen.

Torsdags Afton.

Lofvad vare Gud Fader, genom Jesum Christum, i den Heliga Andan, Han, den ende, ewige Guden, som omfattat mig med så mångfaldig godhet, och äfwen i denna dag så nåderligen bewarat mig isfrån allt ondt. Etaliga faror omswäfwade mig alla dagens stunder, många olyckor hade kunnat drabba mig, döden och förmodat öfwerfalla mig. I denna wanflighetens boning, hvar gifwes någon säkerhet? Är icke hvarje ögonblick belastadt med tusende wårdor? Och jag, hvad är jag? **Ne!** ett blidot och swagt kreatur, ja, en fattig, syndig menniska, oförtjent till den Högstes wård. **Wår Herre!** din godhet stråder sig så högt, som himmelen är, och din sanning så wijd, som flvarne gå. Huru många nya bewis har i den framlidna dagen lemnat på din oförändrbara kärlek! Allt här intill hafwer Du hjälpt mig; Du will och biddanester hjälpa. Jag tror och hoppas det för Jesu skull, och beder dig i hans namn, att Du af faderlig kärlek wille tillgifwa mig alla mina stunder och hela alla mina brister, att du wille rena mitt samwete från de döda gerningarna och gifwa mig lott i bland dem, som helgade äro, så att jag, rättfärdigad af trone, må äga frid med dig, genom wår Herra Jesum Christum. I detta hopp går jag tröstad och lugn den kommande natten till sötis. Min själ hwilar i dig wid din nåd och barmhertighet; låt och min kropp hwila tryggad under din gudomeliga wård. **Ja, Herre!** Du är mitt ljus och min halsa; för hwem skulle jag

frukta mig? Du är min lifskraft; för hvem skulle jag grufva mig? På dig förlitar sig mitt hjerta: och mig warder hulpet. Du är min tröst och mitt wäldiga beskräm. Din högra hand stärker mig, och under dina wingars flugga beswer jag tillflykt. Si, min Gud! om dagen ropar jag till dig, och Du svarar mig; om natten suckar jag, och du bönhörer mig. När jag går till hwila, följer mig ditt wakande bga: när jag uppwaknar, möter mig din dyppna faderliga famn. Du är i allt min hjelp, mitt skydd, min tröst, mitt hoppes grund och föremål. Så, gode Gud! har du allt hårtill uppehåll mig. Wårdes och bådanefter skydda mig med din mäktiga arm. Och när en gång min ödestimma nalkas, och den ewiga hwilan instundar, så förlåna mig nåd, att jag i en sann tro och Kristelig frimodighet må insomna, och på den yttersta dagen uppstå till ett ewigt lif. Herrens jag wet icke hwad stund Du warder kommande att kalla mig bådan; gif mig din Anda, att jag i waksambhet, tro och bön, må hålla mig beredd till din tillkommelse. Sådant förlåna mig mildeligen, genom Jesum Christum, din Son, vår Herr. Amen.

Fredags Morgon.

Wälsignad ware Gud, min Skapare! Wälsignad ware Gud, min Frälsare! Wälsignad ware Gud, min högsta tröst! Af honom äger jag lif, anda och allt. Han är min hielpare, min beskrämme. Han beswer åter af sin stora nåd och barmhertighet bewarat mig i en framliden natt, och låtit mig friskt och sund uppwakna samt ståda dagens lusk. Jag prisar dig, ewige Wälgörare! för denna din förnyade godhet! och beder dig för Jesu skull, att du nådeligen tager mig i denna dag i ditt

gudomliga beskydd och bewarar mig från allt
 ondt. Ja, allgode Fader: i dina händer be-
 faller jag i dag och hwarje dag min fattiga själ,
 min bräckliga kropp, mitt för så många faror
 och behof blottställda lif. Stegera mitt sinne,
 mitt förstånd, min willa, alla mina krafter, så
 att mina tankar, ord och gerningar, mitt ge-
 rande och låtande, min diktan och traktan, mina
 rådslag och företag, må wara dig behageliga.
 Af dig beror jag, med allt hwad mig tillhör.
 Du har räknat mina dagars tal och afvägt min
 lott. Denna stund och min sista timma, mitt
 lifs början och dess slut, allt är af dig förord-
 nadt efter din ewiga wisshet. Mitt wäl står
 i din hand, mina lefnadsböden styras af dig.
 Intet här faller af mitt hufwud din wilje för-
 utan. Gå stika då, himmelske Fader! all ting
 med mig så, som du i din wisshet för godt fin-
 ner. Din wilje är den bästa, dina sticketser,
 godhet och nåd, dina beslut, min wälsfärd. Du
 har älskat mig i Christo, innan ännu werldens
 grund lagder war. Du har urgifwit honom
 för mina synder, skulle du då lade gifwa mig
 allt med honom? På sin dödsdag försonas
 de han mig med dig, med dina lagar, med
 werldens lopp, med lifwet, med böden. O dyr-
 bara dag! werldens försoningsdag! O dyrbara
 förlöfning, som i Jesu Christo stedd är! Öns-
 domlige Frälsare! Wälte ditt blod rena mig från
 alla mina synder! Wälte jag genom dina sår
 beslad wara! Ware din förbön mitt förswar,
 och din bö bö mitt lif! Herre, jag är en
 swag, eländig människa. Ännu ligger syndas
 fröer qwitt, i mitt hjerta, ännu känner jag en
 lag i mina lemmar, som strider mot den lag,
 som i min dag är; jag arma människa, ho skall
 lösa mig ifrån denna dödsens kropp? Herre Jesu

Ju, min Förlofsare! förbarma dig öfver mig.
 Bewara mig genom din Anda från alla syn-
 der, och öfverfylt med din rättfärdighet mina
 många brister. Utan dig är ingen Frälsare,
 utan dig är ingen salighet. Dig åtallar jag;
 ty du är den förste och den sista, du är min
 Herre och min Gud. Låt den kärlek, hvarmed
 du gaf dig i döden för min frälsning, giuta
 sig i mitt hjerta. Låt den vara min lifskraft
 och drifwa mig att så wandra, såsom du wan-
 drade. Styr mina fötter på fridsens wäg, att
 jag aldrig, aldrig wandrar i de ogudaktigas råd,
 aldrig träder på syndares wäg, aldrig sitter der
 de beispottare sitta: Utan hafwer min lust i Her-
 rans lag, och den betraktar både dag och natt,
 och att jag i lif och död tillhör dig, min äls-
 kade Herre och Frälsare, Du, som lefde för
 mig, och døde för mig, och i gudomellig ära
 och majestät lefwer i all ewighet. Amen.

Fredags Åftron.

Loftwad wære Herren, som allena gör under,
 Loftwad wære hans heliga namn ewinnerlig-
 ga. All werlden wære uppskåd af hans ära.
 Hwarje dag uppmanar till hans lof, hwarje
 åftron till tackfägelse för hans wålgerningar.
 Han hörer våra hjertans suckar, han öfjer sig
 na öron till vår bön, och våra andaktskoffer,
 Huru smaga, äro dock honom behagliga. Her-
 re! Du är min tillflykt och starkhet, min hjälp
 i nöden, min tröst i bedröfwelsen. Faderligen
 har du bewarat mig i denna förflutna dag, för
 oluckor, skada och allt ondt. Derföre frama
 bär jag för dig, o ewige! lof och pris. Mitt
 hjerta är gladt, min själ fröjdar sig af din
 nåd, och prisar dig för all din godhet och
 barmhertighet. Dock, Herre! menniskotanken

Kan icke fatta, menniskotungan icke uttala den.
 Medan dina timeliga wålgeringar äro för öfver
 för mitt lof, huru mycket mer de andeliga! Huru
 måter bredden och längden och djupet och höjden
 af din kärlek i Christo Jesu? Huru öfvermåttlig ge-
 nomgårdar, huru engarne beundra och tillbe-
 ja, försoningens outgrundeliga hemlighet? Nei,
 ewige Försonare! jag nedfaller i skofvet wid det
 kors, der Du på den stora försoningsdagen und-
 der outsägeliga qwas dog för werldens synder.
 Blott med mina sudar kan jag prisa dig. För-
 tröstan, kärlek, tacksambhet, äro de offer, mitt
 hjerta wille frambara; men ängern öfwer mig
 na synder blandar sin gassa i skofman af din
 nåd. Åh! ingen dag af min lefnad är utan
 fel: äfwen den, jag nu framleswat, står med
 sina brister tecknad i din allwetenhets bok. Ewi-
 ge Förbarmare! låt icke försoningsblodet hoswa
 runnit för mig förgåwes. Utströf dermed min
 syndaskuld: utgiut din blodkraft i min själ, till
 rening, till rättfärdighet, till helgelse och till för-
 lofning, att jag med allt fastare förtröstan, med
 allt innerligare kärlek, med allt renare lydnad må
 prisa ditt namn. Wid ditt kors nedböjd i tron
 på de löften, du besegladt med ditt blod, anropat
 jag dig om en fortfarande nåd och öfwerlemnar
 hela min wålfärd i din hand. Natten tillstundar;
 war mitt ljus, min stöld, mitt måttiga för-
 svar. Bewara mig, Allsmåttige! från allt ondt
 både till kropp och själ. På dig allena förtröstar
 jag, och Du låter icke dem, på stam komma,
 som hoppas på dig. Så war då trygg, min
 själ! Si, den dig bewarar, han sofwer icke: si,
 den, som Israel bewarar, han somnar aldrig.
 Han är den trogne wåktaren, hwars blick al-
 drig tillslutes, den måttige wårdaren, hwars
 arm aldrig förtrötts. Hwi skulle jag då fruk-

ta? Allmakten är mitt försvar, det allseende ögat vakar öfver mig, den ewiga barmhärtiga bönen omfattar mig. Jag hvilat i den allgode Fadrens armar. Jag vill i hans nämnd beja mitt hufvud till hvila, och på mitt nattliga läger njuta stillhet och lugn, i det glada hopp, att hans härliga makt skall låta mig glad uppvakna till ett nytt lif. Det må ske här, eller i en annan werld; jag är öfverallt i Guds hand: ingen skall rycka mig derur; ty jag är vis derpå, att hwarken dö eller lif, eller englar, eller förstadborn, eller wäldigheter, eller de ting, som nu äro, eller de ting, som tillkomma stola, eller bygget, eller djuphet, eller något annat kreatur skall skilja mig ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu, vårn Herra: Sönom som med Fadren och den Heliga Andan lefwer, och regerar i ett gudoms-majestät, ware ära i all ewighet. Amen.

Söndags Morgon.

Du, sanne, Ewige Gud, vår Herras Jesu Christi Fader! Låt dig upplyfter sig min själ med tacksamhet och lof. Öwärdig wore jag att skåda dagen, om jag gifwde pris på dig, Du lifets Fader! Öwärdig din godhet, om jag ej gifwe dig ärona, Du, all wälsignelses Gud! Hela naturen är ditt tempel: alla warelser prisa dig; skulle jag ensam vara tyft i den stora lofsjungande församlingen? Skulle jag otacksamt förgå: det myckna goda, Du mig gjort hafwer? Nej, det är ett kosteligt ting att lofa Herranom och lofsjunga ditt namn, Du allrahögstel om morgonen förkunna din nåd, och om aftonen din sanning. Derföre prisar dig nu min själ, att du genom din oändliga barmhärtighet så nådeligen besträmat mig i den

na natt. Vålsignad vare Du, Herre Gud
 Zebaoth! Du låter dig i nåd finnas af dem
 som söka dig och älska din salighet. Vålsignad
 vare ditt stora namn ifrån land till land, ifrån
 den ena ändan af jordkretsen till den andra.
 Vålsignad all den nåd, Du bewisar mem-
 stors barn. O Herre! emottag med nådigt våls-
 behag mitt lof, och hör mitt hjertas ödmjuka
 bön. Bewara mig i denna dag för alla fara-
 ligheter till kropp och själ. Bewara mig för
 frestaren, och låt mig icke falla i dess snara.
 Våd hos mig en allvarlig afsty för synden,
 och en lefwande kärlek till rättfärdigheten och
 allt hvad dig är behagligt. Låt mig hvarje
 stund betänka, i hvilken nära förening jag står
 med dig genom mitt döps- och förbund, att jag
 icke må förlora mitt samwete och förfylla det häre-
 tige arf, hwärtill jag kallad är. Styrl min
 tro, och låt den vara verkande i kärleken. Bew-
 håll mitt hjerta wid det ena, att jag ditt stora
 namn alltid fruktar. Låt din gode Ande ledsa
 mig på den sanna gudaktighetens väg, att
 jag må wandra i ljuset, såsom Du är ljuset;
 att allt, hvad jag mig företager, må göras i
 Herrans Jesu Christi namn; att jag må wer-
 ka enligt din heliga wilja och ordning, medan
 dagen är; i Oristelig flit och arbetsamt troget
 uträtta mitt kallades werk, och till din ära,
 samt mitt och nästans sanna bästa all ting må
 fullborda. Gif, att jag aldrig må förgåta, att
 ditt öga följer mig öfwerallt, att Du är en al-
 lesid es närvarande Gud, och att allt mitt gör-
 sa de och låtande, ja, mitt hjertas hemligaste
 begär äro skrifna i din allvetenhets bok, till
 redlösning på din sista stora tillkommelses dag.
 Herre, min Gud! utan dig förmår jag intet;
 låt din nåd vara mäktig i min swaghet: utru-

Ja mig med din kraft, att jag må kämpa en god kamp, fullborda loppet, hålla tröna, och efter vandringens slut undså rättfärdighetens tröna; genom din Son, min Herre och Fräljare, Jesum Christum. Amen.

Lördags Aften.

Lof ste dig, Du Allrahögste! Du, som lefwer ifrån ewighet till ewighet. Lof ste din oföränderliga godhet och barmhertighet. Lof ste din ewiga wisshet och sanning. Tiderna omskifta: den ena stunden, den ena dagen, den ena veckan flyr bort efter den andra; men Du, Herre! blifwer såsom Du äst. Du är den samme i dag och i går och desliles i ewighet, densamme hilde Fadren, som låter din godhet wara hwar morgon ny, som uppfyller hwarje dag med din wälsignelse, och hwarje aften med din nåd. Herre! sådar jag tillbaka på denna dag, sådar jag tillbaka på denna vecka, sådar jag tillbaka på min hela lefnad; hwad ser jag annat, än alltid nya prof på samma ewiga kärlek, än alltid nya bewis af samma faderliga wärd? Gode Gud! jag nedfaller i stoftet, öfwerhopad af dina wälgerningar, huru oräkneligt, huru oändliga, huru oöfverderliga, ad, och huru oförtjenliga! Jag kan icke omtala alla din kärleks under, en mindre wärdigt prisa dem. Mitt lif, mina krafter, min hellsa, mitt uppehälle, hwarje dag, hwarje stund, hwarje andetag, allt är din skänk. Af dig kommer all wälsignelse, af dig den glädje, af dig njutit, af dig den lindring, den tröst, den hjelp, jag erfarit i bekymrets stunder: af dig hwarje warning, hwarje wäntelse, hwarje uppmantran, hwarje kraft till det goda. Ja, Gud! det är din godhet, att det ej längesedan är ute af mig: det är på din barmhertighet jag lef-

wer: det är din långmodighet, som gör, att jag
 icke redan är förgången under bördan af min
 synder. Jag borde för hvar dag tilltaga i be-
 goda; men ack! hvar dag är tecknad af nya skul-
 der, äfvensom af en ny nåd. Så, o Gud! har
 denna dag, så har denna vecka, så har hela min
 lefnad förflutit. Anger och tacksambhet, fruktan
 och kärlek, oro och hopp blandar sig i mitt för-
 bönjulade, förkrosade hjerta. Herre! jag vet,
 att Du är min Fader, men jag vet också, att jag
 icke är värd att kallas ditt barn. Till din nåd
 allena tager jag min tillflykt. Jag har intet att
 åberopa, mycket att afbedja. Gud, misstunda dig
 öfwer mig syndare! upprätta min båkwardande an-
 de med din tröst, styrk min tro på din kärlek i
 Christo Jesu, och låt tron väcka i mig ett nytt
 lif, till rättfärdighet och till helgelse. Med denna
 bön och i förtröstan på din faderliga nåd, gör
 jag åter till hvila. Låt mig inslumra med tans-
 kan fastad på dig, med ett hjerta som i dig sö-
 ker sin frid, sitt allt, och hvila trygg under ditt
 gudomliga bestärmt. Låt mig i morgon, om det
 så är din nådiga vilje, uppvakna, beredd till din
 sabbatsdag, färdig att i din helgedom tillbedja
 ditt majestät och lofsjunga ditt namn. En gång,
 o Gud! — jag må icke sluta denna vecka, utan
 att beskuna det — en gång skall den sista estonen
 af min lefnadsdag inbryta, en gång skall jag in-
 slumra i den långa sömnen och insvepas i dö-
 dens natt; ja, en dag skall blifwa den yttersta,
 då Du skall framkalla mig för din dom. Hjälp i
 dödens stund, på yttersta domen, hjälp mig, mild-
 de Herre Gud! Hjälp mig, för Jesu skull, att jag
 så må använda de ännu återstående stunderna af
 mitt lif, att jag, när dagarna hafwa en ända, får
 ingå i din ewiga hvila och fira den stora sabb-
 baten hos dig i himmelen. Hör mig, du, som

afwer mig återlöst! hör mig, du trofaste Gud,
 ör Jesu, min Frälsares Skull. Amen.

V. Böner om en salig bådansfärd.

1. Daglig Bön em en salig bådansfärd.

Rättfärdige och barmhertige Gud! Jag bafwer här i
 världen ingen waraktig stad: med hwar dag, med
 hwar stund kommer jag allt närmare grafwen. Lär
 mig derföre betänka, att jag dö måste, på det jag må
 förståndig wara. Lär mig så använda hwar dag, som
 were han den sista, så tänka på ändan, att jag aldrig
 gör illa. Lät mig dageligen dö i m.na tankar, dö ifrån
 all synd och orättfärdighet. O du käraste Herre Jesu
 Christe! min sists Frälsare och wän, du, som gör mi-
 na synders Skull är utgifwen, och för min rättfärdighets
 Skull uppväckt! dageligen will jag framtråda till ditt
 förs, för att der betrakta min stora skuld och din so-
 ändeliga kärlek och nåd. Hjelp mig att korsfästa mitt
 hjört med alla des onda lustar, att döda och begrafa
 min gamla förderfwade menniska. Lät mig med dig dö
 världene, att jag med dig må uppstå och lefwa Gus-
 dt. I dig allena, i tron på dig, i kärleken till dig är
 det rätta lifwet. Du är det ewiga lifsens tråd; låt
 mig wara och förblifwa en gren i dig. Du är den sans-
 na rättfärdighetens sol, lys mig fram på den rätta
 vägen, lys mig genom dödens mörka dal in i Guds
 paradís. Der du är, der skola de ock wara, som tro
 på dig och lyda ditt bud. Styrk min tro och min lyd-
 nad; fullborda ditt werk på mig, och fräls mig från
 syndens tråldom, du, som igenlöst mig Gudt med ditt
 blod! Led mig efter ditt råd, och upptag mig på sistos-
 ne till åra. I dödens stund, på den yttersta dagen;
 hjelp mig, milde Herre Gud! Amen.

2. Bön wid särskilt wäckelse till åtänka af döden.

Ewige Gud! Jag lefwer; men huru länge, det wet jag
 icke. Jag måste dö; men när, och huru, och hwar,
 det wet du, Herre! allena. Dig allena ware ock denna
 min stora angelägenhet öfwerlemnad. Ske din wilje.
 Men låt mig icke dö i min synd. Kanste äg detta år,
 denna månad, denna dag, den sista i min lefnad. Om
 så wore; måtte jag icke beredd att stillas wid allt, som

fåfker mig i sköden? Wänne jag är beredd att framträd inför den domstol, der allt kommer i ljuset, der hvar mans anslag uppenbaras, der hvar och en skall få se sin som han handlat hafwer, medan han lefde. Warmbertig! Gud! lefwad wære din långmodiga godhet, som ännu för- unhar mig detta ögonblick, då jag kan betänka, att jag dö- måste, och att på döden följer domen och ewigheten. Hjelp mig att rätt eftersinna, huru jag använt den förflutna tiden af min lefnad. Uck! Huru liten del deraf har jag egenat till din sanna dyrkan, till mina pligters allwar- ligg utöfning, till min nästas tjenst, till det enda nöd- wändiga, omforgen om min själs salighet. Huru många stunder, huru många dagar, har jag icke förspelt i tanförlöshet, i säfänglighet, i sinliga eller onyttiga tids- fördrif. Herre Jesu! du, som skall dömma mig på den yttersta dagen, döm mig nu i mitt eget hjerta. Låt mig nu bestinna, huru förkräkeligt det är, att wära förklo- stad af dig, på det jag icke i ewighet må känna det wid- ousägliga gwal. Medan jag ännu har tid och råderum till bättring, låt mina synder wära skändda för mig, att jag må dem af hjertat ångra, att jag med en sann tro på dig må nedlägga dem wid ditt kors, så att de icke i döden följa mig efter, ej på domens dag blifwa mina åklagare, i alla englars och menniskors böön. Gud! mis- skunda dig öfwer mig arme syndare! Hjelp mig till en sann bättring: Skapa i mig ett nytt hjerta. Låt hädana efter de år eller dagar, du består mig på jorden, alla belgas till din åra. Låt mig ej förspilla de rörelser, som du genom ditt ord werkar i mitt hjerta: ej förgåta de st. skelser i din försyn, med hwilka du warnar och på- war mig. Upplys mitt förstånd att alltid se, hwad sunt och rätt och godt är. Öd, min willa i allt, hwad jag gde och låter, efter din belliga och kärleksfulla wille. Wäck mig ur min trögghet; stärk mig i min swagghet; rätt mig, då jag afwiker; stöd mig, då jag stappas. Hjelp mig i frestelsen, gif mig mod. och kraft, gif mig seger öfwer werlden och mitt eget kött. Gif mig den fred, som endast du kan gifwa. Herre Jesu! när jag med dig wandrar den smala wägen, så får jag och med dig ingå genom den tränga porten in i din fars hers. hus och se din härlighet. Amen.

3. En döendes bön.

Helige Ande! nådens och fredens Ande! öfwergif mig icke i min sista stund. Hjelp mig att i en stilla

adatt, med tro, och tålmod, förbida min förlofning.
 Innan jag lemnar denna jordiska boning, tackar jag
 dig, Fader, och himmelen! som låtit mig födas menniska,
 och ibland kristna, så att jag lårt känna dig all-
 lena sannan Gud, och den du såndt hafwer, Jesum-
 Kristus. Jag tackar dig för det lifsens ord, hwars
 genom jag blifwit underwist om vägen till saligheten.
 Jag tackar dig för din faderliga förson, under hela
 min lefnad, för din godhet och barmhertighet, som
 hvarje morgon warit ny öfwer mig, oaktat all min
 otacksambhet och olydnad. Inom så ögenblick skall min
 anse framträda inför dig, helige och rättfärdige Gud!
 Vif mig, syndare, nåd att rätt bereda mig dertill.
 I synd är jag född, syndig är min natur, full af
 synder, fel och brister, finner jag hela min lefnad.
 Jag förtjente derföre ifrån ditt ansigte förkastas till
 ewig tid. Men jag styr till dig, Herre Jesu! förbars-
 ka dig öfwer min fattiga själ, som köstat ditt eget
 dyra blod. Jag håller mig fast wid ditt kors, der du
 dogt för mig hafwer utskött all helvetes ångest, der du
 dogt för mig hafwer bedit: Fader förlåt. På dig alles
 hopp förtröstar jag. Utom dig är ingen i himmelen el-
 ler på jorden, som i döden hjälpa kan. Hjelp mig, o
 Herre! Jag släpper dig icke, med mindre dödsångest
 har mig, att min själ måtte frälst warda. Snart öf-
 ver den stunden inre, då mina ögon ej mer se, mina ö-
 ron ej mer höra, min tunga ej mer talar. Låt likväl
 min tanke, min känsla, hela min själ i tron hwila
 hos dig, du för mig korsfäste Herre Jesu! Wisa dig
 för min själs ögon med dina blodiga sår, ditt törne-
 krönta bufwud, dina genomborrade händer, din upp-
 rugna sida, att jag må länkänna dig, min Frälsare!
 och tröstas af din försoning, och styrkas af ditt
 tålmod, och segra genom din blods kraft. Låt dina
 ord på korset trösta mig i den sista nöden. Låt
 mig höra den ljusliga rösten af din egen mun: I dag
 skall du wara med mig i Paradis. När jag ej mer
 kan samla mina tankar, war du dock när mig, och styrk
 mig i den sista kampen. När mitt hjerta brister, emot
 dig min själ, du, som för bennes frälsning låtit ditt
 lif. För henne till det rum, du henne beredt
 öfwer i de utvaldas församling i ljuset, att hon der
 må ståda ditt ansigte. Förunna och min kropp en stils
 i hwila i jordens stöte, under aftidan af en frödes

full uppståndelse på din stora tillkommandes dag. Så länge jag ännu kan tänka och bedja, hör min bön, du trofaste Gud! som mig skapat och återlöst. Gåder! i dina händer befaller jag min anda. Hör mig nu, och då jag utgluter min sista suck. Hör mig för Jesu Christi skull. Amen.

E) Betraktelser öfver de obotfärdigas förhinder.

Det förnämsta och egentliga hindret för en sanna gudaktighet är ett världsligt och köttsligt sinne, med des syndiga lustar. Människan vet, hvad godt och ondt är; men hon aktar mer, hvad köttet, än hvad anden tillhör, hon älskar mer världen, än Gud. Själ, sina egna säfängliga och onda begärelser sätter hon emot Guds ordning i skapelsen, emot den lag, han inskrifvit i hennes hjerta och i sitt ord uppenbarat, emot hans warningar i tiden och hans dom i ewigheten. För lekamlig lust uppoffrar hon Annestriden, för jordiska häfver himmelens kärlighet, för världens ölsfall Guds kärlek, för timelig lycka en ewig salighet. Vid allé detta känner hon själf, att hon syndar. Samma wetets röst warnar henne förut, och straffar henne efteråt. Men hon söker att öfwa denna röst genom hwariebanda falska föreställningar, med hwilka hon besmanklar sin skuld; och då onda lustar hemåttiga sig hennes hjerta, så förwilla de till slut äfwen hennes förstånd. Sådana willfarelser, genom hwilka människan insöfwer sig själf i sitt förderf, äro at twenne slag. Antingen komma de insfrån, och hafwa sin grund i ett oriktigt begrepp om Guds ord och war christliga läras hufvudstycken, dem en obotfärdig själ så gernar will missförstå och afstyda, eller komma de utifrån, och härredra af världens förderfsliga inöfvelse.

Förre Delen.

Om de hinder för gudaktighetens utöfning, som hafwa sin grund i ett oriktigt begrepp om war christliga läras hufvudstycken.

Men de sanningar, som af obotfärdiga menniskor bränt förstås och vrängwisligen misshandlas, är:

1. Påstå om Guds barmhertighet och försöplingen i Christo.

Gud är barmhertig säger en förnämen syndare, och fortfar i sina synder. Men en sådan tro på Guds godhet, som förnekar hans rättfärdighet, är icke annat än otro. Att förneka en egenhet hos Gud, det är att förneka dem alla, det är att förneka hans wärrelse. Den ogudaktige säger i sitt hjerta: det är ingen Gud. Så wår du oss, du, som tror på Guds nåd, fastän du uppsåtelligen framhåroar i din öndsta. Du förnekar Gud i ditt hjerta, fast du ej törst brätkänna det för menniskor, ej för ditt eget förnuft.

Wetänkt, huru anser du sjelf dem: som bryta emot lag och rätt? Finnes du dem icke straffvärda? Fordrar du ej wedergällning för det onda, som dig tillfogas? Huru kan du då behåra, att du sjelf skall blifwa ostraffad? Huru kan du hoppas, att din egen orättfärdighet skall med lifgiltighet anses af den Ewiges rättwisa? Har han ej sjelf sagt, att han är en stark hämnare, och gifwer hwarjem och enom efter hans wägar och efter hans gerningars frukt? Jer. 17: 10. Ja, wi måste alle uppenbarade wårda för Christi demstäl, på det hwar och en skall få efter som han handlat gifwer, medan han lefde, ehwad det är godt eller ondt, 2 Cor. 5: 10.

Sant är, att Guds barmhertighet är lika stor, som hans rättfärdighet; att han för Christi skull wil förlåta den botfärdiga alla hans synder. Men icke är Christus en syndatjenare? icke kom han till werlden till att bestydda synden, utan till att förskrä den och all mörkelsens makt. Wärligen är det en oförsknelig tröst, hwad Johannes säger: (1 Ep. 1: 7.) Jesu Christi Guds Söns blod rensar os af alla våra synder. Och (G. 2: 20): om någon syndar, så hafwe wi en försvarare när Fadren, Jesum Christum, den rättfärdig är. Men hör, hwad samme Apostel vidare säger: Mina barn! beträkriswer jag edet, att i skolen icke synda. Om du wärför framhåroar uti synden, så ländet denna tröst icke till dig: ty som ingen för sina synders skull bör förwissa, emedan hos Gud är nåd och mycket försökning, så bör och Christi lidande och syndernas nådiga förlå-

telje göra och rackamna och lydaktiga, att wi icke wans-
wörde sådan Jesu Christi godhet: ty när Gud är förs-
låtelse, att man skall frukta honom. Och Kristus haf-
wer gifwit sig sjelf för oss, på det han skulle förlofa
oss ifrån all orättfärdighet, och rena oss sig sjelfwom
ett folk till egendom, det sig om goda gerningar bes-
flitar; och icke i onda gerningar framhårdar.

Det Apostelen Paulus säger (Rom. 5: 20.) der
synden öfverflödde, oer öfverflödde nåden mycket mer;
åro ganska lustiga och hugneliga ord: men gif att up-
på, 1. hwad Apostelen menar med de orden, nemligen,
att, emedan lagen war gifwen för öfverträdelsens
skull, på det synden skulle warda öfvermåttan syndig
genom budordet, och menniskan således utaf lagen låra
känna sig sjelf, sitt förderf och elände; så skulle hon
jemwål så tilljälle att desto högre skatta Guds nåd och
barmhertighet, att han genom Jesum Christum wille
syndenes kraft förstöra, och oss ifrån bennes wårde förlofa.

Mårk och, 2. hwad Apostelen i det näst följande Ca-
pitlet säger: Hwad wilje wi då säga? Skole wi blifwa
i syndene, på oet nåden skall öfverflöda? bort det! wi,
som åro döde syndene, skulle wi ännu lefwa i henne?
Alltså påminner oss detta, så wål som de andra ofwans-
nämnda språken, att wi hwarken skole warda säkre uti
synden, ej heller twifwelaktige om Guds nåd; utan
när wi böre Gud tillbjuda oss sin barmhertighet, skole
wi desto snarare bewelas till böffärdighet, tänkande,
att Gud kan så snart wred warda, som han nådig är
och hans wrede öfwer de ogudaktiga wänder icke åter.

Det är intet förödmjeltigt i dem, som åro i Chris-
to Jesu, säger samme Apostel, hwilket alldeles sant
är, men jagger dessa orden dertill: De, som icke wans-
dra efter köttet, utan andan; förden skull kan en obots-
färdig sondare, som ej will wandra i andanom, utan
helst fullkomna köttens begärefser, icke med råtta taga
sig häraf någon hugnad; ty de, som Christo tillhöra
förståfsta sitt kött samt med des lustar och begärefser.
Ja, de, som lefwa efter köttet, skola dö; men de som
döja köttens gerningar med andan, skola lefwa: em-
dan Gud hafwer sändt sin Son i sondeligt köttets lif-
nelse, och förödmj synnen i köttet genom sond; på det
den rättfärdighet, som lagen åskar, skall warda full-
bordad i dem, som icke wandra efter köttet, utan ef-
ter andan.

Ransaka derföre ditt wäsen och lefwerne, och tänk, att så långt, som du är ifrån sannskyldig bot och bättring, så fjerran är du ifrån nådens delaktighet. Gif att på ditt eget hjerta: kan du wäl tänka på Gud, kan du wäl fly till Jesum i det ögonblick, då du känner dig böjd för det, som ondt är? Gder du icke twertom att slipa all tanke på honom, för att oförd kunna följa din syndiga lusta? Hwad hafwer rättfärdigheten att beställa med orättfärdigheten? Eller hwad delaktighet hafwer Iuset med mörkret? Eller huru förlitas Christus och Betia? Guds nåd, hjälpsam allom menniskom, är uppenbarad, och lärer oss, att wi skole försaka all ogudaktighet och werldslig lusta, och lefwa tukteliga och rättfärdeliga och gudeliga i denna werldene, och wänta det saliga hoppet, och den stora Guds och vår Frälsares Jesu Christi härliga uppenbarelse. Lit. 2: 11, 12, 13.

2. Såsom läran om försoningen, så mistydes och missbrukas äfwen läran om rättfärdiggörelsen. Ty när det såges, att wi wände rättfärdige genom tron allena: så sluta de obotsfärdige deraf, att goda gerningar äro alldeles onödiga. En Christen borde likwäl weta, att en sann tro, en sådan tro, som gör oss rättfärdiga, aldrig är ensam, utan hafwer med sig goda gerningar, såsom solen hafwer ljus och elden wärma. När tron är lefwande, så werkar hon genom kärleken. Wisserligen är det på den ena sidan en willförande lära, att säga, det wi genom våra egna werk kunne förtjena det ewiga lifwet; ty om wi än af oss sjelfwa hade gjort allt, hwad lagen fordrar, så skulle wi dock icke gjort mer, än wi woro pligtige. Men nu äro alla våra dygder ofullkomliga, ofratt orena i sina källor, med många synder beblandade, och alltså odugliga till att bestå för Guds stränga rättfärdighet. Dock wore det på den andra sidan en lika syndig, som orimlig mening att säga, det goda werk alldeles icke behöfwes utaf oss Christna; ty Gud fordrar dem wisserligen. 1. Såsom en frukt af vår tro, befallande, att wi skole låta vårt Ihus Iysa för menniskom, att de måga se våra goda gerningar; 2. Som ett prof af vår skyldiga lydnad emot hans bud och befallning; ty det är Christi bud, som han oss gifwit hafwer: att wi skole älska oss inbördes, som han oss älskat hafwer. Joh. 13: 34. Detta är Guds wilje och vår helgelse, att wi icke lefwe uti lustig begärelse, såsom hedningarna; icke förtroffe eller

swike wår broder uti någon handel. 3. Som ett län^s nemärke af den rätta christeliga religion, till hwilken wi öf bekänne. Ly. hafwer Apostelen förmanat: att wi skole wandra wårdeJiga Herranom till allt behag, wans dra såsom ewangelio wårdt är; på det wi måge pryda Guds wår Frälsares lärdom i all stycke; och sålunda hwarken densamma, eller Guds namn försmåda. 4. Som en skyldig tackjämbet för Guds ofaliga wålgörningar: ty efter wi icke äre wåre egne, utan af Gud från intet frambragte och med Jesu blod dyrt återlös^s te; derföre är billigt, att wi prise Gud i wår kropp och i wår ande, hwilka Gudi tillhöra, utgifwande wår lifs lamnen till ett offer, som är lefwande, beligt och Gudi behageligt. 5. Såsom det, hwarefter wi skole dömmas af Gud. Ly. när Johannes såg de döda, stora och små, stå i Guds åsön, och böckerna wordo upplätta, såg han, att de dömdes efter som skrifwit war i böckerna, efter deras gerningar. (Upp. 20: 12.) Jesus sjelf har förklarad, att han på yttersta dagen skall fråga efter hwars och ens werk, då han will gifwa pris och ära och oförgångeligt wäsende dem, som med tålmod i goda gerningar fara efter ewigt lif. Derföre säger och Paulus: När wi göra godt, låt öf icke tröttnas wid; ty wi skole och i sinom tid uppkåra utan återwåndo. Wi äre Guds werk, säger samma Apostel, skapade i Christo Jesu till goda gerningar, till hwilka Gud öf tillförene, beredt hafwer, att wi uti dem wandra skole.

3. Genom mistypdning af dessa siffa ord, och andra dylika i den heliga Skrift, underhålles hos många menniskor en annan, lika farlig willjarelse, angående nådewälet och menniskans fria wilja. De fatta nemligen derom en sådan mening, att om en menniska är utkorad eller ämnad till saligheten, så måste hon nöd^s wändigt salig warda; men om Gud hafwer utsett henne till att blifwa fördömd, så kunna inga medel hjälpa henne till att undwika fördömmelsen. Alltså har hon self ingen skuld deri, att hon warder ofalig. Men sådane menniskor böra lära, att Gud, som hafwer föresatt öf målet, hafwer och förordnat wiså medel, genom hwilka wi kunna dikkomma: och som han hafwer kallat öf till sin ewiga härlighet uti Christo Jesu; hafwer han och lärt öf, huru wi skole lägga öf winning om att göra wår utkorelse fast. Guds kallelse sträcker sig till alla, men de ärena, som den med tronens lydaktighet

emottaga, wårda rättfärdige. De, som åro genom tron rättfärdige wordne, måste stadight intill ändan framhårdas, och de samme blifwa omsider ewinnerligen salige och bättrige gjorde; så att den, som will em sin utforesle försäkrad wårda, han måste pröfwa, om han är uti trosne; ty Guds ewiga rådslag är detta, att den stadight intill ändan tror på Jesum Christum, han skall wårda salig. Men eiter menniskan af sitt eget förnuft och kraft icke tro kan, eller komma till Jesum Christum, så hafwer Gud af nåde förordnat öfweraturliga medel, hwars igenom hon skall hulpen wårda; ho derföre de samma föraktar, eller icke rätteligen brukar, utan står den heliga Andan emot, han är sjelf orsaken till sin förtoppelse.

Och lifasom Gud är den, som werkar i os både wilja och getning, eiter sitt goda bebag; så will han, som ett godt werk begynt hafwer, wiserligen fullborda det intill Jesu Christi dag. Men de, som motwilligt förakta Guds nåd och uppsåtligen synda emot hans beliga bud, de willa hellre wåra syndens trälar, än njuta den frihet, som Christus dem förwårswat hafwer, och måga ej så mycket klaga deröfwer, att dem fattas en fri förmåga till det goda; som deröfwer, att dem fattas ett lydaktigt och kärligt hjerta till Gud, deras himmelfte Fader, och en allwarlig håg att wandra efter hans wilje, hwarsföre de icke heller göra den minsta försakelse för hans skuld, ej taga sitt kors uppå, för att följa Christum, utan med hela sitt hjerta hånge fast wid werlden och des lustar.

4. Den låran, att ingen menniska kan efter det beflagliga syndafallet fullkomligen hålla Guds lag och efterlefwa alla hans bud, misbruka skrymbare så, att de förmåtet tänka, det de wål måga synda, som andre: och om de icke åro helt och hållet så onde, som de allwarwårste, sluta de sig wåra ibland dem, som åro födde på nytt, såsom de allrabårste: ja, så ofta de åro omwillige till att göra det goda, eller emettstå det onda, så förwånda de ömsjiligheten att kunna hålla Guds lag. Hårtilde återopa de sig åswen de rättfärdigas swagsbet, och anföra Apostelens ord: I mångstycken fela wår alle, hwilket är så sant, som beflageligt. Dock hafwa de obotsfärdige deraf ingen ursäkt, utan borde hellre betänka Apostelens Petri warning: Blifwer den rättfärdige med plats salig, hwars blifwer då den egudaktige och sondaren? Och emedan wår alle fela i mångstycken, så beböfwer hwat och en desto mer beståta sig

om att wandra wisliga, och, när han faller, uppstå snarligen, ty hwar är någon, om han faller, den icke gerna står upp igen? Hwar är någon, som wil se gå, den icke gerna kommer uppå rätta vägen igen? Jer. 8: 4. Det är en stor åtskillnad emellan gudfruktiga människors synder och de förbårdades; och ehuru wisst det är, att wi allesamman äre syndare och hafwe intet att berömma oss af för Gudi: ja, att i de heliga människor, eller dem, som äro födde på nytt, äro många onda begärelser: så stå de likwäl emot de samma, genom den Heliga Andas tillhielp, och öfwa sig alltid i tron, bönen, tålmodet och andra christeliga dygder; derföre och den helige Johannes säger: att den, som är född af Gudi, han gör icke synd, det är: den, som är född på nytt, rättfärdiggjord och helgad, han läter icke synden wäldig wara i sin öddeliga lifamen, och han tillbringar icke sitt lefwerne i ondskan, eller med uppsåt förtrödnar sin Gud; men ogudaktiga och obotfärdiga människor sonda med berådligt mod, af blokt olydnad emot Gud, sökande dertill hwarjehanda tillfällen, hafwande och deraf sin besynnerliga lust och sitt nöje; men efter de föraktas Guds godhets, tålsambets och långmodighets rikedom, icke förståndande, att Guds mildhet lockar dem till bättring; så samla de sig själwa wrede på wredens dag, när hans rättwisa dom uppenbar warder. Rom. 2: 4, 5. Föredensfull bdr en syndare, så fårt honom är, att undwika ewig fördömmelse, watta sig, att han icke gifwer sina lemmar syndene till orättfärdighetens wapen, utan bdr han gifwa sig själwan Gudi: Wetande, att emedan han genom Christum är friad ifrån syndene, så är han rättfärdighetens tienare worden; och bdr genom en stadig tro söka hos Jesum Christum de hwhita kläder, det rena och skivande silket, som är helgonens rättfärdighet. Uppenb. 3. 19: 8.

Till ytterligare upplysning i detta wigtiga ämne tiena följande anmärkningat: 1. Undock wi i detta lifwet omdieligen kunne fullgöra Guds lag; hwilken fordrar en inwärtas, så wäl som utwärtas, stadig och fullkomlig Inbdnad; ty lagen är andelig; men wi äre köttslige, såde under synden; derföre och den köttsliga människan batat lagen, och honom alltid emotsträwar; likwäl 2. sedan wi äre födde på nytt, och hafwe beskommit den Heliga Andan; så kunne wi genom de krafter, som oss gifne äro, hafwa lust till Guds lag, de

wisa lydnad, när den Helige Ande kaller, stråma efter samwetsro och renhet, winnlägga oss om helgelse, utan hwilken ingen får se Herran. Och ehuru wi detta lifswet icke kunne binna till fullkomligheten, som till förene sagt är; så wilja dock alla Guds barn getna bestå sig om att göra sin himmelske Faders wilje; ty Guds nåd hjälper, att de icke allnäst äro lagsens börrare, utan också börrare; ja, Gud bjuder oss nu hålla sin lag; förky. han gifwer oss nåd dertill, och han gifwer oss sin nåd, på det wi skole göra det han bjuder; deridre bör oss som David, höja vårt hjerta till att göra efter hans rätter, alltid och ewinnerliga. Och ehuru wäl det sker med mycken swaghet och ofstadighet, så will dock Gud med nåd se till vårt goda uppsåt; ty då wiljan är god, så är han tacknämlig efter den del, som han hafwer; och hwad som hos oss fattas, det är rikeliga uppfyllt uti Jesu Christi fullkomliga lydriad, som lagen för oss fullbordat hafwer. Det är kärleken till Gud, säger Johannes, att wi hålle hans bud, och hans bud äro icke swåra; ty huru kan det wara swårt, som bör göras utaf kärlek, och bliwes utaf den, som älskar oss? Förden skull hafwer dock vår Herre Christus fordrat det, som ett wist proof af sine lärjungar, sågande: *Älsken i mig, så håller min bud: och yttermera: Den som älskar, han håller min ord; men den som icke älskar, han håller icke min ord.* Swarutaf rätteligen bör slutas, att ju mer en menniska älskar Gud, ju hellre lefwer hon efter hans heliga wilja: ju större bennes kärlek är, ju mindre möda tycker hon wara att lyda hans heliga bud: ja, det gör gudfruktiga menniskor hwarken tröga eller säkra, att Ebelskus hafwer friat dem ifrån lagens förbannelse, som tro på honom; ty de weta, att de icke desto mindre äro förbundna till lagens lydriad. Och fast de äro fria, så hafwa de illa wäl icke den friheten, till att skyla ondskan med; der före bestå de sig om att wara gudaktige uti ord och goringar; att döda sina kemmar, som på jorden äro: att förståå sitt fött samt med luslar och bogåtelser: att warda döda syndene, och lefwa Gudi, genom Jesum Christum: att wandra i andanom, att winna seger öfwer werlden genom sin tro; så att, ehuru wäl ingen menniska kan beropa sig på en fullkomlig ofsyldighet, eller säga, som Gud och menniskan Jesus Kristus: *Hwilken af edet straffar mig för synd? så will dock en*

gudfruktig kristen bestå sig om ett ostraffeligt lefwerne, så att han kan säga: Ho af eder kan bekylla mig, att jag är en horkarl, swärjare, Guds ords föraktare, dränkare, tjuf, ockrare, wåldswerkare, ljugare, eller annan dylik förargelig syndare? Och ho vill icke heller lyda Guds lag, än följa sin egen skadeliga lust? Ho vill icke hellre tjena Gudi, fast det sker med en swårlydnad, än stråfwa emot Gud med ett förbårdadt hjerta? Helt emedan wi äre Guds barn, om wi drifwas af Guds Ande. Och hwar Guds Ande är, det är skrifvet. Ja, hans lag gör oss icke allenast fria ifrån syndens och dödens lag; utan gifwer oss ock lif uti Jesu Christo.

5. Låran om den rätta gudstjensten wilja världens barn i lika måtto helt orätt uttyda; ty när de höra eller läsa, att det är kosteligt inför Gud, när den fördoolda människan är uti hjertat utan wank, så inbilla de sig, att all utwärtets andakt är antingen widspeltig eller onddis. Men sådane böra lära: 1. Swad den inwärtets människan är, nemligen den samma, som före hafwer warit en föttslig människa; men är sedan genom Guds Ande, genom ordet, som är den öfvergångliga såden, född på nytt och affså worden ett nytt kreatur, begärowat med ett nytt hjerta: ja, ett Guds barn, emedan hon delswes af Guds Ande; det före hon ock warder kallad andelin, liksom den utwärtets människan warder kallad föttslig. 2. Behöfwa de lära, darudana egenheter den inwärtets människan hafwer, nemligen att hon med barnslig förtröstan håller sig till Gud, och omfattar hans nådelöfsten uti Jesu Christo, i en sann kärlek: hoppas af Gud allt hwad hon behöfwer: med stilla tålmod lider, då Gud tuktar och aar: med hjertans wördnad och fruktan tje- nar Gudi, icke allenast med sin häg, utan ock med hela sin lefamen. Allt der före kan den icke låga sig tjena Gud, efter den inwärtets människan som i utwärtets måtto wil honom ingen tjenst bewisa. Huru dåraktigt är det icke att tänka, att man kan hålla sig till Gud med hjertat, när man håller sig efter världen med alla sina gerningar: och wilja dela sin siäl, och gifwa så mycket åt Gud, och så mycket åt sin egen lust; att wilja byta Guds sabbats- och hwilodag twessiftes, och gifwa honom nås get litet, men använda det öfriga till werdsligt beslag. Wänne den allsmåttige Guden, som hafwer skapat och återköst hela människan, är förnöjd dermed, att hälften af henne tjenaar honom! All nej, liksom

Gud stöggas wid den utwärtas tjensten, så framt man icke utaf all båg och all själ älskar och fruktar honom, och han batar det folk, som nalkas honom: med sin mun, när hjertat är långt borta; så misshagar honom den inswärtas tjenst, när densamma uti ingen utwärtas öds mjukhet sig bewisar. Förden skull är det din pligt att äfwen i det utantill är wisa din gudädyrkan, men för all ting åkalla Gud i en sannskyldig tro, och med ett råttfönnigt hjerta tjena honom i helighet: ja, tjena honom allena med all upprektighet; ty Gud och denna werldens förste äro twenne herrar, så stridige och ofika, att ingen kan tjena dem begge tillika.

6. En Christen, som förgäter sin nna södelse, håller det för ett willkorligt ting, att höra Guds beliga ord predikas, menande, att han kan göra eller låta det efter sitt behag; men den, som will i sitt hjerta vara försäkrad, att han är utaf Christi får, måste nödwändigt hafwa lust att höra denna sin herdes röst. 1. Förty ordets predikan är ett ibland de kraftiga medel, hwilka Gud förordnat hafwer till wår rymwändelse och salighet. Deröfwer hafwer wår Herre Christus gjort detta slut: den, som är af Gudi, han hör Guds ord, nemligen med hjertans tro, som kommer utaf ordet, och lydriad, som kommer af tron. Salomo säger: när prophetan ute är, så förskingras folket; det är, när inen lärer och predikar Guds ord uti land och sköder så följier deruppå ett sondigt och oordentligt lefwarne ibland folket. Men när Guds ord stitelligen predikat warder och menniskorna wilja ej höra det, så följier deruppå ewigt förderf. Ja det skall wara drågeltigare Guds land på domedag, än dem. 2. Är ewangelli predikan såsom Christi baner, till hwilket allt folk församlas hör. Förden skull, när hans heliga ord blifwer predikadt, då måste de, som wilja wara hans folk, uppmana hwarandra och säga: kommer, låter oss gå uppå Herrans bera, till Jakobs Guds hus att han låter oss sira wägar, och wi mandre på hans siggar. Och huru skola ellest wåra hungria själar måtte de warda, om wi icke gå dit, der lifsens bröd blifwer utdelat? Huru skola wåre ofrukthara hjertan blifwa frukt samma, så framt wi icke sfinne oss der, hwarest nådens regn nedfaller? 3. Är Guds ords predikan det medel, genom hwilket den Helige Ande werkar i oss tron, utan hwilken det är omöjligt räddes Ordt. Omedan då så är, wänne det icke är forlligt att förakta Guds ord och

försumma des predikan? Måne någon kan wänta Guds barmhertighet, som föraktar de medel, som dertill leda? Nu hafwer vår herre Christus sagt om sina Apostlar: hwilken eder föraktar, han föraktar mig; förhållande Judarne detta rättmiska slut: dertfore bören i icke att i icke ären af Gud. När Israeliterne hörde Herrans såns debud, som kom från Gilgal till Boshim, då bewektes de till att begråta sina synder. När Judarne hörde Apostelen Petri predikan, då kände de ett stygn uti sina hjertan. När Minnwitterne hörde Jonå predikan, då bättade de sig och undsluppo sitt förestående förderf. Men om alle dese icke hade welat höra Guds ord, huru kunde de hafwa gjordt någon bättring? Och menne du då, såkra menniska! blifwer salig, så framt du icke omwänder dig? Men du kan icke omwända dig, så framt du föraktar oss det, som är ett högst nådigt medel till din omwändelse.

7. Den mening, att de heliga sacramenten äro inslagel, hwilka stadfästa uti oss den Guds nåd, som oss gifwen warder, hindrar många menniskor ifrån en sann gudaktighet. De inbillas sig nemligen, att döpselsen allena kan göra en syndare ren; utan att han self hembdar sig att genom Guds Andas kraft uppfylla det heliga förbund, han i dopet ingått; äfwen som de wid Herrans bord falskeliger trösta sig med den tanken, att blotta anammandet af det wälsignade brödet och winet, utan en allmarig och fortkarande bättring, utplåna alla synder. De wilja ej förstå och betänka, att, så wigt de heliga sacramenten äro en pant och försäkring om de wälgerningar, hwilka Jesus Christus med sin förtienst och lydnad oss hafwer förwärfwat, så wigt kunna de trogsne allena dem verkligen undfå, emedan tron är lifasom själens hand, med hwilken hon emottager det Gud gifwer. Alltså verka då de heliga sacramenten, icke som en läkedom öfwa werkar i menniskan, emot hennes willig; utan i den mån en christen genom tron beteder sig till ett wärdigt anamma dem.

Emedan det då, för att undfå den heliga nattvarens sacrament wärdeliga, är högst nödwändigt, att hafwa trona; så bör tron wisa sig kraft deruti, att hon förenar menniskan med Gud, så att Jesus blifwer i henne, och hon i Jesus; lemnad och, att hon förenar menniskorna inbördes, så att de alla warda en lekamen, efter de alla af ett bröd delaktige äro. Af hwilket allt slutas kan, att, lifasom Gud, genom de heliga sacramenten, gif-

wer det klaraste och kraftigaste vittnesbörd om sin öfvervinnerliga nåd i Christo Jesu; så äro de christne, hvilka undgå sacramentet, alltid förpligtade till att wisa uppenbara vittnesbörd om sin tro, börsambet och kärlek.

S e d n a r e D e l e n .

Om de hinder för gudaktigheten, som härsebra af werldens förderfliga inflytelse.

Werlden hindrar menniskors bättring. 1. genom falska omdömen om ondt och godt. Många swära laster ursäktas såsom swagheter, eller berömmas såsom dygder. Om en lätting säges, att han älskar stillhet, om en wäldsam och orolig menniska, att han är hastig till sinnes, om en öfwerdådig sälle, att han är hurtig. Att öfwerslasta sig med mat och dryck, heter att vara sållfapslik. Gidsleri kallas friskostighet, egennyttig winningslystnad en förnuftig omtanke. Feg eftergifwenhet får namn af godhet, öfverksam blödighet af menniskoförlek. Att smickra, heter att wåra förekommande och beleswad. Wid brött emot slette budet tadelas egenteligem den offentliga förargelsen; öfwer sjelfwa synden skämtar man blott. Deremot kastas skugga på många dygder. Gudaktighet utropas för stenbelighet, sparsamhet för girighet, nitålkan för beställsamhet, ståndaktighet för egensinnighet, råttredighet för obarmhertighet. När nu en syndares hjerta är fastadt wid werlden och han dagligen bör sådanna omdömen: hwad under, att han framhårdar i sin obotfärdighet?

2. Werldens exempel verka ännu mer, än des omdömen: först de högas och rikas, hwilkas sällfångeliga lefwerne mången finner mycket behagligare att efterfölja, än Guds-bellaa willja. När han ser de mäktiga och förnäma, som sitta i höga ämbeten eller stora förmoner, utöfwa hwarjehanda laster och orättwisa; så gör han sig den tanken, att det icke måste wåra rätt angeläget att lefwa efter Guds bud eller christeliga förordningar; ty om det så wore, skulle wist så store och floke män sådant bättre iakttaga och sig derefter med större wördning råtta. Sedan tröstar sig och mången med det stora antalet af dem, som med honom gå på samma willkorlig. Men hwarken kan det frålsa någon, att han hafwer många ställbröder i det onda, och att många wandra på den breda wågen, emedan Christus hafwer warnat, att den samme drager till jördömseln; ej heller är det någon

ureligt för honom, att han efterbljer de stora och rikliga de samma hafwa icke mer, än andra, någon frihet till att lesa efter sitt köttliga sinne och att öfverträda Guds bud; utan som Gud hämer dem högt uppsatt, så är deras pligt, att de uti fromhet och gudaktighet skola föregå andra; eljest wara deras stora förmaner, när de dem misbruka, förordsakande en större förbimmelse på den förståfeliga råfensspadagen, då de mäktiga skola måtteligen strafade wara; så att de wäldige, så wäl som de fattige, skola då säga till berg och klippor: faller öfver oss och rylor oss för hans ansigte, som sitter på stolen och för lambiens wäde. Det sällgaste exempel är deras, med hvilka man påaar umgänge och wänskap. Ogudaktige menniskor äro för wisa den ondes werktig, genom hvilka han hindrar mången från bättre och omwändelse; ty som det är en styggelig lögn, om de, som wandra i mörket och göra icke sanntingen, wälja säga sig hafwa sällskap med Christo så är det ett sannfärdigt vittnesbörd, att wi wandra i andan och äro Ihusens barn, när wi hafwa ingen delaktighet med de onyttiga wörldens werk, utan straffe dem hellre. Huru kunna de annat än hållas för Guds fiender, hvilka hellt umgås med diavolens barn, det är sådana, som motwilligt framhärda i synden, förakta alla sällighetsmedel, spottas åt allt det som gudeligt och dragligt är, förbjuda sig af intet annat, än sitt wrångliga wäsende, och wanära med sitt onda kexerne den Christliga och heliga läran. De menniskor, som hafwa lust att wandra i de ogudaktigas råd, och tråda in uppå syndares wäg, de sätta sig jemwäl der de bespottare sitta, och wisa dermed uppenbarligen, att de hafwa ingen lust till Herrans lag. När derföre Gud faller syndaren till bättre, då ropar han förre part ut från Babel, och hwart och ett sondigt sällskap är ett Babel, ett tillfälle till ett försträt och ofröjligt wäsende. När Herre Christus säger, att när den gudskäftige kommer i den ogudaktiges sällskap, då är han som ett lam i bland ulfwar. Fördeniull, om han will wara friskt, måste han icke länge wara der, eljest tager han omföder en obotelig skada, och då blycker man honom så likt, som när en beswärlare wader beten af ormar, eller en som leker med wilddjur, blifwer riskwen af dem. David, när han såg sig wara uti synden besnård, och hoppades genom Guds nåd derutur friskt warda, då skrekade han det uppsåt, att han sedan wille stilla sig uti

ett godt sällskap, sågande: Viker ifrån mig, alle ogeringsmän! ty Herren höder min gråt: viker ifrån mig, i onde! jag vill hålla min Guds bud: väl besinnande, att den, som vill blifwa en ny människa, måste nödvändigt öfvergifwa sitt gamla och syndliga umgänge; och den, som vill vara obesmiltad, måste ej röra vid det orent år. Men det är icke tecken till att man håller sig intill Gud, när man harver lust till att hålla sig efter werlden, ty det fordras ock till en ren och obesmiltad gudstjenst, att hålla sig obesmiltad för werlden. War derföre hellre, o människa! ibland bofvårdiga son-dare och Publiskaner der Jesus Christus är tillstådes, än ibland Vilatt och Herodes onådaktiga stallordder, der Christus warder bespottad och hudskånad. Låt icke synda-res skadliga umgänge, på jorden, draga dig ifrån helge-nens och englarnas fröjdesfulla sällskap i himmelen.

3. Ibland de förderliga villfarelser, hwarmed werl-den hindrar gudaktigheten, är äfwen den dåraktiga frak-tan, som många människor, och helst de unga, göra sig att de warda sorgsne och tungskante, så framit de blifwa gudfruktige: i det stället ingen kan förnimma större fröjd, eller hafwa större orsak till att fröjda sig än de rättfärdi-ga Kristus; ty så snart de äro genom tron rättfärdigae wordne, så hafwa de frid med Gud. Och hwad kan wara större glädje? Derjemte hoswa de Guds nåderike i sina hjertan, och sålunda en ljuwig försmaf utaf härlig-hetens rike i himmelen. Samma Guds nåderike besåge enkannerliken utt tre ting, nemligen, i rättfärdigheet, frid och fröjd i den Heliga Ande, så att när wi hafwe Christi rättfärdigheet, genom hwilken wi beså in för Gud, då besåte wi ock om att lesa rättfärdiga ibland men-snikor. När wi hafwe frid med Gud och ett uppriktigt umgänge med vår nåda, då hafwe wi ett rolligt sams-wete. När wi niute samwetsro, så känne wi alltid en ondellig fröjd, hwilken är så stor och härlig, att ingen tunga kan det utiåga, ingen själ det bearopa; utan den-ollena, som sådant förnimmer. Denna glädje kan så förnjä själen, att hon hwarcken aktar werldens mot-gång och bebröswelse, ej heller begär werldens såfäræst-ga lust. Derföre ock Christi Apollar, sedan de woro hudskånade för Jesu Christi bekännelse flutt, ångor med fröjd ifrån rådet, att de woro wärdigae till att liba finålet för hans namns flutt. Sådan fröjd och glädje önskade David, att han wåtte höra, warande då förskä-rad, att hans ben, hwilka syndens lusta hade förkrofad,

skulle få sin kraft igen. Hvad ofta de gudfruktige, att världens barn försmåda dem och slåmpla allt ondt emot dem, när de hafwa hos sig Immanuel; Ty när Gud är för dem, ho kan vara emot dem? Emedan det är glädje i himmelen för Guds englar öfver en jondare, som sig bättrar; så måste rist vara glädje uti sondarens eget hjerta, när han bättring gjort hafver. Det är merendels denna världens sorg, som gör så stor förändring uti människorna, att deras hufvud blifwa snöhvita och deras hjertan iskalla: ja de lärur, som så bitterda sonas uti somliga's ansligten, hafwa världens bekommer påbit det, och wattenat dem ofta med gråt och tårar. Men den andeliga serjen, eller den som är efter Guds sinne, kommer åstad bättring till salighet, den man intet ångrar; helst emedan de, som den samma lida, äro försäkrade om den Helige Andas tröst och hugswalelse, hwilket är öfvermådeliga förre, än allt wärldande. Så länge människorna lefwa uti synd och ogudaktighet, så hafwa de ingen frid; deras hjerta är som ett stormande haf; och fast de stundom sonas göra sig ett lätt sinnigt lörd, så är det allenast som spåkande utaf törne: fast de glädja sig öfver sina egodelar, så är det intet annat, än mull, de lasta uppå sig: ja, och icke det allena, utan en skada och en skam emot den öfvervinnerliga Jesu Eblest kunskap, hwilket de gudfruktige hålla för ougrundlig rikedom. Lär förden skull, o människa? den såfångeliga råddhågan icke skräma dig ifrån gudaktighetens stadiga öfning. Det är bättre att komma till himmelen uti sjukdom och sweda, som Lazarus, än fara till helvetet efter en kort wallust, som den rike mannen: bättre de förja en liten tid ibland gudfruktiga människor, än lida qual och pina ewinnerliga ibland djefarna.

4. I utvärtes måtto kan wikerliken en ogudaktiga ofta sonas lyckliga i världen, hwars mången sondare tager sig ett nytt löd för sin obotfärdighet. Ty efter det icke går strart domen öfver de onda gerningar, så warber människans hjerta lust till att göra ondt, ej besinnande, att Guds lånawisighet loftar bränne till bättring. Men när hans rättsambet är länge föraktad, och människans syndes äro många wordne, så wille Gud med hast förberewa henne, och på hans lånawariga brödsimål skall sålja så mycket hårdare straff. Quisönt de obotfärdige så lefwa efter deras onda wilsja, så länge lifwet warar, så stor är de dock unigilla det efter döden; ja, ändock de me-

na sig vara befriade ifrån domen, så må de frukta, att en förtärfull dom förefår dem; emedan de hafwa ett hårdt och obetsfärdigt hjerta. We deras själar! Det skall warda dem betalat lifasom de det förtjena. Ef. 3: 12.

5. Det sista och farligaste hindret för en tidig omvändelse är det hopp, som många människor göra sig om en långvarig lifstid. En om en ogudaktiga tänkte, eller misste, att detta år skulle bliwa hans sista år, denna månad hans sista månad, denna vecka hans sista vecka; månne han icke skulle råka och bättra sitt lefwernes? Utan all twiſwel skulle han med första nit och mördnad så bruka de medel, som Gud förordnat hafwer, att han blefve omvänd och en rätt Christen: men som den rike mannen, om hvilken Evangelisten talar, inbillade sig, att han hade många år öfriga, i hvilka han kunde beswa hugheligen och rolligen, då han lifwäl icke hade en natt tid öfrig; så inbilla sig jemwäl de säkra werldsbarn, att deras lifstid skall wara länge nog, när de dock sjelfwa skära sitt lif tröskt af såsom en wårware. Och när menniskorna således förgåta sin dödlighet, och tro icke, att dem på stöne så skall gå, föröka de sina synder, så att örenslabeten lödre wid deras klädesfäll. Af det exempel, att den ene edswaren på forset, blef uti sitt yttersta af Christo trödad med den ewiga glädjen i Paradis, tager mångaen såley meniska sig tillfälle till att så sluta: Om jag, när jag dö skall, kan allnast hafwa tid till att säga: Herre, förbärma dig öfwer mig! så kan jag i lika måtto warda salig. Men hwad, om du icke kan då så säga? och så än många människor på sin dödsdag säga: Herre, Herre; så kan hända, att Herren icke hörem dem. Den bemålte edswaren blef salig, förty det ångrade honom, och han trodde på Christum, som i sin allwetenskap såg hans upplåt till bättring: wara så allwarligt: att om han ännu fått lefwa på jorden, skulle han aldrig mer återfallit i sina födra synder. Men den andre edswaren war icke så sinnad. Detsamma wardt han förddind. Wakta dig förbensfull, du säkra menniska! och bida icke med din bättring, till dess du framk warder; utan bättra dig, medan du ännu synda kan; fördröi icke from warda, och töfwa icke med ditt lefwernes bättring allt intill döden, på det dig icke skall ewinnersligen ångra uti hellsnetet, att du ej i rättan tid har melat ångra dig på jorden.

Det utrymme, som en människa hafwer från sin waggan till sin graf, hafwer Job således afmätt: Mensiskan, utaf qwinno född, lefwer en liten tid, och är full med orelighet, det är, hennes dagar äro wäl så, men de samme äro likwäl fulle, dock utaf intet annat än semmer och ero. Om derföre kee mensiskan söket sin hugnad uti Gud, och sin tid tillbringar uti beligbet och rättärdighet, så är hennes lefwerne kee annat än en lefwande död. Ja, ett barn, som t går döptes, och i dag begrawes, är wisserligen t mycket bättre tillstånd, än den, som i hundrade år har lefwat t salängelighet, och döe sedan i obotärdighet: ja, hwad är uslare, än ett långt lif, som är fullt med många sunder och många forger? Hwad hopp kan man göra sig om ett långt lif, när man ingen himma är säker för döden.

Hör sördenfull och fatra med dronen, du säkra wärldens barn! ditt lif är ett wäder; huru will du förs låta dig på wädret, som blås hwart det will? Din själ bor uti en fordill hudda, hwilken måste falla inom en kort tid, hwadom du dageligen warder påmint af dina ega ögen, som warda mörka, dina öron, som warda tomhörda, ditt ansigte, som warder skynligt; dina tårder, som falla bort, dina sener, som förlappes, dina händer, som warda darande; ja, dina wäga sötter gifwa tillkänna, det de snart behöfwa hwila t grafwen: dina grå hår wisja, att de snart skola lemna ett bart hufwud; din korta sömn i de långa nätter bådär dig den långa sömnen, som dig förestår uti jorden.

Sack derföre emedlektid till din faders lifskista; tag upp hans swerplåde, och se med håpenhet, att den förgängelie, som du finnes, är din fader, och matkarnes din moder och din spiler. Sädan, som de äro, skall och du warda: ditt klinglas rinner utan återwändö, och döden, som möter dig hwart du kommer, följer dig och hwast du går. Hela menskans lefwerne, så wida det ei uppliwos af kärlek till Gud och nästan, och med en sann tro användes till Guds ära och till christliga pligtens utöfning, är såga annat, än ett dörespel; en mensiskan lefwer trettio eller fyratio år, före än hon sielf förär sin dårskap och såkunnighet; och när hon begypper mörka, huru dåraktigt hon hafwer lefwat, så är tiden för handen att hon skall dö.

Wärf här, du återman, att sök du se på

warna mogna på din åker, så kan du själf wara mogen, och döden wara färdig med sin lita till att afbugga dig. Besitta dig derföre om, att tillwära i Guds kunskap och wara uppfylld med rättfärdighetens frukt, att du kan i Ålderdomen komma till grafwen, såsom en hwetefärfwe införd warder i rättan tid.

Wärk det, du löpman! att förrän dina uträkna de månader gå förbi, så kan din sista månad komma; derföre ställ Inket din räkning för långt ut: men tänk alltid på den sista oundwikeliga räkenskapen: beskynda dig icke så fräget om, huru mycket andre äro dig skyldige; utan kom alltid ihåg, att du är inför Gud en stor gåldendr.

Wärk det, du domare! och tag så i akt dina rättes gångstimmar att du aldrig förögåter, det din egen skuld är snart för handen, då du ej längre får lof att döma andra, utan skall själf dömd warda; kom derföre ihåg att du har en sådan anklagare och domare, som ej anses till person; ditt eget samwete blifwer mer än tusen wittnen: och håll dig i tid till Jesum Christum, som allena kan wara dig en hugnellig försvarare.

Wärk det, du prest och lärare! och predika så för andra, att du icke själf warder straffelig: tänk icke det nog wara att du ofta går på predikstolen, utan gack alltid med glädje i Herrans befallningars väg: och när du wisar dina åhörare den samma, så wandra du alltid själf förut, att andra måga hafwa af dig ett godt est: wörde. Tänk, att du är en Guds tjenare och bör hafwa ett annat sinne, annat bekymmer, än wergens barn; blif derföre i de stycken, som Gud dig befallt hafwer, det är, i bönen, i lärdomen, i trone och i alla dygder, och se till, att du frålsar dig själf, och dem, som dig höra; ty det är ej nog, att du ensam kommer i Guds rike; utan du bör och kunna säga: Herrre, här är jag och barnen, dem du mig afswit hafwer.

Wärk det, du ädling! och lägg bort de stolta tankar, som du hafwer om din förenäma härkomst och ditt stora anseende för werlden, besinnande, att döden wil snart lägga dig själf i skoftet, och dina förmåner uti förगतens bet; ja, göra dig, som nu synes hög och härlig, så låg och ringa, som jorden är, på hwilken du trampar.

Wärk detta, du, som läser denna påminnelsen, och försäkra dig, att innan kort skola allenast lemnas twens

ne tomma hått, der nu dina beagte ögon sitta. Bed der-
före alleid Gud, att dina ögon må tränga efter hans
lius, och att han wille trösta dig. Säg af ett sannhys-
dlat hjerta: minna ögon tränga efter din saltabet och din
rättsfärdighets ord: minna ögon sitta med watten, att
man icke håller, din lag: wänd ifrån mig den falska må-
gen, och unna mig din lag och wittnesbörd. Eliel,
om du använder din tid uppå säfängeliga ting och lä-
ser det som onyttigt är: så stola andre läsa uppå din
hufwudskalle den sanningen, hwilken du nu läser i den-
na skrift. Och ehuruwät lag icke kan säga huru snett,
så bör du dock derom wara försäkrad, att du hafwer din
frelösenda tid: dina månaders tal är när Gudi; han haf-
wer satt dig ett mål före, deröfwer warder du icke
gångwärd. Ja, när din tid ute är, då wäl han, som
sitter på den blaska hästen, och hwats namn är ödden,
stiga af wäl din döer och oaktadt all din egen hårtabet,
samt dina wänners gråt och grida, wäl han bära dig
hört, såsom sin sänge, och behålla din lekamen under
jorden intill den dagen, då du skall framhwas för dö-
men, och så efter som du handlat hafwer, medan du le-
de, ehwad det är godt eller ondt.

Wät! så lät dock det falska hoppet om ett långt lif
icke hindra dig; utan beaghn nu snart, och dröj icke till
morgondagen, att döwa dig i en sannhysdla gudsfreuktan-
s-dag tillbjuder dig Gud sin nåd; men han har ej lof-
wat, att du skall lefwä till morgondagen. Der äro nu i
erwa olycksallahet många unga menniskor, hwilka utan twif-
wel hade satt sig före att göra bättring på deras ålders-
dom; men ödden hafwer afkuckt deras uppsåt: och efter
de brukade sin tid illa, så halwa de ej fått njuta bo-
nom så länge som de wetat. Wet du icke, att ju mer
en sjukdom får taga öfwerhanden, ju swårare är han
sedan till att bota: och äfwen så är det besaffadt med
synden: ty ju längre man wänjer sig wäl att synda, ju
mer blifwer hjertat förhårdat, och de hinder, som hålla
dig ifrån bättring i din ungdoms tid, blifwa dig så
mycket swårare att öfwerwinna, när du är gammal wor-
den. Deribre af Gud hotar, att hundraåra barn stola
dd; och de hundraåra syndare stola förbannade warda.
En wäl man fem årnar begifwa sig på en lång och
beswärlig resa, wäl ingalunda lägga den tyngsta bördan
på den swagaste hästen; med hwad samwete kan du då,
syndare! kasta des swära bättringens wesk på den swaga

och fröpliga ålderdomen, der du dock nu i din starka och frödiga ungdom rådes för att antaga det, och vill lifasom swigtra derunder? Är det någon klofhet, em den, som skall geva en lång och farlig resa till sjöns, läggar sig till att sofwa, eller tager sig före att teka, när vinden blås allrabäst, när hafwet är stilla, skeppet wäl utredt, styrmannen willig, och skeppsfolket friskt och beqwämligt; men wäl då begynnna segla, när wäddret blås emot, lusten stormar, hafwet brusar, skeppet är förderiwat, styrmannen sjuk, och alla färdmännen oidsrbagane? Derföre, o syndiga, menntiska, beynn nu att omwända dig till Gud, medan lifwet, hellan, storkan och ungdomen warar, förrän de onda dagar komma och åren nalkas, då du warde sågande: de behaga mig intet. Wän det wara beqwämlig tid till att förtega det högt ängelutana wätsingswerket, och att omwända dig till Herran Gud, när du teke är förmdagen att wända din sluka och maktlösa kropp uti din fång? Endes dig det nu wara så swårt att wederstaka dig sjelf och öfwergeftwa werldens wällust; huru mycket swårare skall du då bestana det wara, när synden wäl blifwa allt farfare, men din styrka swagare; ditt samwete anager dig; sweda och wärk utmattar dig; dödsens räddhåga öfwerfaller dig; dina wänners slagellaa låt oroar dig; så att om du teke förut är wäl försedd med tro, tålmod och tröst, är du då hwarken beqwämlig till att eftertänka ditt eget lefwerne, eller till att märka andras förmoningar, hwarken kan bedja för dig sjelf, eller förnimma andras böner, som bedja för dig. Det kan of hända, att du blifwer till alla sinnen ofrbagane, så att du hwarken kan tänka på Gud, eller weta ditt eget eländiga tillstånd. Kan du annat än bekänna, deb du med rättä förtjenar, att Gud skall i din dödsstund förskjuta dia, som teke wll trena honom eller tänka på honom i din lifstid? Nej! huru många stola, som de säwitsta jungfrur, såfångt klappa, när brudgummen är tngången, efter de hafwa försummat mdra honom med brinnande lampor, när han wille komma? Wäste icke otaliga mannför i emgheten beklaga, det de hafwa försummat Guds nåd, och låtit syndens bittra ed så uppdrä, att hon hafwer gjort dem ett så skadellat hinder? Wenar du, att nådens dörr skall ändå alltid stå öppen för dig, så du låter Jesum hela din lifstid såfångt stå för din dörr och klappa? Bruffar du ei, att du skall i din sista stund med öngslad klappa på blumekens port, när du i din lifstid

hafwer aldrig velat, som Publikanten, lå dig för ditt bröst och obotsärdiga hjerta? Många menniskor, ty värer, hafwa velat omvända sig allt för sent: t. d. de hafwa trott, att de skulle lesra mycket längre: och det hafwer ofta händt, att den bättring, som dödsfruktan förordade, är werden död med dem, som dö skulle. Ja, de skymtade, som hafwa bedragit andra, medan de lesde, hafwa skundom bedragit sig sjellwa, när de fluge dö. Ho kan icke se, att det är den onde anden, som intatar mennisks forna till att uppskjuta med deras bättring, intill deras böga ålderdom: helst emedan försarenheten vittnar, att icke en ibland tusen, som fört ett öfvermådigt leswerne, hafwer hunnit till densamma? Låt derföre Guds Helliga Andra sgra och lediga dig, att du må vara dem lik, som wänta på Herrea, att när han kommer och klappar, de då snart måga låta upp för honom; men icke vara skände, som den tjenaren, hwilken sate i sitt hjerta: min Herre dröjes att komma igen; och begynte lå, tjena och tjena, och äta och dricka och warda drucken. Så kommer den tjenarens herre på den dagen, han det sig icke förmodar, och på den stunden, den han icke wet: och skall hugga honom i krocken, och skall sätta hans lott med de otrogna. Om du älskar ett långt lif, så frukta Gud, och längta efter det ewiga lifwet. Det längsta leswerne här på jorden, när det hafwer tagit ånda, synes allenaft hafwa varit såsom ett tal, som är lyftadt; som en dimma, den der är försvunnen: som en flugge, den der är bortwiffen; som en dröm, den man hafwer föråttit; som ett blomster, hwilket har stått fager om morgonen, men om aftonen är afbugnet och förwifnad: eller som en wälfspete, hwilken är kallad fram och tillbaka, till des träden är utslupen. Ja, efter Apostelen Paulus säger, att vårt leswerne är allenaft ett nu, eller ett ögonblick; huru stor är då den menniskans galens flau, som för så kort och ångstig wällust vill mista den ewiga och outsjägeliga härligheten?

U t t.

Emedan du, menniska, nu bli kunna se, att utan Christo är du intet annat, än syndens träl, dödens underfåte och grafwens ros: warandes och dine tankar såfångeliga, dine acntningar straffwärda, din wällust såögångeliga, men ditt elände oändligt; ack! så eiertänkt,

om någon wis man will störta sig uti helvetets ewiga pina, genom ett syndigt och obofkärdigt lefwerne, fast han dermed kunde till en tid förwärra sig Salomos makalösa härlighet och rika mannens dagliga kräjelighet? Ty hwad hjälper det menniskan, om hon förwärrar hela werlden och får dock stada till sin själ? Eller hwad kan menniskan glöwa, det hon kan igenlösa sin själ med? Emedan du jemwäl ser, huru stor din salighet kan wara uti Christo, och huru säfängelig de händer äro, som afbåta dig i från densamma; så wakta dig, att du icke blifwer förhärdad genom syndens försåt; ty den synd, hwilken nu synes så behagelig för din förderwarde natur, skall omsider blifwa den bittraste fienden för din ängstliga själ. Gnaden synes menlös i förstone, men omsider wisar hon sig förgiftig som en orm, och den som kommer henne för när, honom stinger hon; hennes tånor äro såsom lejons tänder och dräpa menniskorna: ja, hwär och en synd är såsom ett skarpt swärd, och gör sådana sår, som ingen menniska hela kan.

Desutom kom ihåg: 1. Att synden aldrig hafwer gjort någon menniska godt; utan ju flera sänder någon bedrifwit hafwer, ju förkastligare är hon worden inför Gud, och misshagligare hos alla gudfruktiga menniskor. 2. Synden hafwer förorsakat dig allt ondt; ängest, elände, sjukdom och sådant mer; ty de galne warda plågade för deras öfwerträdelsers skull, och för deras synders skull: hwilket Jeremias wäl wiste, då han sade: Hwi knorra menniskorna alltså, medan de lefwa? Hwar och en knorre emot sina synder. Ja, när han hade uppteknat all den jemmer, som han och Israelliterna lida måste, då gjorde han detta slut: Ack, we oss, att wi så syndat hafwe. 3. Om du ej snart omwänder dig, så skall sonden föra ändå mycket större plåga, öfwer dig, och sju resor swårare straff. 4. Ja, om du icke will omsider öfwergeffwa ditt sandiga wäscande, så skall Gud aldeles öfwergeffwa dig uti ett wrängt sinne.

Ack, att min warning måtte dock hafwa någon werkan hos dig, och att ditt hjerta icke wille förakta mitt råd. Profeten Nathan framkallade allenast en lifwelse, och David kom derigenom till sina sonders känsla. Jonas predikade allenast litet uti Ninive, och hela den staden samt med dess Konung bättrade sig. Christus såg allenast en gång på Petrus, och han gick ut och grät bitterligen; men will du, o Christen! till hwilken Christus

så mångfaldiga resor icke allenast ser, utan talar, ja genom sina sändebud liksom bieder dig, att du wille försona dig med Gud; vill du icke, säger jag, låta din bewesas att en sannskolidig bättring gbra? sannskolidig förde jag, ty du wäste wäl afta dig, att du icke bedrogas dig sjelf med ett gudafrighets stän, när du försakar det frakt. Tänk icke, att du är nog en god Christen, derförre att du gbr såsom de fläsa, och icke är så arg, som de allwårste; ty nåppeligen är någon så ogudaktig, att han hafwer lust till alla slags skunder, utan hafwer en åstn för en eller annan, så han bedrifwer många och de swåraste. Men kom ihåg, hwad wår Herre Christus såger: utan eder rättfärdighet warder sbrere än de Skriftlärdas och Phariseers, så skolen i icke komma i himmelrike; och tänk wid dig sjelf, huru mycket mindre din rättfärdighet änuu är, än sjelfwa de Phariseers uti böner, faste, förfogång, almofog, med mycket annat. Tänk ock, huru mycket ringare din rättfärdighet och dygd är, än många hedningars warit hafwer. Huru flerran är du då ifrån ett rätt Christelig tefwerne? Lydet är icke nog, att alltså ifrån en eller twenne sonder, oet hålla ett eller annat bud uti lagen, när man upplåtlat sondar emot något enda: emedan det är Guds Andas förmaning, att wi skole lägga bort all ondka, gbra oss rena af all förtiens och ondans besmittelse, fullborðande helgelsen uti Guds rådbåga.

Innehåll öfwer Evangelii-Boken.

Evangelier och Epistlar, sid. 3—179. Christi Wines historia, sid. 120. Om Christi Uppståndelse, sid. 141. Om Christi Himmelsfärd, sid. 147.

1. Allmänna Årskoböner: 1. Om den Allmänna Gudstjensten, sid. 149. 2. Estanien, sid. 158. 3. Hftrige till Allmän Gudstjenst hörande böner, 1. Wdn på Jul-Dagen, sid. 160. 2. Wdn på Nyårs-Dagen, sid. 161. 3. Wdn på Långs-Fredagen, sid. 162. 4. Wdn på Påsk-Dagen, 5. Wdn på Christi Himmelsfärds-Dag, sid. 163. 6. Wdn på Pingst-Dagen, 7. Wdn på Hel. Treenighets-Söndag, sid. 164. 8. Wdn efter Catesdusmi-Predikan, 9. Wdn efter Passions-Predikan, 10. Wdn wid Hof-Rätts och andre Rättegångs-Predik-

ningar, sid. 165. 11 Bön efter Becko's Predikning, sid. 166. 12 Bön för Frukten på jorden, sid. 167. 13 Bön för Konungens och Rikets Ständers Allmänna Sammankomst, 14 Tacksägelse efter Kongl. Maj:ts och Rikets Ständers slutade allmänna Sammankomst, 15 Morgonbön, att nyttjas i de offentliga Bönestunderna, sid. 163. 16 Aftonbön, att brukas i de offentliga Bönestunderna, 17 Bön för de Barn, som beredas att första gången begå herrans heliga nattvard, sid. 169. 18 Bön i Krigstider, 19 Bön i dyr tid och stor hungersnöd, 20 Bön under smittsamma sjukdomar, sid. 170. 21 Bön för bedröfvade och svärmodiga, 22 Bön att nyttjas vid Hellsobrunnar i den allmänna Guds-tjensten och Bönestunderna. 4 Om Doppelsen och Barnadopp, sid. 171. NödsDop och dess bekräftelse, sid. 175. Hittesbarns Dop. 5 Om Brudvigsel, sid. 178. 6 Om Barnagjinnors Korfögang, sid. 183. 7 Huru Lit skall bedas, sid. 184.

Böner för offentlig och enskilt Andakt.

- A) Christelig undervisning om Bönen, sid. 185.
 B) Bön om nåd och anda att rätteligen bedja, 191.
 C) Korfböner. " " " " " " sid. 193.

II. Enskilda Korfböner: a) Bön, när man vill gå till Korfan, b) Bön, när man är kommen i Korfan, sid. 193. c) Bönestuck före Predikan, d) Bön, när man är kommen från Korfan, e) Undervisning om en christelig beredelse till den heliga Nattwarden, med dertill hörande böner, a) Undervisning om en christelig beredelse till den heliga Nattwarden, sid. 191. b) Skrift- och Nattwardböner, 1 Bön om en sann omvändelse, sid. 202. 2 Morgonbön på Skriftdagen, sid. 203. 3 Bön före Skriftermålet, sid. 204. 4 Bönestuck vid Skriftermålet, sid. 206. 5 Tacksägelse efter undfängen aflösning, 6 Aftonbön på Skriftdagen, sid. 207. 7 Morgonbön på Nattwardsdagen, sid. 208. 8 Bön för den heliga Nattwardens begående, 9 En kortare, sid. 210. 10 Bönestuck under den heliga Nattwardens åtnjutande, 11 Bönestuck efter den heliga Nattwardens åtnjutande, 12 Tacksägelse efter den heliga Nattwarden, 13 Om leiwernets förbättring, sid. 211. 14 Aftonbön, på Nattwardsdagen, sid. 212.

D) Böner för enskildt andakt.

I. Böner för åttioåriga Stånd: 1 En Konungs bön, sid. 213. 2 En Undersåtares bön, sid. 214. 3. En Erbetzmans bön, 4 En Lärares bön, sid. 215. 5 En Åhörars bön, sid. 216 6 En Domares bön, sid. 217. 7. En Krigsmans bön, 8 En Läkars bön, sid. 218. 9 En handlandes bön, sid. 219. 10 En Handtverkares bön, 11 En Jordbrukares bön, sid. 220. 12 En Dagafarls bön, sid. 221. 13 Bön då man är sinnad ingå i Åktenkap, 14. Åtta Dikars bön, sid. 222. 15 En Enklings bön, sid. 223. 16 En Enkas bön, sid. 224. 17 En hånvande Qvinnas bön, sid. 225. 18 Föräldrars bön, sid. 226. 19 Ett Barns bön, 20 Faderns och Moderlösa Barns bön, sid. 227. 21 En Husfaders eller Husmoders bön, sid. 229. 22 Ett Siensstehjons bön, sid. 230. 23. En Unglings bön, sid. 231. 24. Bön på ålderdomen, sid. 232.

II. Böner vid åttioåriga tillfällen: 1 Bön i mötgång, 2 Bön i mötgång, sid. 233. 3 Bön i nöd, frekkel och bedröfwelse, sid. 234. 4 Bön i själångest, 5 Bön i sjukdom, sid. 235. 6. Bön i svår sjukdom, 7. Tacksägelse efter öfverstånden sjukdom, sid. 237. 8. Tacksägelse för Guds hjelp i nöden, sid. 238. 9 En Christens bön på sin Födelsedag, sid. 239.

III. Böner för Resande till Lands och Sjöss
a) Böner till Lands, 1 Bön när man begynder sin Resa, sid. 242. 2 Morgonbön under påstående Resa, 3 Bön om en lycklig förtgång, sid. 243. 4 Aftronbön under påstående Resa, 5 De bemmanvarandes bön för dem som bortreste åro, sid. 244. 6 Tacksägelse efter väl förättad Resa, sid. 245. b) Böner till Sjöss, 1 Bön när man begifwer sig till Sjöss, 2 Morgonbön till Sjöss, 3 En daglig bön till Sjöss, sid. 246. 4 Aftronbön till Sjöss, 5 En kortare, sid. 247. 6 Tacksägelse efter Storm, sid. 248. 7 Tacksägelse efter slutad Sjöresa, iv. Morgons och Aftrons Böner, sid. 249. v. Böner om en fallig bådanfärd, 1 Dansluggbön om en fallig bådanfärd, 2 Bön vid serit. lit. wärfelse till åtanta af döden, sid. 273. 3 En döendes bön, sid. 274.

E) Beträktelser öfwer de obotfärdigas förhinder. sid. 276.

Christina
Lehrs Dotter
i Näs Öfregården
Seglora, Söken & Mark
Härad i Näs Öfregård
Dⁿ 24de Juni 1847
24

Christina Lehrs Dotter

ASC

BV

501

.S8

S8

1833

HER.

